

Історія цивілізації. Україна

Упорядник
Михайло Відейко

Том I.

Від кіммерійців до Русі
(X ст. до н. е. — IX ст.)

ІСТОРИЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

УКРАЇНА. ТОМ I.

ВІД КІММЕРІЙЦІВ ДО РУСИ

(X СТ. ДО Н. Е. — IX СТ.)

Упорядник

Михайло Відейко

Харків
«Фоліо»
2019

УДК 94(477)
І-89

Колектив авторів:

*Н. С. Абашина, М. Ю. Відейко, О. В. Гопкало, А. М. Домановський, Г. М. Казакевич,
Е. А. Кравченко, О. В. Ліфантій, С. В. Махортих, Л. П. Михайлина, Ю. Л. Мосенкіс,
О. В. Симоненко, Т. М. Шевченко, О. В. Шелехань*

Упорядник

М. Ю. Відейко

Художник-оформлювач

Г. С. Проніна

ISBN 978-966-03-8940-3
ISBN 978-966-03-8941-0 (Т. 1)

© Колектив авторів, 2019
© Г. С. Проніна, художнє оформлення, 2019
© М. Ю. Відейко, упорядкування, 2019

Зміст

6 Вступ. *Михайло Відейко*

ЧАСТИНА I (X ст. до н. е. — III ст. н. е.)

Історія

На північ від Понту Евксинського

- 13 Народи Кіммерії. *Сергій Махортих*
20 Пришестя скіфів. *Сергій Махортих*
23 На північ від Скіфії. *Евеліна Кравченко*
29 Скіфо-перська війна. *Олександр Шелехань*
35 Розквіт Скіфії. *Михайло Відейко*
42 Золоті кургани Скіфії. *Михайло Відейко*
48 Країна забутих міст (лісостепові спільноти скіфського часу). *Евеліна Кравченко*
54 Країна таврів. *Евеліна Кравченко*
59 Сутінки: три Скіфії. *Евеліна Кравченко*
65 На східних рубежах кельтського світу. *Геннадій Казакевич*

Елліни на берегах Понту Евксинського

- 72 Ольвія та її громадяни. *Михайло Відейко*
78 Ольвія проти Македонії (похід Зопіріона). *Михайло Відейко*
86 Присягаюся Зевсом та Дівою (Херсонес Таврійський). *Тетяна Шевченко*
91 Від полісів до Боспорського царства. *Тетяна Шевченко*

Мовна ситуація

- 98 Вступ. *Юрій Мосенкіс*
100 Мови світу «варварів». *Юрій Мосенкіс*
108 Елліни і римляни. *Юрій Мосенкіс*

Релігія, Міф, Філософія

Релігія

- 110 Онуки Борисфена. *Оксана Ліфантій*
116 Поховальні звичаї скіфів. *Оксана Ліфантій*
121 Боги і Богині Еллінів. *Тетяна Шевченко*
128 Поховальні звичаї еллінів. *Тетяна Шевченко*
135 Вірування кельтів. *Геннадій Казакевич*
140 Поховальні звичаї кельтів. *Геннадій Казакевич*

Міфи і література

- 144 Пригоди Геракла, амазонки та інші скіфські історії. *Оксана Ліфантій*
149 Міфи і фольклор Понту Евксинського. *Тетяна Шевченко*

Мистецтво

Мистецтво Скіфії

- 154 Звіриний стиль. *Оксана Ліфантій*
161 Золото Скіфії. *Оксана Ліфантій*

Мистецтво Еллінів

- 167 Архітектура. *Тетяна Шевченко*
172 Музика і театр. *Тетяна Шевченко*
177 Література і риторика еллінів. *Тетяна Шевченко*
182 Художні ремесла. *Тетяна Шевченко*
187 Монетна справа. *Михайло Відейко*
192 Мистецтво кельтів. *Геннадій Казакевич*

Економіка і технології

- 197 Економіка кіммерійців. *Сергій Махортих*
200 Економіка Скіфії. *Михайло Відейко*
208 Металурги і ковалі залізного віку. *Евеліна Кравченко*
215 Економіка полісів і царств. *Михайло Відейко*
221 Транспорт і торгові шляхи. *Михайло Відейко*
226 Економіка кельтів. *Геннадій Казакевич*

Військова справа

- 231 Непереможні: військова справа скіфів. *Олександр Шелехань*
247 Військо еллінів. *Михайло Відейко*
253 Військовість кельтів. *Геннадій Казакевич*

Література

ЧАСТИНА II (III–IX ст.)

Історія

Степи сарматські

- 264 Походження сарматів та їхній прихід у Понтійські степи. *Олександр Симоненко*
270 Життя сарматів. *Олександр Симоненко*
276 Сарматські дракони проти римських орлів. *Олександр Симоненко*
284 На північ від Сарматії. *Михайло Відейко*

Римська присутність і готи

- 291 Римляни в Херсонесі. *Михайло Відейко*
296 Битви за Таврику. *Михайло Відейко*
301 Друзі Риму. *Михайло Відейко*
307 Нижня Мезія. *Михайло Відейко*
312 Там, де ліс Мюрквід, або Готи йдуть на південь. *Михайло Відейко*
318 Скіфські війни: готи проти Риму. *Михайло Відейко*
324 Імперія Ерманаріха. *Михайло Відейко*

Велике переселення народів. Степи

- 330 Слідами імперії Аттіли (гунни). *Михайло Відейко*
338 Булгарія в степах України. *Михайло Відейко*
343 Країна Етелькоз. *Михайло Відейко*
348 Східні рубежі каганату. *Михайло Відейко*

Велике переселення народів. Слов'яни

- 355 Походження слов'ян. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*
361 Слов'янські племена на теренах України. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*

- 367 Слов'яни у Європі. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*
374 Слов'яни і Русь, початок. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*
Оплот імперії. Таврика
380 Фема Херсон. *Андрій Домановський*
388 Таємниця печерних міст. *Андрій Домановський*
395 Готія в Криму. *Андрій Домановський*

Мовна ситуація

- 401 Мови на межі ер та до X ст. *Юрій Мосенкіс*

Релігія і Міф

Релігія

- 411 Вірування сарматів. *Олександр Симоненко*
417 В ім'я Юпітера та Божественного Імператора. *Тетяна Шевченко*
423 Початки християнства. *Тетяна Шевченко*
428 Вірування степових народів. *Михайло Відейко*
434 Діти Одіна (вірування готів). *Оксана Гопкало*
440 Вірування давніх слов'ян. *Любомир Михайлина*

Міфи

- 446 Сказання стародавні. *Юрій Мосенкіс*
453 Римська спадщина. *Тетяна Шевченко*
459 Нарти, Ліс Мюрквід і подорож Одіна. *Михайло Відейко*
464 Світ під управлінням Тенгрі. *Михайло Відейко*

Мистецтво

- 470 Мистецтво Сарматії. *Олександр Симоненко*
475 Мистецтво Готів. *Оксана Гопкало*
480 Мистецтво Таврики. *Михайло Відейко*
486 Спадщина степових народів. *Михайло Відейко*
491 Мистецтво давніх слов'ян. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*

Економіка і технології

- 498 Економіка сарматів. *Олександр Симоненко*
503 Економіка «римських» околиць (готи). *Оксана Гопкало*
509 Економіка степових народів. *Михайло Відейко*
515 Як і чим жили давні слов'яни. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*
521 Економіка Таврики. *Андрій Домановський*

Військова справа

- 528 Сармати. *Олександр Симоненко*
534 Готи. *Михайло Відейко*
540 Римляни. *Михайло Відейко*
546 Еллінські держави. *Михайло Відейко*
552 Степові народи. *Михайло Відейко*
558 Слов'яни. *Любомир Михайлина, Наталія Абашина*
564 Фема Херсонес (Візантія). *Андрій Домановський*

Література

Показчик

Вступ

Михайло Відейко

На сторінках цієї книги перед читачем постануть два тисячоліття історії землі, яку сьогодні називають Україна. Одразу зауважимо, що початок назви книги — «Історія» визначає насамперед жанр, а не зміст твору. Адже значна його частина присвячена тим аспектам життя людей, які населяли землі України від трьох до тисячі років тому, для яких у історичних працях відведено настільки мало місця, що створюється враження ніби наші предки увесь час лише тим і займалися, що воювали із сусідами та між собою, плекаючи династії правителів різного штибу. Все, що було поза тим — культура, віра, мова, технічні досягнення, економіка — лишалися переважно поза увагою шановних істориків.

Про обсяги того матеріалу, який традиційно лишався «поза», свідчать багатотомні видання (зокрема здійснені протягом останніх двадцяти років в Україні), товсті і не дуже, присвячені викладу історії культури, літератури, економіки, філософії, релігії, міфології, мистецтва, декоративно-прикладного мистецтва, архітектури, військової справи тощо. За обсягом та кількістю вони вже можуть скласти неабияку конкуренцію традиційним історичним багатотомникам. Проте це фактично світи, які не перетинаються або майже не перетинаються.

Завдяки цьому, між іншим, губляться і самі люди, які творили не політичну історію, а матеріальний і духовний світ, в якому діяли «розпіарені», так звані «історичні постаті» — царі, князі, полководці, релігійні лідери. Губляться вони навіть тоді, коли відомі їхні імена, які дивом дійшли із глибини тисячоліть — але це те, що надає історії відчуття людського виміру, а відтак — відчуття автентичності.

Саме тому було визначено за мету на тлі багато у чому звичного нам викладу історії зібрати під однією обкладинкою та подати, нехай і в обмеженому обсязі, відомості про мову, релігію, міфологію, технічні досягнення, економіку, мистецтво та військову справу давніх часів, усього того, що і робить цивілізацію цивілізацією, якщо за основу її визначення брати «спосіб існування розумних істот».

Стереотипне у наших краях сприйняття як складових і необхідних ознак цивілізації наявність державності, писемності та бюрократичного апарату видається нині надто примітивним і однобоким. Фактично, це рецидив сприйняття світу, породжений колоніалізмом XIX ст. та виплеканою ним ідеологією, коли матінка-Європа поклала на себе святий обов'язок нести цивілізацію (у її розумінні змісту цього слова) решті людства. Від того, що ця ідеологія стала складовою «єдино вірного вчення», її сутність, яка заперечувала право називатися цивілізованими багатьом народам, які на таке зовсім не заслугоували, не стала ліпшою, людянішою і, зрештою, «науковішою».

Тут варто згадати, що елліни, які стояли біля витоків сучасної цивілізації, вважали цивілізованими суспільства, які вшановують богів. Так, вони та римляни могли іменувати своїх сусідів «варварами», однак не ставили їх на якісно інший щабель розвитку, як це робили засновники марксизму у XIX ст. та їх послідовники у СРСР. А зі спадщиною останніх

ми не розсталися і досі, попри гучну кампанію «декомунізації». Боротися з назвами вулиць і пам'ятниками виявилось легше, ніж із тим, що більш як півстоліття забивалося у свідомість.

Зміст книги було розроблено з розрахунком залучення до її написання широкого кола фахівців, які найкраще дослідили та розуміються на окремих питаннях. Це мало стати прикладом практичного застосування для популяризації найсучасніших результатів у вивченні історії здобутків «академічної науки» аж до рівня захищених дисертацій. Частково це вдалося і знайшло відображення у розділах, авторами яких стали: Н. Абашина, М. Відейко, О. Гопкало, А. Домановський, Г. Казакевич, Е. Кравченко, О. Ліфантій, С. Махортих, Л. Михайлина, Ю. Мосенкіс, О. Симоненко, Т. Шевченко, О. Шелехань. Не всі дослідники, яким було запропоновано участь у проекті, знайшли змогу і час для написання текстів — так, приміром, випали розділи, присвячені антропології давніх часів.

У пропонованому увазі читача виданні майже дві тисячі років історії розділено на дві частини. Перша охоплює період від X ст. до н. е. по III ст. н. е., друга — з III ст. по IX ст. Поділ не потрапляє у класичне датування періодизаційних підрозділів історії — «античності» та «середньовіччя». Так сталося тому, що Над книгою працювали насамперед археологи. Їхнє бачення історії певною мірою є особливим через те, що вони працюють переважно із пам'ятками матеріальної культури, корелюючи їх із писемними джерелами (там, де вони існують), епіграфічними пам'ятками, нумізматичним матеріалом (монетами) тощо.

Цей підхід нагадує багато в чому кримінальне розслідування, у якому «речі говорять» не менш, а то і більш промовисто, аніж протоколи допиту свідків. Античні ж автори і середньовічні хроністи як свідки виглядають не надто поважно. Але саме на їхніх свідченнях ґрунтуються висновки-вироки шанованих «традиційних» істориків. Так, вони витискають зі скупих рядків Тацита, Амміана Марцелліна, Прокопія Кесарійського та інших усе можливе (і неможливе) вже кількасот років. Однак вони ніколи б не дізналися, приміром, про існування кільканадцяти царів Боспору, єдиними свідченнями існування яких є знайдені під час розкопок (або взагалі випадково) монетам. До того ж монети ці промовисто оповідають про політичні амбіції цих «друзів Риму» та римських цезарів: якщо є на звороті портрет імператора — то це означає лояльність, портрет зникає — пішла боротьба за незалежність.

Про тих же киммерійців або скіфів із писемних джерел відомо не так уже й багато — прийшли з глибин Азії, повоювали та попанували в ній, повоювали з Дарієм I, ну і так по дрібницях. Археологічні дослідження дали змогу не лише виявити наповнені золотими речами поховання царів та сліди моторошних поховальних ритуалів, описаних Геродотом, але і відстежити припливи та відпливи населення у певних місцевостях, пов'язати їх із кліматичними змінами, простежити походи в Європу — а про це «батько історії» не знав і не міг знати. Не знав він достеменно і про «країну забутих міст», від якої лишилися городища набагато більші не те що за Ольвію чи Херсонес, а навіть за Афіни, володарі яких торгували з еллінами ще за життя Гомера.

Навіть подробицям епічного походу македонського полководця Зопіріона проти Ольвії ми завдячуємо розкопкам, унаслідок яких до рук дослідників потрапили і фрагменти від постаменту статуї з написом на честь Каллініка — рятівника поліса, і черепок з листом від «п'ятої колони», і нарешті речові свідчення перебування македонських пращників під стінами міста — свинцеві матіобули. А географія трофеїв та нагородної зброї окреслила участь скіфського фактору в тих подіях та його вирішальне значення для цієї частини світу.

Таври, які стали персонажами жахливих оповідей про піратство, людські жертвопринесення фактично були персонажами легендарними. І лише археологічні розкопки дозволили додати живих рис до їхнього портрету. Виявилось, що вони були умілими ремісниками, які ще до появи еллінів у Тавриці опанували мистецтва видобування та обробки заліза у досить вражаючих уяву масштабах. Тож історія з піратством не лише знайшла підтвердження у «речових доказах», але і відкрилися її зовсім невідомі сторінки. Коли в горах було знайдено один із таврських храмів неподалік сучасного Гурзуфа, то виявлені там скарби, присвячені суворим давнім богам, засвідчили: таври уміли брати здобич та трофеї, успішно воюючи не лише з непереможними скіфами, а й з не менш непереможними полководцями Риму, список яких за рейтингом очолює сам Гай Юлій Цезар. Так, той самий Цезар — який «прийшов, побачив, переміг».

Можна сказати, що поєднання археологічних джерел певною мірою наближає «велику історію» до людей, які її творили. Ми дізнаємося, скільки було випито вина і скільки з'їдено кабанів під час тризни, влаштованої на честь одного зі скіфських царів, переймаємося долею Еврисивія і Арети, похованих у склепі під стінами Ольвії, знайомимося з могутньою чаклункою та невідомим царем Сарматії. Ми поіменно знаємо багатьох центуріонів та легіонерів римського війська (заразом із назвами і номерами їхніх підрозділів), розквартированих у Тирі, Херсонесі та Ольвії, моряків і командирів кораблів Мезійського флоту, на яких майже два століття тримався «римський порядок» над Понтом Евксинським...

Так-от, за певної думки, для археологів «переламними» стали не події V ст., пов'язані з демаршем Одоакра 476 р., а початок скіфських війн у III ст., завдяки яким, зрештою, і стала можливою поява у Римі такого персонажа. Власне, ті скіфські війни насправді були готськими, а плацдармом були спочатку землі на північ від Понту, а згодом і Таврика, у якій чудом втримався Херсонес. Після «епохи солдатських імператорів» поява готів та інших «варварів» на Аппенінському півострові стала лише питанням часу.

IX ст. стало реальною межею між епохою формування слов'янських держав і запровадженням «варязької альтернативи» — Русі з центром у Києві. А це вже, як кажуть, окрема історія.

Власне, сама історія у межах розділів не є лінійною, вона і не могла бути такою. Адже всі ті суспільства, про які йдеться, мали власну історію, яка могла перетинатися — а могла і не перетинатися — з історією сусідів. Однак чим ближче в часі, тим таких «точок дотику» явно більшає. З іншого боку, такий розподіл історії дає можливість більш системно відслідкувати пригоди окремих спільнот — аж до рівня еллінського полісу або таврських племен. У викладі історії зроблено спробу не лише засвідчити факти, а й показати взаємний зв'язок між тим, що відбувалося у близьких та віддалених місцях, нарешті дати оцінку подіям. Та обставина, що більшість розділів належить фахівцям, які не рік і навіть не одне десятиліття «в темі», робить загальним набутком часом унікальні відомості, зібрані авторами упродовж тривалого часу. Так, ці відомості були опубліковані під обкладинками монографій та наукових часописів, їх можна знайти у дисертаціях. Проте багато із того, що потрапило на сторінки цієї книги, вперше стає доступним широкому колу читачів.

Враховуючи цю обставину, спроба присвятити понад половину видання «поза історичним» питанням теж видається, на мій погляд, досить цікавою. По-перше, структура «цивілізаційних» розділів є більш-менш уніфікованою для усіх частин книги, що відкриває можливість пошуку та порівняння певних відомостей — цю розвагу автори залишають майбутнім читачам. Можливо, це підштовхне їх до власного розуміння якихось подій, процесів, явищ. По-друге — кількість фактичного матеріалу, відповідним чином підбраного та систематизованого, теж є корисною. Можливо, було б краще повною мірою все проілю-

струвати — але обмеження обсягу лишають поза межами цього видання майже 70 відсотків запланованих ілюстрацій.

У процесі підготовки видання виявилось, що деякі розділи не мають аналогів, відтак вони стали першими ластівками у висвітленні певних тем у такому обсязі. Це стосується насамперед двох нарисів, які належать Ю. Л. Мосенкісу з питань «мовної ситуації» у певні періоди. Уперше в такому обсязі, завдяки дослідженням Г. М. Казакевича, ми бачимо різні грані кельтського світу на теренах України.

Наповнення розділів, присвячених віруванням, міфам та філософії, нерівномірне і залежить від кількості та якості наявних відомостей. Однак ці розділи фіксують наявність тих чи інших явищ у певні періоди, що вже є приводом для роздумів. Опис мистецтва різних племен і народів демонструє різноманіття давнього світу, у якому співіснували (із взаємною користю) елліни та скіфи, сармати і римляни, показує їх здобутки та досягнення на шляху розвитку цивілізації.

Висвітлення вірувань різних народів наочно демонструє як подібність, так і різноманіття. Особливо це стосується раннього середньовіччя, коли на північ від Понту Евксинського можна було зустріти не лише adeptів найрізноманітніших стародавніх вірувань, а й тих, хто сповідував та поширював, коли словом, а коли вогнем і мечем найвпливовіші «світові релігії» сучасності — християн, мусульман. Історія появи та поширення християнства у цих землях виявляється на декілька століть давнішою за дату хрещення Русі, яку святкують у наших краях щороку.

Цікавим виявилось творення розділу, присвяченого здобуткам давніх технологій та економіки. Як наслідок, отримано «зріз» за періодами та територіями, який показав вражаюче різноманіття як підходів до здобуття «хлібу насущного», так і організації виробництва та технологій, на якому воно базувалося. Раніше в такому обсязі ці питання висвітлювали (крім нечисленних спеціалізованих праць) хіба що у тритомниках з археології України, останній з яких побачив світ 1985 р., тобто більш як три десятиліття тому. Але ж дослідники з тих часів не стояли на місці! Отже, у виданні знайшлося місце результатам новітніх досліджень — приміром, металургії та ковальського ремесла раннього залізного віку (*Е. Кравченко*).

Особливу увагу було приділено військовій справі. Ця тема сама по собі варта окремого видання, стільки нагромаджено матеріалу і проведено досліджень. З одного боку, в історичних розділах вистачає відомостей про зброю, воєнні конфлікти, є описи битв, тактики і стратегії, застосованої супротивниками у численних конфліктах. З іншого боку, там не знаходиться місця ні для системного опису і характеристики озброєння, спорядження, ні системи комплектування й організації військ. Але ж саме це може пояснити як перебіг окремих воєнних конфліктів, так і перебіг, результати та наслідки війн загалом.

Залучення фахівців та результатів останніх досліджень з цього питання дозволило отримати чимало унікальної інформації, яка доступна, зазвичай, читачам академічних журналів та монографій.

Приміром, «джерелознавчою родзинкою» стали опубліковані останніми роками відомості (і захищена дисертація)* стосовно знахідок предметів римського озброєння та спорядження у таврському святилищі на перевалі Гурзуфське сідло в Криму. Ця колекція римської мілітарики на сьогоднішній день є однією з найбільших у Європі — близько 2.600 речей. Тут і зброя, і рідкісні речі табірною побуту, і монети, карбовані похідною монетар-

* *Новиченкова М.* Римське військове спорядження в Тавриці I ст. до н. е — III ст. н. е. (за матеріалами розкопок святилища Гурзуфське сідло) — автореферат канд. дис. — Київ, 2017.

нею Гая Юлія Цезаря — трофеї таврів у Мітрідатових війнах та наступних конфліктах. Що цікаво: відомостей про подвиги відважних «дітей таврійських гір» не варто шукати на сторінках писемних джерел.

Заразом розвіюються деякі «сталі» історичні міфи — приміром, стосовно поширення у сарматів важкої панцирної кінноти (*О. Симоненко*). Та головна перевага в тому, що прочитавши розділ з історії, приміром, війн за Таврику, є можливість глибше ознайомитися з військовим потенціалом сторін багатьох конфліктів на півострові — римлян, боспорян, «варварів».

Можливо, допитливий читач і не знайде на цих сторінках усієї повноти інформації, на яку він розраховував, викладу та оцінки якихось відомостей, які його особливо цікавлять. Саме тому наприкінці книги подано списки рекомендованої літератури (за розділами). Це не є повна та вичерпна бібліографія — для неї знадобилося б кілька томів такого ж обсягу. Пропонований список — лише компас для орієнтування у світі наукових і нечисленних науково-популярних видань, на сторінках яких докладніше розглянуто окремі питання, зачеплені у цій книзі. Можливо, посторінкові посилання виглядали б більш академічно, але було вирішено не створювати перепон вільному читанню текстів.

Полегшити навігацію та отримати додаткову інформацію у розділах книги покликані перехресні посилання, тобто пояснення, у якому саме розділі можна докладніше прочитати про певну подію, місце, річ, а також місце заощадити, але заразом викласти досить подробиць, не перебиваючи ними основну оповідь. Наступний дороговказ — це покажчик, він дозволить відшукувати місця, імена, назви — якщо когось зацікавить щось конкретне.

ЧАСТИНА I

Історія

На північ від Понту Евксинського

Народи Кіммерії

Сергій Махортих

Кіммерійська доба у Північному Причорномор'ї (близько 1000–650 рр. до н. е.) відзначена значними змінами в суспільно-економічному і духовному житті стародавнього населення і належить до найбільш важливих періодів найдавнішої історії регіону. Її назва походить від найдавніших жителів східноєвропейський степів, зафіксованих писемною традицією — кіммерійців. Вони стали творцями першого великого об'єднання кочових племен на півдні Східної Європи, згаданого у писемних джерелах, які включали низку угруповань. Археологія свідчить, що вони мали свої особливості у матеріальній культурі та, можливо, спочатку навіть різне походження. З кіммерійцями пов'язане поширення кочового скотарства, виробів із заліза, а також поява кінноти. Використання коня для верхової їзди і поява три тисячі років тому в причорноморських степах перших вершників спричинили революцію в комунікаціях, полегшивши зв'язки між віддаленими регіонами. Протягом декількох століть кіммерійці становили провідну військово-політичну силу в регіоні та відігравали активну роль у культурно-історичному розвитку навколишніх територій, на яких вони проживали і з якими були сусідами. Археологічні матеріали в поєднанні з даними писемних джерел дадуть змогу висвітлити два основні етапи кіммерійської історії на півдні Східної Європи.

1. Суспільство

Про суспільну організацію давніх кочовиків ми знаємо завдяки дослідженням їхніх поховань, а також нечисленним писемним джерелам, які згадують імена кількох кіммерійських правителів. Кіммерійське суспільство, якщо брати до уваги археологічні відомості, складалося з двох племен, які залишили скорчені «чорногорівські» і витягнуті «новочеркаські» поховання. Кожне плем'я складалося з кількох підрозділів, які різнилися своїм походженням, що мало своє відображення в орієнтуванні поховань, а також в інших деталях обряду. Степові простори між Доном і Дунаєм були поділені між чотирма кланами: двома

Чорногорівськими зі східним і південним орієнтуванням поховань і двома Новочеркаськими — із західним та північним. Представники кланів вступали в шлюби в межах свого племені, зокрема з представниками тих кланів, чії землі розташовувалися в степах Передкавказзя і Волго-Донського регіону.

Як і у всіх кочівників, у киммерійців, імовірно, сім'ї об'єднувалися в сімейно-родинні групи близькоспоріднених сімей, ядрами яких були найближчі кровні родичі. Ці групи і становили громаду, що включала від двох до п'яти сімей. Кілька таких громад могли об'єднуватися в общину другого рівня задля спільного перекочуння.

Виділялися багаті власники худоби, які мали військові загони для розширення впливу і влади. Поява такого суспільного прошарку була зумовлена підвищеною військовою активністю, коли набіги і війна перетворилися на постійні промисли, що і фіксується за воєнними походами киммерійців VIII–VII ст. до н. е., про які йтиметься трохи далі.

Окрім військового проводу, вожді у киммерійському суспільстві виконували судові та церемоніальні функції, займалися зовнішніми зв'язками. У критичний момент рядові члени суспільства мали вирішальний голос, і навіть вожді не могли примусити їх слідувати за собою. Така ситуація відповідає суспільству з військовою демократією.

2. Киммерійці у першій половині IX ст. до н. е.

Формування киммерійської культури припало на першу половину IX ст. до н. е., коли тривала поступова зміна клімату на більш сухий. У степах Північного Причорномор'я все ще були досить сприятливі умови для ведення нового кочового господарства. Вони зумовили поступове розселення кочовиків по степах від Дону до Дунаю. Це підтверджується розподілом у часі відомих археологам поховань. Основна їх кількість (82) припадає саме на цей період. Виділяють дві групи старожитностей того часу: чорногорівську і новочеркаську. Обряд поховання першої пов'язаний з традиціями Дунайсько-Дністровського межиріччя і Придніпров'я, а другої — Побужжя і басейну Дніпра. Мабуть, «чорногорівці» розселялися в спорідненому їм середовищі, поступово асимілюючи з місцевими жителями. Тоді Південно-Бузький степовий регіон майже не був заселений. На ці порожні території прийшли зі сходу «новочеркаси». Обидві групи киммерійців налагодили зв'язки з навколишнім населенням, передусім із мешканцями лісостепового Подніпров'я і Подністров'я, а також Північного Кавказу.

Взаємодія з осілим населенням Передкавказзя виявилася життєво необхідною для кочовиків, починаючи з моменту формування киммерійської культури й упродовж усього часу її існування. В умовах зростання посушливості клімату в IX ст. до н. е. цей регіон привертав увагу степовиків як придатна для проживання зона, де були рясні пасовища, джерела металу та населення з комплексним землеробсько-скотарським господарством і високорозвиненим ремеслом. Зв'язки степовиків із жителями Північного Кавказу була справою вимушеною через занепад металообробних центрів Південно-Східної Європи. Не останню роль у цьому зіграло припинення діяльності на межі XI–X ст. до н. е. мідних копалень на Донецькому кряжі.

Однак завдяки контактам зі степовиками, на Північному Кавказі поширилася традиція виготовлення озброєння з бронзи і заліза (при цьому клинки мечів і кинджалів були із заліза, а руків'я — бронзовими).

Саме тоді відбулося епохальне вдосконалення озброєння і кінської зброї. Воно набуло вигляду симбіозу культурних традицій місцевого північнокавказького населення і ранніх кочовиків, що породило нові технології та нові вироби. Так, важливим наслідком цих по-

дій стало поширення металевих вудил, які були незамінні для управління верховим конем і колісницею. Одні з найдавніших у Східній Європі металеві вудила знайдено в похованні XI–X ст. до н. е. Гордіївського могильника на Південному Бузі. Водночас подібні вудила передскіфського і скіфського часу добре відомі у азійській частині степового пояса Євразії: Казахстані, Середній Азії, Алтаї, на теренах Сибіру, Монголії, Китаю.

Для кіммерійців, які жили в степах між Доном і Дунаєм, життєво важливими були і контакти з безпосередніми сусідами — жителями лісостепового межиріччя Дніпра і Дністра. Від цих сусідів можна було отримати продукти хліборобства. Виробники цих продуктів утворили кілька племінних союзів, названих за археологічними пам'ятками чорнолісцями (за знахідками в районі знаменитого Чорного Лісу) та групою Сахарно-Солончени (у Молдові). У цих сусідів можна було розжитися і виробами ремісників, насамперед металевими. Улітку кочовики пасли свою худобу в північних районах степу на межі з лісостепом, а у найбільш посушливі роки заходили і на степові ділянки лісостепу. Тож інтереси обох сторін вимагали мирних відносин.

Особливу роль у житті кіммерійців у першій половині IX ст. до н. е. відіграло знайомство з населенням Центральної Європи, що відбулося на їхній матеріальній культурі. Так, спільною ознакою низки кіммерійських пам'яток того часу є столовий посуд із рисами, типовою для виробів Середньої Європи. Можливо, у степового населення така парадна кераміка з'явилася внаслідок обміну та змішаних шлюбів. Окрім цього, поступове зростання посушливості клімату, що мало місце у IX ст. до н. е., змусило окремі групи кіммерійців переселитися у райони, розташовані в зоні з позитивним балансом вологи, з-поміж яких була і Велика Угорська рівнина, близька за своїми ландшафтами до причорноморських степів. Це був такий собі природний коридор у західному напрямку. Збільшення кількості вершників у ранніх кочовиків означало, що мобільні, добре підготовлені та озброєні загони могли супроводжувати торгові експедиції та міграції. Унаслідок цього кочівницькі угруповання мали можливість «осідати» у багатих ресурсами місцях, заселених представниками інших племен. До речі, уперше подібне переселення зі степів Причорномор'я у Центральну Європу відбулося ще у першій половині III тис. до н. е. — за дві тисячі років до кіммерійців.

Нині на захід від Карпат знайдено понад 150 поховань, які можна пов'язати з кіммерійцями. Похоронний обряд і предмети матеріальної культури, знайдені у могильниках на Угорській рівнині та її околицях, подібні до типових для Центрального Передкавказзя і особливо Закубання. Просування кочовиків мало для місцевого населення сумні наслідки: лише у одному з районів Альфельда, за підрахунками місцевих археологів, тоді більш як сто поселень були занедбані, а цінності як скарби — заховані в землю. Цілком імовірно, східний Карпатський басейн слугував своєрідним плацдармом, з якого племена кіммерійців здійснювали походи і в інші регіони Центральної Європи.

Вторгнення кіммерійців привело до змін у житті місцевих племен. Так, у IX ст. до н. е. відбулася поступова заміна традиційного комплексу озброєння і спорядження коней кіммерійським. Виготовлене з бронзи захисне озброєння вояків і колісниці виявилось не ефективним на противагу кіммерійським вершникам-лучникам із залізними мечами. Слід зазначити, що новий військовий комплекс не відразу поширився в Центральній Європі.

Заміна на престижне озброєння, а також перехід від традиційного важкого обладунку і предметів озброєння до більш легких відбулися спочатку у Східних Альпах і на Балканах, а потім уже і в Західних Альпах. Ці зміни відображали глибоку соціальну трансформацію у положенні військових вождів, які дедалі більше відходили від боїв у важкому озброєнні та охочіше демонстрували нові символи військової справи і сили — кинджал і пояс.

При цьому запозичення кіммерійського озброєння і вузечки відбувалося як унаслідок мирних контактів із західною групою кіммерійців, які жили на Великій Угорській рівнині, так і внаслідок їхніх воєнних набігів. Про останні свідчать поховальні комплекси, що містять типові кіммерійські вироби та чисельні поселення зі слідами руйнувань і, відповідно, знахідками предметів озброєння кіммерійського типу на теренах Моравії та Нижньої Австрії, а також, певно, укріплені селища в Західній Угорщині та Південно-Східній Австрії.

Відбувся і зворотний процес засвоєння кочовиками здобутків центральноєвропейського населення. Так, саме у IX ст. до н. е. в степах між Кавказом і Дунаєм поширюються колісниці. Про це свідчать знахідки «колісничної» зброї для коней із західних областей України і Придністров'я.

Таким чином, цей період кіммерійської історії важливий тим, що у степах Північного Причорномор'я сформувався новий тип господарства — кочове скотарство, поширилася кіннота, колісниці, було встановлено тісні контакти з осілим населенням Північного Кавказу, лісостепової України та Центральної Європи.

3. Кіммерійці у другій половині IX–VII ст. до н. е.

Поступове погіршення природних умов викликало скорочення чисельності раних кочовиків у степах Північного Причорномор'я і зміну їхньої матеріальної культури. Частина населення могла кочувати у північних районах степів, межа яких відсунулася на край лісостепових районів. Так само, як і століття перед тим у Центральній Європі, кочовики наступають на довколишні райони з хліборобським населенням. Цим часом датують свідчення агресії степових кіммерійців та спустошені пожежами поселення, зокрема і укріплені, Середнього Подніпров'я і Дніпровського Лівобережжя. Утім, вторгнення кіммерійців до лісостепу — явище характерне не лише для Самаро-Орільського межиріччя і Дніпровського Правобережжя. Воно відзначено і в Середньому Подонні.

Захопивши південні райони лісостепу під літні пасовища, кіммерійці знову встановили вигідні їм мирні взаємини з місцевим населенням. Цілком можливо, що для встановлення більш тісних контактів і ведення успішних обмінних операцій кочовики могли брати за дружин жінок із сусідніх поселень. Це допомагало отримувати «на тій стороні» родичів, які в разі необхідності надавали необхідну підтримку.

Імовірно, зацікавленість у тісних зв'язках, зокрема шлюбних, із населенням Лісостепу могла привести навіть до скорочення традиційних контактів із кіммерійцями Передкавказзя. Про це свідчить зменшення на заході кількості кіммерійських поховань із північним та південним орієнтуванням, типовим для кіммерійців Закубання. За таких умов торгівлю з Північним Кавказом під свій контроль могли взяти кіммерійські об'єднання Нижнього Подоння, з якими було вигідно підтримувати тісні зв'язки кіммерійцям степової України. Однак у середині VIII ст. до н. е. настав новий пік посухи в степах, після якого поступово почалося зволоження. Максимум такої посухи припав на середину VII ст. до н. е. Саме тоді, коли кордони степу і лісостепу наблизилися до сучасних.

Не можна виключати, що коливання клімату сприяли новим значним змінам у культурно-історичній ситуації в межиріччі Дніпра і Дунаю. Так, у лісостеповому Придністров'ї наприкінці першої половини VIII ст. до н. е. із заходу прийшло нове фракійське населення. Імовірно, воно стало витіснити місцевих жителів і поступово у другій половині VIII ст. до н. е. асимілювало їх. На схід, у лісостеповому Дніпровському Правобережжі близько сере

дини VIII ст до н. е. сформувалося нове могутнє племінне об'єднання, можливо, поповнене групами населення, витісненого на схід фракійцями.

Погіршення умов проживання в степу значний прояв мало у межиріччі Дніпра і Дона. Кіммерійці, чий зв'язки з жителями лісостепу і раніше були досить тісними, знову звернулися саме до них по допомогу. У другій половині VIII ст. до н. е. особливо помітно скоротилася чисельність «чорногорівських» поховань, які тепер більш рівномірно розподілилися за шістьма територіальними підгрупами степової смуги.

Саме тоді зросла кількість степових «новочеркаських» поховань, локалізованих у Подніпров'ї, Побужжі та Дунайсько-Дністровському межиріччі. Під час періоду аридизації серед кіммерійських племен найбільш сприятливі умови для проживання мала Передкавказька група. Якщо населення Північного Причорномор'я знайшло вихід з екологічної кризи у співіснуванні з населенням лісостепу, то у Передкавказзі була інша ситуація. Тут, як і на території України, існували певні відносини з місцевим населенням передгір'їв. Однак чергова посуха вдарила по всіх: від осушення клімату постраждали пасовища як кочовиків, так і осілого населення. Викликана цими чинниками економічна криза спонукала частину жителів Північного Кавказу до грабіжницьких походів до казково багатой (за мірками синів степу) Передньої Азії, яка перебувала під управлінням царів могутньої Ассирії.

Саме з часів тих походів другої половини VIII ст. до н. е. про кіммерійців починають повідомляти асиро-вавилонські та урартійські писемні джерела, які охоплюють період до VII ст. до н. е. включно. Ідеться в них і стосовно існування країни Гамір, зокрема про появу і пересування народу гамір (тобто кіммерійців) у Передній і Малій Азії, відносини з Урарту, Ассирією та іншими державами, а також про взаємини зі скіфами. Грецькі описи є не менш цінною категорією відомостей та свідчать про територію проживання кіммерійців, причини їх появи у Передній Азії і малоазійський театр дій військових загонів кочовиків у VII ст. до н. е. Власне, саме завдяки писемним джерелам нам стала відома назва «кіммерійці». Грецькі автори вживають назви: Кіммерійський Боспор, Кіммерійські стіни, Кіммерійські переправи, які, зазвичай, локалізують у районі Керченського півострова. Топоніми, як-от Кіммерійська земля і країна Кіммерія, радше мають ширшу географічну прив'язку в межах півдня Східної Європи. Назва «кіммерійці» як збірний іменник застосовувалася до земель від Волги на сході до Дунаю на заході.

Поява етноніму «кіммерійці» пов'язана з певними підрозділами військової або соціальної організації кочовиків. У розвідувальних донесеннях царевича Сінаххеріба і одного з головних асирійських розвідників Ашшуррісуї царю Саргону в останній чверті VIII ст. до н. е. згадується «країна Гамір», тобто країна кіммерійців, яка лежить на північ або на північний захід від Ванського царства, отже, приблизно на Північному Кавказі.

Імовірно, у 20-ті рр. VIII ст. до н. е. кіммерійці здійснювали набіги на північні райони Урарту. Урартське військо, яке виступило проти кочовиків, зазнало важкого розгрому. Сталося це близько 714 р. до н. е. Військові поразки послабили Урарту, чим скористалася Ассирія. Її цар, Саргон II, вибрав момент найбільш слушний для наступу і 714 р. до н. е. організував успішний похід проти Урарту. Розгром урартських військ призвів до самогубства Русі I, повстання намісників, зокрема в Манні. Остання була одним з основних плацдармів для кіммерійців під час їхніх грабіжницьких набігів у Передню Азію. Правителям Манни, які мріяли про незалежність, вигідно було розмістити кочовиків на своїй території і використовувати їх загопи як союзників або найманців. Саме цим пояснювалася успішна боротьба Манни з Ассирією пізніше, уже в часи царя Асархаддона (681–669 рр. до н. е.). І знову, як у Центральній Європі, кінська зброя кіммерійців стає популярною серед місцевого

населення. Настільки популярною, що одного разу правитель Манни підніс її в дар (разом із кіньми) правителю Ассирії.

Наприкінці VIII ст. до н. е. кіммерійці згадані в писемних джерелах через звістку про смерть царя Ассирії Саргона II, який поліг, на думку багатьох дослідників, у битві з ассирійцями. Однак його наступнику Сінаххерібу таки вдалося стабілізувати кордони держави, і кіммерійці були змушені назавжди залишити межі Ассирії. Подальші повідомлення про них з'являються в клинописних текстах лише в роки правління Асархаддона.

Після зіткнення з Урарту і трохи пізніше з Ассирією кіммерійці повернулися на вихідні території в райони Східної Європи. Їхнє повернення фіксується за знахідками у похованнях передскіфського часу з Північного Кавказу і України. Серед цих старожитностей: бронзові шоломи ассирійського типу, деталі лускатих панцирів, так звані пекторалі (захисне спорядження коней), а також бронзові вудила, які виникли на основі місцевих прототипів, але з використанням передназійських засад жорсткого кріплення вудил і псалів. Можливо, що передньоазійські походи стали каталізатором широкого розповсюдження колісниць на північ від Головного Кавказького хребта.

На початку VII ст. до н. е. частина кіммерійців утворила союз із царем Фрігії Мідасом. Спільно вони робили або готували набіги на «залізний шлях» в районі Меліта. Мабуть, саме тоді, коли значна частина кіммерійських воїнів була зайнята участю у походах, до східноєвропейських степів зі Сходу приходить перша хвиля нового кочового населення, відомого під назвою скіфів. Можна припустити, що причиною його появи тут була та сама аридизація другої половини VIII ст. до н. е., що завдала стільки лиха кіммерійцям та їхнім сусідам. Тоді ж частина цих східних кочовиків теж була змушена вирушити на захід у пошуках пасовищ. Найсприятливіші умови вони знайшли у Передкавказзі. Із розселенням скіфів, про яке повідомляють писемні джерела (Діодор Сицилійський. II, 43), пов'язане руйнування поселень місцевих жителів на початку VII ст. до н. е.

Можна датувати VII ст. до н. е. і руйнування деяких поселень лісостепової України, наприклад, Рудковецького городища на Дністрі. Знайдені там двохлопатеві вістря стріл ідентичні виявленим у шарі руйнувань на поселенні Сержень-Юрт у Східному Передкавказзі. Таким чином, у своєму просуванні на захід частина давньоскіфського населення добралася до Лісостепу.

Наприкінці VIII ст. і упродовж VII ст. до н. е. скіфів і кіммерійців досить чітко розрізняють тамтешні писемні джерела, в яких вони виступають як дві самостійні політичні сили. Однак певна частина кіммерійців Передкавказзя і Нижнього Подоння, ймовірно, перемістилася на захід до степів України. Саме цим переселенням можна пояснити зростання там кількості кіммерійських поховань цього періоду.

У першій половині VII ст. до н. е. царю Урарту Русу II вдалося укласти союз із кіммерійцями, серед яких могли бути і загони раннях скіфів. Після цього на противагу Урарту-кіммерійському альянсу утворився союз держав Фрігії, Мелід і Халдей-Халіб. Воєнні дії проти Фрігії та її союзників мали успіх: урарти захопили велику здобич і полонених, а Фрігія була віддана на поталу кіммерійцям. Імовірно, що Ассирія була причетна до цього походу, оскільки ассирійці були не менше ніж Урарту зацікавлені в загибелі Фрігії та, судячи за записами оракула, самі вели воєнні дії в цьому районі. Згідно з повідомленням Страбона, відомий цар Фрігії Мідас (той самий Мідас, який, за еллінською легендою, міг перетворювати своїм дотиком будь-що на золото) наклав на себе руки саме під час навали кіммерійців. У ті часи під кіммерійським впливом на Стародавньому Сході розповсюдилися східно-

європейські бронзові вістря стріл. Найбільш ранні з них знайдені в Анатолії, саме серед руїн міст і селищ Фрігії.

Основна концентрація кіммерійських сил наприкінці 70-х — на початку 60-х рр. VII ст. до н. е. відзначена на півдні і південному заході Урарту, а також у районі о. Урмія, що мало свій відбиток у написах асирійських царів. Загалом події 674–671 рр. до н. е., що призвели до незалежності Мідії, мають особливе місце у долях кіммерійців і скіфів. До кінця 70-х рр. до н. е. відбулася поляризація сил, коли кіммерійці, перебуваючи в союзі з Урарту, мали антиасирійську позицію, а скіфи, навпаки, підтримували Ассирію.

У наступні десятиліття за Ашшурбаніпала (668–627 рр. до н. е.) центр кіммерійської активності змістився до Малої Азії, де під їхній контроль перейшла частина Сирії, яка раніше належала до Ассирії. Від набігів, як і раніше, страждало чимало районів Малої Азії: Пафлагонія, Йонія, Еоліда, Вифінія, кілька разів під ударом опинялося лідійське царство на заході Малої Азії. Лідійський цар Гіг шукав асирійської допомоги, щоб забезпечитися від кіммерійців.

Інші держави Анатолії, зокрема Табал, — колишній супротивник Асархаддона — також приєдналися до асирійського табору близько 660 р. до н. е., коли відчутно зросла кіммерійська загроза. Саме того року цар Гіг за допомогою Ассирії здобув перемогу над кіммерійцями, пославши до Ніневії на знак подяки двох полонених кіммерійських вождів і частину здобичі.

Однак у подальшому, мабуть, внаслідок ослаблення кіммерійської загрози, Гіг відмовився від допомоги і, уклавши союз із єгипетським фараоном Псамметіхом I, приєднався до спрямованої проти Ассирії коаліції. Цим скористалися кіммерійці, які знову пішли на Лідію. Під час навали кочовиків цар Гіг загинув, а столиця Лідії Сарди була розгромлена. Про це свідчать проведені там археологічні розкопки, під час яких виявлено сліди руйнувань і загибелі людей близько середини VII ст. до н. е. Можливо, нові звичаї кіммерійців стали можливі завдяки підтримці фракійського племені трерів, які потрапили до Азії через фракійський Боспор. Зокрема, Страбон, кажучи про кілька кіммерійських походів, згадує і їхній спільний похід із трерами. Не виключено, що трери при цьому діяли в союзі з частиною кіммерійців, які переселилися раніше за Дунай.

Син Гіга відмовився від колишньої політики батька і знову прийняв асирійську проєкцію, а цар Табала об'єднався з кіммерійцями на чолі з Тугдамме (Лігдамісом) у змові проти Ассирії. Еллінські автори повідомляють, що наступ кіммерійців під проводом Лігдаміса в Азію відбувся з територій, прилеглих до Боспору, причому нападники становили лише незначну частину кіммерійців. Загалом кіммерійці і далі собі кочували навколо зовнішнього моря на півдні Східної Європи. Це протистояння призвело до зіткнення кіммерійців зі скіфами, що було спровоковане Ассирією, а також, певно, загибелі вождя кіммерійців Тугдамме в Кілікії близько 645–640 рр. до н. е.

Мабуть, той похід царя Лігдаміса був останнім кіммерійським походом із території Північного Причорномор'я. Цілком імовірно, що саме після цього близько середини VII ст. до н. е. цей регіон остаточно захопили скіфи. Зіткнення зі скіфами у Малій Азії та степах Причорномор'я змусили кіммерійців відступити до Каппадокії. У Каппадокії, а також у м. Сінопа на південному березі Чорного моря вони жили аж до кінця VII ст. до н. е., коли остаточно були розбиті лідійським царем Аліаттом. Так, наприкінці VII ст. до н. е. у далекій Каппадокії і закінчилася історія кіммерійців як політично самостійного народу.

Пришестя скіфів

Сергій Махортюх

На початку VII ст. до н. е. в східноєвропейські степи зі сходу приходять скіфи — чергова хвиля кочового населення. З ними пов'язані руйнування поселень Передкавказзя і лісостепової України. Можна припустити, що причиною їхньої появи тут стала аридизація клімату в степовій смузі другої половини VIII ст. до н. е., коли частина східних кочівників була змушена вирушити на захід у пошуках пасовищ. Загалом західна частина євразійських степів була більш плودюча і вологіша за східну. Звідси і природне прагнення більшості номадів мігрувати саме у західному напрямку.

Про своє походження скіфи мали кілька легенд. Вони вважали своїми предками Зевса й Борисфена, а також Геракла (сина Зевса). Згідно з легендою, у «землі на ім'я Гілея» Геракл став чоловіком дочки Борисфена — Змієногої Богині. Одного із трьох своїх синів вони назвали Скіфом, він — предок царів цього народу і країна була названа його іменем. Саме йому дісталися лук, пояс і чаша Геракла. Двом іншим синам героя — Агафірсу та Гелону, довелося шукати щастя за межами володінь Скіфа. Геродот розмістив народи, які мали назви за їхніми іменами, на північ від степів.

Є версія, згідно з якою герой-прабатько (також нащадок Зевса) мав ім'я Таргітай, а імена його нащадків були: Апоксай, Ліпоксай і Колаксай. Серед божественних дарунків для них були золота чаша, сокира та плуг.

В оповіданні Геродота про скіфів є згадки про те, що вони «прийшли із глибин Азії». На сьогодні археологам чимало відомо про Азію часів Скіфії та скіфів. Існує гіпотеза про те, що колись далеко у Азії, поблизу кордонів тогочасних китайських царств, існував могутній союз кочових племен. Після міжусобиці між вождями одному із племен довелося шукати нове місце для кочування, причому якомога далі від «глибин Азії».

Вивчаючи праці давніх авторів, учені склали перелік етніонімів (назв народів), які записані як «скіфські» або ж вважалися родичами скіфів, а також історичних реалій, за якими стоять певні споріднені їм групи населення. У цьому списку більш як тридцять позицій — від скіфів, будинів, савроматів, массагетів, тиссагетів й інших до «царських скіфів» і навіть «скіфів-відщепенців» — генеалогічне древо з надзвичайно складною системою зв'язків.

Скіфи розселилися не лише у степах Причорномор'я. Ще більше їх залишилося «у глибинах Азії» — від меж Китаю й Індії до північних кордонів Перської держави. На цій величезній території було створено могутні скіфські царства. Деякі зі скіфських держав карбували власні монети, на яких збереглися імена давніх володарів. Так звані індо-скіфи створили свою державу на півночі півострова Індостан, яка охоплювала прилеглі райони сучасних Пакистану, Афганістану.

Легенда Геродота про появу скіфів у Північному Причорномор'ї розповідає про битву киммерійських вождів між собою, оскільки народ схилився до відступу в інші краї, а не війни. Царі не змогли змусити простий люд воювати, однак вирішили загинути, а не відступати. Частина киммерійців відступила у дальні степові та лісостепові райони України, де вони могли розраховувати на підтримку місцевого населення, з яким їх пов'язували тісні і тривалі контакти, а також за Дунай на територію фракійців і трерів.

Після ряду зіткнень прибульців із місцевим населенням настав період встановлення мирних взаємин. Скіфи зайняли більшу частину Північного Кавказу і разом з киммерійця-

ми стали брати участь у передньоазійських походах. За ассирійськими джерелами близько 675/674 р. до н. е. військового загону скіфів-шкуза під проводом Ішпакая, що діяв у Передній Азії, можна припустити, що частина першої хвилі скіфів осіла в Передкавказзі. Ймовірно, після низки зіткнень із місцевим кіммерійським і кобанським населенням, а також руйнування поселень тривав період встановлення мирних взаємин. Цілком ймовірно, скіфи зайняли більшу частину Передкавказзя і разом із кіммерійцями стали брати участь в передньоазійських походах.

У 70-ті рр. VII ст. до н. е. з'являється друга хвиля скіфів, яка остаточно витісняє кіммерійців із Північного Кавказу. Та ж сама хвиля докотилася і до Північного Причорномор'я, включно до лісостепових районів.

Зіткнення між скіфами і кіммерійцями мали місце і на території Стародавнього Сходу. Можливо, саме воєнним конфліктом кочівників у степах Східної Європи пояснюється поляризація політичних інтересів кіммерійців і скіфів у Передній Азії. Крім цього, близько 672 р. до н. е. ассирійці прагнуть посварити між собою союзників стосовно антиассирійської коаліції. З цієї метою Ассирія розпочала переговори з кожним із вождів кочовиків. Звичайно, спроби Асархаддона знайшли благодатний ґрунт не у середовищі місцевих антиассирійських сил, а у недавніх прибульців — скіфів.

Боротьба з Ассирією за кілька років перебування в Передній Азії не встигла стати міцною і, головне, вигідною традицією нової хвилі кочівників. Навпаки, скіфи на своєму досвіді зазнали, що Ассирія ще зберігає колишню славу «лігва лева» і має сили для відчутних ударів у бік противників. Приклад війська скіфського вождя Ішпакая, який зазнав поразки близько 675 р. до н. е., був врахований.

Ці та інші невідомі нам обставини спонукали «царя країни скіфів» Партатуа вступити в союз із Асархаддоном і взяти на себе дуже відповідальні союзницькі зобов'язання і, зрештою, виступити як союзники «наддержави». Вони не змогли перемогти деяких ворогів, але встигли їх нещадно пограбувати. Ці події стали підосновою пізніших тверджень про «панування скіфів в Азії», поширюваних Геродотом.

До кінця 70-х рр. до н. е. відбулася поляризація сил, коли кіммерійці перебували в союзі з Урарту і мали антиассирійську позицію, а скіфи підтримували Ассирію у боротьбі з частинами імперії, які прагнули незалежності. Особливе значення мали події 674–671 рр. до н. е., що призвели до незалежності Мідії. Вони мають особливе місце в історичній долі кіммерійців і скіфів. Останні так і не змогли подолати спротив мідійців, хоча і сплюндрували країну настільки, що пам'ять про їхні «подвиги» стала (через більш як півтора століття!) формальним приводом для походу перського царя Дарія у Понтійські степи в 514/513 рр. до н. е.

Випробування вірності союзницьким зобов'язанням зрештою скіфи не витримали. Коли 612 р. до н. е. коаліція на чолі з Набопаласаром вавилонським та Кіаксаром мідійським взяла в облогу столицю Ассирії Ніневію кочовики мали прийти і врятувати своїх благодійників. Але цар Мадій у вирішальний момент приєднався до повстанців і тоді збулося пророцтво, записане в Біблії: *«Горе місту крові! Усе воно повне обману й злочину, не припиняється у ньому розбій. Ляскіт бича й стукіт коліс, що крутяться, іржання коня, що скаче, і гуркіт колісниці, що несеться. Несеться кіннота, і блищить меч, і блищить спис - і безліч убитих, і купи трунів. Без кінця тіла, спотикаються об тіла вбитих!»**

Спільні дії скіфів, вавилонян і мідійців тривали до 601 р. до н. е., коли відбувся спільний похід вавилонян на чолі з царем Навуходоносором і скіфських загонів до рубежів

* (Наум 3, 1–4).

Єгипту, де правив тоді фараон Нехо. Проте у 597–596 рр. до н. е. загроза скіфського нападу нависла вже над Месопотамією. Після того, як скіфські вожді були підступно вбиті на банкеті у царя Кіаксара (596 або 594 р. до н. е.), рештки загонів кочовиків відступили на Північний Кавказ. Дорогою вони зруйнували низку урартійських міст та фортець, захопивши при цьому багаті трофеї. Деякі з них — бронзовий посуд, прикраси, зброю — знайдено археологами у скіфських похованнях, зокрема на території сучасної України, де розселилися ветерани східних походів. На початку VI ст. до н. е. скіфи розпочинають експансію в північному та західному напрямках, де їх супротивниками стало населення Лісостепу та Центральної Європи.

На північ від Скіфії

Евеліна Кравченко

Північ сучасної України вкрита потужними лісовими масивами, місцями прозорими і сухими, а деінде болотистими і непрохідними. Фізична антропология українців каже нам, що жителі цих лісів є їх споконвічними аборигенами із часів неоліту. Проте антропология не визначає культурної або етнічної належності населення, оскільки цими ознаками оперує для давнини археологічна наука. Тож хто мешкав у поліських хащах на світанку історії? Батько історії Геродот, описуючи Скіфію, згадує багато різних народів. Про північні землі він каже мало, тут, за його оповідками, жили і скіфи-орачі, і гелони з будинами, неври, а ще далі — страшні людожери-андрофаги і міфічні благододні гіпербореї, шанувальники Аполлона.

Співвіднесення цих геродотівських «народів» з археологічними старожитностями є чи не найскладнішим, адже відомості про ці віддалені території були більше легендарними, ніж переданими із перших вуст. Дослідники давньої історії досі ламають списи щодо етногеографії Скіфії, але достеменно можна локалізувати не так і багато етносів, переважно біля морських узбереж, на ближній околиці грецької ойкумени.

Чи могли греки отримувати відомості про віддалені землі? Археология на це питання відповідає позитивно. Адже у багатьох пам'ятках півдня лісової смуги, тобто українського Полісся, є антична кераміка. Звичайно, ще не варто говорити про такі дальні подорожі грецьких торговців, але якісь торговці все ж привозили в ліси вино і чорнолаковий грецький посуд. Поява таких античних імпорту на цих віддалених від античної ойкумени територіях припадає на час заснування першого емпорія — Борисфена на о. Березань поблизу гирла Дніпро-Бузького лиману із подальшим виникненням на березі Південно-Бузького лиману античного міста Ольвії. Медіаторами між античним світом Причорномор'я і лісовими жителями українського Полісся були, імовірно, кочові скіфські племена. Принаймні, після їх появи в Дніпровському лісостепу античні імпорти на пам'ятках цього регіону стають систематичним явищем. То як називали греки ці племена? Точної локалізації етніконів на сучасній карті, звісно, встановити неможливо, але племена Дніпровського правобережного лісостепу асоціюються із скіфами-орачами, а лівобережного — зі скіфами-землеробами. На північ від них, уже в лісах правобережжя, жили неври, а в лісах лівобережжя — меланхлени, будини і гелони. Ще північніше вище по течії Дніпра жили племена андрофагів.

Археология свідчить, що матеріальна культура населення лісів Право- і Лівобережжя формувалася під дією різних факторів. І, якщо на Лівобережжі нам відоме, завдяки Геродоту, місто Гелон у скіфській землі, яке ототожнюють із Більським городищем, то відомостей про те, який вигляд мало тоді Дніпровське Правобережжя, у його «Історіях» немає.

Феномен появи городищ на кордоні лісу і лісостепу на відміну від такого ж процесу в лісостепу, припадає на ранньоскіфський час — VII ст. до н. е, тоді як деякі лісостепові городища вже існували і у IX ст. і у VIII ст. до н. е. Відрізняється і матеріальна культура нижніх шарів цих пам'яток: якщо на пам'ятках лісового прикордоння в основі місцева кераміка, генеза якої пов'язується із місцевими лісовими і лісостеповими культурами доби пізньої бронзи, то нижні горизонти лісостепових городищ представляють у парадному посуді превалювання чорноліської і жаботинської кераміки тих типів, що має гальштатську

генезу. Єдине городище, що тягнє до лісової зони, але має в нижньому горизонті жаботинську кераміку — Більське, щоправда, пов'язане це лише з одним із його укріплень.

Єдина група пам'яток із городищами, яка досліджувалась і отримала узагальнення на сучасному рівні — Хотівська, яка і дала нам змогу говорити про формування окремої північної лінії розвитку населення Подніпров'я, яка в ранньоскіфський час, можливо, поширилася на всі лісостепові пам'ятки.

Південь лісової смуги правобережжя Дніпра загалом розвивався під впливом історичних процесів, що проходили в лісостепу, з одного боку, і з постійним підживленням з північного заходу і півночі з лісів Балтики — з другого. Пам'ятки цього регіону об'єднуються в єдине коло із культурами на захід від Дніпра аж до Волині і Розточчя, причому ця спільність виникає в Центральній Європі набагато раніше — за доби пізньої бронзи із формуванням тшинецько-комарівського кола культур і пізніше — лужицького масиву культур бронзового віку, а це II тис. до н. е.

Відсутність яких-небудь жвавих історичних процесів на півночі лесостепової — півдні лісової смуги Дніпровського правобережжя за доби фінальної бронзи і аж до появи в Північному Причорномор'ї скіфів ускладнюють хронологічні побудови, проте констатують відсутність кардинальних змін у етнічному складі населення. Протягом ранньоскіфського періоду цей регіон перетворюється на віддалену периферію, розташовану віддалік тих подій, що відбуваються у степу. Тут виникає надзвичайно цікаве археологічне явище — хотівська група пам'яток і оточуюча її підгірцівська культура.

Річ у тім, що скіфський вплив на місцеве населення в попередніх дослідженнях було прийнято обмежувати територією лісостепу. Всі пам'ятки, що містять статусні речі або належать еліті, було прийнято вважати речами етнічних скіфів. Але була низка пам'яток, яка не вміщалася у ці характеристики.

На Правобережній Київщині півтора століття тому двоє провідних київських археологів відкрили дві грандіозні пам'ятки, датовані початком доби заліза, або скіфським часом. Через 30 років після розкопок професора Університету св. Володимира М. Д. Іванишева унікального поховального комплексу в кургані Переп'ятиха біля с. Мар'янівка Фастівського району (1846) професор того ж університету В. Б. Антонович (1879) описав городище біля с. Хотів. Обидві пам'ятки мають кілька спільних моментів. Передусім це стосується будівельної традиції та, відповідно, похідного від цього питання етнічної належності будівничих і господарів цих комплексів. Спроби синхронізувати ці пам'ятки наштовхувалися на розбіжності у їх датуванні. Якщо курган Переп'ятиха впевнено датували кінцем VII ст. до н. е. і ця дата не викликає запитань, то Хотівське городище датували до останнього часу не раніше, як серединою VI ст. до н. е. Передатувати цю пам'ятку і опустити нижню дату городища до кінця VII ст. до н. е., що фактично є датою його штурму, сліди якого відкрито на давньому в'їзді 2016 р. і є *terminus post quem* щодо часу будівництва, вдалося тільки останнім часом.

За доби раннього заліза під час великих подій на Кавказі і Близькому Сході, народження античної цивілізації і світу етрусків Східна Європа переживає вторгнення грізного кочового народу — скіфів. У VII ст. до н. е. нескіфські племена українського лісостепу перед обличчям степової загрози створюють нову систему укріплень — городищ, найпівнічнішим з яких є Хотівське, що належало племені, яке проживало у долині р. Віта. Життя в ньому продовжувалось щонайменше до VI/V ст. до н. е. Назва цього племені достеменно не відома, Геродот називає ці племена узагальнено скіфами-орачами, проте за археологічними даними з кочовими скіфами походження цих племен пов'язане не було.

Хотівське городище розташоване на сучасному порубіжжі лісової і лісостепової природно-кліматичних зон. Матеріальна культура цієї пам'ятки археології містить елементи культур обох регіонів, тому її вивчення відкриває чимало питань давньої історії обох величезних еко-етнографічних територій, одна з яких виходить до Балтійського моря, а друга тяжіє до Чорноморсько-Середземноморського світу.

В. Б. Антонович, описуючи це городище, детально окреслив його межі і вказав на існування шести в'їздів. Донині жоден із цих в'їздів не вцілів. 2016 року відкрито ще один до цього невідомий в'їзд на укріплення. Це був прямий підйом-пандус на майданчик городища близько 4 метрів завширшки, що внизу, під ескарпованим схилом, переходив у місток-переїзд через рів й продовжувався, імовірно, далі на пагорб під ескарпом. На цьому пагорбі Антонович бачив і описав так званий курган — конусоподібний насип, відомий за системами укріплень в'їздів на городища в синхронних культурах Центральної Європи. Такі ж кургани описані Антоновичем перед кожним із згаданих ним шести в'їздів на городище. Давня поверхня відкритого нами в'їзду зберегла унікальні залишки штурму укріплення — спалені оборонні конструкції, вістря стріл, що лежали вістряма у протилежні сторони — з городища і на городище, предмети костюма — шпильки-застібки, намистини, а також розбиту керамічну посудину. Попередні дослідниці — Є. Ф. Покровська і Є. О. Петровська закладали свої розкопи хоч і на віддалі від західного мису, де відкрито цей в'їзд, але все ж поблизу західного краю городища. Ознайомлення із їхніми роботами підтвердило припущення археологів — вони також відкрили залишки спалених оборонних конструкцій біля краю пагорба. Ще одним аргументом на користь загибелі цих укріплень у пожежі, спричиненої воєнними діями, є домінуюча перевага кісток коней у археозоологічному комплексі згарища на західному краї городища. Звичайно, ми не розглядаємо, як попередні дослідники, ці залишки як кухонні, тим більше, що багато кісток мали сліди обпалу, були погризені тваринами, в звітах вказано, що з кісток — кінські щелепи. Більш логічним напрошується висновок, що це був один із епізодів нападу на городище. Нападниками ми схильні вважати скіфів, оскільки саме в цей час — у другій половині VII ст. до н. е. розпочалася їхня експансія зі степів у віддалені райони лісостепу Східної Європи, та й саме їхні стріли було знайдено на пандусі в'їзду західного мису городища вістряма на городище.

Але цим історія Хотівського городища не закінчилася. В'їзд на західному мисі було закорковано новим валом, що перекрив ще палаючі дерев'яні конструкції. Саме тому вони і збереглися, обвуглившись без доступу повітря. Звичайно, що зробити це могли лише жителі городища, тому можна вважати, що вони відбили напад. Ця подія сталася наприкінці VII ст. до н. е., тобто на той час укріплення вже існувало. Найпізніша знахідка — фрагмент античної кухонної посудини зі східної частини городища — датується останньою чвертю VI ст. до н. е., тобто укріплення на Хотівському пагорбі після цього проіснувало ще як мінімум сто років. Можна припускати, що після штурму і припинення функціонування західного в'їзду було збудовано новий, східний, який не зберігся до цього часу, але досить добре описаний Е. Ф. Покровською. Він представляв собою пандус, що піднімався уздовж схилу пагорба, а перед самим в'їздом у верхній частині круто під гострим кутом повертав на городище. Від напольного боку його захищав земляний насип, так звана протейхізма, таким чином самий в'їзд представляв собою щось типу «перібола» — відомого нам за фортифікаціями античних кам'яних захисних споруд. Імовірно, цей архітектурний прийом з'явився свого часу як протидія скіфській кінноті, тому поява його на різних європейських пам'ятках у різний час передусім маркує знайомство жителів цих місць із скіфськими військовими загонами.

Такий без перебільшення героїчний епізод давнини відкрило нам Хотівське городище під час останніх розкопок. Відразу виникає кілька запитань: що ж, власне, з одного боку, зацікавило грабіжників-скіфів у цих далеких від степів болотах, а з іншого — що саме так відчайдушно захищали місцеві жителі від жорстоких і непереможних скіфів-кочовиків?

Відповідь дали дослідження околиць городища. Виявилось, що чимало ґрунтових укріплень долини р. Віта в основі мали кераміку скіфського часу, тобто часу Хотівського городища. Синхронним Хотівському є невеличке Кругле городище поблизу с. Ходосівка. Ще одне велике укріплення розташоване в районі сіл Кременище і Круглик (інша назва цього городища — Велике Ходосівське).

Воно має форму підкови і оточувало захисними спорудами долину р. Віти (!) разом із кількома поселеннями скіфського часу. Між цими трьома городищами трапляються залишки кількох захисних валів із матеріалом доби раннього заліза під ними, які оточують ділянку долини р. Віти між її двома притоками, де зосереджено більшість невеликих поселень скіфського часу. Але найцікавішим відкриттям виявилось укріплення на протилежному боці Віти навпроти Хотівського городища. Це також укріплений пагорб, з якого добре проглядається вся поверхня Великого Хотівського городища. Від нього вниз до річки спускається два вали, що відділяють частину берега напроти великого укріплення. Таким чином, нове городище ми назвали Малим Хотівським і пов'язуємо його із захистом берега. Воно разом із Великим Хотівським «закриває» річку зі сходу і півночі та може бути чимось на кшталт давнього порту — кінцевою точкою великого торгового шляху.

Подібну функцію могло виконувати і Кругле городище біля Ходосівки (або Мале Ходосівське), але його метою був контроль проходу до долини р. Віти із півдня по суходолу. У тому напрямку згодом проліг відомий у середньовіччі шлях на Василів, згаданий у давньоруських літописах.

За дослідженнями Хотівського укріплення відомо чимало імпортованих речей — велика кількість античної амфорної тари, предмети із кольорових металів і рогова пластина із зображенням хижака у скіфському звіриному стилі. Окрім амфор, знайдено фрагменти чорнолакового столового посуду і кухонного античного посуду архаїчних типів. Такий набір античних імпортованих речей характерний і для інших великих скіфських укріплень — Більського, Немирівського городищ, також розташованих на берегах річок, пов'язаних із Чорноморським узбережжям.

Іншим видом імпорту на Хотівському городищі є речі з кольорових металів. Це переважно деталі строю — шпильки, намистини, сережки і предмети озброєння — стріли. Серед знахідок виділяється група із високим вмістом свинцю і олова у сплаві. Подібні сплави вперше з'являються у металургійних осередках комарівської культури II тис. до н. е. і пов'язані, швидше за все, із глибокими знаннями населення доби пізньої бронзи Прикарпаття щодо створення різних сплавів міді. Подібні до хотівських шпильки є досить поширеними у лісостепу, але їх ранні прототипи також походять з ареалу центральноєвропейських культур. Цілковито місцевими є також і грибоподібні сережки, фрагмент однієї з яких було знайдено на Хотівському городищі. Крім того, на городищі було знайдено шматок сировини — майже чистої ливарної міді, за характеристиками близької до сплавів із свинцем і оловом.

Але найяскравішою річчю, і також імпортованою, є пластина із зображенням хижака у скіфському звіриному стилі. Вона має, найвірогідніше, кавказьке походження і пов'язана із безпосередньо скіфськими старожитностями. Оскільки річ дійшла до нас обляманою з одного боку, її призначення лишається дискусійним. Але на думку одного із провідних дослідників скіфського звіриного стилю Ю. Б. Полідовича, цю річ могли використовувати

як матрицю для виготовлення золотих чи срібних бляшок у скіфському звіриному стилі. До того ж знайдена вона була на обмазці ливарної майстерні також біля західного краю городища.

Повертаючись до другої великої пам'ятки цього часу — кургану Переп'ятиха, нагадаємо, що у ньому виявлено чимало подібного до знайденого на Хотівському городищі. Це золоті та срібні бляшки із зображеннями грифонів, синхронні хотівській знахідці пластини із хижаком.

На Хотівському городищі дуже високий відсоток становлять кістки диких тварин — результат полювання. Причому превалює не просто дичина, а великі та «складні» для мисливця тварини — тур, лось, вепр, ведмідь, олень, козуля. Ця ознака вказує на аристократизм у звичаях жителів цього місця, і є ще одним аргументом на користь приналежності його племінній еліті.

Слідів якихось стаціонарних споруд окрім оборонних на городищі немає. Виробництво або накопичення краму є епізодичними і не могло слугувати основною причиною створення такої системи оборони, до того ж на шляху до городища було і чимало природних перепон, зокрема болота і заплава річки. Окрім того, городище споруджено на протилежному березі від усіх синхронних поселень долини р. Віти, а поблизу нього відоме лише одне поселення скіфського часу, також через водний потічок на схід від городища. Показовими є і залишки спаленої дерев'яної конструкції в'їзду з великою кількістю обпаленої обмазки, сирцевих «цеглин» і кам'яного буту, що повністю відповідає будівельним матеріалам із основної конструкції Переп'ятихи. Тож можна вважати, що першопричиною виникнення городища був не матеріальний, а сакральний статус цього місця на кшталт лісових святилищ Центральної Європи. Слідом же за ним могли виникнути й інші його функції, про які йшлося вище.

Система укріплень долини р. Віти кардинально відмінна від оборонних споруд лісостепу попереднього часу. Найперше це видно за вибором місця для проживання. Якщо на р. Віті поселення розташовані в долині, а для їхньої оборони зведено спеціальний вал, що також відомо за такими пам'ятками як Більське або Немирівське городища, можливо, Басівське, то в попередній час поселення укріплювали на пагорбах, навколо яких і формувалася система оборони, як-от Жаботинське поселення, Калантаївське, Московське, Суботівське або Тясминське городища. Привертає увагу, що такий принцип, який більш характерний для чорноліських городищ, використано під час зведення Хотівського городища, але воно не має слідів жител. Схожим на Хотівське за топографічними умовами та системою укріплень є Шарпівське городище на Черкащині і, можливо, майже повністю зруйноване Северинівське на Вінниччині. Схожий археологічний матеріал знайдено неподалік долини р. Віти у Підгірцях.

Отже, старожитності раннього залізного віку долини р. Віти на кордоні Київського Полісся належать, імовірно, окремому племені, яке мешкало тут ще у II тис. до н. е, в бронзовому віці, особливо не контактуючи із сусідами. Укріплення Хотівського городища та низка особливостей його облаштування, зокрема розкопані археологічні об'єкти, вказує на його особливе значення і винятковий статус для жителів, імовірно, основною складовою якого був не матеріальний, а сакральний статус цього місця, пов'язаний зі світоглядними уявленнями давніх жителів долини р. Віти. З іншого боку, наявність потужних укріплень берегової лінії, значної кількості імпорту, що компактно залягали в шарах городища, унікальність окремих знахідок і аристократизм у звичаях можуть вказувати на наявність гавані в цій частині р. Віти, торговельне значення цього місця і його прямиї зв'язок з елітою племені.

Стосовно ж Переп'ятихи є деякі питання. Річ у тім, що в науковій літературі цей комплекс фігурує як царський скіфський, де скіфський цар або принаймні представник вищого прошарку скіфського суспільства, був похований в основному похованні кургану Переп'ятиха. Вивчення звітів про розкопки показало, що гробниця-усипальня Переп'ятихи не містить ознак пограбування. По центру камери не було знайдено нічого, що могло би вказувати на якийсь об'єкт або дії тут. У гробниці, крім того, було знайдено кілька цілих кам'яних блюд і багато їхніх уламків. Д. М. Іванишев писав, що урни з попелом стояли саме на цих блюдах і були накриті мисками, які він назвав покришками, чим вони по суті в цьому разі й слугували.

Поховання за обрядом інгумації також не містять жодної специфічної скіфської прикмети. По-перше, ці поховання складно назвати випростаними, по-друге, автор розкопок вказує, що вони були буквально розчавлені завалом верхньої конструкції так, що домовина з дерева і глини з кістяком була всього три вершки завтовшки*, тож відновити форму черепів або кісток було неможливо, бо кістки перетворилися або на прах, або на дрібні уламки. Поховання були здійснені у дерев'яних домовинах, обмазаних глиною або обкладених сирцевими цеглинами. Отже, фактично домовини були спресовані вагою верхньої конструкції і в такому стані пролежали 2,5 тис. років, тож робити висновки про позу кістяка за таких обставин і за результатами розкопок півторастолітньої давнини ризиковано. Нічого схожого на скіфські кінські могили ні в самій Переп'ятисі, ні у колі гробниці не виявлено. Усі домовини основної поховальної конструкції були розташовані уздовж стін поховального простору.

Дозволимо собі припустити, що ніякого центрального поховання у гробниці Переп'ятихи не було. Обряд, зафіксований тут, представляє поховальні звичаї місцевого населення, натомість оригінальність і грандіозність споруди вказує на елітарність комплексу, в чому власне ніхто сумніву не мав. З приводу формування і походження обряду кремації в урнах ми долучаємося до думки С. С. Бессонової про іллірійське походження цього обряду і побутування його протягом фіналу доби бронзи — раннього заліза на північному заході лісостепу і далі у лісовій зоні, зайнятій постчорноліськими і лужицькими культурами, певною мірою спорідненими.

Враховуючи, що в Лісостепу і його прикарпатсько-верхньодністрянській контактній (гальштатській) зоні також поширені подібні знайденим у Хотові прикраси, пам'ятаючи про спільні корені керамічного комплексу цих культур, що сягають тшинецької, наявні аналогії щодо специфіки зведення оборонних споруд, можемо припустити, що група пам'яток долини р. Віти й дотичні пам'ятки Київщини, як то Переп'ятиха і, можливо, Підгірці, є чимось на кшталт східного о порубіжжя не стільки лісостепових культур, скільки культур Полісся аж до Рostоччя і, можливо, далі на захід.

Наявність же речей скіфських типів, особливо таких яскравих, як хотівська пантера або аплікації з грифонами Переп'ятихи, попри ідентичне походження може мати інше підґрунтя. Поширення їх далеко від Північного Кавказу пов'язано з попереднім періодом історії степової смуги — передскіфським, коли сформувалися шляхи сполучення у Північному Причорномор'ї. Цілком можливо, що власники цих речей були якимось чином задіяні у передньоазійських походах. Принаймні з появою скіфів на північному кордоні Правобережного лісостепу зв'язки з Північним Кавказом припиняються, натомість пізніше з'являється інший напрямок торговельних зв'язків — з античними містами Північного Причорномор'я через гирло Дніпро-Бузького лиману. Передусім варто наголосити на існуванні такого шляху до Ольвії.

* 1 вершок = 4,445 000 см.

Скіфо-перська війна

Евеліна Кравченко

У третій чверті 5 ст. до н. е. давньогрецький історик Геродот Галікарнаський створив першу пам'ятку художньої прози, «Історію». Загалом цей твір було присвячено греко-перським війнам, які тривали з перервами усю першу половину вказаного сторіччя. За час протистояння союз еллінських полісів успішно відбив досить потужний наступ держави Ахеменідів, яка простяглась від Егейського моря до Інду.

Під час збору інформації та опису театру бойових дій, до поля зору Геродота потрапили численні «варварські» племена, які в ті часи населяли Європу й Азію і тим чи іншим чином були причетні до конфлікту. Зокрема, його увагу привернула історія про те, як скіфи, майже невідомий пересічним еллінам народ, зумів нібито завдати поразки величезній перській армії. Цей приклад мав, за задумом автора, надихнути еллінів на подальшу боротьбу і звитягу над потужним ворогом.

Нині похід Дарія датують по-різному. Він міг відбутись у проміжку між 520 по 507 рр. до н. е., з більшою імовірністю — між 516 та 512 рр. до н. е. Причини походу античні автори вказують різні. Геродот писав, що Дарій бажав помститись скіфам за їх вторгнення до Мідії у VII ст. до н. е. Давньоримський історик Помпей Трог (I ст. н. е.) та візантійський історик Йордан (VI ст. н. е.) вважали, що Дарій пішов війною на скіфів через те, що не отримав доньку скіфського царя у дружини. Утім найбільш переконливим є припущення, що Дарій прагнув лише «примусити до миру» північних сусідів своєї імперії перед тим, як почати велику війну з еллінами — не бажаючи мати потенційного ворога в тилу.

У загальних рисах Скіфо-перська війна була описана Геродотом таким чином. «Батько історії» повідомляє, що вторгненню у скіфські степи передувало завоювання персами Фракії, оскільки сухопутний шлях у скіфські степи пролягав через Балкани. Дійшовши Дунаю, Дарій подолав його по понтонному мосту, сконструйованому підвладними йому еллінами із бойових кораблів. По тому було визначено план походу: упродовж 60 днів здійснити рейд в глибину Скіфії, розбити при цьому основні сили скіфів і повернутися до мосту, який залишалася охороняти частина війська, що складалася з підкорених іонійських греків.

Тим часом скіфи, повернувши на свій бік деякі союзні племена, відправили небоездатне населення на північ, а самі вирішили в бій не вступати. Натомість вони розділили військо і, застосовуючи тактику випаленої землі, взялися заманювати персів у глибину степів. Одну частину скіфів, разом із союзними савроматами, очолив скіфський цар Скопаціс. Дві інші частини очолювали царі Іданфірс та Таксакій, до них же приєдналися загони гелонів та будинів.

На початковому етапі війни Дарій, за словами Геродота, пройшов маршем степи від Істру (Дунаю) до Танаїсу (Дону). Він проминув землі не лише скіфів, а й савроматів та будинів, утім не зумів нав'язати невловимому ворогові ініціативу. По тому перси відступили на ріку Оар, де почали зводити великий укріплений табір. Але невдовзі вони відмовилися від ідеї зведення оборонних споруд, повернули на захід і продовжили переслідувати скіфів, котрі відступили на землі сусідніх племен. Таким чином скіфи прагнули помститись племенам, які не приєдналися до «антиперської коаліції», принісши війну на їхні землі. Геродот писав, що меланхлени, андрофаги і неври втекли від загрози без опо-

ру на північ, і тільки агафірси рішуче заборонили скіфам вступати на їхні землі, й ті не наважилися туди увійти.

Врешті, Дарій, виснажений невдалим переслідуванням, звернувся до скіфів із пропозицією або прийняти бій, або підкоритися. Відповідь розгніваного царя Іданфірса була однозначна: скіфи нікого не бояться, а приймуть бій лише тоді, коли вважатимуть за потрібне. Зокрема, він пригрозив, що якщо Дарій знайде могили їхніх пращурів і заподіє їм шкоди, той побачить чи готові скіфи до бою. Відразу вони пообіцяли, що його спіткає невідмінна відплата. Після цього кочовики посилили натиск на перську армію, перешкоджаючи заготовці провіанту та знищуючи окремі загони ворога, однак не ризикували вступати у відкритий бій з перською піхотою.

Побачивши, що успіх на їхньому боці, скіфи висунули персам ультиматум. Вони прислали Дарію птаха, мишу, жабу та п'ять стріл. Перський цар спочатку розцінив це як знак покори: на його думку, тварини позначають жертву трьох стихій, а стріли — складену зброю. Але Гобрій, наблизений перського царя, розтлумачив це так: *«Якщо, перси, ви не станете птахами і не полетите високо в небо, або мишами і сховаєтеся в землю, або жабами і не пострибаєте в болота, то ви не повернетесь до себе, вас загублять оці стріли»*. Після цього перси вирішили припинити кружляти степом і залишивши в таборі зайвий обоз разом зі слабкими воїнами, попрямували до Дунаю, де на них чекала залога біля мосту.

На зворотному шляху мала місце ще одна характерна сцена. В один із днів, коли перське військо вже відступало на захід, скіфи вишикувались перед ними у бойовому порядку. Але несподівано вони кинулися не в бій, а переслідувати зайця, що пробіг перед військом. Дарій розцінив цю поведінку як знущання, оскільки виявилось, що скіфам цікавіше полювати, ніж воювати з персами. Таким чином, він ще раз переконався у безперспективності свого походу.

Врешті, скіфи першими дісталися мосту і поставили еллінам, які його охороняли, вимогу зруйнувати міст і повертатися додому вільними людьми. Однак Гістіай, тиран Мілета, який відповідав за міст, обманув скіфів. Він розібрав лише частину мосту і на тому зупинився. Скіфам же він порадив шукати рештки перського війська, щоб знищити його. По тому, як скіфи повернулися у степи, до мосту підійшла знесилена перська армія і успішно переправилася на південний берег, а сам Дарій на кораблі відбув до Азії.

Виявивши втечу перського війська, скіфи здійснили набіг на Балкани. Окрім того, пізніше, вони планували додатково помститися персам. Як повідомляв Геродот, скіфи запропонували спартанцям здійснити спільний набіг проти персів у Малій Азії: із заходу мали наступати греки, зі сходу, через Кавказ — скіфи. Але ці перемовини скінчилися невдачею, оскільки спартанський володар Клеомен з глузду з'їхав, оскільки після спілкування зі скіфами надто призвичаївся до пиття не розбавленого водою вина.

Таким чином, завершується «Скіфський логос», один із багатьох сюжетів у мереживі Геродотової «Історії». Викладені вище оповіді про героїчні вчинки та мудрість скіфів здавна привертала увагу читачів і надихали митців. Але нині науковці ставляться до них доволі критично. Адже ці перекази мають характер радше поетичного твору, ніж історичного.

Фольклорність джерел Геродота проявляється у низці випадків. Зазначається міфологічний характер легенди про дари, надіслані кочовиками Дарію. Також збігаються деталі в оповіданнях, присвячених різним кампаніям персів. Так, Кір, переправившись через р. Аракс, зіткнувся з військом массагетів, які діяли проти нього трьома загонами. Аналогічним чином описано і похід Дарія проти саків-тіграхауда.

Дослідники здавна звернули увагу на неймовірно велику кількість задіяних військ, особливо перських, що наведені Геродотом. Передусім викликали запитання чисельність

флоту в 600 кораблів та загалом війська — 700 тисяч воїнів. Багаторазове завищення ворожих сил було характерне для античної писемної традиції. Адже таким чином підкреслювалася перевага скіфів, котрі здобули перемогу над ненависним грекам Дарієм. Насправді, було підраховано, що армія такої кількості в поході мала б розтягнутися колоною довжиною 500 км, а запаси одного тільки зерна мали б сягнути 45 тисяч тонн на 100 тисячах возів! Тож, ці цифри є абсолютно фантастичними для польових армій того часу і вказують на перебільшення, притаманне для епічного літературного твору.

Зауважимо, що масштабність походу та маршрут перського війська оцінювався античними авторами по-різному. За Геродотом, Дарій досягнув східної межі Скіфії. Основним аргументом на користь цієї думки є вказівка про те, що він перетнув Танаїс, але ж перська армія діяла у Північному Причорномор'ї два місяці, а отже, априорі не могла не просунути-ся до Східного Приазов'я.

Слід зазначити, що в основу розрахунків максимального просування війська Дарія могли бути покладені відомості, отримані Геродотом із твору іншого історика — Ксенофонта — «Анабасис». У цьому популярному в Елладі творі детально описано пригоди тринадцятитисячного загону грецьких найманців, які були задіяні в усобиці перських можновладців. Упродовж одного року і трьох місяців вони з боями пробивалися на свою батьківщину. Хоча всі переходи і битви в описі Ксенофонта відбувалися на щільно заселеній території, з обладнаними дорогами та стаціонарними поселеннями, маршрут його поневірянь Перською імперією, напевно, було механічно екстрапольовано на Північне Причорномор'я.

На відміну від еллінських найманців, перси під час війни зі скіфами змушені були про-суватися безлюдними степами. Вони були переобтяжені необхідністю або нести із собою запаси для підтримання боєздатності війська, або постійно відчувати нестачу припасів у ворожому середовищі. За таких умов двомісячний перехід численого, до того ж переважно пішого війська, можливий лише ціною багатьох життів. Тож реконструйований різними дослідниками на підставі відомостей Геродота маршрут, що у п'ять, що у півтори ти-сяч кілометрів видаватиметься абсолютно фантастичним.

Категорично не можна сприймати на віру свідчення Геродота про те, що відступаючи, за-гони скіфів заманювали персів у лісостеп, на землі своїх осілих сусідів (будинів, мелан-хленів, андрофагів та неврів). У XX ст. майже кожен відомий скіфолог спробував, маючи під рукою не лише Геродота, а й накопані за століття археологічні джерела, реконструювати систему розселення цих племен. І якщо з розміщенням власне скіфів у причорноморсько-му степу проблем майже не виникало, то всі інші згадані учасники війни так і не мали чіт-кої локалізації. Виявилося, що всі ці племена з «Історії» Геродота не можуть бути пов'язані з відомими вченим локальними групами археологічних пам'яток! Отже, на разі немає змо-ги хоча б якимось чином намалювати більш-менш вірогідний маршрут Дарія, охоплюючи при цьому і Подоння, і Приазов'я, і, навіть, Полісся.

Утім деякі історики ототожнюють дерев'яне місто, спалене персами у землі будинів із величезним Більським городищем на Полтавщині. Підставою для цього є лише такий логічний ланцюжок: Більське городище — це найбільше відоме нам укріплення Скіфії; далі: єдине місто Північного Причорномор'я, яке згадує Геродот — це місто Гелон у землі буди-нів; із цього випливає, що Дарій не міг знищити іншого дерев'яного міста окрім найбіль-шого і спалив саме Більське городище. Та обставина, що Більськ розташований на Ворсклі, за сотні кілометрів від морського узбережжя, не є жодною перешкодою для прибічників «довгої» версії походу. Тому навіть нині у шкільних атласах похід перської армії познача-ється стрілками через всю Україну.

І це при тому, що вірогідна присутність численного (за будь-яких підрахунків) перського війська у Північному Причорномор'ї майже жодним чином не фіксується у археологічних джерелах. За понад двохсотрічну історію досліджень, вдалося виокремити лише кілька бронзових вістер стріл близькосхідного типу, що походять із некрополю Ольвії та Німфею і кілька ахеменідських вудил із Середнього Подніпров'я. Зважаючи на обсяг відомого на сьогодні матеріалу, ці знахідки по суті є менш ніж краплею в морі.

Так само не було знайдено жодних слідів табору Дарія на «річці Оар», яка до того ж не може бути впевнено локалізована у Північному Причорномор'ї. За словами Геродота, персами було зведено вісім (!) укріплень на відстані 60 стадій (близько 11 км) одне від одного. Навіть зважаючи на явно перебільшений масштаб цих споруд, вони не могли лишитися непомічени дослідниками. Адже відомі приклади виявлення тимчасових пам'яток — стоянок кочовиків, римських військових таборів тощо.

До того ж матеріал із еллінських поселень Північного Причорномор'я не надає жодного свідчення на користь присутності у регіоні персів. Було б логічним припустити, що для окупації Скіфії Дарію необхідні були б тилові бази в лояльних до нього або підкорених містах. І такі міста, причому не скіфські, а еллінські були на шляху його походу. Уже було згадано, що в обозі перського війська були елліни, які забезпечували побудову і охорону мосту через Дунай. Серед можновладців, які відповідали за це, був тиран Мілета Гістіай, а Ольвія, місто у Дніпро-Бузькому лимані, як відомо, була саме мілетською колонією. Утім участь ольвіополітів у цій війні не засвідчена жодним чином.

Наступний аспект, що свідчить не на користь далекосяжності походу, це переправи через річки. Давні автори неодноразово вказували на те, що перси дуже ретельно підходили до теми форсування водних перепон. Той же Геродот підкреслював, яке життєво важливе значення надавалося понтонному мосту через Дунай, де було залишено флот Дарія. Імовірно, переправа мала місце поблизу сучасного с. Орловка Одеської області. Але оскільки свідчень про просування флоту далі разом із військом немає, тож можливість переправи персів через такі річки, як Дністер, Південний Буг, не кажучи про Дніпро в його нижній течії, видається майже неможливою.

Тому наразі більшість дослідників довіряє свідченням Страбона, згідно з якими військо персів не просунулося далі так званої «гетської пустелі». За свідченнями цього автора, Дарій потрапив тут у засідку, ледь не згубивши військо від спраги, і змушений був відступити. Ця незаселена територія відома в наші дні як Буджацький степ, лежить між нижньою течією Дунаю та Дністра. Деяко північніше, на правому березі Прута, відомі скіфські кургани біля міст Васлуй та Хуш, які датуються саме кінцем VI — початком V ст. до н. е. І на лівому, східному, березі Дністровського лиману розташоване місто Ніконій, античний поліс заснований в останній третині VI ст. до н. е. Утім жодних слідів перебування перської армії ані у місті, ані на його околицях не виявлено. Найімовірно, перське військо насправді не просунулося далі Дністра. Його реалістичний двомісячний маршрут, напевно, не перевищував 100 чи 150 км.

Також варті уваги свідчення Ктесія, автора «Історії персів». Він, не вдаючись до розлогих описів, коротко зазначав, що вже на п'ятнадцятий день походу перси та скіфи обмінялись дарами. Вони послали одне одному луки, Дарій побачив, що скіфський лук виявився міцнішим і через це вирішив відступити.

Писемні джерела лишили важливі для нас свідчення про війни, які вела Російська імперія в аналогічних умовах проти татар. Було показано, що велике піше військо могло успішно воювати в степу лише невеликими загонами (кілька сот — кілька тисяч бійців) і лише впродовж короткого проміжку часу, і то лише навесні. Приміром, 100-тисячне

московське військо князя Василя Голіцина, яке рушило походом на Крим 1687 р., мало 20 тисяч возів. Упродовж травня — липня (3 місяці) здійснено марш за маршрутом Полтава — р. Карачокрак — Полтава, на круг близько 600 верст (палкий привіт ототожнювачам Більського городища з геродотовим Гелоном). Військо при цьому навіть не дісталось до Перекопа. Протягом трьох місяців 40 тисяч солдатів загинуло від хвороб. Через півстоліття на Крим вирушив фельдмаршал Мініх. Залучений ним обоз для двомісячного походу степами налічував 80 тисяч возів, і це на 54 тисячі солдатів. Фельдмаршал таки побував у Криму, але якою ціною! У квітні — червні 1736 року здійснено марш Царичанка — Бахчисарай — Перекоп, втрачено при цьому понад половину війська (близько 30 тисяч осіб, з яких лише дві тисячі бойових втрат, решта — від нестачі води і хвороб).

Далі можна згадати ще не один подібний приклад (до Громадянської війни включно), але всі наявні відомості засвідчують, що абсолютна більшість втрат регулярної армії в степу була обумовлена несприятливими природними чинниками. Рівною мірою військо страждало від перепадів температури і вологості. При цьому масовий мор — від 30 до 70 % складу як людей, так і скота — міг починатися вже на другий тиждень походу. Додатково приносила плоди і тактика випаленої землі, яку скіфи використовували не з меншим успіхом, ніж татари.

Згідно з останніми дослідженнями, рівні розвитку суспільства скіфських племен часів походу Дарія і часів написання твору Геродота суттєво різняться. Якщо Геродот застав у середині V ст. до н. е. сильне угруповання кочовиків із потужним демографічним потенціалом, то археологічні пам'ятки кінця VI ст. до н. е. дають іншу картину. Кількість та пишність поховальних пам'яток є значно скромнішими, а їхнє розташування взагалі свідчить про відсутність сталого населення у тогочасних степах. Тому свідчення Геродота про активну зовнішньополітичну діяльність скіфів у Дарієві часи і залучення ними сусідніх племен для боротьби з персами видаються досить сумнівними.

Привертає увагу і та обставина, що згідно з Геродотом в «антиперську коаліцію» увійшли східні сусіди скіфів — савромати та будини, тоді як племена західної околиці Скіфії, які ніби мали першими відчувати загрозу, лишились осторонь. Це, а також ототожнення Геродотової ріки Танаїс то з Доном, то з Сирдар'єю та Амудар'єю, взагалі привело сучасних дослідників до думки, що у Історії Геродот змішав два різні походи — проти причорноморських скіфів 512-го та проти азійських саків тіграхауда 519 р. Не виключено, що Геродот об'єднав взагалі навіть не дві, а три різні військові кампанії. Перша — 519 р. до н. е. проти саків у Центральній Азії, друга — проти скіфів у Дністро-Дунайському межиріччі, що мала місце між 514 і 512 рр. до н. е., третя — проти каппадокійського сатрапа Аріарамна на Північному Кавказі між 520 і 514 рр. до н. е.

Слід ще раз наголосити на тому, що наразі дослідникам не відомий археологічний матеріал, який би засвідчував тривалий і масштабний похід Дарія. Не відомі ані знищені поселенські пам'ятки греків на узбережжі Чорного моря, ані масові захоронення персів, ані трофеї, які неодмінно мали б здобути скіфи внаслідок невдалого для персів походу (при тому що трофеї скіфських походів в Азію відомі, і немало). Відсутні також і сліди цих подій на поселеннях осілих племен Причорномор'я.

Наведені критичні міркування жодним чином не применшують цінності свідчень Геродота. Уточнення потребує лише підхід до джерела як міфологічно-епічної, а не історичної пам'ятки. Також необхідно враховувати політичну кон'юнктуру автора. Для греків війна з персами була, по суті, народно-визвольною боротьбою. Уже сучасниками вона сприймалась як героїчне протистояння вільних полісів загарбницькій імперії. Саме тому грекам імпонував той факт, що цій імперії змогли завдати відчутного удару у відповідь не

тільки вони, а навіть північні «варвари». Тому цілком зрозуміло, що діяння цих «варварів» надмірно звеличувались, як це і мало бути у героїчному епосі.

Зауважимо принагідно, що у радянській літературі похід Дарія трактувався як одна з основних подій скіфської історії (яка була, не слід про це забувати, частиною історії СРСР). Можливо, тому сприяло кілька обставин. Найперше, ще не було накопичено необхідного масиву джерел і дослідники переважно були змушені довіряти писемним свідченням. Лише останніми кількома декадами було показано, що археологічний матеріал жодним чином не засвідчує масштабне протистояння скіфів та персів. Навпаки, у разі, якщо похід Дарія і мав місце, то у значно скромніших масштабах.

Також некритичне ставлення до «Історії» Геродота було сформоване суто радянським підходом до джерел. Згідно з ним дослідники мали віддавати перевагу соціологічному вивченню історії стародавніх племен, але не їхньої матеріальної культури. Оскільки ж для ранньої залізної доби даних про «історичні» племена було небагато, відповідно надмірна увага й приділялась Геродоту та трактуванню його творів. Окрім того, перебільшення «світового значення» Скіфо-перської війни провадилося в руслі популярного у ті часи автохтонізму, забезпечуючи радянській ідеології основу для обґрунтування прадавності слов'ян. І на додачу — чергове підтвердження того, що на священній радянській землі в усі часи на завойовників чигала нищівна поразка.

Особливо на цій ниві відзначився свого часу директор Інституту археології АН СРСР академік Б. О. Рибаків з монументальним твором «Геродотова Скіфія». Утім нині науковці вважають цю книгу радше ідеологічним, а не історичним твором і обстоюють досить критичний і поміркований погляд на історію скіфо-перського конфлікту.

Тож сучасні уявлення про оповіді фольклорно-епічного жанру неминуче призводять до висновку стосовно невідповідності відомостей у викладі «батька історії» Геродота реальному перебігу воєнних подій. Історично достовірними можуть вважатися свідчення лише найбільш загального порядку. Тобто те, що такий похід міг відбутися, і те, що він закінчився поразкою персів.

Якщо читачам цікаво детальніше познайомитися з цим питанням, можна порекомендувати вичерпні роботи Є. В. Черненка та С. В. Поліна, де висвітлено обидва аспекти дискусії. Історія Геродота вповні видана українською мовою в перекладі А. Білецького, цитати з якого і використані у поданому розділі.

Розквіт Скіфії

Михайло Відейко

Упродовж майже трьох сотень років, а саме в VI–IV ст. до н. е. степова Скіфія стала провідним політичним гравцем на північ від Понту. Від її володарів залежало мирне існування не лише еллінських полісів, а й їхніх торгових партнерів у Лісостепу. Останніх скіфи розглядали як джерела цінностей і ресурсів, необхідних для існування і, по можливості, процвітання в умовах перманентних економічних проблем. За розквіт мав хтось платити, і це часто доводилося робити сусідам, ближнім і дальнім — скіфські загони досягли навіть теренів Центральної Європи, повторивши «подвиги» попередників-кіммерійців. Перемоги змінювалися поразками, але скіфська епоха залишила дуже помітний слід у давній історії регіону.

Протистояння

Після повернення з Азії скіфам довелося починати нове життя на нововіднайденій батьківщині. Геродот про це оповів так: «Коли... після 28-річної відсутності через стільки часу скіфи повернулися до своєї країни, на них чекало нещастя, не менше, ніж війна із мідянами: вони зустріли там сильне вороже військо». Історик викладає подальші події за версією своїх інформаторів-скіфів, які зберегли переказ про те, що військо це складалося... з нащадків скіфських дружин і рабів. Далі йде сюжет про втихомирення цього війська, що здавалося грізним на початку, за допомогою бичів.

Історія з бичами, звичайно, хоча повчальна, однак маловірогідна. А от у те, що у Причорномор'ї скіфів могло зустріти «вороже військо» повірити набагато легше. Адже життя тут на час азійських походів не припинялася. Якись кочовища цілком могли й під владу сусідів потрапити, і захотіти відділитися від «дорогих» родичів, що відправилися невідомо куди.

Ветерани азійських походів розраховували на об'єднання з одноплемінниками й перерозподіл контролю над якимись територіями, а також торговельними шляхами. Однак нове покоління бачило своє майбутнє інакше за тих, хто повернувся із далекої війни. Адже для тих, хто вже укорінився у Причорномор'ї, інтереси угруповань, до складу яких вони входили, а головне — місце у них — були для них набагато важливішими, ніж претензії родичів-ветеранів.

З півночі над скіфськими кочовищами вже нависав зовсім нескіфський Лісостеп (споріднений з ворогами скіфів — кіммерійцями) з його величезними городищами-містами, а головне, досить численними мешканцями, а також власними уявленнями про те, який саме має бути у степу (і не лише у степу) порядок, і хто тут взагалі за головного. Адже по степах ще до появи тут скіфів проходили досить важливі торговельні шляхи до еллінських міст на узбережжі Понту Евксинського.

Поділений на декілька великих вождівств-царств, Лісостеп виготовив гори зброї й обладунків, маючи вдосталь власних зброярів (і кращі імпортні — власне скіфські, а також й інші, не менш прогресивні зразки). «Лицарі» нинішніх Полтавщини та Черкащини були екіпіровані не гірше за своїх степових сусідів і не поступалися їм чисельністю.

До того ж їх тили були надійно прикриті могутніми валами, що вирости навколо старих і нових фортець. Були створені цілі укріплені райони, що прикрили стратегічні переправи через Дніпро та інші ріки, здатні вмістити населення території Лісостепу.

Скіфам не вистачило б воїнів, щоб розпочати облогу хоча б одного із них. З іншого боку, вони мали багаторічний досвід війни у Азії, де доводилося мати справу не лише з регулярними арміями місцевих держав (рівень організації яких був не до порівняння і ранньодержавними утвореннями Лісостепу), але і фортифікаціями, на тлі яких лісостепові городища виглядали досить скромно.

Конфлікт був неминучий, почалися рейди кочівників на північ, що супроводжувалися часом успішними штурмами деяких фортець*. Проте навіть степову смугу у другій половині VI ст. до н. е. скіфи контролювали далеко не усю. Для них все ще лишалися недосяжними землі у межиріччя Дністра й Дунаю, не кажучи про більш західні землі.

На якийсь час увагу скіфів відволікла війна проти Дарія I Гістаспа, прозваного Великим за його воєнну здобич і численні перемоги**.

Військово-грабіжницька економіка

Мешканці степів потребували ремісничих виробів, зокрема зброї, посуду, прикрас і багато чого ще. Необхідним атрибутом життя стало вино, із яким відважні вояки встигли познайомитися під час східних походів. І якщо виробництво захисних обладунків, мечів, списів, стріл і ліпного посуду вони могли налагодити самі, часом могли обійтися пивом, то вирощувати виноград і давити вино явно не уміли (та й навряд чи стали б). До того ж скіфським царям, і не лише царям, було добре відомо, що зовсім неподалік є міста й країни, де уміли ремісники виготовляють чудові речі, а вина взагалі море розливане.

Усі ці корисні та приємні товари можна було придбати, як нині кажуть, із доставкою додому. Але ж за це треба було платити. Захопленого на Сході золота могло вистачити не надовго, та й більшу його частину використали (з точки зору сьогодення) зовсім не по-хазяйськи: поклали у могили як заупокійні дари. Що могла запропонувати Скіфія навколишньому світу, крім послуг найманців? Грубо зліплені горщики, овець і коней? Зроблені місцевими умільцями горщики та кубки могли прикрасити (і то теоретично) хіба що колекцію якогось еллінського аматора «варварської» етнографії, а доставка худоби через неозорі степи у віддалені міста на узбережжі Понту виглядала малоприбутковим і ризикованим підприємством.

Довгий час писали про масштабні поставки хліба зі Скіфії (точніше Лісостепу), однак нині у цієї думки майже не зосталося прихильників. Для початку виявилось, що злаки, вирощувані сусідами скіфів у Лісостепу, навряд чи могли бути у ті часи повноцінним експортним товаром. Це сьогодні освічена Європа запала на «здорову їжу», тобто півчасті пшениці, однак у античну епоху елліни віддавали перевагу «справжньому» хлібу. Та й до-

* Про Хотівське городище, яке вони намагалися захопити ще у VII ст., див. «На північ від Скіфії», с. 24.

** Про це докладніше див. «Скіфо-перська війна», с. 30.

ставка товарних партій зерна з далекого Поділля, Київщини або Полтавщини, за багато сотень кілометрів до морського узбережжя явно виглядала тоді заняттям маловигідним.

У давні часи найбільш рентабельним, транспортабельним, а відтак — найкоштовнішим «товаром» були люди, раби. Основним, і, мабуть, монопольним, постачальником «живого товару» із Причорномор'я були, ясна річ, скіфи, а до них — кіммерійці. Для захоплення невільників вони робили набіги на хліборобські племена лісостепу, а іноді й тривалі рейди через карпатські перевали, за Дністер і Дунай.

Можна сказати, що «працевлаштування» земляків і найближчих сусідів за кордоном було чи не найприбутковішим бізнесом степових кланів. Відзначимо, мовиться про «примусове працевлаштування». Економіки багатьох розвинених держав тих далеких часів — у Європі, і на Сході (як і зараз) не могли обійтися без рабської праці.

Крім того, тоді не тільки військові підрозділи, але навіть підрозділи стражів порядку часом формувалися зі скіфів. Приміром, афінські громадяни вважали роботу з наведення правопорядку надто неprestижною. Тому лад у колісці європейської демократії підтримували за допомогою воїнів із далекої Скіфії. Їх відмінні бойові якості високо цінувалися не лише в Елладі.

Отримані від подібного «товарообміну» прибутки скіфи не тільки могли направили на споживання, але також інвестували и нарощування військового потенціалу. Виготовлення на замовлення й закупівля зброї, обладунків відтепер могло бути поставлене на потік. Не лише царі й воєначальники, а й багато воїнів могли дозволити собі вкриті золотом (інколи й зовсім золоті) предмети кінської зброї, не кажучи про зброю й посуд. Навіть традиційні дерев'яні чаші покривали тонкими золотими платівками. Стали модними хутрянний і шкіряний одяг, і навіть взуття, обшиті безліччю різноманітних золотих бляшок.

Усю цю розкіш уже не треба було везти через море, її можна було замовити десь на Боспорі, у Ольвії або Херсонесі. Елліни платили за товари золотом, сріблом, але та плата до них же й поверталася. Перепродаж живого товару де-небудь в Афінах або у Мілеті приносив цілком пристойні бариші.

Так виникла та кілька століть процвітала економіка, що важко назвати інакше, як військово-грабіжницькою. Однак така система не може бути вічною. Жорстокі набіги, що знелюднили край, а часом, і опір сусідів неминуче наближали крах, розвал «варварської» «економічної системи». Найважливішою ланкою у цій системі були еллінські колонії Північного Причорномор'я.

Війни царя Атея

У IV ст. до н. е. скіфи перебували у zenіті могутності. Правителі окремих племен на свій страх і ризик намагалися розширити сферу впливу та межі Скіфії на Захід, за Дунай. Однак склалося так, що саме цього часу в Європі сходиться зірка маленької Македонії. Батько Александра Великого, Філіп II, реорганізував македонську фалангу. Чотири-п'ять шеренг воїнів-гоплітів для важкоозброєної кавалерії, зокрема скіфської, поважної перешкоди не являли. Однак шістнадцять-двадцять рядів піхотинців, найжачених довжелезними, шестиметровими списами, до того ж достатньо надійно прикриті із флангів кіннотою, виявилися здатними не лише витримати напад, а й завдати нищівного удару у відповідь.

Привід випробувати можливості модернізованої фаланги трапився 339 р. до н. е. Македоняни зіштовхнулися цього разу не з усією Скіфією, а лише з найзахіднішими її представниками, котрі облаштувалися у степах Нижнього Подунав'я. Правив у тих краях цар Атей. Під його владою перебували не лише скіфи-кочовики, а й прибережні міста-поліси.

Один із них, Каллатіс, на своєму монетному дворі навіть карбував цікаві срібні монети — тетрадрахми. На аверсі — голова Геракла, загального предка еллінів і скіфів. На звороті, замість грецького вершника-олімпіоніка, було зображено оголеного до пояса бородастого скіфа, який натягає лук і готовий послати у ціль смертоносну стрілу. Чимало сусідів скіфів у ті часи за певних обставин могли стати мішенню для подібної стріли. Перепадало від степових воїнів не лише еллінам, але й тим, хто проживав як на півночі, так і на сході. Войовничість згодом зле прислужилася старому Атею: коли настала скрутна година, у навколишніх землях не знайшлося надійних союзників.

Вважають, що початок конфлікту правителя скіфів із македонянами розпочався тоді, коли цар Атей вів війну з істріанами. Самостійно впоратися з підступними істріанами володар скіфів не зміг, тому попросив допомоги у царя македонян Філіпа. Як плата останньому було обіцяно усе скіфське царство. Атей обіцяв усиновити Філіпа для того, щоб той як настане час, успадкував царство і владу. Для Філіпа здобуток спадщини Атея означав не лише мирне розширення володінь, забезпечення тилу в Подунав'ї, а й істотне зміцнення армії численними і добре вимуштруваними кінними підрозділами.

Це не було зайвим, адже на порядку денному стояло питання остаточного підкорення Еллади. Повідомляють, що Філіп купився на щедру обіцянку Атея і відправив військо на допомогу. Однак якось дуже доречно помер правитель (або командувач ополчення) Істріан, і конфлікт був залагоджений без втручання македонян. Коли настав час платити за рахунками, Атей заявив, що «не просив у нього [Філіпа] допомоги й не доручав говорити йому про всиновлення, тому що не мають потреби скіфи у македонському захисті, тому що перевершують македонян [у хоробрості], та й у спадкоємці він [Атей] не має потреби, тому що його син живий та здоровий». Навіть військові витрати Філіпу владика скіфів відмовився відшкодувати, поскаржившись на те, що й із погодою останнім часом погано, і неврожай, а грошей у скарбниці взагалі залишилося стільки, що «відбутися невеличкою подачкою він вважає більше непристойним, аніж зовсім відмовити».

У працях, що дійшли до нас, стародавні греки й римляни іменували Атея зрозумілими їм титулами — *BASILEUS*, *REX*. Ці титули перекладають, зазвичай, однаково — «цар». І лише у одному із давніх творів (і те написаному кілька сотень років після смерті царя) написано, що Атей правив у «Скіфському царстві». Серед його підданих згадано воїнів, хліборобів і конярів. Це — типова структура соціуму кочовиків: на вершині правитель і його воїнство, далі — співвітчизники, що випасають худобу, унизу піраміди — збіднілі безкінні родичі, що перейшли до землеробства.

Скіфи з'явилися у Добруджі згодом після 357 р. до н. е., коли розпалося Одриське царство, що раніше контролювало цієї землі. Розпалося царство, цілком імовірно, не без участі тих самих скіфів. Таким чином, до моменту конфлікту з македонянами Атей володарював на цих землях років сімнадцять-вісімнадцять.

У багатьох вітчизняних підручниках з історії можна прочитати, що мудрий Атей був могутнім царем єдиної і неподільної Великої Скіфії, величезної степової імперії, держави, що у середині IV ст. до н. е. мала володіння від берегів Дона-Танаїса або передгір'їв Кавказу до пониззя Дунаю. Столицею цієї супердержави називають величезне Кам'янське городище на Дніпрі. З іменем Атея пов'язували царське поховання у знаменитому кургані Чортотлик. Серед інших аргументів наводять напис на дні знайденого там срібного кубка — *AATAA*, у якому вбачають ім'я царя. Утім на царських монетах ми бачимо явно інше написання — *ATAIAS*. І якщо врахувати, що на дні згаданого кубка є й інші букви крім *AATAA*, то визнати цей напис за ім'я царя недостовірно. Відзначають, що ім'я Ата (що, по-

годимося, більш схоже на ААТАА) носила Богиня забуття. Її ім'я, справді, має більш доречний вигляд на кубку із числа поховальних дарів.

За версією деяких істориків і археологів, великий цар Атей з'явився за Дунаєм, розширюючи межі степової імперії на захід. Відзначимо, що у такому разі в розпорядженні скіфського царя повинні були перебувати економічні, а головне — військові ресурси, що багаторазово перевершували те, що теоретично міг мати в ті часи цар Македонії. За деякими підрахунками Скіфія напередодні 340 р. до н. е. могла виставити до 130 тисяч воїнів. Найбільше ж військо македонян того часу не перевищувало 30 000–45 000 піхотинців і кіннотників.

Отже, складно зрозуміти, навіщо Атей, цар Великої Скіфії, не лише звернувся по військову допомогу до Філіпа II, а й пообіцяв йому у винагороду все своє величезне царство. Слід зазначити, що нині багато істориків стверджують: уявлення про Атея як очільника неозорої скіфської імперії ґрунтуються зовсім не на свідченнях древніх авторів та інших фактах, а на бажанні певних учених (і політиків) мати у минулому своєї батьківщини якусь велику, могутню і об'єднану державу під владою мудрого правителя.

Стосовно реальних масштабів царства Атея, нехай і побічно, свідчать кілька фактів. Перший — Філіпові після перемоги над царем скіфів дісталося 20 тисяч полонених — зазначимо, жінок і дітей скіфів, а не чоловіків. Якщо навіть вважати цю цифру достовірною (а у давніх авторів завжди проблеми із цифрами), скіфські родини одностатевими, то на цих бранців мало припадати максимум 10 тисяч воїнів. Насправді ж скіфські родини навряд чи склалися з 2–3 осіб. Тобто воїнів у царя Атея могло бути не більше як 3000–5000.

Показово, що македонянам дісталися, окрім полонених, як здобич увесь обоз і всі коні, череди, що належали скіфам. Отже, Атей перед боєм не відправив їх із зони бойових дій. Під час війни із Дарієм його предки так не чинили, а евакуювали мирне населення й «рухоме майно» якнайдалі. Якщо ж мудрий і завбачливий Атей не подбав у такий спосіб про родичів і підданих, то, найімовірніше, евакуювати їх було нікуди. Або ж він настільки не довіряв сусідам, щоб відправляти на їх територію обоз без охорони.

Загалом, така поведінка царя видається якоюсь несолідно для правителя скіфської імперії від Дунаю й Істра до Танаїса, від Понту до Невриди. Зате цілком логічна для царя-вождя невеликого скіфського союзу племен у Добруджі, з усіх боків оточеного ворогами, успішно нажитими за довге, але небезгрішне життя. Лише після 357 р. до н. е. за Дунаєм цар Атей встиг повоювати не лише з істріанами, але й із фракійським племенем трибаллів. Тому завойовницькі амбіції Атея із самого початку явно перевершували його військові можливості.

У македонян з'явився привід оголосити війну учорашнім союзникам. Філіп у цей момент тримав у облозі місто Візантій (той самий, що через 700 років стане Константинополем і столицею Римської імперії), відмобілізувавши на те досить численну армію. Він негайно зняв облогу й з усім військом відправився до володінь Атея. Офіційно військо вирушило до гирла Істра (Дунаю) з побожними намірами: поставити там по обітниці мідну статую Геракла. Звичайно, що цар скіфів став не лише заперечувати, а й погрожувати македонянам. Спочатку він запропонував поставити статую спільного предка одну на двох, а коли отримав відмову — пригрозив перелити статую, у разі, якщо вона буде поставлена самочинно, на вістря до стріл.

У вирішальній битві зішлись македонська фаланга й панцирна кавалерія скіфів. Скіфи зазнали повної поразки, їхній цар загинув у битві. Підсумок бою підтверджує висновки про те, що у ньому брали участь далеко не всі збройні сили Великої Скіфії. Пишуть також і про військову хитрість. Найімовірніше, хитрість ця полягала в тому, щоб спровокувати

свідомо приречену на провал лобову атаку скіфів на фалангу. Атаку, яка б неминуче захлинулася на шестиметрових списах зімкнутих у моноліт двадцяти шеренг гоплітів. І тоді македонська кіннота зможе вдарити у фланг, оточити й добити загрузлого в рукопашному бою вже наполовину спішеного супротивника, якого зможуть урятувати лише свіжі резерви.

Однак навіть жертвна відвага старого царя, що рушив на поміч своєму воїнству, так і не переломила хід бою. Римський історик Помпей Трог у своєму творі повідомляв, що *«...хоча скіфи перевершували [македонян] і числом і хоробрістю, але вони були переможені хитрістю Філіпа. Двадцять тисяч жінок і дітей було взято в полон, було захоплено безліч худоби. У Македонію послали двадцять тисяч найкращих кобилець для розведення коней [скіфської породи]»*. Зауважимо, що серед здобичі македонян не згадано ні золота, ні срібла. Очевидно, нечисленні піддані Атея справді виявилися бідними. Якщо який жовтий метал і дістався переможцям — так це знятий із полеглих у битві воїнів, метал, що прикрашав зброю й зброю коней.

Однак тріумф Філіпа виявився недовгим, а *«здобич, захоплена у Скіфії, немов би на ній лежало прокляття, ледь не принесла загибелі македонянам»*. Зворотню дорогою на переможців чекало військо трибаллів. Через раптовий напад на похідні порядки переможної македонської армії воно не лише реквізувало завойоване у скіфів, а й ледь не позбавило життя македонського царя. Обтяжене здобиччю і поріділе у боях військо македонян, яке до того ж відступало чужою територією, не змогло чинити гідного опору.

Однак Філіп уцілів усупереч чуткам про його загибель, а головне — зберіг трон. Можливо, одним із трофеїв тієї війни є золота обкладка від скіфського горита — футляра для лука. Її археологи знайшли у гробниці Філіпа, розкопаної наприкінці ХХ ст. на півночі Греції. Підлікувавшись, цар розпочав куди більше важливу для нього (і майбутнього Македонії) війну проти колиски еллінської демократії — Афін, вигравши її без участі скіфської кінноти.

Отже, коли б славний Атей виграв 339 р. ту фатальну для скіфів битву, то він разом зі своїми підданими-скіфами мав би шанс увійти до світової історії не лише як рятівник еллінських демократій (та «давніх вольностей»), а й перської держави Ахеменідів, та на додачу частини земель далекої Індії від македонського завоювання.

Після зіткнення між Філіпом і Атеєм минуло сім років. І коли знову справа дійшла до протистояння Македонії та Скіфії, доля більше не сприяла македонянам*. Зазначимо, що коли б поразка Атея насправді виявилася військовою катастрофою для усїєї Великої Скіфії, то доля останньої і насправді була б вирішена задовго до просування в причорноморські степи сарматських племен.

Занепад Скіфії

Так, Скіфія у IV ст. до н. е. усе ще гідна вважатися Великою, а деякі її царі, нащадки Зевса й Борисфена, навіть чеканять зі срібла власні монети, вони ще замовляють прекрасні золоті вироби найкращим еллінським ювелірам (знаменита пектораль створена у цю епоху), з Еллади ще плывуть кораблі, завантажені амформи з хіоським вином для царських бенкетів — але сутінки Скіфії наближаються.

Після провалу експедиції Зопіріона так званий цивілізований світ вкотре переконався, що захопити або знищити Скіфію неможливо. Щоправда, варто зазначити, що у ті роки

* Докладніше про це див. у підрозділі про похід 331 р. до н. е. македонського полководця «Ольвія проти Македонії (похід Зопіріона).

увага того світу була прикута до інших, значно важливіших для нього проблем — насамперед розподілу спадщини Великого Александра.

Однак із тим, що виявилось не до снаги іноземним полководцям і арміям, скіфи впоралися самі. Економічні проблеми та політичні негаразди призвели до міжусобиць. Особливо дісталось Лісостепу — в полум'ї пожеж повсюдно гинуть неприступні городища й дрібніші поселення.

Правий був історик Фулідд, коли писав, що не було б ані в Європі, ані в Азії народу більше могутнього, ніж скіфи, але лише єдиної умови — коли б вони були єдині. Однак володарі степів та їх околиць, підірвавши джерела свого добробуту на Півночі, зробивши ставку на торгівлю з еллінськими полісами, що потрапили тоді до рук македонців, вони, так і не переможені зовнішніми ворогами, змушені були зійти зі світової «сцени». Криза була підсилена ще й надзвичайними похолоданням і посухою, що настали у другій половині III ст. до н. е.

У колись більш-менш теплих причорноморських степах на час встановився клімат характерний сьогодні для Західного Сибіру, усього з двома порами року — довгою, місяців на 9–10, зимою та коротким літом. Два або три рази у тому столітті Чорне море замерзало повністю. Про жодний розвиток кочового скотарства за таких умов нічого й говорити. Чисельність населення в степу різко скоротилась.

Частина скіфів знайшла притулок на півночі, серед уцілілих місцевих племен. Біля с. Рижанівка, на території нинішньої Черкаської області, українські й польські археологи розкопали могилу «останнього владаря скіфів», що правив цим краєм у ті непевні часи. Поховання було датовано близько 260 р. до н. е. У ньому є золото — але вже не тієї якості, і його не стільки, як за старих часів. Є символи влади — золота гривня, меч із золотим руків'ям, срібний кубок, але їм далеко до шедеврів із Товстої або Гайманової могил, зроблених на декілька десятиліть раніше. Історія Великої Скіфії закінчується. Сарматам не було кого завойовувати — коли вони прийдуть в степи у II ст. до н. е., останні скіфи виживатимуть різними способами по-сусідству.

Золоті кургани Скіфії

Михайло Відейко

Свідки процвітання Скіфії — царські кургани, усипальниці її правителів. Висота насипів найбільших поховальних споруд досягала 20 і більше метрів, чи не кожна із них отримала власне ім'я (щоправда, у пізні часи і вже не від скіфів) — Огуз, Солоха, Чортомлик. Деякі мали ім'я «Могила», із самими різними приставками: Бабина, Водяна, Гостра, Страшна, Товста, Нечаєва і тому подібне. Степами ходили оповідання, що ті кургани насипали козаки, носячи землю шапками на могили полеглих у битвах із турками, татарами і москалями козаків. Розкопки показали, що могили давніші за козацьку добу, хоча степові лицарі і ховали своїх полеглих на їх вершинах. Щоправда, частіше споруджували на штучних висотах сторожові пункти та сигнальні вежі. Така вже гра долі — поховання кочовиків, які століттями діставали набігами хліборобів на північ від степів, перетворилися на форпости далеких нащадків тих, проти кого вони вели війни.

Однак були й інші легенди — про поховані у давніх могилах незлічені скарби. Уже у XVIII ст. генерал-губернатор Новоросійського краю Мельгунов наказав розкопати десятиметрову могилу, яка отримала по тому його ім'я. Скарби і справді були здобуті під час тих «досліджень». Серед них — акінак з руків'ям, прикрашеним золотом, золоті діадема, бляшки у вигляді орлів (одна з них є нині на гербі області, де міститься курган), трофеї азійських походів скіфів... Усе це нині перебуває у Ермітажі в Санкт-Петербурзі, як і чимало інших скіфських скарбів, здобутих у наступному столітті.

Навіть у XIX ст., коли наукові розкопки скіфських курганів вже розпочалися, у європейській пресі можна було часом знайти найнеймовірніші повідомлення. Наприклад, в одному із повідомлень йшлося про те, що в «...курганах Росії й Татарії були знайдені тіла, покладені на листи щирого золота фунтів по двохстах (тобто 80 кг) із бронзовою зброєю, прикрашеною рубінами й смарагдами». Відзначимо, що такі байки не випадкові — адже до відкриття гробниці Тутанхамона лишалося ще декілька десятиліть, тому скіфські старожитності цілком законно очолювали топ-аркуш казкових скарбів Старого Світу.

Майже все про особливості похоронного обряду скіфів у ті часи можна було довідатися лише з історичних праць Геродота. До останнього у освіченому (а також досить критично настроєному до авторитетів) XIX ст. ставилися радше як автора красивих казок, ніж до поважного історика, всі повідомлення якого варті довіри. І лише серйозні археологічні розкопки не лише підтвердили його розповідь, а й розкрили подробиці давніх обрядів, невідомі Геродоту.

Як будували «степові піраміди»

Про скіфські кургани, їх спорудження, скарби і таємниці написано і видано чимало книжок. Стосовно степових курганів, відзначимо, слово «піраміда» навряд чи можна застосувати у його прямому значенні. Радше, курганний насип — це символ якогось заупокійного ритуалу, а також величчя й могутності давніх володарів. Та й самі насипи мали характерну напівсферичну форму, зовсім не схожу на піраміду.

Є чимало версій відносно призначення такої поховальної споруди, як курган. Недавно було запропоноване трактування курганів скіфських царів — складних і величезних спо-

руд — як своєрідної компенсації за прижиттєву відсутність у степових владик реальних палаців. Ну а звичайний, нецарський курган у такому разі цілком можна розглядати як будинок.

Будівництво будинку або палацу, а тим більше кургану, земляного насипу, навіть невеликого — процес складний та відповідальний. Спочатку майбутню споруду слід було розмістити на місцевості й виділити, як особливий простір. Вибір місця розташування відповідав старій традиції — на височинах, особливо — на вододілах. Подекуди вони і дотепер прикрашають пейзаж. Далі обране місце позначалося кільцевим ровиком, що його діаметр залежав від передбачуваних розмірів майбутньої споруди. Ровик відігравав пізніше певну роль у поминальному ритуалі.

І невеликі, і величезні насипи будували, як і колись, зі шматків дерну, символу потойбічних пасовищ і земної величі. Їх споруджували у декілька прийомів. Щоб насипи не розповзалися, їх оточували кам'яними кільцями-крепідами, привозячи матеріал для їх спорудження часом за багато кілометрів. На кургані Чортомлик подібну крепиду побудували, як показали розкопки наприкінці ХХ ст., кілька бригад мулярів — окремі ділянки виявилися по-різному складені.

Менш грандіозні кургани зміцнювали не крепідами, а кам'яними панцирами, вкриваючи насип із землі шаром каменю, а потім згори досипали землею. У деяких курганів крепід могло бути кілька — восьмиметрова Бабина Могила мала дві. На додачу вона була увінчана стелою, від якої до наших днів збереглася лише частина постаменту.

Як виглядали подібні стели, добре відомо, адже їх у степових районах України знайдено кілька сотень. Одна із найвідоміших виставлена в Археологічному музеї Інституту археології в Києві. Вона зображує довговусого воїна, який тримає у руці ріг, наповнений вином та коротким мечем біля пояса. Досить виразно підкреслено також його чоловічу гідність. Можливо, аналогічне зображення могутнього степового воїна прикрашало і Бабину Могили. Ці статуї не обов'язково були сумними, сірими монументами. У Одеському археологічному музеї можна побачити стелу, на якій прикраси, деталі одягу й взуття пофарбовані червоною вохрою. За зображеннями на стелах можна вивчати зброю, прикраси та одяг степових воїнів різного часу.

У Лісостепу перед тим, як спорудити сам курган, над могилою зводили дерев'яне шатро часом із десятків стовбурів товщиною 10–15 см. Потім його спалювали. І лише після цього насипали сам курган. Величезне багаття немов запечатувало згори поховання. Крім того, вогонь обпалював глину первісного насипу, утворюючи панцир-ядро не гірше за кам'яне.

Вражають як розміри курганів, так і обсяги виконаних на їх будівництві робіт. Звичайно, їм, знову ж таки, досить далеко до єгипетських пірамід. Порівняємо: об'єм найбільшої із пірамід досягав 2 642 064 куб. м, а найбільшого зі збережених скіфських курганів (Огуз, висота 21 м, діаметр 100–110 м) — до 140 тисяч куб. м, тобто у 19 разів менше. Не кажучи про те, що піраміда споруджувалася з каменю, а курганний насип — з дерну.

Зате підрахунки витрат праці на «скіфські піраміди» дозволив встановити, що у розмірах похоронних пам'яток Скіфії так само, як і в гробницях Єгипту, відображено складну суспільну ієрархію. Її очолюють гіганти на кшталт Чортомлика, Огуза, Олександропільського кургану. Їх насипи висотою до 19–21 м містили від 70 тисяч до 140 тисяч кубів ґрунту, не враховуючи каменю крепід. Далі йде група більш скромна, до 8–14 м, що вимагала «усього» 11 000–50 000 куб. м. Третя група — це 4–6 метрові насипи, що містили від 2500 до 5000 кубів. І це лише ієрархія скіфської еліти.

Матеріали для спорудження насипів і будівництва поховальних споруд, передусім камінь і дерево, доставляли часом за десятки кілометрів. Дороги скіфського часу, що ведуть до насипів, читаються на аерофотознімках і досі. До речі, так само, як і сліди вже знесених з поверхні землі давніх курганів.

Гробниці під скіфським курганом, особливо під курганом великим, як правило, може виявитися кілька. Гробниці влаштовували глибоко під землею, створюючи ніби копію житла. До входу вели пробиті в ґрунті вертикальні шахти глибиною 10 м, а подекуди й 15 м. Від шахти прокладався горизонтальний хід до катакомби-печери поховальної камери. Розташовані на глибині гробниці, сполучені із поверхнею вхідними шахтами, типові для степових скіфів. По таких похованнях, до речі, можна простежити просування мешканців степів на північ, де поховальні традиції помітно відрізнялися.

Населення Лісостепу, поіменоване вченими «лісостеповими скіфами» споруджувало поховальні камери інакше. Їх влаштовували на глибині 2–3 метри від поверхні. Являли вони собою прямокутний у плані котлован. Розміри залежали від рангу небіжчика. Якщо це був, скажемо, воїн, то йому належала могила 2 × 3 м, а якщо особа, котра займала вище положення — то усі 4 × 4 м, а подекуди 6 × 6 м і більше.

Така гробниця являла собою вже не печеру, видовбану в глині, а більше нагадувала опущений під землю будинок. Стіни гробниць обшивали деревом, стелю (накат із колод чи колотого дерева) підтримували стовпи, а часом навіть прямокутні у перетині бруси. Стіни також могли бути прикрашені тканинами. На вбиті у обшивку залізних цвяхи розвішували зброю та спорядження. Стеля гробниці, теж прикрашена тканиною і золотими бляшками (так було зроблено у Бердянському кургані) часом нагадувала зоряне небо.

Заможний небіжчик мав дерев'яне, вкрите дорогими тканинами або шкірами ложе. Воїну могла перепастися більш скромна підстилка з трави, часом її заміняв розкладений на земляному дні могили вкритий залізними платівками захисний обладунок.

Скарби курганів

Для початку зауважимо, що ані листів золота «вагою у двісті фунтів», ані зброї, прикрашеної рубінами або смарагдами, так яскраво описаних у європейській пресі XIX ст., виявити археологам у скіфських курганах протягом останніх ста років так і не вдалося. Не знайшли там поки що ні золотих карет, ні золотих гусок, які сидять на золотих яйцях, ні інших дивних речей, про які колись писали, та й нині люблять писати газети й розповідати місцеві знавці старожитностей. Однак реальність часом виявилася вражаючою за старі байки та навіть газетні повідомлення.

Кожен скіф, а особливо — могутній правитель був екіпований до бою, полювання й бенкетів у потойбічному світі. Його супроводжувала зброя — меч, горит із луком і стрілами, на стінах гробниці розвішували списи й дротики, обладунки. Розставляли дорогоцінний золотий і срібний посуд, часом розписні кратери й канфари, привезені з далекої Еллади. Зауважимо, що у більшості найдавніших курганів навіть знатні особи задовольнялися посудом місцевого виробництва. Хоча і там можна натрапити на цікаві вироби урартських та інших майстрів з Азії.

На небіжчиках і поруч із ними був розкішний одяг, щедро прикрашений золотими платівками, які часом вкривали навіть взуття. Прикраси не лише одягали на небіжчиків, а й ставили у дерев'яних скриньках біля них. А ще у могилу клали квіти — від троянд до польових. Пилок цих рослин виявлено у пробах ґрунту, узятих із давніх поховань.

У нішах біля входу до усипальниці ставили амфори із кращим вином і бронзовий казан з м'ясом. Вина, як порахували дослідники, ставили на три подачі — по сім амфор у кожній (от вона, скіфська «царська порція»)! На залишених у поховання амфорах виявлено написи, що визначали якість напою. Одна амфора з Рижанівського кургану зберегла продряпаний напис ΘΕΙ, що можна перекласти, як «прекрасне, чудове вино», та — ΑCΙΝΕΣ, «той, що надає задоволення», за іншою версією — «нешкідливий». Амфори були укомплектовані спеціальними бронзовими черпаками з ручками, якими можна було діставати з них смачний напій, не каламутячи його. На додачу «винний погреб» комплектували металевими грецькими ситами, щоб процідити вино, якщо така потреба виникне. Жертовне м'ясо клали на кам'яні блюда, поруч були ножі. Жоден дріб'язок не був забутий.

Вражають залишені часом у нішах над входом до гробниці приналежності для висікання вогню, від яких збереглися кремінні кресала та поставлені поруч керамічні світильники, колись заправлені олією.

Звичайно, царя супроводжували улюблені коні, вони були поховані у окремих могилах, прикрашені зброєю із золотом та сріблом. Число коней, похованих разом із багатим хазяїном, часом сягало десятків — й усі з відповідним спорядженням. Часом у могилу клали «сімейні реліквії». Приміром, у кургані Огуз знайшли, мабуть, ще дідівське захисне спорядження для коней, яких запрягали колись у бойову колісницю: безліч бронзових платівок зі слідами шкіряної основи. Простого воїна також супроводжував вірний кінь, іноді два. Отут збруя прикрашалася не так розкішно, бронзовою фурнітурою.

Але не лише зброя, скарби, запаси продовольства й коні, а й одноплемінники супроводжували грізних володарів — вхід до усипальниці охороняв воїн, кубки вином наповнював виночерпій. І вірна дружина — якщо не одразу, то згодом переселялася, часом із дитиною, у сусідню усипальницю, теж із усіма своїми земними скарбами. Цариці або знатній жінці теж належав супровід — служниця.

Скіфам не таким заможним ставили лише одну-дві амфори, з них одна могла бути з вином, друга — з молоком. Вміст ліпних посудин, що його змогли проаналізувати у сучасних лабораторіях, включав воду, бульйон і... наркотики. Для їх споживання призначалися спеціальні посудини на високих ніжках. Тому розповідь Геродота про те, що скіфи відповідним чином вживають насіння травички, виявився підтвердженням сучасною експертизою.

Кожна річ у похованні мала своє призначення. Приміром, у багатих похованнях «царського» рівня знаходять посуд для вина й для його вживання — виготовлений із дорогоцінних металів, а також закуплену в еллінів чорнолакову кераміку. Однаке ці набори, як вважають дослідники, призначалися іноді зовсім не для звичайних трапез або бенкетів. Вони нагадують розповідь Геродота про те, що раз на рік правитель області збирав скіфів з усієї округи й власноручно наливав чашу тому, хто за звітний період убив хоча б одного ворога. Менш щасливі одноплемінники із заздрістю спостерігали за церемонією. Отже, набір з Бердянського кургану, що включав розкішний античний кратер і кілька канфарів, міг призначатися саме для подібної церемонії. Тобто «хазяїн» кургану-палацу мав під рукою все необхідне, щоб гідно відзначати подвиги воїнів свого племені або клану навіть у по тойбічному світі.

Після поховання справляли тризну. Причому одноплемінники не відходили далеко від могили. Поминальний обід влаштовували тут таки. Про його розмах свідчать розбиті амфори з-під вина, безліч кісток тварин. Усе це знаходять під час розкопок кільцевих ровів, які оточують могилу. Чим більше важливе положення займав похований, тим більше людей брало участь у поминальній трапезі. Сучасні археологи досліджують ровики з не меншим ентузіазмом, ніж самі гробниці. Адже на відміну від гробниць, грабіжники

курганів ніколи не цікавилися вмістом ровиків. А от археологи не лише зацікавилися, а й ретельно вивчили всі знахідки, що надало можливість зробити деякі досить цікаві підрахунки.

У частково розкопаному ровику кургану Товста Могила (того самого, де була знайдена золота пектораль), археологи витягли кістки 35 коней, 14 диких свиней і двох оленів. Частина коней були поховані, як жертвопринесення, а от свинина — 6 поросят і 8 кабанів пішли на поминальний стіл. Загалом тут, за приблизними підрахунками, було спожито 6,5 т м'яса (і це при тому, що розкопано лише частину ровика!), тобто кількість учасників поминального бенкету, влаштованого на честь власника пекторалі, могла становити принаймні кілька тисяч.

В інших випадках вдалося підрахувати також і кількість випитого вина: на Бабиній Могилі — 1263–1290 л, Водяній Могилі — 524 л, а на Соболевій — 321,7 л. Чим менше випито й з'їдено, уважають археологи, тим менше людей брало участь у спорудженні кургану.

25 століть грабунку

Самі могили, схоже, охороняли родичі, доки були живі або кочували у цих місцях. Коли вони йшли, єдиною сторожею лишалися тіні померлих та давні закляття. Однак останні не змогли, як слід, запобігти грабунку могил. Знаючи це, давні часто влаштовували схованки, куди клали найкращі речі. Схованка могла бути влаштована в стіні гробниці, це могла бути навіть яма у її підлозі. У такій схованці, приміром, була знайдена знаменита пектораль.

Археологічні розкопки XIX–XX ст. виявили масу слідів грабіжників, які 2500, і 100 років, та й сьогодні ласі до скіфського золота. Про способи грабунку скіфських могил взагалі та про безліч подробиць цього промислу можна було б, мабуть, написати цілий трактат. Історія зберегла імена грабіжників, які займалися цим промислом та навіть їхні мемуари.

Найдавніші грабіжники йшли по «гарячих слідах» — вони, і це помітно, добре знали, де саме і що лежить. Мабуть, вночі прокопували вони лаз у північний кут гробниці, винесли переважно золото.

При цьому невтомні копачі часом вручну пробивалися у царські гробниці, влаштовані на глибині 10–15 м, які із застосуванням сучасної техніки розкопати зовсім не просто. Зривали з небіжчиків розшитий золотом одяг, розсипаючи бляшки й гудзики із зотлілих каптанів по дну гробниці та грабіжницького лазу. Здирали золоті накладки з мечів і священних дерев'яних чаш, висипали зотлілі стріли з покритих золотом сагайдаків, знімали з мерців прикраси. Тільки завбачливо заховані у тайниках дійшли до нас чаші з Гайманової могили, Пектораль і меч у золотих піхвах із Товстої могили та багато інших скарбів скіфського часу. Коли завалювалося склепіння могили, то земля приховувала якусь частину речей, але й до них часом також добиралися грабіжники.

У XIX та на початку XX ст. скарбошукачі били просто з поверхні кургану величезний колодязь, досягали, якщо пощастить, гробниці й виносили на продаж колекціонерам усе, до останньої бронзової стрілки, залишаючи після себе лише уламки кісток. А стіни й дно гробниці перевіряли щупом — щоб не пропустити ті самі схованки. У стеблівських курганах під час розкопок ми знаходили сліди чотиригранного щупа, і багнета від «трюхлінійки»

Сучасні «бугровщики», оснащені потужною землерийною технікою, часом зносять насипи цілком, витягаючи все, що залишили грабіжники минулих століть. Навіть відвали перевіряють, і не примітивним щупом, зробленим зі старого багнета, металодетектором, що не пропустить дрібну золоту бусину...

Так впродовж от уже двох із половиною тисячі років окремі мешканці України, переступаючи закони земні та небесні, поповнювали (і поповнюють) свій вічно дір'явий бюджет, попутно знищуючи сторінку за сторінкою історію Великої Скіфії.

Ані нещадна скіфська варта, ані пристави та поліцмейстери Російської імперії, ані правоохоронні органи СРСР та України, ні суворість законів і навіть кара богів так і не змогли зупинити мисливців за скарбами. Варто зазначити, однак, що історія не знає прикладів, коли б отримані за «могильне золото» гроші принесли сталий статок і процвітання, так само як і володіння награваними у небіжчиків скарбами — земну славу.

І все-таки, будь-які гори здобутого таким чином жовтого металу та старожитностей, нехай навіть зібрані колекціонерами й усіма музеями світу, ніколи не повідали б нам про скіфів і Скіфію навіть десятку частку відомого нині, якби не було справжніх археологічних розкопок. Коли б вісім поколінь археологів сезон за сезоном, крок за кроком не проникали б у таємниці степових пірамід та не відновили б у результаті історію їх творців.

Упродовж останніх десятиліть не лише розглядаються, але і успішно реалізуються проекти, спрямовані на проведення нових досліджень уже розкопаних величезних скіфських царських курганів. Серед них Чортмлик, Олександрівський курган. Археологи не без підстав припускають, що накопичені за сто років знання дадуть змогу їм знайти й відкрити, побачити все те, що не вдалося їхнім колегам у XIX та на початку XX ст.

Країна забутих міст (лісостепові спільноти скіфського часу)

Евеліна Кравченко

Український лісостеп надзвичайно багатий на археологічні пам'ятки. Помірний клімат, родючі ґрунти, багаті на дичину ліси і на рибу річки, джерела хорошої питної води зробили цю зону постійно заселеною різними спільнотами протягом усього голоцену. Великі ріки зв'язують його із морськими узбережжями.

Пам'ятки часу фінальної бронзи — раннього заліза лісостепової смуги в основному зосереджені уздовж водних артерій, басейнами яких, вони, власне, і об'єднуються у локальні групи. Одним із визначальних факторів розвитку лісостепових спільнот є степ, по якому постійно пересувалися у західному напрямку інші спільноти із власним світоглядом і економікою. Особливо помітним став фактор степових культур у лісостепу починаючи з доби раннього заліза. Серед пам'яток яскраво виділяється таке явище, як лісостепові городища, різні за площею, відмінні хронологічно, такі, що мають не завжди тотожне наповнення культурних шарів, але схожі за принципом організації культурного простору.

Описувати і картографувати ранньоскіфські лісостепові городища почали ще ХІХ ст. Системно цю роботу розпочав Володимир Боніфатійович Антонович*. Століття по тому городища Лісостепу стали предметом вивчення цілої плеяди скіфологів, висувалося безліч гіпотез причин їх виникнення, етнічної належності будівельників і мешканців, функціонального призначення і т. ін.

Наш путівник по Скіфії — «Історії» Геродота, містить незначну кількість відомостей про народи, які населяли лісостеп з обох берегів Дніпра (Борисфена). За Геродотовою легендою, дочка Борисфена, Змієдіва, була матір'ю Скіфа. Правобережні племена названі «батьком історії» скіфами-орачами, на Лівобережжі дослідники Геродотового твору розміщують скіфів-землеробів, будинів і гелонів.

Що це було за явище в історії Європи, із чим пов'язане, і чи можемо ми говорити про етнічну і суспільну спільноту в українському лісостепу за доби скіфів?

Перш ніж перейти до висвітлення цих питань спершу варто зупинитися на терміні «скіфський час». Звичайно, що під цим поняттям ми розуміємо певний часовий проміжок, за якого в степах на півночі Понту Евксинського (Чорне море) панували скіфи. Але наука дуже рідко розвивається прямими логічними сентенціями. Так сталося і зі скіфським часом.

Ми знаємо, що попередниками скіфів в понтійських степах були киммерійці. Під цією назвою ми припускаємо кочові племена, які, як і скіфи, прийшли до нас зі сходу і відомі в матеріалі й культурі під комплексом ознак чорногорівських і новочеркаських старожитностей. І, якщо перші — раніші і трохи віддаленіші від появи геродотівських скіфів в українському степу, то другі, відомі під набором ознак культури новочеркаського типу, мають як властиві тільки цьому набору ознаки, так і ознаки своїх наступників скіфів. Тому щодо

* Антонович В. Б. Археологическая карта Киевской губернии (Приложение к XV тому «Древности»). Издание Императорского Московского Археологического Общества. — М.: Т-ия М. Г. Воганинова, 1895.

них у сучасній археології вживається термін «ранньоскіфська культура», що припадає на чітко визначений часовий проміжок близько середини VIII — початку VII ст. до н. е. і відповідає ранньому етапу цієї культури (скорочено РСК-1). Але парадоксом є те, що безпосередньо в цей час жодних нових пам'яток у Лісостепу не виникає. На самому початку періоду близько середини VIII ст. до н. е. зазнає руйнувань низка укріплених поселень Лісостепу.

Частина їх, особливо, дальніх, що на кордонах із Карпатами, існували вже за періоду раннього гальштату. Лісостепові укріплені поселення і городища чорноліської культури або припинили своє існування, або зазнали змін у матеріальному комплексі, зокрема керамічному наборі. Поновлення життя на них було нетривалим. Натомість у другій половині VII — наприкінці VII ст. до н. е. у Лісостепу формується нова система укріплених поселень і городищ, оборонні споруди яких будуються вже із урахуванням нових видів зброї, навиків управління конем і принципів ведення бою, які вже у сформованому вигляді із символікою — прикрасами у скіфському звіриному стилі — дещо згодом принесли із собою скіфи. Загалом це не поодинокі укріплені поселення, а системи укріплених поселень, вписані у складний рельєф таким чином, щоб максимально забезпечити своїх мешканців від нападу. Виникають такі системи уздовж найбільших водних артерій — Дністра, Бугу, Дніпра та їх приток.

Варто відзначити, що культурний поділ Північного Причорномор'я на Право- і Лівобережжя Дніпра, що доволі часто яскраво присутній в історії цих земель, на етапі появи городищ скіфського часу не відіграє провідної ролі. Останні дослідження керамічного комплексу лівобережних городищ, який є найвиразнішим показником етнічних змін і походження культур, показав, що найраніші керамічні комплекси мають правобережні корені в чорноліській культурі і пам'ятках жаботинського типу, а місцева кераміка бондарихінської культури з'являється в цих пам'ятках у контактних регіонах уже постфактум. Тобто феномен виникнення скіфських городищ має не лише спільну хронологічну позицію, а й етнічні характеристики.

Загалом на зламі бронзової і залізної доби в Центральній і Західній Європі відбувається активне будівництво різного роду захисних споруд навколо поселень і священних місць. Різна культурна приналежність європейських пам'яток репрезентує зокрема й різні традиції будівництва, тобто впорядкування життєвого простору того чи іншого племені. Культурні полів поховань і пам'ятки, пов'язані із лужицькими старожитностями захищають не лише свій сакральний простір, а й увесь життєвий простір.

Племена культур східного або фракійського гальштату захищають переважно священні місця, які в часи небезпеки слугують схованками для мешканців навколишніх поселень. Власне, такий самий спосіб укріплення поселень відбувається водночас і на півдні Європи, тільки більш системно, із врахуванням досвіду попередніх культур, в фіналі якого ми вже бачимо архітектуру античного поліса і дотепер актуальний ідеальний план Гіпподрома міста.

Життя племен Центрально-Східної Європи не могло відбуватися відірвано від основного ареалу європейських культур, тут також починають виникати укріплені поселення.

Лісостепові городища витягнулися майже суцільною смугою по півдню цієї зони від Дністра до лівобережних приток Дніпра. Переважна більшість городищ цієї смуги виникла ще в період раннього гальштату. Деякі з них мають і чорноліські нижні шари, і ранньоскіфські верхні, що маркуються наявністю античних імпортив. Невелика частина городищ цієї смуги має тільки скіфські шари. Такі городища ще називають городищами гігантами, вони часто об'єднують кілька поселень за спільними укріпленнями, виникнення таких городищ припадає на VI–V ст. до н. е.

Проте варто також згадати північну лінію городищ скіфського часу, розташовану на межі лісу і лісостепу. Примітно, що ці пам'ятки загалом виникли в VII ст. до н. е., їх система укріплень подібна до скіфських городищ-гігантів південної лінії, що з'явилися трохи згодом. Так само типологічно подібним є матеріал із скіфських шарів цих пам'яток включно із керамічним комплексом.

Розглянемо групи городищ. Найзахідніша — непоротівська група на Середньому Дністрі, найбільші — Непоротівське, Комарівське, Дністровське і Рудковецьке городища. Щоправда, рівень вивчення цих пам'яток неоднаковий, іноді дослідники Комарівське і Дністровське городища називають поселеннями. Загалом, характер заселення Середнього Подністров'я більше відповідає західній моделі, коли навколо городища групуються невеликі хутори. Яку роль виконували ці городища в своїх групах пам'яток лишається нез'ясованим.

Але подібне явище ще не вдається простежити для чорноліських городищ Подніпров'я і Побужжя, хоча свідчення на користь такої топографії постійно поповнюються новими фактами. Дослідники середньодністровських пам'яток дотримуються думки, що вони вірогідно цілком належать населенню, що лишило чорноліську культуру, зокрема і за ранньоскіфського часу.

Щонайменше три городища відомі в верхній течії Південного Бугу — Немирівське, Северинівське і Вишнянське.

Кілька груп пам'яток локалізуються між верхів'ями притоку Південного Бугу Синюхою і притоками Дніпра Рось і Тясмин: Моринське, Журжинецьке і Таращанське між Россою і Синюхою, в басейні Сухого Ташлика — Пастирське (Галущанське), Шарпівське, Макиївське і Буденське, між Тясмином і Ірклієм — Чорноліське, Велико-Андрусівське і Жаботинське, трохи вище по течії Тясмина — Колонтаївське, Суботівське, Мотронинське і Лубенецьке. Ці пам'ятки представлені як класичними городищами із оборонними спорудами типу валів, так і укріпленими поселеннями, коли пам'ятка розташована в природнозахищеному місці і має додаткові укріплення — наприклад, рів і зовнішню стіну із використанням дерев'яних стовпів.

Сьогодні достеменно можна говорити, що городища поблизу Великої Андрусівки, Суботівське, Калантаївське, Чорноліське, Жаботинське і Тясминське із групи між Россою Тясмином і Синюхою з'явилися у передскіфський час, проте не синхронно. Суботівське, Чорноліське і Тясминське виникли і представлені чорноліською культурою, ранньоскіфських матеріалів вони не мають. Андрусівське і Калантаївське городища, найімовірніше, відносяться до часу, що передує виникненню чорноліських пам'яток у Подніпров'ї. Укріплене Жаботинське поселення, попри наявність ранньоскіфського верхнього шару, зважаючи на його незначну насиченість матеріалом, ймовірно, довго не проіснувало.

Ще одна компактна група городищ розташована безпосередньо на звинині течії Дніпра, де він тече з півдня на північ вище сучасного Канева: Трахтемирівське, Григорівське, Віха і Лисуха.

На Лівобережжі Дніпра, на берегах притоки Орелі, є ще два таких городища — Залінійне і Бузівка, а на північ — найбільше скіфське городище-гігант Більське.

Крім цих, на північ на кордоні лісу і лісостепу містилося ще кілька пам'яток, а можливо — груп пам'яток. У басейні р. Віти — Велике Ходосівське (Круглик), Мале Ходосівське (Кругле) і Хотівське, на Ірпіні — Млинок, на Лівобережжі — Басівське на Сулі.

Усі ці пам'ятки мають різний ступінь дослідженості, дуже важко встановити час виникнення саме укріплених поселень, поготів етапи їх перебудови. У канівській групі в передскіфський час існували Трахтемирівське і Григорівське городища. На Дністрі

майже всі пам'ятки з'явилися в передскіфський час, у верхній течії Південного Бугу до ранніх відносяться Немирівське і Вишнянське. У час РСК-1, проте із жаботинським матеріалом, з'являється найраніше укріплення Більського городища. Із них усіх ранньоскіфського часу повністю перестають функціонувати майже всі городища тясминської групи (незначний шар цього часу на Жаботині не є показником його повноцінного функціонування, як попереднього часу), в канівській групі якийсь час ще існує Трахтемирівське городище, але в IV ст. до н. е. з'являється велике городище Віха, а ще за сто років починає функціонувати комплекс на горі Лисуха. У басейні Південного Бугу ще триває життя на Немирівському городищі, з'являється Северинівське і припиняється життя на Вишнянському.

На перший погляд, наче маємо єдиний процес формування раннього урбанпростору. Проте, ряд особливостей усіх цих пам'яток не дає змогу говорити про єдиний процес. Чим же відрізняються городища, що виникли передскіфського часу, від тих, що виникли ранньоскіфського? Відповідь за це питання — ключ до накреслення історичних процесів у Причорноморському Лісостепу на світанку нашої історії.

Показово, що ці пам'ятки відрізнялися кардинально. Фортифікаційні споруди городищ будувалися за різними принципами. Якщо чорноліські городища — це невеликі за площею ділянки переважно на пагорбах або мисах річок чи потічків розташовані у важкодоступних місцях, захищені додатково невисокими валами і ровом, або ровом із якоюсь збудованою непотужною загородкою, то ранньоскіфські городища — це справжні земляні фортеці. Вони можуть розташовуватися не лише у важкодоступних місцях, а й в долинах річок. Валами при цьому оточується значна площа — сотні гектарів, на якій може розташовуватися кілька поселень із додатковими укріпленнями. Уся система укріплень є цілісною, враховує обов'язкову наявність транспортної водної артерії в середині чи поруч із городищем.

Фактично створюється не лише життєвий простір, а простір із інфраструктурою, спрямованою на сполучення із іншими регіонами, з одного боку, і захищеною від зовнішнього простору, з іншого. Відмінним є і культурний шар чорноліських і ранньоскіфських городищ. Якщо чорноліські укріплені городища майже не мають культурного шару або мають дуже слабку насиченість археологічними знахідками, то ранньоскіфські городища не просто мають шар, а мають різне функціональне призначення різних частин городища. Найкраще це простежено на найбільшому — Більському городищі, якому приписують найменування геродотівського міста Гелона. Там, в окремих частинах городища, жили ремісники різних професій, торгівці, цілком закономірно, що обряди і релігійні культури також обслуговувались у окремій частині цього гігантського поселення. Ремісні осередки і імпортні речі, як індикатор торгових відносин, є на всіх більш-менш досліджених ранньоскіфських городищах.

Як ми вже зазначали, найкращим етноіндикатором археологічних культур, належних суспільствам, що не переступили поріг цивілізації, є ліпна кераміка. В питанні етнічної належності чорноліських і ранньоскіфських городищ вона радше свідчить на користь різного походження їхніх мешканців. Якщо на чорноліських пам'ятках найхарактернішою рисою є яскрава добре випалена і оздоблена орнаментом тотожна східногальштатським пам'яткам чорно- і буроліскована столова і тарна кераміка, то на ранньоскіфських — це передовсім керамічний комплекс, характерний для північних пам'яток, як-от Хотівське городище чи Кругле або Мале Ходосівське, виникнення яких припадає на час не пізніше кінця VII ст. до н. е. Їх керамічний комплекс є місцевим, похідним від культур доби бронзи тшинецького кола і східних варіантів лужицької культури Центральної Європи.

Тобто близько кінця XII ст. до н. е. біля південної межі лісостепу почали з'являтися пам'ятки, пов'язані із колом культур східного гальштату, однією із особливостей яких було будівництво поруч із поселеннями невеликого городища у важкодоступному місці. Неінтенсивна наповненість культурного шару цих городищ археологічним матеріалом і наявність у ньому речей культового характеру свідчить про використання цих городищ як схованок під час воєнної небезпеки і їх сакральне значення, близьке до святилищ.

Власне, присутність божества під час небезпеки і є основним фактором захисту для релігійного суспільства. Таку ж функцію виконували городища і в культурах східного гальштату. Єдиною відмінністю, яку не можна не брати до уваги, між власне гальштатськими і чорноліськими пам'ятками є кухонна кераміка, яка продовжує свою лінію від білогрудівської.

Кухонна кераміка є надзвичайно традиційною за всіх часів, адже вона пов'язана із процесом приготування їжі і, власне, стравами, тобто сферою діяльності, яка є традиційно жіночою у «варварських» культурах. Із формою кухонного горщика пов'язана форма і розмір печі для приготування їжі, особливо нижня, придонна частина посудини, якою горщик поміщався на черинь печі. Наявність кришки для кухонного горщика свідчить про те, що піч, швидше за все була закритою із димовідводом, а цього явища як раз не спостерігається для чорноліської культури принаймні Подніпров'я. Це свідчить про те, що частина населення на чорноліських пам'ятках, і, передовсім, жіночого населення мала місцеві корені.

Після пожеж середини VIII ст. до н. е. частина чорноліських городищ і поселень жаботинського типу продовжила існування. Можливо, через певний період запустіння на низці пам'яток життя відновлюється. Але матеріальний комплекс там представлено вже іншими типами, характерними для північної зони порубіжжя лісу і лісостепу, як то на Хотівському городищі.

Ці пізні шари чорноліських городищ і поселень жаботинського типу загалом непотужні, хоча представлені саме житловими комплексами, а не слабкими шарами городищ святилищ-схованок чорноліської культури. Згодом, уже в VI ст. до н. е., життя на них повністю припиняється. Натомість у незначній віддаленості від них виникають нові городища, або ж старі пам'ятки стають частиною нових укріплень набагато більших городищ, і цього разу це городища-гіганти ранньоскіфського часу.

Логічно припустити, що виникнення лісостепових городищ у Центральній-Східній Європі пов'язано із тими самими процесами, що відбувалися у всій Європі. Насамперед йдеться про формування системи торговельних шляхів, якими за раннього гальштату поширювалася сировина і вироби із бронзи, а в пізніший час значно більший асортимент імпорту, як ми бачимо, спектр яких протягнувся від Каспію і Волги на сході до Альп на заході. У Північному Причорномор'ї на зламі бронзової і залізної доби і в пізніший час можна говорити про два етапи цього процесу. Перший із них пов'язаний із чорноліською культурою, і, можливо, є продовженням процесів доби фінальної бронзи у Балкано-Карпатті.

Другий починається із появою в регіоні новочеркаських пам'яток, пов'язаних із приходом зі сходу на захід чергових кочових племен, або з ранньоскіфського часу, наслідком чого і є, найімовірніше, сліди пожеж і припинення життя на південній смузі чорноліських лісостепових городищ і поселень жаботинського типу.

У цей період виникають городища-гіганти, які в своєму плануванні і організації життєвого простору вже містять початки урбанізації у європейських племен. Розташування як городищ першого етапу, так і другого на берегах великих річок або їх судохідних приток вказує на водні шляхи — як основні для пересування, зокрема і з метою торгівлі, аж до появи в степу кочовиків, які, опанувавши нові території, почали виконувати роль своєрідних

медіаторів між лісовими племенами Європи і морським узбережжям, що належало грецьким містам-державам.

Некрополі, належні тому чи іншому городищу, не завжди вдається виділити. Для пам'яток черноліської культури питання поховального обряду загалом не дуже добре розроблені. Вважається, що це можуть бути кремації в безкурганних похованнях, які дуже важко віднайти візуально по формальним ознакам у місцевостях, вкритих лісами. Але відомі і інгумації з використанням каміння в поховальних спорудах, як підкурганні, так і без насипів. У дністоровській групі пам'яток відомі колективні поховання.

Для ранньоскіфського часу найбільшою проблемою є вирізнення поховань місцевого населення і скіфських із загального масиву, адже більшість могильників цього часу вже має курганні насипи і велику кількість речей різного походження (місцевого, скіфського, кельтського, еллінського тощо) у інвентарі. Допускаючи наявність принаймні у Побужжі і на Правобережжі Дніпра поховань, що належать до ілїрійської поховальної традиції, чи то так званих трерів — мешканців прудо-дністровського міжріччя, варто припустити, що тільки в V ст. поховальний обряд лісостепового населення відносно вирівнюється. Для цього часу і наступного століття тут відомі як курганні некрополі, що містили поховання і скіфської і місцевої еліти, так і ґрунтові могильники, належні лише місцевому населенню.

Припиняють існування городища-гіганти, засновані в ранньоскіфський час, порізного. Можна говорити, що північні пам'ятки порубіжжя із лісом зникають у IV ст. до н. е., а південніші пам'ятки в районі Канева існують і в II ст. до н. е. Південна лінія городищ Побужжя і Подніпров'я, освоєна ще за доби пізньої бронзи, існує у IV ст. до н. е. Подністровські пам'ятки Непоротівської групи — єдині, що не зазнали повної зміни населення, існують і за скіфського часу, щоправда, вибірковість публікацій цих пам'яток не дає змоги назвати навіть приблизну дату припинення життя на цих пам'ятках.

Достеменно не відомо про причини припинення життя на городищах-гігантах, оскільки вони наразі недостатньо досліджені. Подальша доля їх населення, імовірно, пов'язана вже із пізньоскіфськими пам'ятками і хорою античних міст Північного Причорномор'я у нижніх течіях Дніпра, Дністра і Бугу.

Країна таврів

Евеліна Кравченко

Сьогодні ми називаємо давній Крим Тавридою, країною таврів. Почалася ця історія ще за Гомера. Іфігенію, доньку грецького царя і наречену героя Ахілла, греки принесли в жертву богу Посейдону під час плавання до Іліону, відомого ще як Троя. Ті події, що відбулися близько 1200 р. до н. е., відомі нам як Троянська війна, оспівані аедом, співцем давньої історії Еллади Гомером у гімнах «Іліади». За легендою, богиня Артеміда викрала дівчину з-під жертвеного ножа, поставивши замість неї білу лань. Дівчину ж богиня перенесла до свого святилища у Тавриді — землі таврів, де та приносила в жертву всіх греків, які потрапляли в ці землі. Згодом Орест, брат Іфігенії, викрав її у таврів разом із ідолом Артеміди, і привіз до Авліди, що у Елладі, де жриця Артеміди доживала свій вік. Довга піщана коса на узбережжі Понта Евксинського (Чорного моря) називалася Ахиллів Біг. На думку давньогрецьких картографів, саме по ній біг Ахілл, намагаючись наздогнати свою наречену. Сучасна її назва — Тендрівська коса, що в Миколаївській області. Острів Левке (з давньогрецької — Білий), дарований богами Ахіллу після смерті, нині називається Зміїним, що в Одеській області.

«...Він називається також Ахілловими Бігом (Білий берег), оскільки в той час як Ахілл сватався за Іфігенію і вона була привезена заради нього в Авліду, внаслідок лиха, що трапилося під час плавання еллінів до Іліону, захотіли принести її в жертву за успішне плавання, але Артеміда вхопила її і принесла до Скіфської місцевості до таврів, а закоханий Ахілл ішов за нею і супроводжував до того острова, що називається Білим» [Схолії до Піндара (VI–V ст. до н. е.) Schol. ad Pind., Nem., IV, 79 (49)].

«...Іфігенія: Але Артеміда викрала мене у ахейців, давши замість мене лань, і перенесла по світлому ефіру, оселила мене в цій землі таврів, де царює над варварами варвар Фоант, який пересуваючи швидкі ноги, подібно до крил, отримав таке ім'я за швидкість ніг. Він поставив мене жрицею в цьому храмі, де такими звичаями насолоджується богиня Артеміда на святі, одне ім'я якого прекрасне, а про інші промовчу, боючись богині. За звичаєм, що і раніше існував в цій країні, я приношу в жертву всякого елліна, який прибуває до цієї землі. Я освячую жертву, а таємничим убивством її всередині цих чертогів богині, займаються інші» [Еврипід. Іфігенія в Тавриді, (V ст. до н. е.) Eurip., If., 28–41].

Так воно було більше трьох тисяч років тому чи не так — ніхто не в змозі достеменно відповісти на це питання. Фрідріх Ніцше, один із найкращих знавців античної філософії, зазначав, що культура може розвиватися лише у окресленому міфом горизонті. Антична література має чимало варіантів цього міфу, але це усе сформувало світогляд еллінів і створило врешті ойкумену. Для елліна ойкумена була чимось більшим ніж наше поняття «батьківщина». Морський народ, що створював свій світ шляхом розселення або виведення власних колоній, ойкуменою вважав будь-яку землю, де ставала нога елліна. Еллінів, які побували на нових землях, вважали героями. Згодом, коли після Троянської війни минули століття, греки не боялися плисти Негостинним — Авксинським Понтом у холодні землі Північного Причорномор'я, де панували «варвари» скіфи і дикуни таври, і засновува-

ти нові міста, бо там вже побували їх герої — Ахіллес, Геракл чи Іфігенія. Усі ці давні оповідки лишили слід на давніх мапах — періплах і періегессах. Таврикою, або землею таврів Геродот називає гористу частину Криму на півдні, що тягнеться у напрямку до східного вітру. Закінчується геродотівська Таврика скелястим півостровом, що нині називається Керченським. Гекатей Мілетський, опис Європи якого передує написанню Геродотом «Історій», змальовує Таврику півостровом у формі скіфського лука і згадує там місто Керкінітіду (сучасна Євпаторія). І тільки Псевдо-Скілак, автор IV ст. до н. е., який жив уже після Геродота, згадує у Тавриці емпорій Херсонес. Геродот в оповіді про Таврику наводить легенду про Іфігенію і згадує верховну богиню таврів — Діву або Партенос, у якій вгадується вже знайома нам Іфігенія.

«...Від Істру це є власне первісна Скіфія, розташована в напрямку до півдня і південно-го вітру аж до міста, яке називається Керкінітіда. Звідси і далі в країну, що тягнеться вздовж моря і яка є гірською і заходить у Понт, залюднює плем'я таврів до півострова, що називається Скелястим. Цей півострів заходить у море в напрямку до східного вітру... Місце, що його посідають таври в Скіфії, схоже на те місце, яке посідало би на місці Суніон, від дему Торіку до дему Анафлістів, якесь інше плем'я, а не афіняни... Те що я кажу, тут має значення, коли можна порівнювати мале з великим. Отака країна ця Таврика» [Геродот. «Історія», (V ст. до н. е.) Herod., IV, 99].

Але ж ми, за даними археологічних розкопок, нині знаємо, що Партенос була верховною богинею не таврів, а Херсонеса Таврійського. Красуня Партенос зображена на херсонеських монетах, згадана як рятівниця і заступниця у херсонеських декретах, її ім'ям клялися у вірності державі херсонесити. Отже, таке високе божество, якому присвячено цілі цикли міфів, патронатка одного з найбільших полісів Північного Причорномор'я повинна була мати грандіозну храмову центральну споруду і чимало невеликих храмів. Геродот і пізніші автори згадують храм Діви у Тавриці, але чіткої локалізації його ніхто не наводить. Імовірно, що жоден з авторів не бував у Тавриці, а записи лишилися із оповідок моряків і негоціантів. Чи бачили храм мандрівники, також є питанням, на яке не має відповіді.

Справді, не так багато писемних джерел дійшло до нас про кримську давнину. Але ж на те і існує археологічна наука, щоб відповідати на ненаписані запитання.

Крим — це Таврида, Таврика і Таврія, потім — Сари Кирим. Про нього писали чимало, писали правдивого і міфічного ще від часу падіння Трої. Першою згадкою кримської землі у світовій літературі і, відповідно, історії традиційно вважається фрагмент із «Одіссеї» Гомера з описом лестригонського міста Телепіла, де *«пастир пастиря зве, загоняючи худобу, а той відповідає, вже виганяючи»*.

«Вираз “близькі шляхи ночі і дня” деякі розуміють не тільки в місцинному значенні, тобто, що нічне і денне пасовиська лежать, як мовлено, поблизу міста, чому і чабани, як мовлено, вітають один одного, але і часовому, тобто, що впродовж деякого часу там бувають дуже короткі ночі. Тому і нелегко, можливо, кому-небудь упродовж однієї частини ночі достатньо відпочити, а в другу частину пасти худобу, тому що з початком ночі близько сходить ся і схід сонця, короткий час перебувшого під землею. Тому людина, що може вдовольнитися коротким сном, заробляє там вдвічі. Таке математичне пояснення першим дав, кажуть, Кратес, що запропонував гіпотезу про короткість тамтешніх ночей і сказав, що лестригони живуть під головою Дракона, що знаходиться серед зірок над ними; Арат також сказав, що вона знаходиться там, де “кінці заходу і світанку змішуються один з од-

ним". Тому і кажуть, що день більший, а ніч коротка. Зворотне тому явище у киммерійців, у яких міф складає багатодобові ночі. Тому, оскільки в Лестригонії схід сонця близький до заходу і ніч дуже коротка внаслідок близькості до дня, поет правильно сказав, що шляхи ночі близькі до шляхів дня» [Евстафія, архієпископа Фессалоніки, пояснення до «Одіссеї» Гомера, (XII–VI до н. е. — II пол. XII ст. н. е.), *Eusth., Schol. ad Hom., Od., X, 86 (S.1649, fr.27)*].

Побачив у цьому фрагменті опис кримського берега із Балаклавською бухтою французький вчений-мандрівник Дюбуа до Монпере.

*«...Звідси [тобто з Еолова острова] попливли ми вперед з пригніченим серцем. Згасала бадьорість людей від тяжкої греблі за нашою ж дурістю, оскільки не з'являвся більше подорожній вітер. Шість діб однаково пливли ми ночами і вдень, а на сьомий день досягли ламова неприступного міста, лестригонського Телепіла, де пастир пастира кличе, коли загоняє худобу, а той відповідає, вже виганяючи. Там безсонна людина отримала б надвійну плату — одну за випасання волів, а другу — за випасання сріблясто білих овець, оскільки близькі там шляхи ночі і дня. Тут коли ми вступили в славетну бухту, навколо якої з обох боків суцільно виситься крута скеля, а береги, що нависли, вигинаються один проти одного в устя і вузький вхід, тут всі направили в середину округлені судна. Вони були прив'язані близько одне до одного всередині глибокої бухти, оскільки ніколи в ній не піднімалася хвиля ані велика, ані мала, а було навколо світле затишшя. Лише один я утримав горне судно обабіч бухти, там, на закраїні, прив'язавши причали до скелі, а сам, піднявшись на кручисту вершину, встали [аби оглядіти місцевість]. Не було там видно справ ні волів, ні людей, і бачили ми лише дим, що піднімався з землі» [Гомер, «Одісея», (XII–VI ст. до н. е.), *Hom., Od., X, 77–99*].*

Ще один міфічний народ — лестригони, вплелися у вінок кримської міфології. Досі не вщухли дискусії з приводу правомірності співвіднесення цього античного тесту, записаного набагато пізніше за події Троянської війни, із реальним шматком суші біля Балаклави. Але ж за Гомером ішли послідовники. Минаючи цілий сонм схоластів, зупиняємося на батькові історії Геродоті і великому трагікові — Евріпіді. Ми любимо припускати, чи могли давні письменники хоч якийсь час перебувати на тих землях, які вони описували. Зазвичай, відповідь є негативною, і навіть їхні сучасники часто-густо критикували логографів і звинувачували у незнанні предмета, який ті описували, бажанні прикрасити свої оповіді всякими видумками. Геродот також жодного разу не був у Тавриці, але користувався оповідками моряків. Його сучасник Евріпід поклав на папір давню грецьку легенду і подарував світові трагедію «Іфігенія у Тавриді». Але ж ми навряд чи колись зможемо встановити, чи в геродотівській Тавриці відбувалися легендарні події, чи це просто давній міф про якусь землю предків. Але ж саме Партенос, Артеміда Таврополос була головною богинею і покровителькою одного з найбільших античних полісів Таврики — Херсонеса. Після описів греків були і інші, але досі найбільше зацікавлення викликають саме античні тексти.

Власне, на античних авторів спирався і вже згаданий нами Дюбуа де Монпере, який одним із перших описав кримські старожитності. Поява європейських учених на Сході Європи і в Криму, зокрема, не була випадковою. Як згадують інші мандрівники, обізнані із ситуацією, як-от англійка Холдернес, це було пов'язано із інтересом Наполеона до цих земель і, можливо, навіть його планами відновити кримськотатарську державність.

Принаймні, саме після мандрів європейців Дюбуа до Монпере і Петра Симона Палласа кримські старожитності стали предметом вивчення істориків давнини. Власне, їх описи були першими науковими систематизованими роботами по кримській археології. Біль-

шість із описаного ними — це були кинуті фортеці-ісари кримських готів, венеціанців і генуезців, що наприкінці XVIII — початку XIX ст. не були такою вже й давниною. Ще якихось 300–350 років до цього це були цілком процвітаючі держави. Але французи лишили і опи- си давніших руїн. Насамперед це той самий, згаданий Псевдо-Скілаком, Херсонес.

Поруч із Херсонесом завдяки античним авторам відразу виник образ Партенос. І згодом, уже після війни з Наполеоном, російська аристократія, що дедалі частіше почала звертати увагу на Крим, саме цей образ винесла на поверхню у своїх путівниках. Власне, перше, що почали шукати у Криму із старожитностей — це храм Діви або Партенос. Зараз можна тільки припускати, але цілком можливо, що акцент на цьому міфі було поставлено відправленим у чергове заслання О. С. Пушкіним у кількох віршованих рядках.

Отже, більше двох із половиною сотень років археологічних пошуків нараховує історія досліджень Криму. Наприкінці XIX ст. ентузіасти-краєзнавці Д. О. Шпак і М. М. Печонкін зібрали на Гераклейському півострові доволі цікавий матеріал, не схожий на античні чи середньовічні старожитності. Це була ліпна лискована кераміка із орнаментом, іноді заповненим білою пастою, крем'яні ножі, різноманітні кістяні знаряддя, кам'яні зернотерки. Усі ці старожитності було визначено доісторичним часом. На початку XX ст. дослідженням так званих кримських дольменів — могильників кам'яних скринь, розташованих на схилах кримських гір, зайнявся М. І. Репніков. Він ототожнив ці пам'ятки із легендарними таврами слідом за Дюбуа де Монпере і датував їх добою раннього заліза. В 1926 р. у невеличкій науково-популярній статті, присвяченій своїм дослідженням доісторичних старожитностей Криму в печерах Кизил-Коба, Кош-Коба і поблизу Нейзацу Г. А. Бонч-Осмоловський на- вів доволі цікавий матеріал, відмінний від досліджуваного ним матеріалу шару доби каменю. Це так само, як і на Гераклейському півострові, була лискована ліпна кераміка, вкрита орнаментом, іноді заповненим білою пастою. За місцем знахідки цю виділену культуру до- слідником було названо кизил-кобинською.

Зараз через століття ми виділяємо три періоди в цій культурі — старший дотаврський, молодший дотаврський і таврський. Із цих назв зрозуміло, що з таврами пов'язується лише останній період культури. Виходячи із твердження, що найстійкішою етнічною ознакою для «варварських» суспільств є кераміка, дуже небагато нащадків мешканців посе- лень дотаврських періодів кизил-кобинської культури лишилося на початку таврського періоду. Загалом матеріальний комплекс і передусім посудні набори таврського періоду відповідають синхронним пам'яткам суміжних регіонів — Північного Кавказу, Передкавказзя і Кубані, Подоння, Дніпровського Лівобережжя і Середнього Подністров'я. Така «мішанина» в посудних наборах, ймовірно була наслідком якогось катастрофічного демографічного явища на Півночі Причорномор'я, пов'язаного із початком скіфського панування в регіоні, і, власне, приходом наступної хвилі кочових племен, відомих за пам'ятками но- вочеркаського типу. Принаймні зараз можна говорити про складання «образу» культури вже на початок VII ст. до н. е. і з того часу кардинальних змін у типології матеріального комплексу кизил-кобинської культури вже не відбувалося аж до її зникнення. Тобто саме це населення греки, засновуючи свої міста в Тавриді, через століття назвуть таврами. Таврський період поділяється таким чином на два етапи — ранній і пізній. Ранній (середина VIII — середина VI ст. до н. е.) — це час складання культури таврів, освоєння ними території кримських передгір'їв і гір. Пізній (середина VI — кінець IV/III ст. до н. е.) — час співіснування зі скіфами на півночі і грецькими містами на узбережжі. За таврського пе- ріоду формується три основні групи пам'яток таврів — західна, центральна і східна. За- хідна — це басейн річки Чорна, центральна тягнє до середньої течії Салгіра (район ниніш- нього Сімферополя), східна міститься в горах у верхів'ях річок Зуя, Біюк- і Кучук-Мускомія.

Можливо, існувала ще й південнобережна група, але вона дуже погано досліджена, тому ані про її хронологію, ані про характер поселень нічого наразі сказати не можна. Західна група — найстарша в культурі, власне, з неї і розпочалася кизил-кобинська культура в XII ст. до н. е. Її основне поселення Уч-Баш зникає на початку таврського періоду. Замість нього в долині річки Чорна з'являється чимало невеликих поселень із доволі бідною матеріальною культурою, а в верхів'ях річки — могильники кам'яних скринь, цвинтарі, полишені населенням долин Чорної річки — Інкерманської, Каракобинської та ін. Зникає кизил-кобинська культура в цій групі разом із інтенсифікацією контактів із греками Херсонеса в середині — третій чверті IV ст. до н. е. У другій чверті IV ст. до н. е. поселення таврів пересуваються із передгір'їв і гір до кордонів хори Херсонеса. Якимось чином це населення було задіяне в економіці античного полісу. Проте частина поселень лишалась у передгір'ях. Такі контакти призвели до суспільного розшарування в середовищі таврів, що видно за розвитком їхніх некрополів впродовж IV ст. до н. е. Явище суспільного розшарування, коли із цивілізованими греками контактує лише верхівка племені, збагачуючись від цих контактів, а решта населення критично бідніє, простежено не тільки на хорі античних міст Криму, а й поблизу античних центрів Західної Європи. Як наслідок — наприкінці IV ст. до н. е. в західній групі пам'яток вже нема поселень із специфічною етнічною рисою таврів — чорно- і буроліскованою керамікою із різним орнаментом, заповненим білою пастою. Натомість з'являються поселення із керамічним комплексом пізніх скіфів, з якими асимілювали і залишки таврів.

Центральна група — найбагатша в культурі Таврського періоду. Її населення, ймовірно, найбільше від інших контактувало саме із скіфами, адже вздовж Салгіра пролягав один із основних степових шляхів із Боспору (Керченського півострова) до Перекопу. Вона датується від зламу VIII/VII ст. до н. е. аж до кінця III ст. до н. е. Одним із останніх поселень таврів було невеличке селище на місці Неаполя Скіфського, проте між зникненням цього поселення і появою власне Неаполя в II ст. до н. е. минув певний час.

Найгірше вивченою групою є східна, розташована на північно-східних схилах Кримських передгір'їв. Вона виникла в другій половині VIII ст. до н. е. або на початку VII ст. до н. е., ймовірно, із залишків населення молодшого дотаврського періоду і мігрантів із Передкавказзя внаслідок появи в Причорномор'ї кочівників-новочеркасців. У IV ст. до н. е. пам'ятки цієї групи просуваються ще далі в гори, де зберігаються дуже архаїчні риси орнаменту на парадному посуді таврів. Проіснувала група доволі довго — до II ст. до н. е. досить глибоко в горах, трансформувалась у так званий східний або айвазовський локальний варіант культури, що зазнав впливу культур Таманського півострова. Частина населення, ймовірно, асимілювала із кочівниками, вже в IV ст. проявившись на пам'ятках типу Кринички.

Таври господарювали в своїх долинах на невеликих поселеннях, невеликі наземні будинки, вкриті очеретом, слугували прихистком від негоди як їм, так і їхній худобі. Превалюючою ланкою господарства було відгінне (яйлажне) скотарство, але вони знали і землеробство, щоправда, доволі примітивне. Ремесла, вірогідно, розвинені не були, проте столова кераміка вже в V ст. до н. е. стає якісно виготовленою, ліскованою по кольоровому ангобу, багато оздобленою орнаментом. Східна група пам'яток, найімовірніше, була утворена за участі ковалів-залізоробів, оскільки одне з найраніших відомих поселень цієї групи (Сеферек Коба) якраз і виникло поблизу родовища залізної руди як металургійний центр.

Загалом зникнення кизил-кобинської культури і таврів як народу, який асоціюється з її останнім періодом, пов'язано із процесом складних економічних відносин із греками і скіфами. І, якщо як компонент таври асимілювали в пізньоскіфському суспільстві, то подальших їхніх слідів у грецькому суспільстві наразі достеменно встановити не вдалося.

Сутінки: три Скіфії

Евеліна Кравченко

Розквіт Степової Скіфії IV ст. до н. е., що багатіла між античними полісами узбережжя Понту Евксинського і «варварськими» племенами Лісостепу, змінюється жорсткою кризою III ст. до н. е., причини якої досі є предметом дискусій в археології. Наслідком цих подій стало зникнення степових скіфів і поява в II ст. до н. е. кількох нових племінних об'єднань, деякі з них набули рис елліністичних монархій, відомих у давній історії Причорномор'я як Малі Скіфії.

Раніше історіографія причиною колапсу Скіфії називала приход сарматських племен — наступного кочового народу, що прийшов до Понту із глибин Азії — Маньчжурії і Алтаю. Проте ця подія за сучасною хронологією сталася приблизно на сто років пізніше зникнення Степової Скіфії. Отже, причина занепаду країни скіфських царів інша і криється в способі господарювання самих скіфів. Як відомо, в основу життєдіяльності скіфських племен був покладений екстенсивний спосіб ведення господарства. Земля кочового племені розподілялася на кочування, які в середньовічний час ми знаємо під назвою «улуси». Ці кочування забезпечували випас худоби царської родини і еліти. В IV ст. до н. е. відбувся останній поділ кочувань і, ймовірно, їх подрібнення. З іншого боку, сусідство із осілими суспільствами — грецьким і «варварським», призвели до того, що в цьому ж IV ст. до н. е. у скіфів починається процес седентаризації — осідання кочовиків на землю. Особливо інтенсивно і яскраво цей процес відбувався у Криму на кордонах хори античних держав — Херсонеса і Боспору, де поруч із еллінізованими скіфськими похованнями з'являлися ґрунтові могильники. Водночас до кордонів хори античних держав починають пересуватися із передгір'їв поселення таврів.

Писемні джерела нам дають не дуже багато інформації про цей час в Тавриці і Скіфії, зростає кількість повідомлень античних авторів тільки III–II ст. до н. е., і це пов'язано із постійною загрозою з боку «варварів» античним містам, а згодом і низкою війн. Так що ж сталося III ст. до н. е. в причорноморських степах, що, з одного боку, припинило існування Степової Скіфії, а з іншого стимулювало приплив степового і іншого «варварського» населення до античних міст? Напевно, причиною стали не сармати, а зміни клімату. Екстенсивна економіка скіфів за умов сухого степу, який почав перетворюватися на напівпустелю, спонукала їх переходити до територій із кращими умовами зволоження, якими, власне, і були Передгірний Крим, Нижнє Подніпров'я і Придністров'я. І, якщо в Нижньому Подніпров'ї і Придністров'ї землі заселені не були, то в Криму щільність населення була більшою — окрім таврів, значна частина земель півострова в IV ст. була зайнята грецькими державами Херсонесом і Боспором. Частина «варварів» просунулась також в Північно-Західне Причорномор'я — на хору Ольвії і Тіри. Імовірно, що в Ольвійському полісі тісні взаємини із скіфами склалися раніше за кризу III ст. до н. е., про що свідчать і археологічні матеріали, і писемні джерела. Хоч би як там було, але в III ст. до н. е., а точніше між другою і третьою третинами III ст. до н. е., більшість садиб хори Херсонеса в Північно-Західному Криму згорає, а Херсонес втрачає майже всю свою дальню хору разом із Калос-Ліменом і Керкінітідою. Якщо розглянути пам'ятки скіфів поблизу античних поселень Північно-Західного Криму, то також можна впевнено говорити, що ці землі були ними освоєні і контакти із античним світом встановлені набагато раніше. В IV ст. до н. е. вони, найімовірніше,

вже існували. Так що ж сталося в Західному Криму III ст. до н. е.? Про яку війну сперечаються археологи і історики і ким у ній предстали античні поселення Північно-Західного Криму, Херсонес, Ольвія і скіфи?

Отже, почнемо з Нижнього Подніпров'я. Наприкінці IV — на початку III ст. до н. е. в нижній течії Дніпра приблизно між сучасними містами Запоріжжя і Нова Каховка виникає низка поселень із матеріалом, ідентичним «варварським» поселенням хори античних міст Північно-Західного Причорномор'я. Цих «варварів» не можна назвати скіфами, радше, це нащадки населення лісостепу і мігрантів із заходу, ймовірно, гето-даків, кераміка яких часто зустрічається на хорі Ольвії і Тіри. Зв'язок із цими античними полісами не випадковий, адже в цей час принаймні хора Ольвії активно зростає, збільшується кількість садиб, і, навіть є підстави говорити про освоєння ольвіополісами Північно-Західного узбережжя Таврики, де була збудована садиба ольвійського типу біля агломерації Панське. Зі скіфами якихось воєнних дій у полісів північного заходу Понту в цей час не спостерігається, ймовірно, внаслідок певних договірних чи даєнних відносин.

У середині III ст. до н. е. припиняє своє існування майже уся ольвійська хора, в цей же час припиняється функціонування нижньодніпровських городищ і поселень. Однак говорити про осідання тут на землю кочових скіфів попереднього часу, тобто V–IV ст. до н. е. не доводиться, радше, йдеться про населення Ольвійської хори, де ймовірна присутність еллінізованих скіфів, пов'язаних із правлінням скіфського царя Скіла. Найімовірніше, саме це населення просунулося на Захід, де в районі Добруджі виникла Мала Скіфія, і на південь, де в II ст. до н. е. виникає Кримська Скіфія.

Мала Скіфія в Добруджі виникла близько кінця III ст. до н. е. і припинила своє існування в ході протистояння Понтійського царства і Римської імперії на початку I ст. до н. е., під час тих самих подій, в результаті яких відбулося припинення державності Кримської Скіфії. Імовірно, що етнічний склад і династи Дунайської Скіфії також доволі опосередковано ототожнювалися із саме скіфами степів, так само, як і в Криму.

Уже в II ст. до н. е. регіон Нижнього Дніпра знову заселяється — тут нараховується не менше 15 пізньоскіфських городищ і кілька некрополів. Проте їх дослідники не схильні констатувати їх генетичну спорідненість із попередніми скіфськими пам'ятками. Вони в своїй матеріальній культурі демонструють доволі строкату культурну атрибуцію, де присутні і західні гето-дакійські, і північні зарубинецькі, і сарматські, і лісостепові скіфоїдні риси, що загалом можна схарактеризувати початком доволі потужного впливу культур європейського Латену.

Найбільш наповненою подіями із усіх цих залишків осередків скіфського світу є історія Кримської Скіфії. Власне, скіфи в Криму почали з'являтися від самого початку освоєння ними Причорноморських степів — з VII ст. до н. е. І саме в Криму поблизу с. Філатовка було розкопано підкурганне скіфське поховання із одним із перших античних імпортів — іонійською чорнофігурною ойнохоєю VII ст. до н. е.

До IV ст. до н. е. скіфи освоїли весь степовий Крим, практично ставши першими його повноцінними господарями. В освоєнні околиць кримського степу — кордонів Херсонеської хори на заході, Кримських передгір'їв на півдні і хори Боспорського царства і Феодосії на сході скіфські племена взяли також безпосередню участь.

Найбільше скупчення скіфських курганних могильників простежується в Північно-Західному Криму. Якщо в VI–V ст. до н. е. це окремі впускні поховання або кургани, то в IV ст. до н. е. це курганні гряди вздовж торгових шляхів від Перекопа до античних полісів Північно-Західної Таврики і могильники безпосередньо прив'язані до грецьких міст Керкінітіди,

Калос-Лімена і інших менших поселень на узбережжі. Характер зв'язків скіфів із греками в Криму яскраво простежується за еволюцією скіфських кам'яних стел на курганах — одного із основних атрибутів скіфського поховання, який підтверджує належність похованого представника скіфської еліти саме цій землі, де здійснене поховання. Якщо в часи скіфської класики стели було представлено типовими скіфськими «бабами», в IV–III ст. до н. е. в змішаних курганно-ґрунтових некрополях поблизу грецьких міст з'являються так звані стели елліністичного типу, стилістика яких відповідає більше античній статуї, ніж скіфській «бабі».

Водночас у другій чверті — середині IV ст. до н. е. до кордонів хори Херсонеса підтягуються і таври. Кизил-кобинські поселення із передгір'їв і річкових долин просуваються до кордону хори на Гераклейському півострові, виникають на берегах оз. Донузлав, кизил-кобинська кераміка присутня в житловій забудові Керікінітіди, Калос-Лімена, Маслін, Панського. При цьому, некрополі таврів не міняють свого розташування в верхів'ях гірських річок. У IV ст. до н. е. могильники кам'яних скринь продовжують функціонувати, і лише наприкінці століття почали демонструючи ознаки занепаду родів. Припинення функціонування таврських могильників відбулося в III ст. до н. е.

Кизил-кобинська кераміка, крім античних міст і поселень, в VI–IV ст. до н. е. також з'явилась в скіфських підкурганних похованнях Степового Криму, що свідчить про активні міжетнічні контакти таврів і скіфів. Про це, власне, згадує і Геродот, описуючи похід Дарія на скіфів: *«Скіфи порадилися між собою і вирішили, що вони самі не спроможні помірятися силами і прогнати Дарія і послали вісників до сусідніх народів. І царі цих народів уже збиралися і радилися між собою, розуміючи, що проти них виступило велике військо. Це були царі таврів і агатірсів, і неврів, і андрофагів, і меланхленів, і гелонів, і будинів, і савроматів»* (Переклад з грецької О. І. Білецького) [Herod., IV, 102].

У Центральних Передгір'ях Криму вже у IV ст. до н. е. виникає кілька нових поселень, які дослідники інтерпретували як тавро-скіфські за наявністю так званої скіфської кераміки. Проте останні дослідження посудного набору таврів IV ст. до н. е. показали, що там продовжують розвиватися форми попередніх періодів, а єдиними новими є кілька типів столового посуду гето-дакійського походження. Форми ж, властиві пам'яткам Нижнього Подніпров'я, в Криму з'являються не раніше другої чверті III ст. до н. е.

Східний Крим, де політику і етнічну ситуацію визначало Боспорське царство, завжди мав низку відмінностей від Західного. Геродот поміщав схід Криму до володінь царських скіфів: *«За Герром (Нижнє Подніпров'я. — Е. К.) простягається країна, що називається царською, і скіфи, які в ній живуть, найхоробріші і найчисельніші, і вони вважають інших скіфів своїми невірниками. Вони на півдні сягають аж до Таврики (Гірський і Передгірний Крим. — Е. К.), а на схід — до рову, що, як я сказав, прокопали народжені від сліпих, і до гавані на Маєтідському озері, що називається Кремни»* [Herod., IV, 20].

Справді, уздовж азовського узбережжя фіксується археологічно окрема група поховань, що за обрядом дещо відрізняється від решти скіфських могильників. Ці поховання містять ознаки напівзібганості кістяка і здебільшого супроводжуються посудинами, характерними для кизил-кобинської культури саме Східних Передгір'їв. У IV ст. до н. е. тут уже формується новий синкретичний поховальний обряд, що містить і риси скіфських поховань, і кизил-кобинських. Це колективні поховання, здійснені в кам'яних скринях, іноді у вторинному використанні, або у склепах боспорського типу. І в першому, і в другому випадку над похованням зводиться курганий насип. На сучасному етапі досліджень можна говорити, що цей регіон демонструє найраніші прояви складання єдиного етнічного масиву із різних компонентів.

В уривку Геродота також згадується гавань Кремни на Маєтідському озері (Азовське море. — *Е. К.*). Знайти цю гавань археологам поки що не вдалося, нічого схожого на поселення часу класики азовське узбережжя Криму поки що не проявило. Але картографування кримських курганів показало в цьому районі доволі цікаве явище — від затоки Сивашів між селами Урожайне і Некрасовка зосереджено чимало курганів і курганних могильників, причому, курганні гряди звідси тягнуться через Кримський степ зі сходу на захід аж до Північно-Західного Криму, де розгалужуються на кільканадцять курганних вервечок. Усі вони ведуть до античних поселень Північно-Західного Криму. В іншому місці Геродот іще раз згадує Кремни: *«І так вони прибули на Маєтідське озеро до Кремнів. А Кремни розташовані на землі вільних скіфів»* [Herod., IV, 110].

Схоже, що Кремни — це географічна назва гавані, а не поселення, і цілком можливо, від неї починався один із давніх шляхів, маркованим курганами, з азовського узбережжя до Північно-Західного Криму. Відкритим лишається питання, чому в V–IV ст. до н. е. сухопутний шлях зі східного берега Криму до північно-західного був безпечніший і кому він був вигідніший за морське сполучення, але напевно, що йдеться про інтереси кочових скіфів.

У передгір'ях трохи південніше цього шляху розташовано Ак-Кайську і Беш-Обинську гряди скіфських царських курганів, поховання в яких датуються близько середини IV ст. до н. е. Вже наступного століття в III ст. до н. е., а можливо й раніше, тут на сході Криму виникає перше поселення фортеця, яка зараз претендує на найменування першої столиці пізніх скіфів — Ак-Кайське городище. Воно розташоване на природному скельному підвищенні, яке з трьох боків закінчується стрімчастою скелею, і лише з одного поволі спускається до долини річки Біюк-Карасу, старе річище якої пролягає якраз під стрімчастими скелями городища. Зі сторони долини городище було укріплене кам'яними стінами, в районі в'їзду була збудована протейхізма, яка разом із основною стіною утворювала перибол. Імовірно, що саме із цим скіфським городищем пов'язані відомі події наступної історії Боспору за участю Савмака і скіфських найманців.

У цей час кардинальні зміни відбуваються на хорі Херсонеської держави — між першою і другою чвертю III ст. до н. е. Херсонес втрачає всю свою дальню хору в Північно-Західному Криму із поселеннями на узбережжі, Керкінітіду, Калос-Лімен — усі ці міста і поселення містять сліди пожеж цього часу і наступні на цим скіфські шари. Те ж явище спостерігається і на хорі Ольвії, тоді ж припиняється життя на скіфських городищах і поселеннях Нижнього Подніпров'я.

І вже в II ст. до н. е. в центральних передгір'ях біля однієї з найдовших кримських річок Салгіра постає нова столиця пізніх скіфів — Неаполь Скіфський. Античні писемні джерела майже не вживають етноніми таври і скіфи, частіше використовують термін тавро-скіфи або скіфо-таври, називаючи ним населення гір і передгір'їв Криму. Пліній і Мела згадують серед сарматських племен Криму сатархів. Сатархеї, які піратствують, відомі також із епіграфіки Неаполя, що датуються не пізніше 40-х років II ст. до н. е. Також у джерелах згадуються тафрії, сатаркі, роксолани. Останні відомі як союзники пізніх скіфів у війні проти херсонесько-понтійських військ. У Страбона і Стефана Візантійського є згадка про кримські скіфські поселення Палакії і Напіт, які пов'язують із скіфською легендою про братів Пала і Напа, проте достеменно локалізувати їх на місцевості неможливо.

Дослідники пізньоскіфської культури доводять, що події із формуванням пізньоскіфської держави в Криму в II ст. до н. е. пов'язані із просуванням з півночі Понту на півострів населення з хори Ольвії, Нижнього Подніпров'я і Подністров'я, тоді як змішане тавро-скіфське населення півострова IV–III ст. до н. е. відійшло в гори. Проте загальні тенденції для

всього «варварського» населення півострова і потужні процеси еллінізації, які простежуються як в столиці пізніх скіфів Неаполі, так і у відділених гірських селищах, дають змогу стверджувати, що в цей час усе «варварське» населення Криму було задіяне у діяльності пізньоскіфських династій. У цей же час Херсонеська держава починаючи із другої чверті II ст. до н. е. вступає в затяжну кризу, пов'язану із втратою внаслідок «варварських» набігів володінь у Північно-Західному Криму і запустіння ближньої хори на Гераклеїському півострові. Причому в Північно-Західному Криму на місці античних поселень у другій половині II ст. до н. е. постають пізньоскіфські фортеці. Загалом протягом періоду розквіту пізньоскіфського царства в Криму виникло близько 50 городищ, найбільші з яких Кермен-Кир, Булганацьке, Усть-Альмінське, не рахуючи вже названих Ак-Кайського і Неаполя Скіфського (Керменчик). Недовга перерва в набігах скіфів на Херсонес, пов'язана із договором останнього 179 р. до н. е. із царем Понту Фарнаком I, змінилися активними воєнними діями, пов'язаними із царем Скілуром. Імовірно, що він був не простим династом, оскільки саме йому вдалося об'єднати розрізнені скіфські племена і створити ранньодержавне об'єднання із ознаками династичної монархії — першу державу, утворену місцевим населенням Криму. Його правління припадає приблизно на 50–40-ві рр. II ст. до н. е. Цей час пов'язаний не лише з активними воєнними діями проти Херсонеса. Імовірно, що союзницькі відносини Скілур традиційно мав із Боспором. Чеканка монет Скілур в Ольвії може свідчити про імовірність його протекторату над цим античним центром або принаймні про дружні відносини із ним і певну допомогу проти набігів інших «варварських» племен, які безперешкодно пересувались степом після зникнення Степової Скіфії. Можливо, що до цього племінного об'єднання входили і городища Нижнього Подніпров'я, оскільки спосіб зведення їх фортифікаційних споруд, архітектурні прийоми і споруди загалом подібні до Неаполя Скіфського. Сам Неаполь за Скілур стає потужним міським центром. Він запрошує в свою ставку еллінів і за їх керівництва в Неаполі зводяться громадські споруди і храми, місто наслідує планування, властиве грецькому полісу, скіфська еліта переймає грецькі традиції і грецькі культу, вивчає грецьку писемність. Греки, ймовірно, були і серед воєначальників Скілур, про одного із них Посідея, сина Посідея, який перемиг сатархеїв, який піратували, йдеться в одній з епіграфічних пам'яток Неаполя.

Поховальний обряд пізніх скіфів II — першої половини I ст. до н. е. відрізняється і від попередніх «варварських» могильників Криму і від некрополів наступного періоду. Це переважно ґрунтові некрополі із поховальною спорудою — склепом. Є також і підкурганні поховання. Більшою мірою вони споріднені із еллінізованими некрополями і окремими похованнями Східного Криму, а також некрополями Подністров'я і скіфським некрополями, що тяжіли до ольвійської округи. Еллінізація на поховальному обряді пізніх скіфів відбилася загалом на речах, а сам обряд і поховальна споруда лишилася традиційною. Зображення Скілур і Палліка на відомому рельєфі із їх мавзолею хоч і виконане в еллінській манері, самі гробниці і саркофаги в мавзолеї лишилися в скіфських традиціях.

Зайнявши Північно-Західний Крим і встановивши протекторат над Ольвією, Скілур почав систематичні воєнні дії проти Херсонеса, ймовірно, також з метою встановлення протекторату і дадинних відносин. Намагаючись протистояти агресії скіфів і розуміючи, що в умовах кризи, коли поліс втратив майже всю свою хору, Херсонес звернувся по допомогу до єдиного, хто лишився із союзників — царя Понтійського царства Мітрідата VI Євпатора. Початок херсонесько-скіфських війн припадає на 114/113 р. до н. е., найактивніша їх частина відображена в Декреті на честь Діофанта — полководця, відправленого Мітрідатом на допомогу Херсонесу. Очоливши херсонеське військо, Діофант переправився через бухту на протилежний берег, який зараз у Севастополі має назву Північна сторона,

де будучи атакованим загоном Паллака, розбив його і змусив тікати. Діофант звільнив фортецю Ктенунт і згодом захопив скіфську фортецю Паллакій, в якій деякі дослідники бачать Усть-Альмінське городище. На честь цієї перемоги в 113 р. Діофант, підкоривши навколишніх таврів, засновує місто і називає його на честь царя Понту Євпаторієм. Другий похід Діофанта вглиб Скіфії призвів до падіння скіфського міста Хабеї і столиці Неаполя, можливо, була тоді захоплена і фортеця Напіт. Унаслідок цієї перемоги скіфи підкорилися Мітрідату, але вже через рік, у 112 р. до н. е., зреклися царя Понту, уклавши союз із племенем роксоланів і їхнім царем Тасієм. Восени цього ж року Діофант повернувся до Таврики і разом із херсонеситами почав другий похід проти скіфських фортець. Проте негода змусила його повернути на північ, захопити Керкінітіду і обложити Калос-Лімен. Але захисники Калос-Лімена стійко захищали свою фортецю, згодом його було взято окремим херсонеським загоном. Навесні 111 р. до н. е. Паллак разом із Тасієм виступив проти Діофанта, проте десь на рівнині Північно-Західної Таврики під час великої битви зазнав нищівної поразки, унаслідок якої майже все скіфське військо було знищене. Діофант після цієї перемоги пройшовся скіфськими володіннями, захопив вдруге Неаполь і Хабеї і встановив васальну залежність скіфів від Мітрідата. Паллак, припускають, втік, а нові правителі Кримської Скіфії погодилися на свій васальний статус.

Власне, цими подіями суто скіфська історія Кримської Скіфії закінчується, а починається історія протистояння Понтійського царства і Римської імперії, яка закінчилась перемогою останньої. У скіфській верхівці з початку I ст. до н. е. починається вплив військового угруповання Азійського Боспору і Північного Кавказу. Нащадки пізньоскіфських династій брали участь у війнах Боспору I ст. до н. е. Після середини I ст. до н. е. до Таврики почали мігрувати чергові хвилі населення Північно-Західного Причорномор'я. А після розгрому пізньоскіфських поселень Передгірного і Західного Криму боспорським царем Аспургом, який виступив разом із сарматами, Кримська Скіфія підпала під владу Боспору і в місцевій культурі почали превалювати вже сарматські риси.

Проте із закінченням історії скіфів не закінчилася історія Кримської Скіфії та її столиці — Неаполя. Переживши навалу багатьох різних народів протягом перших століть нової ери, IV ст. н. е. все це населення стало частиною гето-аланського племінного союзу, а згодом на цьому місці виникла нова держава Феодоро-Кримська Готія.

На східних рубежах кельтського світу

Геннадій Казакевич

На межі IV–III ст. до н. е. Європу охопила хвиля масштабних змін. Знищення Держави Ахеменідів унаслідок походів Александра Великого до Азії, а по тому майже миттєве падіння його власної недобудованої імперії та черга безкінечних війн, які охопили Східне Середземномор'я, значне послаблення міст-держав етрусків у Північній Італії та занепад Скіфії у Причорномор'ї — все це створило певний вакуум влади, яким не забарилися скористатися племена, до того часу маловідомі або ж взагалі невідомі в античному світі. Особливе місце серед них займали кельти.

Історія кельтських племен коріннями сягає другого тисячоліття до Р. Х., коли величезний масив індоєвропейських племен та народів, об'єднаних археологічною культурою так званих «полів поховальних урн» у Центральній Європі, почав розпадатися на окремі чіткіше окреслені політичні, а, відповідно — мовні та етнічні сегменти. Колискою «кельтської цивілізації» традиційно вважають західну область гальштатської культури (тобто терени сучасної Австрії, Чехії, Швейцарії, Південної Німеччини та Східної Франції). У VIII–VII ст. до н. е. носії гальштатської культури, завдяки вчасно опанованому вмінню обробляти залізо та видобувати корисні копалини (зокрема золото та срібло), накопичили величезні багатства, що засвідчує майже казкова розкіш «князівських» поховань тієї легендарної епохи.

Однак уже у VI ст. до н. е. ця епоха процвітання завершилася. З досі не до кінця зрозумілих причин чисельні старі поселення були залишені або знищені (а у Центральній Європі до цього доклали руку киммерійці та скіфи), змінилися естетичні смаки, поховання стали біднішими, але у них з'явилося набагато більше високоякісної зброї. На арену виходить нова археологічна культура, яка отримала назву латенської*, та її носії — історичні кельти.

Проблема походження кельтів остаточно не розв'язана. Достеменно відомо лише те, що між VI та II ст. до н. е. носії кельтських мов проживали на величезному обширі Європи, включно з Британськими островами, більшою частиною Іберійського півострова, територією сучасної Франції, заходом та півднем Німеччини, північчю Італії, басейном Верхнього та Середнього Дунаю тощо. Елліни називали їх кельтами (вочевидь, від назви одного з племен, з якими познайомилися раніше), але частіше — «галатами» (грецьк. *Γαλαται*). Римляни, у свою чергу іменували їх «галлами» (лат. *Galli*). Два останні терміни найімовірніше споріднені з давньоірландськими *gal* «лютий, відважний», *galdae* «войовничий»**.

Самі кельти або галати, якщо й мали якесь уявлення про давнє спільне походження, навряд чи надавали йому великого значення. Їхні племена, розкидані на величезній території, інтенсивно контактували з різними народами, запозичували місцеві традиції, укладали з ними шлюби та політичні і військові союзи. За великим рахунком, «кельтська культура» нині відома нам по археологічним знахідкам насправді становила сукупність окремих культурних груп, об'єднаних спільними діалектами та, частково, певними традиціями матеріальної і духовної культури.

* Назва походить від швейцарського селища La Tène, де нова культура була відкрита. Водночас, ядром її формування вважаються землі на північному сході сучасної Франції.

** Rankin D. *Celts and Classical world*. London: Routledge, 1996. P. 5–6.

Проникнення кельтів на терени сучасної України було лише частиною набагато масштабнішого процесу міграцій у Центральній та Південно-Східній Європі. Тривалий час вважали, що основною причиною кельтських переселень на нові місця було перенаселення на теренах «прабатьківщини», де бідолахам не вистачило земель, щоб себе прогодувати. Проте ті ж археологічні дослідження засвідчили, що за доби розгортання міграційного руху в долині Марни, в Шампані та в інших ключових областях латенської культури навпаки спостерігалось суттєве скорочення кількості населення*. Тобто землі було стільки, скільки й раніше, але народу поменшало.

У наші дні дослідники частіше висловлюють думки про соціальну обумовленість кельтських міграцій, подібну до тієї, яка склалася у Скандинавії на початку експансії вікінгів. Боротьба за владу над співплемінниками й вплив на сусідів, а відповідно — гонитва за здобиччю підштовхувала амбітних вождів до авантур та пошуків нових земель**.

У середині IV ст. до н. е. кельти на півдні почали просуватися углиб Балканського півострова, підкорюючи місцеві іллірійські та фракійські племена. Кульмінацією їх експансії на Балканах став консолідований похід трьох кельтських армій під загальним керівництвом Бренна у 280–279 рр. до н. е., коли від них добряче перепало не кому-небудь, а спадкоємцям Александра Великого. Кельтам вдалося розгромити македонського царя Птолемея Керавна, спустошити значну частину материкової Еллади, пройти Фермопіли й наблизитися до Дельф. Лише ціною неймовірного напруження зусиль еллінам вдалося відбити цю навалу, однак кельти міцно закріпилися у Подунав'ї, заснували на ново здобутих землях «царство» Тиліс (на південному сході сучасної Болгарії), а частина їх навіть переселилася до Малої Азії, де згодом утворила державу під назвою Галатія.

Проникнення на землі сучасної України кельти розпочали невдовзі після того як хвилі масштабних міграцій IV — початку III ст. до н. е. почали слабшати. У ці часи римська республіка, Македонія, фракійські та іллірійські племена, якими були оточені кельтські поселення на Балканах, поступово відновили сили й почали тиснути на колишніх завойовників. З іншого боку, починається славна епоха центральноєвропейської консолідації кельтів, коли значна частина населення скупчилася на території Чехії, Моравії, Баварії та Угорщини. У такій ситуації кельти починають шукати нові, порівняно легкодоступні землі. Упродовж III — другої половини II ст. до н. е. вони займають Південну Польщу від Нижньої Сілезії аж до верхів'їв Вісли.

Першим регіоном сучасної України, який зазнав кельтської експансії, стало Закарпаття, а точніше українська частина Верхнього Потисся. До приходу кельтів ця територія була заселена північнофракійськими племенами (носіями куштановицької археологічної культури). Подробиці тих буремних подій достеменно не відомі, але чітко видно, що з середини III ст. до н. е. куштановицька культура майже раптово занепадає, а на її місці виникають опорні пункти кельтів. Лише деякі місцеві традиції простежувано за нових умов, серед них форми виготовлення ліпного посуду, низка особливостей поховального обряду. На думку більшості сучасних дослідників, на Закарпатті внаслідок завоювання мав місце симбіоз кельтських та місцевих культурних елементів***. Зауважимо, що подібна ситуація була типо-

* Kruta V. Les Celtes de la première expansion historique // Les Celtes. Ed. S. Moscati. Paris: EDDL, 2001. P. 196.

** Collis J. The European Iron Age. London, New York: Routledge, 2003. P. 126.

*** Котигорошко В. Верхне Потисся в давнину. 1 000 000 років тому — X сторіччя н. е. — Ужгород: Карпати, 2008. — С. 154.

вою для переважної більшості інших регіонів кельтської Європи, де власне кельти становили лише пануючу верхівку.

Латенські (кельтські) пам'ятки Закарпаття представлені переважно поселеннями, могильниками та поодинокими похованнями, а також скарбами. Селилися кельти переважно невеликими хуторами, що склалися з кількох напівземлянок типової для Центральної Європи конструкції, а також господарських ям для зберігання зерна. Такі поселення були центрами проживання великої родини. На сьогодні на території Закарпатської області України виявлено близько 40 подібних поселень.

Найбільше поселення кельтів Закарпаття (можливо, столиця племінного об'єднання) було розташоване на північно-західній околиці сучасного Мукачева, на схилах гір Галіш (204 м) та Ловачка (306 м). Тут було виявлено кілька десятків жител та ремісничих майстерень. Мешканці Галіш-Ловачки, крім сільського господарства, займалися обробкою заліза, яке надходило з металургійного центру у долині річки Ботар (ліва притока р. Тиси). Галіш-Ловачка була не лише виробничим, а й політичним центром значної території.

Про останнє свідчить знахідка на поселенні форми для відливання монет, а також монетних заготовок. Річ у тім, що кельти, воюючи (і торгуючи) з еллінами, римлянами та македонянами познайомилися з грошовим обігом завдяки контактам із Середземномор'ям, самі заходилися виготовляти золоті, срібні та бронзові монети, які наслідували сусідські зразки — як виглядом, так і вагою. На самому поселенні Галіш-Ловачка виявлено 18 срібних тетрадрахм, 1 дідрахма й 3 драхми. Більшість з них виготовлена безпосередньо у майстернях Галіш-Ловачки*. Традиційно виготовлення власних монет вважається однією з ознак формування державності, тому знахідки у Галіш-Ловачці засвідчують існування тут понад два тисячоліття тому військово-політичного утворення з певними ознаками держави. Крім того, на поселенні були знайдені і атрибути вождівської влади — металеві деталі від бойової колісниці та меч з антеноподібним руків'ям.

Нині встановлено, що весь басейн Верхнього Потисся, який крім українського Закарпаття охоплює ще й значні обшири сучасних територій Румунії, Угорщини та Словаччини, в період панування кельтів становив єдиний етнокультурний простір. На його теренах нині відкрито близько 160 поселень, виробничих центрів, могильників, а також три великі поселення-опідуми — Земплін у Словаччині, Буксентласло в Угорщині та Галіш-Ловачка в Україні. Припускають, що саме цей регіон був саме тим осередком, звідки частина кельтів рушила далі на північ — до Південної Польщі**.

Розквіт культури кельтів Верхнього Потисся припадає на III — першу половину I ст. до н. е., тобто тривав більш як два століття. В середині I ст. до н. е. регіон був завойований племенами даків, яких на той час об'єднав талановитий ватажок на ім'я Буребіста. Писемні джерела одностайно повідомляють про жорстокий розгром даками коаліції кельтських племен та спустошення їхніх земель. Археологічна ж картина не така сумна: частина кельтських поселень (зокрема, Бакта та Дійда) продовжували існувати і після дакійського завоювання.

Самі ж завойовники, як про це свідчать знахідки на найбільшому їхньому городищі Мала Копаня та могильнику в урочищі Челлениця, запозичили чимало рис кельтської культури. В археологічній літературі ця спільнота кельтизованих дакійців найчастіше ви-

* *Kolníková E.* Latenezeitlicher burgwall Gališ-Lovačka (Mukačevo) im lichte der münzfunde // *Капати в Давнину*. Вип. 15. Ужгород, 2002. С. 99–113.

** *Olędzki M.* La Tene culture in the Upper Tisza Basin // *Ethnographisch-archaologische Zeitschrift*. 2000. Vol. 41, № 4. P. 507–530.

значається як група Падея-Панагюрські Колонії. На межі ер греко-римські письменники згадують проживання у Потиссі, на кордоні з Дакією, племен анартів (*Αναρτοι*) і теврисків (*Τευρισκοι*). Під цими етнонімами найімовірніше фігурували певні змішані групи населення, які виникли вже опісля походів Бурбести. Прикметно, що один епіграфічний напис з римського міста Аквінкума (розташовувався на місці сучасного Будапешта) згадує таку собі «Юлію Утту Епону з племені азартів». Третє з імен цієї пані не що інше, як теонім кельтської богині плодючості й покровительки конярства.

Не менш цікаві процеси за участю кельтів відбувалися у цей час на землях між Дністром та Дніпром. У Північному Причорномор'ї найбільш раннім повідомленням про кельтів (галатів) є віднайдений в Ольвії Декрет на честь Протогена. Цей документ містить докладний перелік заслуг перед полісом заможного громадянина Протогена, життя якого припало на те саме буремне III ст. до н. е. Це був непростий час, відомий як «епоха кризи в Північно-Західному Причорномор'ї». Тоді різко скоротилася господарська активність у регіоні, припинили своє існування більшість античних поселень, а великі міста не шкодуючи коштів і зусиль зміцнювали оборонні споруди*.

У Декреті, серед іншого, йдеться про матеріальну допомогу, яку Протоген надав Ольвії в умовах загрози нападу на місто галатів (*Γαλαται*) та скірів, які уклали союз для спільного походу на поліс. До цього союзу долучилися раби та «мікселліни» (змішане елліно-варварське населення околиць поліса). Навіть войовничі і «непереможні» скіфи шукали укріплених місць, «боячись жорстокості галатів», а із самої Ольвії у паніці тікало населення. Протоген допоміг із фінансуванням відбудови міських укріплень і напад, найімовірніше, не відбувся. Однак перебування нових прибульців у Північно-Західному Причорномор'ї вочевидь не було мирним. Не випадково один фрагментарно збережений декрет з Істрії згадує про якусь «галатську війну» у регіоні**.

Хто ж такі загадкові «галати», звідки вони прийшли під стіни Ольвії? На жаль, однозначної відповіді на це питання немає, адже дату Декрету на честь Протогена можна встановити лише приблизно. Нещодавне дослідження родової ольвійської просопографії продемонструвало, що період найбільш активної діяльності Протогена припадав на середину III ст. до н. е.***. У такому разі «галатами» з протогенового декрету могли бути вихідці зі згадуваної нами раніше з кельтської держави Тиліс у Фракії.

Опосередковано про це свідчать знайдені на берегах Дністровського лиману кельтські свинцеві монети рідкісного «типу Царевець», відомі виключно у Північній та Північно-Східній Болгарії****. Також привертає увагу поховання з латенським мечем із Вищитарасівки (Токмаківський р-н Дніпропетровської обл.), яке за характером нагадує могили кельто-фракійської воїнської еліти, знов-таки, з теренів Болгарії (Паволче, Казанлик, Кальново). На землях Правобережної України загалом знайдено чимало предметів латенської культури (переважно прикрас), датованих III ст. до н. е., що свідчить про певну активізацію контактів із кельтами.

* Бруяко І. В. О событиях III в. до н. э. в Северо-Западном Причерноморье (четыре концепции кризиса) // Вестник древней истории. 1999. № 3. — С. 76–91.

** Falileyev A. Celtic Dacia. Personal names, place-names and ethnic names of Celtic origin in Dacia and Scythia Minor. Aberystwyth: CMCS, 2007. P. 7.

*** Николаев М. Хронология декрета на честь Протогена на ґрунті синхронізації епонімного календаря Ольвії // Археологія, 2012. — № 1. — С. 29.

**** Mac Congail B. Kingdoms of the forgotten. The Celtic expansion in South-Eastern Europe and Asia Minor — 4th -3rd centuries B. C. Plovdiv, 2008. P. 44–45.

Однак якщо дата Декрету Протогена припадає на межу III–II ст. до н. е., як це інколи припускають, батьківщину «галатів» слід шукати у зовсім іншому регіоні. Їхні союзники скіри (від герм. **Skirōz* — «чисті, блискучі») — плем'я германського походження, яке пізніші джерела фіксують ближче до балтійського узбережжя. Якщо галати прийшли разом із ними, вони цілком могли бути вихідцями з кельто-германського пограниччя десь на далекі від Понту Евксинського теренах Чехії та Польщі.

У III–II ст. до н. е. етнонім «германці», як узагальнюючий термін для позначення північних «варварів», ще не вживався, отож творці декрету на честь Протогена могли вжити добре відомий їм термін «галати». Вони могли називати так і племена бастарнів, які на початку II ст. до н. е. раптово з'явилися у Наддністрянщині, як потужна військова сила.

Македонські правителі Філіп V та його син Персей, які вели у той час виснажливу боротьбу з Римом, намагалися залучити бастарнів як союзників, мріючи про створення коаліції, яка мала б здійснити напад на Італію. По тому бастарни упродовж 150 років виступали затятими ворогами Риму, щоправда, перепало від них й іншим, особливо сусідам. У 179 та 168 рр. до н. е. бастарни переходили через Дунай, грабуючи землі іллірійських та фракійських племен. Через сто років, а саме 74–63 рр. до н. е., вони таки взяли участь у війні Риму з Мітрідатом VI Євпатором на боці останнього (App. Mithr. 69), а на межі 60–50-х рр. до н. е. завдали римлянам (цього разу під проводом Гая Антонія) відчутної поразки, допомагаючи громадянам повсталोї Істрії. Останній свій задунайський похід бастарни здійснили у 29 р. до н. е., але були розгромлені Марком Крассом.

Частина античних авторів зараховувала бастарнів до кельтів, інша — вважала їх германцями. Водночас, слід пам'ятати, що для греків та римлян назви «кельти», «германці», «скіфи» були не більше ніж умовними класифікаторами ворожих племен, які розрізняли насамперед за географічними та політичними, але не за етнічними ознаками. Імовірно, бастарни були змішаним конгломератом племен, що відображає, зокрема, й їхня назва, яка походить від германського «бастарди», «напівкровки». Окремі племена бастарнів (сидони та атмони) також мали явно германські етноніми. З іншого боку, відомо, що македонська дипломатія розраховувала на союз бастарнів із кельтами Подунав'я (скордисками), бо вважала їх родичами. Етнічний склад бастарнів еллінських джерел (або подібного до них пізнішого конгломерату кимврів) найкраще відзеркалює знахідка бронзових шоломів з Негау (Словенія), у місцях їхніх давніх походів. Два з цих шоломів мали написи — «Харігаст, жрець» та «Дубн, убивця кабанів» — германською та кельтською мовами відповідно!

Археологія підтверджує, що у II–I ст. до н. е. територію Правобережної України та Молдови охопили зміни. У басейнах Дністра та Дніпра у цей час сформувалися поєнештілукашівська та зарубинецька археологічні культури, до яких згодом долучилися носії пшеворської культури з території сучасної Польщі. Через значний вплив технологій та обрядовості кельтів усі ці археологічні спільноти отримали назву культур «кельтської вуалі» або латенізованих культур*. Їхніми носіями, у різних пропорціях, залежно від конкретного регіону, стали германці, мігранти з контактних кельто-германських зон, а також місцеві нащадки населення скіфського часу. На сьогодні майже поза сумнівом, що весь цей стро-

* Див.: Щукин М. На рубеже эр: Опыт историко-археологической реконструкции политических событий III в. до н. э. — I в. н. э. в Восточной и Центральной Европе. — СПб.: Фарн, 1994; Еременко В. «Кельтская вуаль» и зарубинецкая культура. Опыт реконструкции этнополитических процессов III–I вв. до н. э. в Центральной и Восточной Европе. — СПб.: Изд-во Санкт-Петербургского университета, 1997.

каний етномовний «коктейль» античні автори якраз і називали «бастардами», а інколи — «кельтоскіфами»*.

Етнонім «кельтоскіфи», поза сумнівом, був суто «кабінетним», як сказали б сьогодні, терміном елліно-римських інтелектуалів, однак певна присутність кельтських елементів у цей час на теренах України відповідними писемними джерелами зафіксована. Зокрема, географ і астроном Клавдій Птолемей (бл. 90 — бл. 168 рр.) відзначав перебування північніше дельти Дунаю племені бритологів, назва якого є однозначно кельтською, а також кельтомовний топонім Аліобрікс (від кельт. *allo-* «інший», *-briga* «фортеця на пагорбі») (III. 10. 5). Ще кілька кельтських за походженням топонімів Клавдій Птолемей зафіксував у Наддністрянщині — Карродун, Еракт, Метоній. Найцікавіша з цих назв — Карродун (кельт. *karr-* «колісниця» й *dun* «фортеця, місто»), адже подібні топоніми були поширені на заході кельтського ареалу**. Той факт, що кельтомовні назви були поширені у регіоні, де з археологічної точки зору панували пшеворська та поенешті-лукашівська культура, ймовірно вказує, що мова кельтів була престижним засобом спілкування тогочасної племінної еліти (незалежно від походження, фактично така собі «латина варварського світу»). Згадаємо також і про суто кельтські імена, які нерідко мали ватажки войовничих германців на рубежі ер.

Поенешті-лукашівська культура в басейнах Прута й Дністра прийшла на зміну гетофракійським старожитностям ранішого часу. Нині достатньо переконливо показано, що носії майбутньої поенешті-лукашівської культури були вихідцями аж з території верхів'їв далекої Ельби, де контактували ясторфська культура давніх германців та латенська культура кельтів. Ареал поенешті-лукашівської культури охоплював територію Середнього та Нижнього Подністров'я, межиріччя Пруту й Сірегу, на півдні простягаючись до дельти Дунаю, а на півночі займаючи землі сучасної Буковини й частково Поділля. У середині I ст. до н. е. нищівного удару поенешті-лукашівській культурі завдали даки царя Бурбесті.

Майже одночасно з поенешті-лукашівською відбувалося формування зарубинецької археологічної культури, яку наприкінці XIX ст. відкрив В. Хвойка поблизу с. Зарубинці на Київщині. За часів розквіту ареал зарубинецької культури охоплюватиме величезну площу близько 450 тис. кв. км. у Середньому та Верхньому Подніпров'ї, Південному Побужжі, басейні Прип'яті та Десни.

На цих теренах досліджено могильники з кремаційними похованнями в ліпних глиняних урнах, а також невеликі поселення, розташовані здебільшого на високих річкових мисах, горах (і часом непогано укріплені) та у заплавах річок. Пам'ятки зарубинецької культури близькі поенешті-лукашівським; свого часу їх навіть об'єднували в одну археологічну спільність. Однак наявні й істотні розбіжності, які полягають у тому, що на формування зарубинецької культури вплинула культура кельтів із Подунав'я, а також місцеве ймовірно балто-слов'янське населення Подніпров'я.

Вплив кельтів помітний насамперед у поховальному обряді зарубинецької культури. З його характерних ознак (а їх виокремлюють 78) більшість (62) притаманна також і кельтам із Балканського півострова. Спільні риси є у формах та способах орнаменталізації ліпного посуду. Крім того, майже всі зарубинецькі фібули (застібки до плащів) мають прототипи

* Саме такий термін — *Κελτοσκίθα*, вживали Діодор Сіцилійський та Страбон стосовно найбільш диких, на їхню думку, північних варварів, які жили по сусідству зі скіфами. Докладніше про проблему кельто-скіфів та бастарнів див.: *Казакевич Г.* Східні кельти: культури, ідентичності, історіографічні конструкції. — К., Вінниця: Нілан-ЛТД, 2015. — С. 155–204.

** *Sims-Williams P.* Ancient Celtic place-names in Europe and Asia Minor / P. Sims-Williams. — Oxford, Boston: Blackwell Publishing, 2006. P. 194–195.

саме серед кельтських пам'яток Південно-Східної Європи. Посеред них власне і фібула «зарубинецького типу» з трикутним щитком — поза межами зарубинецької культури подібні поширені майже виключно на території колишньої Югославії, на землях кельтів-скордисків.

Балканські елементи з'являються у зарубинецькій культурі майже одночасно з походами бастарнів за Дунай у першій третині II ст. до н. е., тож пов'язують їх появу саме з поверненням бастарнів звідти. Шукаючи землі для поселення, бастарни могли податися аж у Подніпров'я, яке саме на той час не було перенаселеним. Разом із ними туди потрапили й певні групи кельтського населення Подунав'я, споріднені з бастарнами, як повідомляв про це Тит Лівій. Найімовірніше це були жінки, адже трикутні зарубинецькі фібули, виготовлені за кельто-іллрійським зразком*, були елементом саме жіночого костюма. До речі, і виробництво ліпної кераміки, у якому помітні елементи кельтської традиції, також зазвичай вважають жіночою сферою діяльності.

Наприкінці II — у першій половині I ст. до н. е. у зарубинецькій культурі посилюється вплив північно-західних, «германських» елементів. З'явилися нові типи речей, викристалізувався верхньодніпровський варіант культури, який більшою мірою тяжіє до пам'яток ясторфської та оксивської культур Північної Німеччини та польської Прибалтики. Припускають, що ці зміни пов'язані з проникненням до зарубинецького ареалу племен кімврів, вихідців із півострова Ютландії, які разом зі своїми численними кельтськими та германськими союзниками пройшлися вогнем та мечем майже всією територією Європи. Майже одночасно у Верхньому Подністров'ї з'явилася група носіїв пшеворської культури.

Усі ці нові групи «варварського» населення, як і раніше, прагнули переселитися у заможніші та тепліші краї за Дунаєм. Саме вихідці з ареалів пшеворської та зарубинецької культур взяли участь в останньому балканському поході бастарнів, який 29 р. до н. е. завершився для них катастрофічною поразкою.

Про залучення населення тогочасної України у балканські справи свідчать деякі важливі знахідки, зокрема, накладка піхов меча з пшеворського поховання у Гриневі, а також речі з могильника Мутин на Чернігівщині. Тут, у похованнях, датованих у проміжку від середини I ст. до н. е. до початку I ст. н. е., було виявлено коштовний середземноморський бронзовий посуд і з-понад десяток комплектів найкращого (як на той час) воїнського спорядження, зокрема відразу п'ять рідкісних східнокельтських шоломів, виготовлених у Подунав'ї. Мутинський комплекс у басейні р. Сейм є унікальним з огляду на свою ізоляваність далеко на сході ареалу латенізованих культур**. Характер інвентарю та елементи поховального обряду вказують на північно-західне походження похованих тут воїнів, які раніше брали участь у війнах на Балканах.

На межі ер вплив культури кельтів на землях України починає слабшати, що насамперед було пов'язане із занепадом військово-політичної могутності кельтських політичних утворень у Європі, які остаточно програють військове протистояння Риму — від Британії до Галлії. Менше ніж за століття від величезного ареалу поширення кельтських народів залишилися уламки, деякі з них (Ірландія, Шотландія, Уельс, Бретань) збереглися до сьогодення. Сліди давніх кельтів Центральної та Східної Європи загубилися на дорогах тисячоліть, однак спадщина їхньої історії та культури ще довго даватиметься взнаки, зокрема й на теренах України.

* Пачкова С. Зарубинецкая культура и латенизированные культуры Европы. — К., 2006. — С. 12, 134, 216–223.

** *Terpilovskij R.* The Mutyn burial site from the turn of eras on the Seym river // *Das Jastorf-Konzept und die vorrömische Eisenzeit im nördlichen Mitteleuropa* / Eds. Brandt J., Rauchfuß B. Hamburg, 2014. S. 331–345.

Елліни на берегах Понту Евксинського

Ольвія та її громадяни

Михайло Відейко

У давній історії земель, що лежать на північ від Понту Евксинського, є цікава і повчальна сторінка. Вона про те, як шукали і знайшли свого щастя елліни двадцять шість століть тому далеко від батьківщини. Навіть збудоване власноруч місто так і назвали — Ольвія, тобто — «Щаслива». Свого часу елліни заснували декілька міст із подібною назвою, у різних частинах відомого їм світу — від берегів Іберії, Сардинії та Галлії до Кілікії і Єфрату. Північнопричорноморська Ольвія відома під іменем «Ольвія Понтійська».

Близько восьми сотень років на берегах Бузько-Дніпровського лиману жили люди, вирощували хліб і виноград, створювали власними руками багато чого необхідного для життя, торгували із землями ближніми і дальніми. Боронили своє місто у лиху годину. Шукали порозуміння із сусідами. Однак сьогодні ці еллінські пошуки щастя — хоча вже і перегорнута сторінка історії, однак надзвичайно цікава та повчальна.

З чого починалася Ольвія...

У наш час слова «колонія», «колоніалізм» сприймаються, як щось однозначно ганебно-імперіалістичне, пов'язане із гнобленням корінного населення словом, не цілком пристойне. Тому нині для людей, не обізнаних із давньою історією, відповідно звучатиме словосполучення «еллінські колонії у Північному Причорномор'ї». Реальність була такою, що Елладу на світовій арені в давні часи представляли великі і малі міста-держави (поліси), які часом вступали у союзи, а частіше потрапляли під владу якого-небудь могутнішого сусіда, приміром Персії. Включення до складу останньої означало не лише виплату податків на користь царя царів, але й мобілізацію у випадку війни в перську армію — з перспективою воювати навіть проти таких самих еллінів. Ті, кому подібні перспективи співпраці з новою владою не подобалися, заходилися шукати в Ойкумені іншого місця для проживання, відтак приток переселенців на північні береги Понту особливо посилився упродовж VI ст. до н. е., по мірі розширення меж перських сатрапій.

Одну із перших колоній над Понтом Евксинським (а так елліни назвали Чорне море) було засновано, як показали розкопки, на острові Березань, розташованому у Дніпро-Бузькому лимані. Утім у ті давні часи Березань, можливо, ще не була островом — адже рівень моря був нижчим на кілька метрів. Мешканці тутешнього селища не тільки торгували,

а й вирощували хліб, пасли худобу. Дослідники вважають, що населений пункт мав горде ім'я «Борисфен» — на честь божества ріки, яку ми нині називаємо Дніпром.

На далекий острів елліни прибули з Іонії — так у ті часи називали частину Анатолійського півострова. Тут було чимало значних і багатих еллінських міст, стрімко зростаюче населення яких вже не могли прогодувати ані сільське господарство, ані торгівля, затиснуті конкуренцією та податковим законодавством місцевих царств.

Поки правителі великих і малих царств Азії, запросивши на поміч скіфів та кіммерійців, ділили спадщину Ассирії й організовували нові імперії, мешканці малоазійських і інших полів засновували на далеких берегах Середземного та Чорного морів, від Геркулесових стовпів до Колхіди, одну колонію за іншою, вирушаючи у небезпечні подорожі на захід, на схід і на північ. У випадку з Понтом Евксинським мандрівники не мали особливих конкурентів. Зі скіфами майбутні колоністи цілком могли близько познайомитися ще у Азії і довідатися для себе багато нового і цікавого про країну за морем, а хтось міг навіть при нагоді отримати особисті гарантії вождя, а то і персональне запрошення.

Давно помічено, що поява античних колоній у Північному Причорномор'ї дивним чином збігається із пригодами кіммерійців та скіфів на Сході. Серед інших земель елліни опанували півостровом, нині обмежений Березанським і Бузьким лиманами, а також узбережжя. Згодом кількість античних поселень у районі бузького лиману досягає значної кількості. Археологам нині їх відомо більш як сто, а скільки пішло під воду або ще не знайдено — не відає ніхто. Як називали кожне з таких селищ невідомо. Тому сьогодні вони нанесені на археологічні мапи під сучасними назвами: Широка Балка, Чортувате (з порядковими номерами від 1 до 7) і тому подібне.

Вигляд усі ці поселення над лиманами мали не надто монументальний. Археологи вже розкопали на них чимало котлованів від звичайних землянок. Вважають, що це рештки жител перших поселенців. Коли обживалися, починали зводити комфортніше житло. Поряд із землянками трапляються залишки фундаментів, викладених із місцевого каменю. Стіни на них зводили із саманних блоків. Плаский дах вкривали дерном, землею. Такий будинок досить теплий взимку, а ще кращий влітку, бо захищає від спеки. Між іншим, такі дахи не є свідченням того, що мешканці селищ бідували. Приміром, розкопки показали, що навіть мешканці «міцностінної Трої», яка славилася своїми багатствами, проживали у схожих помешканнях із земляними дахами.

Коли власники такої нерухомості стали заможнішими, то почали використовувати вироблену знов-таки на місці масивну (товщиною 3–4 см) керамічну дахівку. Її під час розкопок часом знаходять у величезній кількості — щоправда, у фрагментованому стані.

Ті поселення були різних розмірів — зовсім маленькі, соток на двадцять, і величезні, до 50–80 га. Останні не поступалися розмірами багатьом еллінським містам. От тільки храмів, стін та інших укріплень вони не мали, отож і не могли виконувати важливі соціальні функції міста. Це були села, які вже майже зникли на інших еллінських землях, де більшість населення переселилася до міст і звідти вела своє господарство в околицях.

Створення мережі поселень не лише розширило і «застовпило» території, основну частину яких займали оброблювані поля, але й дало можливість на повну використати місцеві мінеральні та інші природні ресурси. Мешканці поселень на Ягорлицьку і розгорнули виробництво скла, бронзових виробів, дякуючи наявності незайманого лісу в Гілеї, тоді на дрова вистачало. Виробляли також кераміку, кували залізо. При цьому шкідливі виробництва було винесено за межі постійних поселень.

Набір для торгівлі з аборигенами включав спочатку нескладні у виробництві, але досить ходові на місцевому ринку товари — скляні намиста, вістря стріл, металеві прикраси.

На кораблях привозили вино, знаменитий мальований лаковий і металевий посуд, дзеркала й багато інших товарів. Усе це потрапляло з берегів Понту досить далеко на північ, аж до «варварських» міст Лісостепу. Поселенці для дрібних розрахунків завели власну монету. Її відливали з бронзи у вигляді стилізованої стріли. Форма була не лише зручною, але й ідеологічно обґрунтованою: покровителем колоністів вважався Аполлон Ієтрос, божественною зброєю якого були лук та стріли.

Колонія на ім'я Ольвія

Описане вище вільне життя над Понтом скінчилося років за сто-сто п'ятдесят, коли більшість мешканців зосередилася у одному місці, створивши нарешті справжнє місто. Його ім'я — Ольвія — нині досить широко відомо у Краї, хоча ще років 200 тому вчені сперечалися, де саме знаходилося неодноразово згадане античними авторами місто. Його вулиці й площі повернуто з небуття завдяки археологам, і тепер кожний охочий може оглянути руїни античного міста на околиці с. Парутине у Миколаївській області.

Місто було вирішено створити після того, як мешканці окремих селищ не змогли дійти згоди у різних справах. Як було заведено у ті часи, звернулися до оракула Аполлона у Дідімах, що поблизу Мілета. Версія його відповіді, викарбувана на кістяній платівці, дивом збереглася і була знайдена під час розкопок на острові Березань. Божество для залягодження конфліктів порадило заснувати місто-державу і назвати його «Олбіополіс». Назву скоротили для зручності і вийшло: Олбіа. Для сучасних мешканців цих земель назва звучить, як «Ольвія». Мешканців міста у давні часи іменували «олбіополітами». Ну і не забуло божество, устами оракула, нагадати, що дякувати мешканці Олбіополіса за все мають особисто Аполлону Дельфінію, а не Аполлону Ієтросу, як раніше. Відтак і форму монет змінили: на зміну «стрілкам» прийшли бронзові «дельфінчики».

Вважають, що сільську округу елліни, будуючи місто, занедбали не через зростання загрози з боку степових сусідів, а саме тому, що настав час селищам, що розбагатіли на торгівлі, ремеслі, словом, на великому й малому бізнесі, створювати місто. Сформувалася громада, поліс, у розпорядженні якої було досить грошей та інших ресурсів, щоб побудувати нарешті з каменю потужні стіни та башти, звести гідні заможного міста храми та інші громадські будівлі.

Місто

Розташоване на високому березі лиману місто складалося з двох частин: нижньої, біля води, та верхньої. Значна частина нижнього міста нині затоплена — рівень води порівняно з давніми часами зріс на кілька метрів, тож ця частина доступна нині лише для підводної археології. Територія верхнього міста не потерпає від затоплення, але майже всі давні споруди давно щезли з поверхні землі. Річ у тім, що досить велике (понад 50 га) місто, остаточно залишене понад півтори тисячі років тому, з часом перетворилося на джерело будівельних матеріалів. З його каміння збудовано турецький Очаків і сучасне село Парутине і ще багато чого.

Тож не дивно, що навіть міські укріплення не збереглися. Адже їх було збудовано з найкращого каміння, тому і розібрано їх чи не першими. Щоправда, на міських стінах свого часу ольвіополітам довелося заощаджувати — місцями вони, як показали розкопки, були складені взагалі із саманних блоків. Зате у відповідальних місцях радували око рівні ряди кам'яної кладки. Але на фундаменти знов-таки пускали кладку з саману. Товщина

стін могла досягати 4–4,5 м, тобто вони не лише надавали певний захист від стінобитних машин, але й на них було достатньо місця, аби розмістити воїнів. Така товщина означає, що висота стін теоретично могла досягати 8–9 м. Лише зовнішня і внутрішня бік стіни були викладені з оброблених блоків: проміжок заповнювали ламаним каменем на глиняному розчині.

Стіни й вежі із зубцями повинні були мати грізний і красивий вигляд, як з боку поля, так і зі сторони лиману. Пара масивних прямокутних веж фланкувала головні ворота. На влаштування рову навколо міста ольвіополіти час витратити не стали, напевно, вважаючи стіни достатньою перешкодою проти ймовірного набігу скіфської кінноти. Щоправда, з кочовиками ольвіополіти завжди уміли домовлятися і до війни справу не доводили. Спочатку було споруджено стіни з боку суходолу. А от гавань укріплити не поспішали — навіть у другій половині IV ст. до н. е. вона так само лишалася не укріпленою як слід.

За міськими стінами, за балкою, виникло ще одне місто — місто мертвих, некрополь Ольвії. Склепи з похованнями громадян різного ступеня заможності, монументальна поховальна споруда найшанованіших — «Зевсів курган». Про поховальні звичаї еллінів мова піде у окремому розділі, а зараз повертаємося до міста живих.

У верхній частині міста була головна площа — агора. На північ від неї розташовувалися храми. А навколо — громадські будівлі, зокрема для роботи колегій (про них згодом) та житлові квартали. Головну площу прикрашали статуї визначних громадян. Постаменти, точніше їх фрагменти з написами, які докладно пояснюють заслуги перед полісом, знайдено археологами. Серед них чи не найбільш відомим є постамент до статуї Каллініка. Видатний фінансист (і політик) відзначився під час війни з македонянами, які 331 р. до н. е. ледь не захопили поліс. У громадських будівлях і поряд із ними виставляли кам'яні плити із викарбуваними на них декретами-постановами Ради, аби усі свідомі громадяни (і не тільки) мали можливість з ними познайомитися.

Спочатку місто забудовували не дуже розкішно: у храмах деталі, які на історичній батьківщині, зазвичай, робили із мармуру, доводилося замінювати теракотовими виробами, щоправда, імпортованими, зокрема із Мілета. Однак з часом Ольвія багатіла, а коли є золото, буде й мармур, а майстри знайдуться. Розкопки показали, що мармур в Ольвію потрапляв разом із кораблями, які перевозили відносно легкі вантажі, тому змушені були брати баласт. Підприємливі елліни як баласт використовували ...мармур. Адже у Понтійських степах, де родовищ цього звичного для Аттики чи Іонії каменю не було, навіть баласт можна були збути з вигодою місцевим виробникам. А ті вже перетворювали баласт на статуї та інші красиві речі.

Було споруджено храм на честь Аполлона Іетроса, для початку теж із цегли-сирцю. Від цієї споруди збереглася керамічна прикраса із написом: «Аполлону Іетросу, (володарю) Борисфена». Було встановлено і виготовлені з каменю вівтарі. Однак, пам'ятаючи пророцтво, не забули вшанувати окремим святилищем і Аполлона Дельфінія, якого вважали патроном новозбудованого міста.

У місті було прокладено вулиці, які перетиналися під прямим кутом. Вони розділили територію на безліч садіб різних розмірів. Кожну садибу було збудовано відповідно статку й смаку власників. Назовні виходили глухі стіни, складені з каменю або саману на кам'яному підмурку. Стіни вкривали штукатуркою, у багатих будівлях — кольоровим розписом. Опалювали відкритими вогнищами та керамічними жаровнями.

Усе життя такої садиби зосереджувалося на подвір'ї. Частина будівель від початку мала земляний дах — навіть у місті вкриті керамічною дахівкою покрівлі стали нормою,

починаючи із IV ст. до н. е. У кожному господарстві влаштовували підземну ємність-цистерну для збору води, що стікала з дахів. Чиста вода в місті перетворилася на розкіш, пити вино було набагато безпечніше, аніж запаси з цистерн, зроблені взимку чи на початку весни.

Про владу і громадян

Незважаючи на ту обставину, що поліс за визначенням вважається найщирішим виявом демократії, тобто влади народу, насправді ситуація залежить від того, хто саме діє від імені народу. Реформи і закони Солона (VI ст. до н. е.), звичайно, річ чудова і гідна поваги. Але ж гарні закони мають якось реально діяти. Так і Ольвія, хоча й іменувалася «полісом», на початку історії була керована місцевими олігархами, найбагатшими людьми, які зробили статки на торгівлі та лихварстві. Адже від самого початку серед поселенців були люди різного статку, а майнова нерівність неминуче переростає у політичну. Демократичним полісом Ольвія отримала шанс стати лише у V ст. на тлі розвитку реальної демократії у материковій Греції, яка також стала можлива після перемог у війнах із Персією.

Афінський флот на чолі з Періклом після тієї перемоги триумфально обійшов навколо Понту Евксинського, навідавшись до багатьох полісів, не оминувши при цьому Ольвії. Афінського стратега цікавили не домовленості із місцевими олігархами, а справна сплата містом внесків у казну Афінського морського союзу. Для чого, власне, і вважалося за необхідне встановити справжню демократію. Протрималася така демократія недовго, закінчившись знову всевладдям олігархів і навіть справжньою тиранією.

Наступну перемогу демократії в Ольвії пов'язують з іменем Еврісібія, сина Сіріска. Звільнивши на початку IV ст. до н. е. місто від влади тирана, під покровительством Зевса Елевтерія він встановив справжнє народовладдя. Опорою ж демократії стали громадяни-власники землі, і в цей час сільська околиця міста переживає чергове відродження. Дослідники вважають, що у ті часи володіння ольвіополітів поширилися і на Північно-Західну Таврику, де збудовано низку форпостів. Аграрний бізнес був на піднесенні, і вдячні громадяни почали карбувати на монетах зображення богині Деметри. Нащадки Еврісібія упродовж кількох поколінь відігравали важливу роль у політичному житті міста.

Містом керували Народні збори, а в перервах — Рада. Більшість документів, які дійшли до нас, видано від імені Ради архонтів. Законодавча влада при цьому належала Народним зборам, на яких міг виступити будь-який громадянин (окрім, ясна річ, «ворогів держави»). Діяло декілька колегій, які відповідали за окремі напрямки міського життя.

Державні справи перебували у віданні колегії з п'яти архонтів. Міським ополченням керувала колегія з шести стратегів. Стратега обирала та група громадян, яка у випадку війни мала діяти під його командуванням. Це мало гарантувати порядність і тямущість стратега, якому обльвіополіти ввіряли власне життя (і майно). За міський благоустрій та порядок у торгівлі, безпеку на вулицях відповідала колегія агорономів (їх було від 3 до 5). Колегія Дев'яти відповідала за фінансові справи, включно з карбуванням монет. Державний банк, тобто храмова скарбниця, був окремою установою під наглядом колегії Семи. Благодійництвом займалася колегія Сітонів — а це продаж хліба зі знижками, безкоштовні трапези тощо. Окремо діяла судова гілка влади. Теоретично кожного громадянина могли на рік обрати суддею.

Ця система — Народні збори — Рада архонтів — колегії — протрималася близько шести сторіч, коливаючись від радикальної і помірної демократії до демократії «елітарної», яка часом скидалася на звичайнісінький олігархат. Що і не дивно: адже через період

дичні економічні проблеми часами значний відсоток громадян-землевласників потрапляв у надмірну залежність від кредиторів. А це вже неодноразово випробовувало на міцність демократичні інститути. Слід віддати належне, Народні збори у кризові моменти приймали вірні рішення, аби вийти із ситуації. Але для цього не обійтися було без спрямування політичного життя «кращими» (а отже, дуже заможними) людьми типу Каллініка (криза з походом Зопіріона) або Протогена (криза з царем Сайтафарном), які з власної кишені фінансували нагальні потреби міста. Відповідно, подібні особи отримували як політичний так і фінансовий контроль над полісом — і то при справній роботі всіх демократичних інститутів.

Навіть римляни, які вийшли з часом на береги Понту, вважали за потрібне зберігати міське самоврядування — навіть розмістивши у Ольвії гарнізон для захисту від «варварів». Адже міські колегії відмінно виконували всі свої обов'язки, забезпечуючи і комфортне та безпечне життя міста, і перебування у ньому «обмеженого контингенту».

Слід згадати, що у місті мешкали не лише громадяни. З часом тут осіло чимало «сторонніх елементів» — від еллінів до «варварів», які вели у місті свої справи, володіли майном, але не мали права голосу в Народних зборах, і відповідних зобов'язань перед містом не мали також. Цей прошарок населення був, вірогідно досить чисельним та небідним, що пояснює рішення Народних зборів про надання їм громадянства, інспіроване Каллініком під час загрози македонського нападу. Логіка видатного фінансиста була проста: новоспечені громадяни не лише отримали право брати до рук зброю, захист міста ставав для них просто таки священним обов'язком! Вистачало в місті і рабів, які, до речі, теж потрапили під час «македонської кризи» до лав ольвійського ополчення, отримавши волю рішенням тих-таки Народних зборів. Таким чином склад міського населення і повносправних громадян упродовж історії міста весь час досить динамічно змінювався як у кількісному, так і якісному складі.

У II–I ст. до н. е. тиск «варварів» на місто, а головне — його околиці значно посилюється: на зміну скіфам (з якими завжди якось домовлялися) приходять сармати і гети. І якщо з сарматами знов-таки зуміли домовитися, карбуючи монету від імені їх царів, то гети під проводом легендарного володаря Бурібести, навіть не вступаючи у перемовини, 48 р. ґрунтовно пограбували місто. Після того розгрому воно якщо і відновилося, то лише на частині території. Лише звернення до Риму і розміщення у місті та околицях відповідних контингентів дало місту дожити до III ст., коли на береги Понту та Меотиди з півночі прийшли готи. Римський гарнізон було виведено — у Імперії була безліч проблем, насамперед внутрішніх.

Вважалося, що саме готи поклали край існуванню держави ольвіополітів. Однак деякі археологічні відомості (знахідки кераміки, скарбів тощо) свідчать: Ольвія, вірогідно, стала. Данпрастадіром, тобто легендарною столицею готського королівства, держави, що простяглася від берегів Балтики до берегів Понту. Адже Ольвія — найбільше античне місто на території, контрольованій готами (55 га території, стіни і башти, не рахуючи римської цитаделі), цілком могло бути використане, як столиця нової могутньої держави. І навіть ця назва, «Данпрастадір», якось перегукується із іншим, досить відомим ім'ям цього населеного пункту — «місто борисфенітів».

Ольвія проти Македонії (похід Зопіріона)

Михайло Відейко

Похід македонського полководця Зопіріона у Понтійські степи 331 р. до н. е. мав свою передісторію. Поховавши убитого змовниками царя Філіпа, його син, Александр, 335 р. до н. е. виступив проти мешканців Фракії, гетів і трибаллів, котрі відбили свого часу скіфську здобич і мало не вбили лише чотири роки тому батька. Похід, як повідомляють античні автори, був переможним і успішним. Відзначимо, що зі скіфами молодому македонському цареві зустрітися на цих землях вже не довелося.

Забезпечивши перемогами над сусідами свої тили у Європі, Александр навесні 334 р. до н. е. розпочав свій знаменитий похід на Схід. Хто знає, яким чином пішла б далі історія Краю, коли б Александр із Македонії спробував повторити похід Дарія I проти скіфів для того, щоб вдарити в тил Дарію III через Кавказ. Однак він подався завойовувати Персію більш коротким і зрозумілим еллінам шляхом.

Стосовно того, що відбулося в Понтійських степах десь між Гіппанісом та Істром навесні, пекучим летом і холодною осінню 331 р. до н. е. існує декілька версій давніх істориків, а ще більше версій, що належать історикам сучасним. Уже еллінські та римські автори два тисячоліття тому розходилися у думках, проти кого ж власне було спрямовано похід війська на чолі із Зопіріоном — чи то проти перської імперії, чи то проти «непереможних» скіфів. А може, їхньою метою були останні острівці в еллінській демократії, презентовані полісами та Понтом Евксинським?

Римлянин Помпей Трог вважав, що Зопіріон пішов війною на скіфів, але був знищений із усією армією, поплатившись у такий спосіб за «непродуманий початок війни із безвинним народом». Невже скіфи виглядали у очах римлян таким собі «безвинним народом»? Зате інший римський автор, Макробій, не говорить уже про скіфів, а лише про те, що Зопіріон обложив «місто борисфенітів», тобто Ольвію. У працях сучасних істориків, бачимо різні формулювання: «похід Зопіріона проти Ольвії», «похід Зопіріона проти Скіфів», «похід Зопіріона у Північне Причорномор'я» тощо.

Отже, якщо підсумувати дані древніх і думки сучасних авторів то вийде, що у конфлікт були втягнуті як скіфи, так і борисфеніти.

Велич задумів Александра

Навіщо ж могла знадобитися Великому Александру така ризикована військова операція? За однією із версій, спочатку цар замислив похід уздовж північного узбережжя Понту Евксинського як зустрічний — стосовно власного просування вздовж південного берега моря. Цар із півдня, а його полководець із півночі мали переможно пройти шляхами навколо Понта Евксинського. Таким чином, мала би бути створеною імперія Александра.

А місто борисфенітів, Ольвія, мала стати плацдармом у глибині скіфських володінь. Маючи у своєму розпорядженні велике місто і порт на узбережжі, македоняни змогли успішно здійснювати подальші завоювання. Зерном, зібраним з Ольвійської околиці-хори, можна було прогодувати чималу армію, а м'ясний раціон поповнити за рахунок захопленої у скіфів худоби. Задум із погляду стратегії й військового планування цілком вірний і пер-

спективний. Підтвердження тому — понтійська політика Риму. Мине три століття і римляни, просунувшись до берегів Понту, з того і починатимуть: розмішуватимуть гарнізони у приморських містах та будуватимуть нові фортеці.

Плани Александра під впливом подій змінювалися блискавично та непередбачувано. Персія впала разюче швидко. Дві переможних битви (Гранік, Исса) завдали смертельних ударів східній імперії. Навесні 331 р. до н. е. після зимівлі в дельті Нілу, мав розпочатися небезпечний, з непередбаченими наслідками, похід власне на територію Персії.

На цей час, відзначимо, материнський поліс багатьох понтійських міст, зокрема Ольвії, іонійське місто Милет, що чинило відчайдушний опір, було після облоги захоплене непереможною армією Александра. Громадяни й члени їхніх родин, котрі уціліли, були продані в рабство. Можна собі уявити, яке враження це справило на ольвіополітів, та й мешканців інших, вільних (поки ще) еллінських полісів на берегах Понту!

Отже, напередодні вирішальної кампанії проти Персії у тилу македонян лишалися вільні, але не цілком лояльні елліни (і передусім — Ольвія), а також скіфи. Цілком логічним було б спробувати нейтралізувати можливий альянс представників полісних демократій і степових «варварів», організувавши проти військову експедицію із македонських володінь у Фракії.

Обставини для переможного походу навколо Понту також складалася цілком сприятливо. Шлях від Дунаю до Гавані Істріан контролювали дружні македонянам мешканці Істрії. Херсонес Таврійський йшов у фарватері македонської політики, керований не стільки союзницькими, скільки власними економічними інтересами, які виключали участь ольвійських конкурентів у торгівлі збіжжям та вином.

Плани стратегів

Першим на шляху Зопіріона стояли лише Ольвія й скіфи, які на той час уже знали як про сумну долю Мілета, так і більшої половини перських сатрапій. Перемога над Ольвією і скіфами відкривала ворота на схід, а чутки про цю перемогу прокладали шлях далі — подібно до того, як звістки про перемоги Александра відкривали йому ворота міст Персії не менш гарантовано, ніж списи й мечі його відважних бійців.

У самій Ольвії ситуація була критичною. Там назрівав конфлікт між боржниками й кредиторами. Форс-мажорні обставини в умовах війни, яка три роки спустошувала південні береги Понту, Малу Азію, а особливо — падіння цін на ринку рабів, не сприяли ані процвітанню ольвійської економіки, ані своєчасному поверненню кредитів. На додачу в місті була п'ята колона, яка таємно співпрацювала з македонянами.

Після перемоги Філіпа над скіфами й відступу кочовиків за Дунай, у Македонії, здається, степових «варварів» взагалі перестали брати до уваги. За три роки, що минули від початку перського походу, македонські стратеги встигли опанувати зовсім іншу, кардинально відмінну від часів Філіпа II Македонського, військову арифметику. До початку походу (334 р. до н. е.) Персія перевершувала володіння Македонії за територією у 50 разів, а за населенням — у 25. Підконтрольний Персії флот фінікійян панував на Середземному морі. У розпорядженні царя царів — чисельне ополчення сатрапій та навербовані за перське золото тисячі найманців-еллінів, чудова кавалерія, не кажучи про гвардію «безсмертних», колісних і бойових слонів, а також саків — родичів скіфів. Фінансові можливості Дарія III і Александра теж були не до порівняння.

Проти цієї потуги — 30 тисяч піхотинців і 5 тисяч вершників на чолі із царем Александром. Разом — 35 тисяч бійців, майже стільки ж, скільки у Зопіріона (він привів

у степи 30 тисяч бійців). Ясна річ, що згідно з подібними розрахунками македонських стратегів ані ополчення ольвіополітів, ані кінні орди скіфів, навіть у випадку об'єднання, були не до порівняння з уже розгромленими на обширах Азії арміями Дарія III.

Навесні 331 р. до н. е. македонське військо виступило з Єгипту назустріч вирішальній перемозі над Персією. У вересні, біля селища Гавгамели, вона дала бій переважаючим силам Дарія III і перемогла. У голлівудському фільмі про Александра є батальна сцена із цього бою. У ній дуже яскраво показано атаку перської кінноти, а саме підрозділу кочовиків-саків на військо македонян. Грізні вершники у хмарах пилюки одягнені у... скіфські обладунки і тримають зброю, реконструйовані за матеріалами розкопок курганів у Північному Причорномор'ї! І не просто Причорномор'ї, а у Лісостепу, тобто на північ від володінь власне скіфів. І от із цими самими скіфами зустрілося військо Зопіріона у Понтійських степах улітку 331 року..

Невідредагована історія

Ми могли б ніколи не довідатися подробиць походу та його наслідків, за винятком тих, які вважали за потрібне оповісти нащадкам прихильні до Александра античні історики. І не довідалися б ніколи, якби серед руїн Ольвії археологи не натрапили на фрагменти розкішного мармурового постаменту. Першу частину знахідки — розколоту надвоє частину витягли із землі 1848 р. Наступну, із дванадцятьма рядками напису, знайшли 1900 року. І лише у травні 1978 р. усі фрагменти були нарешті зібрані разом і прочитані. Цей постамент нині прикрашає експозицію Одеського археологічного музею. Напис датували 20–30-ми рр. IV ст. до н. е.

Це була постанова від імені Ради й демосу (тобто народу) Ольвії, а у ній ім'я людини, якій сучасники й співгромадяни вирішили віддячили таким чином за порятунок своєї Батьківщини. Його звали Калліник, син Євксена.

Саме він зумів знайти шлях до порятунку Ольвії, переконавши демос прийняти заходи для порятунку поліса у безнадійній ситуації. Через народні збори було проведено декрет про скасування усіх (!) боргів. Невідворотне наближення македонської армії зробило ольвійських фінансистів настільки кмітливими, що вони усвідомили одразу декілька речей: що ані Зопіріон, ані навіть сам Великий Александр за таких обставин ані виплат, ані відсотків по кредитах не гарантують, фінансисти замість золота або срібла отримують хіба матіюбули (свинцеві снаряди для праці), нехай навіть і позначені ім'ям царя Александра. Ну а місто, найімовірніше, буде розграбоване, а громадяни продані у рабство (як це було в Мілеті). Якщо ж поліс уціліє і збереже незалежність, то, можливо, збережеться бізнес. Декрет на честь Каллініка зафіксував ефективність заходу: «...була досягнута єдність жителів поліса, мобілізовані всі сили на оборону й тим самим урятована від македонського завоювання сама громада поліса». Так був вирішений конфлікт усередині ольвійської громади.

По тому було введено надзвичайні податки воєнного часу. Полісна скарбниця отримала кошти для військових видатків. Щоб заповнити лави воїнів на стінах міста, потрібні були додаткові людські резерви. Наступний декрет дав права громадянства тим, хто його не мав. І вони зобов'язані відтепер брати зброю на захист нині уже свого поліса. Але й цього виявляється замало. І народні збори дають волю рабам. Вони теж стануть на стіни.

Миські стіни, що вже побудовано — довжиною понад 3,5 км, має хтось захистити. Щоб поставити хоча б по одному бійцю, і на погонний метр стіни знадобиться більше трьох тисяч! Але чи зможе цей рідкий ланцюжок бійців-ополченців відбити штурм досвідченого

і випробуваного у боях професійного війська? Не дивно, що у місті були люди, які (до речі, цілком обґрунтовано) щодо цього сумнівів не мали. І теж не сиділи склавши руки.

Мовчазні свідки подій

Про те, що відбувалося на ольвійській землі під час походу, значних писемних свідчень поки що немає. Із землі все ж таки вдалося витягти декілька цікавих речей. Серед них — лист Нікофана, сина Адраста. Поважний Нікофан на уламку амфори надряпав послання, у якому повідомляв про відправлення коня у подарунок Зопіріону. Знахідка листа дала сучасним історикам підстави для висновку про наявність у Ольвії п'ятої колони, що вела таємні переговори із ворогом. Імовірно, змову було розкрито. З розпавою над змовниками пов'язують знахідку колективного поховання. У ньому виявлено останки 52 людей, забитих до смерті каменями або розстріляних із лука.

Більш красномовним свідченням перебування македонського облогового корпусу поблизу Ольвії є знахідки тих самих матіобул на території ольвійського некрополя (поблизу міських стін), і на розташованому неподалік приміському поселенні ольвіополітів.

Ці відлиті зі свинцю снаряди мають клеймо грецькими літерами: BASILEOS ALEXANDROU, що й означає БАСИЛЕВС (тобто цар) АЛЕКСАНДР. Побожні ольвіополіти, відповідно до прийнятих у ті часи звичаїв, використали подібні снаряди для підношень у міські храми. До року 331 р. нумізмати відносять появу в Ольвії монет зі свинцю. Нетрадиційний матеріал для тієї епохи, але символічний.

Фінал ольвійських подій

Археологічні розкопки Ольвії свідчать, що місто так і не було узятє македонянами. Не знайдено ані слідів штурму, ані навіть тривалої облоги, не кажучи про пожежу, обов'язку супутницю та індикатор запеклих бойових дій. Ольвія опісля походу Зопіріона економічно розквітла, поширивши володіння на узбережжі лиману. То неже тридцатитисячне військо забралося геть, залякане декретами міських зборів та виглядом ополчення з мобілізованих цивільних та учорашніх рабів?

Античні джерела містять звістки про те, що Зопіріон разом зі своїм військом сів на кораблі, а потім загинув разом із флотом і армією під час страшного шторму поблизу узбережжя нинішньої Одеської області. Однак маючи пристойний флот, армія Зопіріона давно б марширувала на Кавказ або у Крим, залишивши у Ольвії для підтримки законності й порядку гарнізон та команду видужуючих. Адже місто на той час ще не мало стін з боку моря і македонському десанту залишалося б лише дійти до воріт і з тилу розігнати зі стін і веж ополченців. Що ж виявилось небезпечнішим і нещаднішим тоді за осінній шторм 331 р. до н. е.? Відповідь одна — скіфи.

Скіфський слід у давній війні

Запланований македонянами марш на Кавказ також проходив би скіфськими землями, не кажучи про те, що скіфів від моря (а відтак — від прибуткової торгівлі) могла відрізати новоявлена македонська наддержава. За таких обставин скіфи навряд чи стали б відсиджуватися у безмежних степах.

Для постачання багатотисячної армії, що відправилася у далекий похід, македонянам були потрібні опорні пункти. Такими базами могли стати декілька міст: Тіра, Ніконій (їх руїни нині розкопують у Одеській області) та Гавань Істріан (у районі Сухого Лиману під

Одесою). Гавань Істріан була останнім портом на шляху до Ольвії. Вважають, що вона належала місту Істрії, на той час — союзному македонянам.

Як стверджують археологи, Ніконій і Гавань Істріан, було сплюндровано близько 330 р. до н. е. Серед руїн знайдено скарби монет, за якими так ніхто і не повернувся. Отже, господарів хтось винищив. Претендентів на здійснення цього рейду два: ольвіополіти та скіфи. Перші докладно описали подвиги Кіллініка, включно з морським десантом для звільнення від піратів святилища Ахілла Понтарха на нинішньому острові Зміїному. Але перемога над союзниками македонян до цього переможного реєстру внесена не була. Ольвіополітам навряд чи були потрібні руїни на місці еллінських портів — вони з більшою для себе користю взяли б їх під контроль.

Залишаються скіфи. Це їхній рейд міг перетворити на дим і попіл продовольчі запаси на базах Зопіріона, підірвавши постачання ворожої армії, що зробило б наперед безнадійним похід уздовж північного узбережжя Понту. Імовірно, саме отримавши звістку про загибель Ніконія та Гавані Істріан, полководець був змушений терміново повертатися у Фракію, щоб якось розв'язати проблеми, а зробити він це міг тепер тільки морським шляхом. Бо поблизу Гавані Істріан і Ніконія з'явилися загони скіфів. Тож лишався вільним лише шлях по морю, непідвладному кінним стрільцям. Але ж не осіннім штормам...

Війна на скіфському золоті

Серед скіфських скарбів є ще один слід тих подій. У гробницях двох курганів — Чертомлика й одного із П'ятибратніх знайдено золоті обкладки піхов мечів із зображеннями бою між скіфами та воїнами, скажімо так, із еллінського світу. Ще одні піхви з того ж регіону виставлені у Метрополітен-музеї. Фахівці датують ці вироби другою половиною — кінцем IV ст. до н. е., тобто саме часом протистояння.

З одного боку, перед нами ілюстрація до давнього міфу або епосу. Однак цю сцену цілком можна було б визначити, як «тріумф скіфської зброї». Четверо скіфів, три піших і один кінний, протистоять шести пішим супротивникам. І цей бій закінчується не на користь еллінів. Їхнє шиккування порушено, і замість незламної фаланги скіфам протистоять окремі бійці. Двоє з них уже поранені, один — стрілою. Відзначимо, що одного з еллінів (він крайній ліворуч, у шоломі із гребенем) дослідники йменують «полководцем». Він обернувся, призиваючи підмогу. При цьому, його от-от уразить зброєю скіф, який тримає в лівій руці лук. Другий еллін намагається відбити удар списом, що його інший скіф наносить його соратнику. Можливо, що на обкладці піхов викарбувана подія (скажімо, загибель еллінського полководця), яка вирішила долю невідомої нам війни.

Знахідка кількох ідентичних піхов для мечів наводить на думку щодо виготовлення серії «нагородної зброї». Піхви було знайдено у похованнях скіфських владик, тож цілком імовірно, що хтось із них саме виступив у ролі замовника і пояснив майстру подробиці сюжету.

Поховання у кургані Чортомлик могло належати верховному володарю Скіфії, а у П'ятибратньому — правителю однієї з її областей, то можна припустити, що у цьому воєнному конфлікті була задіяна чи не вся скіфська «вертикаль влади». Географія розташування згаданих курганів (Чортомлик — у Подніпров'ї, П'ятибратній — у Подонні) унаочнює, з якої території були зібрані скіфи-переможці.

Навряд чи набіг проти Ольвії або Боспору вимагав «загальної мобілізації» скіфів від Борисфена до Танаїса. Єдиним суперником, проти якого варто б було збирати таку армію, тоді було військо непереможного Александра або його полководців.

Міг бути ветераном тієї війни знатний скіф, похований у Бабиній Могилі. Срібний налбник його бойового коня прикрашало зображення предка скіфів, котрий спирається на палицю самого непереможного Геракла. Імовірно, був учасником переможного походу проти македонських агресорів також і воїн, похований у Соболевій Могилі. Серед інших речей знайдено тут трофейний срібний килик із продряпаню на дні грецькою «альфою» (перша літера імені царя македонян).

Перелічені вище кургани (окрім П'ятибратнього) розташовані у нижній течії Дніпра, всього у декількох днях шляху від Ольвії. Межі ж володінь їх власників перебували південніше.

Вітчизняні історики, які почуваються спадкоємцями непереможних степових воїнів, звичайно, пишуть, що армію Зопіріона під час відступу винищили скіфи. Історики, котрі народилися у країнах на правому березі Дунаю, через відчуття певних родинних зв'язків із трибаллами та гетами вважають, що це саме їх далекі предки розгромили македонян. Що ж про цю подію насправді думали самі скіфи або трибалли із гетами (а головне — як цьому посприяти) ми навряд чи довідаємося.

Відступ з-під Ольвії не був схожим на триумфальний похід. Можна уявити, які урочисті проводи влаштували македонянам на розкислих від осінніх дощів шляхах, а то й у вкритому першим снігом Буджацькому степу скіфи, пам'ятаючи колишню поразку Атея й полон своїх родичів. Напевне, вони не стали чекати, поки незламна македонська фаланга розгорнеться до бою на рівнині. Найімовірніше, степові воїни використали стару, добру тактику часів Перської війни: засипали македонських воїнів стрілами.

Не менш гарячий прийом на рештки македонського експедиційного корпусу чекав за Дунаєм, де трибалли щепам'ятали про багату здобич, вісім років тому перехоплену Філіпа Македонського. Це не кажучи про цілком зрозуміле бажання відплати за криваві рейди Александра чотири роки тому.

Археологічним свідченням загибелі якоїсь частини македонських бійців у степах може бути знахідка, зроблена поблизу сучасного молдавського села Оленешть. Тут натрапили залишки захисних обладунків із мітками їх власників та інші речі. Це парадне озброєння могло належати офіцерам з армії Зопіріона. При вивченні предметів із цього скарбу, дослідниками особливо було відзначено той факт, що на бронзових обладунках добре помітні сліди ударів.

Так, дещо зі зброї бійців армії Зопіріона явно перепало скіфам — у похованнях від Істра до Танаїса й понині археологи знаходять античні бронзові шоломи й поножі. Одних кнемід античного зразка в такий спосіб було знайдено кілька десятків. Цілком імовірно, що серед них можуть бути трофеї війни із Зопіріоном.

Інші законні власники не повернулися навіть за своїм золотом і сріблом. У 1967 р. у с. Орловка в Одеській області (поблизу переправи через Дунай) у стародавньому бронзовому глечикі знайдено скарб монет-статерів. Вони були виготовлені в малоазійському місті Кізик між 405 і 350 рр. до н. е., а останній рік, коли місто випускало таку 330-й до н. е. Зрозуміло, монети могли бути в обігу досить довго, але після 330 р. кізикіни повсюдно витіснено золотими, викарбуваними за велінням Александра з незліченної перської здобичі. 331 р. до н. е. кізикіни, захоплені Александром в Азії, цілком могли бути використані Зопіріоном для набору війська і забезпечення походу до стін Ольвії.

До того ж часу належать декілька скарбів з істрійськими монетами, знайдені уздовж імовірного шляху наступу чи відступу македонської армії. За двадцять три століття законні власники так і не вилучили свої заощадження із «земельного банку». Тепер кізикіни

прикрашають експозицію Одеського археологічного музею, нагадуючи про події, що відбулися майже 2300 років тому.

Скорботна звістка, яка не засмутила царя

Утім військові за всіх часів не схильні детально описувати свої поразки та вчасно доповідати про них начальству. Особливо такому, як Александр Великий. Звістка про загибель армії Зопіріона дійшла у ставку Александра на території Персії через рік — восени 330 р. до н. е. Збереглися свідчення, що цар не особливо засмутився невдачею Зопіріона. Чому? Дехто із сучасних дослідників припускає, що цар просто не бажав ділити з ким-небудь славу переможця непереможних скіфів. А ще восени 330 р. на царя Александра чекали не менш значні та поважні справи, ніж підкорення Скіфії.

Хоч би як там було, скіфи постаралися або буря, але ні Зопіріон, ні його 30 тисяч бійців у тил до персів так і не вийшли. Так зненацька скіфи виступили у ролі заступників Перської держави, владики якої лише 180 років тому зробив спробу скорити їхній край.

Що ж отримали у нагороду переможці Зопіріона, адже навіть якщо війну виграла буря, то виграш однаково повинен був у результаті дістатися цілком конкретним еллінам і «варварам». Найбільшою нагородою для тих і інших стала воля. Ані північне узбережжя Понта Евксинського, ані Крим так і не було включено у велику імперію Александра.

Що виграла елліни? У Ольвії взяла гору (нехай і не дуже надовго) демократія. Було відбудовано старі й закладено нові поселення, оновлені й зведені нові укріплення, вільний і незалежний поліс швидко багатів на торгівлі, одне слово, настало економічне процвітання. Найкоштовніші свідки цього процвітання, що дійшли до наших днів — виготовлені на монетному дворі Ольвії вже 330 р. до н. е., незабаром після описаних подій, срібні, а пізніше й золоті монети. На останніх — лик Борисфена, а на звороті — дельфін і дві букви: OL — тобто «Ольвія». На срібних монетах, окрім Борисфена, помістили зображення зброї скіфського типу — малого лука у футлярі-гориті й бойової сокири на довгому руків'ї. Двадцять три століття тому ці монети рознесли звістку ближнім і дальнім полісам, друзям і ворогам, еллінам і «варварам»: Ольвія живе! Ольвія перемогла своїх ворогів і процвітає. А зображення характерної зброї нагадувало друзям і ворогам: за нами не тільки давній Бог — Борисфен, за нами — Скіфія.

Усвідомивши значення й важливість подій, що мали місце, вдячний ольвійський демон ще за життя увінчав нагородами (кінна статуя, присвячена Зевсу Рятівникові, золотий вінок і тисяча золотих) свого громадянина (і професійного фінансиста) Кіллініка. Історія зберегла свідчення лише про два випадки, коли еллін, громадянин поліса, отримав за свої заслуги подібні (за значенням і вартістю) почесні та нагороди.

Правителі скіфів отримали те, чого найбільше їм належало бажати: славу й багатство, підтвердивши трохи підупалу вже славу непереможних. Збереглася звістка про те, що 328 р. до н. е. під час переможного походу до Персії посли з далекої «варварської» Скіфії відвідали для якихось важливих переговорів у його ставку. Оскільки такого рангу переговори не обходяться без взаємних розкішних дарунків, до скіфів мали потрапити виготовлені еллінами золоті вироби. Цілком імовірно, що серед золота, знайденого за останні 150 років, є дарунки, відправлені непереможним царем Александром не менш непереможним скіфським володарям. Археологи припускають, що саме із цією подією, можливо, пов'язана серія золотих горитів — футлярів для лука. На сьогоднішній день було знайдено чотири таких вироби: у курганах Мельгуновському, Чортмлик, Мелітопольському і П'ятибратньому.

Варто нагадати, що ідея походу в Скіфію ніколи не полишала царя Александра. Прийом під час перської кампанії двох посольств «європейських» скіфів (328 і 324 рр. до н. е.) переслідував, як вважають, крім іншого, мету з'ясування потенціалу вірогідного супротивника. Збираючись підкорити Індію, великий завойовник мріяв повернутися до Еллади, щоб потім через Геллеспонт і Пропонтиду піти у Причорномор'я — з усіма силами, морськими й сухопутними. Перелік наступних у черзі країн і земель, що підлягали завоюванню, був досить представницький: Аравія, Лівія, Карфаген, Сицилія, Італія... Але вже у травні 323-го царя не стало, а його плани й задуми плисти до Понту залишилися нездійсненими. Спадкоємцям великого царя довелося ще повоювати і зі скіфами, і з понтійськими полісами. Однак наступні події навряд чи до порівняння із тим, що очікувало на цей край у випадку здійснення великих задумів Александра.

Присягаюся Зевсом та Дівою (Херсонес Таврійський)

Тетяна Шевченко

Херсонес Таврійський є одним із визначних античних центрів Північного Причорномор'я. Заснований вихідцями з Гераклеї Понтійської (в сучасній Туреччині) разом з невеликою групою делосців (о. Делос), він пройшов свій унікальний шлях, що розтягнувся на 2000 років. Херсонес був єдиним дорійським, а не іонійським, центром в регіоні. Це відбилося в багатьох фактах і проявах його історії та культури.

З моменту заснування Херсонес мав усі ознаки автономного демократичного поліса. Найбільший розквіт він переживав у другій половині IV–III ст. до н. е., коли зайняв значні території Гераклеїського півострова. До його володінь увійшли Керкінітіда, Калос Лімен і менші населені пункти. Усі права були затверджені громадянською присягою.

Греки, які опинилися на віддалених територіях Таврики, продовжували жити за вже сформованими правилами демократичного поліса. У Херсонесі використовувався календар міста-засновника Гераклеї Понтійської, до нього вносилися певні зміни. За написами, відомо назви лише п'яти херсонеських місяців: Гераклеос, Діонісіос (лютий), Латоїос (липень), Евклеїос (березень) і Лікеїос (травень). Вони відповідають святам на честь Діоніса, вшануванню Аполлона Лікія та його матері Латони, Зевса Евклея (Славного) і Геракла.

Кожен місяць у греків починався із появою молодого місяця і тривав 29 або 30 днів, що відповідає останній і першій частині теперішніх місяців. Кількість днів у 12 грецьких місяцях відставала від сонячного року, тому раз на кілька років один з місяців повторювався. Наприклад, в Ольвії це був перший місяць року. Рокам давали свої назви, що походили від імен посадових осіб (епонімів), яких обирали строком на один рік в одних місцях на посади жерців, в інших — стратегів, пританів, басилевсів тощо. У кожному місті існували списки епонімів, які (частіше — їх фрагменти) збереглися в кам'яних написах до наших днів. За цими списками, події співвідносять із сучасним літочисленням.

У Херсонесі роки називали за іменами басилевсів, які виконували релігійну функцію в полісі. З II ст. до н. е. по II ст. н. е. епонімними магістратами були жерці верховної богині Партенос. Тобто епонімом тривалий час була сама верховна богиня пантеону. Це пов'язують з тривожними часами для жителів міста, коли надіятися можна було лише на заступництво богів. З другої половини II ст. н. е. роки стали називати за іменами перших архонтів. Такий перехід до архонтів як епонімів — властивий для римського періоду історії античних міст Північного Причорномор'я.

Тоді у містах Боспору, як і в Ольвії та Тірі, жили за календарем Мілета, міста-засновника цих колоній. Тобто відлік історії боспорці, як і всі греки, вели з героїчної доби і Троянської війни. А вже у I ст. до н. е. на Боспорі цей календар правитель Фарнак замінив на новий. Монети почали датувати понтійською або боспорською ерою. І лише Херсонес ввів власне літочислення, херсонеську еру, що почалася 25 або 24 року до н. е. Однак датування за власною ерою не відмінило назв років за епонімами.

Основним заняттям населення Херсонеса та залежних від нього сільських поселень було землеробство, яке становило основу економіки всіх давньогрецьких центрів. З початку існування Херсонеса і протягом подальших століть не змінювався характер земле-

володіння. Землі були поділені і розмежовані між громадянами, певні площі залишені як власність громадських святилищ. Чітке розмежування в Херсонесі добре збереглося і нині є зразком для антикознавців, поряд з кількома античними полісами в Італії.

У найближчій околиці міста переважали ділянки малих і середніх розмірів, а великі поля були нечисленними. Це означає, що тут зосереджувалися володіння дрібних і середніх землевласників, які були членами херсонеської громадянської спільноти, поліса. На межі IV і III ст. спостерігалися зміни у розмежуванні: деякі землеволодіння об'єднувалися і ставали більшими. Це могло бути наслідком купівлі та продажу, оренди храмових земель. Більшість населення користувалося успадкованими ділянками, не змінюючи їх межі.

Ці ділянки свідчать, що в Херсонесі, як і в інших північнопричорноморських містах, не було умов для широкого використання рабів у сільському господарстві. Рабство не було провідною силою в цій галузі, хоч якась кількість рабів при цьому могла використовуватись. На 60 ділянках могло працювати щонайбільше 700–800 рабів, а в господарстві власника найбільшої садиби, відомої зараз в околицях міста на Гераклейському півострові — 40–50 рабів. У Херсонесі та в його околицях було мешкало за різними оцінками від 10 до 25 тисяч осіб. Тож рабство не було основною формою залежної праці, мали бути інші.

На сьогодні встановлено, що в Стародавній Греції рабство було лише однією з форм залежності. З елліністичного періоду цих форм стає дедалі більше. Відтоді соціально-політична структура античного світу стає строкатою, тож склалися різні форми відносин між різними групами населення. Економічне підкорення чи пряме володіння мало низку різних причин. Полісна організація передбачала можливість експлуатації як рабів, так і юридично вільних осіб, що перебували поза межами громадянської спільноти і були неповноправними, хоча й особисто вільними жителями поліса. Поряд із рабством, у римські часи в Херсонесі існувала форма експлуатації, близька за суттю до колонату або клієнтели. Таке явище існувало в тих областях, де значні обсяги землі концентрувалися в одних руках. Документальними написами в Херсонесі неодноразово засвідчено наявність іноземців. Вони могли купувати, орендувати землю, урівнюватися в правах із громадянами за якісь особливі заслуги, а могли й ставати залежними від громадян.

Розподілені також були значні масиви родючих земель у Північно-Західному Криму. Втрата цих земель через нестійке військово-політичне становище призвела до значного економічного спаду. Посилення воєнної загрози з боку «варварів» призводило до тимчасових економічних і соціальних криз у полісі, а в II ст. до н. е. — до повної втрати володінь у Північно-Західному Криму і звернення по допомогу до Понтійського царства. У зв'язку із постійними сутичками з довколишніми «варварами», верховних богів поліса Партенос і Геракла вшановують як войовничих захисників.

Скоротилося виготовлення сільськогосподарської продукції. Утім це привело до розвитку промислів, що забезпечували прожитковий мінімум розореного внаслідок скіфської експансії населення. Саме промисли сприяли певній стабілізації економіки Херсонеса. З межі ер у Херсонесі починається масове будівництво цистерн для засолення риби і виготовлення рибних соусів. Соуси користувалися попитом не лише в місті, а й на зовнішньому ринку. Серед продукції найбільше цінувався гарум, або гісперійський розсіл, який робили зі скумбрії. Неприємний, надто стійкий сморід під час його виготовлення, було чути на значні відстані. Та в Римській імперії він коштував дуже дорого, як кажуть, за ціною парфумів, тож, напевно, для мешканців прибуток від продажу врівноважував будь-які запахи. Із солінням риби було розвинуто видобуток солі. Її добували в околицях Херсонеса, для чого використовували до десяти солоних озер, де щороку видобували до 130 пудів солі.

Сусіди грецького населення у Північному Причорномор'ї прирівнювали його, напевне, до самого поняття «торгівля». У Херсонесі існувало кілька ринків. Один розташовувався на центральній площі, агорі. За римського часу ринки мали чотирикутну форму, їх забудовували зі всіх сторін критими, іноді двоповерховими портиками, які з'єднувалися кількома ворітьми з прилеглими вулицями. Обов'язково на агорі будували стою або базилику.

У місті існував спеціальний ринок для продажу свічок, в'яленої та солоної риби, рибних соусів. Відомо, що його збудував Теаген, син Діогена, поки був агораномом. Торгівля рибою та рибними продуктами велася в круглій будівлі в центрі ринку — павільйоні.

Зовнішня торгівля була важливою для Херсонеса. В Римський період окремі регіони спеціалізувалися на продукції різних видів. З Херсонеса вивозили сільськогосподарські вироби, сіль і різні сорти солоної риби. Натомість ввозили залізну руду, кольорові метали, вино, оливкову олію, ремісничу продукцію, парфуми в скляному посуді та предмети розкоші. У перші століття н. е. найбільше торгували з містами Південного Причорномор'я. Красива червонолакова кераміка з Малої Азії сухопутним шляхом доправлялася до південнопричорноморських міст Гераклея і Сінопа, а звідти вже перевозилася до Північного Причорномор'я.

Зовнішньою торгівлею, та й загалом значними обсягами торгівлі, займалися представники соціальної верхівки. Їм дарували права римського громадянства, привілеї, пов'язані з ними, які сприяли торговельній діяльності. Цей прошарок займався гуртовою і морською торгівлею, тобто діяльністю, що викликала повагу. Такі справи дозволяли накопичувати значні статки, влаштовувати безкоштовні для всіх міщан бенкети і святкування на релігійні свята, будувати або частково фінансувати громадські будівлі, що й було почесним обов'язком громадян. У Херсонесі проживали в цей час ксени, вихідці з південнопонтійських міст, які теж жертвували кошти на будівництво громадських споруд. Ці кошти також були зароблені великою торгівлею.

На противагу цій морській торгівлі, дрібний торговець за античності сприймався людиною, яка обманює і варта зневаги. Його діяльність не схвалювала громадянська спільнота. Тож роздрібною торгівлею займалася частина збіднілих громадян, які за своїм станом були близькі до вільновідпущеників.

Багато дискусій завжди викликає торгівля з місцевим, «варварським», населенням. Цікаво, що розкопками на поселеннях і могильниках місцевого населення Таврики відкрито дуже мало монет. Їх кількість не до порівняння з обсягами привізної ремісничої продукції. Це наводить на висновки, що обмін не завжди спирався на гроші та не завжди був еквівалентним. Натуральний обмін між більш розвинутими і менш розвинутими соціально-економічними структурами не міг бути рівноцінним. Тут на перше місце виступала споживацька вартість товару, яка не завжди відповідала обмінній вартості. Херсонеські торговці, з одного боку, і «варварське» населення Криму, з іншого, не були рівноцінними партнерами, оскільки був відсутній стійкий еквівалент, гроші.

Розширення посередницької торгівлі з населенням Південно-Західного Криму, як і морської торгівлі, разом із розвитком ремесла, урівнювало скорочення сільського господарства в перші століття н. е. Вирішальною при цьому була стабілізація воєнно-політичної ситуації навколо міста завдяки присутності римських міст.

При цьому стає строкатим етнічний склад населення, хоча не внаслідок варваризації. Поряд із греками-нащадками колонізаторів жили вихідці з інших районів античного світу. Їхній соціальний статус і становище були різними. Посилювалася етнічна взаємодія різних груп населення, ускладнювалася етнічна структура, що було закономірним процесом, спільним для всього античного світу. Цей процес почався в часи кризи поліса й утворення

елліністичних держав. Він тривав і в наступні часи перебування еллінського світу під імператорською владою Риму.

Гарнізони Понтійського царства було введено в Херсонес, Ольвію та Аполлонію Понтійську у Західному Причорномор'ї. Басилевс Мітрідат VI Євпатор гарантував безпеку цим містам, але, з іншого боку, вимагав данину. Податки були надмірними, як пише Страбон. Понтійські війська перебували тут довгий час і виведені були лише на початку I ст. до н. е. на вимогу римського сенату. Для мешканців Херсонеса залежність від Боспору була обтяжливою.

У другій половині I ст. до н. е. після прохань громадян Гераклеї, материнського міста Херсонеса, до Цезаря, місту було даровано елевтерію, на кшталт договору на вірність Риму. Правовий стан міст на території Римської імперії відрізнявся на Сході і на Заході. У західних провінціях переважали міста з італійським правом, а в східних і балкано-дунайських, населених переважно греками, проживали громадянські спільноти людей peregrinського статусу, тобто тих, хто не мав прав римських громадян. Тут використовували таке правове поняття як «елевтерія» (свобода) і «автономія», відомі грекам ще з V ст. до н. е. Звичайно, поняття елевтерія дещо втратило значення суверенного поліса з часів Македонського. В римський період воно наповнене новим значенням і використовувалося при створенні нової соціально-політичної та адміністративної систем.

Херсонесити за допомогою елевтерії бажали звільнитися від сплати данини боспорським басилевсам. Права елевтерії місто здобуло лише після невдалих походів Фарнака проти Риму. Але після смерті Цезаря все змінилося. Боспорський цар Асандр спробував знову підкорити Херсонес, хоча це йому не вдалося, місто відстояло свою незалежність. Август у 24–25 р. до н. е. врегулював відносини Херсонеса і Боспору, ініціювавши оборонний союз між ними, який проіснував до Римсько-боспорської війни.

Під час боспорсько-римського конфлікту проти басилевса Мітрідата III Херсонес виступив на стороні Риму, а 47 р. монетний двір міста випустив золото із зображенням німфи Херсонас і верховної богині Партенос із луком і списом. Пізніше перемогу і завершення війни знаменувало зображення Ніки на реверсі монет із Партенос, войовничою богинею-покровителькою. Так підкреслювалися глибокі історичні корені та незалежна історія.

Надалі місто стало одним із опорних пунктів Римської імперії. Тут із середини II по третю чверть III ст. н. е. дислокувалася римська залога, сформована зі складу Мезійської армії. Це дозволило Херсонесу покращити своє політичне і економічне становище. Він став центром поширення політики і релігії Римської імперії в Тавриці. Після цієї війни Херсонес отримав певні привілеї і римська адміністрація взяла на себе обов'язки захищати місто від «варварів». У другій половині I ст. зовнішньополітичне становище Херсонеса ускладнилося через активізацію скіфів та прихід сарматів на Таврійський півострів. Місто звернулося до намісника римської провінції Мезія, внаслідок чого «цар скіфів був відігнаний від осажденного ним Херсонеса, що за Борисфеном», як свідчить епітафія легата провінції Тиберія Плавтія Сильвана Еліана.

На початку II ст. н. е. римські війська були присутні в Херсонесі і на Ай-Тодорі, що пояснюють початком цілеспрямованої політики укріплення військово-політичної присутності в Подунав'ї, де було організовано провінцію Дакія. Після виводу військ у 20–30-х рр. II ст. римська адміністрація поклала захист Херсонеса від «варварів» на боспорських басилевсів. У період правління наступного басилевса Реметалка (131–154 рр.) Херсонес знову просив допомоги в боспорських правителів.

У 40-х рр. II ст. римські війська було вкотре введено в Херсонес або принаймні на територію поблизу Херсонеса, в сучасну Балаклаву. З цього часу римські війська довгостроково

були присутні у місті та його околицях. Це привело до економічного підйому, що тривав більш як сто років, і до укріплення військово-політичних позицій Римської імперії в Тавриці. У Балаклаві базувалася римська ескадра, стояли військові кораблі Римського флоту. Про таку імовірність свідчить присвята, викарбувана на замовлення моряка з лібурни «Стріла».

З середини II ст. до третьої чверті III ст. Херсонес був значною базою римської військової присутності, на території його цитаделі військовослужбовці проводили суттєві будівельні роботи. Це був головний опорний пункт у регіоні. Не виключено, що стратегічною метою було включення частини Таврики до складу Римської імперії. Але до цього не дійшло. Натиск «варварів» на дунайські кордони призвів до того, що римські війська були виведені як з усіх пунктів Таврики, так і з самого Херсонеса. Лише 250 р. вони знову дислокуються, вже в самому місті, залишаються тут недовго і цим закінчується понад столітня історія римської присутності в Криму.

За цей час Херсонес укріпив своє становище і убезпечив себе від навколишніх «варварських» племен, а також розширив зону власного економічного впливу. Звичайно, від контролю доріг і своїх пунктів дислокації римська військова адміністрація також мала економічні вигоди.

У другій половині II ст. н. е. Херсонес знову добивався елевтерії. Відіслав посольство до Риму, та це не дало результату. Лише за допомогою знатних людей метрополії Гераклеї Понтійської цих прав вдалося досягти. В Північному Причорномор'ї лише Херсонес отримав елевтерію, а Тіра та Ольвія наприкінці II ст. н. е. — автономію. На відміну від елевтерії, права автономії були не такими широкими. Вони гарантували місту внутрішнє самоуправління. Водночас, внутрішнє життя таких міст контролювала римська адміністрація.

Монетне карбування припинилося в Херсонесі за імператора Галлієна (252–268 рр.), і відтоді ринок наповнився боспорськими та римськими монетами. За імператора Зинона (474–491 рр.) монетне карбування відновилося, хоча в обігу продовжували використовувати більш давні монети.

У трактаті Константина Багрянородного «Про управління імперією» цілу главу присвячено Херсонесу. Тут йдеться про присутність римських військ у місті, про участь херсонесців у боспорсько-римських війнах межі III–IV ст. на боці імперії. Написи і археологічні дані підтверджують, що римська залога, сформована з підрозділів Мезійської армії, розташовувалася в Херсонесі з середини II ст. із перервами у другій чверті III ст. аж до 250 р., коли центуріон I Італійського легіону відновив схолу принципалів на території цитаделі. В епоху тетрархії тут на короткий час знову з'явилася постійна римська залога. Це була вексіяція, що мала статус формування польової армії.

Війна між Римом і Боспором за участю Херсонес, тривала протягом 291–293 рр. Вона була причиною введення в Херсонес римських військ для бойових дій проти боспорців, які вторглися в межі імперії. Після успішного завершення війни, вони були виведені в місця постійної дислокації в Подунав'ї.

Найтяжчим ударом було гуннське нашествя. Та дослідження останніх років свідчать, що Херсонес, як і міста Боспору, не були вщент зруйновані, тож антична історія Північного Причорномор'я не мусить обмежуватися кінцем IV ст. н. е.

Від полісів до Боспорського царства

Тетяна Шевченко

Поліси на Боспорі Кіммерійському були розташовані доволі близько один до одного, якщо порівнювати з іншими ділянками Північного Причорномор'я. Остерігаючись вторгнення скіфських кочовиків, вони невдовзі об'єдналися в єдину державу, що стала однією з найбільших в античному світі. Елліни засновували колонії на території Керченського і Таманського півостровів упродовж VI ст. до н. е. Грецька колонізація досліджується століттями в багатьох країнах, і не лише в тих, яких торкнулася грецька цивілізація. На думку дослідників, термін «колонізація» — умовний, адже не має нічого спільного з ближчими до нас за часом колоніями Британії та інших європейських країн. Ідеться не про колонізовані місцеві племена, а нові античні центри, «поліси» або тимчасові «апоїкії», засновані та заселені самими греками.

Причинами їх створення на нових місцях були перенаселеність і боротьба за землю та воду. Писемні джерела повідомляють, що греки були змушені покинути домівки через різні біди: природні, політичні й особисті. Рідко згадується про комерційні чи сільсько-господарські вигоди. Раніше виділені причини колонізації — експорт металу із Західного і Південного Причорномор'я і зерна — з Півночі, з лісостепу — спростовуються зараз. Була ціла низка причин, і для кожного материнського міста вони різні. Треба починати з вивчення метрополії. Наприклад, писемні джерела повідомляють, що фокейці і теанці уникнули рабства, заснувавши Фанагорію на Боспорі. Греки не тільки рятували себе від небезпек, а й намагалися повернутися до їхнього попереднього способу життя та переваг цивілізації, поліса.

Назва Боспору грецькою означає «коров'ячий брід» і повністю співзвучна протоці Боспор Фракійський між Чорним морем і Мармуровим. З коровою цю протоку пов'язували через численні міфи про Іо, земну і смертну, дочку правителя, яка стала коханкою Зевса. За однією версією, Гера, дружина Зевса, перетворила її на корову і наслала на неї гедзя, за другою — сам Зевс перетворив Іо на корову, щоб заховати її від Гери. Від цієї довчипної комахи Іо, точніше корова, втікала і ховалася в багатьох місцях Великої Греції, а протоку, де вона переходила на протилежний берег, назвали на честь неї. Спочатку одну, Фракійську, а коли греки свої землі розширили на північ, — ще й Кіммерійську. Боспор, або Босфор — просто різні способи прочитання грецьких літер.

Через історичні оповіді про те, що скіфи прогнали кіммерійців, на Боспорі часто траплялися назви пов'язані з кіммерійцями — Кіммерійські переправи, перешийок, стіни, гора Кіммерій, місто Кімерік. Греки користувалися ними століттями, хоч цього населення вже давно не було на момент переселення перших колоністів. Геродот писав, що скіфи зайняли всю Кіммерію. А гірські масиви на захід від Боспору займали таври, що завжди вороже ставилися до греків. Їхня назва походить від назви гір. Гори Таврійські також мали і мають нині тезку на території сучасної Туреччини. Цього разу на півдні країни, Таврські.

Раніше традиційно вважалося, що на Боспорі грецькі переселенці засновували свої колонії на землях, що належали певним групам місцевого населення — кіммерійцям, скіфам, синдам і меотам. Археологічні дослідження останніх років спростували ці думки. Між добою колонізації і місцевими пам'ятками існує досить суттєвий хронологічний проміжок.

Найпершим на Боспорі греки заснували поселення в дельті Дону. Це були уродженці міста Клазомени, що в сучасній Туреччині. Потроху вивчивши ці землі, елліни обрали найкраще місце для нового поліса, зручне для життя, землеробства і морської торгівлі. Це був Пантікапей, на території сучасного міста Керч. Сьогодні Керч і його передмістя, розтягнуте вздовж берегової лінії, містить колись великий, як за тодішніми мірками, Пантікапей, менші поліси Мірмекій, Тірітаку, Порфмій, Партеній і Німфей. Зручна гавань, сусідство з переправою, джерела питної води, родюча земля, вдосталь сировини для будівництва і ремесел були цінними для еллінів. Та це було тоді, коли західна частина Північного Причорномор'я вже була зайнята грецькими містами.

Більшість міст Таврики були засновані вихідцями з іонійського міста Мілет на заході Анатолії (територія сучасної Туреччини) — Пантікапей, Феодосія, Тірітака, Мірмекій. Різні події та перипетії впливали на їхній історичний розвиток, робили міста самобутніми, наскільки це було можливо в межах грецької цивілізації. Населення століттями залишалося грецьким у своїй основі. Образ «варварів» як ворогів виявляється в державних документах і приватних епітафіях. *«Лісімаха зі всіма громадянами і ксенами вбив буйний Арес номадів...»* — оплакує напис на кам'яній плиті.

На відміну від білих колоністів, які вважали себе піонерами, греки завжди були другими на нових землях — після героїв, богів. Перед тим, як вирушити на нові землі, зверталися до загальногрецького святилища в Дельфах або Дідімах за порадою. Оракули, тобто провидці, давали туманні настанови, які тлумачі записували як конкретні вказівки, куди, в землі якого божества чи героя, слід рушати.

На час заснування цих полісів грекам добре відомі були міфи, пов'язані з цим регіоном. Таврика і Північне Причорномор'я — міфологічна місцевість. Це місце на Півночі, наближене до володінь Аїда — країни мертвих. Тут локалізують міф про один із подвигів Геракла, про золото аримаспів, описане Арістеєм Проконеським в його поемі «Аримаспея», про святилище таврів, у якому Іфігенія проводила криваві жертвоприношення, місцевість, пов'язану з Ахіллом, тощо. Дельфійський оракул давав орієнтири, де засновувати нові міста, за могилами і місцями слави цих героїв та богів.

Потім міста, засновані за порадою дельфійського оракула, вшановували на рівні поліса, — найвищому рівні, — Аполлона, покровителя цих святилищ. У містах Боспору головним богом, якого вшановували від імені усієї общини, ще довго був аж ніяк не Зевс, а Аполлон, покровитель колонізації.

Грецька спільнота не відокремлювала цивільні справи від релігійних, боги були пов'язані з полісом абстрактно, але здебільшого через прямий зв'язок із землею. Теменос (ділянка для громадських святилищ і храмів у місті) походить від слова «темене» (огорожа, терит). Його виділення і відмежування було частиною заснування поліса, яким керував ойкіст (засновник).

У кожного міста був реальний, смертний засновник. На час кампанії переїзду і заснування він ставав королем, військовим лідером, жерцем, законодавцем. Він міг встановлювати новий соціальний порядок і був соціальним реформатором. Після смерті ойкіста, його могила ставала місцем вшанування його як героя-засновника. Він ще століттями згадувався як напівбожество-покровитель у документах, викарбуваних на камені, епітафіях, іноді його зображували на монеті.

Забудова міст відбувалася за єдиною системою. Сільську територію засвоювали або під час заснування, або одразу після нього. Із середини VI ст. майже кожна колонія мала велику хору (поселення). Якщо це було неможливим через місцеве населення (в Пантікапей) — засновували залежні поліси: Мірмекій, Тірітака і Порфмій. Це можна вважати вто-

ринною колонізацією. З V і особливо з IV ст. до н. е. відбувалося значне розширення територій із заснуванням сільських поселень.

Основою економіки було, як відомо, землеробство. Та на Боспорі від самого початку набуло значного розвитку також рибальство. Рибу експортували за межі Північного Причорномор'я. Особливістю цих країв було переважання осетрових, коропових, окуневих та оселедцевих сортів риби. Їх солили і в'ялили. Давньогрецькі автори віршованими творами описували боспорську солону рибу. Афіней, Архестрат, Страбон. Останній писав, що в протоці Боспор Кіммерійський осетри такі великі, як дельфіни. Як бачимо, експорт із найпівнічніших тоді куточків Еллади мав неабияке значення.

Тож на Боспорі найпершим полісом 580-х років став Пантікапей. Спочатку він займав найвищу точку Керченського півострова — гору Мітрідат. Це була природна цитадель, звідки як на долоні було видно землі та море. Майже в той самий час виникають інші міста — Німфей, Мірмекій, Тірітака. Через півстоліття — ще з-понад десяток міст і поселень, зокрема Феодосія, Кітей, Порфмій, Кімерік, Патрей, на азійській частині Боспору — Гермонасса, в давньоруські часи відома як Тмуторокань, Фанагорія, Горгіпія, або Синдика, як її ще називали, Кепи, Ахіллій тощо. На Таманському півострові відомо майже 30 міст, багато з них зараз під морем. Більшість засновувалась просто на березі моря або річок Кубані.

Спочатку засновані греками міста існували як незалежні і самостійні поліси. Деякі з них мали автономне монетне карбування. Найпотужніший з античних полісів регіону, Пантікапей, першим налагодив грошовий обіг і почав карбувати власну срібну монету ще у другій половині VI ст. до н. е. Інші міста — на початку V ст. до н. е.

У 480 р. до н. е. міста, розташовані на берегах Боспору Кіммерійського, об'єдналися у єдину державу, хоча цей процес не можна вважати одночасним. Боспорська держава поступово зростала за рахунок приєднання сусідніх полісів. Серед причин об'єднання боспорських міст на першому місці була необхідність забезпечення спільного захисту від можливого нападу «варварських» племен. Не без впливу міжнародної обстановки. Але безперечно, що таке об'єднання диктувалось економічними інтересами.

Отже, на початку V ст. до н. е., перед загрозою нападу войовничих скіфських номадів, греки Північного Причорномор'я на певний час залишили свої сільські поселення. Ці поселення, хора, були їхньою економічною базою. Втрата земель, сільських територій змушувала громадян поліса, а особливо аристократію, приймати вольові рішення і робити рішучі дії. Узимку скіфи переправлялися через Керченську протоку з приазовських степів у Синдику. При цьому вони могли й не нападати на греків, якщо брали данину, котра в якийсь момент стала вкрай обтяжливою.

Виходом було об'єднання окремих міст. І, оскільки цей вихід був дієвим, упродовж десятиліть об'єднанням було створено Боспорську державу, унікальну для Греції. До елліністичних держав Македонського було ще далеко. Лише сусідній Німфей і більш віддалена Феодосія залишалися на якийсь час осторонь Боспорської держави.

Релігійною підставою об'єднання був релігійний союз, звичний для грецьких святилищ, навколо святилища Аполлона в Пантікапеї. При небезпеці з подібних релігійних об'єднань утворювалася симмахія — воєнно-оборонний союз. Що й сталося на Боспорі. Тривале згуртування полісів у межах Боспорської держави залежало вже від конкретних історичних осіб та подій. Почалося існування цієї держави з династії Археанактидів. За їхнього правління святилище настільки збагатилося, що почало випуск власної срібної монети.

Першого правителя Археанакта обрали на роль стратега з-поміж пантікапейських громадян. З якогось часу він почав правити одноосібно. Поки нічого дивного для грецько-

го світу не спостерігається. В інших полісах, і навіть в Афінах, у цей час була відома виборна тиранія — тимчасова чи пожиттєва, династійна. Таким чином влада першого стратега перетворилася на династію. Правителі наступної династії Спартоکیدів, що владарювала з 438-го по 109 р., також іменувалися архонтами для греків. А вже для «варварів» вони — «басилевси», тобто царі, князі чи королі в сучасному розумінні. Та не будемо нав'язувати грекам власних розумінь, насаджених нам нашою подальшою історією.

Античні автори називали боспорських правителів різними термінами: архонти, басилевси, династи, тирані. Титул архонт, який вживали самі боспорські греки, за своєю суттю відповідав полісній демократії, хоча не забороняв право на авторитарний тиранічний режим. Левкон I фактично пристосував над-полісну державу з цим режимом до полісного устрою. А от для підлеглих «варварів» вони були басилевси.

Отже — басилевси. Вони будують Тірітакську оборонну систему з валами і ровами завдовжки 25 км. Укріплення захищали столицю Пантікапей, Мірмекій, Тірітаку, Порфмій та поліси на азійському березі. Як наслідок — скіфи були змушені перенести прохід у Синдику ближче до Німфея.

Поліси азійської частини Боспору після Археанактидів об'єдналися в Синдський союз і почали карбувати власну монету із написом Синдон і зображенням Геракла, якого вважали своїм покровителем. У той час син Спартока Сатир вважав своїм патроном бога Діоніса. До Афіньського морського союзу входив Німфей. Щороку він сплачував податок 1 талант Афінам. Архонт Боспорського союзу Сатир I прагнув підкорення Німфея. Німфейці вважали своєю заступницею морське божество Іно-Левкотею, сестру матері Діоніса Семели, яка виховала осиротілого бога виноградарства. Німфей був першим містом на Боспорі та в усьому Північному Причорномор'ї, де з'явилися виноробні. Через Гілона, який для античних авторів став прикладом зрадника, Німфей таки опинився у володінні Боспорських правителів. Так чи інакше, місто стало залежним без воєнних дій. Воно припинило карбування власної монети назавжди.

Не так безболісно вдалося підкорити Феодосію. Вона підтримувала незалежні політичні та економічні зв'язки з багатьма античними містами і володіла єдиним в регіоні незамерзаючим портом. Вона конкурувала з Сатиром I в експорті зерна, зокрема до Афін. На своїй монеті карбувала зображення власного героя або засновника (ойкіста), мала флот і міцні оборонні мури з баштами. Боспорський правитель брав місто в облогу, але так і не дочекався його взяття. Як писав Поліен, він помер, дізнавшись, що втратив свого сина, і зрозумів, що завдав збитків своїй сім'ї та державі. Сина вбила правителька Синдики Тіргатао. Це була дружина-меотка правителя Гекатея, яка скинула свого чоловіка з престолу. Аби повернути цього грека або синда з грецьким іменем на престол, Сатир I віддав за нього заміж свою дочку, а сина віддав у заручники свавільній меотці. Убивши його, вона разом зі своїм військом почала грабувати грецькі міста, і лише коштовні дарунки іншого басилевсового сина, Горгіппа, змогли зупинити її. Синди, землероби, від самого початку підтримували дружні відносини з греками, тож ця дружба була відновлена.

Остаточно підкорив Феодосію Левкон (правив 390–349 рр. до н. е.). Цьому сприяли тривалі війни та зміцнення держави. Під час цих війн Феодосії допомагало південнопричорноморське місто Гераклея, материнське місто Херсонеса. Для захисту Феодосії і, вочевидь, сусіднього Херсонеса та всієї Таврики, звідти було надіслало 40 кораблів та військо озброєних вершників, гоплітів. І лише найняті скіфські вершники-лучники остаточно визначили перевагу Левкона I. Їм було наказано розстрілювати своїх боспорців, якщо ті відступатимуть у боях. У цьому, а також у значній тривалості війни, вбачають небажання греків-боспорців воювати проти сусідів-феодосійців.

Навіть після підкорення, Феодосія мала більші права. Вони були закріплені в титулатурі Левкона I і його спадкоємців. У документах, викарбуваних на камені, їх іменували архонтами Боспору і Феодосії. Після цієї перемоги, архонт шляхом воєнних або дипломатичних дій приєднав до Боспору всі землі, які населяли синди, меоти, торети, дандарії та пессси.

Спадкоємця престолу Перісада I давні автори називали правителем Понту (Чорного моря), а співвітчизники в епітафіях «правителем землі, кордони якої сягають вершин таврських скель і гір Кавказу. Після його смерті його вшановували як бога. Причина цьому є. Час його правління збігається з появою культу правителів. I першим правителем-богом став Александр Македонський.

Левкон I і Перісад I завершили створення могутньої держави. Цьому допомога ідея об'єднання всіх еллінів та земель сусідніх «варварів». Узунларським і Тірітакським валами значні сільські території було захищено від ворожих нападів. Сільська хора (поселення) забезпечувала всім необхідним боспорців, а також давала на продаж хліб, вовну та шкури. В обмін на те, до Боспору з різних міст Ойкумени надходили вино, оливкова олія, одяг і тканини, посуд і ювелірні вироби. Найбільшим містом торгових відносин були Афіни. У 394 р. було укладено угоду, яка забезпечувала безмитну торгівлю, а також взаємне видання злочинців і підозрілих осіб. Сатиру I в Афінах встановили вдячну стелу за безмитну торгівлю хлібом. В Афінах, їх порті Пірея і в Пантікапеї стояли афінські стели з вдячними написами Левконові I та його синам.

Щорічно Спартокіди продавали Афінам до 400 тисяч медимнів (16 380 т) хліба. Якщо порахувати несплачені податки, то 540 т вони просто дарували. Як пише Страбон, із Феодосії за правління Левкона вивезли 86 тисяч т зерна. Славетний оратор Демосфен, дід якого Гілон, зрадив місто Німфей, безкоштовно отримував від боспорців 41 т хліба. Тож він завжди віддано захищав Спартоکیدів у Афінах, відстоюючи їхнє право продавати зерно без податків. Боспор у цей період посідав виняткове місце серед держав, що підтримували відносини з Афінами.

Після смерті Перісада I між його синами розгорілася міжусобна війна. Залучивши вождів сусідніх племен сіраків, Евмел переміг законного спадкоємця Сатира, який, крім греків, залучився підтримкою фракійців. Він стратив братів і їхніх прихильників, хоч і сам правив недовго (309–304 рр. до н. е.). Боспор продовжував процвітати в цей час. Зросли торговельні відносини з Афінами, Гераклеєю, Сінопою, іншими містами Середземного і Чорного морів. Евмел переміг піратів на морських шляхах, підтримував греків у війнах із македонським правителем Лісімахом, вивіз тисячу каллатійців на Боспор, коли їхнє місто було в облозі.

За правління спадкоємців Евмела територія Боспору почала зменшуватися. Відомо, що Афіни звернулися 288 р. до Спартока III по допомогу, і той надіслав їм у подарунок багато зерна. За це йому в Афінах на агорі та в Пірея поставили бронзові статуї біля статуй його предків. Кроки для покращення торгівлі робили і на місцях. Місто Танаїс в азіатській частині було збудоване для розширення обміну з місцевими племенами.

Утім, на час наступного правителя Перісада II економічний та воєнно-політичний стан держави погіршився, головню через вторгнення сарматів. Сільські поселення обезлюдніли, а це призвело до втрати головного джерела багатства — зерна. Життя тривало, і мешканці знаходили інші способи заробітку. В III ст. до н. е. в Мірмекії та Тірітаці розвивалися великі виробничі комплекси. Тут виготовляли вино і солили рибу. В багатьох містах працювали бронзоліварні, залізообробні та керамічні майстерні.

Античні письменники з цього часу припинили цікавитись діяльністю боспорських правителів. Їхні роки правління та імена дедалі складніше відновити. З написів у Дельфах

та Дідімах, відомо, що несприятливі обставини змушували боспорських правителів Камасарію і Перісада III звертатися по поради до віщунів у загальногрецькі святилища. За коштовні дарунки, там їм було видано вдячні декрети, викарбувані на стелах. Відомо, що останнім представником династії Спартокідів був Перісад V, спадкоємців у нього не було. Після цього Боспор остаточно підкорила Понтійська держава 111–109 рр. до н. е.

Причиною входження Боспору до Понтійської держави Мітрідата VI Євпатора без бою і без заперечень, античні автори називають знемагання від протистояння «варварам». Держава із центром у Сінопі, що на південному узбережжі Чорного моря, за кілька століть зайняла величезні території, а її правителі вважали себе спадкоємцями Ахеменідів та Отанідів. Крім Боспору, добровільно приєдналися до Понтійського правителя і Вірменська держава, де правив Антипатр. Скіфи пантікапейські на чолі зі Скілуром вчинили державний переворот, не бажаючи переходити під владу Мітрідата, і вбили Перісада V. Скіфська держава у Криму також не відразу була приєднана до Понту. Тож перехід грецьких міст під керівництво Понтійського басилевса був порятунком від внутрішніх і зовнішніх загроз.

Великі міста спочатку отримали самоврядування, скіфські вожді — свої родові землі та союзні угоди. Скіфи надалі допомагали Євпатору в усіх його війнах із Римом. А от греки невдовзі відчули тягар великої данини. Боспор відокремився від Понтійської держави після поразки Євпатора у першій війні з Римом. Басилевс знову підкорює Боспор, спирається на війська скіфів, таврів, дандаріїв, якийсь час оселяється у палаці в Пантікапеї. Він тут і помер 63 р. до н. е., після поразок від Риму, втрати значних територій, зрад і втрат від синів та дочок, повстань міст Боспору. Рим святкував цю подію 10 днів.

Його син Фарнак, отримавши з рук Помпея владу, намагався стабілізувати положення Боспорської держави після війн свого батька з Римом. Не дивлячись на зовнішні прояви дружнього ставлення до Риму, цей басилевс планував об'єднати під своєю владою всі колишні володіння батька. Скориставшись громадянською війною між Цезарем і Помпеєм, він зробив спробу силою повернути понтійський престол. Вирушивши в Малу Азію для боротьби з римлянами, Фарнак залишив на Боспорі замість себе Асандра, давши йому титул архонта. Кампанія була успішною, і до кінця 48 р. Фарнак захопив більшу частину Малої Азії. Та після того був бій під Зелле, де легіони Цезаря рішуче перемогли, а сам басилевс із однією тисячею вершників утік до Сінопі, звідки кораблями вирушив на Боспор. Там, зібравши скіфів і сарматів, він захопив Феодосію і Пантікапей, та того ж 47 р. його розбив Асандр.

Асандр, не діждавшись від Цезаря визнання своїх прав на боспорський престол, одружився з Динамією, дочкою Фарнака і внучкою Мітрідата VI Євпатора, і так узаконив своє владарювання. Шлюб дозволив йому перетворитися з узурпатора на продовжувача традицій ахеменідсько-понтійської династії та керувати державою з 50 до 21 р. до н. е. Він укріплював свою державу і намагався підкорити Херсонес, про що залишилася оповідь про херсонеську героїню Гікію.

Басилевс Аспург був відомий військовою боротьбою з таврами і скіфами, які й опинилися під його владою між 14 і 23 рр. Тоді межі Боспорської держави було розширено у західному напрямку. Мітрідат VIII (39–45 рр. н. е.), навпаки, спирався у своєму правлінні на сусідні «варварські» племена. Про це свідчить його титул у державних написах не «друг цезаря і римлян», а як «друг вітчизни і союзників». Він намагався звільнитися від протекторату імперії. Та його брат Котіс видав Клавдію ці плани, звинуватив його в підготовці війни з Римом. Брат отримав у винагороду титул боспорського басилевса, а додому повернувся з римськими військами. У розпочатій Римсько-боспорській війні він переміг, на боці Риму.

Надалі представники боспорської династії утвердили родові ім'я Тиберій Юлій, чекали підтвердження своїх прав на престол від кожного з імператорів, що часто змінювали один одного. Рим був необхідний правителям для захисту від сусідніх племен. Савромату II вдалося виграти велику Боспорську війну проти них, що тривала до 193 р. Він завоював сіраків і скіфів, приєднав Таврику і звільнив морські шляхи. З 240 р. на монеті поряд із портретом басилевса карбували портрет імператора. У містах ставили статуї імператорів і хвалебні написи. Боспор надсилав війська до римської армії. Вони брали участь у війнах із даками й аланами, їх підрозділи стояли в Ольвії, охороняючи місто від скіфів і сарматів.

Остаточно змінили історію Боспору, як і всього античного світу, масові нашествия готів і гуннів III–IV ст. н. е. Це був поступовий розпад держави, припинення карбування монет, пошуки виходу з кризи шляхом надавання гаваней і кораблів піратським об'єднанням боранів, герулів, остготів, яких античні автори називали просто скіфами. Боспорському правителю Тейрану наприкінці 70-х рр. III ст. вдалося позбутися піратів, після чого з почестями дружбу з Римом було відновлено. Утім, остаточний удар кочових гуннів відбувся у 70-ті рр. IV ст. н. е. Міста не були повністю зруйновані після гуннського нашествия, однак залишалися під протекторатом військового об'єднання «варварів», що простяглося від Паннонії до Північного Кавказу.

Мовна ситуація

Вступ

Юрій Мосенкіс

Мета і завдання розділу — коротко окреслити особливості мовної карти України I тис. до н. е. До прикметних особливостей цього періоду, що впливали на формування мовного ландшафту, належать трансформації державних утворень і міграції етносів, а саме: падіння Мікенської (Греція) та Хеттської (Туреччина) імперій наприкінці II тис. до н. е. і пов'язаний із цим рух «народів моря», що зачепив і південь України; кельтські міграції, що відбувалися на території на захід від Дніпра; давньогрецька колонізація Північного Причорномор'я (гіпотези про греків у Чорному морі в II тис. до н. е. потребують дальшої аргументації, а метою плавання аргонавтів спочатку було не узбережжя Чорного моря, а західна Мала Азія).

Для сучасної території України I тис. до н. е. належить до передісторії (протоісторії), посідаючи проміжну ланку між доісторією (повна відсутність писемних пам'яток) і історією (власні писемні документи етносу). Передісторія або протоісторія — той період, коли наявні писемні згадки в документах сусідніх народів, однак власних писемних текстів ще немає (або, точніше, вони невідомі на цьому етапі розвитку науки, що не виключає відкриття їх у майбутньому). Для порівняння: аналогічний передісторичний (протоісторичний) період для праслов'ян — майже все I тис. до н. е., коли маємо часті згадки про слов'янські племена у грецьких, римських, германських авторів, однак про власне слов'янські писемні тексти цього періоду майже немає інформації.

До джерел дослідження мовної ситуації на території України розгляданого періоду належать окремі власні назви (найменування племен, правителів) та гіпотетично інтерпретовані територіальні назви. Однак для всіх власних назв ми знаємо тільки форму, а не значення, що унеможливує їх безсумнівну інтерпретацію і робить будь-які висновки більш або менш гіпотетичними.

Взаємодія мов за своїми закономірностями та наслідками істотно відрізняється від взаємодії певних фольклорно-етнографічних рис або, наприклад, археологічних культур. Контакт двох етносів, що є носіями різних мов, ніколи не приводить до утворення спільної «змішаної» мови — одна з мов обов'язково перемагає, а інша, переможена, може залишитись у мові-переможниці лише у вигляді окремих слів або звукових особливостей. Якою б інтенсивною не була міжмовна взаємодія, лише одна з мов зберігає свою основу — у вигляді найважливіших слів, специфіки звучання, структурних рис. Наприклад, чимало слов'янських слів у румунській мові (за різними оцінками, близько декількох десятків відсотків), але основа цієї мови залишається романською, похідною від латинської. Іще яскравіший приклад: корейська мова містить, за різними оцінками, до 90 % (!) запозичень із китайської мови, однак при цьому її найважливіші слова, звукові та граматичні риси є не

китайськими, а власними, питомими. Сходження (конвергенція) культур має значно більше можливостей варіативності, ніж «злиття» мов. Тому констатуємо синтез культур, необхідно визначити, яка мова могла виявитися переможницею. Сказане дуже важливе для реконструкції доісторичних моделей мовного ландшафту на тій або іншій території.

Інша важлива закономірність: мови кочових народів (якщо вони не вступають у надто значні контакти з іншими мовами) зазвичай зберігають більшу близькість, ніж мови осілих етносів. Так, наприклад, тюркські мови, поширившись на значній території, все-таки зберігають істотну близькість між собою і є значною мірою взаємозрозумілими. Навпаки, мови гірських народів, будучи спорідненими, можуть істотно відрізнитися одна від одної навіть на близьких територіях завдяки тривалому перебуванню на тому самому місці й окремішньому розвитку.

Природно, що писемність істотною мовою консервує мову. Безписемна мова змінюється швидше (однак у периферійних, а не основних словах і рисах), будучи сильно подібненою на діалекти. Але й у дописемний період існують тексти (наприклад, культові або епічні пісні), які відіграють істотну роль у зміцненні сакрального життя або історично-державницької свідомості соціуму. Такі тексти можуть бути дуже стійкими в часі й мати наддіалектну природу.

Мови світу «варварів»

Юрій Мосенкіс

Киммерійці (іноді пишуть *кімерійці*, однак чинний український правопис передбачає збереження подвоєння приголосних у власних назвах) давно привертають увагу не тільки істориків і археологів, а й мовознавців. Адже це — перший етнос на території України, згаданий у писемних документах. Від киммерійців у писемних пам'ятках різних народів залишилася тільки їхня назва у різних варіантах (*кіммерійці*, *гомер*, *гімірра*), а також імена трьох киммерійських царів — *Теушпа*, *Шандакшатра* та *Тугдамме* (відомий також як *Дугдамме* або *Лигдаміс*).

Найбільшу загадку, з погляду визначення мови киммерійців, становить їхня назва. Зазвичай, вважають, що це не була самоназва етносу, однак для більш-менш остаточного висновку немає достатніх підстав.

Назва киммерійців (*Гомер* — нічого спільного з давньогрецьким співцем) згадана в Біблії — у переліку народів, що розселилися після Всесвітнього потопу та змішання мови по зруйнуванні Вавилонської вежі. Епічними трьома синами Гомера Святе Письмо називає Ашкеназа, Рифата і Тогарму. Перший — це неправильне прочитання імені скіфів *Ішкуз*, друге — можливо, співвідносно з назвою Рифейських (Уральських) гір і вказує на далекі східні контакти кочовиків, а третій — або вказівка на одну з давніх держав на території Вірменії, або навіть ім'я індоєвропейського за своєю мовою племені *тохарів*, що прибуло з Європи до Китаю більше трьох тисяч років тому (одна версія не виключає іншої — дорогою на схід тохари, як засвідчує їхня мова, певний час перебували на Кавказі). Називаючи ці три етноси синами Гомера, Біблія таким чином пов'язує їх із киммерійцями. Те, що скіфи названі першими, означає їх найтісніший зв'язок із киммерійцями, що має неабияке значення для висновків про мову киммерійців (див. нижче).

Осмислення біблійної назви киммерійців дає змогу виправити велику історичну помилку, що стосується цього етносу. Мало не всі дослідники вважають, що перша згадка про киммерійців — у Гомеровій «Одіссей», де йдеться про їхню країну в темряві. Події поеми відбуваються у другій половині XIII ст. до н. е. й найдавніші її шари (окремі фрагменти поетичного тексту) сягають цього часу, а цілісне текстове оформлення твору відбулося у VIII ст. до н. е. Однак доводиться констатувати, що Гомерові «епічні киммерійці» не мають нічого спільного з «історичними киммерійцями». У Гомера киммерійці мешкають *на заході*, а в історії вони розташовані *на північ* від Греції. Темне царство киммерійців згадане після того, як Одиссей залишив води Італії, попрямував на захід Середземного моря й навіть вийшов за Гераклові стовпи в Атлантичний океан. Один із великих Канарських островів досі має назву *Гомера* — саме його згадано в «Одіссей», як промовисто засвідчує детальне дослідження шляху легендарного плавання. Ця назва острова могла бути переплутана з назвою киммерійців (біблійний Гомер, про якого йшлося вище), наприклад, у якомусь описі фінікійського плавання — у фінікійській мові назви племені киммерійців і канарського острова могли звучати майже ідентично. Тому є всі підстави зробити «історичне закриття»: найімовірніше, *давньогрецький співець Гомер в «Одіссей» киммерійців не згадує*.

Ассирійці, з якими киммерійці воювали, називають останніх *гімірра* — назвою, спорідненою з біблійною.

У XIX ст. існувало припущення про зв'язок назви кіммерійців із тюркським позначенням кочівників *комру*. Для більшості сучасних європейських істориків і археологів думка про можливе перебування тюркських племен в Україні часів греко-римської античності здається фантастичною, а пошук їхніх мовних слідів — ненауковим. Однак слід підкреслити, що перебування тюрків на території Північного Причорномор'я (сучасної України) в кіммерійські часи не лише не виключене, а й можливе: Геродот згадує тут плем'я *юрків*, яке пізніші античні історики визначають як *тюрків*. Деякі сучасні дослідники припускають, що йдеться саме про останніх, а «батько історії» помилився першою літерою (тодішні греки писали все великими літерами: ΓΥΡΚΟΙ — ΤΥΡΚΟΙ).

За іншою версією, назва кіммерійців пов'язана з найменуванням кельтського (або германського) племені *кімврів*, що мешкало на території сучасної Данії. На користь цієї версії може свідчити повідомлення римського історика Йосифа Флавія про те, що *галати* (кельтське плем'я на території Малої Азії — сучасної Туреччини) раніше звалися *гомеритами* (тобто кіммерійцями).

Обидві названі гіпотези не дістають підтримки в сучасній мовознавчій науці, хоч окремі дослідники й продовжують обстоювати ці версії.

Було також висловлене припущення про те, що мова кіммерійців могла бути пов'язаною з мовою закавказької держави Урарту, якій кіммерійці певний час платили данину. У цьому плані особливий інтерес викликає ім'я кіммерійського царя *Теуша*, підозріло близьке до імені одного з головних урартських богів *Тейшеба* й назви столиці Урарту в період розквіту держави — *Тушна*. Однак це кіммерійське ім'я має й іранськомовну інтерпретацію (про що детальніше йдеться нижче). Ба більше, цього кіммерійського царя іноді ототожнюють із легендарним перським царем, відомим із грецьких джерел як *Тейспес*.

Нарешті, існують думки про зв'язки мови кіммерійців із фракійською або вірменською мовами. Так, наприклад, гіпотеза про можливий зв'язок мови кіммерійців із вірменською базується, зокрема, на тому, що у грецьких джерелах назва цього етносу починається зі звука *κ*, а у східних текстах — зі звука *g*, а така звукова зміна (з *g* на *κ*) відбувалася саме у вірменській мові. Спеціальної уваги варта гіпотеза про те, що кіммерійці мали окрему мову — хоч і споріднену з іншими європейськими та індоіранськими, але не тотожну жодній із них. Припускають, що саме ця своєрідна кіммерійська мова могла викликати незвичайні (незакономірні з погляду інших споріднених індоєвропейських мов) звукові зміни в балтійських і слов'янських мовах.

На початку XX ст. назву кіммерійців — і, відповідно, їхню мову — стали пов'язувати з Кавказом. Такий погляд спирається на авторитет чільного кавказознавця XX століття академіка Миколи Марра (1864–1934), який зіставляв назву кіммерійців із назвою *іберів* (давнє населення Піренейського півострова, з одного боку, й інша — не власна, але відома з греко-римської античності — назва грузинів, з другого боку) та області в західній Грузії — *Імеретія*. Більше того, названий дослідник пов'язував навіть найменування *кіммерійців* і *шумерів*. Певна логіка в цьому є — самоназва шумерів звучала приблизно як *кенгер*, однак і ці зіставлення є доволі хисткими й навряд чи дають підстави пов'язувати мову кіммерійців із мовами басків (мешканців Піренейської Іберії, чия мова споріднена з кавказькими), грузинів чи тим паче шумерів.

Однак кіммерійці все-таки контактували з кавказькими народами. Про це свідчать грузинське слово *гмірі* зі значенням «герой, богатир», і осетинське слово *гумір*, що означає «велетень». Фольклорно-міфологічні описи давніх народів як велетнів (або, навпаки, карликів) відомі в різних традиціях.

Нині панівною є думка про належність киммерійців до індоіранських народів. Отже, їхня мова була або індійською, або іранською. Іранськомовна присутність у давній Україні не викликає сумнівів — іранськомовними (принаймні переважно) були наступники киммерійців — скіфи і сармати. Питання про індійські племена й мови в давній Україні є набагато дискусійнішим, однак і воно цілковито належить до сфери науки, а не фантазій. У районі Азовського моря на початку нової ери мешкали засвідчені історичними джерелами *синди*, чия назва, найімовірніше, тотожна назві Індії (*Синд*), тоді як ми знаємо цю країну під іранською, а не власне індійською назвою — *Індія*. Давньоримські історики Прісціан Цезарейський і Руф Фест Авієн повідомляють, що на Дону (який тоді мав індоіранську назву *Танаїс*) сусідами савроматів були синди і киммерійці. Згадка про киммерійців поряд із синдами може бути опосередкованим свідченням на користь їхніх зв'язків, зокрема й мовних (або, принаймні, тісних сусідських контактів). У контексті зазначеного погляду було запропоновано інтерпретацію назви киммерійців на основі індійських мов: за цією гіпотезою, ім'я означає «чорноморські».

Однак нині є популярною й інша гіпотеза. Найменування киммерійців суголосне зі словом *кіммарас* «степ» у мові хеттів, чия держава у II тис. до н. е. процвітала на території сучасної Туреччини. Згідно із цим припущенням, *кіммарійці* означає «степовики».

Перейдемо до імен киммерійських правителів. Форма імені царя Теушпа, як ішлося вище, — іранська. Інший цар, Шандакшатра, має індоіранське (радше індійське, ніж іранське) ім'я. Найскладнішу проблему становить ім'я *Тугдамме*, однак і воно має іранську інтерпретацію. Слід також підкреслити, що звукове явище, засвідчене у варіантах цього імені (перехід звука *д* у звук *л*: *Дугдамме* — *Лигдаміс*) властиве іранським мовам.

Таким чином, за всіма відомостями сучасного мовознавства, найвірогіднішою гіпотезою щодо мови киммерійців є іранська. Така думка співвідносна з інтерпретацією цього етносу як передового загону («воїнського союзу») скіфів.

На думку деяких українських мовознавців, найменування киммерійців віддзеркалене в назві населеного пункту *Жмеринка*. Назву другого за величиною міста Вірменії *Гюмрі* також пов'язують із киммерійцями.

Таври південного Криму — етнос не менш загадковий, ніж киммерійці. Зазвичай, вважають, що від них залишилося тільки це ім'я — нижче буде показано, що це не так. Отже, почнемо з назви народу — можливо, вона допоможе наблизитися до розв'язання загадки його мови. Оскільки таври відомі нам передусім із грецьких джерел, то найпростіше звернутися до давньогрецького словника і дізнатися, що *тавр* означає «бик». Ця сильна й цінна в господарстві тварина могла бути родовим символом (тотемом) племені. Подібні назви племен властиві, зокрема, давнім мешканцям Балканського півострова — фракійцям (що заселяли території сучасних Румунії та Болгарії) та іллірійцям (що мешкали здебільшого в нинішній Албанії). З іншого боку, така назва могла бути перекладом власної таврської назви або грецькою інтерпретацією іншого (подібного за звучанням, але відмінного за значенням) слова з мови таврів.

Дехто припускає, що кримські таври — залишки киммерійців або що вони були тісно пов'язані (зокрема й у мовному плані) із Західним Кавказом. Ці гіпотези потребують дальшої аргументації. Є спроби інтерпретації їх назви на основі індійських або іранських мов. Наявні в давніх істориків назви *скіфотаври*, або *тавро скіфи* мало що дають для розуміння мови таврів: тут можуть мати на увазі і етномовну близькість таврів і скіфів (тоді таври виявляються іранськомовними), або змішання двох різних племен і мов.

Не раз висловлювали припущення про зв'язок таврів із горами Тавр у сучасній Туреччині. Такий зв'язок доволі вірогідний (кримські таври — теж горяни), однак у плані мови він може бути інтерпретований по-різному. По-перше, «бики» могли в переносному значенні символізувати «гори» (міфологічна асоціація рогів тварини з піками гір — порівняймо вислів *відроги гори*). Традиція пов'язувати міфологічні образи биків і гір може бути дуже давньою саме на території сучасної Туреччини: вважають, що зображення биків у доісторичному святилищі Чатал-Хююк (VII–VI тис. до н. е.) пов'язані з Таврськими горами, видимими зі святилища. По-друге, можна спробувати відшукати мову, де слово «гора» звучить близько до *тавр*. Це, наприклад, арабська мова, у якій одна з назв гір — *тур*. Ця назва споріднена з найменуванням фінікійського міста Цор, більше відомого нам під його грецьким іменем Тір. А назва бика в арабській мові — *тавр*. Гіпотетично можна припустити фінікійську колонію на південному березі Криму (тоді таврську богиню Діву можна порівняти з фінікійською богинею-дівою Таніт, якій теж, як і таврській Діві, приносили людські жертви), однак археологічних доказів цього не виявлено.

Окремі мовознавці вважають, що в основі назви таврів-горян лежить слово *тав*, що означає «гора» в деяких тюркських мовах. Відповідно, назва таврів у перекладі з тюркських мов означає «гірські люди» (*тав* «гора», *ер* «людина»). Однак ця форма є пізньою — давніше вона звучала *даг*, що не схоже на найменування таврів.

Усупереч поширеній думці про назву таврів як єдине мовне свідчення про них, давньоримський історик Амміан Марцеллін перелічує назви трьох таврських племен — *аріхи*, *сінхи* та *напії*. Першу назву варто зіставити з назвою приазовського племені *арехи*, що входило до складу об'єднання меотів. Така схожість може свідчити або про індійську, або про західнокавказьку (споріднену з абхазо-адигськими) мову таврів. (Утім дуже близький за звучанням корінь реконструюють у скіфській мові, що належить до іранської групи — див. нижче.) Третя ж назва дуже нагадує осетинське (отже, іранськомовне) слово *нап* «рід». (Читач, очевидно, згадав тут назву міста-курорту *Анапа*, однак і значення цього найменування, і навіть мова, з якої воно походить, залишаються дискусійними — найвірогіднішою є давньогрецька.)

Отже, матеріалів для скільки-небудь певних висновків про мову таврів збереглося недостатньо, однак найбільш вірогідними можна вважати припущення про їх індо-іранську або західнокавказьку мовну належність.

Скіфська мова відома сучасним дослідникам значно краще за кіммерійську або таврську. Збереглося багато десятків власних імен, ідентифікованих як скіфські. Важливу інформацію про звукові особливості скіфської мови («акцент», із яким скіфи вимовляли давньогрецькі слова) отримано з п'єси давньогрецького комедіографа Арістофана «Жінки на святі Тесмофорій». Давньогрецький історик Геродот дав пояснення окремих скіфських слів — ці пояснення з погляду сучасної науки виявилися доволі правильними! На основі ретельного аналізу передусім імен мовознавцями укладений короткий (близько 200 слів) словник скіфської мови.

Один із написів VII ст. до н. е., виконаний анатолійськими ієрогліфами (вживаними в II–I тис. до н. е. на території сучасної Туреччини), фіксує, згідно із сучасним дешифруванням, скіфську мову. Припускають, що напис на срібній посудині, знайдений у скіфському кургані на території Казахстану, також відображає скіфську мову. Знаки цього напису, зазвичай, порівнюють із пізнішими тюркськими рунами. Порівняння цього напису з пакистанською писемністю *кхарошті* дало можливість мовознавцям запропонувати такий (доволі гіпотетичний) переклад: «Ця посудина має містити виноградне вино...». Можли-

во, майбутні відкриття піддадуть сумнівові загальноприйнятую думку про те, що скіфи не мали власної писемності.

Традиційно вважають, що *скіфи* (або, за іншою правописною традицією, *скити*) — грецька назва етносу, яка давньогрецькою мовою спочатку звучала як *скютхай*, а згодом як *скіфе*. Ця сама назва (однак у дещо видозміненій формі) фігурує й у Старому Завіті Біблії: це один із нащадків Ноя, *Ішқуз*, ім'я якого пізніше було неправильно прочитане як *Ашкеназ*. В інших давніх близькосхідних джерелах скіфів називають *ашқуза* або *ішқуза*.

Неодноразово починаючи з XVIII ст. й до недавнього часу пропонували пояснення назви *скіфи* (*скити*) на основі різних слов'янських слів, однак такі інтерпретації перебувають поза межами точної науки.

Самоназвою скіфів (автоетнонімом) вважають форму *сколоти*. Однак ця назва насправді має спільне походження з попередніми: від первісної форми *скуда* походить назва *сколотів* (одна з найбільш примітних особливостей скіфської мови — перехід звука *d* у звук *л*). Припускають, що ця назва означає «лучники». Більше того, збереглося давньогрецьке повідомлення про саме таке значення імені скіфів! Цікаво, що в новітній європейській науці першим, хто визначив скіфів як «лучників», був знаменитий філософ, математик і мовознавець Г. В. Лейбніц, який далеко випередив свій час відкриттями в багатьох науках, зокрема й у мовознавстві.

Незважаючи на, здавалося б, повну ясність цього питання, запропоновані й інші інтерпретації назви скіфів. Це «ті, що носять гострі шапки», або «ті, що відділилися».

Загальноновизнаною є нині думка про належність скіфської мови до іранської групи індоєвропейських мов. Це означає, що її близькими родичами є авестійська, тобто мова «Авести» — зібрання священних текстів давньоіранської релігії сонцепоклонників (зороастризму — послідовників пророка Заратуштри, якого греки називали Зороастром). Інша родичка скіфської — давньоперська, тобто мова клинописних написів перших іранських царів (Кіра, Дарія та ін.). Авестійська і давньоперська мови існували приблизно в той самий час, що й скіфська. Найближчою до скіфської сучасні дослідники вважають бактрійську мову, яка колись була поширена на сусідніх територіях Таджикистану, Узбекистану та Афганістану. Із сучасних мов найближчою до скіфської вважають мову пуштунських племен Афганістану (пашто). Поширена раніше думка про найтісніші зв'язки скіфської мови із сучасною осетинською мовою Кавказу нині піддана критиці (див. нижче).

Водночас із наявністю окремої самоназви, скіфи, як свідчать збережені давніми греками їхні імена *Аріаніф*, *Аріант*, відносили себе до ширшого кола *арійських* народів — так називали себе давні індоіранці (звідси назви предків осетинів *алани* і держави *Іран*).

Поряд із тим були висловлені припущення про зв'язок мови скіфів із тюркськими або кавказькими мовами. Ці гіпотези не є загальноновизнаними. Принаймні, наявність у складі скіфського етносу носіїв не тільки іранських, а й кавказьких, тюркських (і навіть монгольських) і, що найважливіше для правильного розуміння історії України, слов'янських мов не можна виключати. Відомий український археолог Віктор Петров припускав, що скіфи говорили окремою (не іранською, однак належною до індоєвропейської родини) мовою, але ця думка також не дістала підтримки в сучасній науці. Навпаки, становить значний інтерес припущення про можливість впливу на скіфську мову з боку індійських (індоарійських) мов, у давнину поширених на узбережжі Азовського моря (синди і споріднені з ними племена).

Зважаючи на величезну територію поширення скіфів — від України до Монголії та Китаю, їхня мова не могла залишатися єдиною, вона мала поділятися на варіанти (діалекти). Однак відомо, що кочові народи (як, наприклад, носії багатьох тюркських мов)

можуть залишатися довгий час дуже подібними за своїми мовами — на відміну від осілих землеробських і особливо гірських народів. Сучасні дослідники дедалі частіше говорять про скіфські мови, ніж про одну мову. Давньогрецькі автори відзначають існування різних скіфських племен, що дає змогу з великою вірогідністю припускати певні мовні відмінності.

Раніше дослідники припускали існування групи скіфо-сарматських діалектів, вважаючи скіфську і сарматську мови близькоспорідненими, другу — продовженням першої. Однак тепер більш детальні й поглиблені дослідження привели сучасних мовознавців до висновку, що це не так: сарматська мова не була продовженням скіфської. Звукові явища, які відбувалися в цих мовах, відмінні. Отже, за сучасними поглядами, мова скіфів не була предком сарматської мови та її нащадків — аланської й осетинської мов. Нині скіфську мову визначають як «південносхідноіранську» (йдеться про її місце в групі іранських мов, а не про територію держави Іран).

Коли виникає скіфська мова, від якого часу про неї можна (хоч і дуже гіпотетично) говорити як про окрему мовну одиницю? За повідомленням давньогрецького «батька історії» Геродота, скіфське царство утворилось у XVI ст. до н. е. Деякі археологи пов'язують цю дату з початком (хоч і трошки давнішим) так званої зрубної культури (названої так через поховання у зрубках), яку вважають за мовою іранською. Носії цієї культури використовували якийсь спосіб запису інформації (досі не розшифрований, і навіть тип запису поки що не зрозумілий), що міг бути далеким попередником скіфського письма, про яке йшлося вище. Однак не виключено, що скіфська мова має на території України значно глибше коріння — за деякими припущеннями, носії всесвітньовідомої трипільської культури (що існувала на території України, Молдови та Румунії в VI–IV тис. до н. е.) також могли говорити індоіранською мовою або мовами.

Скіфськими вважають такі назви, як *Борисфен* (давня назва Дніпра, що може означати «найбурхливіший»), *Тирас* (давня назва Дністра, може означати «могутній»). Назви значних річок *Дунай*, *Дністер*, *Дніпро*, *Дон*, де міститься індоіранський корінь *дану* «вода», також можуть бути скіфськими. Саме до скіфської мови уналежнюють запозичене багатьма сучасними мовами слово *сатрап*, що первісно означало «намісник» (провінції в Перській імперії). Відзначають вплив скіфської мови на фракійську, що підтверджує археологічні відомості про зв'язки скіфів і фракійців (за іншою правописною традицією, траків). Деякі сліди впливу скіфської мови знайдені в молодшій частині давньоіранської священної книги «Авеста».

Для розуміння глибинних витоків української мови важливою є інформація про походження українського звука *з* (відсутнього у праслов'янській мові, з якої походить українська) з іранських мов. Взаємодія слов'янських мов із іранськими тривала й після розпаду праслов'янської єдності у V ст. до н. е. (детальніше див. нижче). Так, серед імен (і образів) язичницьких богів Київської Русі *Хорс* і *Симаргл* є з походження іранськими, а *Сварог* — навіть індійським (запозиченим, очевидно, від *сундів* — індоарійського племені, що на початку нової ери мешкало в районі Азовського моря).

Нарешті, якщо спробувати знайти спільне мовне джерело для імен трьох братів — легендарних засновників Києва — *Кий*, *Щек* та *Хорив*, то воно також виявиться іранським. У вірменському варіанті легенди про заснування Києва Кий має дещо інше ім'я *Куар*, тожне імені гуннського бога грому. В основі цього імені — іранське слово *хвар* «сонце» (це саме слово — джерело вищезгаданого імені язичницького бога Хорса). Імені *Щек* у вірменській легенді відповідає *Мелтей*, котре тлумачать як «змій», — це іранський дракон *Аждаха*. Нарешті, *Хорив* своїм іменем нагадує назву давньоіранської священної гори *Харайва*.

Отже, троє братів утілюють три рівні космосу — верхній, небесний світ (сонце), середній, земний світ (гора) та підземний світ (змій).

Незважаючи на те, що скіфський період — дуже яскрава сторінка передісторії України, у сучасній Україні дослідження скіфської мови майже не відбуваються. Але варто сподіватися, що це — справа майбутнього.

Фракійська мова могла бути не єдиною, а поділятися на численні діалекти або навіть окремі мови, серед яких виділяють передусім дакійську — мову даків (ім'я знаменитого вождя даків *Децебал* означає «цар даків»). Низка дакійських слів збереглася у румунській мові. Вірогідно, стародавні греки та римляни називали фракійцями складний конгломерат племен і мов, окремі з яких виявляють, зокрема, вірменські паралелі. Так, фракійське плем'я *гети*, що мешкало по обидва боки Дунаю, своєю назвою нагадує вірменське слово *гет* «річка», тоді як назва *даки* пов'язана з позначенням землі. Отже, були «суходольні» і «річкові» фракійці, але не тільки: назва ще одного фракійського племені *беси* пов'язана зі словом *бескид* «гора» і назвою гір *Бескиди*. Назва іншого фракійського племені *одрис* також означає «гірські». Бачимо, що найменування різних фракійських племен підпорядковані єдиному принципу й відповідають територіям їхнього розселення.

Від фракійської мови збереглися численні імена людей, назви географічних об'єктів та декілька неоднослівних написів — тому сучасні мовознавці знають багато десятків фракійських слів, але мінімально знайомі з граматикую цієї мови. Раніше суто умоглядно вважали, що фракійська мова могла бути близькою до албанської, грецької або фригійської (остання — мова легендарного царя Гордія, що зав'язав гордіїв вузол, і зовсім не легендарного Мідаса — знайдений його надмогильний пам'ятник). Однак виявилось, що ці зв'язки мінімальні, а найближче фракійська мова споріднена... з балтійськими — литовською та пруською (остання вже декілька століть є мертвою)! Пояснюючи такі зв'язки, легше припустити переселення з півдня на Балтику, ніж навпаки. Тим паче, що латиська та литовська мови успадкували давню назву фортеці (литовське *піліс*, латиське *пілс*), спільну з грецькою (*поліс* — спочатку «фортеця» й уже потім «місто») та індійською (*пур*). На Балтиці фортеці з'являються значно пізніше, ніж на півдні. Таку саму назву фортеці можна бачити у фракійській назві міста *Пуллулдева* (сучасний Пловдив у Болгарії — назва збереглася від фракійської мови). Немало археологів і мовознавців вважає, що носії знаменитої трипільської культури спілкувалися саме фракійською мовою. Контакти фракійців зі слов'янами засвідчені не тільки згаданою назвою болгарського міста, а й, наприклад, іменем матері бога Діоніса *Семела*, близьким до слов'янського слова *земля*, і епітетом самого Діоніса *Сабадзіос*, близьким до слов'янського слова *свобода* (римляни називали цього бога Лібер — «Вільний»).

Кельтські мови в передісторичній Україні були поширені з заходу і півночі до Дніпра, що відображено в окремих найменуваннях (наприклад, назву *бойків* як етнографічної групи українців виводять від назви кельтського племені *боїв*, звідки й інша назва Чехії — *Богемія*).

У праслов'янській мові (поширеній і на території України — див. нижче) виділяють низку слів, які могли прийти з кельтських мов, а саме: *багно*, *брага*, *кліть*, *корова*, *ліки*, *лютий*, *сало*, *слуга*, *тісто*, *яблуко*, *яма* та ін. Як бачимо, тут і елементи навколишньої природи, і споруди, і їжа, і соціальні функції, що свідчить про широку різнобічну взаємодію давніх слов'ян із кельтами. Деякі з наведених слів викликають подив: адже предки слов'ян мали використовувати в господарстві корову задовго до контактів із кельтами! Таке запо-

зичення можна пояснити тільки сакральньо-культовими чинниками — згадаймо священну роль корови в ірландській традиції, яка зберегла численні архаїзми кельтської культури. До слів культової сфери слід уналежнити й *яблуко* — кельтський культ священних яблук відомий із міфології (легендарний Аваллон — «яблучний» острів). Утім серед мовознавців немає єдності щодо визначення того, які запозичення можна вважати достовірно кельтськими.

Окремі місцеві назви (передусім найменування річок) гіпотетично свідчать про те, що в окремих місцевостях передісторичної України могли мешкати **балтські**, **фінно-угорські** та **кавказькі** за мовою племена. Так, наприклад, притока річки *Ворскла* має назву *Полузір'я*, що може гіпотетично свідчити про значення назви основної річки «зірка». А в грузинській мові *варсклаві* означає «зірка». Та коли могла з'явитися в Полтавській області така назва — моделі зв'язків із Кавказом можна будувати для періодів від неоліту (можлива участь Кавказу в первісному поширенні на території України продуктивного господарства) через епоху бронзи (кавказькі зв'язки катакомбної культури) до періоду Київської Русі (кавказці у війську князя Мстислава — брата Ярослава Мудрого). Однак, на відміну від звичайних слів (загальних назв), для яких ми знаємо звучання і значення, дослідження власних назв має істотну перешкоду: ми маємо справу тільки з формою, не знаючи її значення. Тому на такому матеріалі висновки завжди залишаються доволі гіпотетичними. До того ж такі свідчення дуже важко датувати.

Елліни і римляни

Юрій Мосенкіс

Еллінська мова. Згідно з історичними свідченнями, давньогрецька мова з'явилася на території України у VII ст. до н. е. разом із початком грецької колонізації Північного Причорномор'я. Це був передусім іонійський діалект, оскільки колонізацію здійснювали перш за все з іонійських територій Малої Азії (сучасної Туреччини). Слід звернути увагу на те, що, за деякими припущеннями, протогрецькі діалекти могли існувати на території України ще в IV–II тис. до н. е. Так, багато дослідників припускають, що Усатовська культура (3500–2900 рр. до н. е.) могла бути протогрецькою. Написи на деяких прясельцях пізнього періоду трипільської культури (кінець IV тис. до н. е.) можуть бути прочитані давньогрецькою мовою. Переконливих свідчень про перебування на півдні України грецьких мореплавців II тис. до н. е. (мінойського й пізнішого мікенського періодів) поки що не виявлено.

Основною мовою грецьких міст Північного Причорномор'я була, природно, давньогрецька, і назви цих міст були, звичайно, грецькими (так, Ольвія означає «щаслива»). Однак відомі й винятки: місто Пантікапей має назву, для якої припускають іранське походження (гіпотетично означає «рибний шлях»). Змішання грецької мови з іранськими, а саме скіфською, у грецьких колоніях на півдні України засвідчене історично.

Від тих часів збереглися численні зразки писемності. Це різноманітні декрети, вибиті на мармурових плитах, посвяти до храмів тощо. Особливу категорію становлять написи на надгробках, які дозволяють встановити численні імена еллінів, які проживали над Понтом. Збереглися численні листи — на свинцевих пластинах та фрагментах кераміки. Окрему категорію пам'яток писемності складають граффіті, переважно — посвяти богам, як еллінським так і місцевим.

У пізніші часи доля носіїв грецької мови у Тавриці на Північному Понту виявилася різною. Одні міста або держави (як-от Пантікапей і Боспорське царство) припинили своє існування із завершенням античного періоду історії (зокрема, потерпівши від навали гуннів та інших кочовиків), інші згодом увійшли до складу Візантійської імперії й проіснували до періоду Київської Русі (Херсонес, який на Русі називали Корсунем). У Візантії грецька стала згодом державною мовою, нею вели документацію, виконували різноманітні написи, користувалися також і в побуті, де вона остаточно витіснила латину.

Нарешті грецька стала мовою церкви, що мало неабияке значення для збереження її позицій навіть в умовах поступової асиміляції її носіїв наступними завойовниками. Грецька мова Візантійської імперії значно істотніше впливала на християнську Русь, ніж на язичницьку, однак і в дохристиянський період із грецької мови прийшли важливі запозичення (див. нижче).

Латина. На територію Північного Причорномор'я латина потрапляє ще у I ст. до н. е. разом з її носіями — насамперед військовими, які брали участь у Мітрідатових війнах. Наступна експансія Риму призвела до появи у Ольвії та містах Криму обмежених контингентів військових. Від цього періоду дійшли латиномовні написи — фрагменти декретів, посвят у храмах. Окремою категорією є надгробки. Кількість латиномовних написів, відомих з території Таврики та Північного Причорномор'я досить значна. Аналіз текстів свідчить

про уніфіковане на рівні Імперії використання латини, з поправкою на грамотність виконавців. Судячи з контексту, очільники місцевої адміністрації спілкувалися з володарями Риму латиною.

Під час скіфських воєн у полон до готів потрапляє певна кількість римлян, а самі завойовники околиць імперії поступають на військову службу, яка була неможлива без володіння хоча б на базовому рівні латиною. Від тих часів дійшли цікаві документи — легіонерські дипломи, які видавали відставним військовим. Їх виявлено в ареалі поширення черняхівської культури. До того ж часу відносяться і граффіті виконані латиною на черняхівській кераміці, а також окремі знахідки приладдя для письма, що є свідченням поширення серед місцевого населення не лише мови, але і навичок писемності. Відомо також, що у часи гуннської держави у V ст. її володар Аттіла мав при собі надісланого римлянами секретаря, який вів його листування з очільниками Імперії латиною.

З поширенням у Візантії грецької мови як державної латинська поступово втрачає свої позиції на землях на північ від Понту.

Релігія, Міф, Філософія

Релігія

Онуки Борисфена

Оксана Ліфантій

Борисфеном за раннього залізного віку іменували сучасну річку Дніпро. Геродот писав про неї: *«Вона найбільша серед них після Істру [Дунаю] і, на мою думку, вона найбільш корисна для людей не лише серед інших рік Скіфії, але і загалом всіх інших, крім єгипетського Нілу, бо з ним не можна зрівняти жодну іншу ріку. ...бо навколо нього найкращі і найбільш поживні пасовища для худоби і дуже багато в ньому риби, приємної на смак, і вода в ньому дуже чиста, порівняно до інших із каламутною водою і ниви навколо нього чудові, а там, де не засіяно, виростає висока трава. А в його гирлі відкладається багато солі. І великі риби в ньому без колючих кісток...»* (Herod, IV, 53).

Вірогідно, саме такі сприятливі умови стали причиною заселення Нижнього Подніпров'я скіфами. Адже вологі луки якнайкраще сприяли розведенню худоби — основі їхнього господарства. Не в останню чергу на вибір кочовиків могли вплинути давньогрецькі міста з їх заможними жителями, які у більшості випадків відкупилися від нападів войовничих скіфів. На думку Геродота, номади з'явилися у Північному Причорномор'ї внаслідок обставин, які він описує у третій з відомих йому легенд про походження скіфського народу, а саме : *«...із кочовиками-скіфами, що мешкали в Азії, воювали і завдали їм чимало прикростей массагетам і через це скіфи перейшли за ріку Аракс і прибули в Кіммерію... Кіммерійці, коли побачили, що проти них виступило велике військо, почали радитися, що їм робити... думка більшості зводилася до того, що їм вигідніше віддалитися, ніж залишившись наражатися на небезпеку і чинити опір численним ворогам. Але думка царів була воювати до останнього з ворогами, обороняючи свою країну... Отже, перші вирішили без бою покинути країну загарбникам і тікати від них, а царі вирішили краще бути вбитими і похованими на батьківщині, але не тікати з більшістю... Скоро вони прийняли такі рішення, вони розділилися, обидві їхні частини стали рівними в числі і вони почали битися між собою. І всі, що в битві було вбито, кіммерійці поховали поблизу ріки Тірасу [Дністра]... Там їх поховали, і після того вони покинули країну. Згодом прийшли скіфи, знайшли країну незалюдненою і зайняли її»* (Herod, IV, 11). Очевидно, що цей переказ є міфічним. Проте певне зерно правди в ньому є, адже частина номадів дійсно прийшла сюди з глибин Азії. Не виключено, що ця хвиля міграції була спричинена міжплеменними конфліктами в тому регіоні.

На додачу слід відмітити, що самі скіфи вважали себе народом, який був тутешнім і жив тут за тисячу років до походу перського царя Дарія I на Скіфію (наприкінці VI ст. до н. е.). Узаконювала права на ці землі і їх генеалогічна легенда, переказана Геродотом.

* Тут і далі використано твори Геродота у перекладі А. О. Білецького.

Легенди про походження скіфів

«Скіфи кажуть, що їхній народ є наймолодший серед усіх народів, і ось як це сталося. Їхня країна була пустелею і перша людина, що там з'явилася, був такий, що називався Таргітаєм. Батьками цього Таргітая, як вони кажуть, але я цьому не вірю, були, за їхнім твердженням, Зевс і дочка бога ріки Борисфена. Від них походив Таргітай і у нього було троє синів: Ліпоксай, Арпоксай і молодший Колаксай. Коли вони були царями, з неба впали на скіфську землю зроблені з золота плуг, ярмо, сокира і чаша. Перший побачив їх старший і наблизвся, щоб їх узяти, але все це золото, коли він підійшов туди, почало горіти. Він віддалився і тоді до них підійшов другий, але із золотом сталося те саме... Проте, коли до нього наблизвся третій, молодший, золото згасло, і тоді він узяв його собі і пішов із ним додому. І старші брати, після того, що вони побачили, погодилися передати все царство молодшому» (Herod, IV, 5).

Тож, за поглядами скіфів, нащадків Таргітая можна вважати онуками божества (?) річки Борисфен. Ця легенда мала і глибоку релігійну основу. Адже часто на статусних речах номадів були присутні образи міфічного предка та його матері — річної доньки. Прояснює те, як виглядали прародителька скіфів інша версія генеалогічного міфу у еллінській інтерпретації.

«...елліни, що мешкають на узбережжях Понту, ось що кажуть про це. ...Геракл і щойно він прибув до країни, яка тепер називається Скіфією (бо його там застала зима і мороз), як витяг свою лев'ячу шкуру, загорнувся в неї і тут на нього найшов сон, а його коні... тим часом зникли з божої волі. Ледве прокинувся Геракл і почав шукати своїх коней, обійшов усю ту землю і нарешті прибув до країни, яка називається Гілея. І там в одній печері він знайшов істоту подвійної природи: наполовину вона була дівою, а наполовину змією: до сідниць її тіло було жіночим, а нижче — зміїним. Він побачивши її здивувався і спитав її, чи не бачила вона десь його коней, що зникли. Вона тоді відповіла йому, що вони в неї, але вона поверне йому їх, коли він із нею з'єднається. І Геракл за таку ціну погодився з'єднатися з нею... Нарешті вона віддала йому їх і сказала: "Цих коней, що прийшли сюди, заради тебе я врятувала, а ти винагородив мене за мою послугу; від тебе я зачала трьох синів. Коли ці сини виростуть, що мені з ними робити, поясни мені, чи я залишу їх тут (бо цією країною володію лише я сама), чи я відішлю їх до тебе?" ...а він, кажуть, так їй відповів: "Скоро ти побачиш, що сини вже стали дорослими, зроби те, що я тобі скажу...: хто з них ти побачиш, зможе натягнути оцей лук ось так і зможе підперзатися оцим поясом, як я тобі показую, того ти залиш у цій країні. А хто не спроможеться ... того ти прожени геть із цієї країни. І коли ти так зробиш, ти і сама будеш задоволена і виконаєш мої вказівки". Так він узяв один із своїх луків... і передав їй і лук, і пояс, які носив на тому боці, де було припасовано золоту чашу, а передавши їх, відійшов. Коли народилися сини, вона спершу дала їм імена: першого назвала Агатірсом, другого Гелоном, а останнього — Скіфом. Згодом... сталося так, що двох з її синів, Агатірса і Гелона, — які не спромоглися виконати запропоноване матір'ю, вона вигнала з країни і вони пішли світ за очі. Проте молодший із них, Скіф, виконав запропоноване йому і залишився в країні. І від Скіфа, Гераклова сина, походять ті, що стають царями скіфів. І на згадку про ту чашу скіфи і до цього часу носять підвішану на поясі чашу...» (Herod, IV, 8–10).

Саме ця грецька версія легенди пояснює зображення, присутні на статусних речах із поховань скіфської еліти. Так, на воронізькому та куль-обському кубках, показано сюжет, який вважають утіленням міфу про спроби синів Геракла натягнути лука*.

Боги скіфів

Завдяки грецьким писемним джерелам дійшли до нас і свідчення про скіфську релігію. Зокрема ми знаємо імена їх богів, хоча й не виключено, що збереглися вони у зміненому еллінським сприйняттям та мовою варіанті.

Так, Геродот перелічує богів, що їх шанують скіфи, та описує їхні функції: «...*Богів вони шанують лише таких: найбільш за всіх — Гестію, потім Зевса і Гею, яку вважають за дружину Зевса. Після цих — Аполлона, Афродіту Уранію, Геракла і Арея. Цих богів шанують усі скіфи, а ті, що називають їх царськими скіфами, приносять жертви ще й Посейдонові. Скіфською мовою Гестія називається Табіті, Зевс, дуже правильно на мою думку, називається Папай, Гея називається Апі, Аполлон — Ойтосір, Афродіта Уранія — Аргімпаса, а Посейдон — Тагімасад. Статуй, жертвників і храмів вони за звичаєм не споруджують, за винятком Арея: для нього вони це роблять» (Herod, IV, 59).*

Як бачимо, імена шістьох скіфських богів дійшли до грецького історика: Табіті, Папай, Апі, Ойтосір, Аргімпаса та Тагімасад. Геракла у цьому пасажі не названо Таргітаєм. І загалом створюється враження, що історик не бачив зв'язку між цими міфологічними персонажами. Що ж до імені бога війни, воно з якихось причин лишилось невідомим еллінам.

Питанню релігійних уявлень присвячений окремий корпус літератури. Плідно у цій галузі працювали М. І. Ростовцев, С. О. Жебелев, В. І. Абаєв, Б. М. Граков, М. І. Артамонов, Д. С. Раєвський, М. В. Скрижинська, С. С. Бессонова, Г. В. Вертієнко та ін.

Зацікавила дослідників кількість богів, що вшановувалися всіма скіфами — семеро. Така кількість божеств властива для індоіранських та індоєвропейських релігій. Існувало семибожжя і у споріднених зі скіфами подібністю мови алан, що проживали тут у пізніший час. Ця ж традиція була продовжена нащадками алан — осетинами (єдиним народом, у якого збереглася дуже змінена з часом скіфо-сарматська мова**).

Розглянемо напрацювання дослідників у контексті опису кожного окремого бога у тій послідовності, у якій їх згадано Геродотом.

Табіті

Частина дослідників вважає саме цю богиню верховним божеством скіфів. Її ім'я співвідносять із давньоіранським словом *taryati*, що означає та, що зігриває. Це певним чином доповнює порівняння Табіті з давньогрецькою Гестією (богинею домашнього вогнища). Д. С. Раєвський наполягав на трактуванні її як божества вогню, зокрема жертвовного та небесного. Через уживання Геродотом терміна «цариця» відносно до Табіті, було запропоновано вважати її «дружиною царя», через шлюб з якою душа померлого правителя долучалась до світу богів. На думку більшості скіфологів, саме такий священний шлюб по-

* Див. «Золото Скіфії», с. 169.

** Скіфи не мали власної писемності, отже, і їхня мова до нас не дійшла. На основі згадок певних імен та скіфських слів у писемних джерелах інших народів, відомо, що ці номади говорили мовою східно-іранської гілки індоіранської мови індоєвропейської мовної родини.

казано на серії золотих аплікацій одягу та на довгій пластині головного убору з кургану біля с. Сахнівка*.

Папай

Цього бога Геродот ототожнює з еллінським Зевсом (якого також могли називати батьком / папою). Ім'я Папай відоме для бога у фракійців і фрігійців. Вважається, що він був небесним божеством у скіфів. Щодо його зображень існує дискусія, так частина дослідників вбачає його образ на наверші з Лисої Гори та на окутті ритона з кургану Карагодеуаш. Проте Д. С. Раєвський, наприклад, бачить тут Таргітая. На його думку, не існує переконливих зображень Папая у скіфській культурі.

Апі — змієдіва

Цю богиню давньогрецький історик порівнює з еллінською Геєю. Це дало підстави для трактування Апі як божества землі. Через згадку про шлюбні стосунки між Папаєм та Апі, були пропозиції дослідників із прочитанням цього імені як *Ἀπία* — давньоіранське дитяче звертання «мати». Є й інший варіант перекладу: від іранського *āpi*, що означає вода. Саме цей варіант союзу неба та води є зрозумілішим у контексті генеалогічних легенд скіфів і виведення їхнього роду від божества ріки. Так, саме від союзу Папая (Зевса) та доньки Борисфена Апі (?) і з'явився прародитель скіфів — Таргітай.

Отже, є багато підстав вважати персонажів з еллінської та скіфської генеалогічних легенд (змієдіву і доньку Борисфена), а також богиню Апі одним персонажем скіфської релігії. Більше того, популярність зображень змієдіви на статусних речах еліти зайвий раз вказує на важливість цього божества для скіфів.

Можна згадати, що частина дослідників вважає цей образ похідним від образу проростаючої богині грецького мистецтва, що є можливим виключно у стилістичному впливі (додавання рослинних пагонів замість істот, що виходять з тулуба божества), але аж ніяк не в ідеологічній основі образу. До речі, навіть така іконографія богині (із пагонами) може бути пояснена тим, що Апі уособлювала не лише породження води, а й землі. Отже, навіть рослинність її нижніх кінцівок могла гармонійно лягти на релігійну основу скіфського сприйняття.

Аргімаса

Сейто Афродіта Уранія — богиня плодючості у греків. Існують три варіанти написання імені цього божества: *Ἀργίμψα*, *Ἀρτίμψα* та *Ἀρίμψα*. Це породжує додаткові сперечання щодо її функцій у скіфській релігії. Вірогідними є покровительство людському родові, плодючості худоби та людей, а також її войовничість, подібна до грецької Афіни. У творі Геродота є пасаж про ворожбитів, які могли бути саме жерцями Аргімпси: *«У Скіфії є багато ворожбитів... А енареї, андрогіни твердять, що мистецтву ворожби їх навчила Афродіта. Вони ворожать із липовою корою. Спершу розрізують її на три смуги, а потім накручують їх на пальці, розкручують і так ворожать»* (Herod, IV, 67).

Досить аргументованим видається асоціювати зображення Афіни на коштовних скіфських та синдо-меотських речах саме з Аргімпasoю. Крім того, частина дослідників вважає,

* Див. «Поховальні звичаї скіфів», с. 122.

що на вже згадуваних сценах священного залучення до богині, зображено саме скіфську Афродіту, а не Табіті.

Ойтосир/ Гойтосир

Для імені цього бога, якого Геродот ототожнював з Аполлоном, лінгвістам вдалось пояснити лише другу частину імені *-сирос* від звичного епітету авестійських богів — *sura* (могутній) або від давньоіндійського *cira* (герой). Гойтосира традиційно асоціюють із іранським Митрою (богом суспільного порядку), він суворо карав людей, які дали неправдиву клятву (Яшт, X, 18–20). Водночас через функції Аполлона і Митри, виводиться сонячна природа Гойтосира та його асоціювання із міфічними полюваннями. Тому С. С. Бессонова вважає, що саме цього бога показано на пластині з кургану біля с. Гюнівка.

Таргітай / Скіфський Геракл

Оскільки Геродот не називає скіфського імені бога, якого він ототожнює з Гераклом, на сьогодні існує велика наукова дискусія з цього приводу. Одна частина дослідників на основі подібності образів Геракала та Таргітая (синів Зевса та прародителів скіфів) вважає друге ім'я скіфським відповідником грецького імені бога. Інша — вважає, що скіфський Геракл не пов'язаний із Таргітаєм. Як аргументи вони використовують такі розбіжності: у першій генеалогічній легенді Таргітай — син дочки Борисфена, а у другій — Геракл чоловік змієдів, а не її син.

Скіфський бог війни

За відсутністю згадок реального імені цього бога, дослідниками часто вживається інше ім'я — скіфський Арес (Арей). Геродот згадує, що лише йому скіфи споруджують святилища: *«...В центрі області кожного народу існує священна споруда для Арея, яку вони роблять ось як: накладають в'язанки хмизу завдовжки і завширшки до трьох стадій, але не дуже високі. На них влаштовують чотирикутну площадку, три сторони якої стримчасті, а на четверту можна зійти. Щороку вони накладають на цю споруду сто п'ятдесят возів хмизу, бо через непогоду вона постійно осідає. В таку купу хмизу кожен народ встромляє старий залізний меч, який є символом Арея»* (Herod, IV, 62).

Тагімасад

Геродот порівнює його з Посейдоном і говорить, що його шанують лише царські скіфи. Божество могло бути богом-покровителем лише царського племені, проте, ані ім'я, ані ототожнення з грецьким богом, не дає твердих підстав для розуміння його функцій. Не виключно, що Тагімасад був сонячним кінним божеством і його могли зображувати, або у вигляді морського коня, або ж вершника.

Ритуали з вшанування богів

Про жертвоприношення богам маємо і писемні згадки, і археологічні дані. Такі ритуально вбиті тварини не є рідкістю на зольниках (сакральних скупченнях золи) Більського городища. Часто тварин спеціально вбивали для покладання у поховання знатного скіфа*.

* Див. «Онуки Борисфена», с. 116.

Геродот пише: «Жертвоприношення всі вони роблять однаково під час усіх свят у такий спосіб. Жертовна тварина стоїть із двома зв'язаними передніми ногами, а жрець стоїть позаду від тварини, тягне за кінець мотузки, перекидаючи тварину, коли та падає. Він звертається до божества, якому приносить жертву, а потім обкручує навколо шиї тварини зашморг, устромляє в нього ціпок, крутить у всі боки і так задушує, не запалюючи вогню, не посипаючи борошном і не роблячи зливань. І коли він уже задушить тварину і обдере шкуру, починає куховарити. ...Коли звариться м'ясо, тоді той, що приносить жертву, як присвяту богові, кидає перед собою якусь частину м'яса і тельбухи. Приносять вони в жертву й інших тварин і переважно коней» (Herod, IV, 60–61).

«...Ареєві вони приносять жертви в інший спосіб... Цьому мечу [встановленому у купу хмизу] вони щороку приносять у жертву овець та коней, крім тих жертв, що вони їх приносять іншим богам. А йому вони приносять ще таку жертву. Із кожної сотні ворогів, узятих у полон живими, вони вибирають одного і приносять його в жертву, але не так, як овець. Спершу вони ллють вино на голови, а потім ріжуть людей над посудиною і відносять кров на вершину тієї купи хмизу і обливають кров'ю меч. Туди наверх вони відносять кров, а вниз, біля священної споруди, роблять таке. В усіх зарізаних людей вони відрубують разом із плечем правицю і кидають відрубане в повітря і, закінчивши всі обряди, відходять. А рука, куди впаде, там і лежить, а окремо від неї труп зарізаної людини» (Herod, IV, 62).

Отже, наші знання про релігію скіфів, з одного боку, є досить ґрунтовними завдяки Геродоту, але з іншого боку, часто важко відокремити реальність від домислів та неправильного розуміння чужих звичаїв. У такому випадку на допомогу приходять дані археології. Вони дають змогу розкрити глибокий символізм, що містився на зображеннях церемоніальних речей, а отже, і певним чином відтворити окремі скіфські ритуали.

Поховальні звичаї скіфів

Оксана Ліфантій

Дослідники, які вивчають поховальну обрядність скіфів, часто використовують тексти давньогрецького історика Геродота як об'єктивне свідчення про поховальні обряди «варварів». Водночас частина вчених, передусім філологів та літературознавців, розглядають їх як літературний твір, відкидаючи можливість прив'язки до реальних подій.

Сьогодні завдяки археологічним дослідженням маємо у розпорядженні корпус джерел, незалежних від античної літературної традиції, а саме — матеріали зі скіфських поховальних пам'яток. Завдяки цьому можна зіставити дані, що присутні у творі Геродота і в археологічному матеріалі. Таке порівняння вже проводилось А. І. Іванчиком, проте він проаналізував лише окремі аспекти поховання царя.

Спробуємо простежити послідовність ритуальних дій, які проводилися скіфами під час похорону. Їх можна умовно поділити на етапи: підготовчий, обряд поховання із різними супровідними діями, справляння обряду тризни та роковин. Кожна дія радше мала певне релігійне та практичне підґрунтя. Отже, розглянемо кожну із них докладніше.

Бальзамування тіла

Скіфи «...беруть уже підготовленого померлого, укривають його тіло воском (перед тим очищують від нутроців його черево), наповнюють його перетертим купрієм, кмином, насінням селери, кропом, потім зашивають черево, кладуть покійника на віз і перевозять його до іншого племені» (Herod, IV, 71).

Прямих даних про те, що тіло небіжчика могло бути забальзамованим, поки що немає у Північному Причорномор'ї. Адже в природних умовах регіону збереження органічних решток є мінімальним. Дотичні свідчення маємо із синхронних курганів пазирикської культури (регіон Алтайських гір), деякі гробниці яких були законсервовані шаром вічної мерзлоти. Згідно з дослідженнями, тіла і знатних і пересічних осіб тут були піддані помертним маніпуляціям — у них видалялись нутроці, а порожнини заповнювались масою зі смоли та різних рослин. Саме ж тіло вкривалось воском, смолою та олією.

Улаштування могили та супровідні особи

«Там [у Геррах], коли помирає їхній цар, вони викопують у землі велику чотирикутну яму, беруть уже підготовленого померлого... Потім, помістивши покійника на підстилку в могильному склепі, устромлюють у землю з усіх боків від покійника списи, а над ними кладуть деревини і вкривають його очеретяними матами. В просторому приміщенні склепу ховають одну з його наложниць, яку перед тим задушили, його чашника і куховара, конюха, особистого слугу, вісника і його коней, а також певну частину його речей і так само золоті чаші (срібла та міді вони зовсім не використовують). Коли вони все це зроблять, то насипають землю і споруджують великий курган, намагаючись зробити його найвищим». (Herod, IV, 71).

Описана Геродотом поховальна споруда — чотирикутна ґрунтова могила, перекрита дерев'яним накатом та земляним насипом кургану, дійсно є одним з найбільш поширених

типів могил у VII–V ст. до н. е. Тоді як у постгеродотівський час, із IV ст. до н. е. у знаті домінують катакомбні поховання.

Померлу знатну особу розміщували на спеціальному помості, ложі чи навіть у саркофазі. Якщо скіф мав менший достаток, його тіло клали на спеціальну трав'яну (зокрема очеретяну, як вказано у Геродота) чи тканинну підстилку. У поодиноких випадках було простежено обшивання стін поховальної камери повстю, не виключно, що їх могли драпірувати тканинами, що не збереглися до моменту розкопок. Припускається також можливість використання тканинних навісів-балдахинів над поховальним ложем чи помостом. На стінах на спеціальних залізних крюках часто розвішували одяг, зброю, паски та інші речі. У царських та могилах родичів царя влаштовували окремі камери із церемоніальним одягом та коштовним імпортом посудом.

Зазвичай, разом із небіжчиком до могили клали речі відповідно його прижиттєвого статусу та роду заняття. У могилах воїнів знаходимо зброю, в жіночих похованнях — дзеркала, прясла тощо. Кургани знаті вирізняються багатством та пишністю поховального інвентарю. Для них притаманні речі, пов'язані з відправленням культів та бенкетів, церемоніальна зброя, коштовний імпортований посуд та обладунок.

Найбільш типовою ознакою є традиція облаштовувати разом із заможною персоною супровідного поховання дружини або наложниці. Парні поховання притаманні як архаїчним, до-геродотівським знатним могилам, так і комплексам IV ст. до н. е.

Також важлива деталь — свідчення про те, що царя у потойбічність супроводжували залежні особи: конюхи, чашники, воїни-охоронці тощо. Особливо ця традиція була поширена у IV ст. до н. е., тобто у час найбільшої концентрації влади в руках однієї кочової династії. В кожному кургані знатної особи було зафіксовано супровідні поховання людей (до одинадцяти осіб).

Майже до всіх поховань людей різного соціального статусу клали так звану напутню їжу. У степових могилах це були передусім шматки туші овець, великої рогатої худоби та коня. Разом із м'ясом клали господарчий ніж. Цю їжу могли розміщувати на дерев'яних підносах, на підстилках та у казанах.

Слід відмітити, що скіфське суспільство мало багато соціальних шарів, що простежується на основі поховальних споруд. Це дало підстави дослідникам виділяти окремі прошарки і у знатному середовищі. Б. М. Мозолевським було розподілено кургани скіфської знаті IV ст. до н. е. на основі їх висот (від 3 до 21 м) та сукупності рис поховального обряду на чотири групи: могили царів, родичів царів, номархів (вожді племен) та родових старійшин. Дещо доповнив цю стратифікацію на основі аналізу розмірів курганних насипів та об'ємів камер і дромосів (земляних проходів, що вели до могил) Ю. В. Болтрик. Дослідник розподілив їх за п'ятьма групами: могили царів Скіфії, членів царської родини, родичів царя, пілофорів* першого та другого рівня. Проте питання ранжування курганів знаті лишається предметом жвавих дискусій. Не дійшли скіфологи згоди і у питаннях: які з найбільших курганів відносити до царських усипальниць та з якими відомими за писемними даними скіфськими правителями їх можна ототожнювати. Чітко простежується лише загальна тенденція — чим заможніший похвальний інвентар та об'єми праці підлеглих, тим вищий ранг у похованої особи.

* Цей термін «πλοφορικῶν» взятий дослідником із твору античного автора Лукіана Самосатського «Скіф або гість». Проте не зрозуміло, який саме прошарок скіфського суспільства мав на увазі давньогрецький письменник.

Поховання коней

Скіфи були передусім кочовиками, отже, кінь був постійним супутником людини впродовж усього життя. Він був і бойовим побратимом і основою військової могутності цього народу. Саме тому кінське спорядження ошатно оздоблювалося у звіриному стилі — зображеннях, що мали глибокий сакральний сенс для скіфів*. Отже, цілком логічно, що цей вірний супутник людини по життю, супроводжував його і в потойбіччя.

Добре відома традиція облаштування кінських поховань обабіч основної людської могили. При цьому кількість кінських захоронень, а також пишність їх убранства свідчить про соціальний статус їх власника. Окрім цілих коней, зустрічаються окремі черепи або кістки кінцівок. Можливо, тут мало місце виготовлення опудал замість покладання цілої туші (вірогідно, у такому випадку родичі померлого не могли дозволити собі втрату такої кількості м'яса). Відомі і випадки розміщення коней в одній могилі з похованим. До бідніших (?) воїнів у гробницю могли класти лише вузду без коня. Ю. В. Болтриком та О. Є. Фіалко було помічено, що у окремих випадках як нагрудні оздоби коней могли використовувати фрагменти дзеркал. На думку дослідників, це було передусім пов'язано із сакральним характером люстер. Не виключено, що цим підкреслювалась і священність жертви коней-супровідників душі померлого у засвіти.

Ритуальна жалоба і тризна

«Ті, до яких привозять померлого, роблять те саме, що й царські скіфи: відрізують кінчик вуха, стрижуть на голові волосся, дряпають в різних місцях рамено, вкривають синцями лоб і ніс і проколюють стрілою ліву руку. Звідти на возі труп царя перевозять ще далі до підвладного їм племені, а ті, до яких його перед тим привозили, супроводжують його». (Herod, IV, 71).

Неодноразово у курганах із похованнями представників скіфської еліти фіксуються залишки дерев'яних возів. Їх можна вважати **поховальними возами**, згаданими Геродотом. Такі рештки представлені знахідками коліс та залізних деталей кріплення. До деталей оздоб таких возів традиційно відносять і бронзові наверхшя. Вважається, що такі виробили оздоблювали дах поховального возу, а дзвіночки, якими вони були оснащені, мали відганяти злих духів від душі небіжчика.

Відомі і археологічні свідчення про **навмисне травмування** на поминках. Наприклад, у заповненні вхідного колодязя кургану Чортотлик було знайдено кістки тварин, які лишилися від поминальної трапези та шість фаланг людських пальців, на яких було простежено ножові надрізи.

Неодмінним атрибутом скіфських поховальних пам'яток є рештки **тризни**, що фіксуються у вигляді слідів вогнищ, на яких готували їжу, а також рештки самої поминальної їжі (кістки тварин) та розбитого посуду (особливо амфор). Усе це знаходять у навколокурганному рові, шарах насипу або біля кургану. Серед залишків тризни можуть траплятися і ритуальні дарунки покійному. Прикладом такого приношення є залишки церемоніального головного убору, знайдені у насипу великого аристократичного кургану Лугова Могила.

Зазвичай у скіфських курганах сліди тризни концентруються біля західної перемички (не заглиблена частина рову, прохід). Це пов'язується із поганським світоглядом, коли захід сонця асоціювався зі смертю, а душа померлого відправлялась до потойбічного світу

* Докладніше про це див. «Звіриний стиль», с.162.

саме у цьому напрямку. Зрідка у ровах фіксуються поховання собак чи коней (Велика Білозерка, Жовтокам'янка), дослідники припускають, що ці тварини грали роль провідників у засвіти або охоронців.

Не виключено, що такі ритуальні проводи душі померлого і подальший священний шлюб душі померлого царя із богинею показані на довгій золотій пластині церемоніального головного убору, що була знайдена у кургані поблизу с. Сахнівка на Черкащині.

Ритуальне очищення

«Після похорону скіфи очищуються. Спершу вони змазують голову якоюсь мастю, змивають її, а після того очищують і все тіло: ставлять три жердини, нахиляючи одну до одної і обгортають їх товстою вовняною тканиною, закривають нею все навколо, ставлять усередину такого намету з жердин і тканини посудину, а в неї кидають розпечені камені... Отже, насіння цих конопель беруть скіфи, потім залізають під вовняні тканини і сиплять насіння на розпечене каміння і насіння, падаючи на каміння, горить, димить і дає пару таку густу, що подібної до неї не буває в жодній еллінській паровій лазні. І скіфи, задоволені паровою лазнею, кричать радіючи. Отака в них лазня, бо вони, звичайно, зовсім не миють свого тіла водою. Їхні жінки змочують шерехатий камінь і на ньому розтирають кипарисову деревину, також кедрову деревину та ладан і потім цією густою рідиною змазують усе тіло та обличчя. І від цього вони, по-перше, приємно пахнуть, а по-друге, коли вони потім знімають шар цієї масті, їхня шкіра стає чистою і блискучою» (Herod, IV, 73, 75).

Цю частину ритуалу важко підтвердити даними археології. Проте маємо низку даних про використання скіфами насіння коноплі. Відомі його знахідки у горитах, а також нещодавно було простежено сліди коноплі на золотих конусах із кургану IV ст. до н. е. могильника Сенгілієвське-2 на Ставрополлі.

Ритуальні поминки

«Коли минає рік, вони влаштовують нове святкування. Вибирають найкращих слуг із тих, що залишилися (всі вони скіфи з народження, бо ті, що служать цареві, він їх сам обирає собі, а рабів він собі не купує), отже, з цих слуг п'ятдесят вони задушують і до того ще п'ятдесят коней із найкращих. У них виймають шлунок, очищують його всередині, наповнюють соломою і зашивають. Ставлять на дві деревини половину колеса внутрішньою стороною доверху, а іншу половину кладуть на інші дві деревини. І таких деревин вони встромлюють у землю багато. Потім пропускають крізь тіло коня товсту жердину як до шиї і підіймають коня на колеса так, щоб передні колеса підтримували плечі коней, а задні біля стегнів підтримували черево. Обидві ноги звисають, не досягаючи землі. На коней нав'язують віжки та вуздечки, тягнуть наперед і прив'язують до колів» (Herod, IV, 72).

На жаль, активна оранка земель навколо курганів, не лишає великих сподівань на знахідки подібних поминальних ритуалів скіфів. Проте поодинокі випадки археологічної удачі дають надію на майбутні відкриття. Так біля вже згаданого кургану Чортомлик, який, на думку Ю. В. Болтрика та О. Є. Фіалко, може ототожнюватися з гробницею царя Атея, було розкопано частину довкола курганного простору. Тут археологи зафіксували кілька скупчень людських та кінських кісток із деталями вузди. Оскільки ці знахідки не були поміщені в могильну яму, а просто лежали на давній похованій поверхні, автори публікації цієї пам'ятки пов'язали їх із рештками мертвих охоронців — поchtу похованого царя.

Царські могили у Геррах

Повертаючись до свідчень Геродота, зауважимо, що заслуговує на довіру і локалізація царських поховань. Нагадаємо, він писав, що: *«Могили їхніх царів розташовано в місцевості Геррів, в тому місці, до якого Борисфен судноплавний, пливучи від моря... І коли так вони [скіфи] об'їздять із покійником усі племена, вони прибувають у країну Геррів, яка є областю останнього підвладного їм племені і місцем поховання царів»* (Herod, IV, 71).

Існує велика наукова дискусія щодо локалізації місцевості Геррів. Найбільшу проблема криється у ідентифікації річки Герр, за якою і був названий край. На сьогодні найбільш вірогідним є ототожнення з однією із двох сучасних річок — Конки чи Молочної. Саме це, а також наявність у регіоні так званого Великого Лугу у низинах Дніпра концентрації і заможних поховань знаті у VII–V ст. до н. е., і найбільших курганів скіфської аристократії IV ст. до н. е. схиляє до правомірності такої локалізації Геррів. На це вказує також згадка про судноплавність Дніпра — отже, це місцевість південніше порогів.

Поховання рядових скіфів

«Так вони ховають своїх царів, а інших скіфів, коли ті помирають, найближчі родичі кладуть на вози і перевозять їх до домів приятелів. І кожен із них приймає їх і частує всіх, хто супроводжує померлого, водночас підносячи йому всі ті страви, якими частує і живих. Отак сорок днів возять незначних людей, а вже потім їх ховають» (Herod, IV, 73).

Відомі свідчення, які підтверджують традицію тривалого прощання з небіжчиком. Зокрема, Ю. В. Буйновим та В. Б. Шевченком було помічено, що в рештках поминальної їжі, що збереглися в продуктах корозії бронзового казана з невеличкого кургану № 14 біля с. Черемушна на Харківщині, законсервувалися окислами личинки синіх м'ясних мух. За розмірами істот було видно скільки часу казан із м'ясом стояв у відкритому стані — від одного до двох тижнів. Отже, приблизно стільки тривало і прощання з померлим.

Ще на початку XX ст. дослідникам було зрозуміло, що найбідніші за інвентарем підкурганні поховання належали рядовим общинникам. У подальшому було з'ясовано, що у постгеродотівський час скіфи почали ховати найбідніших осіб і у ґрунтових (без насипів) похованнях: Мамай-Гора, Скельки у Нижньому Подніпров'ї, Барвінкова Гора у Поворсклі та ін. Такі невеликі могили не містять жодних престижних речей, а лише мінімум зброї, посуду та заупокійної їжі. Такий поховальний звичай не відбився у писемних джерелах, а виявлений лише на основі даних археології.

Отже, інформатори Геродота, або безпосередньо сам історик були знайомі в деталях із особливостями скіфського поховального обряду. Помітно, що риси, притаманні для церемоніалу IV ст. до н. е., Геродоту ще не відомі. Описуючи похорон царя, грецький автор розкриває синхронний йому і найбільш традиційний варіант поховальної практики.

Саме поєднання даних археологічних розкопок та писемних джерел дає змогу реконструювати певні ритуальні практики скіфів, а також відстежувати зміни у них протягом часу.

Боги і Богині Еллінів

Тетяна Шевченко

Основою релігії давніх греків був політеїзм, багатобожжя. Віра в силу незліченних богів і божеств, що населяють недосяжний Олімп, інші численні гори, ліси, моря і ріки, була спільною для всіх еллінів. Поети описували особливості життя цих богів. Олімпійських згадували найчастіше, інших — богів більш віддалених місцевостей — звеличували на місцях. Тисячі і десятки тисяч божеств і героїв описали грецькі автори. Завдяки тому, що в античності фактично не було чітких релігійних канонів, єдиної правильної догми, поетична думка створила десятки різних варіантів життєписів і просто пригод богів.

Найвідомішими для всіх еллінів були мешканці Олімпу: Зевс, Гера, Посейдон, Гестія, Деметра, Персефона, Аполлон, Артеміда, Афіна, Діоніс, Гермес, Аїд, або за іншою версією, Плутон, Гефест і Геба. З них останніх зараховували до олімпійських далеко не всі міфотворці. Те, що їх усі греки знали, не означало, що вшановували в усіх античних полісах однаково. Навіть в такому місті як Афіни, зовсім не Зевсові вклонялися найбільше. Ніхто не мав сумнівів щодо його першості серед богів, але головнішою для мешканців міста була Афіна. Що й казати про інші міста Ойкумени, які берегли свою історію заснування, пам'ятали своїх героїв, вирішували, хто з богів більше прихильний саме до них.

Наприклад, Аполлон допоміг грекам, що заселили береги моря сучасної України, заснувати свої поселення на новому місці. У кожному з нових полісів його вшановували усією громадою. В Ольвії влаштували святилище на головній священній ділянці міста, в Пантікапеї збудували величний храм, найбільший в усьому Причорномор'ї, в Херсонесі зображали на монетах. У Тірі й Ольвії цей бог очолив пантеони, тобто став головним богом цих міст. Він привів понтійських греків на нову землю. І як же було йому не дякувати. Звернувшись у святилище Аполлона, хто в Дельфі, а хто в Дідіми, вони отримали пораду оракула. Вустами пророчиці Аполлон показав їм, куди рушати кораблями, де їх чекає успіх у новому житті.

А далі — була їхня історія. Майбутні херсонесити зустріли опір гірських племен. І тут треба було звертатися до войовничих богів. Артеміда Партенос (грецькою «Діва») стала сакральною завойовницею Таврики. Минуть роки, і завойовником значних сільськогосподарських територій навколо Херсонеса вважатиметься, поряд з нею, герой Геракл. Він також отримає головне місце в пантеоні міст азійської частини Боспору. Керкінітіда, що історично розвивалася під впливом Херсонеса, також, на думку її мешканців, перебувала під опікою Артеміди та Геракла.

Ольвіюполіти освоїли тиху гавань на лимані і продовжували вшановувати Аполлона. Утім, у часи чвар у місті виявилось, що допомогти цей бог може краще, якщо називати його вже не Аполлон Ієтрос («Лікар»), а Аполлон Дельфіній. Зі зміною історичної ситуації, у перших століттях нашої ери на чолі пантеону Ольвії постає вже герой Ахілл. Прирівнявши до бога, мешканці називали його епітетом Понтарх.

У містах Боспору, в Тірі та Ніконії — свої історії стосунків із богами. До Афродіти Уранії (Небесної) зверталися боспоряни від імені усієї громади. Так, на Олімпі ця богиня легковажна. Отримуючи освіту, мешканці Пантікапею, Феодосії, Німфея, Тірітаки, Порфмія і Кімеріка знали про це з юних літ. Але лише їй вони були вдячні за сильну державу, яку об'єднувало місто Пантікапей. В них вона була покровителькою мореплавства, а також са-

мого заснування їхніх міст. Храми Афродіти існували в Пантікапеї, Німфеї, Фанагорії, Гор-гілії та Кепах. Громадські святилища підтримувалися у Кітеї, Мірмекії, Феодосії й Танаїсі. Еллінська Афродіта не була таким однозначним божеством. Її культ мав давні корені, і він свій початок від культу Великої Матері як джерела всього живого. Це один із найдавніших і найскладніших культів. Тільки пізніше вона стала покровителькою кохання, водночас не втративши своїх захисних і хтонічних функцій. Окремі династії Боспорських правителів упроваджували культу своїх покровителів, наприклад, Діоніса.

Це не означає, що інших богів забували. Зовсім ні. Були божества, яких вшановували на найвищому рівні від часу заснування поліса до повного занепаду язичництва. Але це не було прагненням до монотеїзму. Всі інші боги, яким вклонялися поряд із покровителем, відповідали за свій окремий аспект життя населення. Зевс був у пантеоні багатьох міст Боспору, його символ блискавка зображувався на монеті Керкінітиди, Херсонеса. Але найбільше дарів отримував той, на кого найбільш надіялися чи найбільше боялися. У війні допомагав Арес і йому слід було принести жертви перед боєм.

Землеробські сподівання на врожай покладали на Деметру та її доньку Кору-Персефону. А землеробським давньогрецьке суспільство було від початку і до кінця. Міста, торгівля, війни, митці, поети... Усе так, але основне населення займалося сільським господарством. Кожен поет не цурався військової справи, а кожен, хто заслужив повагу на громадських посадах, — виконував релігійні функції в громадських святилищах. Земельний наділ був основою належності до громадянської общини. Релігійні свята, пов'язані з проростанням зерна, стосувалися всіх. За міфом, це Кора-Персефона поверталася із потойбічного світу, де вона була дружиною Аїда, до своєї матері Деметри. У творах образотворчого мистецтва вона із зерном у руці, своїм символом перебування півроку під землею, куди її викрав чоловік. Так само сезонні свята, пов'язані з вирощуванням винограду і виготовленням вина, стосувалися усієї громадянської общини. Спільні процесії до храму або до заміського святилища, про які згадано і в херсонеському написі на мармурі, жертви, події у театрі — все це було присвячене Діонісові.

На межах сільськогосподарських земель полісів, фактично на межах держав навколо міст, також існували святилища. Часто вони були прив'язані до незвичних природних місць — мис, коса, ущелина, печера, ліс, які за віруваннями греків, населяли божества і напівбожества. Зокрема, в Ольвії існувало святилище в Гілеї, священному гаю. Сліди античних святилищ на пагорбах і горах знаходять навколо Німфея. Про святилище на мисі Партеній та жрицю Артеміді Іфігенію грецькі поети написали до десятка версій оповідей.

Завдяки цим місцевостям, грецькі боги отримували свої епіклези («епітети»), які визначали особливості їхнього культу. Матір богів, усім відома як Кібела, була Матір'ю Ідейською в Песинунті, біля гори Іда, мала свої епітети в Кізіку біля гори Діндімон, в Римі, де вшановувалася на пагорбі Палатин. Ні в Херсонесі, ні в Ольвії, ні на Боспорі нема жодного свідчення, що греки цих міст і поселень навколо них називали її Кібелою. Матір'ю богів — так, рідше — Матір'ю Фригійською, Матір'ю Ангїсою, а також Матір'ю Гілейською. Це при тому, що зображали її на всій території Ойкумени однаково: сидячи на троні з левом, який стоїть поряд, або якого вона тримає на колінах чи попирає ногою. Численні епітети отримав Аполлон. Окрім Іетрос і Дельфіній, відомих в Ольвії, його називали Аполлоном Фебом. Таким іменем підкреслювалися його судові та каральні функції.

Греки на території сучасної України вшановували Борисфена, божество ріки Борисфен (Дніпро), Херсонас, уособлення міста Херсонес, Тірас — божество Тіри. Деякі міста мали культові нави — Німфей, від святилища напівбожественних німф, Феодосія від давньогрецького «боголюбна», Ніконій, від богині перемоги Ніки, Ахіллейон від героя Ахілла.

На інших берегах Чорного моря були міста, названі на честь інших богів: Аполлонія, Діонісополь, Гераклея тощо.

Богів можна було вшановувати всіх. Гірше було обійти увагою якеś важливе божество. Якщо якийсь громадянин вважав за потрібне вшановувати не лише тих богів, яким влаштовували загальні урочистості, він міг робити це вдома, з родиною. Міг організувати навіть релігійне об'єднання навколо культу цього бога — колегію, фіас. У Греції найчастіше до таких спілок входили члени філи або фратрії, об'єднань родів у межах громадянської общини. У деяких полісах ці союзи приносили пожертви і влаштовували святкові бенкети на честь тих самих богів поліса — Діоніса, Зевса, Геракла. Однак віра у свій особливий статус змушувала їх додатково, або якимсь по-особливому вшановувати тих самих божеств. Зокрема, Деметра і Кора-Персефона, Діоніс, Матір богів, а пізніше Ісіда, Мітра потребували тайнств — таємних культів з ініціаціями, випробуваннями перед посвятою, які називали містеріями. Причому, ті самі учасники зі всіма мешканцями міста брали участь у загальнополісних святах, а також у цих містеріях.

Удома, в родині, пожертви здійснювалися богам-покровителям сім'ї, вогнища, безпеки в межах огороженої території. Це Зевс із епітетами Геркей, Ктесій, як бог комор, огорожі та всього, що в її межах, Гестія, богиня вогнища. Родинні події — народження дитини, шлюб, смерть родича — супроводжувалися зверненням до богів з відповідними функціями. «О, боги!» — звертаються герої грецьких трагедій, ніби й до всіх богів. Однак під час пологів найкраще допоможе звернення до Іліфії, тоді як мешканцям Криту — до Аріадни, а у шлюбі — до Зевса і Гери, до Афродіти.

Поховання затребувало пожертви підземним богам. І тут ще більша різноманітність, не лише відповідно до регіону, а й до окремих поселень, родів, родин. При загалом однакових уявленнях про життя померлих у царстві Аїда, в архаїчний і класичний період, навіть тоді окремі греки, які брали участь в містеріях, чекали на привілейоване потойбічне життя. Тож якщо більшість звертали свої молитви, крім Аїда, до далеких предків-героїв, які мали зустріти нового померлого, то учасники таємних культів закликали бога містерій (Діоніса, Деметру чи ін.) взяти їх у продовження святкувань та бенкетів і на тому світі. З елліністичного періоду, хоча варто сказати, що в таких віддалених античних центрах як північнопричорноморські — з кінця елліністичного періоду, уявлення про життя після смерті урізноманітнюються. Героїзації жадали ледь не для кожного померлого родича. В такий спосіб кількість героїв, напівбогів і запозичених богів зростала.

У кожному полісі через різні шляхи розвитку створилася своєрідна ідеологічна ситуація, яка впливала і на релігійний світогляд окремої родини та особи. Оскільки релігія була основою культурного життя давнього населення, вшанування божеств, що належали до полісного пантеону, мало визначальне значення для консолідації населення, а уявлення про ці божества — для обґрунтування реальних подій громадського значення. В ідеології відображалися особливості політичного, економічного та культурного розвитку населення. Релігійні уявлення та пов'язані з ними ритуали були невід'ємною частиною життя людини в античності.

Релігія Херсонеса, Пантікапея чи Ольвії, тобто прийняті громадянами і членами їхніх родин ідеологія і спільні культові дії, відрізнялася від релігії інших античних полісів певними особливостями. За суттю вона була тією ж — це віра в силу багатьох богів, наділених певними функціями, а також дії, спрямовані на вшанування цих божеств. Для досягнення прихильності богів виконувалися усталені ритуали, деякі з божеств вважалися більш прихильними, або ж навіть покровителями поліса.

Про ці особливості кажуть нам писемні, епіграфічні пам'ятки, зображення богів і їхніх атрибутів на монетах, у скульптурі, рельєфі, а також архітектурні деталі і археологічні рештки храмів. Інші культові знахідки, особливо ті, що походять із розкопок жител, є свідками родинних культів. Найбільше згадок давніх авторів, Страбона, Плінія Старшого, Помпонія Мели, отримав культ верховної богині Херсонеса. Треба тільки відрізнити свідчення херсонеського культу від міфів про таврську кровожерну богиню, теж «Діву».

Зображення на монетах найчіткіше повідомляє про полісні культу. За особливостями зображень можна виявити уявлення про божества, а також історичні умови, в яких ці боги набували тих чи інших функцій. Інакше кажучи, зрозуміти ситуацію певного періоду, коли поліс потребував допомоги чи заступництва тих чи інших божеств у властивих іпостасях. Для Херсонеса, Ольвії, де карбування здійснювалося централізовано, монетні типи справді можна вважати суттєвим підтвердженням полісного культу. На монетах зображали здебільшого усталені образи верховних богів і атрибути їх культу, а також сюжети з міфів, що стосувалися заснування поліса. Символами були Діоніса — пантера, пізніше — бик, Артеміді — лань, Зевса — лев, орел, Аполлона — півень, лебідь, Афродіти — голуб.

Античне суспільство, як і будь-яке інше традиційне суспільство, керувалося релігійною свідомістю, релігійні уявлення та відповідні практики торкалися усіх сторін життя кожного члена цієї спільноти. Відображеннями цих уявлень є не лише зображення богів у святилищах чи храмах, а й в помешканнях, похованнях, що для невеликого кола кривно споріднених осіб теж ставали культовими місцями. При чому культовими зображеннями були не тільки самі образи божеств. Релігійних уявлень стосувалися і зображення атрибутів божеств, міфологічних учасників культу, реальних учасників, але в потойбічному світі, деталей, символів культового дійства.

Участь у громадських культух була органічною частиною життя громадянина, а нерідко і негромадянина. Чітко окресленим було коло полісних культів, видавали закони, що регламентували кількість приношень. Та водночас не існувало касти жерців, яка переслідувала б шанувальників «неофіційних культів», або вимагала коштовних дарів для храму. Навпаки, законами обмежувалася надмірність витрат у виявленні жалоби, чи інших афектів, які перетворювалися на демонстрацію приватних переваг.

До участі в ритуалах поліса особу спонукали релігійні почуття, прагнення досягти блага як для себе, так і для усєї групи шанувальників, а не державні органи. У традиційному суспільстві не йдеться про віруючих чи невіруючих. Поділ на такі групи з'являється лише, коли є кілька ідеологій, свого роду релігійний вибір. На відміну від цієї ситуації, культу поліса первинно не були насаджені державою. Добре сказано: селяни античності не були в опозиції до держави, вони самі були державою.

Політична ідеологія зумовлює економічні відносини, які своєю чергою базовані на способі господарювання; землеробство породжує уявлення про залежне від природних і надприродних сил існування людини. І поліс, і сім'я, і господарство були просякнуті ідеологією, яка зумовлювала напрями і способи їх розвитку в часі. Для традиційного суспільства, якою є кожна землеробська спільнота, основою ідеології постають релігійні уявлення. Вони впливали на формування характерних рис еллінської патрилокальної і патрилійної сім'ї, на розвиток статусу і прав громадянина, на соціальні відносини. І нарешті релігійні уявлення охоплювали сам поліс: прихильність богів до поліса визначалася вдалим виконанням ритуалів усіма членами общини разом з їхніми родинами.

Родинні культу починалися там, де закінчувались полісні, але не були полярними останнім. Біля домашніх олтарів вшановували тих же богів поліса, спрямовуючи до них молитви більш особистого характеру, проводили ті ж ритуали очищення, принесення по-

жертв, спільної молитви і трапези. Відмінністю між полісними і родинними культами була спорідненість учасників, а відповідно, і їх кількість. У поховальній процесії брали участь родичі померлого, у процесії, що йшла до святилища вшанувати покровителя поліса — усі члени поліса.

Релігійне життя не було відірване від повсякдення. Вбачають наявність у певні періоди, свого роду, моди на той чи інший тип зображень богів, яких вшановували вдома. Масовість використання якихось фігурок богів вказує на побутування уявлень про заступництво божества, віри в реальність його допомоги чи то померлому, чи то його живим родичам (у разі покладання фігурок до могили), або усім членам сім'ї (у разі зберігання теракот у домашніх святилищах).

Навіть за всіх особливостей в кожному окремому регіоні процедура відправлення культу зберігалася. Це відображає суть традиції: ідеалізацію повторюваності як зв'язку із предками, героями, божествами, що лежить в основі ритуалу. Ритуал є практичною стороною релігії, хоча включає в себе сакральне звернення до невидимих сил, переповідання міфів, словом, — все, що бере свій початок в релігійних уявленнях. Уявлення про відносини з божествами зумовлювало регулярне і старанне виконання обрядів, регламентованих кількості принесених дарів божествам і померлим, очищення перед ритуалом і після проведення поховання, спосіб принесення цих дарів тощо. Боги і померлі в уявленнях еллінів мали владу і контроль над долею живих: так посилювалося усвідомлення важливості родинних і полісних зв'язків, так кристалізувалися найдрібніші деталі ритуалів, що проводилися сім'єю.

Одним із основних складових ритуалу було принесення пожертви. Йому передує приготування: прикрашення жертви, учасників, дому, місця офірування, яке свідчить про небуденність усього дійства, про вивищення сакрального над повсякденним життям. Пожертвою обирали домашню тварину, найдоступнішим було принесення дрібних тварин, навіть домашньої птиці. Для переміщення офірованого до місця пожертви влаштовували процесію, що складалася з учасників ритуалу і символізувала перехід від буденного до сакрального, від світу реального в потойбічний. Сакральне значення мала не лише територія святилища, а й шлях до нього. Отже, сам перехід теж був символічним перебуванням в потойбічному світі.

Така процесія могла також прямувати від дому до храму чи полісного олтаря, якщо приносилися жертва на знак вдячності чи присягання, початку чи закінчення якоїсь справи. Тоді вона складалася з обмеженої кількості учасників, що виконували роль свідків. Також процесії проходили від дому до цвинтаря під час ритуалу поховання або вшанування померлого. Зрозуміло, що при жертвоприношенні на домашньому вогнищі влаштування процесій не було доцільним або ж мало символічний характер. Прямування до місця проведення ритуалу супроводжувалося співами, танцями, грою на музичних інструментах. Для кожного могли складати інші, більш властиві танці чи співи гімнів, змагання музик, авторів гімнів.

Процесії були публічними. Якраз ця частина ритуалу найяскравіше виражає суть традиційного суспільства: показовість на кожному кроці життя. Навіть події суто родинного значення мали набувати розголосу, свого роду, загального визнання, легітимації, чому й сприяло проведення ритуалів. Народження, шлюб, смерть — усе це не було дійсним без відповідного виконання регламентованих культових дій. Вшанування божеств при цьому покликане завоювати прихильність не лише вищих сил, а й членів соціальної групи, для чого при похованні або при шлюбі збиралася уся родина. Визнання новонародженого взагалі відбувалося не відразу, а за кілька етапів: в межах сім'ї, родини, роду, братрїї та усієї

спільноти. Щоразу вшановувалися божества, влаштовувалися пожертва та спільне споживання жертвовної їжі. Тобто замість законів діяла релігія. Спільна трапеза розцінювалася як символ об'єднання групи, визначення кола близьких.

Перед жертвоприношенням передбачалося символічне очищення: вмивання рук, окроплення водою жертвовної тварини. Це, певною мірою, теж належить до переходу від повсякденного до сакрального, символізує готовність до небуденних дій. Проливаючи кров офірованої тварини, жрець не стає нечистим, як це відбувається при інших вбивствах. Кров'ю жертви мав бути окроплений олтар, тоді на олтарі спалювалися деякі нутрощі, інші їстівні пожертва, а м'ясо розділялося між учасниками. Елліни вживали м'ясо лише під час ритуалів та свят, яке обов'язково було з'їсти на місці жертвоприношення.

Шкуру залишали для жерця або святилища, але пожертва могла відбуватися і без участі жерця. У кожному культовому випадку все одно був присутній лідер, найчастіше — глава сім'ї чи роду, магістрат, той, хто приносить пожертва на знак очищення, подяки, вшанування померлого родича. Він починає молитву, узливання тощо. У пожертві впорядкованої дії кожного: вмиванням рук і киданням ячменю у вогонь окреслюється коло учасників, визначається соціальний порядок.

Криваві ритуали здійснювали, найчастіше, перед битвою, на могилі або для очищення. Безкровні ритуали можна вважати більш наближеними до повсякденного життя. Це пожертва домашньому вогнищу перших шматків їжі перед її споживанням, це узливання, вотивні дари. Принесення звичайної їжі відбувалося при жертвоприношенні тварини. Важливим при цьому було спалення цієї їжі. Вогонь у ритуалі відігравав чи не найважливішу роль. Ритуали без використання вогню вважають доволі рідкісними. Можна казати про сакральне значення вогню, який ніколи не згасав у будинку.

Безкровним є принесення вотивів. Загалом дарування чогось вважається знаком визначення привілейованого, вищого. На олтар, до храму приносили перші плоди, тваринні пожертва теж супроводжувалися приношенням їжі. Узливання олії чи вина можна вважати найбільшим марнотратством, адже вилите неможливо спожити. Принесення вотивів, інші ритуали були, свого роду, надією, оскільки виконання прохань не було гарантовано.

Прохання, подяки, присяги, молитви промовлялися вголос. Виняток становлять молитви до підземних божеств. Саме визначення «молитва» є, радше, умовним у цьому випадку. Не було записаних чи рекомендованих текстів чи то прохання, чи подяки. Молитва тут постає не формулою, а формою звернення до божества: закликали його ім'я, називали якнайбільше епітетів, або ж місце, звідки воно може прийти, а тоді висловлювали свої побажання. Знов-таки, молитва здійснювалася привселюдно. Усамітнення, «внутрішнє вшанування божества» стосувалося найперше філософів, їхніх учнів, і саме від них поклоніння набуває особистого характеру, очевидно, не відразу і не на всіх територіях.

Людина традиційного суспільства, яким була кожна спільнота, що забезпечувала себе землеробською працею, бачить себе як члена соціальної структури, як нащадка предків. Тобто усвідомлюється своє чітке місце в просторі і часі, змінити це місце можна лише за допомогою визначених обставин і ритуалів.

Давно розробляється ідея незадоволення духовних потреб індивіда релігією поліса. Але такі процеси пов'язують із часом кризи самого поліса. Коли ж мовиться про розквіт поліса, треба казати про актуальність та відповідність релігії тогочасній політичній та соціальній ситуації. Релігія предків залишається близькою для еллінів ще довгий час, не дивлячись на нововведення, підхоплені соціальною верхівкою. Сократ, звинувачений в атеїзмі в такому розвиненому античному центрі як Афіни, був винятком.

Якщо божество допомагало, наприклад, у військовій справі, то допомога ця поширювалася і на все військо (спільноту), і на одного воїна (індивіда). Але на винятковості окремої особи не наголошувалось. Звісно, вона була важливою як громадянин, який має право голосу у вирішенні питань, що стосуються всього поліса, як той, хто займає певну посаду в полісному устрої, як глава родини, як власник земельного наділу (у межах співвласності общини). Такою ж була роль особи і в релігійному культі на різних його рівнях: культі поліса, філи, релігійного об'єднання і сім'ї. На кожному з цих рівнів вшановували ті ж божества, проводили схожі ритуали, в яких брали участь ті ж громадяни та члени їхніх сімей. Відмінність полягала в кількості та принципі спорідненості учасників. На цьому й базувалася давньогрецька релігія.

Поховальні звичаї еллінів

Тетяна Шевченко

Поховальні обряди в Стародавній Греції були вираженням, свого роду, відповідальності перед померлим родичем, ухилення від якої суспільство карало щонайменше осудом. Та ще більше ці обряди ставали священним дійством, учасникам якого віддавалася шана як наближеним до чогось небуденного, потойбічного. На період поховальних і поминальних ритуалів задіяні в обрядах вважалися особливими. Зважаючи на страх перед смертю та невідомим — «нечистими».

Такий статус ніби сакралізував усі дії, які проводили родичі щодо померлого. Звичайне покладення тіла в могилу ставало цілим комплексом часто складних і тривалих обрядів, що супроводжувалися виявленням шани померлому в той чи інший спосіб, традиційний для даного родинного кола. Найпростіше слово чи жести, виражені у визначений момент, набували символічного, часто зрозумілого лише обмеженій групі осіб, змісту. Правильність зробленого та сказаного під час ритуалу впливала на долю померлого і живих. Практично необхідні дії кристалізувалися в обов'язкові для виконання обряди. Основним чинником у цьому процесі були уявлення про життя після смерті, турбота про спокій померлого родича. Уся важливість ритуалів була в точному повторенні, наслідуванні попередніх поколінь.

Культові речі, знайдені в похованнях, відображають вірування і уявлення родини похованого про потойбічний світ. Деякі з них свідчать про містеріальні уявлення, пов'язані з відомостями про таємні ритуали і очікування на краще, ніж у непосвячених, життя після смерті. Склепи заможних еллінів на Боспорі, в Херсонесі містять розписи із зображенням персонажів вакхічних містерій на честь Діоніса або елевсинських на честь Деметри і Кори-Персефони.

Самі лише речі з поховань не розкажуть всього про звичаї еллінів. Важливим було, до якої сторони світу обернений небіжчик. У часи, коли поховання почали робити в родинних склепах, склепи орієнтували вхідними отворами на схід. У деяких містах Північного Причорномор'я до початку еллінізму в некрополі домінувало орієнтування похованих головою на схід, тоді як в інших античних центрах орієнтування за сторонами світу не мало такого значення.

Тіло померлого спалювали за наявності такої можливості. На цей обряд витрачалося більше затрат і часу. Щоб повністю спалити тіло, вогнище треба було підживлювати кілька годин. Тілоспалення відповідає зацікавленню заможних родин обстоювати своє давнє походження, а відповідно, прагненню долучатися до звичаїв предків, адже за архаїки більшість дорослих небіжчиків кремували. Кремації або клали в урну, або просто в яму. Урнами міг стати різний посуд. Спосіб нанесення написів на цьому посуді теж не був однорідним.

Іноді саме для проведення помпезних і тривалих церемоній тіло попередньо спалювали. Здійснення поховального ритуалу включало кілька етапів. Прощання, омивання, приготування до зміщення, перевезення на цвинтар, оплакування, узливання і пожертви на честь небіжчика, — все це мало більшу вагу, ніж саме поховання. Повне виконання усіх належних ритуалів, вочевидь, займало багато часу. Церемонія з її блиском і урочистостями позначала бар'єр в обряді переходу недавно живої особи в стан небіжчика, тобто «наближала смерть духовну». Гомер писав, що тільки після достойного поховання душа йде в Аїд.

Усвідомлення смерті наставало лише після закінчення усіх необхідних етапів прощання з покійним для переведення його в статус небіжчиків.

Якщо церемонії прощання неможливо було завершити одразу на другий день після фізичної смерті, а це могло бути зумовлено надто великою кількістю учасників або перевезенням тіла на батьківщину, — то виникала потреба якимось чином призупинити фізичний розклад тіла, тобто зблизити смерть фізичну з ритуальною. Ця потреба звучить вже в Гомера. Тіла Патрокла і Гектора в «Іліаді» були дивом збережені нетлінними протягом 9 днів, тіло Ахілла — 17 днів, для звершення достойного поховання героїв. Саме боротьба з тлінням була причиною використання бальзамаріїв, які часто знаходять у могилах. У них тримали спеціальні речовини («дорогі масла» в Гомера). Можливо, саме через прагнення призупинити тління вибір падав на обряд тілоспалення, для продовження ритуалів уже над крмованими рештками.

Помпезні поховальні церемонії були способом демонстрації величі та влади в античному суспільстві, що відображається в законах Солона, які обмежували розкіш приватних поховань. Дієвість цих обмежень відбилася і на зменшенні в Аттиці відсотка кремацій з середини VI ст. до н. е., в часи Солона. У Спарті контроль за почесністю в похованні громадян різного статусу (басилевсів, загиблих у бою воїнів) був більш детальний.

Тож поховані способом тілоспалення могли дійсно належати до багатих верств населення. Тілопокладення відповідало обставинам, коли поховання можливо або необхідно було здійснити одразу після фізичної смерті, тобто коли була невелика кількість родичів-задіяних у церемоніях прощання з небіжчиком, або коли ситуація змушувала скоротити до мінімуму розмах і тривалість поховальних ритуалів. Це стосувалося, зокрема, загиблих у бойових діях. У такому випадку в поховання могли навіть не класти супровідних речей. У найдавніших некрополі Херсонеса та інших міст Таврики переважна більшість поховань — тілопокладення. Тобто приватні поховання представників еліти здійснювалися з такою ж простотою церемонією, що й кожного громадянина. За елліністичного періоду, часу розквіту поліса, поховання представників суспільної верхівки відбувалося з дотриманням або й ускладненням усіх деталей церемонії, пов'язаної з культом предків. Адже саме походження часто слугувало обґрунтуванням високого соціального статусу окремих громадян.

Співіснування кремації та тілопокладення пов'язують із соціальною нерівністю. Та сама причина збільшення в елліністичному періоді кількості речей в могилах, а також покращення їхньої якості. Загалом, інвентар могил в Херсонесі, Ольвії та Тірі порівняно бідний, адже соціальна та майнова диференціація громадян була слабка. Ознаки зміни у побуті, поява розкоші стосується часу з III–II ст. до н. е. Інша справа — поховальні комплекси Боспору. Однорідні могильники його хори не порівняти з могилами знаті.

Саме в могилах з кремаціями зафіксовано коштовні прикраси, та й розташування деяких із них свідчить про високий статус похованих. Двадцять відсотків кремацій в херсонеському некрополі за елліністичного періоду відповідає кількості осіб, належних до найвищого прошарку суспільства, як і сім відсотків за перших століть нашої ери, зважаючи на релігійні пошуки, передусім, серед верхівки тогочасного суспільства. В Елладі за класичного періоду кремацій більше, а за елліністичного кількість їх скорочується, тоді як сам обряд ніяк не вдосконалюється.

Порівняно прості були і більшість надгробків. Вартість їх була доволі високою, тому до елліністичного періоду найчастіше їх виготовляли з вапняку, мармур використовували тільки як невеликі вставки. З III ст. до н. е. більш інтенсивно використовуються мармурові стели. Тобто їх почали замовляти ширші верстви населення.

Саме тоді зростає кількість антропоморфних надгробків у вигляді голови і плечей. На Боспорі, в Ольвії та в Херсонесі вони відомі протягом усієї античності. Далекий від високохудожнього вигляд антропоморфів не означає, що їх ставили на могилах не греки. Усі деталі надгробка малювалися фарбою — портрет, символи соціальної, гендерної належності, можливо, й підписи. Антропоморфні надгробки залишаються в контексті античної, а не «варварської» поховальної практики. Їхні аналоги можна знайти далеко на захід від скіфів чи синдів, на території сучасної Іспанії та Португалії. Такі стели у вигляді плити у формі голови і плечей були образом померлого, можливо, мали апотропеїчне, захисне значення. Оформлення стел і антропоморфних надгробків мало свої відмінності, залежно від періоду, а також вікових і статевих відмінностей.

Поховання було обов'язком членів сім'ї. Поховальні традиції формувалися в порівняно вузькому колі. Через те поховальні звичаї мали певні нюанси в кожній родині. Обряди усталені в межах сімейного кола були відмінні в кожній родині. Вони були зумовлені подіями, що стосувалися поховання, та відповідними уявленнями про «своїх» померлих. Ми можемо відновити лише загальну картину, свого роду, середнє арифметичне, тоді як уся варіативність опускається як випадковість або незначні винятки.

Речі з поховань дають також інформацію про найнижчі пласти релігійної свідомості населення — вірування. Це сфера повсякденного життя, де віра в надприродні сили, їхній вплив на людину втілювалася в конкретних діях, способі поведінки. Сфери ідеології та вірувань у поєднанні становили світогляд елліна. Вірування були пов'язані з такими аспектами життя людини як дім та землеробська господарча діяльність.

Вшанування померлого відбувалося не лише біля могил. Дім був не менш важливим осередком ритуалів, напрямлених на вшанування родинних героїв. Центральне місце дому, вогнище, ставало імітацією поховального вогнища, шматки їжі та узливання — повторними дарами для померлого. Дарунки і молитви відроджували його присутність в домі, наділяли його надприродною силою для опіки над живими.

Культу предків стосуються деякі олтарі, зокрема знайдені на території дворів житлових будинків. На них вшановували покровителів дому, якими ставали героїзовані предки. Саме у дворі будинку відбувалося приготування померлих до перенесення на цвинтар. Цим померлим родичам доручалося оберігання дому і домочадців, покровительство в кожній справі та події родини.

Поховальний культ містив у собі риси більш давніх забутих вірувань, мав уже менш зрозумілі для сучасників обряди. Тобто і щодо часів Платона, і щодо римського періоду важливою у влаштуванні поховального ритуалу була родина. Традиції, що більш віддалені від розуміння сучасниками їхнього практичного значення, ставали все більш загадковими і містичними. Виконання їх перетворювалося на неухильний обов'язок членів родини. Неприпустимим було упущення якоїсь деталі обряду або неправильне його виконання. Сакралізувалися дії та предмети, пов'язані з похованням, і самі дійові особи на час виконання своїх обов'язків щодо померлого родича.

Поховання завжди було не лише обов'язком, а й привілеєм законних спадкоємців, закріпленим у законах багатьох полісів. У Афінах класичного періоду було встановлено обмеження, за яким у поховальній процесії не могли брати участь жінки більш віддалені, ніж троюрідні. А на Хіосі законом дозволялася участь не більше як п'яти жінок-родичок, крім жінок-членів сім'ї. Цим обмежували виявлення розкоші, вивищення багатих родів, які запрошували плакальниць, щоб привернути увагу до важливості свого гену, в грецькому значенні цього слова.

Скільки б осіб не залучалося до обрядів, принципом їхньої участі була кривна спорідненість. У рідкісних випадках, за особливі заслуги перед полісом поховання здійснювалося за громадський кошт. Тоді до ритуалів долучалося все населення. Процесійна хода до могили та обряди на цвинтарі, при яких дійсно могли бути присутні всі охочі, не були єдиним етапом поховання. Ціла низка ритуалів, проведених у домі померлого, передувала цим публічним діям біля могили. Не менш важливими були і поминальні ритуали, які проводилися на некрополі, біля домашнього вогнища.

Поховання було консервативним, непов'язаним з історичними чи політичними змінами, що мали вплив на культу полісного характеру. Окремі ознаки поховальних пам'яток існували протягом тривалого часу. До елліністичного періоду більшість дотримувалися суворих поховальних норм. Ідеологічна консервативність була базована на землеробських релігійних уявленнях. Хтонічні культу (культи підземних богів) несхильні до змін узагалі. Наприклад, у дорійському Херсонесі, на відміну від інших некрополів, де знаходять різні види могил, переважають найпростіші, ґрунтові могили. Боспор славився своїми багатими курганами, в багатьох з яких були поховані елліни. Були поховання з дорогоцінним посудом і прикрасами, з привізними надгробками і складними надгробними конструкціями, однак вони становлять невеликий відсоток, кілька осіб на покоління мешканців.

Дитячі поховання дещо відрізняються. Зовсім малих хоронили в розбитих амфорах. У Херсонесі такий звичай існував аж до IV-V ст. н. е. Дитячі поховання були найкраще влаштованими з раннього періоду. Незмінними залишались протягом багатьох століть. З елліністичної епохи дітям обкладають могили черепицею, з доби пізньої античності цеглою. Для античної, як і для багатьох інших традиційних культур, найбільш цінними вважалися не діти, а дорослі, особливо чоловіки, наділені в полісі виключними правами громадян. Однак емоції вносили свої корективи в соціальний устрій.

Водночас поховальний культ не був абсолютно однорідним. У доволі етнічно однорідному середовищі ранніх античних центрів побутували різні уявлення про життя після смерті. Якими б статичними вони не були, все ж простежується їх індивідуальний для кожної окремої групи (очевидно, кривно спорідненої) характер, і вже ці своєрідні риси зберігалися нащадками тривалий час. Варіативність ставала дедалі більшою, що свідчить про перехід до вузькородинного поховання, за якого кількість і якість інвентарю залежала від релігійних уявлень і забезпеченості родини похованого.

В уявленнях греків про життя після смерті неодмінною була «плата Харону». У могилах вона відображається в монетах, покладених у руці, в роті, біля голови. Наявні вони далеко не в усіх могилах. Ці уявлення про життя душі в Аїді фіксуються в похованнях північнопричорноморських некрополів з елліністичного періоду, але набувають найбільшого поширення в перші століття нашої ери. Відсутність монет у могилах слід пов'язувати з відсутністю уявлення про їх необхідність в потойбічному світі. Це не було наслідком «моди», адже в ситуації, пов'язаній зі смертю, поховальна група (сім'я) керувалася не вподобаннями культурного оточення, а власними емоціями.

Некрополі понтійських міст елліністичного періоду дають приклади «підхоронення» пізніше померлих членів сім'ї, але ці приклади рідкісні, як і інвентар в таких могилах. Відсутність інвентарю в цьому випадку може свідчити про стислий період часу, виділений на поховання, неочікуваність смерті, що могло стати додатковою причиною розташування тіла біля раніше померлих родичів. А ще родичі вірили в так зване «возз'єднання родини» в потойбічному світі, яке знайшло своє відображення у сценах вазопису, надгробних рельєфах і епітафіях. Розписи на вазах відповідали уявленням еллінів про відносини героїзованих померлих як з божествами, так і між собою. Отже, потрапляючи з «цього» сві-

ту в потойбічний, померлий знаходив своє місце серед інших, яке відповідало сімейному статусу і родинним відносинам в житті реальному. Голова родини продовжує бути ним і після смерті. Дружина голови сім'ї, помираючи, приєднується, зберігаючи своє залежне від нього становище. Діти теж продовжують соціальну драбину, корені якої — в міфах про предків-героїв.

Чоловіка і жінку одразу на надгробку зображали парою, дорослих дітей-спадкоємців — малими поруч із ними. При цьому зв'язок між померлими та живими, фактично, не припинявся. Відбувалися щорічні поминальні святкування, до померлих зверталися по допомогу, ніби вони були близькі і до живих, і до божеств. Так відбувалося возз'єднання родини, так об'єднувався реальний світ із потойбічним, живі з померлими.

Ці ж уявлення втілювалися в зображеннях померлих у час потойбічної трапези в колі сім'ї на надгробках. Написи на надгробках із Північного Причорномор'я із зображеннями «потойбічної трапези» свідчать про те, що пам'ятники встановлювали, здебільшого, на могилах чоловіків. «Возз'єднання» родини втілювалося в рельєфі саме як апофеоз померлого чоловіка. Жінка при цьому зображувалася у фертильному віці, тобто в час, коли вона найбільш корисна була для суспільства. Щоправда, є винятки. На одному з них жінка зображена тримаючи за руку хлопчика. Можливо, тут питання в часі смерті матері, адже після смерті чоловіка вона переходила під опіку сина.

На деяких надгробках в епітафіях вказувалося вже не лише ім'я померлого та його батька (чи її батька та чоловіка), а й родинні зв'язки живих дедикантів та вираження їхньої жалоби чи побажань. У написі III ст. н. е. на вапняковому олтарі після відомостей про померлого (вік на час смерті і кількість років на службі) вказано, що пам'ятник спорудив спадкоємець, у чому засвідчується релігійний обов'язок — здійснення достойного поховання. Про усиновлених або звільнених рабів, що мали подбати про поховання колишнього господаря, йдеться і в інших латинських епітафіях.

Вчасно тут нагадати про зв'язок поширення традиції зображення «потойбічної трапези» на надгробках з уявленнями про героїзацію померлих, який підводить до розуміння багатьох поставлених питань. Прирівнювання померлого членами його родини до божества багато в чому пояснює відмінності у зображеннях його і його нащадків на надгробках. Однією з особливостей є ідеалізація зображених. Вона може вважатися одним із засобів вивищення, звеличення похованих. При цьому дрібні зображення «несакралізованих» родичів виконувалися більш недбало, іноді схематично. Навіть дарунки в їхніх руках та одяг були зображені чіткіше, ніж обличчя.

У Греції за класики на надгробках відзначали громадські заслуги померлого, а за еллінізму — більш приватні добродеті. У Тавриці такий перехід від загальних до приватних цінностей можна датувати дещо пізнішим періодом. Спочатку інформація на надгробку була напрямлена на суспільство, перехожих. Додаткові свідчення, важливі для вузького родинного кола, — на надгробках наступних століть.

Амулети, обереги відображають вірування і суб'єктивні погляди вузького кола осіб. Віра в магію і чари існувала і в класичній Греції, адже часто знаходять звертання до богів по захист від невидимої небезпеки. В перші століття нашої ери функцію апотропіїв могли виконувати також світильники з рельєфними зображеннями богів-покровителів у потойбічному житті, наприклад, Геракла чи його атрибутів. Не менш важливим у розвитку уявлень про потойбічне життя з цього часу стає нове сприйняття ролі світла і вогню в поховальному культі.

Звичай тримати при собі обереги, — частинки чогось сакрального, — що набув особливого поширення до римського періоду, можна пояснити бажанням відродити ту саму

«незриму присутність» героя чи божества. Частинки землі з могили обожененого померлого могли сприйматися не лише як згадка про нього, а й як символічна частина героїзованого предка. Як частина відображає ціле, так і звичайна грудка землі могла надіятися захисними властивостями, давати впевненість у власній безпеці. Тут варто було б наголосити на визначенні «власна безпека», адже створення оберегів, фактично, моделей сакрального місця чи сакрального предмета, пов'язане з фізичною віддаленістю від цього сакрального, неможливістю бути присутнім біля обожененого, а для цього — поміщення його неподалік. Іншим поясненням є збільшення потреби в цьому сакральному, зумовлене, очевидно, особливо скрутним періодом у житті особи, родини чи всього поселення. Більш радикальним вираженням такої тенденції є носіння оберегу шанувальником цього сакрального при собі. У Херсонесі про наявність такого звичаю свідчать знахідки амулетів у вигляді черепків зі згладженими краями і написами-символами в житлах, а також дедалі частіше в римський період покладання їх в могилу разом із тілом небіжчика. Це може вказувати на ще дужче занепокоєння своєю незахищеністю і на індивідуалізацію шанувальників героя. Важливе значення тут має їхнє віддалення не так від місць вшанування родинних героїв, як від традиції родинного культу загалом.

Амулетами були знайдені в похованнях написи-присвяти окремим божествам, зроблені на фрагментах посуду. Також астрагали, антропоморфні та інші підвіски, золоті лицьові пластини, що проникають у Херсонес зі східних провінцій Римської імперії, камінці та скляні вироби з отворами для підвішування. Ювелірні вироби (печаті, пряжки, бляшки, підвіски) могли бути амулетами, що використовувалися за життя, а потім клалися в могилу з померлим, при цьому всі зафіксовані місцезнаходження їх — саме на некрополі. Найбільше їх у могилах перших століть нашої ери. Причини поширення амулетів слід вбачати, вочевидь, не стільки в етнічній строкатості, зокрема розташованій в цей час у містах римської залози, скільки у змінах релігійних уявлень, на яких базувалися відповідний розвиток у культовій практиці.

В уявленнях античного світу про життя померлих виділяють два послідовні етапи: ототожнення могили померлого з його новою домівкою і поступовий перехід до осмислення відокремленості душі від тіла, а звідси — незалежного від похованого тіла життя душі в іншому світі. Про це свідчать написи на надгробках від пізньоелліністичного періоду до III ст. н. е. на зразок: «земля мене тут покриває» або «я тут лежу».

Докладніші відомості щодо уявлень про потойбічне життя дають відомі в Ольвії, на Боспорі і в Херсонесі віршовані епітафії. Утім, нема підстав вважати, що ці уявлення також поділяло все населення. Ідеться лише про релігійний світогляд конкретної родини, яка організовувала поховання і вшанування померлого, або ж поета, якому була замовлена епітафія.

Водночас існували уявлення про потойбічне життя, пов'язані з містеріальними посьвятами. Тобто разом з еллінами, що поділяли загальні устої, невеликий відсоток громадян чекав після смерті не переходу в Аїд, а достойного життя разом з богами. Вважається, що з такими релігійними течіями, а також єгипетськими релігійними впливами, вченням орфіків, був пов'язаний розвиток ідеї про життя душі в потойбічному світі, де відбуваються суд і покарання. Такі зміни відбулися ще у V ст. до н. е. Перед тим побутувало уявлення про присутність померлого на місці поховання: він їсть і п'є, вмивається (приймає узливання). На першому етапі померлий — залежний від своїх родичів, їхнього виконання ритуалів, годування і узливання, а не від своїх вчинків за життя. Небіжчик був втілений в образі поховального пам'ятника, стели чи поховальної вази, які встановлювали на могилі, а для вшанування на свята мили і прикрашали. У такий спосіб він ототожнювався з місцем поховання.

Єдина справа при житті, що забезпечить спокійну смерть — виховати або всиновити спадкоємця, який буде зобов'язаний доглядати могилу, а отже — померлого в ній. Добре доглядання могили, поминальні ритуали та витрати на них були покликані забезпечити спокійне потойбічне життя небіжчику. Натомість сам померлий мав віддячувати за турботу: захищати родичів, посилати успіхи або допомагати у кожній повсякденній справі. На цьому і ґрунтувався культ предків.

Могили перетворювалися на місця паломництва членів родини, їхніх нащадків, усіх кривих родичів і всиновлених. Із часом місце ставало більш важливим, ніж далекий у часі предок. Якщо вшанування могили і її власника давало якісь успіхи для членів родини, до культу предка (тобто культу могили) голова роду міг допускати інших. Високий соціальний статус родини доповнював значення культу могили її предка для поліса. Так відбувалася героїзація предка. Культ, пов'язаний з піклуванням про могили, також могли допомагати общині збільшувати кількість земель за рахунок тих, що розташовувалися на територіях, прилеглих до могил або святилища.

За зміни політичної ситуації в Греції — тривалих воєн на далеких землях, заснування колоній — відбулися зміни в релігійних уявленнях. Адже релігія залежна від умов життя, коли вони змінюються — виникають нові потреби, нові форми релігії. Віддаленість від місць могил предків, наділених функціями покровителів, призвела до уявлень про відокремлене життя померлого-охоронця від тіла, похованого в зовсім іншому місці. Це було підставою для героїзації не лише видатних померлих, а й простих громадян їхніми живими родичами.

Героїзований предок зображувався бенкетувальником на своєму надгробку. Ці надгробки подібні до рельєфів із зображеннями «апофеозу» бога-героя Геракла, Діоніса та інших богів (напівлежачи під час бенкету). Перехід від одних уявлень до інших, як і будь-які зміни у віруваннях, не міг бути раптовим і всезагальним. Більш властиві для нових життєвих умов уявлення поступово передавалися від родини до родини, закріплювалися в поколіннях і лише тоді відображалися в ритуалах. Різні погляди на життя після смерті могли накладатись, співіснувати ще протягом тривалого часу.

Зміни в уявленнях про потойбічне життя видно на прикладі некрополів Причорноморських міст: в елліністичний час майже зникають поховання у скорченому стані, збільшується кількість інвентарю, покращується його якість. З ідеєю героїзації, близької до уявлень про душу, пов'язані саркофаги у вигляді храму, надмогильні знаки у вигляді стел, близьких за формою до храму, що перетворювали могилу на місце перебування вже душі, а не тіла. Уявлення про окреме існування душі після смерті лягли в основу релігій, що торкнулися грецького суспільства у наступні століття.

Вірування кельтів

Геннадій Казакевич

Інформації про релігійні та міфологічні уявлення кельтів у давніх писемних джерелах на перший погляд збереглося чимало. Це і свідчення еллінських та римських авторів, і виявлені археологами зображення божеств, і навіть записані за середньовіччя ірландські саги. Усі вони нібито говорять про одне й те саме, однак окремі фрагменти інформації настільки розпоршені у часі та просторі, що скласти з них цілісну картину дещо складно.

Античні автори, звичайно, були найраче обізнані з віруваннями кельтів, однак вони не намагалися розібратися у них, лише прагнули пояснити своїм читачам світ кельтських богів (у міру своєї з ним обізнаності) на знайомих їм прикладах. Як, зокрема, зробив це Юлій Цезар: *«Більше за все вони [галли. — Г. К.] вшановують Меркурія. Він має більше за усіх інших богів зображень; його вважають винахідником усіх мистецтв; він також вважається вказівником доріг і проводирем під час подорожей; вважають також, що він дуже сприяє наживі грошей і торговельним справам. Також вони вшановують Аполлона, Марса, Юпітера і Мінерву. Про ці божества вони мають приблизно такі ж уявлення, як інші народи: Аполлон виганяє хвороби, Мінерва навчає початків ремесел і мистецтв, Юпітер має верховну владу над небожителями, Марс керує війною».*

Цезар згадував також про міфічного першопредка галлів, якого він називає іменем римського бога смерті Діс Патера. Зі свого боку римський поет Лукан подає аутентичні імена кельтських богів: Тевтатес, Тараніс, Езус. Імена перших двох походять від тих самих кельтських слів, що й давньоірландські *tuath*, «плем'я», та *torann*, «грім», відповідно*.

На підставі цих та деяких інших свідчень було б вкрай спокусливим вибудувати певний кельтський «пантеон», де кожному богу була б притаманна певна функція. Однак зробити це неможливо. Епіграфічні пам'ятки, представлені лаконічними написами-посвятами з Галлії рубежу ер згадують уже декілька сотень імен різних божеств.

Зображення кельтських богів з'являються порівняно пізно, адже антропоморфізація божеств (набуття ними людських рис) відбувалася поступово. Принаймні, у першій половині III ст. до н. е. ватажок кельтів Бренн під час нападу на Елладу та Македонію був спантелений і тим, що місцеві зображували своїх богів у людській особі. Проте напередодні або одразу після римського завоювання кельти вже розпочали створювати зображення богів у людській подобі й з атрибутами, які певною мірою роз'яснюють вірування у них.

Так, галльського Суцелла (і.-е. **su*, «добре», та **k'el* «вдаряти») зображували з молотом на довгому рук'ї, що є типовим для образу громовержця. Зображення деяких богів та богинь з колесом вказує на їхній зв'язок із солярним міфом. З уявленням про плодючість природи асоціювався Цернунн, якого зображували з оленячими рогами в оточенні диких звірів або змій. Поширеними є зображення богинь з рогом достатку або іншими символами плодючості. Деякі божества постають разом із тваринами, найчастіше з вепром, биком, птахами тощо. Мав поширення Епони (від кельт. **eros*, «кінь») — богині плодючості, яку зображували у супроводі коней.

* Щодо кельтських теонімів див.: *Калыгин В. Этимологический словарь кельтских теонимов.* — М., 2006.

Загалом кельтські божества мали (на відміну від еллінських та римських) малоспеціалізований характер, хоча їх все ж таки поділити на певні категорії. Баррі Канліфф загалом слушно писав про те, що структура світу кельтських богів мала у своїй основі уявлення про бінарну опозицію, де божества, пов'язані з чоловіком, племенем, небом та війною протистояли божествам, пов'язаним з жінкою, місцевістю, землею та плодючістю*.

Уявлення стосовно протистояння солярного та хтонічного божеств — одне з найпоширеніших у всіх міфологіях світу. У більшості індоєвропейських народів воно знаходить прояв у міфі про боротьбу солярного бога (громовержця на колісниці) з хтонічним демоном (найчастіше у вигляді велетенського плазуна), який вкрав і заховав у глибини землі або води сили плодючості (небесні світила, худобу, жінок). Перемагаючи демона, громовержець устанавлює світоустрій.

Варіацією цього мотиву є не менш поширений міф про першобитву між племенем богів та хтонічними першородними демонами, очолюваними особливо небезпечною першоістотою. У цій битві боги з початку зазнають поразки, але згодом їм на допомогу прибуває молодий бог, що відрізняється зовнішньою красою, культурними й бойовими вміннями (інколи він походить від прадавнього шлюбного союзу, укладеного між солярною та хтонічною силами). Молодий бог очолює військо богів у вирішальній битві, вбиває першоістоту, а з її тіла твориться Всесвіт**.

З міфом про протистояння солярних та хтонічних сил пов'язані й інші найпоширеніші індоєвропейські міфологічні мотиви, зокрема, уявлення про божественних близнюків, священний шлюб, поєдинок між батьком та сином тощо. Варто підкреслити, що в уявленні давніх європейців опозиція солярних та хтонічних сил не ототожнювалася з протистоянням добра та зла, характерним для багатьох монотеїстичних релігій. Протистояння зрештою призводило протилежні сили до союзу, що створював необхідні для людини баланс, гармонію та продуктивність.

Очевидно, схожий міф існував і у давніх кельтів. На цю думку наводять середньовічні ірландські саги, які, попри значні християнські новації, привнесені монахами-переписувачами, зберегли первинний сюжетний архаїзм. Ідеться, зокрема, про *Другу битву при Маг Туїред*, у якій відбувається протистояння між Племенами Богині Дану та демонами-фоморами. Племена тут представляє низка божественних персонажів — покровитель друїдів Дагда, король Нуаду, лікар Діан Кехт, герой Огма, а також богиня Бригіта. Роль молодого бога відіграє Луг. Його епітети *Samildanach*, «Майстер усіх мистецтв», *Lamfada*, «з довгою рукою», у переносному значенні — «сонячний промінь» або «блискавка» видають у ньому солярне божество та культурного героя, якого недарма порівнюють з описаним Цезарем галльським Меркурієм.

Поряд із Бригітою та Огмою, Луг — одне з небагатьох ірландських божеств, які були відомі на континенті, зокрема у Галлії та Іспанії. Крім теоніма *Lugus*, в епіграфічних пам'ятках згадується також група божеств *Lugoues****. Сліди культу Луга знаходять також в ономастиці, від британського міста *Luguvallium* (Карлайл) до племені *Lugii* (некельтського!), яке джерела фіксують на території Польщі. Луг в ірландських творах виступає в обра-

* *Cunliffe B. The Ancient Celts. Harmondsworth: Penguin, 2000. P. 188.*

** *Конча С. К реконструкции индоевропейской мифологии // Происхождение языка и культуры: древняя история человечества. — 2007. — № 2. — С. 37–41.*

*** *Koch J. T. Lugus // Celtic Culture: A historical encyclopedia. Vol. III. Santa-Barbara, Denver, Oxford, 2006. P. 1203.*

зі непереможного воїна, і не випадково головний персонаж ірландського героїчного циклу Кухулін згадується або як син Луга, або як одне з його втілень.

Ще один важливий персонаж *Битви при Маг Туїред* — Дагда (від кельт. **dago-dēuo* «добрий бог»), дещо гротескний образ якого викликає асоціації з хтонічними божествами плодючості. Консортом Дагди виступає Морріган (д.-ірл. *mor*, «великий», *rigain*, «правителька»), яка з одного боку є руйнівною богинею війни, жорстокою та владною, а з іншого — асоціюється з плодючістю та багатством. Морріган, Бодб та Маха утворюють тріаду богинь війни, а у сагах про Кухуліна образ богині плодючості та війни почасти втілено у войовничій королеві Медб.

Кельти Центральної та Східної Європи, звичайно, навряд чи вшановували того самого Кухуліна чи Огму, що й давні ірландці. Однак у тому, що їхня міфологія була побудована на подібних засадах та сюжетах, сумнівів практично немає. Чи могли запозичити щось з міфологічного репертуару кельтів сусідні з ними народи? Дослідники вже неодноразово проводили паралелі між, наприклад, кельтськими та слов'янськими богами порівнюючи функції та етимологічно зіставляючи імена Дагда та Дажбог, Морріган та Мокошь тощо*. Однак проблема подібних реконструкцій полягає у тому, що ми замало знаємо як про релігію східних кельтів, так і про язичництво ранніх слов'ян.

Ще важче шукати сліди давніх кельтських вірувань у фольклорній традиції сучасних європейських народів. Не секрет, що вона зберегла тисячолітні нашарування архаїчних вірувань, серед яких цілком можуть виявитися й кельтські за походженням. Однак кількість універсальних фольклорних сюжетів, «мандрівних мотивів», пізніх християнських та літературних запозичень у будь-якій традиційній культурі настільки величезна, що знайти, наприклад, в українському фольклорі аутентичні кельтські елементи майже неможливо.

Певне сподівання на успіх є лише тоді, коли у фольклорі сучасного населення місцин, де археологічно зафіксовано тривале перебування кельтів, знаходимо щось зовсім незвичне для слов'янської, у нашому випадку, культури, але дивовижно близьке до кельтської міфології. Наприклад, на Закарпатті та у прилеглих районах Словаччини поширена легенда про Поган-дівча — грізну вершницю та володарку коней, якій протистоїть коваль. Фольклорний образ Поган-дівча, не маючи прямих аналогій на слов'янському просторі, багатьма рисами нагадує континентальну кельтську Епону та валлійську Ріаннон. Нагадаємо, що культ Епони мав певне поширення у Балкано-Карпатському регіоні, зокрема, й у племені анартів, яке населяло Закарпаття у латено-римський час**.

Говорячи про релігію давніх кельтів, не можна оминати увагою й феномен їхньої жрецької організації — друїдів. Античні автори, насамперед еллінський філософ Посідоній, який подорожував Галлією на рубежі II–I ст. до н. е., та Юлій Цезар, який завоював цю країну для Римської держави у середині I ст. до н. е., описували друїдів, як ієрархізований елітний прошарок, наділений численними функціями та привілеями. До складу його входили власне друїди — освічена жрецька еліта, віщуни, які виконували ритуально-магічні функції, а також барди — знавці сакральної та епічної поезії.

За свідченнями Цезаря, друїди становили надплеменний соціальний інститут, наділений значними повноваженнями. Він згадував щорічне зібрання галльських друїдів, під час

* *Blažek V. Celto-Slavic parallels in mythology and sacral lexicon // Parallels between Celtic and Slavic. Studia Celto-Slavica 1. Coleraine, 2005. P. 74–85.*

** Див.: *Казакевич Г. Закарпатська легенда про Поган-Дівча та балканські культури богині-вершниці* Збірник статей на вшанування 70-річчя видатного українця Словаччини Мирослава Сополіги. — К., 2016. — С. 262–272.

якої обирали верховного жерця та здійснювали судочинство: *«[Друїди] виносять вироки майже по всіх справах, громадських і приватних; чи то скоєний злочин або вбивство, чи має місце справа про спадкоємність чи границі, — вирішують ті ж друїди; вони встановлюють нагороди і покарання; і якщо хтось — чи то приватна особа, чи народ — не підкоряється їхньому рішенню, того відлучають від жертвоприношень... Хто таким чином відлучений, вважається нечестивцем і злочинцем, всі його стороняться, уникають розмов з ним, щоб не набути лиха; як би він не наполягав, для нього не учиняється суд, не може він отримувати й будь-які почесні».*

Також Цезар повідомляв, що друїди займаються вихованням аристократичної молоді у дусі патріотизму та пошани до богів. Вони звільнені від податків і можуть не брати участі у війні (хоча відомо, що друг Цезаря, друїд Дівітіак командував військом союзного римлянам племені едуїв). Посідоній, при цьому, зазначав, що галли *«не тільки в мирний час, але також і під час війни сумлінно підкорюються цим людям [друїдам. — Г. К.] та своїм ліричним поетам і так само роблять їх вороги. Часто, коли армії наближаються одна до одної в бойових порядках з оголеними мечами й піднятими для атаки списами ці люди виходять поміж ними і зупиняють конфлікт, наче приборкуючи якихось диких звірів. Так, навіть серед найбільш диких варварів лють поступається місцем мудрості й Арес сплачує данину Музам».*

Повідомлення Посідонія та Цезаря про друїдів, які виховували нащадків кельтської еліти, виносили судові вироки й припиняли конфлікти між племенами однією своєю появою на полі бою, створили спокусу перебільшувати значення жрецької організації давніх кельтів. І варто зазначити, що для багатьох дослідників ця спокуса стала справді непереборною.

Навіть у наукових працях побутували фантастичні теорії про «корпорацію» або «орден» друїдів, який створив таємничу релігійну доктрину й мав необмежену владу в кельтському суспільстві. Одним своїм рішенням цей «орден» нібито міг поставити поза законом ціле плем'я, прирікаючи його на вимирання. Що вже казати про популярну літературу, яка приписувала друїдам будівництво Стоунхенджу та створення складної філософської та езотеричної системи. Друїдів порівнювали з тибетськими ламами й записували до їхніх лав самого Христа (авжеж, справжній Ісус з Галілеї міг бути тільки галлом або галичанином!). У Європі XIX–XX ст. романтизація образу друїдів дала поштовх виникненню численних осередків неodruidизму, представники яких вважають себе нащадками та спадкоємцями «таємних знань» кельтських мудреців та містиків.

Щоправда, реальних підстав для надмірного захоплення кельтським жрецтвом не так уже й багато. Річ у тім, що у джерелах загалом бракує інформації про те саме «таємне вчення» друїдів, а щодо прикладів реального застосування їхньої теократичною «корпорацією» своєї влади над кельтськими племенами згадок взагалі немає.

З аналізу текстів випливає, що роль друїдів у конкретних історичних подіях була доволі скромною, тоді як Посідоній та Цезар своїми красномовними описами явно намагалися перебільшити їхню суспільну вагу. Перший, відповідно до своєї філософської концепції, хотів бачити в друїдах нащадків мудреців «золотого віку»; другому друїди були потрібні заради збільшення гальської небезпеки в очах римського сенату. Не випадково Цезар детально та яскраво описує здійснювані друїдами людські жертвоприношення та єдиний згадує про походження друїдичної «доктрини» з Британії. Прагнучи виправдати свою невдалу спробу завоювати Альбїон, та лякаючи своїх співвітчизників всесильними жерцями північних «варварів», він, звісно, не порівнював друїдів із римськими служителями культу, які також регулювали питання сакрального та сімейного права, гарантували міжнародні

договори, вирішували питання про кордони тощо. Між іншим, зауважимо, що обидва цитовані вище вельможні друїдознавці мали величезну політичну владу: сам Цезар 63 р. до н. е. був обраний верховним понтифіком, тобто Галлію він завойовував у статусі формального голови римської релігії!

Поза межами Галлії та Британії друїди згадувані також у ранньосередньовічних ірландських текстах. В Ірландії друїд найчастіше виступає у ролі радника світського вождя; він тлумачить знамення, пророкує майбутнє, накладає табу тощо. Друїд може, склавши пісню похвали, підвищити статус людини, або навпаки, морально знищити її шляхом накладання прокляття. Становище ірландських друїдів справді було привілейованим, однак воно мало чим відрізнялося від аналогічного становища жерців інших язичницьких народів. Що ж стосується східних кельтів, то античні автори — сучасники кельтських міграцій, друїдів у їхньому середовищі взагалі не згадують. Чому? Тому, що на Схід подалися самі вожді та воїни? А може тому, що елліни та римляни не надто переймалися релігією та суспільною організацією «варварів» до часів Посідонія, який і розпочав конструювання «друїдичного міфу».

Поховальні звичаї кельтів

Геннадій Казакевич

Кельти мали розгалужену систему уявлень про потойбічне життя й прагнули забезпечити своїх померлих різноманітними предметами особистого вжитку. Це кельтське уявлення лірично описує римський поет Лукан: *«не тихих долин Ереба і не глибин сумного царства Діта шукають тіні мертвих. Той самий дух надихає їх тіло в іншому світі. Смерть — середина життя»*. Інший римлянин, Валерій Максим, відгукувався про віру кельтів у життя після смерті з більшим скепсисом: *«Кажуть, що вони [кельти. — Авт.] беруть у борг суми грошей, які будуть виплачені в іншому світі, настільки вони переконані, що душі людей безсмертні. Я б назвав їх божевільними, якби ці вдягнені у штани варвари не вірили у те саме, у що вірив грек Піфагор»*.

Зі вченням Піфагора про перевтілення душ, віру кельтів у безсмертя порівнювали й інші античні автори — Посідоній, Цезар, Тімаген. Потойбічний світ кельтської міфології досить докладно описаний у творах ірландської традиції. Вони розміщують його під землею, всередині гір та пагорбів, під водою, але найчастіше на далеких островах на півночі, або північному заході, які були місцем щасливого життя. Досить характерними є назви цих казкових країв: Країна Радощів (*Tir sorcha*), Країна Жінок (*Tir na mBan*), Країна Юності (*Tir na nOg*), Країна Життя (*Tir na mBéo*), Країна або Острів Яблук (*Avallonn, Emain Abhlach, Ynys Avallach*) та ін.

З часів виникнення латенської культури кельти практикували обряд тілопокладення у супроводі інвентарю, який визначав статус померлого у суспільній ієрархії. Розкопки кельтських некрополів у Центральній Європі засвідчують, що кількість чоловіків, похованих зі зброєю сягає 25 %. Це був прошарок людей, які брали безпосередню участь у бойових діях, адже багато похованих мали сліди бойових поранень і травм. Звісно, не всі вони належали до прошарку знаті, оскільки могили воїнів відрізняються за кількістю супровідних предметів. Вважається, зокрема, що поховання воїнів із мечами належали старшим членам родин, головам домашніх господарств тощо. Під час війни вони гуртувалися навколо вождя вищого рангу й утворювали ядро його війська.

Кількість найбагатших поховань, які серед іншого містили комплект наступальної та захисної зброї (меч, кілька списів, щит), становить приблизно 5–10 %. У найбагатших могилах знаходять коштовні посудини для вина, а також залишки поминальної трапези — кістки вепра. З античних та ірландських джерел відомо, що споживання м'яса дикого кабана було неодмінним елементом воїнських бенкетів, а за право ділити тушу та отримати найкращу її частку, спалахували навіть криваві бійки. В деяких регіонах кельтського світу, зокрема, у Британії та Північно-Західній Галлії, довго трималася традиція ховати вождів на бойових колісницях.

Поховання жінок були інколи навіть багатшими за чоловічі. Вони супроводжувалися великою кількістю різноманітних прикрас та посудин для вина. Лише у жіночих похованнях зустрічаються торквеси — шийні гривни, які правили за символ належності до суспільної верхівки як чоловіків, так і жінок, натомість у таких похованнях трапляється вкрай рідко. Найбільше багатих жіночих поховань (Бад Дюркхайм, Клянаспергль, Шварценбах, Вальдальгесхайм тощо) датується періодом початку кельтських міграцій. Припус-

кають, що саме відтік чоловічого населення на південь відкрив жінкам доступ до «соціальних ліфтів».

Водночас на латенських могильниках часто трапляються поховання з бідним інвентарем, або взагалі без нього. Дитячі поховання є рідкістю, водночас зустрічаються парні поховання чоловіка та жінки або двох чоловіків (воїни-побратими?). Варто відзначити, що на кельтських інгумаційних похованнях настільки істотно позначилися регіональні відмінності, що говорити про наявність певного «еталонного» поховального обряд не йдеться взагалі.

Уже під час епохи міграцій кельти почали поступово переходити до обряду кремації. Однією з основних причин цієї еволюції ймовірно було поживавлення контактів з середземноморським світом. Помічено, що кремація була особливо характерною для кельтів Карпатської котловини, і найбільш ранній перехід від обряду інгумації до тілоспалення відбувся саме на сході кельтської ойкумени, подекуди вже у першій половині IV ст. до н. е. У деяких місцевостях довго зберігалася біритуальність, але загалом вже у II ст. до н. е. кремація стала домінуючою у більшості кельтських регіонів. Кремаційні поховання здійснювалися у різних за формою та глибиною ямах. Вони зазвичай не містять залишків поховального вогнища. Безурвною поховання домінують над урновими. Серед поховального інвентаря переважають прикраси та предмети озброєння. Останні нерідко ритуально «вбиті» — зламані або зігнуті. Поховання воїнів часто накривали щитом.

У I ст. до н. е. майже по всій території континентальної Європи, що була заселена кельтами, могильники зникають. Відтоді відомі лише поодинокі поховання або невеликі групи. Кельтські племена переважно перейшли до поховального обряду, сліди якого не можуть бути зафіксовані археологією. Найвірогідніше, відбулася якась еволюція звичаю кремації. Принаймні Посідоній у II ст. до н. е. та Цезар у середині I ст. до н. е. спостерігали, як галли спалювали своїх небіжчиків: *«Похорони у галлів, порівняно з їхнім способом життя, пишні й супроводжуються великими витратами. Усе, що, на їхню думку, подобалося покійному за життя, вони кидають у вогонь навіть і тварин, і ще незадовго до нашого часу після дотримання всіх поховальних обрядів спалювалися разом із померлим його раби та клієнти»*.

Досить специфічну категорію кельтських старожитностей становлять сліди ритуальних убивств. З писемних джерел відомо, що у Галлії людські жертвоприношення здійснювалися раз на п'ять років, при чому в жертву приносили злочинців, яких спеціально утримували для цієї нагоди. Якщо ж злочинців не вистачало, жертвами могли ставати й безневинні люди. Цезар та Страбон яскраво описували, як галли «споруджували велетенську фігуру з сіна й дерева, потім кидали туди худобу та різних диких тварин, а також людей, і все це спалювали». Крім того, жертвам перерізали горло, їх розпинали у святилищах, розстрілювали з луків, наносили удар у спину, а потім віщували за судомами вмираючого тіла. Дехто добровільно зголошувався бути принесеним у жертву: за це він, а точніше його родичі, отримували щедрі подарунки у вигляді золота, срібла, амфор з вином.

Окрім людські кістки, черепи (кельти вірили, що відрубана голова супротивника передає переможцю його силу) або цілі скелети були виявлені у кельтських святилищах на теренах Франції (Рокепертюз, Гурнэ-сюр-Арон, Рибемон-сюр-Анкр, Нантьой-сюр-Ен тощо), Чехії (Лібеніце), Австрії (Розельдорф) і навіть Туреччини (Гордіон, Каман-Калегюк). Окрім того, у Британії та Ірландії знайдені так звані «болотяні мумії» зі слідами ритуального вбивства (Людина з Ліндоу, Князі з Клонікавен). Здебільшого ці знахідки не дають підстав стверджувати практикування кельтами масових жертвоприношень людей. Хоча трапляються й виключення, такі як святилище Рибемон-сюр-Анкр. На його території було виявлено рештки близько п'ять тисяч принесених у жертву людей (судячи з великої

кількості знайденої поряд зброї — полонених). Подібні знахідки, звісно, дають підстави засуджувати дикунські звичаї «варварів». Проте не варто забувати, що в античному світі людські жертвоприношення не становили чогось екстраординарного, та й стандарти поводження з переможеним ворогом, навіть у середовищі «цивілізованих» греків та римлян, навряд чи можна називати гуманістичними.

На Сході Європи власне кельтських поховань виявлено порівняно небагато. Це пов'язано з тим, що в період експансії на сході Європи кельти вже практикували кремацію та, ймовірно, почали перехід до обряду, сліди якого непомітні археологам. На східній периферії кельтського світу загалом виявлено доволі невелику кількість латенських поховань, а у Малій Азії, попри кількасотлітнє існування тут держави галатів, таких поховань зовсім немає. Крім того, відомо, що у контактних зонах кельти доволі легко запозичували обряди автохтонних мешканців. Так, в Італії кельтські поховання не завжди можна відрізнити від етрусських, на Рейні — від германських, у Причорномор'ї — від фракійських. Показовий приклад — поховання кельтських найманців у столиці Держави Птоlemeїв Александрії: всі вони були здійснені за елліністичним звичаями (без інвентарю, в урнах-кальпідах тощо) та супроводжувалися вапняковими надгробками з характерними зображеннями кельтських списоносців. При цьому лише частина похованих воїнів-галатів мала кельтські імена.

На теренах України найбільша кількість кельтських поховань представлена на Закарпатті. До найбільш ранніх належать три характерні для центральноєвропейського латену інгумаційних поховання, виявлені на горі Ловачка. Одне з них було здійснене в ямі, обкладеній цеглою, у супроводі понад 30 срібних «варварських» імітацій монет Філіпа II та Александра Великого. Пізніші поховання здійснені вже за кремаційним обрядом. Найбільші могильники Верхнього Потисся, такі як Пішколт (Угорщина), були біритуальними: кельтів і фракійців ховали на одному кладовищі, але у відповідності з різними ритуальними практиками. Характерно, що поховання, здійснені за автохтонним обрядом, не містять зброї й нерідко розташовані навколо або поблизу латенських воїнських поховань. Водночас, продовжували використовуватися й підкурганні могильники, характерні для північно-фракійських племен попередньої куштановицької культури. Обидві групи пам'яток демонструють складне переплетіння обрядовості: у багатьох випадках урнами для «кельтських» ґрунтових поховань слугували куштановицькі ліпні горщики, тоді як до «фракійських» курганів потрапляв латенський кружальний посуд та прикраси. Саме такі синкретичні поховальні комплекси виявлені на теренах власне Закарпатської області (Колодне, Куштановиця, Мачола, Оноківці тощо). Зрощення різноплемінної ритуалістики яскраво засвідчує процес об'єднання прийшлого та автохтонного населення, значну взаємну асиміляцію, яка була можлива лише у випадку мирного співіснування обох етнічних компонентів, що жили у регіоні, знайдено низку.

На схід від Карпат елементи кельтського обряду широко представлені у похованнях латенізованих культур — зарубинецької, поєнешті-лукашівської, пшеворської. Це цілком логічно пояснюється генетичними зв'язками цих культур з регіонами кельто-германського пограниччя, про які йшлося вище. Власне ж латенські поховання на цих землях є вкрай рідкісним явищем. До таких можна віднести, зокрема, виявлене на початку ХХ ст. кремаційне поховання у Заліссі (неподалік від Чернобиля). Воно містило типову ранньолатенську (духцовську) фібулу й було здійснене в урні, форма якої наслідувала латенську гончарну посудину. Поховання у Заліссі знаходилося в ареалі мілоградської археологічної культури, яка підтримувала доволі сталі контакти з кельтами Центральної Європи. У деяких городищах цієї культури (Мохово та Горошков на теренах Білорусі) було налагоджено вироб-

ництво прикрас у латенському стилі, про що свідчать виявлені там форми для відливання браслетів. Поховання у Заліссі, відповідно, могло належати певному вихідцю з кельтських земель, найімовірніше, жінці, яка потрапила сюди внаслідок матрімоніальних контактів (у епоху бронзи та заліза, як і в пізніші часи, шлюбні міграції на далекі відстані були поширеним явищем).

Ще одне цікаве «кельтське» поховання було виявлене Олександром Бодянським наприкінці 50-х років минулого століття біля с. Вищитарасівка у Нижньому Подніпров'ї. У складі інвентарю інгумаційного поховання було виявлено кельтський меч середньолатенського типу (довжина — 83 см), наконечник списа (40 см), виготовлений, як підкреслював автор розкопок, у той самий спосіб, що й меч, уламки фібули, намистина, мальований глек із жовто-червоної глини, скіфський залізний ніж та наконечники стріл (не виключено, однак, що останні були приписані до цього поховання випадково, адже датуються вони значно більш раннім часом). Меч із Вищитарасівки було виготовлено у другій половині III — перших десятиліть II ст. до н. е. У цей період подібні поховальні комплекси з латенськими мечами зустрічаються на теренах Болгарії. Це, зокрема, воїнські поховання у Паволче, Казанлику та Кальново, для яких характерний змішаний інвентар кельтського та фракійського походження. Враховуючи інформацію Декрету Протогена про військову загрозу Ольвії з боку галатів, політичну активність кельтських вождів у Фракії в останні десятиліття III ст. до н. е., а також проникнення на терени Надчорномор'я та Наддніпрянщини значної кількості імпортованих латенських прикрас та монет, появу кельтського воїнського поховання у Нижньому Подніпров'ї можна вважати цілком симптоматичною.

Міфи і література

Пригоди Геракла, амазонки та інші скіфські історії

Оксана Ліфантій

У науковій літературі склалися кардинально протилежні погляди на те, хто створив історії про скіфів і з яких причин. Частина вчених наголошує на тому, що це в більшості історії самих номадів (із цим погоджуюсь і я), проте сильно переписані під себе греками. Існує і кардинально відмінна думка, що бажання еллінів заявити свої права на тутешні території проявилось у адаптації вже існуючих у Греції міфів під місцеві терени. Для цього нібито грецькі колоністи, які переказували історії Геродоту, вказали своїх богів і героїв як скіфських прашурів. Цей погляд видається дещо зверхнім. Адже наявність окремих сюжетних подібностей не може нівелювати цілого спектра неповторних моментів, екзотичних звичаїв та унікальних імен.

Зважаючи на можливість правомірності буд-якої із названих думок, можна стверджувати, що скіфи, не маючи писемності, завдяки власній усній фольклорній традиції, спромоглися через писемних сусідів закарбувати свої звичаї в історії. Звичайно, ці перекази зазнали сильних змін через переосмислення та суб'єктивність давньогрецьких істориків, а також унаслідок численних переписів та запозичень текстів давніми письменниками. Відголоски скіфських міфів можна бачити і у значно пізнішому осетинському «Нартському епосі». Проте у випадку з останнім, треба зважати на значну часову та культурну відстань між цими іраномовними народами (скіфами та осетинами).

Не можна однак ігнорувати поодинокі запозичень із грецьких міфів, що присутні у скіфському логосі. Це, передусім, пригоди Геракла, а також опис амазонок. Саме із цих грецьких історій, які однак суттєво підлаштувалися під місцеві міфи ми і почнемо.

Подвиги Геракла

Вплив скіфської культури та міфо-епічної традиції виявився настільки потужним, що навіть історії про найвідомішого грецького героя зазнали змін. Так протягом V ст. до н. е. одразу чотири подвиги Геракла прив'язали до теренів Скіфії. Один подвиг Геракла (про бугаїв Геріона) був вплетений у скіфську генеалогічну легенду шляхом створення її елліньського аналогу*. Інша пригода за Піндаром дещо змінилася — Геракл досяг Істра та країни гіпербореїв, переслідуючи Керинейську лань. Також він проходив Скіфії і країну гіпербореїв, йдучи за яблуками Гесперід. Навіть відомий його бій з амазонками на р. Термодонті у Малій Азії, у поемі Еврипіда (також V ст. до н. е.) раптово перемістився на узбережжя Меотіди (Азовського моря).

Цікаво, що зображення Геракла набули популярності у середовищі скіфської еліти, вони з'являються на прикрасах кінської вузди та церемоніального одягу.

* Докладніше див. «Онуки Борисфена», с. 116.

Амазонки

Творцями міфів про амазонок беззаперечно можна вважати греків, оскільки історії про це легендарне плем'я відомі задовго до знайомства греків зі скіфами — з циклу, присвяченого Троянським війнам. До колонізації сучасних теренів України, еллінська міфотворчість пов'язувала амазонок зі Малою Азією, а саме Південним Причорномор'ям. Згодом, після знайомством зі скіфськими воїтельками, вірогідно, було настільки потужним, що патріархальні елліни значно змінили свої легенди про амазонок. Говорячи про походження племені савроматів, Геродот переповідає легенду, де мовиться про воїтельок: *«Коли елліни билися з амазонками... на морі амазонки, напавши на чоловіків, зарізали їх... І так вони прибули на Маєтідське озеро до Кремнів... знайшовши там стайню коней, вони захопили їх і почали на конях грабувати скіфські господарства. Скіфи не могли зрозуміти... що це за плем'я. ...вони вирішили більше ні в який спосіб не вбивати їх, але послати до них своїх юнаків у такому числі, скільки було там жінок. Так вирішили скіфи, бажаючи мати дітей від амазонок. ...вони об'єднали обидва табори і почали жити разом і кожен із них мав за свою жінку ту, з якою він уперше з'єднався. ...Вони перейшли ріку Танаїд... Коли вони прибули в край, де вони й тепер мешкають, там і оселилися. І відтоді і дотепер жінки савроматів живуть, як і за давніх часів, тобто і на полювання їздять увесь час верхи і разом із своїми чоловіками і без них, і на війну ходять, і одягаються так, як чоловіки»* (Herod, IV, 110–116).

В античній традиції образ амазонки було представлено не тільки у літературних пам'ятках, а й у образотворчому мистецтві. Зазвичай амазонку було зображено в образі молодої дівчини у чоловічому костюмі перського вигляду. Найбільш популярною в античному мистецтві була тема амазономахії — битви грецьких героїв з амазонками, які ілюстрували загально грецькі міфи. Багатофігурні рельєфні композиції широко використовувались в оздобленні архітектурних споруд та саркофагів. Зображення амазонок є на виробах торевтики.

Завдяки археологічним дослідженням стало очевидно, що в середовищі кочовиків дійсно існувала практика залучення жінок до бойових дій. Поховання жінок, у поховальний інвентар котрих включено деталі озброєння, були поширені в усьому ареалі скіфської культури у Східній Європі. Відповідно до останніх розробок, приблизно чверть із загальної кількості скіфських поховань із зброєю належить озброєним жінкам, тобто кожен четвертий скіфський воїн міг бути жінкою. Антропологічний тип так званих амазонок не відрізняється від основної маси населення Скіфії. Так само, їхній поховальний обряд ніяким чином не вирізняється із загальної поховальної традиції.

За характером супровідного інвентарю можна говорити і про соціальний статус цих жінок. Загалом вони представляють так званий середній клас. Аналіз поховального інвентарю свідчить, що скіфські амазонки посідали рівне з чоловіками і, очевидно, незалежне становище в суспільстві. Відповідно, і наявність зброї в наборах їхнього речового супроводу може розцінюватися як приналежність цих жінок до активних учасників військової організації скіфів. Поховальні пам'ятки воїтельок засвідчують, що передусім вони були озброєні луками, дротиками та списами. Мечі та захисний обладунок зустрічаються у похованнях жінок у виключних випадках.

Огляд матеріалів, пов'язаних із похованнями скіфських амазонок, показав, що деякі з жінок отримали бойові травми, які призвели до загибелі. У низці випадків також фіксуються загоєні травми. Вік жінок зі зброєю, зафіксованих у некрополях Північного Причорномор'я коливається від 16 до 60 років. При цьому має сенс зауважити, що деякі

з амазонок були поховані разом із маленькими дітьми (одним чи двома) і, навіть, у супроводі явно підлеглих чоловіків.

Таким чином міфологічні перекази про амазонок втілили передусім епічну і романтичну складову уявлень античних греків про войовниче «варварське» середовище. Тоді як матеріальні свідчення вказують на більш прагматичну ситуацію. У кочовому середовищі з його підвищеною мілітаризацією жінки залучались до воєнних дій через необхідність виживання племені.

Як бачимо, навіть суто еллінські легенди зазнали значних змін внаслідок скіфського впливу. Перейдемо тепер до власне міфів, які з більшою вірогідністю мали саме скіфську підоснову.

Літературність та міфологічність опису народів Скіфії та їхніх сусідів

Побіжно слід згадати про опис народів, що населяли Скіфію. Адже його можна віднести до міфів, ніж до замальовок реальної етногеографії.

Дослідники невпинно сперечаються вже більш як століття, де насправді проживали ти, чи інші племена, проте консенсус настане не скоро, якщо настане взагалі (див. праці М. І. Артамонова, Б. М. Гракова, Б. А. Шрамка, Б. М. Мозолевського та ін.). Основна причина цього — слабка географічна прив'язка та точність вказаних відстаней. Додатковим аргументом міфологічності розповіді є явна казковість у описі окремих племен. Один із пасажів опису народів Скіфії має такий вигляд: *«Від гавані борисфенітів (бо вона розташована якраз посередині приморської частини всієї Скіфії), від неї і далі перший народ, котрий можна зустріти, це калліппіди, які є напів елліни і напів скіфи, над ними є інший народ, що називається алізнами. Вони і калліппіди взагалі мають такий спосіб життя, як і скіфи, але сіють і їдять пшеницю і цибулю та часник і сочевицю та просо. Над алізнами живуть скіфи оратаї, які сіють пшеницю не для їжі, а на продаж. Ще далі над ними живуть неври, а далі на північ від неврів, наскільки я знаю, є незалюднена країна. Оці народності живуть уздовж ріки Гіпанія на заході від Борисфена»* (Herod, IV, 17). Далі ж давньогрецький історик додає подробиць, які інколи і йому самому видаються нісенітницями. Наприклад, про неврів він пише таке: *«Цих людей підозрюють у тому, що вони чаклуни. Бо скіфи і елліни, що живуть у Скіфії, кажуть, ніби один раз на рік кожний із неврів стає вовком на деякий час, а потім повертається і знову стає людиною. Мене вони цим оповіданням не переконали, але вони на цьому наполягають і ще підтверджують клятвою»* (Herod, IV, 105).

Про віддалені від Скіфії народи знаходимо такі згадки: *«...Проте лисі люди розповідають, а я їм щодо цього не йму віри, ніби на цих горах живуть люди з козячими ногами, а якщо піти далі від них, то там є люди, що сплять шість місяців щороку, і цього я аж ніяк не можу припустити...»* (Herod, IV, 25).

Отже, в етноописі Скіфії бачимо значну казковість, яка була зумовлена і відсутністю усвідомлення тогочасними людьми різниці між реальними та міфічними історіями, і суттєвим спотвореннями джерел через чисельні переказування від людини до людини та можливо бурхливу фантазію інформаторів. Саме тому до цих описів треба підходити з обережністю і розуміти високу долю міфотворчості присутньої в них.

Строката історія Геродота і на всілякі історії про міфічних персонажів. Вірогідно, первинно вони були міфами, що мали на меті простою мовою пояснити світобудову і певні культурні та соціальні звичаї. Такими історіями насичений фольклор будь-якого народу.

Так, про власне походження скіфи уклали окрему легенду, в якій згадані і славні предки окремих племен Скіфії, і їхні батьки-боги.

Історії про царів

Відомі з творів Геродота і легенди про скіфських царів (василеїв), що були радше міфічним персонами, а їх історії життя були радше повчаннями. Розглянемо найяскравіші з них.

Аріант

Саме з іменем цього міфічного правителя пов'язана легенда, що була покликана показати численність, згуртованість та могутність скіфського народу. *«Отже, проміж рік Борисфен і Гіпанії є місцевість Еksamпай... В тому місці стоїть казан у шестеро більший від кратера, що його присвятив Павсаній, син Kleомброта в гирлі Понту Евксіну... Цей казан у Скіфії вільно вміщує шістсот амфор і завтовшки цей скіфський казан має шість стіп. Як кажуть тубільці, його було зроблено з наконечників стріл... їхній цар, якого звали Аріант, захотів довідатися, скільки є скіфів, і для цього наказав усім скіфам кожному принести по одному наконечнику стріли. А хто не принесе, тому він загрожував смертю. Отже, коли йому принесли дуже багато наконечників стріл, він вирішив спорудити з них постійний пам'ятник. З них він зробив цей казан і присвятив його тому Еksamпаєві»* (Herod, IV, 81).

Атей

У давньогрецького історика Плутарха (I–II ст. н. е.) у його «Висловах царів та полководців» зустрічаємо оповідь про іншого скіфського царя Атея, що звертався до відомого очільника Македонії Філіпа II: *«Ти володарюєш над македонянами, що навчені воювати з людьми, а я — над скіфами, котрі можуть боротися і з голодом, і зі спрагою».* Посланців Філіпа він запитав, чистячи коня: *“чи робить так Філін?”.* Захопивши у полон чудового флейтиста Ісменія, він наказав йому зіграти на флейті; коли інші дивувалися його грою, він запрягнувся, що із більшим задоволенням слухає іржання коня» (Plut., Arophet. reg. et imp.).

Отже, навіть після зникнення кочових скіфів, слава про їхню войовничість та відданість справі множилась у оповідях істориків. Цікаво, що саме цар Атей, за переказами прибудився дожити до дев'яноста років і славно загинути у бою. І він був єдиним скіфським правителем, що мав власну монету, яка була символом його влади, а не засобом платежу.

Історії про віровідступників

Незважаючи на переконаність багатьох дослідників у реальності існування наступних персонажів, їхні історії також здебільшого були повчальними. Показували вони і те, що стане зі скіфом, навіть дуже знатним у випадку його зради своїм богам.

Анахарсіс

«Вони всіляко уникають запозичити іноземні звичаї жодного народу і зокрема еллінські звичаї, як це доводять випадки з Анахарсієм і потім із Скілом. Анахарсіс об'їздив колись більшу частину світу. Під час своїх подорожей він набрався багато мудрості, а потім повернувся до своєї країни, до Скіфії. ...Анахарсіс дав урочисту обітницю Матері богів, якщо він повернеться живий і здоровий на свою батьківщину, принести жертву, так само, як він бачив у кізікенців, і що він улаштує весілля святування. Коли він прибув у Скіфію, то

заглибився в так звану Гілею... і почав справляти свято з усіма обрядами на честь богині, тримаючи в руках тимпан і нависивши на себе священні зображення. Коли він справляв ці обряди, його побачив один скіф і повідомив про це царя Савлія. Прибув туди і сам цар і ледве побачив Анахарсія, що справляв там обряди, вистрілив у нього з лука і вбив його. І тепер, коли хтось питає скіфів про Анахарсія, вони твердять, що не знають його, саме через те, що він відвідав Елладу і справляв іноземні обряди. Проте мені розповів Тімн, представник Аріапейта, що Анахарсій із боку батька був дядьком Ідантірса, скіфського царя, і сином Гнура, внука Спаргапейта і сина Ліка. Якщо таке було походження Анахарсія то його вбив його брат, бо Ідантірс був сином Савлія, а Савлій був тим, хто вбив Анахарсія... Отже, він загинув через те, що хотів завести іноземні звичаї, і через те, що спілкувався з еллінами» (Herod, IV, 76–77).

Скіл

«...в Аріапейта, царя скіфів, серед інших його дітей, народився Скіл. Він народився від матері істріянки... і його мати навчила його еллінської мови та еллінської грамоти. Згодом... Скіл одержав царську владу... Скілові, хоч він і був царем скіфів, не подобався скіфський спосіб життя, і зокрема порівняно з еллінськими звичаями... і ось що він зробив. Щоразу коли він приводив скіфське військо до міста борісфенітів... Скіл залишав своє військо в передмісті, а сам заходив у місто і наказував зачинити брами, знімав із себе скіфський одяг і надягав еллінський і в ньому походжав на агорі без почту і без списоносців і без усіх інших супутників... і в усьому іншому він наслідував еллінський спосіб життя і приносив жертви богам за еллінськими звичаями. ...Він побажав бути присвяченим у містерії Вахкічного Діоніса... І коли там проходить Скіл зі своїм почтом і скіфи побачили, як він справляє вакхічні містерії, то, вважаючи це за найбільшу ганьбу, зійшовши з бапти, повідомили про те, що побачили, все скіфське військо. ...скіфи призначили своїм проводирем його брата, Октамасада, народженого від дочки Тіра, і підняли повстання проти Скіла. А він... втік до Фракії. Про це почув Октамасад і вирушив у похід із військом проти Фракії. Проте, коли він... зустрів там фракійське військо готове до бою, але Сіталк послав посланців до Октамасада сказати йому: «Чи є потреба битися нам одному з одним? Ти син моєї сестри і в тебе перебуває мій брат. Видай його мені, а я видам тобі твого брата, Скіла...»... Октамасад прийняв цю пропозицію і видав Сіталкові свого дядька з боку матері, а сам узяв собі свого брата Скіла. Так і Сіталк узяв свого брата і пішов, а Октамасад там-таки відрубав голову Скілові. Отак обороняють свої звичаї скіфи і таку кару накладають на тих, хто хоче запозичити іноземні звичаї» (Herod, IV, 78–80).

Таким чином, наведені дві історії показували рівність усіх скіфів перед богами і не відворотність суворого покарання у випадку віровідступництва.

Отже, незважаючи на подекуди явний вплив літературної та міфічної еллінської традиції, більшість розповідей про скіфів, залишені їх сучасниками греками, мали велику долю скіфського компонента. Лише у Геродота майже вся четверта книга присвячена безкінечним описам «варварського» побуту, релігії та міфів. Чого лише вартує переказ Скіфоперської війни із чималою кількістю закладених у нього сенсів (послання скіфів, полювання на зайця, згадки про організацію війська та ін.* Навіть побіжний огляд у цьому пасажі демонструє важливу фольклорну складову скіфської історії, як настанов та навчань, що переказувалися скіфами від покоління до покоління, і тим самим пояснювали як жити правильно, щоб не розгнівати богів.

* Докладніше див. «Скіфо-перська війна», с. 30.

Міфи і фольклор Понту Евксинського

Тетяна Шевченко

Кожен давньогрецький поліс був багато в чому унікальним у своєму розвитку. В усіх античних центрах із часом складався своєрідний пантеон, боги якого з новими міфами набирили нових функцій, і в залежності від обставин утворення міста та його подальшого історичного розвитку, вшановувалися більш або менш активно, або ж ставали суто родовими чи сімейними покровителями.

Базові уявлення про функції еллінських богів, як і їхні імена, пригоди, діяння, були тим загальним, що визначало суть античної міфології. Однак у кожному окремому випадку релігійні уявлення населення античних центрів набували своєрідних рис завдяки автономному розвитку кожного з них. Міфи полісів одного регіону в чомусь відрізнялися від міфів іншого, так само як найголовніші культу одного поліса відрізнялись від культур іншого. Коло божеств, яких шанувала спільнота поліса, не було канонізованим чи незмінним, і не повинно ототожнюватися з олімпійським або «загально-еллінським» пантеоном, змальованим Гомером та Гесіодом. Можна казати лише про вплив цих міфів та епосу в окремих регіонах на уявлення еллінів. Навіть найвідоміші міфотворці ніколи не були однаковими в оповідях про богів. Афродіта — дочка Урана, якщо вірити Гесіоду, або дочка Зевса, як писав Гомер.

На жаль, твори поетів-міфографів причорноморських міст не збереглися. Не вціліло жодного папірусу, а греки цей матеріал використовували для письма найбільше. Зате вціліли почесні написи на мармурі — а в них похвала знаменитим людям міста. Так ми знаємо про поета Сіріска в Херсонесі, завдяки якому ширилися міфи про верховну богиню поліса Партенос. Так ми знаємо, що в містах Таврики проводилися змагання поетів та виконавців віршів, і що на них з'їжджалися іноземні учасники, зокрема й афіняни.

Сіріск згадується в почесному декреті на честь Діофанта кінця II ст. до н. е.: «...Партенос через знамення, які сталися в храмі, знаменувала діяння, що мали статися, і вдихнула сміливість війську...». Наприкінці документа зазначається, що його слід поставити у храмі Партенос. Храм ставав свого роду архівом чи місцем ведення хронік, що стали джерелом для історика Сіріска. Однією з функцій жерців вважалося фіксування знамень Партенос та інших подій поліса. У написі вбачається поширена практика військової мантики (гадання). Це були жертвоприношення й інші ритуали для отримання знаку від божества. Зважаючи на войовничий характер культу Партенос, зрозуміло, чому в таких справах зверталися саме до неї. В Стародавній Греції є багато прикладів проведення військового гадання. Армію в «Іліаді» Гомера постійно супроводжували манти, головного з яких, Калхаса, вшановували і зображали на монеті в Калхедоні. Спартанці зверталися до дельфійського оракула щодо успіху запланованих воєнних походів. Мантика здійснювалася перед боєм, щоб дізнатися, чи боги прихильні до початку дій саме в цей момент. Приводом для гадання було покидання дому, і не лише заради воєнних походів.

Присвята Делія за снобаченням верховній богині теж повинна розглядатися в цьому руслі. «Делій Аполлів (присвятив) Партенос за сновидінням». Мантами часто обирали важливих осіб у політиці. За допомогою знамень, виявлених у снах впливових політиків, нерідко вирішувалися державні справи. Такі сни ставали причиною проведення мантики, принесення жертв і здійснення інших ритуалів. Знаки, отримані під час виконання цих дій

були офіційною підставою для прийняття рішення, яке влаштувало би богів. Віщі сні в античності відносять до типу, так званого, натхненного гадання, що іноді доповнювалося оракульним і жертвним гаданням. Очевидно, таке гадання допомагало тому, хто ділився снами державної ваги, не лише визначити прихильність богів, а й збільшити свою владу, ставши посередником між людьми і богами.

Оракул, віщун у загально-грецькому святилищі Дельфів вказав майбутнім засновникам Ольвії, Херсонеса, міст Боспору, де шукати нові землі для заселення. Орієнтирами були місця, змальовані в міфах. Міфи про Ахілла, Геракла, Артеміду — пов'язані з Північним Причорномор'ям. Ахілловим Дромом була теперішня Тендрівська коса. В «Ілліаді» Ахілла названо предводителем мірмідонян, «мурашиних людей» в перекладі. З ними пов'язують населення міста Мірмекій на території сучасної Керчі.

Надалі в нових містах століттями переказували міфи про заснування, вшановували засновника як напівбожество, героя, або ж вшановували божество, на честь якого було названо нове місто. Від назв міст і рік походять імена божеств Борисфен, Тірас. У Херсонесі приносили пожертви на олтарі богині Херсонас. Є підстави вважати жіноче зображення з лірою на херсонеській монеті — епонімною німфою Херсонас.

Багато давньогрецьких центрів дають приклади доволі пізнього впровадження культу епонімного божества. Міфи мали обґрунтувати походження поліса, коли під питання ставилася його незалежність. Можливо, Херсонес є прикладом такого поліса, оскільки з часу заснування нема жодних свідчень про культу історичного і легендарного засновників, як і про пов'язаний з основною богинею поліса культ Херсонас. Можливо, в перших століттях нашої ери заснуванню міста херсонесити завдячували Партенос. Культ Херсонас, який не уявлявся окремо від культу покровительки общини Партенос, у такому разі можна пов'язувати з епонімним божеством поліса. З Херсонас пов'язують печеру німф на херсонеському акрополі, згадану в творі 43/44 р. н. е. Припускається, що печера була присвячена німфам Артеміди Партенос. Можливо, саме вона згадується в Житті Василя, що пов'язує її зі святилищем Партенос на теменосі. Саме ця німфа мала таке значення для Херсонеса, оскільки була легендарним епонімним божеством. Вона залежала від Партенос, але в час, коли важливо було підкреслити політичний статус, зображалася на аверсі монет, тоді як Партенос — на реверсі.

Майже в усіх полісах рано чи пізно давні міфи призводили до впровадження культу епонімного божества, яке було пов'язане з походженням міста і майже в кожному випадку зображалося на монетах. Назви фактично всіх дорійських колоній походять від імені історичного або легендарного засновника. Незалежно від того, чи інформація про засновника дійсно зберігалась століттями, чи легендарного засновника, як і його ім'я, схоже на назву поліса, вигадували пізніше, важливо, що майже кожне місто відправляло культ героя-засновника.

Практика колонізації показує, що ідеологічне підґрунтя заснування нового поселення включало встановлення божественного покровительства над поселенням, окрім усіх інших можливих засобів, і за допомогою введення культу епонімного героя-засновника, або культу божества місцевості.

В античних колоніях культ ойкіста впроваджувався після його смерті і підтримувався протягом усього існування поліса. Іноді існувало два ойкісти — епонімний та історичний. У метрополії Херсонеса Гераклеї Понтійській вшановувався культ епонімного Геракла і двох історичних ойкістів: мегарського Гнесіохоса і беотійського Ідмона, культ якого увібрав у себе елементи культів інших героїв-охоронців, навіть ім'я самого героя було змінене. Та не обов'язково в Херсонесі мали існувати культу кількох засновників, гераклео-

та і делосця, тим більше, що материнським місто херсонесити вважали лише Гераклею. У більшості полісів, заснованих кількома центрами існувала тенденція до утворення культу одного ойкіста. Культ ойкіста зосереджувався навколо його могили, але залишався не культом героя родини, а полісним культом. Та все ж цей культ зберігає чіткі риси культу героя.

Релігійне життя громадянської спільноти в Ольвії, Тірі, Херсонесі, Пантікапеї, Німфеї та інших міст Боспору зосереджувалося на культі одного божества, яке вважалося охоронцем і захисником поліса. Така ситуація не відрізнялася від інших античних полісів і навряд чи сумісна з прагненням до монотеїзму. Усі інші боги, яким вклонялися поряд із верховним покровителем, відповідали за свій окремий аспект життя населення.

Кожен з етапів розвитку релігійного світогляду населення базувався на умовах історичної ситуації того чи іншого періоду. Політичне життя античного центру було невідривно пов'язане з культурами громадянської спільноти. Тож, перший етап міфотворення у північнопричорноморських містах почався із заснуванням поліса, із впровадженням культів, які мали відправляти спільно всі нові поселенці. Ці культу й визначали спільноту, що перебувала під захистом єдиного для всіх пантеону. Найчастіше ойкіст (засновник) вирішував, яких богів повинна вшановувати спільнота. Оскільки, зазвичай, він походив з аристократичного роду і був залучений до проведення полісних культів, то й культу нової колонії часто повторювали культу метрополії.

На Боспорі, в Ольвії та Тірі міфологічно переважав Аполлон, покровитель колонізаційного процесу. Його роль була посередницькою. Він вказував на території для заселення, а також богів і героїв, під покровительством яких вони перебувають. Надалі в містах Боспору переважала Афродіта. Про неї склали місцеві міфи, в яких перше місце займало нове житло для богині — боспорське святилище Апатур. Апатурою Афродіту називали у Фанагорії, Пантікапеї та Гермонасі. Крім того, міфами було обґрунтовано її назви Уранія і Наварахіда (небесна і корабленачальниця), в Ольвії — Понтія і Евплойя.

Епітети були пов'язані з місцевою міфологією. У Фанагорії вклонялися Аполлону Вічному, в Гермонасі — Аполлону Дельфіню, а найбільше на Боспорі шанувався Аполлон Лікар (Іетрос). У Горгіпії та Пантікапеї вшановували Посейдона Рятівника Кораблів (Сосінея), а в перші століття нашої ери по всьому Боспору — Афродіту Уранію. Зевса закликали в молитвах під різними іменами: Генарх, Зевс Ксеній (покровитель іноземців), Зевс Спаситель — у Пантікапеї, Мірмекії. У IV і III ст. до н. е. в Пантікапеї вшановували Деметру Фесмофору, покровительку шлюбів, та Діоніса Арея, мало відомого із таким епітетом. Артеміда Ефеська мала своїх прихильників у Пантікапеї, Гермонасі та Горгіпії.

Особливо з III ст. святилища Ольвії та Херсонеса стають переповнені зображеннями Матері богів. Міфи про цю богиню отримали найбільше варіацій. І в кожному регіоні мали свої особливості. І на Боспорі, і в Ольвії, і в Херсонесі Матір богів не називали Кібелою, як це практикували на її батьківщині, в Малій Азії. Її називали Матір'ю або Фригійською Матір'ю, в одному випадку на Боспорі — з епітетом Ангїсса, в Ольвії — Матір'ю Гілейською. В Гілеї відбувалися містерії на честь цієї богині. Місцеві міфи диктували місцеві назви.

Завданням для поетів було міфологічне обґрунтування влади правителів великої Боспорської держави. Діоніс став покровителем правителя Сатира I і його нащадків, а також пізніше — покровителем Мітрідата VI Євпатора, під владу якого перейшов Боспор. У IV ст. до н. е. тут було введено культ басилевса під егідою Афродіти Уранії. Боспорські царі династії Савроматів вважали своїми родоначальниками Геракла й Евмолпа, сина Посейдона. Цариця Комосарія присвятила дві статуї сильним богам Санергу і Астарі, які більш ніде не згадуються (знайдені біля Ахтанізівського лиману). Дочка царя Скілура, Сенамотіс зроби-

ла присвяту богині Дітагої в Пантікапеї, що теж ніде більш не згадується. Це були боже-ства місцевостей, найбільш цінні для тих, хто живе в цьому регіоні.

Сліди міфів, важливих для держави, можна розпізнати в особливостях зображення на монетах. У Херсонесі на них формується образ верховної богині з функціями покровитель-ки і захисниці поліса. Зображення самого Геракла в цей час відсутні, лише сучкувата пали-ця врівноважує значення його культу в релігії поліса. Палиця була незмінним символом цього героя. У материнському місті Херсонеса Геркалеї до нападу римлян 70 р. до н. е. на агорі стояла величезна палиця із золота, огорнута в лев'ячу шкіру і золотий горит зі стрі-лами. Херсонеські олтарі у вигляді палиць і зображення на монетах вважають її репродук-ціями. У храмі чи святилищі Геракл мав би вшановуватись як захисник аграрної околиці поліса, а можливо, і як хтонічне божество. Проте археологічних чи епіграфічних підтвер-джень про його храм у місті поки нема.

Важко зрозуміти, чи зображення на випусках IV ст. до н. е. палиці Геракла біля лав-рової гілки є відбиттям полісних культів Геракла і Аполлона, або Геракла і Деметри у ви-падку трактування його як вінка з колосків, чи відзначення якоїсь перемоги общини в цей період за покровительства Геракла. Монети з головою Партенос у вінку або парадним кратером пов'язані з якоюсь воєнною перемогою. На херсонеській монеті найчастіше саме Партенос представлено в вінку або у поєднанні із зображенням вінка на реверсі. Таким чи-ном, вінком на монетах могли позначати покровительство верховної богині поліса в пере-могах і, можливо, відтоді бере початок традиція приписувати успіхи херсонеситів у звитя-гах саме верховній богині.

Войовничі риси в міфології Партенос пов'язують із загрозою з боку скіфів, що утво-рили в III ст. до н. е. державу зі столицею в Неаполі. Поясненням є напіввійськовий уклад життя дорійців, яким, як писав Плутарх, властиво було «всім богам приписувати військові доблесті». Від IV до II ст. до н. е. Партенос і Геракл становили діаду верховних богів-захисників Херсонеса. Їхні функції (рятивні, захисні, покровительські тощо) багато в чому перепліталися і були настільки всеосяжними, що заступали і витісняли решту пантеону. В ситуації частих набігів «варварів», засвідчених епіграфічними джерелами, звернення до войовничих божеств уселяло надію на безпечне життя поліса. Міфологічна роль Геракла тісно пов'язана з розширенням земель, і в Херсонесі він вшановувався переважно як по-кровитель хори. Це відповідає зростанню значення культу героя з засвоєнням хори і його послабленню після втрати сільськогосподарських угідь.

Поширення в Херсонесі культу Афіни, тоді як в інших античних центрах Північного Причорномор'я він не набув великого значення, пов'язують із великим значенням культу богині в дорійських Мегарах, де існували храми Афіни з трьома епітетами. Деметру вша-новували як хтонічне божество, свята на честь якого відбувалися за участю лише жінок. Вони керувалися міфом про возз'єднання богині-матері Деметри зі зниклою під землею дочкою Корою, яка, як і зерно, третину року проводить під землею.

Політеїзм передбачав вшанування великої кількості божеств, наділених різними іпо-стасями, функціями, атрибутами. Деякі з богів були державними покровителями, інші — родинними, залежно від виконання функцій, на них покладених, від прихильності до гро-мадян.

На родинному рівні також існували міфи, однак усна традиція отримала менше відо-браження. Найближчим до дому міфологічним персонажем була Гестія. Через неї («вог-нище») приносили жертви іншим божествам. Вона ставала посередником між людьми і героями та богами. Коли народжувалася дитина, на п'ятий день її обносили навколо домашнього вогнища. Коли доньку видавали заміж, весільна церемонія починалася біля

вогнища її батька і закінчувалася біля вогнища будинку її чоловіка. Коли голова сім'ї вмирав, його вогнище гасили. Молитва до Гестії була неодмінною складовою приготування до смерті, і лише після неї відбувалося прощання із сім'єю та друзями.

Фольклором та оповідями були обвиті криваві жертвоприношення, без яких не обходилося вшанування богів. Жертвними тваринами найчастіше були вівці, свині, найдорожчою жертвою був віл, бик; вкрай рідко офірували гусей, голубів або рибу. Бик вважався найкращою жертвною твариною і сакральною їжею. Перед ритуалом його готували, прикрашали стрічками і гірляндами з квітів, супроводжували цілою процесією до місця жертвоприношення. Ці жертвоприношення зображали на монетах північнопричорноморських міст у вигляді прикрашених гірляндами голів бика. Вони здійснювалися від імені всіх громадян, можливо, на честь одного з верховних богів.

При принесенні в жертву було бажано, щоб тварина нібито сама хотіла йти на заклання. Це вважалося добрим знаком з боку божества. Тому на першому етапі жертвоприношення голову тварини намагалися схилити — даючи їй пити або силоміць киваючи її головою. Таким схиленим можна бачити бика на монетних типах, подібних одночасно на різних територіях Еллади.

Теракотові зображення тварин та птахів, покладені в могилу, пов'язують з уявленнями про хтонічні божества і душі померлих предків. Вони слугували апотропеями. Глиняні зображення биків, коней, голубів, фалосів, людей з рухомими кінцівками, тощо трапляються найчастіше в могилах, у культових частинах будинків, біля домашнього вогнища. Вони могли бути заміною реальних жертвних тварин, яких офірували певним божествам задля «знаходження порядку». У контексті поховання навіть такі схожі на іграшки «брязкальця» набувають особливого значення. Їх трактують як обереги, що своїм дзвоном відганяли злих духів і були пов'язані з уявленнями про підземний світ.

Міфи та фольклор античних центрів набували своєрідних рис завдяки автономному розвитку кожного з них.

Мистецтво

Мистецтво Скіфії

Звіриний стиль

Оксана Ліфантій

Скіфське мистецтво увібрало у себе орнаментальні традиції не лише скіфів-кочовиків, а й багатьох сусідніх їм народів. Проте головна роль увесь час була саме за першими. Тому переважна більшість присутніх у ньому образів пов'язана саме зі скіфськими міфологією, культами та уявленнями про світ. Хоча людські зображення відомі протягом всього періоду існування скіфської культури, проте існували вони на відносно невеликому наборі речей (поховальні кам'яні стели, поодинокі культові предмети та коштовні прикраси). Отже, можна стверджувати, що основу мистецтва скіфів склав так званий звіриний стиль.

Що таке звіриний стиль? Це зображення фігур чи окремих частин тіла певних тварин або поліморфних (фантастичних, синкретичних) істот у неповторній, оригінальній та переважно високохудожній манері. Образи цього стилю мали міфологічну підоснову, яка водночас гармонійно поєднувалася зі скіфськими уявленнями про живу природу. Ця особливість пояснює використання таких далеких від реального життя прийомів у зображеннях, як гіперболізація, спрощення, так звані зооморфні перетворення, ужиток знаків-символів, а також використання образів фантастичних істот.

Можливо, найяскравішою рисою звіринового стилю є зооморфні перетворення. Це зображення частини однієї тварини як складової або повної фігури зовсім іншої тварини. Часто таке «перетікання» одного в інше поєднується із композиційно складними позами. Фігури переважно диких звірів частіше показані у профіль та зі значною стилізацією, ігноруванням пропорцій тіла, статевих ознак та реалістичності поз. Така схематизація свідчить про те, що в очах майстра узагальнений образ чи навіть лише натяк на тварину був важливішим, ніж реалістичність її зображення.

Зображення тварин на предметах, віднесених до скіфської культури, є настільки оригінальними, що від початку становлення скіфознавства дослідники розглядали їх як самобутнє явище. Першопрохідцями у цьому стали Е. Х. Міннз, Б. В. Фармаковський, М. І. Ростовцев та Г. І. Боровка. Особливо яскравий вигляд такі образи мали на тлі панування геометричних орнаментів та лише поодиноких випадків сильно геометризованих звіриних образів у передскіфський час (наприклад, речі Михалківського скарбу у Подністрів'ї, окремі вироби кобанської культури на Кавказі та протомеотської — у Прикубанні).

Темі звіринового стилю присвячено з-понад тисячі спеціальних робіт, багато спеціалізованих збірників, декілька тематичних симпозіумів та конференцій. Однак досі не було остаточно розв'язане жодне з основних питань: де, як і чому виникає цей стиль зображень і чому він стає таким популярним? Менше дискусій існує лише щодо виділення його особливостей для певних регіонів, еволюції мотивів та причин згасання та зникнення.

Проблема існує і з виділенням власне скіфського звіриного стилю серед виробів так званого греко-скіфського мистецтва, які поступово входять у вжиток у «варварському» середовищі з другої половини V та побутують протягом IV ст. до н. е. внаслідок активних контактів із еллінами.

У кого існував

Слід зазначити, що до власне скіфського звіриного стилю можна відносити виключно зображення на речах із території Східної Європи. Тут уже традиційно виділяють три локальні варіанти: степовий, лісостеповий та північнокавказький. Території перших двох практично не виходять за межі сучасної України. У лісостепу жили місцеві землеробські племена та прийшли кочовики, які завоювали панівну позицію у Східній Європі. На північ від Кавказьких гір (Ставропілля та Прикубання), окрім скіфів, мешкали меоти, синди та населення кобанської культури.

На східніших теренах (від Дону до Алтайських гір) побутували подібні до скіфського звіриного стилю мотиви, які, однак, належать до спадщини ширшого кола народів (савроматів, саків, масагетів та ін.), що не були частиною єдиного зі скіфами релігійного, ідеологічного та естетичного простору, тобто власне скіфської археологічної культури. Проте вчені часто говорять про залученість мистецтва скіфів до цього більш глобального явища, яке ще за радянського часу було назване скіфо-сибірським культурно-історичним простором.

Виникнення

Більшість дослідників погоджується, що скіфський звіриний стиль виникає у місці контакту декількох світів як симбіоз різних ідей та орнаментальних традицій. Найдавнішими можна вважати пам'ятки Північного Кавказу першої половини VII ст. до н. е. з речами, що показують перехід від передскіфської до скіфської доби та прикрашені редукованими (частини тіла) зображеннями тварин. Поява цієї іконографії завдячує як місцевим передскіфським традиціям, впливу передньоазійського та іонійського мистецтва, а також міграціям кочовиків, що могли привнести і певні художні імпульси зі східних частин Євразійського степу. Проте далеко не всі дослідники згодні з такими висновками, адже складання бестіарію та набору художніх прийомів відбувалося хоч і динамічно, проте не в один момент, під впливом різних факторів та зі значними локальними особливостями. Таким чином, питання витоків скіфського звіриного стилю ще важко назвати вирішеним.

Що ним оздоблювали

На сьогодні є доведеним, що в цьому стилі переважно оформлювали предмети озброєння та кінського спорядження. Це говорить про те, що саме військове середовище визначало основні канони скіфського звіриного стилю. Крім того, образами тварин оздоблювали речі, пов'язані з культами та церемоніями. Проте, зважаючи на високий ступінь мілітаризації суспільства, у релігійних справах воїни теж грали ключові ролі.

Зображення у звіриному стилі виконували різними техніками, що залежали передусім від матеріалу оздобленого виробу. В архаїчну добу переважали речі виготовлені з рогу та кістки, на які орнамент наносився шляхом різьблення. У класичну — відлиті бронзові, ковані залізні, а також тиснені, відлиті та карбовані з коштовних металів.

Набір образів

Усі зображення тварин поділяють на чотири основні мегаобрази: хижакі, копитні тварини, птахи, поліморфні істоти. Значно менш поширеними (менше як 3 % від загальної кількості образів за підрахунками А. Р. Канторовича) є зображення зайця, риб, дельфіна та навіть верблюда. Перелічені істоти можуть бути показаними як окремо, так і у взаємодії (боротьба, шматування). Задля отримання загальних уявлень про естетичні особливості та міфологічну підоснову скіфського мистецтва, варто докладніше зупинитися на перелічених образах. Однак охопити все розмаїття поліморфних персонажів, у межах цього розділу не можливо.

Хижакі

Цей мегаобраз представлений у скіфському звіриному стилі зображеннями тварин сімейств котячих (Felidae), вовчих (Canidae) та ведмежих (Ursidae). Таке зображення може бути як легко впізнаваною твариною, так і розмитим та узагальненим уявленням про хижаків. На приналежність до саме хижаків указують характерна форма лап, морди, вух, хвоста та специфічність поз. Щодо останніх — найпопулярнішим є хижак, що лежить (припавий до землі, зібганий у кільце), також відомі образи хижаків, що стоять або йде. Значно рідше зустрічаються зображення тварини, що напівлежить чи напівсидить.

Припавими до землі показані переважно котячі хижакі родини пантер (левиці чи леопарди), що побутували протягом усього скіфського часу. Ті ж котячі у час від VII — до V ст. до н. е. показані у позі ембріона, та інколи вже у класичну добу трапляється подібний образ вовка.

Інша популярна поза хижаків — тварина, що йде або стоїть. Досить відомим є образ котячого з Келермесу, якого показано припавим до землі, ніби готовим до стрибка. Показані хижакі і у позі годування (коли морда ніби впирається у землю), що в основному присутні на виробах із середнього Подоння у добу скіфської класики.

Популярними були і не повні зображення хижаків, а лише їх голів у фас та профіль, лап та протом. Голова у фас переважно представлена образом котячого (часто лева) з відсутньою нижньою щелепою. У випадку ж зображення голови у профіль, вона вже може належати і котячому, і вовку (переважно об'ємні). Відокремлені лапи хижаків значно важче співвіднести із певним видом тварини. Ними в основному декорують кінські бляхи, нащічники та наносники часу скіфської класики.

Копитні

Зображення копитних тварин у скіфському звіриному стилі могли позначати як тварину виду, що є в природі: оленя, лані, лося, цапа, барана, коня, бика, кабана; так і поліморфного, створеного із декількох видів звірів. До останніх відносять образи так званих лосекозлів, рогатих коней, бородатих оленів із головами хижих птахів та ін. Проте зображення гібридних істот кількісно значно поступаються реально наявним у природі копитним. Також, як і у випадку з хижакими, широко використовувалися зображення окремих частин копитних, а саме вух, ніг та інколи рогів.

Із усіх реалістичних образів копитних найуживанішим є **олень**. За підрахунками А. Р. Канторовича, їм належить третина від усіх зображень копитних. Оленя чи лань показано у позах лежачи, стоячи та напівстоячи. Вони переважно лежать у жертвоних позах

(із підібганими під тіло ногами), що властиві для архаїчної доби. У класичну вони майже витісняються образами спокійно лежачої тварини.

На другому місці за популярністю стоять зображення **коня**, якого в основному передають через його окремі частини (голова та ноги). Повнофігурно вони показані лише лежачи.

Зображення **лося** також характерні для всього часу існування скіфського мистецтва, проте починаючи з кінця VI ст. до н. е. вони починають змішуватися із іншими образами тварин: оленя, хижого птаха на навіть міфічного грифона.

Образ **гірських барана** та **цапа** є відносно менш популярними, причому перший в основному переданий лише зображенням голови, протами та ногами, а другий — переважно повнофігурно. У класичну добу виникає повнофігурний гібрид цих двох тварин, названий лосекозлом, оскільки має типово лосину морду в поєднанні із рогами гірського козла.

Образ **кабана** з'являється з середини VI ст. до н. е., лежить десь на пограниччі між копитними та хижакими, оскільки ця тварина уособлювала радше переможну, а не переможену сторону.

Ще менше для скіфського звіриного стилю властиві зображення **биків**: спочатку лише голови (у Прикубанні), а у першій половині V ст. до н. е. відоме вже повнофігурне.

Птахи

Образ птаха у більшості втілений через зображення денних хижаків (Falconiformes), на що вказує форма дзьоба. Вони переважно показані у вигляді лише голови, значно рідше — повнофігурно із розправленими або напівскладеними крилами та головою у профіль. Повнофігурні зображення відомі також у об'ємних виконаннях. Окрім того, відомі і сцени шматування птахом риби, зайця чи інших істот. Часто образ птаха було показано лише через зображення кігтя. Образи хижих птахів прикрашали найрізноманітніші предмети: кіньську вузду, зброю, одяг, посуд, наверхш.

Відомі також зображення менш чисельних водоплавних птахів, які також відомі редуковані і повнофігурні.

Грифони

Найпопулярнішим поліморфним персонажем скіфського звіриного стилю є грифон. Саме тому спеціалісти з орнаментального мистецтва кочовиків (М. В. Погребова, Ю. Б. Полідович, А. Р. Канторович) присвятили йому велику кількість спеціальних робіт. Однак, незважаючи на візуальну подібність, більшість зображень грифонів є доволі розмаїтими та змінюваними у часі. Дослідники пояснюють різницю насамперед корінням іконографічних традицій. Так, слово «грифон» походить від грецького «гриф». Давні грецькі автори згадують грифів починаючи з VII ст. до н. е. (поема «Арімаспея» Аристея Проконесського) як тварин, що схожі на левів із крилами орла. З деякими відмінностями описи цих істот згадуються у багатьох інших авторів (Ктесій, Геродот, Еліан, Есхіл та ін.). Проте, вірогідно, до грецької міфології гриф прийшов із Близького Сходу (Ассирії), де уявлення про подібні міфічні створіння та їх зображення існували значно раніше.

Виходячи із цього, образи грифонів у мистецтві скіфів прийнято поділяти на такі типи: передньоазійський або орієнталізуючий, ранньо- та пізньогрецький, ахеменидський та скіфський. Усі вони, крім останнього, мають риси птаха (крила, голова) та котячого хижака (тулуб). Часто образи грифона є повнофігурними та редукованими (лише го-

лова чи протома). Зображення передньоазійського типу присутні на явних урартійських трофеях — аплікаціях піхов мечів із Литого та Келермеського курганів*. Їх особливостями є наявність гребеня на шиї та голові із завитком. Грифон ранньогрецький переважно представлений із відкритою пащею та висолопленим язиком, з округлим виступом на голові. Грифон ахеменідського типу має вигляд лева з крилами та рогами цапа. Пізньогрецький — зображувався із головою орла та перетинчастим гребенем. І, нарешті, скіфський грифон переважно представлений головою хижого птаха із вухами. Такий незначний фантастичний елемент дає підстави частині дослідників відносити ці зображення до птахів, а не міфічних істот.

Часто грифони на зображеннях виступали у ролі сторони, що нападає та шматує.

Бараноптах чи грифобаран?

Єдиним власне скіфським синкретичним персонажем є так званий бараноптах (термін було запропоновано М. І. Артамоновим). Часто використовується і друга менш точна, оскільки складові персонажа саме баран та птах, а не грифон, назва — «грифобаран». Він є найпопулярнішим фантастичним персонажем у скіфському мистецтві за архаїчної доби. Його представлено в основному зображенням голови птаха із закрученими переважно навколо ока баранячими рогами. Цілком у стилі звірино-птичього стилю скіфів цей елемент інколи містить зооморфні перетворення. До повнофігурних зображень, Ю. Б. Полідович досить справедливо запропонував відносити орнамент на псаліях (елементах кінської вузди) протиставлені кінці яких мають вигляд голови бараноптаха та кінцівки копитної тварини. Такий підхід дає можливість зрозуміти, що скіфи під цим образом мали на увазі саме копитну тварину із рогами барана та пташиною головою. Водночас, є протилежний, висловлений В. П. Андрієнко, погляд на редуковані зображення бараноптаха, як втілення якогось царственного рогатого птаха.

Гіпокамп

Зображення цих істот отримали назву гіпокамп через велику подібність до тварини морський коник (риба роду *Hippocampus*). Проте існує багато інших термінів, що пропонуються для позначення істот, що поєднали у собі грифона чи коня із довгим риб'ячим хвостом та плавниками (наприклад, крилатий гіпокамп, скіфський дракон та ін.). Такі створіння завжди показані у профіль, вони можуть бути як однофігурними, так і у сценах. Належність до атакуючої сторони вказує на хтонічність описаних істот та на їхній зв'язок із нижнім світом. Слід зауважити, що С. С. Бессонова спочатку трактувала цих створінь зі сцен шматування як «собако-птахів», проте пізніше також почала іменувати їх грифоно-гіпокампами. Осібно стоять синкретичні істоти, названі «півниками» (назва вперше запропонована В. А. Іллінською) чи «півниками-гіпокампами». У цих істот є конеподібна голова та доволі схематичний широкий завивистий тулуб, на якому присутні виступи (можливо, натяк на плавник).

У скіфському мистецтві поширення не набув власне класичний грецький гіпокамп (протома коня із хвостом морського коника), він, однак, присутній на так званій греко-скіфській торевтиці.

* Докладніше про це див. «Золото Скіфії», с. 169..

Риба

Переважають однофігурні профільні зображення риб, що оздоблювали кінську збрую, коштовні металеві аплікації дерев'яного посуду, та значно рідше — захисного обладунку та одягу. Починаючи з V ст. до н. е., на теренах Північного Причорномор'я та Північного Кавказу з'являються і сцени шматування риби птахом. Вони були виконані у металі, частіше коштовному, і переважно прикрашали посуд, рідше — одяг і, можливо, кінську вузду.

Заєць

Ця тварина представлена у скіфському мистецтві виключно у профільних повнофігурних зображеннях. Вони переважно зображені поодинокі (у стані бігу та лежання), проте присутні і у сценах протистояння та як об'єкт полювання чи шматування. Цей образ характерний для звіриного стилю всього часу існування скіфської культури, проте упродовж IV ст. до н. е. зазнає значного впливу грецької іконографічної традиції.

Відома оповідь Геродота про Скіфо-перську війну, в якій скіфське військо замість того, щоб вступати в бій погналося за зайцем. Цей сюжет вказує на особливу сакральну роль цієї тварини та можливе існування звичаю обов'язковості полювання на неї. Таким чином, саме цим можуть пояснюватися популярність цього образу у сценах полювання та шматування.

Дельфін

Образ цієї тварини міг з'явитися у скіфському мистецтві на основі реальних видів дельфінів, що живуть у Чорному морі: афаліна звичайна (*Tursiops truncatus*) та білобочка (*Delphinus delphis*). Їх показано повнофігурно у профіль із великим ступенем стилізації, а також як жертву хижого птаха.

Верблюду

У скіфському звіриному стилі образ верблюда показаний виключно через профільне зображення його голови із характерним горбатим носом, великою верхньою губою, наявністю чубчика на маківці. Їх відомо відносно небагато, всі вони декорують кінську вузду, час існування обмежений VI–V ст. до н. е. До того ж серед дослідників поки не існує консенсусу щодо цих зображень. Так окремі з них вважать головою грифона чи лося.

Релігійна підоснова

Поза сумнівом, появи та розвитку звіриного стилю у скіфів мала передувати потреба у візуалізації міфологічної картини світу, яка вже існувала, проте ще не була втілена у зображеннях. Тому певною мірою можна розглядати образи тварин як такі, що сягають корінням тотемічних уявлень попереднього часу. За досить переконливим твердженням Д. С. Раєвського, формувався такий вибір звіриного коду стихійно — із багатьох зображальних текстів передньоазійських культур скіфи сприймали лише ті, які були їм зрозумілими та близькими.

Отже, саме зображення тварин дали змогу скіфам у період архаїчної доби змалювати власну картину світобудови. Відносно усталеною є думка про відображення звіриним кодом тернарності світу (небо / світ богів — земля / світ людей — вода / світ мертвих). Хоча

сперечання з приводу правомірності віднесення того чи іншого образу до певного рівня, досі тривають, можна в цілому говорити про такий розподіл по сферах згори-донизу: птахи — копитні — хижакі, грифони, змії та риби.

Таким чином, скіфський звіриний стиль можна вважати системою знаків, що описували світобудову. Логічно лягає у таку трактовку думка, що за узагальненим зображенням хижака стояв якийсь певний міфологічний образ, оскільки для майстра було важливішим передати ідею чудовиська, що вбиває, а не показати тварину певного виду. У цьому ж руслі Д. С. Раєвським було запропоновано вважати зібганого котячого хижака засобом маркування нижнього світу за аналогією зі згорнутим світовим змієм.

Можна згадати про певні зміни у декоруванні піхов мечів образами зібганих хижаків. Так протягом VII ст. до н. е. такі зображення присутні на металевих наконечниках піхов мечів (бутеролях), проте у VI–V ст. до н. е. вони прикрашають вже устя обкладки піхов. Отже, відбувається певне переосмислення символіки піхов і, водночас, символіка хижака лишається незмінною.

Саме таку закономірність можна побачити на прикладі дзеркал із бічною ручкою. Верхня частина представлена диском (небо), верхня частина ручки, тобто середня частина виробу (земля), представлена образом оленя, а нижня (хтонічний світ) — котячим роду пантер (Panthera). Така наочність описаних композицій, однак не має вводити в оману своєю простотою, оскільки заплутані коди зооморфних зображень інколи надзвичайно важко розшифрувати.

Розквіт та зникнення традиції скіфського звіриноного стилю

Уже усталеним став поділ скіфської історії на два періоди: архаїчний (VII – середина VI ст. до н. е.) та класичний (кінець VI — рубіж IV–III ст. до н. е.). Вони відображають зокрема і зміни у звіриному стилі. Так протягом першого періоду побутував мотив переважно котячого хижака (припалого до землі, зібганого кільцем, готового до стрибка, а також лише голови). У цей ж час існував образ оленя у жертвній позі, гірського козла та голови гірського барана, а також відокремленого копита коня. Поліморфні істоти представлені у архаїчний час у вигляді бараноптаха та ранньогрецького грифона. Досить сталим у позах та певних канонах лишалися переважно зображення птахів.

У класичну добу, окрім хижих птахів, почали зображувати і інші їх види. Тоді ж виникає образ вовка у зібганій позі та ведмідь у позі годування. Котячий хижак набуває нових поз (ходьби, сидіння, нападу та шматування), а також виникають зображення відокремлених лап хижака та голови лева у фас. Оленя та лося у класичну добу показано у спокійній позі лежання або ж зображено лише його голову чи тільки роги. Виникає і велика кількість поліморфних істот через поєднання різних копитних, панівну позицію має пізньогрецький тип грифона. Певною новацією стає поява великої кількості невідомих раніше персонажів: гіпокампа та його модифікацій, зайця, риби та дельфіна. Часто виникають вони саме під впливом грецького мистецтва, що призводить до виродження та втрати первинного сенсу скіфських зображень тварин.

Таким чином, доля скіфського звіриноного стилю досить символічна. Його зникнення, як і поява було спричинено взаємовпливом різних світів. Проте остаточну точку в розвитку цього мистецького явища було поставлено зі зникненням скіфської культури на межі IV–III ст. до н. е. Не можна, однак, говорити про безслідне зникнення цієї орнаментальної традиції. Так сармати та пізні скіфи у Північному Причорномор'ї певним чином продовжили життя значно змінених та сильно геометризованих, проте все ж таки звіриних мотивів.

Золото Скіфії

Оксана Ліфантій

Речі з коштовних металів відомі у скіфських пам'ятках із самого початку існування скіфської культури. У архаїчну добу це були переважно трофеї, здобуті під час передньо-азійських походів. В. А. Кисель нарахував щонайменше 30 скіфських поховальних пам'яток, у яких було знайдено такі речі, що концентруються в основному у Придніпров'ї, Прикубанні та Ставрополлі. У класичну скіфську добу (починаючи з кінця VI ст. до н. е.) речі з коштовних металів фіксуються у значно більшій кількості на теренах від Дунаю до Північного Кавказу. Ці речі були виготовлені вже грецькими та скіфськими майстрами.

Скіфи мали особливе ставлення до золота. Найбільшу за кількістю групу знахідок із дорогоцінних металів складають аплікації костюма. Багато оздоблювали скіфські заможні воїни зброю та кінську зброю. Персональні прикраси типу перснів, гривен, браслетів, сережок, булавок та діadem носили жінки та чоловіки. Однак намиста, ножні браслети та скроневі підвіски були суто жіночими. Переважно чоловіками використовувалися золоті та срібні ритони, конуси, чаші для пиття, а також дерев'яний посуд із золотими окуттями.

Сакральність золота

Допомагають зрозуміти причину такої любові до золотих речей також писемні джерела. Найінформативнішим у цьому плані є історичний твір Геродота. Давньогрецький історик змалював різноманітні звичаї, ритуали та легенди «варварів», у багатьох з яких присутні речі із золота. Насамперед цей коштовний метал асоціювався у скіфів із владою. Так, у скіфській легенді про появу перших правителів йдеться про таке: «Батьками цього Таргітая... були... Зевс і дочка бога ріки Борісфена. Від них походив Таргігай і у нього було троє синів: Ліпоксай, Арпоксай і молодший Колаксай. Коли вони були царями, з неба впали на скіфську землю зроблені з золота плуг, ярмо, сокира і чаша. Перший побачив їх старший і наблизився, щоб їх узяти, але все це золото, коли він підійшов туди, почало горіти. Він віддалився і тоді до них підійшов другий, але із золотом сталося те саме. Отже так своїм полум'ям прогнало їх золото. Проте, коли до нього наблизився третій, молодший, золото згасло і тоді він узяв його собі і пішов із ним додому. І старші брати, після того, що вони побачили, погодилися передати все царство молодшому. Те священне золото пильно оберігають їхні царі і дуже шанують його і щороку, приносячи йому щедрі жертви, просять його захистити їх... Оскільки їхня країна дуже велика, Колаксай, як кажуть, поділив її на три царства для своїх дітей і одне з них зробив дуже великим, саме те, в якому зберігається золото» (Herod, IV, 4, 7).

Окрім символічного уособлення влади та соціального статусу власника, золоті речі, вірогідно, асоціювалися із бойовими заслугами. На це натякає наступний пасаж: «...з головами не всіх ворогів, але з найненависніших, вони роблять таке. Кожен із них, відпилявши все, що нижче від бровей, очищує череп. І якщо цей... багатій, то він також іззовні обтягує шкірою, а зсередини позолочує його і використовує як чашу для вина. Роблять вони так і з черепами своїх родичів, коли вони посваряться між собою і хтось із них на суді в царя візьме гору над іншим. Коли приходять гості, яких шанують господарі, то їм підносять ці черепи і кажуть, що хоча ті були їхніми родичами, але їм довелося з ними воювати і господар вийшов із війни переможцем. Така перемога вважається в них за подвиг» (Herod, IV, 66).

Технологія

Задля виготовлення коштовних речей, якими користувалися скіфи, давні майстри використовували найрізноманітніші технологічні прийоми. Переважала обробка метала холодним способом (прокат, кування, карбування, тиснення, басма, витягування, волочіння, металопластика, аплікація, шліфування та ін.), проте застосовувалося і паяння, лиття, скань, зернь, а також золотіння срібних виробів та нанесення емалей. Докладно прийоми грецьких та скіфських майстрів описані у роботах О. І. Мінжуліна, М. С. Шемаханської, М. Ю. Трейстера та Р. С. Мінасяна.

Зброя

Золотом декорувалася і церемоніальна зброя, і бойова, яку також могли використовувати при справлянні культів. Ще на найдавніших виробах VII ст. до н. е. присутні золоті оздоби і ця традиція не згасає до кінця існування скіфської культури. Змінюються лише художні рішення та вектори культурного впливу. За виключенням келермеського **горита**, у якого навіть дно було прикрашене, ранні вироби оздоблювали лише невеликими коштовними пластинами та окремими елементами, як бронзові застібки, обтягнуті золотим листом. Починаючи з V ст. до н. е. коштовних окуть, що покривали всю лицьову частину виробу більше, з менш заможних похованнях відомі пластинки значно меншого розміру.

Значно рідкіснішими є знахідки золотих прикрас **щитів***.

Перші оздоби мечів та піхов використовуються від VII ст. до н. е. і відрізняються від таких окуть IV ст. лише зображеними сюжетами, але не масштабністю розмірів. Відомий одиничний випадок оздоблення **сокири** золотими окуттями.

Відомі приклади і оздоблення золотим декором **нагайок та брусків**.

Кінська зброя

Згадує Геродот про звичай масагетів, котрий, як відомо з археологічних джерел, був подібний до скіфського: «Своїм коням... гнuzдечки, вудила і налбники прикрашають золотом» (Herod, I, 215).

У скіфських курганах, окрім людей, ховали і бойових коней, як супровідників душ загиблих до потойбічності. І часто коней ховали загнuzданими. Чим заможнішим був померлий воїн, тим багатшою була кінська зброя. Золотом та сріблом прикрашали переважно голову та груди коня. Відомі також випадки плакування коштовним листом таких деталей поховального кортежу, як наверхшя.

* Див. «Звіриний стиль», с. 162.

Чаші та ритони

Згадки про золоті чаші маємо у еллінському варіанті легенди про походження скіфів також: «Так він узяв один зі своїх луків (бо до тих пір Геракл носив із собою два луки) і показав, як слід оперезуватися поясом і передав їй і лук, і пояс, які носив на тому боці, де було припасовано золоту чашу*, а передавши їх, відійшов. Коли народилися сини, вона спершу дала їм імена: першого назвала Агатірсом, другого Гелоном, а останнього — Скіфом... І сталося так, що двох з її синів, Агатірса і Гелона, які не спромоглися виконати запропоноване матір'ю, вона вигнала з країни і вони пішли світ за очі. Проте молодший із них, Скіф, виконав запропоноване йому і залишився в країні. І від Скіфа, Гераклова сина, походять ті, що стають царями скіфів. І на згадку про ту чашу скіфи і до цього часу носять підвішану на поясі чашу» (Herod, IV, 10).

Відомі зображення скіфів із різноманітними чашами у руках, зокрема за ритуалом брагання, про який знаємо з розповіді того ж Геродота: «Коли скіфи складають угоди з клятвами, то роблять це в такий спосіб: наливають у великий глиняний глек вина і змішують його з кров'ю із стегнів обох, що складають угоду. Так роблять вони, злегка надрізуючи тіло вістрям або дряпаючи ножем. Потім занурюють у глек** меч, стрілу, сокиру і дротик і, зробивши це, кажуть багато молитов і нарешті п'ють із глека і ті, що складають угоду, і найзатніші з тих, що їх супроводжують» (Herod, IV, 70).

На основі археологічних даних відомо, що згадана Геродотом традиція, існувала у скіфів упродовж усього часу існування їхньої культури. Такі чаші для пиття змінювали лише форму та орнамент, проте продовжували використовуватися. Найдавніші знахідки відомі у Келермеських курганах, проте найбільше число припадає на IV ст. до н. е. Вони могли мати форму фіали.

Відоме у скіфів використання і ритонів, виготовлених із рогу та оздоблених золотими та срібними аплікаціями. Вірогідно для пиття алкогольних напоїв також використовували і дерев'яний посуд, оздоблений коштовними металами.

Грецький коштовний посуд

Відомі знахідки у скіфських похованнях і типово грецьких форм посуду, які, найімовірніше, позначали статус власника. Вірогідно, їх також використовували скіфські воїни для ритуальних узливань. Це, передусім, срібні кіліки та кубки, а також унікальна срібна **амфора** з Чортотлика — виріб, безперечно грецької форми, проте адаптований під смаки скіфів.

Золоті **конуси** або **великі ворворки** є чи не найбільш загадковими у скіфській культурі. Учені не дійшли згоди, щодо їхнього використання «варварами»: як прикрас горитів, футлярів для кріплення скальпів, кінської вузди, як ковпачків для кистей, штандартів чи бунчуків, як оздоб чоловічих головних уборів. Вірогідно, не можна всі конуси трактувати однаково, оскільки їх розміри та форма є доволі розмаїтими. Сумнівів не викликає лише їх сакральний зміст та статусність.

Дзеркала

На сьогодні відома лише одна знахідка срібного з позолотою дзеркала з Клермесу. Саме вироби такої форми, які у більшості виготовлені з бронзи, Т. М. Кузнецова запропо-

* Слід зауважити, що давньогрецьке слово *φιάλας* може перекладатися, як фіала, а не чаша.

** Давньогрецьке слово *κίλικα* може перекладатися, як кілік або чаша, а не глек.

нувала вважати фіалами, які згадані Геродотом, як такі, що скіфи носять на поясі. Проте більшість скіфських люстер використовувалася за їх безпосереднім призначенням. Можна також зауважити, що у окремих випадках ручки бронзових дзеркал могли оздоблювати коштовними металами, відомі також не часті приклади оздоблення золотими аплікаціями футляру для бронзових дзеркал (курган 22 поблизу с. Вільна Україна).

Гребінь

Також одиничною та унікальною за якістю виготовлення на сьогодні лишається знахідка гребеня із Солохи зі складною батальною сценою. Відомо, що він належав чоловікові та скоріш за все був маркером його високого статусу.

Прикраси людини

Докладному аналізу скіфських знімних або персональних прикрас присвячена монографія дослідниці В. Г. Петренко, яка не втратила актуальності і до сьогодні. Різні аспекти питання коштовних оздоб людини та її костюма, неодноразово розглядалися у спеціальних статтях А. П. Манцевич, Т. В. Мірошиної, Л. С. Клочко, О. Є. Фіалко, Ю. В. Болтрика, Л. І. Бабенка, О. В. Ліфантій та ін. Отже, на сьогодні дослідниками простежено певні закономірності та правила носіння прикрас скіфами.

Прикраси персональні

Щодо прикрас Геродот згадує, що західні сусіди скіфів *«Агатірси є найлагіднішими людьми, вони носять на собі багато золотих прикрас»* (Herod, IV, 104). Насправді, їх виготовляли із різноманітних матеріалів, зокрема із золота та срібла. Розглянемо кожен різновид докладніше.

Найвідомішою прикрасою скіфської культури є золота **пектораль** з Товстої Могили. Вона вважається шедевром греко-скіфського мистецтва та є унікальною через свою складну конструкцію. Ця шийна або ж нагрудна прикраса належала знатному військовому вождю та була показником його могутності, а також, можливо, жрецьких функцій. Відома ще одна пектораль із кургану Большая Блізніца у Прикубанні, що має значно простішу форму — лише один орнаментальний ярус. Майже ці прикраси можна вважати дуже складними варіаціями гривен.

Гривни — це назва, що закріпилася за шийними прикрасами у вигляді металевого обруча із незамкнутими кінцями. Найошатніші з них оздоблювалися фігурками звірів та людей. В. Г. Петренко було помічено, що впродовж доби архаїки ці прикраси, виготовлені з різних металів, клали до поховань відносно малого кола людей (вірогідно, воїнів). Упродовж VI–V ст. до н. е. гривни вже відомі виключно у золоті та електри, або ж залізі, обтягнутому золотим листом та належали знатним воїнам. У IV ст. до н. е. вони вже зустрічаються не лише у військових похованнях, а й у жіночих та навіть дитячих.

Досить нечастою знахідкою є товсті шийні **ланцюжки**, сплетені з тонких золотих дротів у вигляді складної косички.

Значно частіше такі ланцюги ставали основою у конструкції складних **намист**. Такі прикраси є суто жіночими. Зазвичай, вони робилися із окремих намистин, що за допомогою ниток з'єднувалися у один виріб. Такі бусини, пронизки та підвіски могли бути золотими та срібними. Л. С. Клочко пропонує також окремі випадки оздоб коміру чи короткі намиста реконструювати як **короткі нашійні прикраси**, що є достатньо спірним.

Шпильки більш притаманні костюму населення лісостепових теренів, де ці прикраси побутували із бронзової доби. У степових пам'ятках вони відомі лише у IV ст. до н. е. і є не частою знахідкою. Шпильки мали переважно просту форму (один, інколи два стрижня із фігурною або цвяхоподібною голівкою) та досить різноманітні довжини — від 5 до 31 см. Частіше шпильки знаходять у похованнях жінок у районі черепа (від однієї до трьох одночасно) — це дає підстави вважати, що ними закріплювали жіночі головні убори та, можливо, зачіски. Лише на лісостепових теренах відомі знахідки шпильок на грудях скелетів обох статей. Отже, тут ними кріпили драпірувальний одяг (плащ). Більшість шпильок виготовляли із заліза та бронзи. Відомі шпильки зі срібла з простим декором. Проте є знахідки і золотих виробів, які здебільшого мають складнішу орнаментацию голівки.

Об'єктивних критеріїв розрізнення **сережок та скроневиx підвісок** виділено не було. Не рідкісною є ситуація, коли вироби одного й того самого типу були зафіксовані і біля вушних, і біля скроневиx кісток черепа. Ці прикраси відрізняються розмаїтістю форм та матеріалів. Назвемо лише найяскравіші з них.

Одна жінка могла носити одночасно (?) сережки та скроневі підвіски. Так, з одного поховання в кургані 4 поблизу с. Новосілка походять золоті сережки з високою полою дужкою із тулубом у вигляді качки (?), а також вишукані скроневі підвіски із зображенням сцени боротьби людини з грифоном. Популярними серед заможних жінок були калачикоподібні сережки, а також із зображенням Великої Богині. Безперечно грецьким впливом пояснюється використання скроневиx прикрас та сережок із зображеннями голови Афіни, можливо, Великої Богині, сфінкса та навіть Ніке.

Браслети носили переважно біля зап'ястка на одній із рук або на одночасно на обох. Були і ножні браслети, що переважно виготовлені із бронзи, проте відомі і срібні. Ручні мали різну форму. Вони були зроблені з одного кільця дроту із фігурними закінченнями на розікнутих кінцях, чи з обрубаними кінцями із прикріпленими привісками. Дротяні браслети могли бути закрученими у спіраль. Відомі також вироби із масивного литого стрижня із розікнутими кінцями. Найошатнішими можна вважати браслети, що виготовлялися з тонких пластин, оскільки часто вони містили додаткову орнаментацию зерню, сканню та навіть емаліями. Вони можуть складатися як з однієї відносно вузької або широкої пластики з незамкнутими кінцями, так мати вигляд спіралі.

Персні слугували прикрасами рук жінок, чоловіків та дітей. Їх умовно поділяють на дротяні, пластинчасті та литі. Причому кожна з цих форм могла бути виконана з коштовних металів. Вони могли оздоблюватися тисненням чи карбованим орнаментом. Відомий випадок використання монети як щитка персня. Найбільша їх кількість, варіативність форм та значна кількість імпорту припадає на IV ст. до н. е. У цей час у окремих жіночих похованнях фіксується наявність перснів на кожному пальці обох рук. Чоловіки були більш стриманими у кількості перснів, проте саме чоловічі кільця відрізняються особливою масивністю.

Одяг та головні убори

Згадують грецькі джерела і про любов скіфів до прикрашання себе та своїх коней золотом. Так, Геродот зауважує: «...*Массагети одягаються так, як скіфи... Золотом вони прикрашають шоломи та паси, а також нагрудники*» (Herod, I, 215). Подібні дані наводять і пізніші джерела, так Страбон у «Географії», щодо массагетів: «...у битвах носять золоті пояси та такі ж пов'язки...» (Strabo, XI, 7, 6). Згадка II ст. н. е. про прикрашений золотом пасок міститься у промові Гімерія до комета Урсікія: «*Абаріс прибув до Афін озброєний луком,*

з висячим на плечі сагайдаком, вдягнений у хламиду; на череслах був золотий пояс, штани були натягнуті від стоп до сідниць» (Himerii, 25, 4).

Отже, писемні джерела у більшості констатують наявність коштовних прикрас на головних уборах, пов'язках, поясах не конкретизуючи, який саме вигляд вони мали. Відповіді на ці запитання нам дають саме археологічні джерела (переважно знахідки речей у похованнях). Натомість данні торевтики, будучи джерелом інформації про крій та форму одягу, майже нічого не говорять про аплікації одягу. Те ж, що частина дослідників сприймає як платівки, часто виявляється візерунком на тканині. На скіфських кам'яних стелах взагалі не відомі достовірні зображення аплікацій костюма.

Головні убори скіфи оздоблювали різноманітними металевими аплікаціями. Жіночі мали значно більше розмаїття форм та багатший декор. Відомі випадки використання золотих діадем чоловіками, вірогідно, військовими ватажками. Могли обшиватися золотими платівками повстані чоловічі башлики: зафіксовано у кургані Солоха, Німфейських, Луговій Могилі та ін. Жіночі головні убори мали значно більш розмаїту форму: калафи, тіари, конусоподібні покривала голови та налобні пов'язки.

Оздоблювали золотом скіфи і інший **одяг**. Одиничним поки випадком є декор коштовними платівками чоловічих штанів (у кургані Солоха), значно частіше так прикрашали чоловічі та жіночі каптани та жіночі сукні.

Наплічні прикраси, або так звані сітки є відносно нечастою знахідкою у скіфських курганах. Вони переважно були оздобою жіночого костюма, проте відома і знахідка такої сітки на скелеті конюха кургану Огуз.

Відомі випадки прикрашання **пасків** золотими пластинами. Переважно це практикувалося чоловіками, проте відома знахідка пластин-оздоб поясу у похованні озброєної жінки. Відомі і такі ознаки розкішного життя, як оздоблювання жіночого **взуття** золотом.

Золото скіфів у історичному контексті

Таким чином, речі із коштовних металів, опинившись у могилах скіфів спочатку як військові трофеї, з плином часу перетворюються на важливий соціальний маркер. Можна сказати, що вони на рівні зі звіриним стилем, були особливою розпізнавальною рисою у скіфському суспільстві. Тому скіфська знать бажала у будь-який спосіб заволодіти такими речами, інколи нехтуючи значною еллінізованістю зображень. Проте більшість таких оздоб все ж таки насамперед були пов'язані саме з релігійними уявленнями номадів. Саме тому, на аплікаціях одягу, на посуді, на оздобленні зброї маємо цілі міфологічні історії, що органічно лягали на ритуальну та обрядову основу. Наявність золотих та срібних виробів у похованнях найнижчих верств кочової еліти вказує на бажання підкреслити свій статус нехай і не великим і не таким вартісним, проте виконаним із сонячного метала предметом. Явна ж перенасиченість золотом поховань військових ватажків слугувала легітимізації їхні права на владу, надану самими богами, як про це говорять скіфські міфи.

Мистецтво Еллінів

Архітектура

Тетяна Шевченко

На території України є достатньо античних епіграфічних пам'яток, що містять згадки про храми, олтарі, величні статуї. Є архітектурні деталі й археологічні залишки храмів. Архітектура давньогрецьких міст Північного Причорномор'я мало чим відрізнялася від зовнішнього вигляду та структури міст усієї Еллади. Лише розмах і розміри будівництва спіялися іноді меншим достатком та спорадичною загрозою сусідніх «варварів».

У перші десятиліття свого існування грецькі міста мали досить скромний вигляд. Не великі та небагаті поселення з незначною кількістю мешканців, які займали обмежену територію без захисних споруд. Житлова забудова була землянкова та напівземлянкова. Але надалі будівництво розгорталося більш активно, адже заснування міста вважалося завершеним, коли розплановано і розділено всю його територію. Організація забудови відбувалася одномоментно, а не поступово. Міста розпланувалися за Гіподамовою системою міського планування. Вона дозволяла швидко і раціонально засвоїти територію міста. Житлові зони наділяли стандартних розмірів і займали ними більшість території. Та крім приватних жител, територія поліса передбачала громадську частину (агора, дороги, некрополь) та релігійну. Релігійна частина містила виділені та зарезервовані сакральні ділянки для богів, які потім святилища могли забудовувати або давати в оренду, словом, використовувати в інший спосіб на благо богів поліса. На сьогодні розкопками відкрито теменос у Німфеї, цитадель у Пантікапеї, кілька теменосів у Ольвії, Херсонесі. Міські святилища займали, зазвичай, центральну частину, але не тільки. Храми стояли на найвиднішому місці, яке добре оглядалося з моря або суші. Тож часто їх будували на мисі або й на краю міста. Неодмінною складовою розпланування приміських територій було будівництво святилищ на окраїнах. Зі слів Страбона, Плінія і Птолемея відомо про святилище на мисі біля Фанагорії та Кеп, інші автори свідчать про святилища Ольвії. Багато, хоч і суперечливих, відомостей про святилища Херсонеса. Всі вони були влаштовані одразу або невдовзі після заснуванні міст.

В архітектурі відчувалося пряме знайомство з досягненнями середземноморських полісів. В Ольвії, Херсонесі та Тірі, інших містах зводять величні храми в іонійському та дорійському ордері. Оборонні мури, якими обносили міста, відповідали будівельній традиції на кожному історичному відрізьку. Їх ремонтували, переробляли, вдосконалювали, залежно від наявності загроз та від достатку міста.

Боспорські будівничі V–IV ст. до н. е. працювали над укріпленням кордонів держави і окремих міст. Надалі зводили величезні вали та рови вздовж кордонів своєї держави. Значні укріплення було споруджено навколо палацу в Пантікапеї, створено цілий оборонний комплекс і в наступні століття. Також перепланувалися житлові будинки, квартали, проводився благоустрій вулиць, терасування схилів і зведення монументальних споруд. Особливо це стосувалося столиці, Пантікапея. На акрополі тут відкрито розкопками величезні будівлі, що зводилися тут за єдиним планом, буді-

вельною програмою. Авторами її були професіональні архітектори. На акрополі стояв величний храм Аполлона. Споруджено його було у вигляді периптера. Поряд із ним — цілий архітектурний ансамбль із палацом басилевса, невеликим храмом Афродіти та Діоніса й іншими будівлями. Було прокладено вулиці, каналізацію і водопостачання. Увесь комплекс було обнесено мурами з баштами. Через кілька століть ще вищим, ніж храм Аполлона стане цитадель, архітектурний ансамбль, до якого входив палац-резиденція боспорських правителів. Найімовірніше, для спорудження громадських і культових споруд запрошувалися архітектори з інших міст. Також окремі деталі декору виготовлялися не обов'язково на місці. Боспорські правителі не шкодували коштів на звеличення своєї слави. У багатьох музеях нині зберігаються мармурові леви, що раніше прикрашали палацові комплекси Пантікапея.

Монументальні будівлі міст зводилися за рахунок окремих заможних громадян. Наприклад, Ксеноклід, син Посія присвятив храм Артеміді Агротері біля Фанагорії. У Херсонесі та в Ольвії за власний кошт окремі громадяни будували міські мури, перебудовували або засновували храми, встановлювали статуї та олтарі богам. Такі великодушні вчинки були свого роду податком на розкіш, властивим лише для греків та римлян. Вони називалися евергетіями або літургіями і ставали способом визнання представників багатих знатних родів усією спільнотою громадян. На релігійні посади обирали заможних громадян, які на свій кошт влаштовували свята, встановлювали олтарі та будували храми. Виконання літургій можуть стосуватися епіграфічні пам'ятки перших століть нашої ери з Херсонеса, де вказується про будівництво громадських споруд «на власні кошти» або «для поліса». Розміщення приватної за суттю присвяти на конструкції, призначеній для полісного культу, як і присвяти «за дружину», «за батька», може бути знаком вдячності, вираженим від імені общини у вигляді почесней заможним громадянам за літургію, пов'язану з фінансуванням громадського відправлення культу богині поліса.

Окрім Пантікапея, на Боспорі досліджено храм у Мірмекії. Він був невеликий, дорійського ордеру. Проіснував від кінця IV ст. до н. е., тобто менш ніж 100 років. Тоді стався землетрус, водночас постраждало багато монументальних споруд в античних містах на Керченському півострові. У IV ст. до н. е. у містах на Таманському півострові було збудовано кілька храмів і монументальних олтарів. Зокрема, культовий комплекс із толосом по центру, оточеним 32 колонами. Про храмове будівництво Боспору писали давні автори. Аппіан згадує про храм, розташований поза акрополем Пантікапея. Страбон згадує про храм Асклепія в тому самому місті.

У перші століття нашої ери будівничі оновлювали майже всі міста на Боспорі. Значну увагу було приділено зміцненню оборонних стін. Було зведено Фанталівську оборонну систему, збудовано нові укріплення. З нуля зведено місто-фортецю Ілурат. Товщина його стін сягала 6,4 м. Їх розмежовували башти. Саме тоді шукали нові підходи у будівництві. У Пантікапеї, крім фортеці, було збудовано гіподром і терми. Цим же часом датовано п'ятиколонний храм, що зображувався на монеті. У містах зводяться храми та монументальні олтарі. Вулиці та площі перед храмами прикрашала монументальна скульптура. Епіграфічні пам'ятки та літературні джерела свідчать, що в містах Боспору встановлювали статуї римських імператорів. У Пантікапеї стояли статуї Августа, Нерона, Адріана, Марка Аврелія та Веспасіана. Не менш вшановували і самих правителів Боспору.

Упродовж римського періоду справді багато було збудовано у Північному Причорномор'ї. Деякі будівлі вдосконалювали або зводили на потреби римської армії, роквартировані в Тірі, Херсонесі та в інших центрах. Існувала *schola principium* у Балакла-

ві, терми в Херсонесі та Хараксі. Та всі вони вирізнялися скромними розмірами, порівняно з римськими будівлями інших провінцій імперії.

Храми в Херсонесі будували на двох теменосах (священних ділянках), які також ставали місцем громадських зборів. Емоційні свідчення Еврипіда і Овідія, з яких відомо і про кількість сходинок, і про колір олтаря, змальовують міфічне святилище таврів, тоді як особливості влаштування основного херсонеського храму висвітлюють нечисленні, але надійніші, написи і архітектурні залишки. Про святилище з храмом, свята і жерців маємо достеменні свідчення ще з III ст. до н. е. Напис цього часу на мармуровій частині храму вказує на наявність храму Афродіти в Херсонесі, на який було пожертвовано значні кошти.

У Херсонесі за архітектурним плануванням передбачено було два теменоси. Про архітектурний вигляд навіть одного з них відомо лише з ранньоелліністичного періоду. Та, очевидно, кам'яним храмам і брукованому підходу до них передували простіші конструкції, адже місце для священної ділянки було виділено при розширенні території міста і впровадженні системи міського планування із середини IV ст. до н. е. З елліністичного періоду походить найбільша кількість архітектурних деталей храмів і олтарів. Однак для висунутих дослідниками висновків про їх належність до храмів Афіні, Діоніса і Аполлона аргументів недостатньо. Згрупувавши за місцем знахідки присвяти богам і фрагменти статуй, можна припускати розташування якихось культових споруд, окрім Північно-Східного і Центрального теменосів, на ділянках, не зайнятих житловою забудовою в районі театру, і на Північному березі. До громадського культу Аполлона слід віднести фрагмент плити з рельєфом у вигляді лева оберненого до канфара. Про функціональне призначення плити свідчить розташування рельєфу на бічній грані. За херсонеським аналогом її можна визначити як деталь столу для приношень.

У перших століттях нашої ери в епіграфічних джерелах згадуються храми Афродіти і Асклепія в Херсонесі. Локалізація жодного з них поки не є достатньо обґрунтованою. Пам'ятки, що можуть свідчити про громадське вшанування Асклепія, походять і з Північного берега, і з району театру. Під час розкопок біля театру виявлено яскраві знахідки, що свідчать про культу Матері богів і Діоніса у цей час, але невідомо, чи належали вони їхнім окремим святилищам.

Кілька теменосів відкрито розкопками в Ольвії. Західний, найдавніший, містив головний храм Аполлона Ієтроса (Лікаря). Окрім святилища цього бога, сакрального засновника міста, тут розташовувалися святилища Матері богів, Діоскурів, Гермеса й Афродіти та інших богів. Неподалік із часом розрослась інша сакральна ділянка, умовно названа Центральною. На ній також існував храм Аполлона і низка інших архітектурних шедеврів того часу. Від них до нас дійшли лише фрагменти і фундаменти. На іншому кінці верхньої частини міста існував ще один давній теменос, де вшановували Афродіту.

Цілими спорудами були громадські олтарі. Їхні розміри могли сягати площею розмірів храму. Від імені общини на них спалювали пожертви, здійснювали узливання, розкурювали пахощі як олімпійським богам, так і героям, хтонічним божествам. Залежно від особливостей ритуалу, а також від кількості задіяних у ньому осіб (членів общини, філи, релігійного об'єднання або сім'ї) олтарям надавали тих чи інших форм. Наприклад, на Боспорі стали поширеними зольники, часто величезні насипи з попелу і культових речей. У полісних культурах використовували олтарі, які розміщували на великих площах, зокрема, на теменосах. Для кожного з полісних богів або принаймні для тих, на честь кого було зведено храм, ставили хоча б один окремий олтар. Без офір не обходився жоден ритуал, а спалювання чи узливання проводилося на стаціонарному чи тимчасовому, наземному чи земляному олтарі.

Почесні декрети встановлювали біля храмів, театру. У херсонеському декреті вказується на місце встановлення постанови: поряд або в притворі храму Партенос, у чому вбачають традицію збереження документів виняткового значення в цій культурній споруді. З написів першої половини I і межі II–III ст. н. е. відомо про встановлення документів, викарбуваних на камені, в храмі Асклепія.

Значну частину витворів архітекторів становили поховальні конструкції. Часом вони розмірами та декором не поступалися храмам. Поховальна конструкція якогось знатного роду могла займати частину некрополя і містити в собі кілька надгробків. У Херсонесі ще з другої половини IV ст. до н. е. прослідковують масове поширення надгробних конструкцій, призначених для родинних поховань. Та століттями найпоширенішим способом увічнити пам'ять небіжчика була кам'яна, а бажано й мармурова стела. Форма стел нагадувала храмову архітектуру. Це було пов'язане з тим, що спочатку найбільш видатних, а потім і ледь не кожного померлого прирівнювали до героїв. Могила ставала місцем перебування його душі та, відповідно, храмом.

Будували також родинні склепи. Склепи родин вищих прошарків містилися на окремих ділянках, переважно біля оборонних мурів. Високий статус виражала також сама конструкція поховальної споруди. Уже в перші століття нашої ери підземні склепи стають характерними поховальними спорудами. У Херсонесі їх доволі часто вирубують у скелі, що не можна назвати полегшеним варіантом конструкції.

На Боспорі конструювали кургани для поховання знатних осіб. Такі поховальні споруди мають свої аналоги в Греції. Найяскравішими зразками є кургани у Вергіні та інших центрах історичної Македонії. Ближчі до наших територій кургани фракійських територій Еллади. Такі могили мали складну конструкцію. Їх підлога, стіни та склепіння були викладені кам'яними плитами, вхід закривали часто величезні важкі двері. Усередині їх прикрашали високохудожніми розписами. А вже зовні над могилами робили земляні насипи.

Розмах поховального будівництва Боспору диктувався достатком правителів і знаті, що їх оточувала. У сусідньому Херсонесі майнове та соціальне розшарування було менш відчутне. Тож не дивно, що тут родинні поховання були скромніші. Поховання у склепах у Херсонесі стають звичними у перші століття нашої ери, тоді як в Ольвії — з елліністичного періоду.

Дещо змінюється архітектура поховальних конструкцій з появою християнських склепів. Якщо не брати до уваги розписи, що стають символічними і наповненими змісту, то суто конструктивно ці зміни були незначними. Поховальні камери відділяють загородками. Тобто склеп стає придатний для подальшого відвідування — здійснення поминальної обрядовості, зібрань християнської общини і проведення молитов.

Перші християнські храми в Херсонесі з'являються наприкінці V–VI ст. Вони споруджувалися на зразок античних громадських будівель — базилік. Типова ранньохристиянська базиліка — це прямокутна в плані споруда, що зі східної сторони завершується півкруглою абсидою. Усередині зала розділялася колонами на три або п'ять поздовжніх частин. Кожна деталь структури базиліки була наповнена символічним змістом. Деякі з цих символів з'являються відразу, інші — внаслідок подальшого розвитку християнства. Центральна частина використовувалася для головного — літургії — і називалася навою, в перекладі — кораблем. Корабель, що пливе, символізував подорож із земного життя у вічне. У ранніх християн храм розглядався як корабель міста Божого, який пливе хвилями життя. Іпполіт Римський повчав, що стернує* на цьому кораблі Ісус Христос. Ніс корабля — Схід,

* Стернувати (заст.) — керувати рухом судна, човна. — *Прим. ред.*

а щогла — Захід, а два стерна — два Заповіти: Старий і Новий. Перекриття бічних нав були односкатні. Нартекс перед входом був сильно розтягнутий в ширину. Іноді між боковими навами і апсидою споруджували поперечну наву — трансепт, що використовувався для священників. Над бічними кораблями могли будувати приміщення другого ярусу — хори.

Такий тип побудови забезпечував гарну видимість і чутність всього, що відбувалося всередині. Ця конструкція була водночас проста, що давало можливість швидко і масово споруджувати такі храми, зокрема й в місцях віддалених від Візантії, як це було, зокрема у Південно-Західній Тавриці та на Боспорі.

Храм у перші століття зняття заборони на християнство став втіленням уявлень про Царство небесне, про ідеальний світ. У Візантії дедалі більше намагалися створити на землі таку споруду, яка могла вже в цьому житті давати уявлення про гармонію і вічне блаженство.

У Херсонесі відомий також хрестоподібний храм і такої самої форми усипальниці. Вони відображають зв'язок із малоазійською архітектурою VI-VII ст. Храм-меморій був зведений над піччю для випалення вапна, розташованою в його центрі. Таке розташування відображає події, описані в «Житіях святих єпископів Херсонських» про хрещення мешканців міста єпископом Капітоном. Тобто писемні джерела підтверджуються археологічними.

Звичайно ж, архітектура міст Північного Причорномор'я це те, що можна лише реконструювати, відновити за наявними фрагментами. Жоден з античних храмів, театрів, грецького часу гімнасіїв та римського терм, не зберігся. Від них залишилися хіба фундаменти, цегла, колони. Та й то не завжди, адже якщо місто продовжувало існувати в середньовічні часи, то ці кам'яні деталі використовували в інших конструкціях, або взагалі знищували для виробництва вапна. Дуже часто навіть якщо десь в писемних джерелах храм чи інша значна будівля згадана давнім автором, її важко співвіднести з наявними відкритими фундаментами. Лише копіткою роботою археологів, архітекторів, релігієзнавців вдається ідентифікувати і реконструювати окремі деталі та загальний вигляд архітектури міст Північного Причорномор'я.

Музика і театр

Тетяна Шевченко

Театр відігравав набагато більшу роль в житті греків, ніж у сучасному світі. Крім театральних вистав, трагедій і комедій, там влаштовували свята на честь Діоніса. На свята в театрі нагороджували вінком видатних громадян за їхні заслуги, проводили змагання читців і авторів поезій, музик, ораторів. Відвідування театру було і розвагою, і почесним обов'язком.

Про те, наскільки відвідувані були театри у Північному Причорномор'ї, свідчить античний автор Поліен, який пише саме про наші території. Він описує вдалий маневр полководця Мемнона. Перш ніж почати війну з Боспором, полководець вирішив дізнатися про сили противника. Щоб підрахувати населення, він відправив нібито з дружнім візитом посла і ...гравця на кіфарі. Мемнон розраховував, що народ буде «поспішно збиратися в театри». І, вочевидь, не дарма. Його звали Аристонік. Народ прийшов послухати, як гарно він грає на кіфарі, і не підозрюючи, що за ним планується війна.

Для нас із цього пасажу важливо одразу кілька речей: в боспорських містах існував театр, і не один, можливо в кожному місті. Важливо, бо у Північному Причорномор'ї археологічно розкрито поки єдиний театр, у Херсонесі, про інші — в Ольвії, наприклад, відомо лише за згадками в чотирьох офіційних написах на мармурових плитах. Також ця оповідь показує, що чи то посла, чи кіфареда, мали прийти послухати боєздатні мешканці, тобто чоловіки. Як відомо, лише чоловіки, які досягли 21-річного віку, вважалися громадянами, жінки, діти, іноземці та залежні особи такими правами не володіли.

Театр дійсно відображав соціальну структуру громадянської спільноти поліса. Найвигодніші місця в перших рядах займали правителі, представники знатних родів, почесні іноземні гості. Для них встановлювали мармурові крісла, часто розкішно оздоблені різьбленням. Фрагмент такого крісла знайдено в Пантікапеї. Серед почестей, які надавали певним особам за заслуги і викарбовували в камені на декретах, було право сидіти на «виділених місцях». Таке право могли надавати також іноземцям. Ним користувалися на час проведення святкувань у загально-грецькому святилищі в Дельфах і греки з наших земель. Зокрема, боспорянин Нікій, ольвіополіт Діонісій і херсонесит Сокріт. В Ольвії цей привілей було надано приїжджим з міст Істрія і Мілет. На окремих подіях у театрі були присутні лише громадяни, були й такі, а особливо в пізніші, римські часи, на які вхід був відкритим для всього населення, зокрема й для жінок та дітей.

Північне Причорномор'я було представлене в театрах Афін та інших великих міст Еллади, і не лише заїжджими глядачами. Великою популярністю в греків користувалася трагедія Еврипіда «Іфігенія в Тавриді». Дочка басилевса, якому Артеміда нарадила принести її в жертву, Іфігенія заслана була на край світу, а саме — в Таврику. За те, що батько її пожалів і замінив на лань, вона мала стати жрицею богині в далеких горах Таврах. Трагедія переповідала міф, який мав кілька варіантів продовження страждань. Багато місцевостей Еллади претендували на місце перебування Іфігенії після її втечі з Таврики. Та слова із пісні не викинеш — Таврика, тобто сучасний Крим, звучала як край світу і загалом небезпечне місце зі сцен усіх театрів Стародавньої Греції.

На жаль, не дійшли до наших часів трагедія Софокла «Скіфи» та комедія Антифана «Скіфи і таври». Та можна собі уявити, принаймні за згадками про них, що й тут північні

народи для греків виглядали невтішно. Ми не знаємо, чи ставили ці твори в театрах Боспору, Ольвії чи Херсонеса. Сусідні племена і так були їм відомі, часто ворожі, від яких неодноразово просили захисту ці поліси один в одного, а пізніше в Риму.

Повністю відкрито розкопками театр у Херсонесі. Він музеєфікований і досі чинний, в ньому відбуваються вистави. Поки не виявлено театр в Ольвії, хоча збереглися згадки про нього. Епіграфічні джерела повідомляють про змагання в херсонеському театрі глашатаїв, акторів, трубачів, флейтистів і хорів. Написи з іменами переможців агонів, увічненими в камені, виставляли біля входу в театр, щоб їх могли бачити і відвідувачі, і перехожі. З одного з таких написів дізнаємося, що переможцями агонів у Херсонесі стали приїжджі митці з Афін, Фів, Коринфу, Нікомедії, Аспендоса, Пергаму. Це переможці, скільки ще учасників зібралось на ці агони і які ще віддалені міста вони представляли, можна лише здогадуватися.

Значні зміни відбулися в херсонеському театрі, коли в місті розташовувалася римська зала. Її силами було перебудовано і розширено театр, а також обладнано його для гладіаторських боїв та боїв з тваринами. З цією метою було збільшено бар'єр між оркестрою і театроном у перших століттях нашої ери. За римлян тут вшановували Немесиду римські солдати. Невідомо, як до цього ставилося місцеве населення.

Олтарі з присвятами Немесиді, знайдені на території театру, спонукали до появи припущень щодо існування при театрі святилища на честь богині у II–III ст. н. е., побудованого до одного з пародів театру. На одному олтарі збереглася приватна присвята II ст. н. е. від Басиліда Калусового «за власне і дітей здоров'я». Вона написана на койне, завдяки чому припускають малоазійське, а не херсонеське походження адоранта. На іншому — написана латиною подяка Тита Флавія Цельсина за, знов-таки, особистий порятунок. Зважаючи на приватний характер присвят, можна вважати ці олтарі особистими дарами для богині, які здійснили, вочевидь, солдати розташованого в Херсонесі гарнізону. На це вказує прескрипт присвят, що був доволі поширений на території Нижньої Мезії, але не в Херсонесі, де використовувався лише на початку декретів. Через такі спостереження є сумніви щодо поширення культу Немесиди серед грецького населення Херсонеса. Традиційні театральні вистави і музично-літературні змагання в Херсонесі дещо змінилися чи збагатилися після введення гладіаторських боїв. Театр, як і святилище при ньому, якщо таке було, могли використовуватися розквартированою в Херсонесі залогою.

Головним богом театру був Діоніс. Театр ставав місцем, де відбувалися релігійні культу на честь Діоніса. Існує думка, що театр взагалі походить від святкувань на честь Діоніса. Саме через те в ньому завжди були культові статуї цього бога або олтар. Самі маски були атрибутом цього бога. Вони в театрі, вони в його святилищі, в приватних будинках і могилах. Маски були різних розмірів — від величезних, що прикрашали театр, до мініатюрних, які розвішували на гілках дерев, щоб своїм передзвоном вони відганяли злих духів. Маски були й золоті, та в містах Північного Причорномор'я здебільшого глиняних зразків.

Кожна маска мала своє значення. Вони поділялися не лише на трагічні та комічні, якими ми звикли їх бачити в наш час, а на цілу низку зразків різних емоцій. З висоти своїх місць глядачі навряд чи могли побачити емоції актора, для цього їх підкреслено передавали маски. Зі збережених у Північному Причорномор'ї переважають маски персонажів культу Діоніса. Це сам бог і напівбожественні істоти: сатири, силени та менади. Вони, звичайно ж, рідкісні, у порівнянні з мініатюрними глиняними копіями масок. Маленькі знаходять під час розкопок приватних осель, могил і святилищ Ольвії, Херсонеса, Тіри та міст Боспору. За розмірами вони часто не перевищують 5 см. Здебільшого це комічні маски. Їх призначення було культове, можливо, апотропеїчне, і до театру вже не мало прямого стосунку.

Міста і сільські поселення, де немає свідчень про існування театру, також дають зразки таких масок. Можливо, їх разом з іншими дрібними предметами розвішували на деревах на певні свята. Також численні були фігурки комічних акторів: у масках, іноді з гіпертрофованими животами, іноді напівоголені, іноді в ролі Геракла, Діоніса, жіночих персонажів.

Інформації про музику менше, ніж про театр, та влаштування мусичних агонів на релігійні свята саме собою підтверджує наявність тут музикантів. Відомо, що боспорський учитель музики Ісілл Хрисолаїв переміг на змаганнях гравців на кіфарі у Дельфах. Традиційно театральні вистави і поетичні декламування найчастіше супроводжувалися музикою. Навчання гри на музичних інструментах було невід'ємною частиною грецької освіти.

Археологічно фіксують знахідки фрагментів музичних інструментів у всіх містах Північного Причорномор'я. Наприклад, аулосів. Їх називають флейтами, хоч вони ближчі до сучасного бобая або сопілки. Це була така собі подвійна сопілка. На одному з аулосів, знайдених у Ольвії різцем викарбувано напис грецькою «Він любив муз».

Окрім цих інструментів, на зображеннях і в фрагментах, знайдених в античних центрах Північного Причорномор'я, постають інші: кіфара, ліра, сирінга. Ліри, виготовлені з бронзи або панцира черепахи, дерев'яні та металеві елементи кіфар, тригонів (трикутних арф) знайдено під час розкопок на Боспорі та в Ольвії. Юнаки з аулосами та струнним інструментом зображені на доволі пізньому розписі саркофага II ст. з Пантікапея. У цьому розписі вбачають вплив Риму на грецьку музичну традицію. У Римі переважала музика оркестрів, тоді як греки грою на інструментах супроводжували спів.

Цікавим є надгробок солдата римського війська, знайдений в Херсонесі. Померлого зображено з трубою в руці. Викарбувана епітафія вказує, що похованого звали Аврелій Сальвіан і він був трубачем IX Клавдієвого легіону. Музика і була його спеціалізацією в війську. Підтримка бойового духу спонукала військову адміністрацію відправляти таких як він вояків у далекі куточки за межі імперії, утримувати і забезпечувати їх та їхні родини.

Окремі музичні інструменти використовувалися в культурі того чи іншого божества. Кіфара була символом Аполлона, якого широко вшановували в містах. Тож ці музичні інструменти зображали на монетах Ольвії, Херсонеса, боспорських міст. Були й інші символи цього бога: зірка, дельфін, стріла. Та всі вони набували свого особливого значення у зв'язку з певними подіями в полісі. Аполлон був покровителем колонізації, самого процесу заснування міст, тоді й була потреба підкреслити ці його функції. Коли ж на монетах з'являються його музичні інструменти — поліс відзначає якісь великі події, пов'язані з музикою. Нерідко це були змагання загально-грецькі, або принаймні ті, в яких брали участь приїжджі музики з інших грецьких міст. Аполлон славився як вправний музикант, покровитель поетичної творчості та мистецтв.

Мусичні агони проводилися не в одному місті Північного Причорномор'я. У Херсонесі ліру зображали на монетах у II–III ст. н. е. як символ мусичних змагань і атрибут Аполлона або німфи Херсонас. У перші століття нашої ери тут проводилися агони, покровителем яких вважався Аполлон із лірою. На херсонеському фрагменті каталога переможців агонів перелічено літературно-мусичні змагання, що відбувалися в цьому місті. У них написано про хор, що виступав під акомпанемент аулоса і кіфари.

Найбільшим авторитетом Аполлонові змагання користувалися за правління Августа, який вважав цього бога своїм покровителем і патроном. Його храм в Римі вважався одним з найбагатших в античному світі. Святилище Аполлона традиційно розташовували біля театру. Утім, у Херсонесі біля театру в римський період вшановували богиню Немесиду Хранительницю. Їй було встановлено олтар зі сподіваннями на її покровительство театру й агонам.

Інший інструмент, тімпан, стосувався переважно культу Матері богів, що стає особливо поширеним в античному світі у III і II ст. до н. е. Це ударний інструмент у вигляді широкого диска. Він відповідав ритуалам, де практикувалися танці, нерідко нестримні, оргаїстичні. На відміну від духових і струнних інструментів, ударні асоціювалися з іноземними практиками, містеріальними святами. Однак вони, очевидно, існували в містах Причорномор'я. Геродот пише про представника скіфської еліти Анахарсіса, який піддався грецькому впливу. Скіфи осудливо поставилися до нього, а коли про все дізнався їхній правитель, він власноруч убив його. Та саме завдяки Анахарсісу, ми дізнаємося, що у святилищі в Гілеї, пов'язаному з Ольвією, відбувалися містеріальні культу. І от Геродот пише, що Анахарсіс влаштував свято на честь Матері богів і виконуючи релігійні ритуали, бив у тимпан. В Ольвії та Херсонесі елліністичного періоду зображення Матері богів із тимпаном у руках були дуже поширені. Таких глиняних фігурок було більше, ніж зображень усіх інших богів. Відомі також скульптури цієї богині з вапняку та мармуру.

Крім того, в цьому поширеному у всій Греції культурі використовували сірінгу, багатодіткову сопілку, інструмент, що асоціювався з пастухами. За міфом, Аттіс, закоханий в цю богиню, був пастухом. Його так і зображали: спертого на невисоку скелю і з притуленим до вуст нехитрим музичним інструментом. Іще сірінгу називали «сопілкою Пана». Пан, напівбожество із цапиними ногами, був одним із персонажів культу Діоніса.

У культурі на честь Діоніса також практикували містерії, нестримні танці та не зовсім канонічні співи. Це були радше вигуки та крики, і в текстах давніх авторів не завжди схвалюється така поведінка в релігійних відправах. На жаль, давньогрецький спів і танець не лише у північнопричорноморських містах та поселеннях, а й у всій Великій Греції назавжди залишаться для нас недоступними. Лише окремі пози з танців показують нам зображення релігійних процесій та свят. Ці зображення поміщали на оздоблені розписом культового посуду, на рельєфах, вирізьблених на олтарях, саркофагах і архітектурних деталях храмів.

Рідкісний зразок живопису з Ольвії представляє жінку з кроталами. Кротали — невеличкі тарілки в її руці, якими вона керує пальцями, вдаряючи їх одна об одну. Кротали часто зображені в руках танцівниць. Такі танці виконували в межах релігійних свят, в культових процесіях.

Іноді, щоб показати танок, робили фігурки з підвісними кінцівками. Окремо виготовляли статичну верхню частину, а ноги і руки через отвори, зроблені в них, рухомо прив'язували мотузками. В V ст. до н. е. такі фігурки масово виготовляли в Коринфі. Їх експортували в найвіддаленіші частини Еллади, і таким чином вони опинилися в культових комплексах Херсонеса, Пантікапея і Ольвії. Причому в Ольвії, коли не вистачало імпортованих зразків, користувалися схожими, виготовленими на місці. У IV ст. в Аттиці для себе і на продаж продукують більш миловидні фігурки, де причеплені лише руки від ліктів. Такими зацікавилися у Північному Причорномор'ї мешканці Боспору. Ці теракоти зображали танцівниць-учасниць культу, але різні типи фігурок можуть відповідати культурам різних божеств.

Найцікавіші з підвісних танцюристів — боспорські фігурки перших століть нашої ери. Вони представляють чоловічі ітіфалічні образи. У руках цих персонажів — предмети-приношення для богів або музичні інструменти. Можна лише гадати, в який спосіб використовували ці фігурки. Є припущення, що вони були частиною свого роду лялькового театру. Але завдяки тому, що дослідження античних пам'яток спираються на археологічні розкопки, що дають не лише цікаві речі, а й обставини їх знахідки, відомості про місце її в приміщенні, розташування відносно інших об'єктів, гадання і припущення неважко відсіяти.

Археологічними розкопками фігурки з підвісними кінцівками не знаходять у комплекті. Тобто немає жодних свідчень, що вони були частиною набору театральних ляльок. Немає також свідчень, що вони взагалі були ляльками. Примітивно зроблені боспорські фігурки, та ще й ітіфалічні, могли лише жахати і відлякувати дітей. А зображення танцюристок у високих головних уборах із рухомими кінцівками, такі нібито дитячі та нібито брязкальця, іноді покладали в могили чоловіків, а більшість їх знайдено на території святилищ, громадських чи родинних. Їхнє використання у культах має більше доказів.

Не зважаючи на те, що історія і культура кожного античного міста проходила свій власний шлях, вони були частиною єдиного еллінського світу. Разом з іншими греками вони вшановували багатьох богів такими самими ритуалами із властивими для них музичним супроводом, танцями та співами. Без музики не обходилося жодне свято, ні громадське, ні родинне. Театр завжди був місцем, де звучала музика. Під час проведення музичних змагань — з декламування, співу, гри на інструментах тощо, під час вистав і нагородження вінками почесних громадян, іноземців і переможців.

Література і риторика еллінів

Тетяна Шевченко

Античні центри Північного Причорномор'я були хоч і віддаленою, але частиною еллінської культури. Тут писали історичні та міфологічні твори, склали вірші та змагалися в їх виконанні. На жаль, лише деякі імена поетів дійшли до нас. Херсонеський історик Сі-ріск змалював явлення, що сталися у храмі верховної богині поліса. Боспорський невідомий історик описав династичні війни своїх правителів. Діон Хризостом у I ст. н. е. пише, що в Ольвії жили місцеві поети, які понад усе цінували епос Гомера, читали свої твори перед початком боїв, щоб викликати в душі громадян патріотизм і хоробрість. До них приїжджав ритор із Віфінії, з яким громадяни, зокрема і юнаки, які прагнули здобути вищу освіту, вільно вступали в дискусії на різні філософські теми. Відомим на всю Елладу став уродженець Ольвії поет Діонісій II ст. до н. е., який переїхав до Мілета, а потім до Мітілен. Боспорський філософ Сфер написав приблизно сорок книг, як повідомляє Діоген Лаертський, та жоден із цих творів не зберігся. Місцевими філософами були боспорці Діфіл та Смікр.

В античних полісах Північного Причорномор'я були вчителі початкових шкіл. Утім побутувала думка, що навчити грамоти може кожна освічена людина. Це заняття вважали мало престижним і мало оплачуваним. Тому вчителі були небагатими громадянами, а часто і не громадянами, а неповноправними мешканцями міста. Престижнішою була професія ритора. Навчаючись у ритора, можна було отримати середню освіту.

Використовувалося два способи письма. Тростяним пером, вмоченим в чорнило, писали на папірусі, пензликом — на кераміці. Інший спосіб передбачав нанесення записів гострим інструментом на таблички з воску, кераміки, свинцю, каменю чи дерева. Перший спосіб письма зберігся у містах Північного Причорномор'я лише на кераміці. Це так звані діпінті, відомі на кубках із Херсонеса, Тіри, що були знайдені на некрополі. Це присвяти богам, побажання радості в житті після смерті небіжчикам. Усі вони датуються римським часом. Ширше і хронологічно, і географічно відомі діпінті у вигляді окремих букв чи цифр — на тарному посуді. Призначення їх було маркувальне.

Другий спосіб письма засвідчений численними написами на вапнякових і мармурових плитах, графіті на посуді та його фрагментах. По воску писали стилем. Фрагменти таких виробів — кістяних і бронзових, знаходять розкопками на території міст. Гострим кінцем писали, а тупим краєм загладжували написане. Іноді біля тупого кінця робили отвір для підвішування на ланцюжок металевої пластинки для зішкрябування воску з таблички перед залиттям нового.

У палеографії античного світу не існувало постійного канону. Шрифт написів змінювався, здебільшого під впливом провідних культурних центрів. Нерідко зміни в написанні окремих букв вносили самі карбувальники, намагаючись прикрасити напис. З часом шрифт ставав дедалі вільнішим і поєднував у собі різні традиції. Письмо ставало декоративним, шрифти застосовувалися одночасно різні, букви зліплювалися в лігатури та скорочення. Дослідникам це ускладнює прочитання і датування пам'яток.

Грамоти навчалися більшість хлопчиків віком від 7 до 12 років. Середня освіта для хлопчиків 12–15 років давалася в граматичній школі і була доступна забезпеченим родинам. Вищу освіту отримували в школах філософів та риторів, які існували лише в найбільших полісах Греції. Більшість херсонеситів обмежувалися початковою освітою. З 16 до

18 років юнаки, чії батьки мали права громадян, займалися в гімнасії. Шкільна програма середньої освіти охоплювала не лише вивчення гуманітарних і природничих наук, а й навчання музики та заняття спортом. Освіченість була неабияким достоїнством. Таких людей зображали на надгробках із сувоєм паперу в руці.

Серед мешканців античних центрів Північного Причорномор'я були особи, які склали документи і виголошували промови. Щоб зробити успішну політичну кар'єру, необхідно було вміти красиво і переконливо виступати перед народом. Наприклад, на постаменті статуї, спорудженої на честь одного з херсонеситів у III ст. н. е., вказано, що Демократ Аристокленів двічі обіймав посаду паредра, чудово виголошував промови і робив доповіді. Цього навчали в риторській школі. Завдяки своїм старанням і вмінню гарно говорити, його багато разів відправляли послом до Августів із проханнями про благо рідного міста. Усе своє життя він обіймав громадські посади, був главою одного із фіасів (релігійного об'єднання), здобув похвалу за «у всьому чистоту громадянської діяльності».

У грецьких школах вивчали поеми Гомера, вірші багатьох інших поетів. Боспорські поети склали похвальні гімни, епіграми, читали їх на святах і на змаганнях, про що свідчать вцілілі написи на каменях. Поетичні твори були написані в Херсонесі — гімн на честь Гермеса II ст. н. е., численні епітафії на надгробках у віршованій формі. До наших днів дійшла остання частина цього гімну. Його текст був викарбуваний на мармуровому постаменті статуї. У ньому звучить звернення до Гермеса як до спасителя і захисника, надія на те, що він сприятиме успіху в житті та благополуччю міста. Автор гімну мав хорошу освіту, вивчав епічні твори і знав уживані з часів Гомера і Гесіода епітети Гермеса. Гермеса названо вісником безсмертних і владикою земних, який має ключі життя і смерті, є багато корисним, милостивим, дарує багатство, блага і мудрість. У гімні вихваляються також вихованці гімнасія за їхню перемогу в спортивних агонах. На знак подяки Гермесові, покровителю гімнасіїв і палестр, Демотел поставив його статую на власний кошт. Цей заможний громадянин замовив поетові хвалебний вірш, у якому з гордістю вказано, що Херсонес — це «славне місто Дора», тобто згадано його дорійське походження. Еліта гордилася своїм походженням і своїми звичаями.

Мешканці Херсонеса Таврійського використовували дорійський діалект давньогрецької мови. Написи аж до кінця II ст. н. е. фіксують інакшість вимови деяких слів. Ритори навчали грамоти з місцевим діалектом. Немає жодної держави у регіоні, в якій би так довго офіційно зберігався дорійський діалект. Херсонесити жили неподалік іонійських греків Ольвії та Боспору і підтримували з ними, як і зі середземноморськими греками, найрізноманітніші відносини, проте зберігали свою самотність. Власні імена залишалися самотніми найдовше, до того ж найбільше в представників аристократичних родів, що обіймали високі державні посади.

І лише в римський період, точніше у другій половині II ст. н. е., тут, як і в усіх містах провінцій, поширилася загальноживана мова — грецька, спрощена і видозмінена, так зване койне. У не так віддаленій Ольвії ранні форми койне виявляються вже з V ст. до н. е. Іонійського походження греки тут уже з III ст. до н. е. повністю перейшли на койне на офіційному рівні. В Ольвії та на Боспорі зафіксовано немало імен іранського походження, особливо серед посадовців. Це може бути зумовлено наявністю серед населення, з одного боку, еллінізованого місцевого «варварського» контингенту, а з іншого — вихідців із Малої Азії, які мешкали в північнопричорноморських містах.

У написах на Боспорі панували іонійські діалектні форми, та завдяки економічним відносинам з Афінами, тут починає вкорінюватися аттичний діалект. Із появою в містах представників синдів, скіфів, меотів з'являються «варварські» назви. Вони урізноманітнювали

словниковий запас греків, що мешкали в боспорських поселеннях. Уже з часів правління Флавіїв херсонеські, а особливо тірські, імена ряснують латинським відголоском. Понад 20 % імен мали латинське походження, хоча переважно в тих громадян, які виконували державні посади і перебували у контакті з римською адміністрацією. Та навіть міщани, які отримали римське громадянство, не старалися на угоду римлянам суттєво змінити і романізувати ідеологію міста.

У містах Боспору, та й всього Північного Причорномор'я відбувалися мусічні змагання на релігійні свята, в яких брали участь поети з різних міст та регіонів Еллади. Агони присвячувалися тому чи іншому божеству, герою чи визначній події в житті міста. У Херсонесі перших віків нашої ери документально засвідчено три жанри поезії, в якій змагалися на агонах: комедія, евкомій (хвалебний вірш) і епіграма. У цей період епіграма була сатиричною і мала значний успіх, адже гостро критикувала сучасне життя. Сам факт проведення таких змагань свідчить, що міста були багаті на непоганих поетів, які публічно презентували свою майстерність. Вигравши — здобували визнання, нагороди й увічнення своїх імен на мармурових плитах. На Боспорі знайдено понад десяток панафінейських амфор V–IV ст. до н. е., які вручали виключно за перемогу в агонах в Афінах, зокрема й за перемогу в грі на флейті.

У найбільших містах Причорномор'я спеціально навчали письма на кам'яних плитах, слідували за зміною шрифтів у інших містах, намагаючись набути нові навички в їх застосуванні. Епітафії на надгробках карбували як професійні майстри, так і любителі. Окремі написи, зокрема державні декрети, вирізані досвідченою рукою одного майстра. Водночас є багато написів, виконаних недбало, із застосуванням курсиву, дрібним шрифтом, а в римський період — зі скороченнями окремих імен та термінів.

Документи державної ваги карбували на мармурових плитах. Найбільш багатослівні — написи в Ольвії. Тут в елліністичний та римський період видавали розлогі почесні декрети, завдяки яким про населення відомо багато інформації. Іноземці, які ставали почесними громадянами, отримували пишнословні похвали і почесні, викарбувані на кам'яних плитах.

Цікавий також херсонеський декрет 174 р. на честь імператора Марка Аврелія, прокуратора провінції Нижня Мезія Тіта Аврелія Кальпурніана Аполлоніда та його дружини Аврелії Пауліни. Прокуратор прибув до Херсонеса, і для його приїзду було скликано народні збори, а також усю масу населення, яке мало вітати римського посадовця, оголосити його почесним громадянином, булевтом і проедром. Завдяки його добродійству, вперше в Херсонесі було видано декрет на честь жінки-іноземки — його дружини. Тут Пауліну на Раді та Народних зборах увінчали золотим вінком і постановили виголосити їй подяку народу за її особисті заслуги в громадських святкуваннях. Ішлося, найімовірніше, про її фінансову допомогу, тобто вона, як це було заведено в греків та римлян, спонсорувала громадські святкування, на які збиралися маси громадян. Лише внаслідок приїзду імператора в Херсонесі мало з'явитися одразу кілька пам'ятників, які внесли зміни до вигляду цього периферійного еллінського поліса. Адже перед тим мешканці бачили тут переважно скульптури божеств та героїв, а також менш багатослівні кам'яні написи з декретами. Перед тим жінка ніколи не отримувала почесей незалежно від чоловіка.

Прагнення багатих міщан увічнити пам'ять про своїх рідних сприяло популярності віршованих епітафій, особливо у перші століття нашої ери. Це час найбільшої кількості мармурових стел із рельєфними зображеннями та метричними висловами. Віршовані епітафії були дуже поширені у малоазійських містах і на Боспорі. Їх стиль і манеру складання запозичували карбувальники інших міст Північного Причорномор'я. В Ольвії та Херсонесі вони рідкісні.

У віршах епітафій, крім загальних похвал, вказували імена, вік, взаємини між рідними чи подружжям, возвеличували освіченість, красу та розумові здібності. Вік словами поезії передавали як «тричі прожив десятирічний час», «чесно і скромно прожила три з гаком десятки років, наповнивши чашу життя». Звичайно ж, висловлювали любов і невтішне горе живих родичів. На могилі 19-річної дівчини було написано, що її мати власними руками розпалила поховальний вогонь.

Останні слова епітафій, як і перші, були звернені до перехожих. Вони мали на меті викликати співчуття, закликали зупинитися біля могили «заради пам'яті». Найкращі зразки віршованих епітафій сповнені філософських думок, глибоких почуттів і драматизму.

Надгробні епіграми з Пантікапея сповнені слів та виразів з епічної поезії та архаїчної лірики. Спільні для всього регіону згадки таких міфічних персонажів, як Арей, Аїд, Плутон, Мойри та ін. Місцеві поети використовували добре відомі прийоми віршованої творчості. Як і в державних документах, у віршах трапляються окремі норми койне, іонізми, а в Херсонесі — доризми до найпізнішого часу, оскільки вони були архаїзмами, улюбленими прийомами в ліричних творах.

Епітафії сповнені міфів та символів, захованих у завуальованих виразах. Наприклад, коли йшлося про «холодні піски в глибині вод ревучого Коцита» або «чорножахні води Океану», підземну річку забуття Лето, греки уявляли собі географію потойбічного світу. Однією з найкраще збережених херсонеських епітафій є вірш на могилі кінця I ст. н. е.:

Ксанфе Лагорінів, прощавай.
Глянь, перехожий, вкриваю собою я Ксанфа.
Втіхою батька він був, а батьківщини — окрасою,
Знав він про таїнства Муз, бездоганим був громадянином,
Шану мав між юнаків, красою світився як зіркою.
В бій за вітчизну Арей захопив його заздрісно,
Осиротілим батькам залишивши гіркий дар сльози.
Якщо Плутон замість вас в дар дітей цих отримує,
Навіщо ж в пологах ви мучитесь, бідні жінки?

Херсонеський вірш укладено було елегійним дистихом із традиційним зверненням до перехожого. Так стела ніби сама промовляла до кожного, хто біля неї опинився, розповідаючи історію життя і смерті небіжчика. Вірші відображали найрізноманітніші уявлення про божеств іншого світу. Стверджувати можна лише про те, що були такі родини, не останні в суспільній ієрархії, де вірили, що як у випадку Ксанфа, душа померлого належала Плутонові, або як у випадку Ойнанті, дочки Главкія, померлої під час пологів, — в те, що душа сходить під землю і там, випивши води з Лети, впадає в забуття, або ж, як свідчить напис III ст., відчували потребу в охороні небіжчика від чар і зверталися по неї до Геліуса.

Розгорнені написи, іноді викладені в поетичній формі, могли бути звернені, як до перехожих, так і до померлого. На відміну від ранніх надгробків, вони покликані не констатувати смерть, а викликати співчуття. Цього досягали за допомогою звеличення померлого, описання почуттів живих родичів. Наприклад, на надгробку Ойнанті перелічено достоїнства, властиві жінкам — непересічна врода, благородне походження.

У всіх епітафіях відображається уявлення про потойбічне життя як гірше, порівняно із земним, що відповідало традиційній релігії, а не містеріальним вченням. Загалом же розгорнені написи рідкісні для надгробків північнопричорноморських міст. Інформативність більшості поховальних стел вимірюється суто називанням померлого і його/її належності

до певного роду за допомогою вказування патроніміка, а також зображенням символів, що дають відомості про статус і характер занять померлого, або ж, рідше, про те, яким уявлялось його життя в потойбічному світі.

Боспорські епітафії на честь померлих за батьківщину воїнів містять слова про скорботу всіх громадян, про те, що юнак-герой буде вічно жити в їхній пам'яті. В Ольвії на надгробку Нікерата викарбувано слова про згуртованість громадянської общини, співпереживання, громадські похорони, загально-полісний траур.

У II–III ст. в Херсонесі, Тірі, Ольвії та менших центрах навколо них розташовувалася римська залога та окремі підрозділи війська. Можна зрозуміти, що в містах на вулицях звучала латинська мова. Римські легіонери були відокремленою групою, що, можливо, зверхньо ставилася до місцевого населення. Утім, більшість із солдатів мали грецьке і фракійське походження. Вцілілі написи того часу, хоч і грецькою, містили запозичені з латини слова. Викарбувані на камені документи були насичені військово-адміністративною лексикою. Перші особи Херсонеса отримали права римського громадянства, брали собі римські імена. Дехто мав змішані греко-римські імена. Багато з них, наприклад, із херсонеського роду Флавіїв, обіймали керівні посади. Втім, вважається, що навіть серед освіченої частини населення Херсонеса мало хто добре знав латину. А ті, хто знав, навряд чи використовували її для спілкування між собою, а особливо у сім'ях. Припускають, що латина була введена в гімнасії з другої половини II ст. н. е. Однак, вона не справила суттєвого впливу на словниковий запас міщан, про що свідчить мала кількість виявлених латинізмів у грецьких написах. Латинські назви траплялися на побутовому рівні, особливо при проведенні торгових операцій з римською монетою та ваговими одиницями, у спілкуванні зі солдатами.

Коли римська влада зверталася до херсонеситів, вона писала грецькою. Документи, звернені до римських солдатів чи офіцерів, написані латиною, а прохання до херсонеситів і відповідь намісника Нижньої Мезії — грецькою. Тож зрозуміло, що римська адміністрація не прагнула силою вводити тут свою державну мову, визнаючи право громадян зберігати власні традиції як в мові, так і в усіх пов'язаних із нею сферах духовної культури.

У римський період офіційна документація міст Північного Причорномор'я — почесні декрети і проксенії, присвяти богам-покровителям усіх громадян, будівельні написи, списки переможців у змаганнях, листи, епітафії, приватні графіті — все залишалось грецькою мовою.

На Боспорі відсутні написи латиною. Римські імена тут присвоювали собі лише представники державної та військової адміністрації. Правителі з часів Котіса I додавали до свого імені римське Тиберій Юлій. В Херсонесі латиною володіли послы до римських імператорів. Спочатку (45–44 р. до н. е.) на чолі посольства перебував почесний громадянин Гай Юлій Сатир, а вже у II ст. н. е. це був корінний херсонесит Аристон, син Аттіни. Останній двічі вів переговори з боспорським царем Реметалком і шість років «до виснаження» перебував у Римі, просячи елевтерії (незалежності) для свого міста.

Провінційно-римський вплив торкнувся архітектури і мистецтва, в усіх інших сферах духовна спадщина еллінської культури підтримувалася тут, зазнавши мало змін. Місцеві поети в римський період не писали латиною ні епітафії, ні інші поетичні твори. Романізація мало торкнулася духовної культури греків Північного Причорномор'я.

Причиною цього був патріотизм, любов до батьківщини, яку неодноразово прославлено в декретах і епітафіях, викарбуваних тут. Більшість населення міст вірила в єдність своїх громадянських общин і особистого зв'язку зі своєю общиною кожного громадянина. Це відображалось в зібранні на Народних зборах, у збереженні рідної мови і культів давніх богів. У цьому була відданість давнім полісним традиціям, що зберігалися протягом тривалого існування міст, та ще й в оточенні войовничих «варварів».

Художні ремесла

Тетяна Шевченко

В античних центрах Північного Причорномор'я знайдено цілі колекції зразків монументальної скульптури в мармурі та вапняку, дрібної пластики в теракоті, живопису, ювелірного мистецтва. Вони представляють широкий хронологічний спектр. Від архаїчних загадково усміхнених облич, що недалеко відійшли від давньоєгипетського, перського і крито-мікенського канонів — і до схематизму провінційноримських художніх ремесел, що своєрідно виявилися в ранньохристиянських символічних творах.

Мистецтво у своїй інформативності майже рівнозначне з писемними джерелами. Знамениті твори давньогрецького мистецтва є не чим іншим як культовими — це зображення богів, сюжети оповідей про них, атрибутів, ритуалів, учасників цих ритуалів, тих, хто звертається до божеств, тощо. Так чи інакше, вихідною точкою сюжету зображень залишається сакральне. У класичний період воно постає в правильних ідеальних образах молодих людей та жінок, шляхетних чоловіків і поважних старців. У елліністичний період сповнене емоцій, руху та відкритості до змін.

До Ольвії з Афін привозили статуї та надгробки з мармуру. Видатними художніми творами славився Пантікапей. За правління Спартоکیدів сюди було запрошено відомих скульпторів, які прикрасили архітектурні деталі, зокрема, круглий мармуровий олтар із рельєфними фігурами, що утворюють процесію. Величні статуї прикрашали громадські святилища і вулиці міста. Скульптура зображала переважно богів та героїв. Статуї не були предметом вшанування, але мали своє сакральне значення. Однак нерідко почесним громадянам, на кошти яких відбувалися свята, або іноземним купцям, які давали певні блага для міста, також встановлювали скульптурні пам'ятники.

Найчастіше до наших днів доходять лише фрагменти статуй. За їх деталями можна відновити, кого було зображено, а іноді й де стояло зображення. Описуючи херсонеський храм Артеміди Партенос, Страбон згадує про ксоан. Ксоани були переносними статуями, на відміну від культового образу, розташованого в храмі. Висловлено думку, що ксоан Партенос увінчував вотивну колону, знайдену на одному з теменосів міста. Є підстави вважати, що відкритий розкопками фрагмент мармурової статуї типу Артеміди стояв у елліністичному храмі Партенос, а пізньоелліністичний вапняковий торс Артеміди був частиною статуї, розташованої в храмі або біля нього.

Мистецтво мало своє відображення в розписах стін храмів та багатих будинків. Утім до нас доходять лише фрагменти тиньку, серед яких можна розгледіти орнаментальні мотиви або окремі частини зображення. Винятком є оригінальна мозаїка на підлозі багатого будинку в Херсонесі, виконана з галькових камінців. Художником був безперечно місцевий майстер, який знався на підручному, тут навіть — підножному, матеріалі. Витончені фігури Афродіти або німф у сцені купання постають в оточенні птахів, біля лутерія на високій ніжці, оточені розкішним орнаментом.

Багатий археологічний матеріал Херсонеса, Ольвії та міст Боспору дає зразки антропоморфних, зооморфних, орнаментальних зображень, цілих композицій, сюжетних зображень, що мають у собі цінну інформацію про різні сторони життя мешканців поліса. Найчастіше такі зображення — на предметах культового значення. Навіть у часи, коли

у копіюванні шедеврів мистецтва відбувається так зване пониження міфу, зведення його до побутових сцен, іноді навіть вульгарних, що доходили до панібратського ставлення до божества, карикатури на нього, не припинялося культове сприйняття зображеного божества, поклоніння йому.

У кожному місті Північного Причорномор'я виготовляли вдосталь звичайного і високохудожнього посуду, світильників і теракот. Якщо на перших порах посуд везли з відомих грецьких виробничих центрів, а нестачу доповнювали виготовленим вручну, то надалі присутність місцевих гончарів очевидна. Кераміка виготовлялася на місцях.

Звичайно ж, не обходилося без імпорту. Святковий посуд часто був мистецьким витвором, існували школи, майстерні. Такі витвори неодноразово з'являлися у причорноморських містах. Місцева еліта могла їх собі дозволити. Та навіть витончені мальовані вази копіювалися на місцях. З появою нових технік у виготовленні посуду чи його оздобленні — одразу з'являлися місцеві імітації. Те саме стосується виготовлення світильників чи зображень богів у теракоті. Особливо цим славилися боспорські міста. Уже не треба було купувати дорогі вироби з Афін чи Хіосу, а можна було такі, чи подібні до них, придбати у своєму місті або в сусідньому.

Нестачі майстрів із виготовлення глиняної продукції одразу видно за археологічними матеріалами: на азійській частині Боспору більше реставрованого посуду. Тобто його не викидали, а намагалися на довше зберегти. В окремих містах, як-от Тірі — ремонтвані або перероблені глиняні фігурки богів. Наприклад, якщо теракота розбилась так, що не вдається її скріпити, можна було обтесати основну частину зображення, скажімо, голову, і користуватися нею далі. Та це стосувалося часів кризи, здебільшого ж керамічна продукція вповні задовольняла потреби міст і навколишніх поселень.

Ювелірне мистецтво досягло значних висот завдяки попиту «варварської» еліти. Значного розвитку набули обробка чорних і кольорових металів, склоробство, будівельна справа, обробка дерева, кістки, ткацтво тощо. Слід лише не забувати, що статус майстра в давньогрецькому суспільстві ніколи не був високим. Бути художником, скульптором, архітектором, і навіть успішними у своїй справі, не вважалося тоді престижним.

Усі етапи розвитку давньогрецького мистецтва можна прослідкувати на поховальній скульптурі. Замовники надгробків намагалися відобразити співвідношення живих і померлих членів родини. Самого померлого виділяли на надмогильних зображеннях як розмірами, так і композиційно. Інші персонажі мали другорядне, іноді атрибутивне значення. Часто біля фігури померлого — зображення його дружини сидячи. Нерідко її фігура рівнозначна голові сім'ї, вона обернена до того, хто споглядає надгробок, має рівні права у бенкеті. Але здебільшого вона бере участь у споживанні принесених дарів, перебуває біля чоловіка сидячи, на відміну від усіх інших, але її позицію намічено так, що вона ніби теж прислуговує йому при трапезі.

Тут справді напрошується визначення «прислуговування» усіх учасників бенкету померлому. Недарма, описуючи сюжет надгробка, їх часто називають «слугами» чи «рабами». Вони часто тримають у руках предмети, пов'язані з трапезою, підносячи ці предмети до звеличеної пари, тобто — прислуговуючи їй. Але прислуговувань не стосується характерний жест деяких фігурок: права рука огортає пояс, ліва — торкається до щоки. Він пов'язаний з ритуальними жестами: обрізанням і покладанням волосся на смертне ложе, або іншим вираженням скорботи.

Поховальні процесії теж супроводжувалися відповідними вираженнями емоцій: голосянням і плачем у жінок, вириванням волосся і биттям голови в чоловіків. Ці жести можуть відображати свого роду ритуальний танець, адже поховання вважається одним із най-

складніших сакральних дійств, де перехід (частиною якого є процесія) був надзвичайно насиченим символічним значенням.

«Дари» в руках маленьких фігурок могли бути предмети-символи на зразок поховальних символів у вазописі, які містили в собі відомості щодо того, яких дарунків потребували небіжчики для нового шлюбу-«возз'єднання», вже у потойбічному світі. Можливо, як і в сюжетах на поховальних вазах, на надгробках жінці підносять скриньку, що позначало прикрашання її перед весіллям.

Монумент, виготовлений з мармуру, привезений з Малої Греції чи замовлений у місцевого майстра, був доволі коштовним для родини і не мав би зображати зайвих чи не наповнених змістом предметів, а тим паче осіб. Значний час витрачався на збір коштів, виготовлення пам'ятника та встановлення його на могилі. Поховальний пам'ятник іноді замовляли ще до смерті голови сім'ї, який у такому випадку мав можливість впливати на іконографію та на якість самого твору мистецтва. Підтвердження цьому — херсонеські написи перших століть нашої ери, з яких довідуємося, що особа сама могла потурбуватися про атрибути і спосіб свого майбутнього поховання. Перший грецькою: «Еліс, син Еліти, амастрієць, поставив кістниці собі самому і дружині»; другий латиною, дослівно: «Живий, собі Аврелій Демас, який прожив 72 роки, поставив».

Про таку завбачливість голови сім'ї може свідчити зображення звеличеними одночасно двох осіб: чоловіка та дружини, які нечасто помирали одночасно. Або надгробок замовляли при житті одного з подружжя, або ж після смерті обох. Дружина, що сидить біля звеличеного померлого або похована разом з ним, або його оплакує. Некрополі інших античних центрів дають приклади, коли підземні склепи, над якими встановлено надгробки із зображеннями групи родичів, містять іншу кількість поховань, іноді меншу, ніж на надгробку.

Тенденція до підвищення якості надгробків свідчить про прагнення нащадків показати та увічнити свій внесок. Це вже не дорогоцінне вино чи кров великої рогатої худоби, пожертвовані навмисне для вшанування померлого і безслідно вилиті в землю. Це ті знаки шани, свідчення яких ще довго нагадуватимуть про дарувальників.

Такими свідченнями можна вважати і увічнення померлого в дорогоцінному і тривкому мармурі, і невеличкі зображення самих родичів. У випадку всиновлення про поховання дбав «вихованець» померлого, що, можливо, теж мало відображення в херсонеському надгробку. Прагнення виразити свою «причетність» до сакрального не нове для традиційних культур: зображення дарувальників удвічі чи втричі меншими за вшановуване божество знаходимо в мистецтві різних часів, від розписів єгипетських гробниць до християнського іконопису. Воно мало свої аналоги і в античній традиції. Це відображають і літературні джерела, і пам'ятки мистецтва.

На надгробках на вік або стать часто вказувала не словесна, а візуальна, інформація. Зокрема, зображення предметів для спорту — на надгробках юнаків, зброї — на надгробках дорослих чоловіків, посоха — на надгробках чоловіків старшого віку. Це були символи цінності померлих для поліса — чоловіка-воїна, юнака, який готується стати воїном, старого із життєвою мудрістю, що вирішує державні справи. Окрему вагу мало значення лікарів для херсонеситів. На їхніх надгробках атрибути діяльності — лікарські інструменти і навіть портретні зображення.

У пізньоантичний період у Північнопричорноморських містах з'являються зразки ранньохристиянського мистецтва. Ранньохристиянський живопис позначався бажанням виділитися з язичницького оточення, протиставити йому свою власну символіку, охоплену духом спіритуалізму і незрозумілу для непосвячених. Християнські розписи склепів —

це зображення для обмеженого кола одновірців, які належали до заможних прошарків суспільства.

У Херсонесі відкрито десяток склепів із ранньохристиянськими розписами. У боспорських містах склепи з такими розписами поки невідомі. Лише в Царському кургані наявні окремі християнські сюжети. Це можна пояснити тим, що на Боспорі християнство рано приймають правителі держави. Тож не було підстав примушувати християн шанувувати язичницьких богів, а зі своєю релігією тулитися в підземних молельнях. Стиль і боспорських, і херсонеських розписів мав східне походження і був близьким до східногрецького живопису. Переважають орнаментальні та символічні образи, тоді як людські фігури трапляються рідко і мають другорядне значення.

Орнаменти були близькі до античної традиції. Християнські розписи рясніють зображеннями гірлянд з листя зі стрічками на кінцях, квітами і деревами з плодами, хвойними з шишками. Усі ці зображення використовувалися в античних розписах і мали своє релігійне значення, однак у контексті християнства були прив'язані до властивих догм і уявлень про блаженне життя достойних християн після смерті. В античній релігії лаврові вінки і гірлянди — символи перемоги, стрічки на вінках — святкові процесії та жертвоприношення на честь богів, чаша і виноград використовувалися в культі Діоніса, шишки хвойних були пов'язані з містеріальними культами, які також давали надію на краще життя після смерті. Усі ці символи були близькі для нащадків грецького населення, що давало можливість їм легше засвоїти християнське вчення. У ранньохристиянському мистецтві зображення лози і винограду з'являється з IV ст. н. е.

У склепах і ранньохристиянських храмах часто зображали чашу. Вона символізувала таїнство Причастя, а також Хрещення. Обидва обряди були пов'язані з догматом про воскресіння і життя душі після смерті. Чашу в Херсонесі зображали біля входу в поховальну камеру, а також на мозаїчній підлозі храму. Посудина, з якої п'ють павичі або інші птахи, була типовим образом в оздобленні ранніх церков. Це символізувало споживання вчення Христа. Птахи уособлювали душі, чаша або виноград — ідею про плоди божественного вчення і зв'язок з Причастям.

Не менш символічним було зображення голуба. Це був символ невинності і чистоти, саме він після потопу з гілкою (з доброю звісткою) повернувся в Ноїв ковчег. У ранніх християн голуб був символом душі та миру, що ототожнювався з раєм. Цей птах втілював політ душі і праведника, і мученика. У розписах склепів павич був символом безсмертя і воскресіння. Найчастіше їх зображали в V–VI ст.

У херсонеських склепах трапляються також зображення свічок. Климент Александрійський називав хрещення освітленням, через яке людина споглядає святе світло Бога як джерела світла. Через те до ранньохристиянської символіки входив також світильник, що століттями використовувався до появи свічок. Саме зображення світильника вже було символом світла, Бога і раю. На світильниках часто зображали інші християнські символи, зокрема й самі хрести.

Хрест використовувався в символіці багатьох народів давнини, в християн він з'являється на побутових речах і в монументальному мистецтві доволі пізно. Найдавнішим зображенням розп'яття Христа вже повністю сформованого типу вважається хрест на Євангелії 586 р. Мініатюрними розп'яттями вірні користуються з кінця VI ст. Та це не означає, що хрест не використовувався раніше.

На ранньохристиянських надгробках Херсонеса і Таврики вирізався не хрест, а чотиріпелюсткові розети, вписані в коло. Це могли бути стилізовані символи хреста. Хрест як надгробок використовувався в Херсонесі та навколишніх землях з V–VI ст. На Боспорі

хрест як символ належності до християнства був у вжитку вже в IV ст. Тут християнство поширювалося швидше.

Дивлячись на художнє оформлення стін поховальних склепів, можна сказати, що саме місце поховання християн розглядали як райське житло померлих. Сюжети склепів Херсонеса з рослинними мотивами, птахами, звірами втілювали біблійний рай. Художні прийоми, що тут використовувалися, створювалися в Антіохії, Сирії та Палестині протягом V і VI ст. Тобто розписи позначені впливом східних областей Римської імперії, де на відміну від Риму, переважав орнаментальний живопис. Живопис ранньохристиянських поховальних камер, зокрема й відкритих на півдні України, не був просто декоративним, він був наповненим вищим релігійним змістом. Бог зображувався за допомогою символів. З листа Ніла Синайського, написаного близько 400 р., зрозуміло, що храми у східній частині імперії були вкриті зображеннями різних тварин і рослин, які сприяли віддаленню вірних від всього земного і символізували біблійні оповіді. У зображених ландшафтах були присутні тварини і споруди, а люди на розписах із IV до початку VI ст. відігравали другорядну, допоміжну роль. Такими були і головні християнські святині Константинополя — храм Св. Апостолів і Свята Софія, збудовані за імператора Юстиніана I (527–565 рр.).

Однак херсонеське і боспорське християнство відзначається впливом не Константинополя, а Сходу — Сирії та Палестини. Північнопричорноморські міста століттями протягом усієї античності підтримували різносторонні контакти з малоазійськими містами. Зокрема, в Херсонесі є ранні сліди наявності шанування св. Фоки, покровителя мореплавства і виноградарства, тісно пов'язаного зі Сінопою. Припускають існування його храму в Портовому районі міста. На заході центром поширення ранньохристиянського мистецтва був Рим, а на сході імперії — Александрія, Антіохія і Ефес. І там, і там антична традиція була доволі сильною. І там, і там вже давно частину населення становили не лише греки чи латиняни, а «варвари».

Тож античні центри Північного Причорномор'я, проживаючи всі перипетії історії, відчували їхній вплив, що відобразився у витворах мистецтва, збережених до нашого часу.

Монетна справа

Михайло Відейко

Упродовж кількох сотень років еллінські колонії продукували монети, без яких у ті часи складно було вибудувати економічну систему. Власне, на час заснування полісів над Понтом на історичній батьківщині кружальця стандартної ваги з бронзи, срібла та золота вже були буденним явищем. Налагодження їх виготовлення за новим місцем проживання вимагало лише часу, адже всі необхідні технології були відомі. Слід було нагромадити потрібну кількість металу, виготовити певне обладнання, призначити відповідальних — і можна було починати.

Уже понад два століття на берегах Понта збирають монети давніх міст та держав. У музеях та приватних колекціях є тисячі знахідок, над вивченням яких працювало кілька поколінь вчених. Саме їхній невтомній праці ми завдячуємо більшості відомостей про монетну справу тих часів, про технології, організацію випуску монет, а також захопливу історію монетної справи у Північному Причорномор'ї, до якої упродовж кількох століть долучилися славні міста Тіра, Ольвія, Херсонес (і деякі інші), Боспорське царство, а з часом — навіть володарі скифів та сарматів. Тож розглянемо загальні відомості про технології карбування монет, а також особливості монетної справи регіону на прикладі двох полісів, Ольвії та Херсонеса, а також Боспорського царства.

Технології давніх майстрів та матеріали для виготовлення монет

У давні часи для виготовлення монет використовували дві основні технології: литво та карбування. У першому випадку слід було підготувати форму для відливу. Найпростіше — керамічну, коли у сирій глині робили відбиток з уже готової монети. Слід було лише виготовити перший зразок. Цей спосіб, досить простий у виконанні, створював кілька проблем.

По-перше, виготовлення зразка — прототипу невеликих розмірів. Однак враховуючи майстерність давніх ювелірів, з цим вони цілком могли впоратися. По-друге, вага виробу. Це мав бути не просто зливок, а зливok певної ваги. Над цим треба було попрацювати, але використання керамічних форм мало один недолік: глина при висушуванні зменшується в розмірі, і, відповідно, зменшуватимуться не лише розміри, а й вага виробу. Отже, литво підходить переважно тоді, коли вага чи розміри виробу суттєво не впливають на використання виробів у обігу, зазвичай досить чутливого як до ваги, так і вмісту відповідного металу в монеті. Приміром, випуск в обіг бронзових розмінних монет для внутрішнього використання в межах території контрольованої полісом. Литво використовували на початкових етапах і для виготовлення саме бронзових монет починаючи із VI ст. до н. е.

Карбування, яке набуває поширення з V ст. до н. е., у цьому відношенні більш досконале, бо є можливість використати заготовки стандартної ваги. Заготовки при цьому могли теж відливати або по одній, або по кілька у формі. За потреби їх можна було допрацювати молотком — приміром, для надання потрібних розмірів. Іноді для карбування як заготовки використовували старі монети, наносячи нове зображення по старому.

Таким чином, бачимо, що карбування, яке давало монети гарної якості, доцільно було використовувати насамперед для виготовлення монет із дорогоцінних металів — золота та срібла. Так, звичайно, якісний монетний штемпель вимагав більшої майстерності і ви-

трат часу, його треба періодично виготовляти заново. Зображення мале, це мініатюра, тому вимоги до майстерності досить високі. Добре було мати в роботі одночасно кілька штемпелів для прискорення процесу виготовлення. Мороки чимало, але результат виправдовував зусилля.

Вивчення давніх монет, карбованих, приміром, у Ольвії, дозволило встановити деякі особливості процесу карбування. Було кілька способів виготовлення монет за цією технологією. Традиційний — мати два штемпелі — для аверсу та реверсу. Між ними вкладали заготовку і били молотом. В іншому варіанті — зворотний бік вирізали прямо на ковадлі, і не один, а кілька відразу. Потім по черзі переставляли штемпель лицьової сторони і наносили удар молотом. Такий підхід збільшував вихід готової продукції.

Стосовно металу вивчаючи давні монети довідалися про наступне. Бронзові вироби, відповідно до вивчення давніх монет, були сумішшю міді (60–90 %) та олова із незначними домішками свинцю, нікелю, цинку і навіть срібла та інших металів, які є природними, а не штучними. Срібло майже не використовували у чистому вигляді, домішуючи до нього мідь. Загальна тенденція — зниження проби дорогоцінного металу від високої (до 960) на початку карбування до практично білону у випадку скрути. Власне, за вмістом срібла в монетах цілком можна вивчати стан економіки полісів і царств у певний період їхнього існування.

Золото, яке було екзотичним матеріалом на початку, з часом починає витісняти з обігу срібло, яке перетворюється на таку саму розмінну монету, якою на початку були монети з бронзи. А потім золото так само втрачає пробу, як це було у випадку зі сріблом — мірою наростання кризових явищ у економіці давніх полісів та царств. «Псування» монети було у давні часи одним із стандартних джерел покриття непомірних державних видатків, насамперед у випадку війни.

Стосовно джерела дорогоцінних металів — вважають за основне торгівлю, а місця походження розміщують від Анатолії і Фракії до Уралу та Рейну, і навіть Британії. Трансконтинентальна система торгівлі, яка виникла ще у бронзовому віці, і справді, могла у давнину пов'язати такі віддалені регіони навіть по суходолу, не кажучи про морські торгові шляхи.

У платежах могла враховуватися не лише кількість, а й вага монет, проба металу. Гирі, виготовлені зі свинцю, бронзи і навіть каменю, так само як і монети позначали певними символами. Вивчаючи їх можна встановити, що спочатку за основу вагової системи було взято «міну» — близько 425 г, на зміну якій прийшла римська лібра (або фунт) вагою 327 г.

Що стосується ваги та номіналів монет, то у ті часи ще зберігалася традиція обліку золотого запасу на вагу, вимірювану талантами (сотні або десятки кілограм), мінами (сотні грам) тощо. Приміром, так звана аттична міна (436–437 г) складалася з сотні драхм (відповідно 4,36–4,37 г), а егінська — ділилася на 70 драхм із відповідною вагою. Назви номіналів були похідними від «драхми». На практиці усі монетні двори тих часів «гралися» з вагою монет праворуч від коми — «заощадивши» десяті і соті грама на кожному з багатьох тисяч кружалець зрештою можна було отримати певний зиск. А проте застосовувані у монетній справі тих часів технології не давали змогу отримувати ідентичні вагою заготовки.

Монетна справа Ольвії

Монетний двір Ольвії другої половини IV–II ст. до н. е., як вважають, мав розташовуватися на агорі. До цієї думки дослідників спонукали знахідки заготовок — металевих кружалець, браку, литників від монет. До виробничого процесу були залучені дві колегиї: Семи і Дев'яти, а також посадова особа, відома з декрету Протогена як «Верховний розпорядник

фінансів» і один з архонтів (на монетах було прийнято розміщувати імена відповідальних за випуск осіб).

З V ст. до н. е. в монетній справі використовували егінську вагову систему стосовно срібла — і, відповідно, назви номіналів — статер (11–12 г), драхма, гемідрахма (вона ж геміобол). Враховуючи точність виконання заготовок та тривале перебування монет в обігу вагові показники зразків, які потрапили до рук сучасних дослідників, коливаються у певних межах. У IV ст. до н. е. відбувся перехід до аттичної вагової системи, насамперед стосовно золотих монет, а по тому до Хіосько-Родоської.

Першими платіжними засобами у ольвіополітів стали бронзові монети-стрілки, а згодом — «дельфіни». Цікаво, що у скарбах, які нараховують до кількох сотень «монет», ці вироби не знаходять разом: вони складаються або зі «стрілок», або з «дельфінів». Виготовлені всі ці монети у техніці литва.

«Стрілки» були в обігу упродовж VI–V ст. Від справжніх стріл монети відрізнялися відсутністю втулки. Вони були дволопатеві, при цьому на лопатях могли розмістити якісь знаки або літери. Найбільша концентрація знахідок «стрілок» на о. Березань, тому небезпідставно вважають, що саме вони були першою місцевою валютою, тобто власне грошима міста Борисфена, а не Ольвії. Але на облівійській території ці монети теж перебували в обігу і, можливо, також виготовлялися.

Монети-«дельфіни», теж бронзові, з'явилися, як вважають, у другій половині VI ст. до н. е. та перебували в обігу до середини IV ст. до н. е. Усі вони мають форму дельфіна різного ступеня реалістичності, іноді з написами.

Вартість «дельфінчиків» залежала від ваги металу. Практично, це були зливки бронзи відповідної ваги. Найважчий «дельфін» із Британського музею важить 103 г, відомі кілька екземплярів вагою від 70,8 до 71,5 г. Найбільше ж знайдено дрібних номіналів, вагою від 1,3 до 4 г.

У V ст. до н. е. набір литої монети поповнили бронзові ольвійські асси. Випускали монети номіналом у 1, 1/2, 1/3, 1/4, 1/6 та 1/8 обола, які різнилися розмірами та вагою, але не зображенням. Зображення були з обох сторін. На лицьовій бачимо Афіну Палладу (у профіль) або Медузу Горгону (фас). На звороті — колесо з літерами або «ольвійський герб» — орел, який клює дельфіна. Цю композицію, яку можна побачити і на карбованих монетах, пов'язують із перемогою у полісі демократії. Використання ассів не було надто зручним у разі значної суми розрахунків. Тому на порядку денному неминуче мусило стати карбування срібних монет.

До карбування Ольвія переходить у V ст. до н. е., випускаючи по цій технології як бронзові, так і срібні і навіть золоті монети (у IV ст. до н. е.) Для них характерним стає зображення на звороті орла, який тримає у пазурах дельфіна. На мідних монетах другої половини IV ст. з'являється зображення Борисфена, а на звороті — цілий набір зброї, який включав скіфський лук у гориті, сокиру. Ці монети отримали назву «борисфенів». Їх охоче використовували у поховальному культі, лишаючи небіжчику за плату, яку той мав віддати перевізнику при переправі через ріку мертвих — стікс («обол Харона»). Після походу Зопіріона були виготовлені монети чотирикутної форми зі... свинцю, для чого використано, ймовірно, захоплені у ворогів снаряди для праці^{*}. Цей випуск мав радше символічне, аніж практичне значення. Крім назви поліса, на монетах розміщено монограми, за якими стоять особи, відповідальні за карбування.

Потрапивши в орбіту Риму, Ольвія у I–II ст. усе ще берегає право власного карбування, однак її монетна система пристосовується до прийнятої в Імперії. Починаючи із II ст.

* Праща — стародавня ручна зброя для метання каменя. — *Прим. ред.*

на монетах з'являються портрети та титулатура імператорів і навіть членів їхніх сімей. Останні такі монети карбовано у часи правління Александра Севера на початку III ст. Разом із тим цього часу в обігу перебуває велика кількість уже римських монет, найпізніші з яких датують IV ст. до н. е., коли життя на території міста остаточно припиняється.

Монетна справа Херсонеса

Перші монети власного виробництва у Херсонесі з'являються у IV ст. до н. е. між 390–380 рр. Тут, на відміну від Ольвії з її монетами-стрілками та литими ассами, відразу почали справу з карбування (на литво перейдуть у візантійський період, коли продукуватимуть бронзову розмінну монету).

Як і в Ольвії, за випуск монет відповідали виборні особи. На монетах вони розміщували монограми, до складу яких входили їхні імена. Вивчаючи херсонеські монети, дослідники нарахували понад 80 таких посадових осіб. Можливо, частина з них входила до складу колегії агораномів, бо подібні монограми трапляються на ручках амфор, які теж позначали іменами відповідальних осіб, гарантуючи відповідність певним стандартам. Вважають також, що до карбування могла бути причетна і колегія номофілаків, яка визначала потребу в карбуванні, асортименті монет (із вибором металу і номіналів включно), обсяг замовленні і відповідала за придбання відповідної сировини.

У I ст. до н. е. майже на два століття Херсонес потрапляє під протекторат Боспорського царства, а згодом Риму, які визначали політику карбування. Від їх імені виступала відповідна посадова особа, яка і проводила в життя політику нового господаря Херсонеса.

Монети Херсонеса традиційно прикрашала голова покровительки міста — богині Діви, а на звороті вміщували рибу та палицю, а також скорочену до трьох (рідше чотирьох) літер назву міста. У інших версіях бачимо зображення Діви і бика, палиці у вінку, грифона тощо. Літерами або їхньою комбінацією позначали імена відповідальних за випуск монет. Заготовки для карбування відливали. Стилістика монет нагадує типову для метрополії Гераклеї Понтійської.

Монети в Херсонесі карбували з міді (фактично бронзи) та срібла, вони були різних номіналів. У першому випуску монет було два номінали міді і три — для срібла. Найважча срібна монета важила 3,55 г, найменша — від 0,55 до 0,38 г. Підйом монетної справи відбувається у III ст. до н. е., зокрема у кількісному відношенні. У цей період навіть вдаються до надкарбування іноземних монет.

Коли Херсонес потрапив у залежність від Понтійського царства, на монетах почали зображувати Геліуса в короні, а на звороті — риг достатку, виходять монети із зображенням Діоскурів та ін. Та все ж місто зберегло певну незалежність, бо тут не продукували загальнобоспорські типи монет, які відрізнялися лише позначенням місця карбування. На монетах Херсонеса, окрім нав'язаних іззовні, продовжувало з'являтися традиційне зображення Діви. Місту дозволено було навіть карбувати час від часу і золоті монети.

Виступивши на боці Риму у війні з Боспорським царством, Херсонес не лише зберіг за собою давні права, а й скористався з положення римського союзника. У цей час триває випуск золотих монет. Активність монетного двору Херсонеса була дещо пригальмована планами імператора Нерона перетворити Боспор (а разом і контрольовану частину Таврики) на римську провінцію, однак за імператора Тіта чекан було відновлено. В цей період написи роблять грецькою, але у них згадуються римські імператори, хоча серед зображень бачимо традиційну Діву та іншу місцеву символіку. У Римській імперії за багатьма містами влада охоче зберігала «давні привілеї» та «самоврядування», включно з правом випуску монет, що-

правда майже виключно мідних, призначених для внутрішнього обігу. Адже поширювати з якогось центру або навіть центрів розмінну монету було просто економічно не вигідно.

У II ст. до н. е. настали важкі часи, коли обігові мідяки херсонеситам довелося виготовляти надкарбуванням старих монет. Розміщення римського гарнізону врятувало місто від «варварів». Відтак карбування власної монети — мідної — було продовжено. Формально у місті зберігалося самоврядування — на монетах бачимо написи грецькою «вільний Херсонес». Разом із тим на монетах III ст. з'являються бюсти правлячих імператорів, їхні імена, а номінали монет відповідають прийнятим у Римській імперії. В обігу, крім того, було римське срібло та золото. Традиція власного карбування, а потім — литва мідної розмінної монети у Херсонесі триватиме і у середні віки.

Монетна справа Боспору

Боспорське царство виникло внаслідок об'єднання початково незалежних полісів. Територіально і, відповідно — економічно воно було потужнішим і за Ольвію, і за Херсонес. Цим обставинам відповідало і карбування власної монети, яке почалося відразу зі срібла. Політику монетної справи визначали царі Боспору. Центр прийняття рішень відповідно змінювався за часів підпорядкування а Понтійському царству, а потім — Римській державі.

На початку тут не експериментували з литвом монет (так виготовляли лише заготовки), почавши одразу із карбування у другій половині VI ст. до н. е. Срібні драхми, гемідрахми та діоболі карбували у Пантікапеї. Їх прикрашало зображення голови лева. Зможність міста була на такому рівні, що за розмінну монету правили дрібні срібні номінали, а не мідяки, як у Ольвії або Херсонесі. Назва міста з'являється у скороченому варіанті на монетах у другій половині V ст. до н. е., коли вже існувало Боспорське царство, де на троні одна династія змінювала іншу. Спочатку серед зображень на монетах бачимо богів, зокрема Посейдона, популярними були зображення сатира та грифона. При цьому монети випускали як від імені царів, так і від імені архонтів.

Карбували на Боспорі також і золоті монети. З часом було налагоджено випуск розмінних мідяків, який було розподілено по окремим містам царства. Зображення були стандартними, але написи зі скороченими назвами міст вказували на місце карбування.

Із зображеннями божеств на боспорських монетах із часом почали успішно конкурувати зображення царів. Коли ж царство остаточно потрапило у орбіту Риму, на монетах з'являється відповідна символіка — зображення богині Ніки, курульного крісла тощо. Водночас написи, як і раніше, робляться грецькою мовою. Особливістю монет стало розміщення на них портретів царів Боспору та імператорів Риму. Щоправда, титул було вибито лише навколо царського зображення, а під портретом імператора — монограму з іменем відповідального за випуск магістрата. При виготовленні монет використовували одночасно по кілька штемпелів, що давало змогу здійснювати випуск великої кількості монет.

Останній цар Боспору Асандр розгорнув випуск золотих статерів. По його смерті царство переходить під владу Риму і на монетах з'являються портрети римських імператорів. На зміну драхам і статерам та їх похідним приходять сестерції, дупондії та ауреуси за римським стандартом. Під час війн із «варварами» у II ст. дійшло до запровадження в обіг практично кредитної монети — мідних сестерціїв та дупондіїв. Наступні випуски монет із дорогоцінних металів були такими лише за назвою — статери у II–III ст. карбовано з 30 % вмістом золота, решту складали срібло (40 %) та мідь (30 %). Водночас кількість монет, які випускали в обіг, зростає, а останні випуски місцевого монетного двору вже були виключно мідними, хоча і називали їх статерами. Останні монети на Боспорі випущено у тридцять роки IV ст.

Мистецтво кельтів

Геннадій Казакевич

На початку 90-х років минулого століття, напередодні підписання угоди щодо створення ЄС, було проведено кілька масштабних археологічних виставок, які мали продемонструвати історичну тяглість ідеї європейської єдності, висвітлити ті риси, що у давнину об'єднували культури й традиції народів Європи. Одна із цих виставок, під назвою *I Celti* («Кельти»), була проведена у Венеції 1991 року. Понад 250 музеїв з усіх куточків Європи представили на ній найкращі зразки мистецтва давніх кельтів як важливий елемент європейської цивілізаційної спадщини. Україну на цій виставці представляли предмети з колекції Закарпатського обласного краєзнавчого музею імені Тиводара Легоцького.

Ця історична Венеційська виставка стала результатом майже ста років наукового опрацювання археологами та мистецтвознавцями пам'яток матеріальної культури Західної та Центральної Європи доби античності. Термін «кельтське мистецтво» почали активно вживати у науковій літературі після появи 1901 р. монографії Дж. Р. Аллена, який простежив історію «мистецтва народів, що розмовляли кельтськими мовами» на Британських островах від петрогліфів доби бронзи до книжкової мініатюри християнської Ірландії. У середині 1940-х рр. Пол Якобсталь звузив поле дослідження до декоративно-прикладного мистецтва залізної доби й запропонував його хронологічний поділ на ранній, вальдальгесхаймський та пластичний стилі*.

Якщо подивитися на відомі старожитності давніх мешканців Європи, то помітно, що на формування кельтського мистецтва найбільше вплинули еллінська та етрусська традиції. Помітними також є мотиви скіфського «звіриного стилю». Це не є дивним, адже кельти були сусідами світу кочовиків Східної Європи (які вперто намагалися посунути свої кордони до Центральної Європи), або завдяки контактам із фракійцями, які були знайомі як із скіфським, так і з перським художнім ремеслом. Попри численні зовнішні запозичення, кельтське мистецтво залишається безперечно самобутнім та унікальним явищем світової культури.

Сучасні дослідники кельтського мистецтва здебільшого звертають увагу на його соціальну обумовленість та роль у процесі конструювання ідентичностей**. І це не випадково, адже майже всі об'єкти кельтського мистецтва представлені золотими та бронзовими прикрасами, коштовними предметами посуду та військового спорядження. Маючи велику кількість місцевих варіантів, латенський стиль, принаймні у деяких регіонах, виступав у ролі етнографічного маркера, що відокремлював кельтів від некельтського населення.

Окремі зображальні мотиви слугували для визначення приналежності до певних соціальних прошарків. Наприклад, по всьому ареалу латенської культури від Атлантики до Карпат поширені стилізовані зображення пари драконів або грифонів, які прикрашали піхви кельтських мечів та металеві поясні гачки. Припускають, що саме цей орнаменталь-

* Див.: *Jacobsthal P. Early Celtic art. Oxford : Clarendon Press, 1944.*

** *Gosden C., Hill J. D. Introduction: re-integrating 'Celtic' Art // Rethinking Celtic Art. Eds. D. Garrow, C. Gosden, J.D. Hill. Oxford : Havertown, 2014. P. 3–9.*

ний мотив міг відзеркалювати певний соціальний статус власника предмета у воїнській ієрархії*.

Подібне соціальне навантаження ніс на собі ще один тип предметів воїнського спорядження — короткі мечі з руків'ям у формі стилізованої фігурки людини. На теренах Європи виявлено всього близько півсотні подібних мечів, які, як вважається, виконували роль символу влади вождя високого рангу. Якщо найбільш західний зразок меча з псевдоантропоморфним руків'ям можна нині побачити в експозиції Національного музею Ірландії у Дубліні, то найсхідніший екземпляр був виявлений Тиводаром Легоцьким у Галіш-Ловачці на Закарпатті.

Найбільшою мірою своєрідність кельтського мистецтва знайшла вияви у орнаментах на виробках з металу: фібули, браслети, шийні гривни, бронзові посудини, предмети озброєння. Типовими елементами орнаменту, який використовували творці пам'яток латенської культури були криволінійні рослинні мотиви — лотоси, пальметки, тріскели, вусики тощо. З ними органічно поєднуються елементи у вигляді літер «S», «риб'ячих пузирів», «лір», спіралей, кругів, пельт, зірочок, «косичок» тощо. Часто в орнамент майстерно вплетені зображення людських або тваринних голів.

Апогею свого розвитку латенський орнамент набуває у пластичному стилі (або так звані «стилі мечів»), поява якого означувала початок середньолатенської доби й фактично збіглася з періодом розгортання кельтських походів на Балкани (перша третина III ст. до н. е.). Для пластичного стилю характерним є широке застосування гри світла й тіні, об'ємності та плавності ліній, які, переплітаючись, утворюють чудернацькі композиції. Цей стиль цілком не випадково називають ще й «стилем чеширського kota»: там, де в одному місці цілісні образи ніби розчиняються у переплетінні ліній, в іншому — випадкове, на перший погляд, нагромадження деталей утворює гротескне зображення. Кельтські майстри нерідко застосовували відомий мистецький прийом, коли один і той саме виріб, якщо розглядати його з різних ракурсів, утворював різні образи.

В Україні збереглося небагато зразків декоративно-прикладного мистецтва давніх кельтів. Зокрема, з розкопок на Галіш-Ловачці походить декоративна плакета ранньолатенського стилю, прикрашена розетками у техніці накладної скані, мідний ножний браслет із великих півкуль (Закарпатський обласний краєзнавчий музей), а також фрагмент бронзового браслету, прикрашений у пластичному стилі (Археологічний музей Ужгородського національного університету). Наприкінці 90-х років минулого століття в урочищі Челениця (поблизу городища Мала Копаня) серед поховань дакійських воїнів було виявлено кілька предметів кельтського походження. Серед них — торквес із плетеного золотого дроту, який ще у давнину було розрубано на шматки ймовірно з ритуальною метою. Виготовлена пам'ятка була ймовірно у Північній Європі, звідки походять її найближчі аналоги.

Поодинокі знахідки прикрас у латенському стилі виявлені також на землях східніше Карпат. Це, зокрема, фібули так званого духцовського типу, фрагменти скляних та сапропелітових браслетів, прості бронзові торквеси. У Наддністрянщину та Наддніпрянщину ці речі могли потрапляти унаслідок торговельних контактів, обміну дарунками та мікроміграцій. Прикладом останнього шляху є кремаційне поховання у Залісся з духцовською фібулою, здійснене у посудині, форма якої наслідувала латенську кераміку.

* *Ginoux N.*, Images and visual codes of early Celtic warrior elite (5th — 4th centuries BC). In: Pare C. (Hrsg.). Kunst und Kommunikation. Zentralisierungsprozesse in Gesellschaften des Europäischen Barbarikums im 1. Jahrtausend v. Chr., Mainz, 2012. P. 179–190

Прикраси та інші предмети особистого вжитку у традиційних культурах, зазвичай, мали функцію апотропея (оберега), а їхнє виготовлення й використання було тісно пов'язане з обрядовими практиками. Не випадково, переважна більшість предметів декоративно-ужиткового мистецтва давніх кельтів походить з матеріалів поховань: вони були призначені для того, щоб супроводжувати людину не тільки в її земному, але й у потойбічному житті. Прикрашені латенським орнаментом речі мали використовуватися у найбільш ритуалізованих видах діяльності, як-от війна та урочистий бенкет. Виготовлення цих предметів також було тісно переплетене з магією та ритуалами. Відомо, що у давніх культурах ремесло коваля та ливарника, пов'язане зі стихіями вогню та води, зазвичай асоціюється з потойбічними силами (згадаймо бога-деміурга Гефеста у давньогрецькій міфології або образ коваля-чаклуна зі слов'янського фольклору). Кельти не становили у цьому стосунку жодного виключення. На це вказує ранньосередньовічна ірландська традиція, яка зараховувала ковалів та мідників до прошарку «людей мистецтва» разом з жерцями-друїдами та поетами.

Мистецтво давніх кельтів досить суттєво відрізнялося від того, що ми звикли називати мистецтвом зараз. «Краса» кельтських пам'яток була лише похідною від тієї ролі, яку вони відігравали у якості магичних оберегів, символів соціального статусу тощо. Одна риса кельтського мистецтва кидається у вічі майже одразу: переважна більшість його пам'яток представлена утилітарними предметами, прикрашеними абстрактним криволінійним орнаментом. Образи тварин та людей, які зустрічаються на латенських предметах, найчастіше є умовно-схематичними або гротескними. Фігуративні зображення, найчастіше у вигляді голів (зазвичай, з далекими від реалізму рисами обличчя) або частин тіл тварин та людей, здебільшого вплетені в орнамент або утворені сполученням окремих ліній в один схематизований образ. Такі мотиви притаманні насамперед пластичному стилю, однак їх можна простежити й на більш ранніх пам'ятках.

Художній прийом поєднання абстрактних ліній з елементами антрополоморфних фігур не був специфічно кельтським винаходом. Зокрема, так звані «макарони» (малюнки у вигляді абстрактних зигзагів, меандрів, крапок, ліній, які інколи утворюють зображення голів та частин тіл тварин та людей), широко представлені вже у художній культурі доби палеоліту. Фахівці з первісного мистецтва пояснюють появу таких малюнків впливом шаманістичних практик, адже експериментальним шляхом було доведено, що у стані зміненої свідомості, зокрема викликаній вживанням галюциногенів, людина бачить абстрактні лінії, зигзаги та інші геометричні фігури з яких поступово формуються образи людей, тварин, чудовиськ, нерідко у гротескній формі*. Існування певних практик близьких до шаманізму в кельтському середовищі підтверджують деякі ірландські саги зі згадками про жерців-друїдів, вдягнених у специфічний одяг з пташиного пір'я або навіть про «політ душі» друїда у потойбічні світи (нерідко здійснюваний після вживання певних напоїв).

Зображень тварин або людських фігур, створених кельтським майстрами, до нашого часу збереглося відносно небагато. Тим ціннішими є пам'ятки образотворчого мистецтва кельтів, які були виявлені на території України. Зокрема, 1952 р. біля с. Мала Бігань (Закарпатська обл.) були знайдені бронзові статуетки вепра та «ідола», які знаходилися у складі скарбу разом із браслетом з прозорого зелено-блакитного скла. Сьогодні ці речі,

* *Lewis-Williams J.D. Harnessing the Brain: Vision and Shamanism in Upper Paleolithic Western Europe // Beyond art: Pleistocene image and symbol. Eds. M.W. Conkey, O. Sopher, D. Stratmann, N.G. Jablonski. Berkeley : University of California Press, 1996. P. 324–326.*

датовані, ймовірно, I ст. до н. е., зберігаються у фондах Закарпатського обласного краєзнавчого музею.

Найбільшу художню цінність має статуетка вепра. У невеличкій за розмірами фігурці (довжина 5, висота 3 см) майстер спромігся відтворити динамічний та яскравий образ. На перший погляд, малобіганський вепр здається грубим шматком металу й лише якщо придивитися до нього уважніше стає зрозуміло, що насправді звір зображений досить реалістично. Пропорції тіла тварини загалом збережені — це одна з характерних рис образотворчого мистецтва доби пізнього латена. Поза вепра динамічна, він зображений готовим до атаки, зі здібленим хутром й відкритою пащею з двома великими іклами. Мініатюрні металеві статуетки вепрів досить широко розповсюджені у латенській культурі. Деякі з них використовувалися як прикраси шоломів; інші, включаючи статуетку з Малої Бігані, ймовірно мали культове призначення.

Друга статуетка з малобіганського скарбу репрезентує людську фігуру висотою 6,2 см. На спині статуетки є невеликий отвір для палички-підпорки. Ця статуетка, яка в літературі отримала назву «ідола», істотно відрізняється від згаданої фігурки вепра схематичністю рис та примітивністю виконання. Проте вона є не менш цікавою, адже образ, який вона втілює поєднує у собі чоловічі та жіночі риси — гіпертрофовані чоловічі статеві органи, схематично позначені округлі груди та зачіска у вигляді коси, яка для кельтів-чоловіків була нехарактерна. Цікава й поза, у якій зображено «ідола»: права рука статуетки піднята вгору і торкається голови; зігнуту ліву руку «ідол» тримає на рівні грудей. Такий жест нерідко зустрічається у різноманітних зображеннях божеств плодючості ще з часів палеоліту (наприклад, так звана «Венера з Лоссель»).

Серед виявлених на території України найбільш значуща й такою ж мірою загадковою пам'ятка, пов'язана з кельтським мистецтвом, походить із середовища культур «кельтської вуалі». У 1975 р. під час розкопок могильника пшеворської культури біля села Гринів (Львівська обл.) київський археолог Д. Козак виявив кремаційне поховання воїна, датоване початком або серединою I ст. н. е.* Серед численних предметів інвентарю у похованні було знайдено меч із піхвами, прикрашеними металевою накладкою (21,7 x 3,5 см) зі зображеннями тварин та людських фігур. Накладка виготовлена з латуні (сплав міді з цинком, свинцем, оловом та нікелем), із застосуванням цілої низки технологічних прийомів: холодної обробки, ковки, карбування та просікання.

Подібні ажурні накладки (археологи відносять їх до типу *opus interasile*) виготовляли у контактній зоні кельтських та германських племен на рубежі ер. Срібні та бронзові накладки вважають виробами кельтів, залізні — продукцією місцевих майстрів, які «практикувалися у кельтських майстернях й засвоїли їхні технічні навички, стиль та естетику»**. Більшість піхов *opus interasile* прикрашена порівняно простим геометричним орнаментом, саме тому гринівська накладка, з її складними антропоморфними зображеннями, є унікальною. У центрі багатофігурної композиції — чоловіча та жіноча постаті, що обіймаються стоячи. Зверху й знизу до них примикають інші персонажі: хижий звір (вовк?), що тримає спійманого птаха, грифон, певна травоїдна тварина, яка схилилася над стеблом з листком, а також вершник на коні зі списом або дротиком і невеликим круглим щитом. Два нижні яруси зображення прикрашені рослинними елементами — стеблинами з листям трикутної форми.

* Козак Д. Вениди. — К., 2008. — С. 43.

** Czarnecka K. Germanic weaponry and its Celtic background // JRMES. 1997. Vol. 8. P. 292–293.

Цілком очевидно, що цей набір образів мав бути зрозумілий сучасникам як певний цілісний «візуальний текст». Сьогодні його зміст втрачений і можна тільки здогадуватися, яке послання мали доносити до глядача зображення гринівської накладки. Акт творення всесвіту, кульмінацією якого був священний шлюб героя-першопредка із земною богинею? Таку гіпотезу свого часу висунув автор розкопок. Або боротьбу між чоловічим та жіночим началами, як це нещодавно припустив іспанський археолог Педро Мойя-Малено? Справді, в ірландській сагах чи не основним мотивом є протистояння героя Кухуліна та богині війни й плодючості, втіленої в образі королеви Медб. На жаль, остаточної відповіді на це питання ми не отримаємо.

Стилістично зображення з гринівської накладки знаходять чимало паралелей у європейському мистецтві залізної доби. Схожі образи трапляються на фракійських срібних пластинах із Летниці, на фаларах (прикрасах кінського спорядження) з острова Сарк у Ла Манші тощо. Але найбільш вражаючою є подібність зображень гринівської накладки до образів знаменитого ритуального казана з Гундеструп (Данія). Знахідку, виявлену у болоті Ревемьозе ще наприкінці XIX ст., прикрашав набір з 13 срібних пластин, рясно вкритих фігурами богів, людей, фантастичних та реальних тварин.

Знахідка з Гундеструп поєднує у собі засвідчену писемними джерелами вагому роль казана у ритуалах давнього населення Ютландії (кімврів), образи кельтської міфології, деякі зображальні мотиви грецького та римського мистецтва, фракійські технології виготовлення подібних речей та сировину, яка походила з різних куточків Європи (наприклад, срібна руда з Північної Франції або Західної Німеччини та олово з Корнуолла). Дослідження пластин гундеструпського казана, які проводилися із залученням природничонаукових методів показали, що створені вони були ймовірно на рубежі ер. Що ж стосується естетики образів, а також ідей та уявлень, які ці образи втілювали, то найімовірнішим місцем, де слід шукати коріння художнього стилю казана з Гундеструп та накладки піхов меча з Гриніва, були Балкани. Саме тут перетиналися кельтські, фракійські та середземноморські традиції і саме ці землі у зазначений період приваблювали північні племена — кімврів, тевтонів, бастарнів тощо.

На цьому тлі унікальність гринівської накладки полягає у тому, що вона становить фактично єдиний зразок так званого «гундеструпського стилю», за виключенням, звісно, самого казана з Гундеструп, при тому далеко на схід від останнього. Її виявлення у Наддністрянщині надійно маркує шлях, яким на рубежі ер відбувався обмін людьми, ідеями та технологіями між північною та південно-східною частинами Європи.

Економіка і технології

Економіка кіммерійців

Сергій Махортих

Зоною проживання кіммерійців Північного Причорномор'я були степи. Традиційно, як основу господарства цього населення розглядають кочове скотарство, спираючись, передусім, на відсутність поселень зі стаціонарними житлами. На сьогодні відомі лише окремі стоянки в прибережних районах, матеріали яких дозволяють інтерпретувати їх як залишки зимників. Для кіммерійців, які жили в степовому ареалі між Дунаєм і Доном, можна припускати існування кочового господарства із замкнутими циклічними перекочівками за визначеними маршрутами з більш-менш постійними зимниками.

Східноєвропейське степове різнотрав'я давало змогу кочівникам містити стада, в які входили всі види домашніх тварин, здатні до пересування на великі відстані, тобто майже всі, окрім свині. Саме кістки свиней і відсутні серед залишків заупокійної їжі і тризн у кіммерійських похованнях Північного Причорномор'я.

Нечисленні кістки і великої рогатої худоби. Питома вага останнього в стадах східноєвропейських кочівників підкорявся правилу — його тим більше, чим вище роль землеробства в загальному балансі економіки. У зв'язку з цим необхідно відзначити, що кістки великої рогатої худоби в кіммерійських могильниках Передкавказзя зустрічаються частіше, ніж у північнопричорноморських пам'ятках. Окрім цього, там відомі й окремі кістки свині. У поєднанні з великою кількістю ґрунтових могильників це дозволяє припускати більшу ступінь осілости кіммерійців цього регіону, порівняно зі степами Причорномор'я, а також і/або більш тісні контакти з місцевим осілим населенням, унаслідок обміну, свині могли потрапляти до кіммерійців. Більш вірогідною видається гіпотеза про напівкочовий характер скотарства передкавказьких кіммерійців.

Саме відмінністю господарства багато в чому пояснюється різниця культури кочового населення степів між Дунаєм і Доном від культури напівкочових кіммерійців Передкавказзя. Так, відсутність у кіммерійських похованнях степової України кінських туш і опудал коней, типових для Передкавказзя, найімовірніше, пояснюється більшою цінністю коней для кочівників цього регіону, які не могли дозволити собі забій цієї тварини під час похорону. Для Передкавказзя з його значно кращою кормовою базою, та ще й підкріпленою хліборобством, забивання коня було не таким збитковим як для окремо взятої сім'ї, так і усяєї громади.

Оскільки стада створювали проблему зимового забезпечення їх кормом, то взимку кіммерійці між Доном і Бугом були змушені кочувати там, де худоба могла легко добувати собі їжу, тобто в південних районах степової зони.

Навесні, після отелення худоби починалося повільний рух вгору по річках у північні райони степу, де влітку не вигорала трава, а потім восени тим самим маршрутом, випасаючи худобу на траві, що вже знову підросла, вони рухалися вниз до моря. Літні пасовища, де відбувався нагул худоби, мали особливо велике значення для збереження поголів'я. Влітку кіммерійці частково використовували і суміжну зону лісостепу, особливо її степові ділянки. Чим вище була аридність клімату, тим далі кочівники заходили влітку в гл

лісостепу, і тим більш тісні контакти вони були змушені підтримувати з місцевими мешканцями, розділяючи з ними різні екологічні ніші однієї природно-кліматичної зони. Імовірно, маршрути перекочівель були прив'язані до басейнів великих річок. Саме постійним кочуванням пояснюється переважно підкурғанний обряд поховання киммерійців, коли померлих у період перекочівлі ховали в курганах, що слугували помітними орієнтирами.

Система харчування киммерійців, як, імовірно, і всіх східноєвропейських кочівників, була заснована на поєднанні двох основних елементів — м'яса і молока. Влітку в раціоні переважали молочні продукти, взимку — м'ясні. Основу м'ясної їжі становило м'ясо овець. Їх доповнювала конина. Порівняно з м'ясом інших тварин, яких розводили в східноєвропейських степах, конина має більшу калорійність і відрізняється високим відсотком вмісту мінеральних речовин, амінокислот і вітамінів. Доїли всіх тварин, включаючи овець. Імовірно, завдяки розвиненому молочному напрямку в скотарстві, у ранніх кочівників уже в першому періоді їх існування з'явилися судини зі зливом. Оскільки будь-які їхні прототипи відсутні в степових пам'ятках пізньої бронзи півдня Східної Європи, то можна припускати їх появу тут в передскіфський період. До того ж вони можуть розглядатися як одна із характерних, власне степових форм матеріальної культури передскіфського періоду, поява якої, певно, відображає характер кочовницького господарства її володарів. Обов'язковим доповненням раціону кочівників були рослинні продукти, які виступали додатковим фактором забезпечення стабільності самого скотарського господарства. Їх мешканцям степів України доводилося купувати у осілого населення лісостепу. Киммерійці Передкавказзя, мабуть, частково забезпечували себе самі продуктами землеробства. Однією з умов існування кочового суспільства є баланс між наявністю природних ресурсів (корми, вода), поголів'ям худоби і чисельністю людей. Кліматичні пульсації впливали на кормову базу, викликаючи її варіації.

Розглядаючи господарство киммерійців, не можна залишити поза увагою питання про роль і специфіку в ньому ремесла. Кочове суспільство не могло існувати без продуктів ремісничого виробництва. Їх завжди отримували двома шляхами: в результаті виготовлення в кочовому господарстві і шляхом обміну з осілими народами. Останній спосіб доповнювався або замінювався грабіжницькими захопленнями продуктів ремесла або ремісників.

Поширення на початку раннього залізного віку в причорноморських степах вершників і використання коня для верхової їзди спричинили революцію в комунікаціях, полегшивши зв'язки між віддаленими регіонами. Кінь став активно використовуватися для освоєння нових територій, що одночасно сприяло активізації обмінних операцій і торгівлі. Ця інновація мала найважливіше значення для з'єднання воєдино і експлуатації великих степових просторів і сусідніх областей в I тис. до н. е.

Торгівля відігравала важливу роль у господарстві кочівників, і заняття нею було престижним. Вона була двох видів: 1) з осілим населенням; 2) посередництво або участь в торгівлі між осілими громадами [Хазанов 2002, с. 328]. Найбільш істотним для киммерійців був перший вид торгівлі, який забезпечував їх продуктами землеробства і ремесла. Не виключено, що деякі міграції та завоювання номадів починалися через бажання бути ближче до необхідних для них ринків. Для киммерійців також важливим було посередництво в торгівлі, передусім, між Кавказом і лісостеповими районами України, а також Карпато-Дунайським регіоном. Імовірно, у цього кочового народу існували торговці-посередники, в чіих руках перебували торгівля та обмін як зі своїми одноплемінниками, так і населенням віддаленіших регіонів. Торговельні угоди укладалися у формі натурального обміну, об'єктами якого були худоба, шкури, метал, зерно та, крім сировини, готові вироби — продукти ремісничого виробництва. Ці торговці мали досить добре знати не лише

дальні, небезпечні шляхи, а й джерела, з яких вони могли б одержати товар, та попит, яким він міг користуватися у віддалених землях.

Нормальне функціонування торговельних шляхів було неможливо без сприятливих політичних умов і заступництва правлячої верхівки тих племен, по території яких пролягали торгові шляхи. Тривалі воєнні дії і міжплемінна ворожнеча могли надовго зупинити налагоджений зовнішній обмін. Однак, політична ситуація на більшій частині півдня Східної Європи в IX–VIII ст. до н. е. була досить стабільною, про що свідчать тісні зв'язки між різними культурами. Цьому сприяла поява і активна діяльність на історичній арені киммерійців. Це припущення підтверджується локалізацією киммерійських пам'яток у Північному Причорномор'ї уздовж торгових шляхів і доріг у переправ. В умовах регулярно обміну важливо з'ясування шляхів, за якими кавказькі обсяги імпорту потрапляли в Причорномор'ї. Виділяють переважно два шляхи, які, ймовірно, були освоєні ще в епоху бронзи і які продовжували використовувати в більш пізній час.

Одні з них йшов через Таманський півострів і Керченську протоку до степового Криму, звідки можна було потрапити в гирлі Дніпра. З іншого боку, знахідки кавказьких металевих виробів у Нижньому Подон'ї і Лівобережній Україні свідчать про використання шляху з Кубані на Дон і Сіверський Донець і далі по долинах Самари і Орелі в Середнє Подніпров'я. Контакти з Кавказом сприяли виникненню серед населення Правобережної Київщини та сусідніх територій місцевого стилю ажурних ювелірних виробів.

Одним з основних джерел багатства та торговельних еквівалентів у епоху раннього залізного віку був метал і вироби з нього. Останнє обумовлювалося тим, що якість металу майже не змінювалася протягом тривалого часу. Він також порівняно легко транспортувався на великі відстані та вільно набув найрізноманітніших форм. Своєрідними аналогами грошей в епоху пізньої бронзи були серпи, кельти, сокири, які переважали в скарбах. Не виключено, що аналогічну роль у киммерійської еліти могли виконувати вуздечні приналежності. У західних районах Північного Причорномор'я роль еквівалента в обміні, ймовірно, виконували бронзові наконечники стріл, що підтверджується фактом використання в Ольвії ще в VI ст. до н. е. полісної «монети» в вигляді дволопатевої наконечників стріл. Унаслідок обміну металеві вироби доставлялися на чималі відстані від місця виготовлення, чому значною мірою сприяло використання коня для їзди верхи, що значно збільшило рухливість населення у передскіфський час.

Екстенсивна економіка номадизму не була спроможна викликати значний розподіл праці в степовому середовищі, крім торгівлі, і штовхала кочівників на встановлення різноманітних зв'язків із землеробами.

Економіка Скіфії

Михайло Відейко

Історія економіки Скіфії, або, радше, скіфського часу, починаючи з VIII–VII ст. до н. е. налічує кількасот років. Це були часи, коли наявні системи життєзабезпечення — хліборобство, тваринництво ще були дуже залежні від природних умов. З іншого боку, вже існували спільноти, які спробували забезпечити себе від примх природи, створивши державні інституції — це дозволяло їм неодноразово переживати кризові явища. Скіфи існували на пограниччі з такими спільнотами, вели з ними справи і неодноразово намагалися поставити їх під свій контроль або пограбувати — часом досягаючи успіхів. По тому давні держави, бажаючи покласти край подібним зазіханням на власний добробут, завдавали удари (іноді досить дошкульні) — у відповідь: від походу Дарія I до рейдів понтійських військ під проводом Діофанта або римлян Тиберія Плавтія Сильвана. З іншого боку, скіфи виявилися корисними партнерами для «цивілізованих» суспільств, яким життєво необхідні були раби та найманці для ведення нескінчених війн. Викладені вище обставини також зумовили певні особливості економіки цього часу.

Нижче ми розглянемо основи життєзабезпечення скіфів — хліборобство, тваринництво, а також нехарчову сферу виробництва — від домашніх промислів до різноманітних ремесел. З-поміж останніх вилучено металургію та ковальство — ці галузі виробництва «раннього залізного віку», як особливо важливі докладно розглянуто у окремому розділі, так само, як і питання торгових шляхів і торгівлі*. Поза розділом залишено також питання «військово-грабіжницької» економіки**, яка в умовах періодичної нестачі ресурсів стала доповненням до традиційних систем життєзабезпечення.

Скіфський хліб

Перелік скіфів, складений Геродотом близько двох з половиною тисячі років тому, містив принаймні два племена, які були причетні до землеробства: це скіфи-орачі та скіфи-хлібороби. Історики та археологи новітніх часів розміщують їх на північ від «скіфів царських» у яких вбачають кочовиків, основою економіки яких було тваринництво. У цю просту і зрозумілу картину археологічні джерела вносять певний безлад: виявляється, що матеріальна культура пов'язаних з хліборобством «скіфів» настільки відрізняється від способу життя мешканців степів, що постає питання: а чи були ті перші скіфами взагалі? Виявляється також, що на території Таврики, у північно-західній її частині, теж були скіфи, які займалися хліборобством. На додачу, виявилось, що сини степів також вирощували зернові.

Але це ще не все. Довгий час вважали, що скіфи — орачі та хлібороби — виробляли зерно на продаж, збуваючи його еллінам. Палеоботанічні дослідження показали, що у Ліссостепу, де мешкали згадані племена, відомі переважно плівчасті пшениці та ячмінь, які навряд чи реально було збути еллінам (це зараз плівчасті пшениці користуються шаленим попитом як «здорова їжа»). Забудемо на хвилину логістику, адже відомо, що транспорту-

* Див. «Металурги і ковалі залізного віку», с. 219, та «Транспорт і торгові шляхи», с. 232.

** Докладніше про це питання див. «Розквіт Скіфії», с. 36.

вання товарних партій зерна у античні часи здійснювали виключно водою, а основна артерія Скіфії тих часів — Борисфен все ще була перекрита порогами. Ті ж палеоботанічні відомості свідчать що зерно, придатне на експорт скіфи вирощували у двох регіонах: на Нижньому Дніпрі та Північно-Західній Тавриці — у обох випадках не раніше III ст. до н. е. І в обох випадках була присутня можливість транспортування врожаю по воді.

Однак у будь-якому разі в межах Скіфії та її найближчих околицях зерна вирощували достатньо, аби прогодувати і себе, і сусідів. Уже за тисячі років до появи скіфів-орачів на тій самій території носії трипільської культури налагодили систему хліборобства, за якої 30 осіб, задіяних у польових роботах могли прогодувати ще 70. За час, що минув із тих часів, продуктивність праці у сільському господарстві зросла, адже настала доба залізного рала і залізних серпів.

Орні знаряддя із залізними елементами у будь-якому випадку забезпечували швидшу і кращу оранку, аніж просто дерев'яні знаряддя. Недаремно, мабуть, серед небесних дарів у скіфській легенді згадано плуг (поруч зі зброєю — сокирою-секирою та чашею). Залізні серпи прискорили збирання врожаю: порівняльні жнива показали їх перевагу над трипільськими моделями, оснащеними крем'яними вкладнями у 1,5 рази. Це означає, що менше людей, задіяних у хліборобстві, могли забезпечити більшу кількість співплемінників, створити надлишковий продукт, одне слово, забезпечити зріст ВВП.

Останній, щоправда, так само залежав від кліматичних змін, як і в неоліті чи мідному віці, тому зміни в оточуючому середовищі, які відбулися у III ст. до н. е., суттєво «обвалили» цю галузь економіки. Однак так сталося не в усіх регіонах — прикладом тому є згадані вище місцевості на Нижньому Дніпрі та у Тавриці, де скіфське хліборобство не лише пережило кризу, а й розквітло, як товарна галузь, орієнтуючись на перспективні ринки Еллади та Риму.

Зернові у Скіфії споживали всі, навіть кочовики, для яких каша та юшка були повсякденним харчем. Щоправда, вони задовольнялися переважно ячменем та просом, які самі і вирощували. Подрібнювали їх на кам'яних зернотерках — досліді показали, що на подрібнення 8–10 кг сухих зерен слід витратити від 2 до 2,5 годин, при тому щоденний раціон дорослої людини становив 0,8–1 кг крупи або борошна. Хліб не був загальнопоширеним продуктом — той же Геродот повідомляв про те, що не всі скіфи його випікають.

Тваринництво

Край, де жили царські скіфи, Геродот назвав Скіфською пустелею. При цьому він мав на увазі, вірогідно, відсутність там поселень чи міст, бо описуючи «пустелю» зауважив, що у ній багато трави, річок. Власне, трава і вода — основні ресурси для тваринництва. У степовій смузі в ранньому залізному віці набуло поширення кочове тваринництво. Про це відрізно свідчать структура стада та картографування поширення археологічних пам'яток (поховань та поселень).

У стаді кочовиків кількісно (до 2/3) переважає дрібна рогата худоба, решта припадає на коней та велику рогату худобу. Це відкриває можливості випасання стада узимку, коли в Понтійських степах, чи то пак, Скіфській пустелі випадає сніг. Адже коні та корови, витоптуючи сніг, відкривають доступ до трави вівцям, які доїдають решту. Таке можливо у приморській смузі де снігу відносно небагато і тепліше взимку, аніж на півночі. Відповідно розташовані і поселення: зимівники ближче до моря, а літники — подалі на північ, на межі з лісостепом. Адже там влітку не так спекотно і не вигорає трава, не пересихають річки. Водні ресурси теж важливі, адже худобу та овець слід напувати кілька разів на день.

У цьому відношенні річкова система у степовій смузі України створює непогані умови для такого виду господарювання.

Проведені дослідниками підрахунки вказують на те, що у скіфський час у степовій смузі теоретично могло прогодуватися понад 600 тисяч скіфів, використовуючи продукти кочового тваринництва. Це, ясна річ, максимальна цифра, яка приблизно відповідає наявним відомостям стосовно кочового населення причорноморських степів XVII–XVIII ст. Однак ці відомості малюють далеко не ідеальну картину постійної боротьби за виживання та хронічну нестачу ресурсів для кочового господарства, його вразливість від посух, холодних зим, епізоотій тощо. Наслідки — злидні серед кочового населення, ворожнеча через пасовища, спроби поліпшити добробут за рахунок сусідів. Власне, що і спостерігаємо для скіфського часу.

Приміром, із писемних джерел відомо про те, що степовики попереджали мешканців Боспору стосовно неприпустимості спроб випасати череди у степах, пропонуючи тим обмежитися гірською смугою. Однак власники степових пасовиськ не брали до уваги ту обставину, що регулярне випасання власних стад при постійному зростанні останніх веде до деградації пасовиськ. Свідченням такої деградації є та обставина, що серед мисливської здобичі, що її знаходять на місцях скіфських кочовищ, з часом зникають дикі копитні — кулан і тарпан. Їх зникнення можна було б списати на полювання (скіфи були вправні мисливці), але водночас зростає число кісток сайги. Здавалося, цих тварин мала спіткати доля інших копитних — але ні. Навпаки, судячи з кількості знахідок, сайгаки успішно розмножувалися на радість мисливцям. Секрет у тому, що тарпани і кулани їдять ту саму траву, що і вівці та коні, а от сайга — здатна харчуватися бур'янами, які виростають на місцях пасовиськ, що деградують. Між іншим, у цьому питанні вівці з ними цілком солідарні. Отже, поширення сайги — свідчення поступової деградації скіфських пасовиськ, що таки далось взнаки у III ст. до н. е. при зміні кліматичних умов.

Основним продуктом тваринництва для повсякденного споживання було молоко, з якого також виготовляли сир та кумис (на нього йшло кобиляче молоко). Що стосується м'ясної їжі, то з визначенням її складу виникають деякі труднощі. Іноді оперують статистикою, отриманою на підставі вивчення супутньої їжі з поховань. Тут на першому місці стоять кістки коня, далі йдуть вівці, за ними — інша худоба. Однак із тих самих відомостей випливає, що м'ясо їли лише 44 % скіфів. Іншу картину дають статистичні відомості по Кам'янському городищу — там їли більше худоби, а замикають підрахунки вівці. Зрозуміло, що склад жертвовної їжі у могилах або харчування мешканців стаціонарних поселень — це різні речі, які не дають повної і реальної картини використання продуктів тваринництва.

М'ясо споживали переважно у вареному вигляді. Для цього існували чудові бронзові казани, найбільші з яких могли вмістити цілу баранячу тушу. Частина туші можна було приготувати також у керамічних горщиках, які є основною формою скіфського посуду. Споживали не лише м'ясо, але і відвар з нього. Бульйон навіть ставили в горщиках до могили, що засвідчено лабораторними дослідженням решток органіки у стінках давнього посуду.*

Домашнє виробництво

Для повсякденного життя — від проведення польових робіт до приготування їжі та облаштування житла — потрібно було виготовити багато речей. До числа домашніх ви-

* Див. «Золоті кургани Скіфії», с. 47.

робництв відносять обробку дерева, каменю, кістки та рогу, шкіри, ткацтво, виготовлення посуду. Це те, що робилося у кожному господарстві для власних потреб і власними силами та вміннями. Звичайно, у домашньому виробництві існував традиційний розподіл праці між чоловіками та жінками, старшими та молодшими. Більшість речей, які оточували рядових скіфів та скіф'янок у повсякденному житті були виготовлені їх власними руками. При цьому більшість інструментів, якими здійснювалися ці роботи, були продуктами ремесла, оскільки виготовлені із заліза.

Багато речей, необхідних для життя та господарства виготовляли з дерева. Маючи набір залізних інструментів — від сокир до ножів можна було виготовити багато часом досить складних речей. Із сировиною, схоже, проблем не було. У давні часи навіть у степовій смузі в долинах річок та у ярах можна було знайти будь-які дерева та кущі із різними властивостями: від твердого дуба до гнучких ясена і лози.

Значну кількість деревини використовували у будівництві (як житлових споруд так і поховальних камер гробниць там, де такий звичай існував), виготовляючи дошки, прямокутні у перетині бруси різного розміру. З колод витесували гробовища. Переважають виробі тесані, хоча відомі знахідки фрагментів пилок.

Про наявність у будівлях дверей свідчать знахідки заслонів з дерева на вході у поховання. Виготовлені вони з дощок 15–20 см завширшки, скріплених між собою. У конструкціях стін дошки скріплювали дерев'яними шипами, пази під які видовбано долотами.

Відомі фрагменти возів, виготовлені з дерева. Для виготовлення коліс застосовували різні породи дерева: дуб, найтвердіший, йшов на ступиці, ясен — на шпичі та обід. На обід накладали металеві шини. Враховуючи складність виготовлення подібних коліс вважають, що цим вже займалися фахівці, тоді як сам корпус транспортного засобу міг змонтувати зі зроблених власноруч деталей власник воза.

З дерева виготовляли також і меблі, відомі по знахідкам з поховань. У експозиції Археологічного музею Інституту археології можна побачити залишки сидіння — збереглися дві фігурні округлі ніжки, скріплені вставленим у пази бруском у верхній частині. У ряді поховань виявлено також ложа, виготовлені з дерева. Таким чином маємо повний набір меблів, яким могли скористатися, напевне, лише заможні особи, адже розміри пересічних напівземлянок не передбачають використання подібних меблів.

З дерева виготовляли різноманітний посуд. Найбільш популярні були чаші та блюда, які знайдено у похованнях. Чаші напівсферичної форми, відносно невеликі. Їх могли прикрашати по вінцям розкішно декорованими у «звіриному стилі» накладками з тонкого листового золота, прибиваючи золотими ж цвяшками. Блюда овальної форми, з виділеними ручками. Відомі також черпаки, вірогідно запозичені у лісостепового населення.

Знайдено набори залізних інструментів, які могли використовувати для виготовлення досить дрібних виробів, а також для різьблення. З дрібніших виробів відомі шкатулки (для косметики, відомі з жіночих поховань), футляри для дзеркал (поверхня з полірованої бронзи вимагала надійного захисту), піхви до мечів і навіть гольники. Відоме також було плетіння з кори із використанням дерев'яного каркасу: у похованнях виявлено кілька кошиків.

З дерева виготовляли також дерев'яні частини знарядь і зброї. Це ті ж плуги, руків'я до сокир і молотів, ручки для ножів та інших інструментів, древка для списів, дротиків та стріл, перехідники до втульчастих вістер, тильники для очеретяних стріл тощо.

Не оминули скіф'янки і наявність у деяких видів деревини ароматичних властивостей. Розтерті на порошок ладан, кипарис і кедрове дерево (імпортовані з далеких країв) використовували для притирань, якими поліпшували шкіру тіла та обличчя.

У побуті скіфи використовували певну кількість виробів з каменю. У межах їх кочування було вдосталь виходів твердих порід (граніти), пісковика і вапняку. Для переробки зерна із твердих порід каменю роблено зернотерки та пести, які мали бути майже у кожному господарстві. Відомі спроби виготовлення зернотерок із вапняку. З граніту виготовлено блюда для жертвовної їжі, відомі із поховань. Для розтирання фарб робили з каменю спеціальні палетки.

Ще не було забуте мистецтво обробки кременю. У цей час ще уміли виготовляти великі серпи з двосторонньою обробкою, які, вірогідно, використовували при заготівлі кормів. Знайдено відщепи кременю, які вставляли у дерево, створюючи ріжучі знаряддя. Більшість же знахідок уламків кременю використовували для видобування вогню. У деяких могильниках кремін є атрибутом майже кожного поховання.

Необхідним атрибутом кожного воїна був камінь-оселок для заточування клинкової зброї та вістер стріл. Абразиви виготовляли з дрібнозернистого пісковика. Розмір виробів залежав від призначення. Найбільш масивні, розмірами до 28 x 22 x 9,5 см призначалися для направки масивних знарядь. У похованнях знаходять невеликі бруски, іноді з верхньою частиною відкритою золотою платівкою, отвором для підвішування до пояса. Уламки пісковика різної форми використовували ремісники при обробці бронзового та іншого литва.

Для нагрівання води та приготування їжі у керамічному посуді використовували кам'яні кип'ятильники: розпечені у вогнищі їх вкидали у горщики. Сучасні дослідження показали, що для приготування літру відвару (впродовж 15 хв) потрібно мати під рукою від 2 до 3 кг розпеченого каміння.

Екзотичною категорією знахідок є округлі камені для «воскурівання» насіння конопель. Цей звичай скіфів описаний Геродотом: на розпечене каміння кидали розтовчене насіння конопель, а потім вдихали дим, отримуючи від цього задоволення. Ці камені теж відомі з поховань, вони сферичної форми (так звані «сфероїди») зі слідами дії вогню при багаторазовому нагріванні. Дрібніші розпечені камені кидали у керамічні курильниці, в які вже було насипано певну кількість насіння. Цей спосіб споживання конопель, як вважають, скіфи у IV ст. до н. е. запозичили у сусідів-савроматів.

Попри чисельні сцени із зображеннями скіфів у явно шкіряному одязі, не меншою є кількість знахідок решток тканин та знарядь, пов'язаних з їх виготовленням. Виготовляли тканини з вовни та рослинних волокон, переважно тих же конопель. Для мінімального забезпечення однієї дорослої людини одягом за деякими підрахунками вистачало ділянки конопель загальною площею близько двох соток.

Відомі знахідки керамічних та виготовлених із свинцю та навіть бронзи прясел різних типів та веретен (як із дерева так і з кістки). Відоме веретено довжиною 33 см виготовлене із срібла. Деякі веретена із заможних поховань виготовлені еллінськими майстрами. Таким чином прядінням займалися не лише рядові скіф'янки. Не забуваємо, що веретено у давнину було і магічним знаряддям, та і сам процес прядіння мав символічне значення.

Тканина йшла не лише на виготовлення одягу. З неї робили чохла (зокрема для дзеркал), загортали різні речі. При виготовленні кераміки старі ганчірки підкладали під денця посудин, аби вони не прилипали до дерев'яної поверхні. Нарешті тканини використовували у поховальному ритуалі: вкривали поховальне ложе, небіжчика, тканиною могли оббити стіни та стелю місця останнього спочинку знатного скіфа або скіф'янки.

Удома виготовляли і керамічний посуд. Про це свідчить, насамперед, технологія його створення, а саме ручне ліплення та випал без використання складного двоярусного гон-

чарного горна. Тому скіфські горщики та миски мають чорний або темно коричневий колір, при цьому поверхня плямиста, а не одноколірна. Такий ефект можна отримати, випалюючи посуд у відкритому вогнищі. Є думка, що доступність імпортованого посуду еллінів «поховала» гончарне ремесло скіфів. З іншого боку, кочовикам було складно вести рухливий спосіб життя (влітку — на північній межі Степу, взимку — на узбережжі) важко було подорожувати по бездоріжжю, користуючись керамічним посудом. Для такого способу життя більш придатний посуд, виготовлений з бронзи, дерева і шкіри, традиційний для степових обшарів. Менш рухливе населення (до того ж бідніше за номадів, а то й залежне від них) теж не складало вагомому ринку збуту для гончарів, якість виробів яких була не надто високою. Таким чином, для розвитку власне скіфського професійного гончарства просто не існувало необхідних передумов.

Ремісничче виробництво

Там, де існував попит, хоча при цьому необхідна була спеціалізація у технологічно складних виробництвах, ремесло не лише існувало, але процвітало та вдосконалювалося. Ідеться про бронзолivarне ремесло, ковальство, зброярство, ювелірне і вже згадане виготовлення коліс. Оскільки про ковальство та ювелірне мистецтво мова піде у відповідних розділах, коротко зупинимося на двох видах діяльності: виготовлені виробів із бронзи та зброярстві. Огляд цих видів діяльності дає уявлення про стан ремесла у Скіфії в тих галузях, які користувалися попитом.

Бронзолivarне мистецтво Скіфії сягає своїм походженням та технологічними ноу-хау бронзового віку та увібрало традиції багатьох народів, з якими скіфи перетиналися впродовж своєї історії, що починалася, як відомо, «у глибинах Азії», як зауважив Геродот. Серед них традиції, що сягають Сибіру, Китаю, Середньої Азії, Кавказу.

Основна технологія — лиття по восковій моделі з використанням глиняних форм. Так виготовляли більшість виробів. Однак скіфам були відомі і двосторонні металеві форми, призначені для виготовлення втульчастих вістер стріл. Після відливання з виробу знімали литники, підправляли абразивами, доробляли при потребі різцями, шліфували. Використовували олов'янисту бронзу, трапляються вироби з латуні. Мідь найрізноманітнішого походження, включно з місцевим видобутком, олово імпортували. Судячи з кількості виробів, що дійшли до наших днів, особливих проблем із сировиною не було. Проби ґрунту, взяті на місці роботи майстерень, показують на значне забруднення оточуючого середовища під час діяльності таких майстерень.

Найбільшими виробами, які виготовляли майстри, були бронзові казани. Якщо залишити у спокої легендарний казан царя Аріанта, відлитий з вістер стріл «усіх скіфів» (нібито зі стінками товщиною у шість пальців та місткістю 600 амфор вина), то і реальні вироби, які можемо побачити у музеях викликають повагу до їхньої майстерності.

Наступними за розмірами є бронзові «Папаї» та інші наверхш, використовувані переважно під час поховальних ритуалів

Проте більшість виробів значно менших розмірів та мають відношення переважно до спорядження коня. Це псалії, налобники, бляшки виконані у техніці литва по восковій моделі у традиційному «звіриному стилі», з великою майстерністю зображують реальних та фантастичних тварин. До цього ж спорядження слід віднести більш прості вироби — ворварки, кільця, розподільвачі ременів. Відливали також бляшки, якими прикрашали пояси вояків. Тут популярними були зображення тварин, з яких особливо популярним був вовк. Відома краса для щита з бронзи, виконана у вигляді риби на поверхні збереглися сліди

позолоти. Знайдено бронзові платівки, з яких виготовляли обладунки, нашиваючи їх на шкіру.

Найчисельнішими були знахідки вістер стріл. Їх відливали у керамічних та металевих формах. За підрахунками Є. В. Черненка, один майстер упродовж відносно короткого проміжку часу міг забезпечити до сотні вояків. Можливо, певну частину боєприпасів відливали під час воєнних походів, де їх витрачали, судячи зі знахідок, у величезній кількості. Про це може свідчити знахідка металевої форми для скіфських стріл у Азії, де вони побували з походами у VII–VI ст. до н. е. Це означає, що ремісники-стрілочники були і серед скіфських вояків.

Для характеристики скіфського зброярства наведемо результати досліджень та реконструкції процесу виробництва обладунків вершника з поховання воїна під курганом біля села Гладківщина на Черкащині, проведені свого часу О. Менжуліним. Своїм походженням цей тип обладунків пов'язаний із Далеким Сходом, де було вироблено концепцію спрощеного у виготовленні, але ефективного захисту. Оскільки там актуальним було масове виробництво обладунків, було розроблено оригінальну конструкцію, де могли бути задіяні чимало майстрів відносно невисокої кваліфікації та помічники на відносно простих операціях. Ця конструкція ідеально вписалася у виробничі та технологічні можливості Скіфії та її сусідів і стала надзвичайно популярною у цій частині цивілізованого світу.

Металева складова всіх частин такого обладунку, а також щита й шолома на раховувала майже півтора десятка видів пластин різних розмірів. Їх вирізали з листового прокату товщиною 0,6 мм. На це пішло 33 робочих дні, а загальна вага пластин становила 13,5 кг. У кожній зі 3300 пластин треба було зробити від трьох до п'яти, а то і більше отворів — вручну, пробійником. Вони були потрібні для того, щоб нашити пластини на основу зі шкіри у певному порядку. Часом майстрові доводилося задіяти до трьох голок водночас, щоб прикріпити пластини у необхідній послідовності. На усю роботу, включно із пришиванням ременів і зав'язок, пішло 213 світлових дні.

Ця цифра вражає, але навряд чи її можна визнати остаточною. Хоча б тому, що давні зброярі не використовували прокат, їм кожну пластину доводилося викувувати окремо. Крім того, тонкі пластини треба було обов'язково гартувати, щоб збільшити міцність. Тому в трудових витратах варто було б врахувати й ці моменти.

На виготовлення іншого спорядження та зброї — від шиття чобіт і штанів до меча й піхов пішло ще 42 дні. Тобто загальний час роботи над комплектом становив 255 днів. Стало зрозуміло, що така робота вимагала елементарної кооперації, використання праці численних помічників, підмайстрів, одне слово — команди у 12–15 робітників. Така група могла витратити на екіпірування «скіфського лицаря» від 17 до 22 робочих днів.

Задля того, аби подібне виробництво запрацювало на повну потужність, мали розвиватися сировинні галузі. Лише один комплекс озброєння — це 15,5 кг заліза, 0,1 кг бронзи, 6 кв. м шкіри, не рахуючи бджолиного воску, сала, ниток, тканин, деревного вугілля для горна та безлічі інших необхідних у виробництві речей. Зрозуміло, що скіфські збройові майстерні повинні були працювати безупинно, щоб пристойно забезпечити усіх, хто міг щось подібне замовити. При цьому щорічно треба було заповнювати ще й природний збиток озброєння. Адже кожен померлий воїн забирав із собою в потойбічний мир кращий обладунок та комплект зброї. І це без втрат на полі бою, поточного ремонту і таке інше.

Але воїна треба було озброїти — виготовити меч, списи, дротики, бойову сокиру, на решті — лук, а також купу іншого спорядження, необхідного в поході. Створення перелічених вище видів зброї, яка докладно описана у відповідному розділі*, теж вимагало певної

* Про зброю скіфів див. «Непереможні: військова справа скіфів», с. 244.

спеціалізації — приміром, у виготовленні мечів та луків, як найбільш технологічно складних виробів. Зауважимо, що скіфські майстри успішно працювали, пристосовуючи до потреб співплемінників обладунки античного виробництва. Прикладами можуть слугувати «доопрацювання» бронзових шоломів та кнемід. Останні переробляли, спилюючи верхню частину, аби ними міг користуватися вершник — первісно це специфічний захист для ніг піхотинців. Але скіфи вирішили пристосувати його для вершника, у якого ноги були вразливими і погано захищеними.

* * *

Таким чином, ми бачимо, що економіка Скіфії являла собою досить складну систему, яка забезпечувала існування сотень тисяч людей, які населяли степи на північ від Понту Евксинського у VIII–III ст. до н. е. Вона була вразливою як до природних, так і політичних чинників. Періоди розквіту перемежовувалися з періодами занепаду, з яких особливо потужний мав місце у III ст. до н. е. Однак і в цей складний час окремі спільноти зуміли вижити, реорганізувавши своє економічне життя відповідно до нових умов на Нижньому Дніпрі, Дунаї та у степовій Тавриці та її Північно-Західній частині. Однак у останньому випадку ресурсів для існування явно не вистачило, а спроба отримати їх традиційним для номадів шляхом призвела до жорсткої реакції спочатку Мітрідата Євпатора, а потім — Риму. Загалом приклад Скіфії демонструє першу спробу організувати «кочову імперію» у причорноморських степах з економічною моделлю із елементами військово-грабіжницької економіки, яка проіснувала тут ще понад півтори тисячі років — аж до другої половини XVIII ст.

Металурги і ковалі залізного віку

Евеліна Кравченко

Епоху, в якій жили кельти, скіфи, сармати та їхні сусіди, археологи іменують «добою раннього заліза», «раннім залізним віком». Сама суть терміна — «раннє залізо» для фахівців і досі залишається виключно «термінологічною», і що ховається за цим поняттям в Північному Причорномор'ї до кінця незрозуміло навіть фахівцям, не кажучи про пересічного читача, і нині. Переважно в археологічних дослідженнях термін «доба» розуміється як хронологічний відтинок, а змістова складова виділення саме такого відтинку відсувається на другий план. У середині ХХ ст. один із корифеїв доісторичної археології Європи Вір Гордон Чайлд констатував, що, археологічна доба насамперед є стадією розвитку технологій, а вже потім хронологічним відтинком. Тому фактична нерівномірність розвитку суспільств (як у технологічному, так і у суспільному відношенні) в межах Старого Світу породила різночасовість у зміні одних технологій іншими і відповідно — у часі настання кожної наступної «доби» на різних територіях.

Фінал доби бронзи в Північному Причорномор'ї припадає на час білозерської культури. Ця культура формувалася в умовах дефіциту сировини для виплавки бронзових речей, явища властивого тоді всій Центральній і Південній Європі. Вичерпання старих родовищ і зростання попиту на бронзові речі призвело до монополізації видобутку і виготовлення бронзових речей, зосередження контролю над шляхами переміщення бронзи у окремих племен. У ХІІ ст. до н. е. до білозерських племен взагалі перестав потрапляти метал із Балкано-Карпаття — традиційного напрямку отримання бронзових речей. Імовірно, що формування нової спільноти, відомої, як «культура Гава», стало причиною припинення імпорту металу до Північного Причорномор'я. У таких умовах усі племена почали шукати інший шлях отримання металу і врешті, частково компенсували недостатність за рахунок отримання сировини центральнокавказького походження. Крім того, заміником металу стали в Причорномор'ї кремій, з якого робили вкладні до серпів і пилки, каміння кристалічних порід, яке використовувалось для виготовлення сокир, молотів, пестів і інших інструментів чи зброї.

Найімовірніше, саме поставки сировини для виготовлення бронзових речей із Кавказу стали причиною дуже швидкого поширення із цього регіону в Крим, а потім і в інші регіони абсолютного нового явища в металургії — отримання заліза із руди. У питанні виробництва речей із заліза на ранніх етапах його освоєння у Північному Причорномор'ї однією із основних проблем є відсутність виявлених закономірностей і у появі центрів, і в співвіднесенні родовищ із центрами виробництва, і у реконструкціях процесу виготовлення. Розкопками 2006–2011 рр. на поселенні давніх таврів Уч-Баш, що поблизу Севастополя, було відкрито металургійний залізоробний комплекс, що датується кінцем ІХ — першою половиною VIII ст. до н. е.

Отже, чим відрзнялася металургія бронзи від металургії заліза? Річ у тім, що для виплавки міді чи бронзи потрібно не так багато складових і елементарні умови — мідна руда відповідної якості, ємність для її виплавки, або навіть просто заглиблення у землю, деревне вугілля і штучна подача повітря в горн відкритого типу. Усі ці етапи представляють загалом фізичний процес, подальші маніпуляції із отриманою сировиною можуть зробити

її придатнішою до лиття складних речей чи для кування, але сирова основні свої якості при цьому вже набула. Залізна руда має кілька властивостей, які довгий час робили її непридатною для обробки. Під час виплавки залізної криці із руди підвищення температури вище 1300 градусів призводить до горіння заліза і перетворює його на окалину. А руда із високим вмістом фосфору утворює крицю, не придатну для кування — вона занадто крихка. Отже, перед металургом-залізоробом стояло дуже непросте завдання — не перегріти піч і збагатити кричне залізо вуглецем, вивільнивши із нього фосфор. Усе це вже є наступним кроком у технічному прогресі людства — початок освоєння хімії.

Відкриті у Криму залізоробні майстерні свідчать про потрапляння традиції освоєння заліза із Кавказу в IX ст. до н. е. Водночас у Північному Причорномор'ї виникає найраніший залізоробний центр на поселенні Уч-Баш.

Чому саме на Уч-Баші з'явилося металургійне виробництво? Річ у тім, що для функціонування такого центру необхідна низка умов. Насамперед це має бути близькість до родовища руди необхідної якості. Раннє залізоробне виробництво використовувало руди, які в геології називаються багатими, тобто де вміст заліза більше 50 %. Це гематити, гетити, магнетити, інші мінерали, загалом представлені непотужними поверхневими відкладами у вапняках, чи піском. Зараз ці руди майже повністю вибрані і не представляють промислового інтересу, тому вивченням цих родовищ геологорозвідка не займається. Мабуть, тому родовище поблизу Уч-Башу в Інкермані не описане в геологічній літературі. Це типове родовище гематитових конкрецій у відкладах вапняку, яке виходить на поверхню на схилі Сапун-гори у Чортовій балці навпроти гори Уч-Баш. Конкреції, які можна із відкладів добути зараз, досить великі — розміром із кулак, вміст заліза у них дуже високий від 50 до 80 % у взятих на аналіз зразках. Це фактично криця, яку для подальшої обробки треба збагатити і видобути з неї неметалічні елементи. Ще однією важливою характеристикою руди Уч-Баша є відсутність фосфору або його дуже незначні відсотки, що для раннього періоду освоєння виробництва заліза є надзвичайно важливим фактором.

Другим важливим чинником для виникнення залізоробного виробництва є наявність околицях родовища вогнетривких глин. У цьому плані Уч-Баш представляє виходи чудових бентонітових глин, з яких і були збудовані печі і горни виробничого центру. Бентоніт також додавався до шихти для збагачення подрібненої руди.

Третій чинник виникнення такого центру — це близькість джерела прісної води. Попри відсутність джерела на сучасному Уч-Баші його існування в давнину не викликає сумнівів. Адже металообробне виробництво речей із бронзи виникло на поселенні відразу після його заснування. Та й потужні культурні шари, що вказують на доволі щільне заселення поселення не викликають сумніву в існуванні потужного джерела. Сучасна відсутність води на Уч-Баші пов'язана із його антропогенними перетвореннями і впливом, особливо після зруйнування його північної частини вибухом під час II Світової війни.

Ще одною обов'язковою умовою виникнення залізоробної майстерні є висока майстерність місцевих мешканців у кольоровій металообробці. Річ у тім, що технологія отримання заліза з руди в ті часи, вірогідно, належала до тих знань і навиків, які трималися у таємниці і передавалися в спадок наступним поколінням ремісників. Тому потрапляння такої технології на нове місце не могло відбутися емпіричним шляхом, воно відбулося разом із носіями цієї традиції. Залізоробне ремесло з'явилося на цьому поселенні кизилкобинської культури після незначного періоду, коли місцевий кизилкобинський посуд потрапив у чорногорівські поховання півдня північнопричорноморських степів, і на наступному етапі ця тенденція не припинилася. Не виключено, що вершники стали основним чинником появи залізоробних центрів у Причорномор'ї, а носіями залізоробного

ремесла були передусім зброярі. Саме тому поширення залізних речей пов'язується із появою в степах Причорномор'я перших кочовиків — киммерійців. Для воїна-вершника поява залізних мечі і кинджала була не просто подоланням дефіциту бронзи. Адже залізо має кращі бойові характеристики для колючо-ріжучої зброї — воно легше, отже, меч із заліза може бути довший, лезо залізного клинка гостріше, завдає глибокі обширні рани, швидше і легше гостриться. Усі ці характеристики, ймовірно і стали основними, заради яких зброярі як носії технології просувалися із осередків виникнення таких виробництв в інші регіони.

Як відомо, секретом виготовлення залізних речей володіли хетти — народ, що мешкав в Малій Азії, але після зруйнування їх царства в XV ст. до н. е. вважається, що цей секрет було втрачено. Чи є зв'язок між хеттською металургією заліза і виникненням кавказького залізобробного осередку наразі визначити не можна. Навіть, якщо цей зв'язок і був, кавказькі металурги досягли значного прогресу в обробці руди, оскільки хетські речі загалом виготовлені із метеоритного самородного заліза. Античні тексти оповідають про плем'я халібів, ковалів і металургів, які мешкали на Кавказі, ймовірно, ці згадки є відголоском процесу поширення залізобробного виробництва на світанку залізної доби на північ — до Волго-Кам'я, на південь — до Палестини і на захід — у Крим. Цілком можливо, що ремісникам на нових місцях потрібні були помічники, які зналися на куванні металевих речей, тому осередки залізобробного виробництва виникають у вже існуючих осередках металообробки.

Уч-Баська майстерня має два основних періоди функціонування. Перший представлено кількома невеликими печами і горнами, в яких готувалася для плавки — збагачувалася і прогрівалася, а потім виплавлялася залізна руда. Перші — підквадратної форми, в заповненні яких поруч із подрібненою рудою знаходилися флюси і перепалена бентонітова глина. Другі — купольні конструкції більше метра заввишки, із горном, заглибленим на 0,10–0,12 м у материк овальної форми 0,6 м у найбільшому діаметрі.

Нижче подів цих печей була виявлена пляма круглої форми, що представляла собою залишки пода розібраної печі. На поверхні плями під трамбуваннями було знайдено кілька фрагментів від однієї посудини — корчаги, вкритої буро-оранжевим лискуванням з наліпним орнаментом у вигляді перевернутої лунниці, розділеної навпіл. Орнамент виконано наліпним підтрикутним пружком, нанесеним до лискування — типовим орнаментальним прийомом цього горизонту Уч-Башу. Такі знаки на кераміці типові для синхронних комплексів Уч-Башу (друга половина IX — середина VIII ст. до н. е.), а за межами Криму найчастіше він зустрічається на іншій пам'ятці давніх металургів — у матеріалі некрополя Сержень-Юрт у Чечні.

Другий період функціонування майстерні — це робоче місце коваля із горном і ковадлом і кілька пар печей для виготовлення криці. Печі другого періоду функціонували, найімовірніше, по дві. Вони споруджувалися на відстані близько 2 м одна від одної, діаметр круглого горна близько 1 м, зафіксовані на висоту більше ніж 1 м.

Ковальський горн мав складну конструкцію і значні розміри, як і ковадло. Вони розташовувалися по обидві сторони від робочої ями, де стояв коваль, горно — по ліву руку, а ковадло — по праву.

Ковадло, або складений кам'яний стіл, являло собою овальну конструкцію орієнтовану меридіанально, з південного сходу вимощену великими пласкими мергелевими плитами із завалом великих пласких підтесаних плит і ямою-заглибленням. Каміні мали прямокутну або підпрямокутну форму і майже однакову товщину. У деяких найбільших плит кути, що збереглися, були підтесати під 90°. Одна розколота на дві частини найбільша плита

та завалу мала сліди впливу важкого знаряддя на поверхні (тріщини, відколоті краї, заполірована поверхня) і високої температури. Зняття каменів завалу заглиблення виявило одну плиту, що лежала горизонтально *in situ* на 0,9 м, нижче за пласко лежачі камені. Ця плита розмірами 0,8 x 0,6 x 0,5 м також мала побиту відполіровану і обпалену лицьову поверхню. Вона лежала на материковому уступі, що сходинкою спускається до центральної частини ями заглиблення на 0,85 м. Нижче за цей уступ на 0,3 м був ще один материковий уступ і на 0,4 м — невелика приступка в центральній частині ями заглиблення. Мабуть, на уступах спочатку і лежали повалені в заглиблення камені, які є, імовірно, ковадлом досить великих розмірів. Уздовж середньої тераси від виположеної її частини до котловану вів поглиблений прохід, зафіксовано дві сходинки для спуску перед заглибленням ковадла.

У північно-західній частині комплексу нижче за рівень підлоги на бентонітовому материках був знайдений цілий череп і кістки кінцівок барана. Оскільки знахідка була зроблена на самому краю котловану і фактично є безконтекстною, безпосередньо пов'язувати її до металургійного комплексу не коректно. Але відсутність будь-яких ознак інших археологічних об'єктів в цьому місці дає змогу припускати значення цих кісток, як заставної жертви, тим паче, що череп тварини не було розтрошено.

На дослідженій площі майстерні так і не було виявлено навалів виробничих відходів — однієї з основних складових ранньої залізобойної майстерні. Однак слід все-таки враховувати, що комплекс зберігся частково.

Високі окислювальні властивості ґрунтів Гірського Криму обумовлюють вкрай погану збереженість металу. Сильно кородує бронза, залізо ж майже не зберігається. Поки відсутні знахідки як виробів, так і виробничого браку. Однак є знахідки інструментів, які можна пов'язувати з ковальським або залізобойним виробництвом. Це ковальські молоти, сокири, розтиральники, пести, сопла і абразиви. Численні знахідки ошлакованих каменів, перепалених флюсів, великих і дрібних фрагментів деревного вугілля, фрагментів кам'яних виробів незрозумілого призначення і т. ін.

Елементарний склад залишків виробництва із заповнення об'єктів майстерні демонструє такі закономірності. Перша група, яку ми умовно приймаємо за еталон — це руди. Складається із зразків руди з давніх копалень поблизу поселення і конкрецій з шарів металургійного комплексу, за складом ідентичних чистій необробленій руді, взятій безпосередньо з родовища. У другій групі представлені залишки виробництва різних його етапів. Найближчі до руди показники процентного співвідношення металів і неметалів мають зразки з давньої денної поверхні у печі 3 та із залишків заповнення печі 3.

Надзвичайно цікава знахідка криці в заповненні ковальського горна. Зразок був знайдений при обстеженні пошкодженого обріза культурного шару в західній частині плато Чортова городища на самому початку досліджень. Залізовмісний артефакт був зафіксований металодетектором у заповненні об'єкта, згодом виявленого як ковальський горн. Артефакт був аморфним без певної форми згустком шлаку і окислів. При розпилюванні виявилось, що в середині згустку міститься ядро сплюсненої округлої форми, яке під час полірування дало металевий блиск. Аналіз цього ядра показав високий вміст заліза і відсутність кальцію. Розпиляна поверхня показала кілька тонких горизонтальних прожилок шлаку, через якийсь час після знаходження в приміщенні, почали розшаровуватися. Імовірно, цей зразок може бути найбільш близький до характеристик одержуваного в залізобойній майстерні металу.

Також була проаналізована бронзова крапля з каналу для нагнітання повітря горну 1 (ковальського). Крапля представляє олов'янистими бронзу з високими (десяти частки %) домішками сурми, миш'яку, нікелю, цинку. Аналіз залишків глини зі скельних

щілин у стінках древньої копальні під горном 1 показав, що спочатку розщелина була заповнена високоякісним бентонітом. Глини, що залягають поруч, таких характеристик не мають.

Яким був процес виробництва в цій майстерні, на сучасному етапі розробки проблеми можна тільки припускати. Як зазначається в літературі стосовно пам'яток передскіфського і ранньоскіфського часу Східної Європи, процес був досить примітивним і полягав у отриманні криць, максимально залежачи від якостей руди в родовищі. Такий спосіб виробництва з руд із високим відсотком заліза відомий на пам'яках Східної Грузії, Колхіди, Курського Посейм'я, Польщі. Подібним кавказьким металургійним центром є і принцип організації робочого простору або майстерні, а також спосіб зведення печей.

Отже, за відсутності готових речей, але при наявності руд і залишків виробництва, ми можемо припускати, що виробництво заліза на Учбаськім поселенні проходило подібно декільком іншим раннім залізобудувальним виробництвам, відомим на Кавказі. На Учбаськім поселенні було знайдено типове для північнокавказького Серженьюртівського некрополя зображення-орнамент на парадних посудинах у вигляді перевернутої лунниці з відростком посередині або пташиної лапи. Подібне зображення відомо і на інших пам'ятках кизил-кобинської культури цього періоду (Кизил-Коба, Дружне), такий наліп нанесено на тулуб біконічної корчаги з інвентарю напівзібганого на боці поховання 2, кург. 1 у с. Булахівка. Ранні його прототиби, на відміну від кавказьких і кримських, не наліпні, а канельовані, відомі на кераміці Малої Азії і Південних. У шарах Трої VIII є подібне наліпне зображення.

Отже, в молодшому дотаврському періоді племена кизил-кобинської культури мали тісні зв'язки з населенням кобанської культури на Кавказі, що має підтвердження в матеріальній культурі кримських горців і ймовірність існування в Криму металургійного центру, що спеціалізується на обробці гематиту, залізоносної породи, типової для ранньої кавказької чорної металургії, отримує тим самим кілька непрямих підтверджень. Традиції обробки заліза за матеріалами Волго-Кам'я приблизно цього самого часу, отримання якого, ймовірно, відбувалося також із гематитових руд, можливо, продовжують горизонт поширення технології на всю пристепову частину Східної Європи, проте потрапляти в місцеве середовище різних її територій така технологія могла різними шляхами.

Абсолютних аналогів такої майстерні в культурах раннього заліза Північного Причорномор'я знайти не вдалося, але ранні металургійні комплекси відомі. Залишки наземної печі з передгорновою ямою і шлаковикомом знайдені на поселенні Лиманське Озеро бондарихінської культури (XIII–X ст. до н. е.) поблизу с. Дронівка Артемівського р-ну Донецької обл. Однак є й суттєва різниця: якщо на Уч-Баші сировиною служив гематит, то на Лиманському озері для виплавки заліза використовувалися болотні руди. Печі зі шлаковикомом відомі на лісостепових пам'ятках Північного Причорномор'я дещо пізніше. Сиродутні наземні печі зі шлаковикомом набувають поширення через півтора-два століття в скіфський час; такі конструкції відкриті на Шарпівському і Кам'янському городищах. Вони, швидше за все, нерозривно пов'язані із іншим типом руди і поширювалися за допомогою відмінного від попереднього процесу отримання криці. Він був віднайдений при використанні інших руд, не таких багатих, як гематити, магнетити і подібні до них. Тому питання датування комплексу з Лиманського озера і залишається відкритим. Можливо, що ця піч не мала шлаковикомом, за отвір шлаковикомом було прийнято отвір для створення природної тяги або пристрою для штучного нагнітання повітря (міхів). Не виключено, що

цей отвір — результат вилучення криці після закінчення процесу виплавки, однак за опублікованими матеріалами визначити це вже неможливо.

Мабуть, за матеріалами Уч-Баша є підстави говорити про відкриття одного з найбільш ранніх осередків виробництва заліза в Північному Причорномор'ї на тлі вже відомого кавказького і передбачуваного карпато-дунайського*. Не суперечить такій інтерпретації відкритого на Уч-Баші комплексу і його дата — кінець IX–VIII ст. до н. е. На думку фахівців, саме на цей час припадає закінчення періоду становлення оволодіння обробкою заліза на території Східної Європи. Синхронний процес відбувався у населення Центрального Кавказу. У цьому контексті також цікава недавня знахідка металургійної майстерні з залізним шлаком і відходами кування на Близькому Сході, датована кінцем IX — кінцем VIII ст. до н. е., яку відносять до найбільш ранніх подібних виробництв в регіоні.

Як підтвердження існування саме вогнища, а не окремого епізодичного виробництва також виступає відкриття залізорозного виробництва на основі руди з високим вмістом заліза і низьким або нульовим вмістом фосфору на сході Кримських гір у відрогів Карабі-яйли в урочищі Сеферек-Коба, що також супроводжується матеріалом кизил-кобинської культури VIII ст. до н. е.

Історична інтерпретація даного центру металургії заліза повертає нас до дещо забутої концепції О. І. Тереножкіна про прямий зв'язок поширення залізорозного виробництва з племенами кіммерійців, з якими дослідник пов'язував чорногорівські і новочеркаські старожитності Північного Причорномор'я.

Знахідки виробів із заліза, хоч і не є чисельними у Криму**, але відомі на низці поселень, що кореспондуються у часі із відкритими на Уч-Баші і Сеферек-Кобі майстернями. На епонімній пам'ятці Кизил-Коба було знайдено залізне шило, з поселення Дружне-1 походить залізний ніж і вкладень. У господарській ямі поселення Сімферопольське було знайдено залізу сокиру. Кизил-кобинське поселення виникає у молодшому дотаврському періоді, тобто в час появи залізорозного виробництва на Уч-Баші, воно містить шар синхронний наступному V горизонту Уч-Баша. Дружне-1, судячи із публікації матеріалу, також містить матеріал горизонтів IV і V Уч-Баша. Сімферопольське поселення синхронізується із горизонтами V-УБ і VI-Г, тому рис горизонтів молодшого дотаврського періоду у своєму матеріальному комплексі не має, натомість його кераміка типологічно відповідає поселенням Інкерманської долини таврського періоду — Чорна річка, пізнім комплексам Сахарної Головки і раннім комплексам Інкерманського поселення. Поселення і могильники горизонту VI-Г кизил-кобинської культури містять уже значно більше виробів із заліза, серед яких предмети озброєння, кінського спорядження, прикраси, знаряддя та ін.

Варто також зазначити, що і залізоробні майстерні, і залізні вироби походять з поселень, розташованих на північних відрогах внутрішньої куести поблизу балок, утворених загалом широтними із відхиленнями тектонічними розломами, де, власне, і були знайдені

* Ми не беремо під сумнів його існування. На функціонування, напевно, кількох ранніх металургійних центрів у Карпато-Подунав'ї вказують і знахідки шлаків на поселеннях і наявність родовищ руд. Тому надзвичайно цікавими будуть результати подальших досліджень і співвіднесення родовищ із центрами виробництва, які за нашими припущеннями, що ґрунтуються на спостереженнях у Криму, можуть міститися поряд із родовищами.

** Враховуючи, що розкопки кизил-кобинських поселень проходили до застосування металодетектора в археологічних дослідженнях, відсутність металевих виробів можна пояснити саме цим чинником. Це підтверджує і той факт, що із цих розкопок відомі переважно великі металеві речі.

родовища поверхневих руд. Тому не виключено, що Уч-Баш і Сеферек-Коба не єдині поселення кизил-кобинської культури, функціонування яких пов'язано із металургією.

У лісовій зоні Східної Європи на пам'ятках бондарихінської культури, в синхронних культурах Правобережного Полісся також фіксується спосіб виробництва заліза. Але він суттєво відмінний від відкритого в Криму. Це примітивний спосіб виплавки в ямному горні лімоніту — болотної руди. Метал, отриманий таким способом, був переважно не дуже якісним, але подальший перехід в скіфський час на болотні руди із вдосконаленням конструкцій печей і горнів і накопиченням знань і навиків про процес збагачення руди і закалювання металу, найімовірніше, включав досвід і північних металургів-залізобобів.

Економіка полісів і царств

Михайло Відейко

На північних берегах Понту відомо два типи державних утворень, створених еллінами близько двох із половиною тисяч років тому: поліси (тобто міста-держави) та царства. Власне царство було одне — Боспорське і утворилося воно внаслідок вдалого політичного проекту об'єднання під владою династії Археанактидів у V ст. до н. е. низки полісів по обом берегам Боспору Кіммерійського. Під владою царів Боспору, вважають, перебували також «варварські» племена.

Сільське господарство. Ольвія та Херсонес

У випадку Ольвії та Херсонеса економіка трималася на сільському господарстві (хліборобстві і тваринництві) а також торгівлі. Ольвія мала у своєму розпорядженні землі між двома лиманами. Більшість поселень поза межами Ольвії виявлена на узбережжі — із цих пунктів можна було вивозити вироблене кораблями.

Досить густа сітка аграрних поселень (їх називають хорою, тобто сільськогосподарською округою), зокрема значних розмірів, свідчить про досить щільне освоєння територій. Вирощували м'яку пшеницю, ячмінь, просо. Ще можна було зустріти і плівчасті пшениці — такий собі пережиток неоліту — можливо, їх вирощували «варвари» — сусіди ольвіополітів. Це зерно, на відміну від м'якої пшениці або ячменю не мало товарного значення. Були популярні бобові, сочевиця, горох. У ті часи вперше на північ від Понту почали вирощувати таку популярну нині в Україні гречку. Потрапила вона сюди, вірогідно, з Азії. Просо, одомашнене ще в неоліті, на Давньому Сході поширилося тут трохи раніше, наприкінці II тис. до н. е. і набуло популярності спочатку серед кочовиків, а потім уже і у еллінів.

Ольвіополіти вирощували виноград. Переробку винограду здійснювали безпосередньо на поселеннях, далі транспортували вже готову продукцію. Частина врожаю винограду поступала і до Ольвії, де виявлено сліди його переробки — давильні та частини пресів.

Земельні угіддя Херсонеса Таврійського були обмежені через гірські ландшафти в околицях міста. Тому з часом херсонесити вдалися до експансії у Північно-Західній Тавриці, щоб ці угіддя дещо розширити. І певний час мали в цій справі успіх, хоча все завершилося протистояння зі скіфами і наступними війнами.

На прикладі Херсонеса є можливість простежити, який мали вигляд земельні володіння громадян Херсонеса. Нині на околиці Херсонеса, та й на самі його руїни наступають окраїни Севастополя, і лише на супутникових знімках цілком чітко помітні кам'яні стіни, що розділили найближчі до міста поля на прямокутної форми ділянки — клери. Відзначимо, що у сучасній Європі таку картину побачити майже неможливо. Уже розкопані й садиби мешканців міста, які будувалися ближче до земельних володінь.

На відміну від дачних шести соток радянських часів, володіння таким наділом було невід'ємним правом (і ознакою) громадянина славного поліса. Поважний господар вирощував виноград, пшеницю, тому цілком міг і родину прогодувати, і багато чого запропонувати на продаж. Урожаї пшениці, за різними підрахунками, могли становити від 6–9 до 16 ц із гектара. Приміром, власник античної садиби, розкопаної на місі Тарханкут, міг отримати зі своїх 5–7 га полів до 5–5, 5 т пшениці. Виноградник із цієї ділянки міг дати додатково 2500 л вина. Обсяги продукції явно перевищують особисті потреби власника і його родини, отож значна її частина мала надходити на ринок.

Найчастіше ж на клерах поблизу міста вирощували виноград. Зроблене з нього вино давало чималий прибуток, значно більше, ніж пшениця або ячмінь. Виноградні лози на таких ділянках висаджували поруч невисоких стін, складених із зібраного на тому ж полі каменю. Ці кладки не лише захищали від холодних чи посушливих вітрів, але і створювали затінок, а коли треба — акумулювали тепло й вологу — прямо з повітря. Це зараз тут не можуть обійтися без поливу, сучасне місто потерпає від нестачі води. А херсонесити — ті уміли видобувати воду навіть із повітря. Переробку винограду здійснювали як на ділянках, так і у місті, де виявлено залишки давніх давильень. Опорою для винограду могли слугувати також і вирощувані на клерах плодові дерева. На хорі Херсонеса вирощували, крім того, городні культури, кавуни, дині, які призначалися для споживання безпосередньо у місті.

Зернові з Ольвії та Херсонеса вивозили у еллінські міста, а вироблене тут вино — переважно до Скіфії та її околиць. Зі збутом вина у колоністів проблем не було: Скіфія та її північні сусіди могли випити не лише те, що виготовляли у Тавриді або околицях Ольвії, а й спожити у чималенькій кількості «заморські» напої, розлиті в амфори на Хіосі, Лесбосі, Самосі та інших місцях Еллади.

Споживання м'яса у цих двох полісах могло бути пов'язане як із власним виробництвом, так і закупівлями у сусідів-«варварів». На останнє натякає статистика знахідок кісток свійських тварин у Ольвії. Тут до 55,4 % становлять кістки дрібної рогатої худоби, великої — 26,5, 10,7 % — кістки коней та 7,4 % — свиней. Подібний високий відсоток овечих кісток типовий саме для класичного кочового тваринництва, до того ж утримання такого поголів'я овець вимагає значних пасовиськ. А їх на хорі Ольвії, досить щільно освоєній хліборобами, не могло вистачати для випасу саме овець. Що стосується худоби і коней, їм стільки землі під пасовиська не потрібно, для них можна використовувати поля після збору врожаю, що сприятиме також їх удобренню.

За наявності надлишків зерна без проблем можна прогодувати і коней, і свиней. До того ж за потреби худобу і коней можна було закупити у скіфів, а потім — сарматів.

Проте без створення системи відгінного скотарства (а для цього земельних ресурсів що Ольвії, що Херсонеса було явно недостатньо) товарне виробництво продукції тваринництва у цих полісах видається проблематичним. У цьому, власне, і не було потреби — цей вид продукції цілком міг постачатися зі Скіфії чи Сарматії в обмін на вино та продукцію ремісничого виробництва еллінських міст.

Важливою галуззю харчового виробництва, орієнтованого на експорт, у Ольвії та особливо Херсонесі стали рибні промисли. Про розмах ведення справи свідчать знахідки цистерн для соління риби, точніше їх об'єми: у Херсонесі розкопано античну цистерну на 60 кубічних метрів соленої риби. Останню завантажували шарами, пересипаючи сіллю і трамбуючи. Потім починався процес бродіння (з дуже специфічним запахом) і на виході підприємець отримував рідкий рибний соус, який користувався шаленою популярністю

серед еллінів. Сіль у Херсонесі добували свою (за деякими підрахунками, до 200 т річно), з якої три чверті споживали на місці, решту продавали.

Виробництво харчів. Боспор

Економіка Боспору трималася, якщо не брати до уваги ремесла, яке працювало переважно на внутрішній ринок та на «варварів», на трьох китах: вирощуванні хліба, виноградарстві та риборолві.

Починалося все із розвитку аграрної галузі. Наявність в околицях міст значних земельних угідь сприяло розвитку зернового господарства. Усі громадяни на початку існування міст-полісів мали у своєму розпорядженні ділянки землі. Сліди давнього межування у останні десятиліття виявлено на Керченському півострові. Воно базувалося на вирощуванні м'якої пшениці, ячменю та проса. При цьому пшениця та ячмінь були культурами експортними, просо вирощували радше для власного споживання. Обсяги експорту зерна з Боспору у кращі часи сягали в перерахунку на сучасні міри ваги 30 000 т. У Страбона згадано про вивіз з Боспору 86 000 т зерна. Щоправда, не зовсім зрозуміло, йдеться про річний врожай, чи запаси нагромаджені упродовж певного часу. Основним споживачем хліба попервах були Афіни. Задля політичної вигоди певні обсяги поставок туди Боспор здійснював у вигляді «дарів».

Основними торговими партнерами, зацікавленими у поставках хліба в VI–V ст. до н. е. були Мілет, острів Хіол та Аттика. З появою царської влади експорт зернових став джерелом прибутків та предметом політиків правлячої династії. Боспорському володар при нагоді міг «подарувати» у вигляді знижки від митних зборів (із чергової партії у якихось 16.389 т) тим самим Афінам 540 т зерна. Не дивно, що на честь боспорських благодійників вдячні афіняни спорудили стели у цитаделі еллінської демократії. До початку III ст. до н. е. саме зерно було основним продуктом, який йшов на зовнішні ринки з Боспору. У III ст. на ринок зернових виходить Єгипет і позиції інших зернотрейдерів похитнулися.

Елліни шанували виноградарство та вино, а Таврика була придатна для вирощування лози Діоніса. На початку виноградарство забезпечувало переважно внутрішні потреби, але у IV–III ст. до н. е. виробництво вина на продаж набуває промислового масштабу, про що свідчать відповідні археологічні знахідки. Поблизу володінь правителів Боспору розташовувався безмежний ринок «варварського» світу, здатний поглинути не лише те, що вироблялося у Тавриці та на Тамані, але і значний обсяг імпорту з решти еллінських територій.

Стандартна майстерня по виробництву вина, споруджена з використанням каменю, мала три площадки, поверхня яких була вкрита цем'янковим розчином. На них чавили сік із винограду, який поступав до трьох заглиблених у землю ємностей зі стінами, теж обмазаними цем'янкою. Їх поверхню, аби запобігти руйнуванню у агресивному середовищі, вкривали захисною фарбою на основі товченого гематиту — залізної руди, на який так багатий півострів. Деталі пресу були виготовлені з дерева. Головним силовим приводом був важіль довжиною у 9 м, на один із кінців якого нанизували кам'яні противаги, інший кріпився у стіні. Прес містився поміж противагами та кріпленням у стіні. Виноград чавили спочатку на першій площадці, отримуючи більш менш чистий сік, потім масу пересували на наступну площадку і так далі — кожен віджим надходив у окрему ємність. Зрозуміло, що із кожним заходом якість отриманого продукту погіршувалася, однак і у нього був свій споживач.

Боспоряни віддавали шану також і садівництво. Одне з міст-колоній так і називалося — Кепи, що у перекладі означає не що інше, як сади. З античних писемних джерел відомо про

виращування тут смокв, груш та яблук, гранатів. Насіння цих плодів, а також рештки волоських горіхів, мигдалю і навіть їстівних каштанів виявлено під час археологічних досліджень.

Працівники полів, садів та виноградників були забезпечені якісним інвентарем, виготовленим у місцевих кузнях — плугами, різноманітними мотиками, серпами, ножами для обрізання виноградної лози найрізноманітнішої конструкції тощо. Керамісти виготовляли тару для переробки, зберігання та транспортування продуктів — від величезних піфосів та амфор до широкого асортименту глеків і горщиків. Таким чином розвиток аграрної галузі створив досить ємний ринок для ремісничого виробництва.

Іншою важливою галуззю було тваринництво. Воно не лише забезпечувало м'ясом місцеве населення, але також було джерелом експортних продуктів, насамперед шкір тварин. Однією з проблем була конкуренція за пасовища. Особливо зі скіфами, які охороняли місця випасу своїх стад, пропонуючи боспорцям обмежуватися для випасу овець та худоби гірською місцевістю.

Завдяки наявності поблизу багатих на рибу Азовського та Чорного морів із майже незайманими на початку колонізації рибними запасами виник рибний промисел. Спочатку вагому частину поставок становила високоякісна і дорога на ринку Еллади риба — як-от осетрові. Однак із часом риби стає менше і ставку роблять на масовий вилов оселедців, хамси. Наявність солі вирішувала проблему із заготівлею риби.

Загалом популярною у Тавриці була технологія засолки дрібної риби у великих ємностях-цистернах (теж споруджених із каменю). Завдяки розкопкам відкрито велику кількість таких споруд, які стали приналежністю чи не кожного боспорського міста. Рибозасолочні ями могли вмістити по декілька кубічних метрів продукту, який після приготування фасували у амфори для транспортування кораблями. Рибний соус різних гатунків був бажаним блюдом на столі еллінів — існували навіть спеціальні форми блюду для його споживання.

Ремісничче виробництво

Існування античних полісів було б неможливим без досить розвиненого ремісничого виробництва, адже нереально було забезпечити населення всім необхідним лише імпортуючи вироби з історичної батьківщини. Тому, створюючи нову колонію, її засновники дбали і про те, аби у ній були фахівці у різних галузях виробництва: від ковалів до керамістів. При цьому деякі види виробництв, які потребували специфічної сировини та багато палива могли виносити і за межі міста. Так, на протилежному березі лиману, в Гілеї, у ті часи багатому лісом, ольвіополіти створили низку поселень, на яких виготовляли скло, вироби з бронзи тощо.

Мешканці таких селищ займалися також і заготівлею деревини на продаж, а також випалювали вугілля, яке збували міським ремісникам. Запаси деревного вугілля виявлено, приміром, при розкопках міста Борисфен на острові Березань — і це при тому що на острові власного лісу не було.

Та обставина, що масштаби виробництва на таких поселеннях та у місті перевищували потреби еллінів, йшло на користь торгівлі насамперед зі скіфами та іншими «варварами», яким деякі виробництва не були відомі, або те, що могли запропонувати елліни перевищувало можливості місцевого виробництва. Поза конкуренцією були керамічні вироби, скляні намиста та посуд, металевий посуд, ювелірні прикраси — насамперед із дорогоцінних металів.

Було розвинене ковальство, що забезпечувало потреби сільського господарства у різноманітному реманенті — від плугів до серпів, а також інструментами решту ремісників,

промисловців, рибалок. Залізо, принаймні його частину виробляли на місці, використовуючи місцеві ресурси — ліс, руду. На поселення розташоване на о. Березань усе це завозили по воді. Тут відкрито комплекс із виробництва заліза.

Поширене було бронзолivarне ремесло, сліди якого виявлені переважно у містах. Там ремісники працювали у приміщеннях у межах садіб. Тут виявлено сліди їхньої діяльності — сировину, рештки інструментів, ливарних форм (лише в одній з ольвійських майстерень їх знайдено близько сотні), браковані вироби, шлаки. Невеликий тигель із бронзою можна було підігріти і на звичайному вогнищі, але кількість металу в ньому невелика — отже, можна відлити один або кілька виробів типу браслетів, шпильок тощо. Більш масштабне виробництво вимагало більшої кількості металу. У кількох випадках — в Ольвії, Пантікапеї — знайдено залишки досить великих за розмірами плавильних печей, у які повітря подавали міхами.

Серед виробів переважали кількісно ювелірні вироби — різноманітні шпильки, браслети тощо. Зустрічаються сліди виробництва вістер стріл, які могли постачати скіфам. Цікаво, що найдавніші монети Ольвії — «дельфінчики» та аси є продукцією бронзолivarного ремесла.

Мешканці Боспору особливої майстерності досягли у створенні ювелірних шедеврів для казково багатой скіфської знаті. Можна стверджувати, що без їх виробів не обійшовся жоден поважуючий себе правитель Скіфії у V–IV ст. до н. е., коли, як вважають, боспорські ювеліри досягають піку майстерності. З Боспором зв'язують такі шедеври, як Пектораль, гребінь із кургану Солоха, обклашки для горитів із сценами з життя Ахілла, амфора з Чортотлика, численні золоті й срібні посудини, витончені ювелірні прикраси. Виробництво золотих горитів, які знаходять у царських похованнях, було серійним. Невідомо, скільки їх вибивали на одній матриці, але деякі такі речі, приміром, знайдені в 2–4 екземплярах. Що отут казати про різноманітні золоті бляшки — їх штампували тисячами.

Знахідки зі склепів у Пантікапеї та інших некрополів царства свідчать, що і серед місцевого населення було багато охочих (і спроможних) придбати вироби із золота. Частину виробів, як-от вінки із золота, виготовляли спеціально для поховань.

Заможний Боспор навіть почав карбувати золоті статери*. Ці монети настільки досконали, що скіфська знать замовляли собі персні, для яких за щитки використовували ці дивовижні вироби боспорських майстрів. Монети зображували персонажа, який поєднує (на думку сучасних учених) образи Діоніса й Аполлона Гіперборейського. Вважають, що ця символіка відбивала уявлення стосовно Криму еллінів, котрі оселившись на його східному узбережжі вважали, що перебувають десь у краю ойкумени, неподалік входу до Аїду. Звідси й особливості місцевої «кіммерійської» топоніміки, що відбиває осмислення боспорянами свого місця у світі живих і у світі мертвих.

Не мали проблем зі збутом і власники майстерень, які виготовляли вироби зі скла. Вони одними з перших вирушили на чужину ще у VI ст. до н. е. і організували тут виробництво — така майстерня виявлена на узбережжі Ягорлицької затоки. Певний час цю затоку вважали чи не найдавнішою у Європі. Тут виготовляли переважно намистини та підвіски, які користувалися величезним попитом серед скіфів, про що свідчать знахідки у похованнях.

Відомо про існування у полісах і ткацьких майстерень, при тому що багато тканин виготовляли в окремих домогосподарствах — для власного споживання. Виявлено масу прясець, веретен, грузил до вертикальних ткацьких верстатів, а от зображення горизонтальних верстатів маємо винятково на античному мальованому посуді. Зразки тканин тих

* Докладніше див. у «Монетна справа», с. 196.

часів було виявлено у некрополі Пантікапея. Частина тканин зберегли сліди фарбування, частина — витканий декор. Матеріал виготовлення — вовна, льон, конопля. Знайдено фрагменти вовняних тканин, прикрашених золотим шитвом. Античні тканини користувалися попитом у заможних скіфів, більшість знахідок пов'язана з так званими царськими курганами.

Торгуючи шкірами на експорт, мешканці полісів та Боспорського царства мали вдосталь сировини (і майстрів) для виготовлення спорядження для воїнів, упряжі для коней, взуття та одягу. Під час розкопок знайдено чимало інструментів для обробки шкіри, виготовлених переважно з кісток тварин — таке собі безвідходне виробництво. Виявлено, знов-таки, кістяні знаряддя, які призначалися для витіснення декору по шкірі.

З кістки місцеві ремісники виробляли не лише інструменти (включно з голками для шиття одягу), а й руків'я для реманенту, дзеркал, веретена (їх охоче купували заможні скіфи для своїх дружин), накладки для прикрашання меблів і навіть невеликі посудини-піксиди. Деревообробні майстерні забезпечували містян меблями, посудом, руків'ями до інструментів, шкатулками, скринями та іншими корисними речами, багато з яких прикрашено різьбленням. Окрім звичного набору інструментів (сокири, долота, різці, ножі тощо), застосовували токарний верстат. Деревину використовували як місцеву, так і привізну: кедр, самшит, тис, залізне дерево. Чи не вершиною деревообробного виробництва стало створення монументальних дерев'яних саркофагів для заможних людей. Ці вироби прикрашали різьбленням, алебастровими деталями, фарбували, вкривали позолотою, навіть інкрустували бурштином.

Багато людей працювало у керамічному виробництві, всередині якого існувала певна спеціалізація: хтось виробляв тарний посуд (піфоси, амфори), інші спеціалізувалися на виробках для приготування та споживання їжі і напоїв, окремо існувало виробництво будівельної кераміки — прикраси для храмів та будинків, дахівку, труби для водогонів. На будівельній кераміці збереглися клейма з іменами виробників, власників майстерень та астиномів. Останні контролювали (від імені громади) якість виробів. Для кожного різновиду керамічних виробів існували спеціалізовані гончарні печі.

При тому, що спочатку майже весь мальований (чорно- та червонофігурний) посуд завозили. З часом з'являється і місцеве виробництво. У Пантікапеї запрацювали майстерні з виготовлення пелік — червонофігурних посудин, призначених для зберігання кремаційних решток. Майстри використовували для розпису цих виробів сюжети, близькі та зрозумілі для мешканців Боспору: сцени з життя амазонок, аримаспів та гіпербореїв. У Ялтинському музеї можна побачити чудову пеліку із зображенням амазономахії — битви із амазонками.

Водночас у містах, не кажучи про поселення хори, археологи знаходять посуд ліпний, який відповідає «варварським» зразкам або формою наслідує ремісничий. Наявність цих виробів пояснюють наступним чином: це вироби, що належали варварам, які надавали перевагу власному виробництву, або тим верствам населення, які не могли собі дозволити купувати вироби ремісників.

Таким чином, ми бачимо, що економіка полісів і царств, вибудована упродовж століть повсякденної праці не лише забезпечила виживання еллінів на північних берегах Понту Евксинського та його найближчих околицях, а й надала змогу розбудовувати міста, створювати твори мистецтва, у разі необхідності — вести війни. Тут працювало все: і виробництво продуктів харчування, і ремісничє виробництво, і торгівля — внутрішня, зовнішня, посередницька, транзитна — будь-яка, аби давала зиск. Ця економіка не лишалася від періодичних криз, які охоплювали періодично античний світ та були пов'язані з різними чинниками, але раз по раз елліни усе ж таки знаходили вихід із нібито безвихідних ситуацій.

Транспорт і торгові шляхи

Михайло Відейко

На час появи скіфів на північ від Понту Евксинського тут вже тисячоліттями діяла низка торгових шляхів, деякі з яких з'явилися ще у V–II тис. до н. е. — приміром, «бурштиновий шлях» по Південному Бугу, який починався на узбережжі Балтійського моря, а закінчувався у Середземномор'ї. Він успішно діяв майже тисячу років — до того часу, поки у степах не з'явилися скіфи, і у місцевій торгівлі почалася нова епоха.

Транспорт

У ранньому залізному віці, як і нині, товари перевозили суходолом або водою. На суходолі використовували колісний транспорт і в'ючних тварин. Знахідки решток возів у похованнях свідчать, що вони мали чотири колеса. Колеса складної конструкції, зі шпичками та металевими ободами — їх виготовленням мали займатися ремісники. Запрягали, вірогідно, волів, адже саме це могло забезпечити надійну тяглову силу на давньому бездоріжжі. З використанням коней у степу могли виникнути проблеми — принаймні, для модерних часів описано приклади того, як у степу дикі коні нападали на валки, де були запряжені коні.

Були маршрути, де використання возів було неможливим — у лісистій місцевості, в горах, районі виходів скель тощо. В таких місцях незамінними були в'ючні коні. Їх використання у Скіфії засвідчене іконографічними джерелами.

Для пересування річками використовували кораблі та човни. Останніми роками виявлено рештки кораблів античного часу на Нижньому Дніпрі. Слід зауважити, що навігація для відносно великих судин навіть на найбільших річках була обмежена порогами та мілинами, деякі ділянки були доступні лише під час паводків. Водночас водний транспорт дозволяв переміщати більше вантажів при менших затратах зусиль та часу. Тому навіть перевозка човнами-довбанками у окремих випадках могла мати сенс і застосовувалася.

Яскравим прикладом використання «малого флоту» може бути знахідка, зроблена у торф'янику на р. Супій. Тут виявлено рештки човна-довбанки довжиною близько 6 м та кістяк його власника, який перевозив 15 бронзових посудин, переважно великого розміру, призначених для пиття вина. Привертає увагу транспортування такої кількості цінних предметів саме по воді. Можливо, їх мали доправити до певного місця і там перевантажити на колісний транспорт, а далі маршрут міг проходити суходолом.

Величезне значення мав морський транспорт, який забезпечував як ввіз, так і вивіз товарів. Елліни недаремно славилися традиціями кораблебудування, це засвідчила нещодавня знахідка на дні Чорного моря поблизу узбережжя Болгарії. Виявлено рештки торгового корабля довжиною близько 23 м, який обрисами нагадує зображені на античних вазах. Він мав одну щоглу і весла, палубу. Датовано знахідку кінцем V ст. до н. е.

Торгові судна еллінів у ті часи мали в довжину від 14 до 30 м, із палубою. Водотонажність могла досягати 80–100 т. За баласт використовували пісок та каміння. Підприємливі елліни за баласту для суден, які йшли до Ольвії, використовували мармур, що його вигідно продавали на місці майстрам, які працювали над скульптурними виробами та архітектурними деталями. Якорі кораблів добре відомі за знахідками на морському дні, виготовляли з дерева та свинцю, іноді використовували замість металу відповідним чином оброблене каміння.

Пересувалися на великі відстані переважно за допомогою прямокутного вітрила, але використовували весла, особливо у проблемних місцях та у портах і на річках. Строк служби суден у разі вдалого збігу обставин міг сягати 40–50 років. З писемних джерел відомо, що на Боспорі могли будувати і лагодити кораблі. Ремонт кораблів мав бути налагоджений і у портах, які приймали судна із-за моря.

Під обриси корпусу еллінських кораблів було пристосовано тару, призначену для перевезень вина та олії — амфори. Їх можна було ставити у стоси в кілька рядів, щільно займаючи простір під палубою. На дні Середземного та Чорного морів виявлено чимало місць, де затонули завантажені амфорами кораблі. На невеликих глибинах дерево, з яких вони були побудовані майже не зберігається, отож контури корпусу та розміри судна фіксують за знахідками амфор.

Торгові шляхи суходолом

Реконструювати давні шляхи допомагають кургани. Починаючи з бронзового віку їх у причорноморських степах було насипано величезну кількість. Частина вже розорана, частину ще можна побачити серед полів, де вони часом тягнуться ланцюжками по вододілах. Спостереження за системою розміщення курганів у поєднанні з їх археологічними дослідженнями якраз і роблять можливим зрозуміти, де проходили давні шляхи. Ми зупинимось на тому, як дослідники шукають та реконструюють торгові шляхи скіфського часу і наведемо кілька прикладів, які показують результати цих зусиль.

Ще один натяк на давні траси дають знахідки імпортованих з античного світу речей. Адже якщо вони потрапили у якийсь давній населений пункт, то існувала дорога, якою для цього скористалися. Найбільша концентрація імпортів має маркувати найважливіші шляхи, там де їх небагато — менш значущі «транспортні артерії» раннього залізного віку.

Сліди давніх доріг виявлено також і на аерофотознімках. Одні з них йдуть повз кургани, є такі, що прокладені між ними, а найдавніші зникають під насипами. Таємниця видимості давніх шляхів проста: у ті часи вози приводили в рух тварини, а гній з доріг ніхто на прибирав. Відтак вміст гумусу на трасах та узбіччі вищий, ніж довкола, рослинність тут почувається інакше — тому саме ці смуги ми і маємо можливість побачити на зроблених із літака (а нині — і з супутників) знімках. Комбінуючи відомості, отримані з різних джерел, враховуючи траси шляхів середньовіччя, зафіксовані і у писемних джерелах, отримуємо більш-менш вірогідну картину того, де пересувалися суходолом торгові валки майже дві з половиною тисячі років тому. Так було знайдено дороги, які починалися біля південних воріт Ольвії та прямували у західному та південно-західному напрямку, на сучасні Очаків та Аджигольський лиман. Від Очакова можна було потрапити на острів Березань, де в античні часи, як вважають, розташовувалося місто Борисфен. Саме до нього, коли ще не була збудована Ольвія, прямували торгові кораблі з інших еллінських міст.

Не менш важливим і для еллінів і для скіфів був шлях, що починався біля північної брами Ольвії — одного з найбільших та найбагатших еллінських полісів на берегах Понту

Евксинського. Адже у Ольвії закінчувалися морські шляхи, які сполучали її зі світом еллінів. Саме ними прибували сюди «заморські товари», на які чекали не лише у Скіфії, а й далеко на півночі.

Ось як міг проходити шлях з Ольвії до Лісостепу, на північ. Щоб потрапити з Ольвії на Середню Наддніпрянщину, слід було насамперед переправитися на лівий берег Дніпро-Бузького лиману. Ще у XVII ст. у цьому місці існував брід, отож товари можна було одразу вантажити на вози. Далі шлях лежав на північний схід, до узбережжя Інгулу, далі — по вододілу між Інгулом та Інгульцем — аж до їхніх верхів'їв, у район сучасних сіл Медерове та Стинишине. Поблизу цих сіл, дещо північніше, дослідники локалізують легендарний Ексампей, описане Геродотом святилище скіфів. Власне, до цих місць шлях збігався з маршрутом сезонних скіфських кочувань, коли вони на початку літа рушали в краї, де ще сонце не випалило траву, проживу для стад кочовиків.

З Ексампею виходили вже три шляхи: праворуч, на північний схід, відгалуження вело у Чорний Ліс, до великої фортеці нині відомої, як Черноліське городище. Північний шлях прямував до місця, нині відомого як Мотронинське городище, теж одне із великих укріплень тих часів. Нарешті північно-західна траса вела ще до одного населеного пункту (теж укріпленого), відомого, як Пастирське городище. У цьому районі разом із ним було чотири значних (як на той час) укріплених населених пункти. Можливо, ще два шляхи на північний захід відходили до основної траси ще до Ексампею, один із них вів на Поділля, другий — знов-таки, до Пастирського городища.

Припускають, що цей шлях від лиману на північ міг виникнути ще до появи скіфів, оскільки населення Лісостепу завжди було зацікавлене у солі, без перебільшення стратегічного товару, від якого відмовитися було неможливо. На півночі у Наддніпрянщині не було власних джерел солі. Таким чином Ольвія, певно, не випадково була заснована саме в тому місці, де нині розташоване с. Парутине. Адже тут містилася переправа, до якої прямували ті, кому потрібно було дістатися до покладів солі на узбережжі, причому задовго до того, як елліни дісталися північних берегів Понту Евксинського.

Стосовно часу, впродовж якого можна було потрапити з Ольвії до трьох згаданих вище місць у Наддніпрянщині, то, на думку дослідників, на це могло знадобитися до восьми днів, без врахування зупинок для перепочинку. Разом із зупинками подорож могла тривати від десяти днів до двох тижнів — за сприятливої погоди. Хоча траса і була спланована з мінімальною кількістю переправ, спусків та підйомів, у дощову погоду вона ставала б непрохідною для возів. Тому використання цього шляху могло мати сезонний характер.

Варто зауважити, що шлях із Ольвії на північ не закінчувався у Подніпров'ї. Для скіфського часу реконструйовано маршрут, який після переправи на лівий берег Дніпра був прокладений досить далеко на схід, до Приуралля. Шлях на захід йшов теж по вододілам, від одного укріпленого поселення до іншого, перетинаючи верхів'я Дністра, Західний Буг. Нещодавно археологи на території сучасної Польщі виявили городище, мешканці якого вже у VI ст. пили вино з амфор, доставлених із далекого півдня.

Ще один шлях на північ починався на узбережжі Меотіди (Азовського моря) у Кремнах (ця еллінська гавань двічі згадана Геродотом), між річками Геррос (нині р. Молочна) і Танаїсом. Товар на Кремни возили з Боспору. Це означає, що саме цим шляхом у Скіфію мали потрапити ювелірні прикраси та інші вироби еллінських майстрів, виготовлені у Пантікапеї. Можливо, саме цим шляхом колись везли знамениту Пектораль. Далі шлях йшов суходолом. На старих мапах у районі сіл Ботієве та Строганівка можна побачили «алеї» (їхня довжина вимірюється кілометрами!) утворені насипами курганів, між якими проходили давні дороги. Вони радіально розходяться від якогось місця, де, напевно, роз-

ташовувалося давнє торжище у районі скіфських зимівників, зафіксоване знахідками як скіфського ліпного посуду, так і численними фрагментами амфор. Напрямок доріг — на захід, північний захід, північ та схід. Східний шлях вів до дельти Дона, де збереглися рештки укріпленого скіфського поселення (Єлизаветинське городище). Він проходив на певній віддалі від узбережжя, що давало змогу обійтися без переправи через численні річки, які складно було перетинати при впадінні в море — у степу це не становило жодних проблем. Цей шлях проходив через чисельні скіфські зимівники, де вистачало покупців на заморський храм (а також продавців місцевого краму).

Західний шлях майже збігається з середньовічною «Кальміуською сакмою», яка йшла лівобережною Скіфією повз царські кургани. До річі, середньовічний Чумацький шлях (яким транспортували сіль) проходив повз знаменитий царський курган Чортомлик.

Ще один шлях суходолом на північ починався у Пантікапеї, з Таврики на «материк» перебиралися через Переком та Арабатською стрілкою. Далі вододілами (повз ще чотири царські кургани) ці дороги виводили до величезного Кам'янського городища на Дніпрі, яке дослідники пов'язують із «столицею» степової Скіфії. Цей шлях можна було пройти за дев'ять днів. Ясна річ, що на Кам'янці маршрут не закінчувався і йшов по лівому берегу на Більське городище. Крім того, у цьому місці можна було переправитися на правий берег Дніпра.

Крім магістральних шляхів, є приклади організації трас для торгівлі «місцевого значення». У радіусі до 100 км навколо Більського городища (найбільшого на той час не лише в Україні, а й в Європі) нараховується понад півсотні (!) городищ, тобто укріплених місць скіфського часу. Вони розташовані переважно вздовж берегів річок, що впадають у Дніпро або у Сіверський Донець. Сам Більськ розташований у стратегічно важливому місці, де пролягав шлях із верхів'їв Дінця до Дніпра.

Серед городищ є досить великі, які теж можна називати містами, й невеликі, які могли бути фортецями. Навколо і тих, і інших розташовано відкриті селища. Усі городища прикривають ті або інші шляхи, що проходили уздовж рік або вододілами. Відстань між укріпленнями не перевищує, зазвичай, 11–17 км. Тому найповільніший караван із добре завантаженими возами при всьому давньому бездоріжжі міг розраховувати впродовж дня знайти захист, дах і нічліг. Уся ця система, створена у Лісостепу для забезпечення зокрема і місцевої торгівлі, була організована не гірше Великого Шовкового шляху, лад і безпеку на якому підтримували великі та цивілізовані держави давнини.

Водні шляхи

Елліни традиційно віддавали перевагу подорожам і перевозці товарів по воді, ретельно описуючи можливості різних регіонів у цьому відношенні. У часи Геродота вважали, що у Скіфії придатні для судноплавства вісім річок. До цього числа, певно, входили: Борисфен (Дніпро), Тірас (Дністер), Танаїс (Дон), Гіпаніс (Буг).

Однак місцеві торгівці використовували і менші річки, навряд чи відомі еллінам. Причому, завдяки знахідці затопленого човна-довбанки на дні р. Супій на Полтавщині стало відомо, що і тут товари для замовника (як-от розкішний набір із золоченої бронзи) могли доставляти водою.

Подробиці стосовно морських шляхів відомі завдяки античним периплам — описам, які включають назви портових міст, відомості про основні орієнтири та час плавання на певних відтинках маршруту, описи подорожей морем. До наших днів дійшли перипли, де описано шляхи уздовж чорноморського узбережжя. Відстані у периплах рахували у стадіях (від 177,6 до 178 м у еллінів). Напевно, такі твори почали складати ще у часи колонізації,

однак до наших днів дійшли порівняно пізні твори. Перипл Понту Евксинського Арріана належить до першої половини II ст., проте у нього згадано античних авторів, а це свідчить про існування давніших описів.

Особливо цікавим у цьому творі є опис святилища Ахілла Понтарха на острові Левка (нині — острів Зміїний). Мореплавці не оминали острів, вшановуючи божественного героя, володаря Понту (місцевий титул сина Фетіди — Ахілл Понтарх). Підводні дослідження навколо острова виявили значну кількість якорів давніх суден, які свідчать про надзвичайну популярність святилища серед еллінів.

Пересувалися кораблі уздовж узбережжя, аби використовувати видимі орієнтири, описані у периплах. Відомо про спроби спорудження маяків — приміром, «башти Неоптолема» неподалік давнього гирла Тіраса, згаданої у творі античного географа Страбона.

Морський транспорт забезпечував досить великі обсяги перевезень в обидва боки. Про розмах імпорту свідчать чисельні археологічні знахідки, насамперед амфорна тара. Про потік товарів із берегів Понту свідчать відомості про хлібну торгівлю Боспорського царства. У окремі роки вона сягала від 5 до 30 тисяч тонн. Враховуючи водотонажність еллінських торгових суден (80–100 т) для транспортування 5000 т збіжжя потрібно було задіяти 50–60 кораблів, а для максимальних 30 000 т — 300–375. Враховуючи вірогідне число суден, задіяних у торгівлі на Понті, кожне з них мало в такому разі зробити по декілька рейсів.

Слід враховувати також і сезонний характер перевезень у цій частині Ойкумени. Осінні та зимові місяці є несприятливими через штормову погоду. Прикладом може бути повідомлення про загибель македонського полководця Зопіріона та його війська при спробі повернутися восени морем із походу на Ольвію.

Описуючи торгівлю на Понті Евксинському античні автори не оминають проблему піратів і піратства. Пальму першості у цьому промислі ділять мешканці кавказького узбережжя і таври, які створювали чималі проблеми у випадку, коли торгові кораблі надто наближалися до узбережжя. У таврів до того ж існував давній звичай ушановувати богів, приносячи їм у жертву тих, хто вижив під час аварії корабля і опинився на березі. У такому разі складно було врятуватися навіть римським військовим морякам та легіонерам. Про це яскраво свідчать знахідки зроблені при розкопках таврського святилища над Гурзуфом. Недаремно римляни, щоб забезпечити каботажне плавання вздовж берегів Таврики, збудували тут на мисі Ай-Тодор невелику фортецю.

Економіка кельтів

Геннадій Казакевич

Кельти залишили по собі багату матеріальну спадщину, й однією з найбільших загадок їхньої культури досі залишається дивовижна спорідненість традицій виробництва на величезному просторі від Атлантики до Карпатської улоговини. Ця спорідненість проявляється, насамперед, у поширенні одних і тих самих типів металевих предметів: мечів, накопечників списів та дротиків, деталей оснащення щитів, застібок-фібул, торквесів (шийних гривень), поясних ланцюгів, браслетів та підвісок тощо. Близькими є також традиції керамічного, склоробного, ткацького виробництва, будування житла тощо. Швидке поширення моди та певна уніфікованість виробничих технік в умовах досить обмежених комунікацій залізної доби може пояснюватися лише певними особливостями розвитку суспільства та організації виробництва у давніх кельтів.

Зокрема, у них був поширений звичай віддавати дітей, що підросли, на виховання у сім'ї родичів, де вони мали опанувати ази господарювання. Ця практика зміцнювала сімейні зв'язки та полегшувала обмін технологіями. В Ірландії ремісники (а також жерці, поети та музики) входили до прошарку *aéis dána* («людей мистецтва»), представники якого, серед іншого, мали право вільно перетинати кордони племен, зберігаючи при цьому свою правосуб'єктність (інші члени суспільства, залишаючи межі громади, фактично опинялися поза законом).

На континенті нечисленні поховання, що містять знаряддя ремісничої праці, засвідчують, що кельтські майстри за життя і насправді могли змінювати (і таки змінювали) місце свого проживання. Так, виявлений у похованні коваля з Финтинели-Деалул Попії (Румунія) еллінський олійний світильник засвідчує, що його власник, на відміну від своїх одноплемінників, був знайомий з середземноморською технологією штучного освітлення*. Існування мандрівних кельтських ремісників засвідчують й писемні джерела: Пліній згадує вихідця з племені гельветів Елікона, який жив у Римі й був відомий своїм «ковальським мистецтвом», а згодом повернувся до себе на батьківщину. До речі, скіфи теж запозичили деякі технології у кельтських ковалів.

Однією з небагатьох можливостей оцінити економічні досягнення давніх кельтів сьогодні є вивчення залишків поселень, більшість з яких становили невеликі відкриті селища (*vicus*). Кельтські поселення рідко займали площу більше 0,5 га й, зазвичай, склалися з 5–6 невеликих житлових споруд та певної кількості господарських будівель. Типове житло центральноєвропейських кельтів становило напівземлянку прямокутної (довжиною 5–7 м) або квадратної форми, на півметра заглиблену в ґрунт, що дозволяло краще зберігати тепло. Ґрунтову підлогу іноді вкривали товченим камінням або черепицею. Солом'яну покрівлю тримали дерев'яні стовпи (найчастіше два), розташовані уздовж довгої вісі дому. Схили були досить крутими, щоб полегшити стікання дощової води, й помітно виступали над низькими стінами. Останні були сплетені з гілля й обмазані товстим шаром суміші з глини, піску, соломи й шерсті. Ззовні ці стіни іноді фарбували світлою фарбою.

* *Rustoiu A. Masters of metals in the Carpathian basin (workshops, production centers and funerary manifestations in early and middle La Tène // Ephemeris Napocensis. 2009. XIX. P. 11.*

Господарське життя зосереджувалося у спеціальних приміщеннях. Майстерні мало чим відрізнялися від житлових будинків, але іноді були пристосовані для потреб конкретного виробництва. Ткацькі майстерні, наприклад, покривалися зверху компостом для підтримання необхідного для роботи рівня температури та вологості. Робота з глиною, деревом та кісткою проходила в різноманітних прибудовах та під навісами. Продукти зберігали у дерев'яних коморах, а зерно у великих циліндричних ямах, герметично закритих пробкою з глини та соломи. Там зерно могло міститися упродовж кількох років, слугуючи надійним засобом подолання неврожаїв. Воду отримували з колодязів, а іноді й з природних джерел. Компактно розташований комплекс з одного або кількох жетел, іноді майстерні, комор та інших господарських приміщень, ями для зерна й колодязя становив ферму.

Селища та ферми були осередками сільськогосподарського виробництва. Кельти вирощували зернові культури — пшеницю, жито, овес, ячмінь. З останнього пекли хліб і виготовляли пиво (*corma* або *zythos*). Поряд із цим, культивувалися деякі види овочів та технічних культур: буряк, ріпа, льон, конопля, цибуля, часник тощо. За словами Полібія, у кельтів землеробська праця вважалася принизливою. Говорячи про нашість кельтів на Італію, він повідомляє, що прибульці мали легкі житла, харчувалися переважно м'ясом, а багатство вимірювали кількістю золота й худоби, оскільки це майно можна було у разі необхідності легко перевезити з собою.

М'ясо складало основу щоденного раціону кельтів навіть на рубежі II–I ст. до н. е. Посидоній, який особисто подорожував Галлією, згадував, що кельти їдять дуже мало хліба, віддаючи перевагу смаженій або вареній свинині та яловичині. На поселеннях справді знаходять величезну кількість кісток тварин, насамперед великої рогатої худоби, яка також відіграла роль платіжного засобу. Більшу частину року тварини перебували на пасовиськах або в лісах, а улітку їх переганяли на більш високі та віддалені місця. Важливе значення мало також розведення овець та свиней. Загалом скотарська, напівкочова орієнтованість господарського життя забезпечувала високий рівень мобільності кельтських племен й дозволяла здійснювати ті масові переселення, про які йдеться у джерелах.

Поступово на основі деяких сільськогосподарських поселень у кельтів формувалися виробничі центри, де зосереджувалася торгівля й ремісниче виробництво. Такі центри стали сполучною ланкою еволюції кельтських поселень від аграрних хуторів та невеликих селищ, які займала одна велика родина, до протоміських поселень. Їх виникнення було наслідком соціально-економічного розвитку кельтських племен. На думку Раймунда Карла, голови домогосподарств та великих родин використовували дві основні стратегії посилення свого впливу. Перша полягала в екстенсивному накопиченні багатства у вигляді земель та худоби. Друга передбачала перетворення родового поселення на локальний осередок соціальних зв'язків шляхом надання притулку іноземцям, забезпечення гостинності для жителів навколишніх селищ тощо*. Деякі поселення згодом переростали у справжні протоміста, які римляни називали *oppida*, а кельти — *dunum* «місто, укріплення». Найбільші оппідуми розташовувалися на території центральної та південної частини Франції (Бібракте, Алезія), Південної Німеччини (Манхінг) та Чехії (Страдоніце, Завіст).

Ремесло у кельтів у цілій низці галузей існувало поза межами домашнього виробництва, а в латенський час основні його галузі вже мали розвинений спеціалізований характер і остаточно були відокремлені від сільськогосподарської діяльності. Особливо істотними були досягнення кельтів у галузях металургії та металообробки, ювелірної справи, гончарства. Про рівень майстерності кельтських квалів свідчать знахідки високоякісної

* *Karl R. Altkeltische Sozialstrukturen*. Budapest: Archaeolingua, 2006. S. 291–327.

зброї та знарядь праці, виготовлених із загартованої сталі. Частина виробів при цьому продовжували виготовляти з бронзи. Цей сплав олова та міді, широко вживаний давніми ремісниками, використовувався для виробництва прикрас (фібул, жіночих поясних ланцюгів, браслетів), шоломів, а також посуду — ситул (невеликих відер), сковорідок, казанів, джбанів для розливання вина, рясно прикрашених орнаментом тощо. Для виготовлення браслетів та каблучок широко використовували також скло і сапропеліт.

Значного рівня розвитку досягло виробництво кераміки, яку виготовляли (на відміну від більшості сусідів-«варварів») за допомогою гончарного круга. У Центральній Європі найбільшого поширення набув чорний або темно-сірий посуд із домішками графіту у глиняному тісті. В останнє століття до н. е. набула популярності мальована кераміка, зазвичай, червоного кольору. Крім гончарного посуду, який виготовляли у спеціалізованих ремісничих майстернях (тому коштував він недешево), кельти широко використовували ліпну кераміку, яку можливо було виготовити у домашніх умовах. Часто ці ліпні горщики наслідували традиції керамічного виробництва місцевого докельтського населення.

У межах сучасної України цілісна економічна система, притаманна давнім кельтам, сформувалася лише на Закарпатті. Терени цього регіону, з його м'яким кліматом, гірськими схилами, придатними для відгінного скотарства, значними покладами болотяної залізної руди та величезними запасами деревини, виявилися сприятливими до того способу господарювання, який практикували кельти Центральної Європи.

Про це свідчать створені ними на Закарпатті потужні виробничі центри, найбільший з яких розташовувався на пагорбах Галіш та Ловачка на західній околиці м. Мукачева. Судячи з матеріалів розкопок, накопичених за півтора століття досліджень, поселення Галіш-Ловачка становило насамперед потужний центр залізообробки. Ковалі отримували сирцеве залізо великими відкатаними шматками й перетворювали його на ковальські криці за допомогою особливого інструментарію — великих молотів-кувалд вагою близько 6 кг та масивних зубил. Далі з кожної криці виготовлявся готовий виріб. На цьому технологічному етапі коваль використовував малі молоти-ручники, великі та малі ковадла, кліщі, шліфувальні камені, подекуди також пробійники, зубила та напилки. За складністю виготовлення, Василь Бідзіля поділив вироби ковалів з Галіш-Ловачки на три групи. Найпростішу складають коси, серпи, ножиці для стрижки овець, ножі та дрібні металеві предмети. Складнішими у виготовленні були вироби із застосуванням пробійників, заклепок та зубил, а саме втульчасті сокири, тесла й долота, наральники, ковальські молоти, шарнірні кліщі, металеві казани із заклепками, свердла, наконечники списів та дротиків. Такі предмети на цьому поселенні вміли виготовляти лише дві особи, які працювали водночас. Найбільш працемісткими й технологічними виробами були ланцюги, залізні кільця, кінські вудила, висячі замки та мечі, які вимагали зварювання металу та очищення швів.

Більша частина ковальського інструменту була знайдена в різних місцях на поселенні Галіш-Ловачка. В одному з жител у більш-менш цілісному вигляді збереглися залишки ковальської майстерні. Тут було виявлено величезну кількість залізних предметів, зокрема набір ковальського приладдя: молот, ковадло, кліщі, дві пилки-ножівки, точильний брусок, а також сировину — крицю. Дві срібні монети, знайдені у цьому ж житлі, підкреслили високий соціальний та майновий статус коваля (і наявність товарно-грошових відносин у місцевих). У цій майстерні виявлено велику кількість готових предметів, серед яких наральники, втульчасті сокири, ножі, серп, наконечник списа, залізний браслет, вудила, ланцюг для казана, цвяхи. Певний інтерес становить знахідка залізного обруча для дерев'яної діжки. Це, очевидно, перший засвідчений на території України факт використання цієї зручної та надійної ємкості, винайдення якої приписують саме давнім кельтам.

Металографічний аналіз предметів, знайдених у Галіш-Ловачці засвідчив високу обізнаність та вражаючу технологічну культуру місцевих ковалів. Зброю та знаряддя праці вони виготовляли з заліза або сирцевої сталі, піддаючи матеріал спеціальній обробці, яка поліпшувала властивості виробів. Серед видів такої обробки, кельти Закарпаття застосовували загартування металу крижаною водою та вогнем, якому піддавалася приблизно третина виробів, насичення вуглецем м'якого заліза (цементация), зварювання залізних і сталевих смуг (пакування)*. Широко застосовувалися такі технологічні прийоми як рубка й витяжка металу, виготовлення отворів, скручування, загин, заклепування, ковальська зварка, художня ковка тощо.

Звідки ж надходила сировина до майстерень Галіш-Ловачки? Схоже, що відповідь на це питання слід шукати у заболоченій долині р. Ботар, де між селами Новоклинове та Черна на площі близько 25 кв. км виявлені сліди масштабної ремісничої діяльності кельтських металургів у вигляді уламків стінок горнів, шлаків, залізних конгломератів, господарських ям. Найбільше скупчення решток залізоплавильного виробництва спостерігається в районі с. Новоклинове у заболоченій долині р. Ботар. Тут виявлені виробничі площадки, на яких працювало кілька сотень залізоплавильних горнів. Кожен із них становив конструкцію з двох частин: підземної, влаштованої як круглий резервуар з глиняними стінками для шлакових відходів, і наземної — глиняної шахти з отворами для ковальських міхів. У середину горна металурги викладали кількома шарами деревне вугілля та залізну руду. Для досягнення необхідної температури близько 1000 градусів до горну через отвори нагнітали повітря. За однією з версій, горн такої конструкції призначався для одноразового використання. Під час виплавки шлак осідав у нижній частині горна, утворюючи «чушку» або «козла». Для того щоб витягти готовий продукт — залізо — горн розбивали, а для наступної виплавки поруч будували новий. За іншою версією у конструкції горна лишали отвір для витягнення заліза. Це дозволяло використовувати горн для кількоразового виплавлювання, поки шлаки не заповнювали усю нижню частину горна. У будь-якому разі, горни, тісно скупчені на виробничих площадках по кілька десятків штук, одночасно працювати не могли.

Залізну руду з долини р. Ботар обробляли не лише у Галіш-Ловачці та прилеглих поселеннях. Нещодавні дослідження залишків металургійного виробництва з латенського ремісничого центру Шайопетрі (Угорщина) дозволили з'ясувати, що сировину сюди доставляли саме із Закарпаття та суміжних областей Словаччини, для чого, ймовірно, використовувалися притоки Тиси — р. Шайо та Бодва**.

Ремісниче виробництво кельтів Закарпаття зосереджувалося не тільки у найбільших центрах, як-от Галіш-Ловачка. Залишки залізообробних, гончарних та навіть склообробних майстерень були виявлені й на багатьох інших латенських поселеннях у регіоні. Деякі з них продовжували функціонувати навіть після того як територія Закарпаття була завойована гето-дакійськими племенами. Яскраві знахідки зброї, прикрас, знарядь праці з дакійських поселень та могильників Закарпаття, як-от Мала Копаня, засвідчують, що кельтські традиції матеріального виробництва були успадковані наступними поколіннями мешканців регіону.

Останніми століттями до н. е. кельтські ремісничі традиції набули масового поширення по всій території Барбарікуму. Широко використовувалися вони й у середовищі

* *Котигорошко В.* Верхнє Потисся в контексті стародавньої історії Карпато-Дунайського ареалу. — Ужгород, 2003. — С. 37.

** *Rustoiu A.* Masters of metals... P. 8.

племен, які населяли територію України від Наддністрянщини до Подніпров'я. Деякі цікаві пам'ятки, виявлені на цих теренах, дають можливість припускати епізодичне проникнення невеликих ремісничих «артілей» чи окремих майстрів на землі східніше Карпат. Зокрема, у с. Бовшів (Галицький р-н, Тернопільської обл.) була виявлена гончарна майстерня межі II–I ст. до н. е. Вона являла собою типову квадратну напівземлянку, до якої примикала яма овальної форми з залишками гончарної печі*. У самій споруді, а також у культурному шарі було виявлено велику кількість керамічного посуду та його фрагментів. Переважно це була типова для кельтів графітована гончарна кераміка, датована серединою II — другою чвертю I ст. до н. е. Однак поряд із нею було знайдено також певну кількість фрагментів ліпного посуду місцевого походження. Бовшівський комплекс є ймовірним свідченням проникнення кельтських ремісників до близького в етнокультурному відношенні середовища племен Наддністрянщини.

* Крушельницькая Л. Кельтський пам'ятник в Верхнем Поднестровье // Краткие сообщения института археологии. 1965. — Вып. 105. — С. 122.

Військова справа

Непереможні: військова справа скіфів

Олександр Шелехань

Військова майстерність скіфів, їх озброєння і мілітарні традиції — це питання, які постійно перебувають у зоні уваги. Науковці постійно залучають зброю для розв'язання практичних завдань археологічної науки — побудови хронологічних колонок, окреслення ареалу скіфського впливу, реконструкції соціальної піраміди тощо. Не в останню чергу це обумовлено тим, що зброя як одна зі складових «скіфської тріади» разом із кінською зброєю* та художнім звіриним стилем, є візитною карткою скіфської культури. Збройні конфлікти можуть розглядатись як основні віхи в історії цього войовничого племені.

Сьогодні військова звитяга скіфів привертає увагу широкого загалу завдяки героїзованому образу непереможних «варварів». Згадаймо лише, що у ролі їхніх основних супротивників поставали одні з найбільш могутніх держав свого часу: Ассирія та Мідія у VII–VI ст. до н. е., Перська Імперія Ахеменідів наприкінці VI ст. до н. е., і, врешті, у IV ст. до н. е. скіфи вели війни з Македонським царством та Імперією Александра Македонського, а також втручались у династичний конфлікт спадкоємців престолу Боспорського царства. Тому і в наш час скіфська символіка є надзвичайно популярною, вона використовується у знаках розрізнення окремих бойових одиниць та емблематиці спортивних клубів, скіфська тематика присутня і в назвах деяких силових підрозділів та зразків сучасного озброєння.

Описуючи військову справу скіфів, для початку слід зазначити наступне. Протягом довгого часу основним джерелом до вивчення цього питання були писемні свідчення. Проте сьогодні, внаслідок надходження до рук учених величезного обсягу археологічних артефактів, саме цей матеріал є головним і визначальним для вітчизняної науки. Для прикладу, *основні* твори античних авторів, де докладно описуються воєнні діяння скіфів, можна перелічити на пальцях однієї руки. Це «Історія» Геродота, «Історична бібліотека» Діодора Сицилійського та «Географія» Страбона, при чому два з трьох названих творів були написані за кілька сотень років після зникнення скіфів з історичної арени. Решта пам'яток античної літератури або передає коротку й загальну інформацію, або відноситься до художньої літературної традиції, де оспівувався не реальний життєвий шлях скіфів, а поетичний образ північного «варвара».

З іншого боку, кількість археологічних джерел на кілька порядків вища. Наприклад, станом на початок 90-х років XX ст. лише у степу було розкопано понад дві тисячі поховальних комплексів. Враховуючи те, що ареал скіфської військової присутності поширювався далеко за межі степу, а розкопки тривають кожен польовий сезон і по сьогодні, можна твердити, що в наших руках присутній величезний масив матеріалу. До того ж він не обмежується одними лише знахідками озброєння. Археологам вдалося виявити сліди воєнних дій на поселенських пам'ятках, простежити культові практики поводження зі збро-

* Докладніше див. «Золото Скіфії», с. 169.

єю в поховальному ритуалі, зафіксувати на скелетних рештках сліди травм та професійних деформацій тощо.

Описуючи військове мистецтво скіфів, слід послідовно розкрити це питання на тлі найбільш загальноприйнятої тричленної періодизації скіфської культури.

Військова справа ранніх скіфів

Перші зафіксовані згадки про скіфів пов'язуються із їх вторгненням до Передньої Азії у 70-х роках VII ст. до н. е. У цей час на землях Леванту та Родючого Півмісяця простягалася Ассирійська імперія, що була змушена вести постійну боротьбу за домінування. Зі скуких бюрократичних свідоцтв ми дізнаємось про появу на північних кордонах Ассирії войовничих вершників, що одразу ж почали втручатись у справи імперії. Так, нам відомо про те, що перший вождь скіфів на ім'я Ішкапай у союзі з Мідією, Урарту та Манна вступив у війну проти Ассирії, де й загинув близько 675/674 року.

Проте невдовзі ситуація змінюється. Зберігся письмовий запит ассирійського царя Асархаддона (680–669 рр до н. е.) до оракула бога сонця Шамаша щодо можливості укладання династичного браку зі скіфським вождем Партатуа. І хоча історія й не зберегла свідчень про успішність його намірів, у подальшому скіфи виступають як союзники ассирійців. Уже 673 р. до н. е. вони беруть участь у придушенні повстання мідійців.

Починаючи з середини VII ст. до н. е., у Передній Азії порядкував скіфський вождь Мадій. Як відомо вже зі свідчень Геродота, він прийшов на допомогу ассирійцям тоді, коли їхня столиця Ніневія була в облозі силами мідійців. Саме з ім'ям Мадія пов'язується період володарювання скіфів у регіоні та їхня війна проти кіммерійців у Малій Азії. Але 612 р. до н. е. скіфи, тепер Уже на стороні Мідії та Вавилону, виступили проти свого колишнього союзника і взяли участь у захопленні Ніневії. Після цього вони здійснили низку походів на терени Сирії та Палестини. Геродот згадує, що в цей час вони дійшли до кордонів Єгипту, де єгипетський фараон був змушений відкупитись дарами. Можливо, саме ці події описані у Старому Заповіті в книзі Єремії: *«Ось, іде народ з північної країни, і народ великий підводиться від рубезів землі. Тримаять у руках лука і списа; вони жорстокі і немилосердні; голос їхній гримкоче, як море, і летять на конях, вишикувані, мов одна людина, щоб стати з тобою на битву, дочко Сіону!»* (Єр. 6, 22–23)

З цією ж епопеєю пов'язаний сюжет Геродота про те, як скіфи у сирійському місті Аскалон розграбували храм Афродіти Уранії. Через це розгнівана богиня покарала злочинців та їх нащадків так званою жіночою хворобою. Саме так пізніше пояснювали скіфи присутність у їхньому середовищі енареїв — свого роду євнухів — жерців.

Вочевидь, непостійність північних «варварів» у виборі союзників, та їхня ворожість до місцевого населення призвели до того, що лідійський цар Кіаксар 595 р. до н. е. вдався до рішучих та підступних дій, щоб покінчити зі скіфами. Як оповідає Геродот, він запросив їхніх вождів на бенкет, де й перебив своїх сп'янілих і беззахисних ворогів. Таким чином закінчилася передньоазійська епопея.

Хоча й припускається, що після цих подій частина скіфів продовжила мешкати на Закавказзі, їхні нащадки поступово асимілювались місцевими племенами. Натомість, відлуння цих подій долинуло не лише до степів Північного Кавказу, а й до Північного Причорномор'я. На цих теренах відома низка поховальних пам'яток, які дослідники співвідносять зі скіфами — учасниками воєн із Ассирією та Мідією. Тому ці, здавалося б, далекі події є важливими для розуміння історичних процесів, що відбувались у VII ст. до н. е. на території сучасної України.

Уже на ранньому етапі своєї історії скіфи постають як вершники та лучники. Мобільність та натиск кінноти, яка хоча й не мала на той час ані стремен, ані каркасних сідел, давала їм неабияку перевагу над пішими арміями Сходу. Хоча ми не можемо говорити про те, що скіфи практикували лобове зіткнення, втім кіннота мала значно більшу маневреність, забезпечувала можливість переслідування і, за потреби, стрімкого відступу.

З іншого боку, вплив давньосхідної цивілізації на скіфське військово мистецтво був без перебільшення величезний. Саме у передньоазійських походах постали спільноти воїнів, які й стали стрижнем скіфської культури. Контакт зі становими державами сприяв розшаруванню «варварського» суспільства. В цей час виділяються військові вожді, кургани яких за поховальним інвентарем та супровідними жертвами значно перевищують могили простих воїнів. Постає традиція вирізнення військової еліти коштовними клейнодами, упроваджується традиція зведення кам'яних стел з ідеалізованим зображенням пращура чи епічного героя. Характерно, що всі відомі знахідки стел втілюють образ дорослого озброєного чоловіка, у деяких випадках із чітко виділеними статевими ознаками.

У цей час дії скіфів засвідчують поведінку, типову для кочовиків. Вони легко укладали угоди, і з такою ж легкістю їх розривали, переходячи на сторону сильнішого союзника. Якщо супротивник мав змогу за допомогою дипломатичних дарів схилити їх на свою сторону, або, навпаки, спонукати відступити від своїх кордонів, вони це залюбки приймали і одразу ж шукали інших жертв. Тому коли ми маємо засвідчені археологічно свідчення присутності скіфів і в Передній Азії, і в Українському Лісостепу, стає ясно, що в обох випадках місцевому населенню було непереливки.

Класичним прикладом пам'ятки, загибель якої пов'язується зі скіфами, є фортеця Тейшебаїні (Кармір-Блур) на території сучасної Вірменії. Вважається, що вона була однією із останніх фортець держави Урарту, що зазнала атаки мідійців та скіфів у VII ст. до н. е. Тут було зафіксовано сліди пожарища, скелети жертв та численні наконечники стріл скіфського типу. Можливо, саме за допомогою стріл, нападники підпалили укріплення і користуючись безладом прорвали оборону.

Подібна історія, напевно, трапилася на початку VI ст. до н. е. і з Трахтемирівським городищем на Дніпрі. Тоді це було одне з найбільших укріплень, нескіфського населення Українського Лісостепу. Під час дослідження оборонних споруд тут було виявлено наконечники стріл та кинджал, напевно втрачений у ході атаки кочовиків. На користь цього свідчить і яма з масовим захороненням на території городища. Важливо, що частина наконечників була ушкоджена: деякі мали сплюснуте вістря, деякі злегка оплавлені. Що ж до кинджалу, металографічний аналіз показав, що він походить з кавказьких майстерень.

Продовжуючи низку зруйнованих пам'яток, потрапляємо на територію Центральної Європи. Припускається, що наприкінці VII ст. до н. е. окремі скіфські загони закріпились у Трансильванії та Альфельді, звідки завдавали чергових ударів. Серед досліджених пам'яток найбільше вирізняється гальштатське городище Смоленіце-Мольпір на території сучасної Словаччини. Тут знайдено безліч скіфських наконечників стріл, що фіксувались і на валу, і серед зруйнованих жител. Інший приклад — городище лужицької культури Віцина, на півдні Польщі. Археологи виявили на ньому не поховані, але обпалені скелети жінок та дітей, поспіхом захований скарб прикрас та інші сліди загибелі городища. Припускається, що воно було атаковане під час перебудови системи укріплень, а головною зброєю нападників знову були стріли та вогонь. Особливо примітна знахідка сокири на валу, у провусі якої були забиті два наконечника стріл скіфського типу. Ця знахідка чудово ілюструє перебіг цих драматичних подій, хоча, власнику цієї сокири, поспішний ремонт напевно не допоміг.

Говорячи про поховальні пам'ятки доби передньоазійських походів, слід наголосити, що скіфські кургани розташовувалися в ареалах осілих племен на стратегічно важливих точках, тоді як степова зона лишалась практично незаселеною. На Північному Кавказі це, передусім, Ставропольська верховина. Припускається, що саме цей регіон став плацдармом скіфів для походів до Передньої Азії. Тут, в ареалі кобанської культури відомі некрополі кочової знаті Новозаведенное-II, Красное Знамя та Нартан. Інший осередок скіфської влади фіксується у Закубанні, де в середовищі місцевих осілих племен меотів, досліджені елітні Ульські та Келермеські кургани*.

Дослідники вказують, що кочовики опановували ключові точки з метою отримати контроль над місцевим населенням. Воїнські некрополі тягнуть до вододільних комунікацій, переправ та бродів. Окрім того, важливим магнітом для кочовиків були металургійні центри, адже потреба у якісній зброї для них була нагальна завжди. Але не слід вважати, що співіснування скіфів та аборигенів Кавказу було мирним. Відома ціла низка нескіфських могил, де серед кісток похованих траплялись наконечники стріл скіфського типу.

Цінним джерелом до вивчення військової справи того часу є клинкова зброя. Більшість археологів вважає, що вона була запозичена саме у племен кобанської культури. Адже одні з найбільш ранніх зразків фіксуються у пам'ятках аборигенного населення, таких як Тлійський могильник у Південній Осетії. Важливо, що й сама технологія виготовлення мечів та кинджалів «скіфського типу» походить з Кавказу. Тут виділяються найперші біметалеві зразки, тобто вироби із залізним клинком та бронзовим руків'ям. Такий метод виробництва свідчить про спадковість ковальської справи та існування сталих «шкіл», які передавали і розвивали зброярські навички починаючи задовго до появи тут скіфів. Важливо також, що у скіфському арсеналі одразу з'являються і кинджали, і довгі вершиницькі мечі. Це свідчить про те, що зброя скіфського типу виготовлялась ковальми, котрі вже були знайомі з виготовленням складних виробів.

Інша консервативна риса ранньоскіфської зброї — нервюри на клинках мечів та наконечниках списів. Нервюра — це поздовжнє виступаюче ребро, яке було характерна для зброї, відлитої з бронзи. Для того щоб сплав повністю заповнив ливарну форму довгого й плаского виробу, необхідний був широкий проливний канал. На готовому клинку цей канал відбивався у негативі у вигляді осьового ребра жорсткості. Для залізної зброї така риса не мала практичного значення, навпаки, вона перешкоджала проникненню клинка при рублячому ударі. Втім, навіть за ранньоскіфського часу зброярі продовжували втілювати звичні для них шаблони, навіть використовуючи іншу сировину і кардинально відмінну техніку виготовлення.

Класичним взірцем церемоніальної зброї того часу є набір (меч, кинджал та сокира) з Келермесу. Золоті декоративні платівки прикрашались зображеннями міфічних поліморфних тварин, левів, гірських козлів та оленів. Особливо вирізняються зображення крилатих божеств. Загалом, дослідники вказують на урартійське походження і перелічених образів, і стилістики у їх виконанні. Цікаво, що аналогічні старожитності відомі й у Наддніпрянщині. Майже ідентичний церемоніальний меч походить з Литого кургану на Кіровоградщині, що входив у склад скарбу або тризни скіфського вождя. Інші чудові зразки, що засвідчують контакти з Кавказом — бутеролі (закінчення піхов), виконані у вигляді голови хижого птаха, або котячого хижака, що згорнувся у кільце. Вони були виявлені у таких

* Дослідники відмічають строкатість у поховальних традиціях ранніх скіфів Північного Кавказу і не виключають можливості того, що принаймні частина зі згаданих пам'яток, що включені до кола скіфської археологічної культури, все ж може бути залишена історичними киммерійцями.

непересічних курганах, як Реп'яхувата Могила і Дар'івка у Середньому Подніпров'ї та Старша Могила у Посуллі. Вважається, що витoki цих образів лежать, знову ж таки, на Кавказі, а для скіфів вони були привабливими в силу агресивної сутності хижих істот. Можливо, наносячи на свою зброю ці зображення, «варвари» таким чином прагнули підвищити власну силу й військову вдачу.

Однак відома низка зразків озброєння, котрі засвідчують, що принаймні частина скіфів (чи протоскіфів?) могла потрапити до Східної Європи зі сходу. Мовиться передусім про так звані шоломи кубанського типу. Це бронзові суцільнолиті вироби, які, незважаючи на свою назву, походять від зразків давньокитайського зброярства періоду Західна Чжоу. Інша цікава категорія — біметалеві чекани, тобто вироби з бронзовою втулкою та залізною ударною частиною. Походження цих виробів пов'язується з Алтайським регіоном, де відомі найбільш ранні, ще бронзові прототипи. Але характерно, що азійська зброя відома в обмеженій кількості і притаманна лише найбільш раннім пам'яткам. Дуже скоро першість у комплексі озброєння посідають все ж кавказькі зразки*.

Якщо говорити докладніше про пам'ятки скіфів на теренах України, то слід відзначити один ключовий момент. На момент появи тут скіфів, Східноєвропейський лісостеп від Дністра до Ворскли заселяли місцеві землеробські племена, ім'я яких, на жаль не збереглось в історії. Достеменно зрозуміло лише те, що задовго до приходу скіфів, місцеве населення було включене у спільний історико-культурний простір Центральної та Східної Європи. Частина дослідників схиляється до думки про фракійське походження цієї людності. Утім починаючи з середини VII ст. до н. е. вони опинились вже в орбіті інтересів кочовиків і стали складовим варіантом новоутвореної скіфської культури.

Існує зворотна думка, згідно з якою племена Лісостепу були незалежні від скіфів, хоча й сприйняли зразки степового мистецтва та зброярства. Одним з аргументів на користь цієї гіпотези є наявність у землеробів розгалуженої системи городищ. Дійсно, реконструкції оборонних споруд таких непересічних пам'яток, як Більське, Мотронинське чи Трахтемирівське городища, справляють враження дійсно монументальних конструкцій. Втім, як показує історичний досвід, зведення укріплень, починаючи від Великої Китайської стіни і закінчуючи Змієвими Валами, вони ніколи не були панацеєю від агресивних прагнень кочовиків. Навпаки, існування розвинутої поселенської структури ставало для них центром притягнення.

Інша важлива категорія пам'яток — так звані випадкові знахідки зброї, тобто зразки, що були виявлені поза археологічною пам'яткою, ні на поселенні, і не в могилі. Особливо цікаво, що вони можуть фіксуватись на незаселених теренах. Сьогодні відомо дві області з концентрацією раннях мечів та кинджалів — Доно — Донецький лісостеп та запрутська Молдова із Бессарабією. Припускається, що вони були загублені внаслідок конфліктів кочовиків за території необжитих пасовиськ, можливо на трасах сезонних кочівель. Адже простежується тяжіння випадкових знахідок до низинних ландшафтів у долинах річок та до вододільних степових височин.

Отже, можна говорити, що скіфи вже на найперших етапах своєї історії голосно заявили про себе. Писемні та археологічні джерела засвідчують, що походи раннях скіфів за масштабністю історичних наслідків сміливо можна порівняти із вторгненням до Європи

* Визнаючи можливість того, що у створенні скіфської культури взяли участь вихідці з Азії, гіпотези про існування «скіфо-сибирського единства» або «скифов Сибіри» не витримують жодної критики. Скіфія є суто східноєвропейським культурним явищем.

гуннів чи монголо-татар*. Вони зіграли роль у падінні Ассирійської імперії, що перекроїло політичну карту всього Близького Сходу. Низка закавказьких рейдів відзначилась тривалим перебуванням кочового війська у абсолютно чужорідному середовищі, у відриві від осередків постійного проживання. При цьому скіфи проявили себе цілком самостійним, хоча й деструктивним об'єктом тогочасної великої політики. Пізніше скіфи підкорюють осіле населення Східної Європи, що зумовило перехід місцевих землеробів від доволі мирного егалітарного існування до життя у складі ранніх вождівств. Врешті, походами на терени Центральної Європи скіфи струснули місцеві племена, внаслідок чого в Трансільванії та на Угорській низовині утворилась низка синкретичних угруповань з помітним кочівницьким компонентом.

Утім на сучасному рівні знань ми не можемо впевнено говорити про те, що всі ці події проходили під централізованим керівництвом одного вождя, чи хоча б під проводом одного клану. Напевно, що терени Наддніпрянщини та Північного Кавказу під скіфським керівництвом не становили політичної єдності. Скоріш вони контролювались кількома спорідненими кочовими ордами, що могли ситуативно об'єднуватись для війни, а в інші часи могли й ворогувати одна з одною.

Військова справа часів Геродотової Скіфії

Традиційно, однією з поворотних точок у скіфській історії вважалась війна із перським царем Дарієм, що за різними підрахунками мала місце у проміжку від 516 до 512 рр. до н. е. Утім, як показує археологічний матеріал, першість якого над писемними джерелами ми беззаперечно визнаємо, ці події не справили помітного впливу на військові традиції скіфів. Навіть більше, вони майже не позначились на культурі племен Північного Причорномор'я загалом**.

Натомість, дещо раніше відбулись дійсно кардинальні зміни. Приблизно у середині — третій чверті VI ст. до н. е. відбувається різка зміна озброєння та вершницького спорядження. Археологи приходять до думки про те, що в цей час у Північне Причорномор'я вторгається нова хвиля кочовиків, які також лишилися відомі під іменем скіфів. Можливо, це було спричинене завойовницькою політикою Перської держави Ахеменідів у Середній Азії (походи проти массагетів та саків). Однак не виключається можливість переселення частини скіфів із Північного Кавказу, адже саме тоді у Степовому Подніпров'ї з'являються антропоморфні стели, раніше відомі лише на Північному Кавказі.

Можливо, відголосок цих подій зберігся в пасажі Геродота про війну скіфів з нащадками своїх рабів. У ньому йдеться про те, що після повернення з передньоазійських походів скіфи виявили, що за відсутності чоловіків, їхні жінки одружились з рабами і виростили нове покоління молодих скіфів, котрі вже не визнавали старших за своїх володарів. Якийсь час скіфи не могли здолати їх, і лише взявши до рук батоги, показали що не вважають супротивників за рівню і здобули перемогу.

Говорячи про зміни у речах воїнської субкультури, слід найперше відзначити кінську вузду, зокрема псалії. Псалії — це пара вертикальних стрижнів, свого роду проміжна ланка між вудилами та вуздечкою. За ранньоскіфського часу їх часто виготовляли з кістки чи рогу та оздоблювали зображеннями істот, що уособлювали військовий дух: коня, пантери,

* Звичайно, що історичні паралелі вказують лише на подібність у стереотипах поведінки та військової культури кочовиків, але жодним чином не свідчать про спорідненість вказаних племен.

** Докладніше про це див. «Скіфо-перська війна» (ч. 1).

грифа тощо. У другій половині VI ст. до н. е. декор псалій спрощується, відтепер побутують лише металеві вироби. Але, що важливіше, замість псалій з трьома отворами впроваджуються зразки з двома отворами. Ця, на перший погляд незначна зміна, насправді свідчить про появу вузди з іншою системою кріплення. Характерно, що у Центральній Азії псалії з двома отворами відомі ще з VII ст. до н. е., а у Внутрішній Азії вони з'явилися принаймні на півтора сторіччя раніше.

Інша риса, що засвідчує далекоюсяжні контакти зі Сходом — так звані «конуси», або «великі ворворки» напівсферичної та урізано конічної форми, виготовлені з бронзи чи золота. Вважається, що вони були принесені з Сінцзяну, де найбільше були поширені починаючи з VI ст. до н. е. Щодо їх використання у військовому побуті, то засвідчено прикрашення ворворками сагайдаків та горитів. Окрім того, висловлено думку про їх використання як оздобу бунчуків чи приладів для вживання наркотичних речовин.

Наступна інновація — наконечники стріл. У часи передньоазійських походів побували дволопатеві, трилопатеві та тригранні наконечники з виступаючою втулкою і часто з шипом. Утім із середини VI ст. до н. е. у Північному Причорномор'ї побутують наконечники з прихованою втулкою, відомі у Приураллі ще з кінця VII ст. до н. е. Згодом архаїчні вироби можуть бути зустрінуті у поодиноких випадках у сагайдачних наборах аж до 4 ст. до н. е. Але в цих випадках вони розглядаються вже як амулет. Для аналізу наконечників стріл важливе значення також мають технологічні спостереження: нові типи були відлиті зі сплаву міді з сурмою, що засвідчує зв'язок їх власників з Поволжям та Приураллям.

Простежується й зміна у підході до виробництва наконечників. Починаючи з другої половини VI ст. до н. е. фіксується масове і серійне виробництво однотипних зразків. Із цим спостереженням перегукується оповідь Геродота про легендарного скіфського вождя Аріанта, котрий захотів перелічити своїх підлеглих і наказав кожному принести по одному наконечнику стріли. Наконечники переплавили і з них виготовили велетенський казан, що вмщував шістьсот амфор і був встановлений в місцевості під назвою Еksamпай, що означає «Священні шляхи». За приблизними розрахунками, на виготовлення такого казана мало б піти від 6 до 13 мільйонів наконечників стріл, а важити готовий виріб мав би від 21 до 41 т, що є абсолютно фантастичними числами. Втім, попри безперечно міфологічний характер цього сюжету, очевидно ототожнення «народу-війська» з їхньою зброєю.

Нові риси простежуються у оформленні мечів та кинджалів скіфів нової хвилі. У цей час з'являються більш стрункі зразки з полегшеним наверхшам та перехрестям, майстри перестають оформляти нервюру на клинку, що позначає остаточне розставання з традиціями передскіфського часу. Упроваджуються нові образи в декорі зброї: морди вовка на рукоятках, кабани на золотих обкладках піхов, «стовпчики» з фігур хижих тварин тощо. Із середини VI ст. до н. е. у оздобленні церемоніальних мечів, замість близькосхідних мотивів, угадується рука іонійських греків. Це стосується золотих оздоб, прикрашених у техніці скані та зерні із використанням емалі.

Далі перелік змін у озброєнні можна було б продовжувати досить довго. Особливо це стосується артефактів, пов'язаних зі світоглядними практиками, зокрема декору коштовних зразків. Але наведених прикладів достатньо щоб проілюструвати характер змін. Загалом простежується приток нового населення з Центральної Азії, яке, можливо, захопило й деякі північнокавказькі кочові елементи, що проживали там ще з ранньоскіфського часу.

Утім, напевно, у цей час не відбулось зміни всього населення. Вірогідно ранні скіфи були підкорені новоприбулими кочовиками і включені до складу їхніх орд. Про це свідчать так звані змішані комплекси, де, наприклад, архаїчна вузда поєднувалась у похованні з інноваційними наконечниками стріл, або архаїчні мечі — з іонійським столовим посудом.

У цей же час, за словами Геродота, загін скіфських найманців опиняється на службі у володарів Афін, де вони виконували поліцейські функції. Хоча, не виключено, що вони приймали участь й у війнах. На підтвердження їхньої присутності можна згадати знахідки скіфських наконечників стріл на грецьких святилищах та сюжету «скіфського лучника» на розписному посуді. Напевно, що проникнення скіфів на службу до греків було одноразовою акцією. Але цими найманцями могли бути вихідці не тільки з Північного Причорномор'я. На це вказує специфічна форма горита, зображена на вазах, яка у більшій мірі характерна спорядженню кочовиків Центральної Азії.

У середині VI ст. до н. е. припиняється традиція зведення велетенських курганів у Лісостепу. Саме цим часом датується курган Шумейка у Посуллі висотою 19 м. Загалом, простежується, що в середині VI ст. до н. е. воїнські поховання з архаїчним комплексом озброєння розташовувалися у Подніпров'ї та Посуллі, тоді як найранніші могили скіфів «нової хвилі» фіксуються в басейні Псла і Ворскли. Напевно, у цьому регіоні магнітом стало Більське городище, яке саме в цей час розширюється і укріплюється. Нагадаю, ця пам'ятка примітна численними слідами металургійного виробництва — знахідками горнів, спеціалізованих інструментів та відходів виробництва.

Цей же час характеризується широким освоєнням Північного Причорномор'я грецькими колоністами⁷. Греки на цьому етапі майже не вплинули на скіфське озброєння. Навпаки, судячи зі знахідок з античних некрополів, колонізатори охоче запозичували місцеву варварську зброю. Натомість, античні поліси стали ще одним центром тяжіння для скіфів. Можливо, саме тому з кінця VI ст. до н. е. відбувається освоєння кочовиками степової України. Частина скіфів заселяє Подніпров'я в районі Великого Лугу, який в подальшому стане основним центром Скіфії.

Напевно, на цьому етапі відношення скіфів із грецькими поселенцями не були дружніми. Наприклад, Страбон писав, що скіфи були витіснені з Керченського півострова греками, котрі заснували Пантікапей та інші міста на Боспорі. В свою чергу, наприкінці VI — на початку V ст. до н. е. фіксуються погроми на античних пам'ятках Північного Причорномор'я. Наприклад, відоме поховання чоловіка з некрополя Німфею, у якого в лопатці застряг наконечник стріли скіфського типу. На поселенні Велика Чорноморка II, що на хорі Ольвії, у господарській ямі було виявлено скелет чоловіка з проломленим черепом. Безпосередньо на ньому містився скелет собаки зі скіфським наконечником стріли, у плечовій кістці.

На початку V ст. до н. е. скіфи також проникають на Балкани. За даними Геродота, 496–494 рр. до н. е. вони здійснили похід на Херсонес Фракійський. Також повідомляється, що на чолі скіфів стояв Аріапф, котрий одружився з дочкою царя одрісів Тера. Дослідники відмічають, що в степах нижнього Подністров'я та Подунав'я вони вступили в контакт із фракійськими племенами, внаслідок чого тут фіксуються змішані комплекси зі скіфською зброєю, але з гетськими традиціями, такими як тілопалення.

У Північному Причорномор'ї в цей час закладаються основи майбутньої могутності скіфів. У Лісостепу вирізняється кілька мікрорегіонів з яскравими воїнськими некрополями. Це, наприклад, височина між ріками Тясмин та Синюха. На вододілі цих річок було зведено чотири городища (Пастирське, Шарпівське, Макіївське та Буда-Макіївське), що склали ніби суцільний укріплений район. Неподалік від них досліджено низку класичних скіфських курганів поблизу сіл Журавка та Турія. Інший виразний приклад — Більське городище, що первино складалось з двох городищ, Західного та Східного. У VI ст. до

* Слід відзначити, що перші античні пам'ятки в регіоні з'являються ще у третій чверті VII ст. до н. е., відтоді фіксуються перші імпорти на лісостепових пам'ятках.

н. е. вони були оточені спільним валом довжина якого в цей час складає 33 км, а загальна площа укріплень сягає понад 5 тисяч гектар. Безпосередньо за його стінами функціонують некрополі в урочищах Перещепине та Скоробір, котрі пов'язуються з місцевою кочовою верхівкою. Характерно, що й рівень насиченості зброєю могильників, розташованих неподалік центральних городищ регіону, є найвищим. Для Скоробору цей показник сягає, наприклад, 40 % могил зі зброєю. Але, що цікаво, надійно зафіксованих слідів бойових дій на лісостепових городищах у другій половині VI — першій половині V ст. до н. е. не виявлено.

Ситуація змінюється у середині V ст. до н. е. Знову фіксуємо згарища на античних пам'ятках Північного Причорномор'я, як-от Тірітака, Мірмекій, Пантікапей. Характерно, що в цей же час простежуються сліди руйнувань у Ольвії. Поселення її сільськогосподарської округи зникають, а їхні мешканці переселяються до міста. У цей же час зазнає змін поселенська структура лісостепових городищ. Зокрема, знелюдніє Мотронинське городище, центральна пам'ятка Тясминської луки. На Лівобережжі місцеве населення полишає Західне Більське городище, а життя триває лише на Східному укріпленні. Простежені негативні тенденції чітко засвідчують агресивні спрямування скіфів, спрямовані на домінування над землеробським населенням.

У степу відбувається процес освоєння та переділ найкращих пасовиськ. Відтоді археологи фіксують внутрішні скіфські конфлікти. Відома низка поховань, де в людських кістках знаходяться застрягли наконечники стріл, чи навіть дротиків. Характерно, що скіфські воїни гинули від скіфських же стріл. Особливо цікаві випадки, коли наконечники стріл фіксуються у загоєних ранах, коли вони заростали кістковою тканиною. Це свідчить про те, що людина після поранення ще могла жити протягом довгого часу не маючи змоги повноцінно вилікувати ураження. Наприклад, у похованого чоловіка під курганом 1 могильника Скоробір, зафіксовано застряглий наконечник стріли у малій берцовій кістці. Уламки одразу двох наконечників виявлено у лобній та тім'яній кістках черепу чоловіка з кургану 16 могильника Широке-III.

Травми від клинкової зброї фіксуються на кістках у значно меншій кількості. Примітно, що більшість рубців зустрічаються на черепі. Адже саме ця частина тіла є найбільш вразливою, а травма голови з більшою долею ймовірності веде, якщо не до летального результату, то, принаймні, до моментального виведення супротивника із кондиції. Хоча відомі й загоєні рубці, зокрема над правою бровою жінки з кургану 447 біля с. Журавка.

Інша справа, ударна зброя. Усі зафіксовані випадки застосування сокири або чекана за масштабом руйнації набагато перевищують рани від мечів. Наскрізні проломи відомі на черепях і степової, і лісостепової частини Скіфії. На прикладі поховання з кургану 9 могильника Скоробір видно, що чеканом легко можна було пробити навіть лобну кістку.

Перелічені археологічні свідчення внутрішньої скіфської агресії надійно засвідчені писемними джерелами. Класичним прикладом розрізненості скіфів є слова Фукідіда про те, що «...немає народу, який сам на одинці міг би встояти проти скіфів, коли б вони були єдині». Відомі були й династичні конфлікти. Наприклад, Анахарсіс, якого називали одним з видатних філософів того часу, був застрелений своїм братом, скіфським царем* Савлієм. Причиною такого вчинку стало те, що Анахарсіс, нібито мандруючи Малою Азією відвідав храм місцевого божества, названого Матір Богів. Повернувшись додому він спробував про-

* Термін «цар» відносно скіфських правителів було введено внаслідок перекладу слова *басилевс* (Βασιλεύς), який у цьому контексті вживали античні автори. Хоча владна структура скіфів була далека від монархії у класичному розумінні цього слова.

вести чужинський обряд, але його родичі не просто вбили його, але й відреклись від нього за такий вчинок.

Схожа історія спіткала скіфського царя Скіла, матір якого була істриянкою. Як переказує Геродот, він узяв за звичай потай гостювати у Ольвії, беручи участь у еллінських містеріях на честь Діоніса. Коли про це дізнались його побратими, вони повстали проти Скіла, обравши собі за володаря його брата, Октамасада. Врешті, той і відрубав Скілу голову за зраду рідних богів.

Загалом, з кінця VI і протягом V ст. до н. е. комплекс озброєння розвивався поступово. У той самий час не спостерігається таких зрушень, як це було у середині — третій чверті VI ст. до н. е. Зразки клинкової зброї демонструють зростання частки довгих мечів. У цей час побутують мечі з широким і масивним клинком та тонким і пласким клинком у формі витягнутого трикутника. У середині V ст. до н. е. у скіфів з'являються односічні мечі й кинджали. Останнім часом дослідники схилиються до думки, що такі знахідки у скіфів є запозиченими, але походять вони не від грецької махайри, а від фракійських екземплярів.

Наконечники списів, хоча й є не дуже виразним елементом озброєння, але теж демонструють зміни. Від лавролистої форми воїни поступово переходять до гостролистої, тобто більш стрункої і витягнутої. Впроваджуються довгі «штурмові» списи, крім того, у другій половині V ст. до н. е. на озброєнні з'являються дротики. Так само, сагайдачні набори демонструють поступову зміну типів наконечників — від базисних кінця VI — початку V ст. до н. е. до баштоподібних середини V ст. до н. е.

З середини V ст. до н. е. фіксується зростання поховань жінок зі зброєю, або так званих амазонок. Згідно з Геродотом, амазонки це напівміфічне плем'я з Малої Азії. Після невдалої війни з еллінами, вони ніби потрапили до Північного Причорномор'я, де знайшли собі чоловіків серед скіфів. З ними вони оселились «за Танаїсом» де започаткували нове плем'я, відоме Геродоту під іменем савроматів.

Відповідно цій легенді, озброєних жінок у скіфській культурі дослідники умовно називають амазонками, хоча до міфічних войовниць — прашурів савроматів вони не мають відношення. Зазвичай, до поховань амазонок відносять комплекси, де зброя зустрічається разом із типово «жіночим» реманентом — бусами, дзеркалами тощо. Дослідження показують, що вони були легкоозброєними войовницями. У їх могилах лише в одиничних випадках знаходяться мечі чи обладунок. Найчастіше озброєння представлене наконечниками стріл та списом чи дротиком. Характерно, що скелети озброєних жінок теж мають сліди бойових травм: рубані рани, переломи та навіть ампутації.

Тож, ми бачимо, що сучасні Геродоту скіфські племена кінця VI–V ст. до н. е. вирізнялись надзвичайно високим рівнем войовничості. Для цього часу не відомі гігантські «царські» кургани, натомість, спостерігається високий відсоток поховань важкоозброєних воїнів. Окремо виділяються воїнські кургани, де зафіксовано повний набір озброєння, проте без ознак заможності, таких як золоті прикраси одягу, коштовний столовий посуд чи оздоблені золотом церемоніальні мечі. Також примітно, що навіть у похованнях важкоозброєних воїнів часто фіксуються наконечники стріл. Це вказує на те, що практично кожен воїн, не залежно від кількості і якості обладунку був перш за все лучником.

Окремо варто зупинитися на войовничих звичаях скіфів, що їх описав Геродот близько середин V ст. до н. е. Найперше — на питанні олтарів Ареса. Геродот писав, що у кожному номі (області) встановлено піраміди з хмизу із стародавнім мечем на верхівці, який

є символом бога війни Арея*. Цьому мечу щороку присвячують криваві жертви: овець та коней, а також одного зі ста бранців. Обряд полягав у тому, що у підніжжя олтаря жертву зарізали, збирали кров у посудину і поливали нею меч. Потім у жертв відрубували правичцю і кидали геть. По тому тіла лишались лежати біля олтаря.

Сьогодні, на жаль, археологам не вдалось виявити жодного подібного жертovníка Ареса. Але сліди подібних обрядів були зафіксовані на поховальних пам'ятках. Класичний приклад — курган 7 в урочищі Носаки, що над Великим Лугом. Простежено, що порожній, без поховальних споруд насип висотою 2,7 м частково перекивав два менші кургани бронзової доби. На верхівці насипу було знайдено зафіксований вертикально скіфський меч. Оскільки весь могильник в урочищі Носаки датується IV ст. до н. е., а форма меча характерна для зразків V ст. до н. е., можна казати, що для сучасників він вже був давнім, прадідівським мечем, як і в оповіді Геродота.

Наступний пасаж варто прочитувати повністю: *«Щодо їхніх звичаїв на війні, то встановлено таке: першого ворога, якого вб'є скіф, він п'є його кров, а скількох інших він ще вб'є в битві, то приносить до царя їхні відтяті голови. За кожну голову йому дозволяється одержати щось із трофеїв, а якщо не принесе голови, це йому не дозволяється. Ось як скіф здирає шкіру з голови ворога: він надрізує шкіру навколо голови там, де вуха, бере голову, трусить її, щоб відокремити від черепа, потім бере бичаче ребро і розгладжує шкіру. Після цього він використовує її як рушник і для вуздечки свого коня, на якому він їздить, вішає її і пишається нею. Бо той, у кого більше таких рушників, уважається за найвідважнішого воїна. Багато хто з них із шкіри ворогів шиють собі плащі і носять їх як шкіряний одяг. Багато із них із шкіри мертвих ворогів, здертої з правичці з нігтями, роблять собі чохла для сагайдаків. Адже людська шкіра досить щільна і блискуча і мабуть від усіх інших вирізняється своїм блиском і білим кольором. Багато хто здирає шкіру з усієї людини, натягає її на дерев'яну раму і возить її з собою, гарцюючи на коні.*

Отже, такі з них встановлено звичаї. Із головами не всіх ворогів, але з найненависніших, вони роблять таке. Кожен із них, відпилявши все, що нижче від бровей, очищує череп. І якщо цей скіф бідняк, він лише обтягує ззовні череп сирицевою бичачою шкірою і використовує його як чашу, а якщо він багатій, то він також ззовні обтягує шкірою, а зсередини позолочує його і використовує як чашу для вина. Роблять вони так і з черепами своїх родичів, коли вони посваряться між собою і хтось із них на суді в царя візьме гору над іншим. Коли приходять гості, яких шанують господарі, то їм підносять ці черепи і кажуть, що хоча ті були їхніми родичами, але їм довелося з ними воювати і господар вийшов із війни переможцем. Така перемога вважається в них за подвиг.

Один раз на рік кожен правитель області, змішавши вино з водою в кратері, дає пити тим скіфам, які повбивали ворогів, а ті, хто цього не зробили, не п'ють цього вина, але, присоромлені, сидять осторонь: бо для скіфів це найбільша ганьба. А ті, які повбивали дуже багато ворогів, тримають аж два келехи і з обох п'ють».

Археологічний матеріал засвідчує частину цих слів. Зокрема, з кінця VI ст. до н. е. у похованнях знатних воїнів фіксуються різноманітний столовий посуд, призначений для споживання алкогольних напоїв. Спочатку це були дерев'яні чаші, оздоблені золотим плакуванням**, згодом поширюються імпортовані античні зразки, у тому числі й виготовлені з ко-

* Тут Геродот використав ім'я грецького бога війни. Можливо, таким чином він прагнув без зайвих слів вказати своєму читачеві на функцію скіфського божества. Імовірно, однак, що правдиве ім'я скіфського бога війни було табуйоване для чужоземця і через це лишається невідомим і для нас.

** Див. «Золото Скіфії» с. 169.

штовних металів. Дослідники відмічають, що для могил найбільш заможних персон характерні цілі сервізи, призначені для колективного бенкету.

Такий розлогий екскурс у звичай варварів був цікавий і грекам — сучасникам Геродота, важливий він і науковцям для розуміння соціально-політичного устрою Скіфії. Наведені спостереження засвідчують те, що владні функції були зосереджені в руках військової аристократії. Соціальне положення та заможність чоловіка, безпосередньо залежало від його воєнних здобутків. Велике значення у скіфів, як і у будь-якого варварського племені, надавалось сумісним воїнським бенкетам, які були і зборами повноправних общинників, і оглядом війська. Розподіл трофеїв надавав вождю легітимного статусу в очах своїх підлеглих.

Цікавий також сюжет про укладання клятви скіфами. За словами Геродота, він полягає в такому. *«Коли скіфи складають угоди з клятвами, то роблять це в такий спосіб: наливають у великий глиняний глек вина і змішують його з кров'ю... Потім занурюють у глек меч, стрілу, сокиру і дротик і, зробивши це, кажуть багато молитов і нарешті п'ють із глека і ті, що складають угоду, і найзнатніші з тих, що їх супроводжують».*

Ці спостереження засвідчують, що за часів Геродота у Північному Причорномор'ї утворилось військово-політичне утворення під проводом кочовиків. Варварські звичаї, опора на войовничу родоплемінну аристократію, зовнішня експлуатація осілих племен, ці та інші риси вказують на існування (прото)державного утворення. У радянській літературі подібні варварські утворення відносили до рівня так званої «військової демократії». У сучасній археології більше вживаний термін «вождівство» від англійського *«chiefdom»*.

Військова справа періоду «Золотої Осені» Скіфії

У 438–437 р. до н. е. у Боспорському царстві, що було розташоване на Керченському та Таманському півостровах, приходять до влади династія Спартокидів. Після цього, з останньої чверті V ст. до н. е., відбувається стабілізація відносин між «варварами» та греками. Сільська округа античних полісів розширяється, що свідчить про відсутність загрози зі Степу. Характерно, що саме в цей час концентрація коштовних речей у скіфських пам'ятках зростає до безпрецедентного рівню. Напевно, що греки забезпечували собі спокійне життя, відкупаючись від варварів коштовними дарами, зокрема й церемоніальною зброєю. З іншого боку, припускається, що між царями Боспору і скіфами було встановлено торговельно-військовий союз.

З кінця V ст. до н. е. на Нижньому Дніпрі починають зводитись елітні аристократичні кургани. Доба велетенських, до 20 м поховальних споруд, є часом коли Скіфія остаточно сформувалась як сталий військово-політичний організм. Першим царським курганом вважається курган Солоха, звідки походить чудовий зразок греко-скіфської торовтики. На гребені з ювелірною майстерністю зображено три постаті — двох піших воїнів, озброєних кинджалами і одного кінного воїна зі списом. Дослідники припускають, що тут передано динамічний сюжет із задалегідь відомим для утаємничених осіб початком та фіналом. На це вказують зображення смертельно пораненого коня, та порожні горити на боках у воїнів. Відповідно, зображеній сцені передувала перестрілка та, можливо, кавалерійська сутичка.

Цікаво, що похований у Солосі аристократ мав той самий набір озброєння, що й центральна постать на гребені. Тому не виключено, що тут передано певну історичну подію, можливо уособицю між представниками правлячого клану. Утім, не виключено, що тут могли бути зображені сакральні образи богів або героїв. Також цікаво, що майстер Солоського

гребеню надихався традиціями античного мистецтва. На це вказує побудова композиції загалом, подібна до організації простору на фризі античного храму.

Саме тоді відмічається утворення, принаймні серед представників еліти, синкретичного греко-скіфського комплексу озброєння. При цьому деякі зразки імпортованих речей могли передаватися з покоління в покоління. Наприклад, у меотському кургані 6 Єлизаветівського некрополя на Нижньому Дону, що датується кінцем IV ст. до н. е., виявлено фрагмент грецького панцира VI ст. до н. е. Але найбільше були поширені серед скіфів дві категорії античного обладунку: шоломи та кнеміди (поножі).

Імпортовані шоломи розглядаються дослідниками передусім як статусна річ, адже зустрічаються вони лише у могилах знаті. Найбільше були поширені зразки аттичного типу, хоча траплялись знахідки й фракійського, коринфського та, навіть, іллірійського типів. Характерно, що вони присутні в похованнях і степу, і лісостепу, що ще раз підкреслює спільні смаки та історичну долю воїнської верхівки цих регіонів. Відомі приклади переробки античних шоломів на зразок варварського обладунку. Це, зокрема, фіксується за відрізними наносниками та нащічниками. Натомість, на них могли кріпити лускату бармицю.

Кнеміди, хоча й були відомі в похованнях скіфських воїнів ще з середини V ст. до н. е., найбільшого поширення вони отримали лише у IV ст. до н. е. Передусім, можна припускати, що імпортований обладунок підкреслював високий статус свого власника. Утім, маємо зафіксовані свідчення про їх функціональне допрацювання. Зокрема, зустрічаються кнеміди із обрізними наколінники чи внутрішньою частиною. Цікава знахідка з кургану 6 поблизу с. Водославка, де зафіксовані шкіряні вставки з внутрішнього боку, який саме мав прилягати до тулуба коня. Тож, можна говорити, що поножі не були суто декоративною деталлю обладунку. Крім того, вище вже було наведено приклад чоловіка зі Скоробору, який змушений був жити із застряглим у голішці наконечником. Можна ще згадати важкоозброєного воїна, похованого під курганом 2 біля с. Гладківщина. На малій берцовій кістці лівої ноги чітко фіксуються сліди поранення списом.

Загалом, поховальні пам'ятки демонструють значний ступінь соціального розшарування. У IV ст. до н. е. лускатий обладунок зустрічається у могилах лише досить заможних осіб. Практика класти тіло загиблого на розісланий панцир вже не зустрічається. Натомість часто обмежуються покладенням до могили одного лише бойового поясу.

Тоді ж відмічається різке зниження частки клинкової зброї в арсеналі скіфських воїнів. Майже повністю зникають кинджали, натомість параметри відомих мечів є доволі мініатюрними. Металографічні аналізи клинків засвідчують, що якість їх виготовлення у IV ст. до н. е. погіршується. Особливо це стосується церемоніальних мечів, оздоблених золотом. Водночас майстри могли жертвувати міцністю меча тільки задля того, щоб нанести на нього рельєфний декор.

Відмічається, що у похованнях важкоозброєних воїнів переважно зустрічається дві категорії озброєння: холодна зброя представлена списом і дротиком, а стрілецька представлена луком зі стрілами. Могили заможних членів суспільства містять цілі комплекти однотипних сагайдачних наборів, які вочевидь відливались суто для поховання.

Говорячи про луки, одна з небагатьох знахідок скіфського луку була виявлена в кургані 2 групи Три Брати, що датується саме IV ст. до н. е. Цей зразок представляє собою звичайний сегментоподібний лук без кістяних накладок, зібраний з трьох дерев'яних пластин та з обмоткою з кори. У той же час, численні зразки мистецтва (чаші з Куль-Оби та Солохи, монети Атея, горити чортотлицької серії тощо) демонструють лук зовсім іншого типу — асиметрично-сигмоподібний. Саме такий лук було розчищено в кургані Велика Рижанівка кінця IV ст. до н. е.

Водночас можемо припускати, що у IV ст. до н. е. зростає тактична роль піхоти, зокрема важкоозброєної, адже фіксується дедалі менше комплексів з кінською вуздою. Паралельно зростає частка поховань, де окрім сагайдака зі стрілами не фіксується інших зразків озброєння. Це може свідчити про зміни у способі життя, зокрема про перехід частини скіфів від кочового до напівкочового господарства. Але до цього вдавалась, напевно, лише зубожіла частина населення, адже згідно зі світоглядом кочовика, робота на землі була доволі ганебним заняттям.

Саме тоді у степу постає Кам'янське городище, розташоване у Нижньому Подніпров'ї неподалік відомих царських курганів. Важлива ця пам'ятка тим, що тут фіксуються сліди бронзолivarного виробництва, передусім наконечників стріл.

Одним з останніх діянь скіфів у великій політиці була війна скіфського володаря Атея з македонським царем Філіпом II, батьком Александра Македонського. Як повідомляє Помпей Трог, Атей втрутився у війни з фракійськими племенами трибаллів та істріян у Нижньому Подунав'ї. Через поразки він спочатку закликав македонян у союзники, але невдовзі зухвало відмовив Філіпу, заявивши, що не потребує їхньої допомоги. Македонський цар не став терпіти приниження і 339 р. до н. е. виступив проти скіфів. Як повідомляється у дже-релах, попри чисельну перевагу, скіфи зазнали поразки. Македонці захопили 20 тисяч жінок та дітей і двадцять тисяч скіфських кобилниць.

Дослідники по-різному оцінюють постать Атея і його роль у скіфській історії. Частина вірить словам Помпея Трога про те, що скіфи, з якими зіштовхнулись македонці були надзвичайно бідні. Відповідно, у Атеї вбачають ватажка невеликої скіфської орди на південно-західній околиці Скіфії. З іншого боку, свідчення про те, що Атей карбував власну монету та домінував над античними полісами вказують на те, що він був видатним представником скіфської знаті. Припускається, що йому належить одна з найбільших царських усипальниць, курган Чортомлик.

Як ілюстрації до спорядження кінця IV ст. до н. е. найперше спадають на думку так звані горити чортомлицького типу. Окрім Чортомлика, коштовні горити зі сценами життя Ахілла були знайдені у низці непересічних пам'яток — від Іллінців на Поділлі до П'ятибратнього кургану в Прикубанні. Припускається, що серія аналогічних виробів була виготовлена за однією матрицею і поширилась як дипломатичні дари у середовищі варварської знаті. Особливо цікаво, що схожий горит було знайдено і в одній з гробниць Вергіні, що пов'язується з сімейною усипальницею македонських володарів. Припускається, навіть, що цей зразок міг належати дружині Філіпа II, скіфського походження.

Невдовзі після загибелі Атея, понтійський намісник Александра Македонського Зопіріон здійснив невдалий похід у Північне Причорномор'я. На жаль, ця кампанія не отримала такого висвітлення, як похід Дарія двома сторіччями раніше. Відомо лише, що він спорядив тридцятитисячне військо, але загинув разом з усіма своїми людьми. Припускається, що Зопіріон дістався до стін Ольвії, але не зміг взяти місто. Врешті, скіфи та гети знищили його армію коли він повертався додому.

На відміну від Скіфо-перської війни, цей конфлікт краще засвідчений археологічними джерелами. Так, відомі сліди руйнувань у Тірі та Ніконії, у Ольвії знайдено колективне поховання цього часу. Врешті, кращим свідченням цих подій може бути так званий скарб з Оленешть, що у пониззі Дністра. Тут було виявлено шість шоломів аттичного та фракійського типу та шість пар кнемід.

Останнім виступом скіфів на історичній арені є битва на річці Фат (притока Кубані?), описана римським істориком Діодором Сицилійським. За його свідченнями, після смерті Перісада, царя Боспору, між його синами відбулась усобиця за престол. Старший і законний

спадкоємець Сатір мав військо що складалось зі скіфів, фракійців та грецьких найманців. Молодший, Евмел, спирався на сіраків, кочове плем'я можливо савроматського походження, що у IV ст. до н. е. закріпилось у Прикубанні. За словами історика, скіфи мали 20 тисяч піхоти і 10 тисяч кінноти, а сіраки — по 20 тисяч і піших, і кінних воїнів. В ході битви Сатір «за скіфським звичаєм став у центрі бойового строю» і оточений відбірними воїнами розбив спочатку центр супротивника, де стояв сіракський вождь Аріафарн, а потім повернувшись розбив лівий фланг супротивника, яким керував його бунтівний брат.

Втім, незважаючи на поразку у відкритому полі, Аріафарн з Евмелом зуміли відступити до укріпленої столиці сіраків. Під час її облоги, Сатір був випадково поранений списом в руку і невдовзі помер. Його син Перісад змушений був втікати і знайшов притулок у скіфського царя Агара.

Не беручи до уваги явно завищену кількість військ, слід зауважити, що свідчення Діодора є дуже важливими для нас. Він засвідчує присутність піхоти у війську кочовиків — і скіфів, і сіраків. Також основна роль у бою була відведена натиску важкої кінноти, що складалась з представників знаті. Підкреслено, що скіфська кіннота будучи у меншості, здобула перевагу завдяки концентрації війська у потрібному напрямку і вчасно виконаним маневрам.

Хоча скіфи й виграли першу битву, але програли війну. Евмел, здобувши престол Боспору, вочевидь надалі вважав скіфів за своїх ворогів і продовжував співпрацювати із сіраками. Наприклад, наприкінці IV ст. до н. е. боспорянами було знищене скіфське Єлизаветівське городище на Нижньому Дону. Відповідно, після 309 р. до н. е. скіфи зникають зі сторінок історичних текстів.

Дослідники припускають, що після цієї війни сіраки отримали союзника в особі Боспорського царства, і саме вони, а не сармати завдали серію ударів по Скіфії. Напевно, поразка скіфів і майже блискавичний занепад і загибель їх культури був обумовлений комплексом причин. До зовнішніх несприятливих факторів відносять втрату важливого союзника та агресію з боку нової хвилі кочовиків зі сходу. Утім, на першому місці, напевно, були внутрішні чинники, зокрема розклад і демілітаризація правлячої верхівки та різке розшарування суспільства і перехід зубожілих кочовиків до осілості.

На думку археологів, рух чергової хвилі кочових племен племен, від саків та масагетів і до сарматів, спровокували походи Александра Македонського до Середньої Азії. Утім, не виключено, що вплив цих подій на мешканців степів є перебільшеним, адже певні зрушення простежуються вже у середині IV ст. до н. е. Це фіксується за зростанням кількості воїнських поховань Волго-Донського регіону та дестабілізацією в поселенській структурі Північного Причорномор'я. Яким би чином не був обумовлений цей процес, достеменно ясно, що процес проникнення до Східної Європи нових нескіфських деталей озброєння фіксується вже наприкінці IV ст. до н. е. за знахідками на Дону так званих мечів синдо-мєтського типу.

Водночас відома низка лісостепових городищ, де у шарах кінця IV — початку III ст. до н. е. простежено сліди збройних конфліктів. Передусім слід згадати Семилуцьке городище на Дону, де було виявлено понад 70 скелетів, скинутих у котловани жител та господарських ям. Близько п'ятидесяти тіл зі слідами насильницької смерті були зафіксовані у шарі згарища Коломацького городища на Ворсклі. На Циркунівському городищі, що на Сіверському Дінці, зафіксовано згарище кінця IV ст. до н. е., після чого на пам'ятці впроваджується посуд саме із прикубанськими рисами в оздобленні.

Після цих подій Північне Причорномор'я стає пусткою. Нащадки скіфів, або, як їх інакше називають, пізні скіфи, концентруються у нижній течії Дніпра та Дністра. Але

після зламу різко міняється їх культура, лишається у минулому й скіфський комплекс озброєння.

Висновки

Таким чином, лише в загальних рисах, ми спробували показати військове мистецтво скіфів. Основну увагу було приділено історичній вазі озброєння та соціальній ролі військового прошарку. Детальна характеристика принаймні основних типів озброєння потребувала б окремого дослідження. Для ілюстрації історичних подій тут згадувались лише найбільш виразні археологічні пам'ятки, хоча насправді кількість джерел до вивчення військової історії скіфів незрівнянно більша.

Тож, основні висновки у вивченні військової справи скіфів наступні. Археологічні джерела демонструють весь спектр свідчень про мілітаризований устрій скіфського суспільства. Передусім, це загальноприйнята практика включення до складу поховального інвентарю зброї. Також слід згадати численні приклади різнопланового і технологічно розвинутого зброярського виробництва. Іконографічні джерела демонструють специфічні смаки скіфського суспільства. Головний образ антропоморфної скульптури — це озброєний чоловік, а сюжети греко-скіфської тореветики рясніють батальними сценами. Навіть зооморфні персонажі часто у тій чи іншій мірі пов'язані зі смертю чи насиллям.

Злети і падіння скіфського суспільства були чітко пов'язані з долею їх сусідів-землеробів. На всіх етапах своєї історії кочовики прагнули експлуатувати своїх осілих сусідів, силоміць накидаючи їм умови нерівномірної співпраці. На верхніх щаблях соціальної піраміди знаходились представники військової аристократії. На це вказує суміщення у похованнях престижних і статусних речей із зброєю та зосередження культових функцій в руках воїнів.

Писемні джерела засвідчують справні навички у веденні війни. Це проявляється і в тактичному вимірі і в стратегічному. На це вказують і писемні джерела, і археологічний матеріал, зокрема знахідки довгих мечів та списів, повного обладунку та кінського захисту. Скіфи стали першим племенем у степах Євразії, хто масово використовував важку кінноту. Утім, основною зброєю скіфів завжди була стрілецька зброя, якою володіли майже всі члени суспільства.

Спроба порекомендувати спеціалізовані роботи зі скіфського озброєння приводить до проблеми. Адже практично неможливо знайти серед спеціалістів вченого, хто б жодного разу не торкався б цієї теми. Навпаки, питання військової справи постійно підіймаються майже усіма знавцями у скіфській археології.

Говорячи про дослідників, котрі займались проблематикою зброї, слід порекомендувати підсумкові роботи А. І. Мелюкової та Є. В. Черненка. Окремі питання вивчення скіфської зброї висвітлювались у працях А. Ю. Алексеева, Л. І. Бабенка, Ю. В. Болтрика, М. М. Дараган, С. В. Махортиха, С. В. Поліна, Д. А. Топала, О. Є. Фіалко. Технологія виробництва зброї розглядалась у статтях Г. А. Вознесенської, Б. А. Шрамко та І. Б. Шрамко. Декор зброї є сферою досліджень Ю. Б. Полідовича. Озброєння як історичне джерело було залучено у загальних роботах Б. М. Мозолевського, С. А. Скорого, В. Ю. Мурзіна І. В. Бруяко. Д. С. Гречко. Фортифікація племен Лісостепу розглянута у роботах А. О. Моруженко та О. О. Крютченко.

Військо еллінів

Михайло Відейко

Заснування колоній у чужих краях було справою ризикованою від початку. На далеких північних берегах Понту переселенці могли надіятися тільки на себе. З часом навколо міст звели укріплення, але їх мав хтось захищати. Історія полісів та Боспорського царства наповнена драматичними подіями, зокрема війнами, до яких елліни мали бути готові повсякчас.

Яскравими свідченнями про військову справу тих часів є не лише відомості з творів еллінських та римських авторів, але і знайдені за довгі роки написи (часто дуже фрагментовані), зображення і написи на надгробках громадян-воїнів, залишки стін давніх міст і фортець, нарешті зброя, виявлена серед руїн та у похованнях. Усе перелічене дозволяє скласти відносно повну картину військової справи еллінського населення на північних берегах Понту Евксинського.

Особливості військової організації

Захист рідного міста був від початку священним обов'язком кожного громадянина певного міста. Лише отримавши громадянство «іноземці» (навіть елліни з інших місць) отримували це право. Причому громади йшли на це лише в умовах реальної загрози — приміром, як це сталося у Ольвії під час походу Зопіріона*.

Придбання комплекту озброєння необхідного для захисту рідного міста здійснювалося власним коштом. Цей набір мав певні стандарти — бійці міського ополчення формували підрозділи, здатні битися в строю. Ця обставина передбачала уніфікацію зброї та спорядження.

Захисники приносили урочисту присягу. Збереглася присяга херсонеситів, викарбувана у мармурі. Датована вона III ст. до н. е. і починається такими словами: *«Клянуся Зевсом, Геєю, Геліосом, Дівою, богами й богинями Олімпійськими та героями, які володіють містом, областю й укріпленнями херсонеситів: я буду одностумцем у справі добробуту міста та громадян і не зраджу Херсонес, ні Керкінітиду, ні Прекрасну Гавань, ані інші укріплення, ні інші області, якими херсонесити володіють або володіли, нічого нікому, — ні еллінові, ні варвару, але буду охороняти для народу херсонеситів...»*

Заключні рядки присяги закликають на голови відступників гнів та всілякі карі богинь та богів олімпійських.

Підготовка воїнів тривала два роки, упродовж якого ефеби (16-річні юнаки) отримували фізичну підготовку та навички володіння списом і мечем, а головне — навичками діяти злагоджено, в шикунанні, підкорятися наказам командирів. Відповідальною за моральну підготовку ефебів була особлива посадова особа — космет.

За два роки вони склали присягу і могли бути внесені до списків громадян, отримували право одружуватися. У Афінах списки ефебів карбували на мармурових стелах, які стояли по 42 роки. По тому їх прибирали — адже особи, зазначені на них досягали 60-річчя (ясна річ, не усі громадяни жили так довго), граничного віку військової служби.

* Докладніше див. «Ольвія проти Македонії (похід Зопіріона)» (ч. 1).

Ще два роки ефеби, які проходили строкову службу в пограничній сторожі, і у 20 років отримували повні громадянські права, зокрема право голосу в народних зборах, — і виконувати священний обов'язок захисту поліса. Під час військової підготовки та служби ефеби отримували платню від поліса.

Посади стратегів, які керували загонами війська, були виборними, так само, як і посада головного стратега. Це забезпечувало довіру до провідників ополчення всіх рівнів з боку вояків. Проблемаю такої організації та комплектації війська була відносно мала чисельність городян-громадян і неможливість поповнювати втрати під час воєнних дій.

Миське ополчення було здатне більш-менш забезпечити оборону міста, але не значної території. Через це і херсонесити, і ольвіополіти, які часами мали напружені стосунки або й воювали зі скіфами змушені були постійно шукати шукали миру і протекції з боку кочовиків або звертатися по допомогу до більш могутніх державних утворень на зразок Понтійського царства або Риму.

Відмінною була організація війська у Боспорському царстві. Там формально зберігалось миське ополчення, однак контролював його цар, проте він мав власні наймані військові контингенти. Сформовані вони були з еллінів, кельтів, фракійців, скіфів та інших близьких і далеких племен. Чисельність (і надійність) такого війська залежала від стану царської скарбниці. Боспор міг дозволити собі збудувати і утримувати військовий флот. Однак у разі внутрішніх заворушень у державі чи нападу більш потужних супротивників царство було змушене шукати союзників. Наприкінці II ст. до н. е. царство потрапляє у залежність, а згодом було поглинене державою Мітрідата Євпатора, який так само програв битву за Понт Риму — з відповідними наслідками для Боспорського царства.

Підготовка, тактика та озброєння

Класичний набір озброєння еллінського громадянина-піхотинця, який мав битися у лавах фаланги — традиційного військового шикування тих часів включав спис (або два), меч, щит, шолом, захист корпусу, рук та ніг. Таких важкоозброєних піхотинців, які становили головну ударну силу військових формувань полісів гоплітами. Зображення таких воїнів можна побачити у батальних сценах, зображених на золотих обклаדках піхвах мечів, знайдених у царських скіфських похованнях другої половини IV ст. до н. е., мальованих вазах, а їхню зброю — на еллінських надгробках із Таврики.

Загальна вага перелічених нижче обладунків могла досягати 20 кг. Отож їх застосування вимагало тренувань, під час яких не лише призвичаювались до ваги, а й застосування, приміром, щита, одного з основних елементів захисту, який був особливо ефективним у щільному шикуванні.

Фалангу гоплітів шикували звичайно у вісім рядів, прикриваючи з флангів легкоозброєною піхотою та кіннотою. Після обстрілу ворожого шикування з луків та праці, метанням дротиків. Фаланга йшла в наступ, метаючи другий спис і довшим наносячи удари супротивника. Мета наступу полягала у розпорошенні ворожого шикування і примушення супротивника до втечі. Наступ фаланги намагалися розладнати, обстрілюючи її з луків та праці.

Вершники-«варвари» застосовували проти фаланги тактику обстрілу з дистанцій, недосяжних для пельтастів і помітивши слабину, кидали в наступ важку кінноту, ламаючи стрій еллінів. Проблема була у визначенні моменту такої атаки — у разі невдачі кін-

нотника «застрягали» у фаланзі і їх успішно винищували піхотинці. У другій половині IV ст., коли македоняни наростили глибину шикунів до 16 рядів такі атаки взагалі стали самовбивчими, що показала поразка царя Атея у зіткненні з військом Філіпа II у Добруджі.

Шоломи виготовляли з бронзи, принаймні до другої половини IV ст. до н. е., коли з'являються залізи. Вони повністю прикривали голову згори і позаду, спереду в пластині, яка захищала обличчя, зроблено вирізи для очей та носа.

Щит (гоплон, аспіс) — круглий, діаметром 80–100 см, з основою із дерева, обтягнутою шкірою, поверхня посилена накладками з металу. Вага щита складала в середньому 10 кг, залежно від матеріалу та розмірів могла коливатися від до 15 кг. На зовнішній стороні щита наносили різноманітні зображення, які мали вплинути на психіку супротивника, а також визначали приналежність вояка до певного поліса. Популярним було зображення голови міфічної потвори — Меджузи-Горгони із волоссям-зміями. Щит надійно захищав верхню частину тулуба від метальної зброї (стріл, дротиків, списів) та ударів списом та мечем. Надійність захисту посилювало щільне шикуння, в якому сусіді по шерензі прикривали один одного щитом.

Відомо про навішування завіс для захисту від стріл та дротиків ніг вояків. Вважають, що цей засіб знадобився, коли елліни втягнулися у низку війн із персами, які мали вдосталь лучників. Подібний захист мав би бути корисним і на північ від Понту у скіфських степах.

Захист корпусу складала кіраса анатомічної форми, виготовлена з бронзи або шкіри. З часом набуває захист корпусу, виготовлений з кількох шарів тканини, що повторював традиційну форму кіраси, однак був значно легшим та дешевшим.

Кнеміди — захист коліна та гомілки ніг анатомічної форми, виготовлений з бронзи. Прикривали ту частину ніг, яка була нижче щита, від враження метальною зброєю та списом.

Слід відзначити, що набір захисного спорядження, описаний вище, був призначений для протистояння аналогічним військовим формуванням — фалангам інших полісів. Однак, коли супротивниками ополчення виявлялися скіфи, на перше місце вийшли питання захисту від стріл та протистояння важкій кінноті супротивника. З іншого боку ефективність окремих видів еллінських обладунків — шоломів та кнемід — оцінили навіть войовничі скіфи. Щоправда, вони певним чином модернізували шоломи та поножі, пристосовуючи їх до використання вершниками.

Зброя для дистанційного бою включала луки зі стрілами, пращі, дротики. Гопліти, крім того, мали по два списи, які використовували для метання. Традиційно еллінським видом метальної зброї була праща, з якої метали невелике каміння або глиняні снаряди. З часом до неї почали виготовляти снаряди з свинцю — матібули, які були здатні наносити ураження супротивникам, навіть захищеним металевими обладунками.

У Причорномор'ї елліни познайомилися з скіфським луком, який був меншого розміру, але потужнішим і далекобійнішим. Вони навчилися володіти цією зброєю. Показовими є не лише зображення воїнів зі скіфським луком на посуді, але і знайдений в Ольвії напис, який засвідчив рекордний (щодо дальності) постріл громадянина Анаксагора саме зі скіфського лука: більш як 500 метрів!

Перелічені види зброї застосовували на різних дистанціях: найбільш далекобійними були пращі та луки. Лук слушно було використовувати на дистанціях від 140 до 12 м. Далекобійність пращі із застосуванням каміння та керамічних снарядів, як вважають, не

перевищувала 90 м. Застосування матіобул робило її ефективним на віддалі понад 200 м, тобто це була найдалекобійніша зброя еллінських піхотинців. Дротики і списи були ефективними на дистанції 10–30 м. Під час підготовки ефебів відпрацьовувалося володіння також і металюю зброєю.

Зауважимо, що вогнева підтримка еллінської фаланги у сутичках з військами «варварів», насичених луками, була явно недостатньою. Фаланга несла втрати, не маючи можливості завдати ефективного удару у відповідь. З часом цей недолік вдалося компенсувати залученням найманців та найманих чи союзницьких військ скібів або сарматів.

У бойовій обстановці для її застосування використовували легкоозброєних воїнів-пельтастів — пращників, лучників, металників дротиків. Цю службу могли нести громадяни, які не могли собі дозволити обладунки і зброю гопліта, а також найманці.

Зброя ближнього бою, яку використовував гопліт, включала спис та меч. І вістря списів, і мечі виготовляли в цей час вже із заліза.

Списи мали досить довге листоподібне вістря на втулці. Довжина древка, діаметром 3–5 см, виготовленого з ясена або кизилу, становила від 2 до 3 м. Вага такого древка могла становити від 1 до 2 кг, загальна вага списа від 1,5 до 2, 5 кг. На боці протилежному вістря насаджували гостроконечний або тупий вток, яким також наносили удари. Вістря списа можна було наносити як колючі, так і рублячі удари. Для володіння зброєю, важчою за меч, потрібні була не лише фізична сила та витривалість, але і відповідні тренування.

Меч використовували у рукопашній, коли були зламані списи і супротивники зближувалися на коротку дистанцію. Відомі мечі різних типів і, відповідно, різної довжини, які використовували еллінські гопліти. **Ксіфос** — дволезовий загострений клинок довжиною від 0,3–0,4 до 5 м був традиційною зброєю гоплітів. Ним можна було як рубати так і колоти, однак у ближньому бою більш ефективними були саме колючі удари. Для цього кращими були саме короткі мечі, тому відомі своєю військовою вправністю спартанці преферували клинки у 0,3–0,4 м. Інший традиційно еллінський меч — **махайра** — однолезовий, с вигнутим клинком, довжиною 0,4–0,5 м використовували як піхотинці, так і вершники. Ним так само можна було наносити як колючі, так і рублячі удари. Розширення леза у передній частині робило саме рублячі удари більш потужними.

З часом елліни запозичили у «варварів» мечі, які видалися їм не менш ефективними, аніж власна традиційна клинкова зброя. Стають популярними як короткі скіфські **акінаки**, так і довгі дволезові мечі, які полюбили застосовувати сармати, кельти та фракійці. Останні, придатні для враження супротивника з коня та бою між вершниками, приймає на озброєння еллінська кіннота.

Під захистом стін

Поступаючись потенційним супротивникам — варварам або військовим силам великих держав мешканці полісів повсякчас дбали про оборону своїх міст та територій шляхом спорудження укріплень. Ця стратегія була виграшною у протистоянні скіфам, які не мали можливостей і навичок для здобуття фортець (за винятком несподіваного штурму з масованим застосуванням стрільців з лука). Достатньо потужні укріплення навіть за невеликої кількості захисників були здатні протистояти також і військам, приміром, Боспорського царства, які змушені були у разі війни з Херсонесом витрачати час і ресурси на здобування навіть невеликих укріплених пунктів на підступах до міста.

Споруджували укріплення з каменю, а у випадках нестачі ресурсів — з використанням сирцевої кладки, як це мало місце у Ольвії. Укріплення склалися з башт і стін, брами робили у баштах або фланкували баштами. Перед основною стіною розташовували передню стіну — протейхизму, яка мала протистояти таранам. Там, де це було можливо, перед стінами робили рів. Іноді міста були розділені укріпленнями на кілька ізольованих ділянок. Царський палац у Пантікапеї мав окремі укріплення. Таким чином, щоб повністю захопити велике місто, супротивник був змушений подолати низку перешкод. Це потребувало значних ресурсів, а, головне, часу, за який ситуація могла змінитися, можна було дочекатися підходу підмоги та союзників і пережити облогу.

Башти використовували як для розміщення металевих машин, так і фланкування ділянок стін. Для цього їх розміщували з інтервалом 30–50 м, тобто на віддалі яка дозволяла ефективно використовувати проти ворога під час штурму не лише луки, але і дротики водночас з двох напрямків. Особливо потужними були укріплення Пантікапея та Херсонеса — останні після багатьох перебудов частково збереглися до наших днів.

Поліси і царства від оборони головних міст з часом переходять до створення системи оборони територій, яка включала винесені у стратегічні пункти фортеці, невеликі укріплення. Також укріпленими були майже всі садиби громадян-хліборобів на території хори, які становили таким чином передові рубежі захисту. Власну систему оборони хори спорудила Ольвія — вона включала, крім садиб-фортець, опорні пункти, зокрема на узбережжі, куди можна було швидко перекинути морем підкріплення або евакуювати всіх у разі небезпеки. Для захисту Керченського півострова правителі Боспору використовували «кіммерійський вал», насипаний на межах із володіннями скіфів. У стратегічних пунктах узбережжя було споруджено потужні фортеці, неприступні для «варварів».

Ці укріплення не припинили нападів кочовиків, але зробили їх менш ефективними та дозволили скоротити втрати еллінського населення. Слід зауважити, що з часом кочовики здобули певний досвід у штурмі укріплень. Першими при цьому постраждали укріплені садиби на хорі, стіни яких, як засвідчили розкопки, нападники цілком успішно пробивали таранами, діючи під прикриттям стрільців з лука. Однак великі міста все ще лишалися у ті часи недоступними для «варварів».

Війна на морі

Для еллінів морська стихія з давніх часів була рідною, тому міста, розташовані на узбережжі, потребували захисту і з цього напрямку. Тріумфальний рейд — так звана понтійська експедиція знаменитого афінського стратега Перікла показала, що не маючи потужного флоту навіть у таких глухих кутках світу ніхто і ніде не почуватиметься у безпеці. Навіть Боспорське царство, на землях якого афіняни, нехай і не надовго застосували військові форпости. Громадянам Ольвії взагалі довелося терміново вступати до афінського морського союзу із виплатою відповідних добровільних внесків.

Однак громади Ольвії та Херсонеса навіть маючи у тому потребу самотужки не могли створити та утримувати скільки-небудь вагомий військовий флот. У кращому разі вони могли застосовувати кораблі для перевезення військ та евакуації громадян із небезпечних територій, направлення посольств до могутніх покровителів. А от у Боспору такі ресурси були, економіка давала змогу будувати військові кораблі.

Страбон згадує про існування у гавані Пантікапея корабельні, де одночасно могли будувати до трьох десятків суден. Зображення на надгробках міського некрополя дають

уяву про те, що там могли будували місцеві майстри: у носовій частині кораблі мають таран, йдуть на веслах, управління здійснюється стерном — одним чи двома. Кораблі мають палуби для розміщення вояків: таранний удар і абордаж були головними засобами ведення морського бою. Вогневу міць кораблів становили не лише лучники і пращники, а й металеві машини.

Найпотужнішими кораблями боспорського флоту були трієри, найбільш масова військово-морських сил різних держав того часу. Швидкість їхнього пересування забезпечували три ряди весел. Флотом пишалися, зображення його кораблів з характерними таранами можна побачити і на монетах Боспору та Херсонеса.

Військовість кельтів

Геннадій Казакевич

Античні автори традиційно зображували кельтів народом «схибленим на війні». Кельтські воїни починали битви з гучного ревіння бойових труб і двобоїв вождів. Далі вони, оголені через почуття презирства до ворога, кидалися в атаку й відрубували голови переможеним супротивникам, щоб потім зберігати їх, як дорогоцінний скарб. Подвиги кельтських ватажків оспівували барди, а самі вони насолоджувалися бенкетами в оточенні таких самих героїв, влаштовуючи бійки за кращий шматок запеченого на рожні м'яса верра. Таким уявляли собі світ кельтських воїнів еллінські та римські автори.

Якщо ж придивитися до цих описів уважніше, може виявитися, що в усіх зазначених проявах військової традиції кельтів нічого власне специфічно кельтського немає. Культура бенкетів, двобоїв, героїчної оголеності та епічних пісень була поширена в більшості регіонів світу з найдавніших часів і до середньовіччя (а місцями навіть до XX ст.) включно. Водночас, деякі елементи тактики й озброєння давніх кельтів справді видаються доволі самобутніми, що змушує замислитися над існуванням певного специфічно «кельтського» способу військової організації, своєрідного «військового койне», за влучним визначенням Андре Рапена*.

Основним прийомом ведення бою була стрімка атака на чолі з найкраще озброєними й найбільш досвідченими воїнами, які намагалися розірвати ряди супротивника й нав'язати йому рукопашний бій поза шиккуванням. За необхідності, піхотні підрозділи могли вести бій як у розсипному, так і в зімкненому бойовому порядку (вміння кельтів шикуватися у «фалангу» та «черепяху» згадує Цезар та інші античні автори). Найбільш боєздатну частину війська становили вершники й бойові колісники, які обмежено застосовували до самого завершення латенського періоду (зокрема, деталі спорядження колісниць виявлені у Галіш-Ловачці). Деякі античні автори згадують, що вісі кельтських колісниць були оснащені довгими серпами для нанесення солдатам супротивника жахливих травм. Утім археологія існування кельтських «серпоносних квадриг» не підтверджує.

Кінноту формували за рахунок представників родової знаті та їхніх дружинників і зброєносців. Як своєрідну екзотику Павсаній описує найменший тактичний підрозділ кінноти кельтів під назвою *trimarcasia*, який складався з вершника й двох його кінних супутників, які по черзі вступали в бій, якщо їхній патрон втрачав боєздатність. Це перегукується з повідомленням Посидонія про те, що галли на війну ведуть із собою вільних слуг із бідняків, яких використовують як візників або зброєносців. Цікавим є свідчення Цезаря про особливу категорію залежних людей — «солдуріїв», які посвячували себе служінню вождю й розділяли з ним не тільки трапези й здобич, але й смерть: Солдурії (вважається, що саме від цього слова походить сучасне «солдат») підкорялися певному кодексу честі, який дещо нагадує етику середньовічних феодалних дружинників: «*[Солдурії] користуються усіма життєвими благами спільно з тими, чийй дружбі вони себе присвятили; але якщо цих останніх спіткає насильницька смерть, то солдурії розділяють їхню долю або*

* *Rapin A. L'Armement celtique en Europe: Chronologie de son Evolution Technologique du Ve au Ier s. av. J.-C. // Gladius. 1999. № 19. P. 67.*

самі позбавляють себе життя; і досі не пам'ятають жодного такого солдурія, який би відмовився померти в разі загибелі того, хто став його другом».

Уявлення про вірність солдурія пов'язують з архаїчним індоєвропейським ритуалом *devotio*. Його сутність полягала в тому, що певна особа присвячувала свою долю божеству, наприклад, заради здобуття перемоги у битві. Солдурії теж присвячували своє життя, але не божеству, а вождю*. Тож природно, що озброєні загони солдуріїв були мобільною військовою силою, яка підтримувала владу вождя у мирний час і становила кістяк його війська під час бойових дій.

Вірність дружинників, як і решти наближених до ватажка, забезпечувалася щедрими роздачами золота та інших цінностей, а також влаштуванням урочистих бенкетів, що були невід'ємною частиною кельтської військової культури: *«Коли велика кількість людей обідає разом, вони сідають навкруги, а найвпливовіша людина сідає посередині, ...якщо вона переважає всіх інших за військовою доблестю, знатністю родини чи багатством. Поблизу нього сідає гість, а далі, з кожного боку, розташовуються всі інші, згідно зі своїм суспільним положенням. Поза ними стоять щитоносці, а воїни зі списами сидять у колі з іншого боку й обідають подібно до своїх повелителів. Слуги по колу носять напої в теракотових і срібних жбанах»*.

Високі бойові якості кінноти, універсальність та гнучкість піхотних підрозділів, фізична сила та застрашлива репутація вояків — усе це робило кельтів бажаними найманцями у рядах армій елліністичного світу. Це чудово ілюструють слова Помпея Трога: *«Згодом жоден східний цар не вів жодної війни без галльських найманців, а той, хто втрачав престол, ні в кого не шукав притулку, крім галлів. Саме ім'я галлів викликало такий жах і такою великою була слава їхніх військових поразок і непереможності, що одним здавалося, що неможливо зберегти свою владу, а іншим, що не можна повернути втрачену могутність, не вдаючись до військової доблесті галлів»* (Justin. XXV. 2. 8). З цим повідомленням перегукується свідчення Поліена, згідно з яким на Балканах кельти були найдешевшою та найчисельнішою військовою силою, придатною для найму (Polyaen. IV. 6. 17). В останні століття до н. е. кельтські найманці взяли участь майже в усіх збройних конфліктах від Карфагену до Сирії та від Єгипту до Македонії.

Кельтські найманці неодноразово з'являлися у Криму. Першим свідченням їхньої появи на землях Боспорського царства є фреска зі зруйнованого у середині III ст. до н. е. святилища в Німфеї, на якій зображено єгипетський бойовий корабель «Ісіда» з овальними кельтськими щитами на борту. На той час Боспор підтримував тісні торговельні та дипломатичні стосунки з Державою Птолемеїв, разом із посольством якого до Пантікапеї могли приїздити кельтські вояки, які тоді служили у царській гвардії. Імовірно, що саме впливом птолемеєвського в Єгипту пояснюється поширення на Боспорі статуєток воїнів та Еротів з овальними щитами, які датуються у межах II–I ст. до н. е.

У 30–20 рр. III ст. до н. е. боспорський цар Левкон II емітував мідні монети з зображенням кельтського овалного щита та меча Х-видним руків'ям. Історичні обставини цієї емісії до кінця не з'ясовані, однак відомо, що у той саме час на іншому березі Чорного моря грецькі міста Месембрія, Апрос та інші випускали монети з овальним щитом від імені Кавара, царя кельтської держави Тиліс, під протекторатом якого вони знаходилися. Одночасна поява монет із зображенням кельтської зброї на Боспорі навряд чи є випадковістю і, можливо, вона відображає якийсь епізод у відносинах між двома чорноморськими дер-

* Brunaux J.-L., Lambot B. Armement et guerre chez les Gauloise. 450-52 av. J.-C. — P., 1987. — P. 39, 45.

жавами. Пантікапей був зацікавлений у стабільному торговельному суднопластві крізь Геллеспонт (Босфор і Дарданелли), а Кавар саме був відомий своїм активним втручанням у військові та дипломатичні події у чорноморських протоках.

Останній епізод за участі кельтських найманців у Криму повідомляють писемні джерела. 63 р. до н. е. останній прихисток у Пантікапеї знайшов понтійський цар Мітрідат IV Євпатор — грізний супротивник Риму. Щоб уникнути ганебного полону, цар наказав командиру кельтських найманців Бітоїту заколоти його мечем. Останній виконав наказ, а після цього заколовся й сам — учинок характерний для етики варварських дружинників, які ділили зі своїм вождем перемогу або смерть. Раніше Мітрідат культивував зв'язки із кельтами Подунав'я й, очевидно, саме звідти понтійський цар і отримав кельтський найманий контингент. Можливими слідами перебування найманців Мітрідата на Боспорі є два східнокельтських шоломи з Подунав'я, що знайдені у сарматських похованнях на Кубані.

Комплекс озброєння давніх кельтів відповідав тактичним вимогам, які висувало застосування як розсипного, так і зімкненого шиккування, стрімкі атаки, часті рукопашні двобої, необхідність здійснювати тривалі переходи й вступати у бій майже без підготовки. Серед античних авторів найбільш точний і повний опис кельтської паноплії належить Посидонію. Він згадує високі щити з особливими прикрасами; мідні шоломи з карбованими протомами птахів або чотириногих тварин; бойові труби, які видають грізні звуки, що нагадують гуркіт битви; залізні кольчуги; довгі мечі, які носять на залізному чи мідному ланцюгу на правому стегні; списи-ланкії з залізними наконечниками довжиною в один лікоть і більше, які воїни у битві виставляють перед собою. Цей опис, датований кінцем II ст. до н. е., за винятком деяких окремих деталей, загалом досить точно відповідає археологічним знахідкам кельтської зброї.

Вістря списів — найпоширеніший тип зброї у воїнських похованнях кельтів. З часом їх форма змінилася від відносно короткої листовидної до видовженої ланцетоподібної. Наприкінці III ст. до н. е. довжина такого вістря сягала 70 см, майже не поступаючись розмірами довгому мечу. Нечисленні збережені древка латенських списів мали довжину від 250 до 400 см. Поряд із цим використовували дротики довжиною до 120 см з легкими вістрями, а також універсальні списи (170–210 см), які можна було метати на невелику відстань або використовувати у рукопашному двобої.

З писемних джерел випливає, що кельти використовували списи переважно як зброю ближнього бою. Античні автори неодноразово підкреслювали слабку стійкість кельтської піхоти під час зіткнення з супротивником, озброєним металюною зброєю. Так, у 358 р. до н. е. Гаю Сульпіцію вдалося розбити кельтів завдяки масованому застосуванню римлянами дротиків. Полібій в описі битви під Теламоном зазначає, що «гезати», які становили елітну частину військ коаліції кельтських племен, були перебиті римською легкою піхотою. Важких втрат кельтам завдали легкоозброєні етолійці під час битви у Фермопільській ущелині 279 р. до н. е. Проте найбільш яскравим є опис битви галатів з римлянами на горі Олімп 179 р. до н. е. Лівій, його автор, підкреслює, що кельти програли, тому, що були нездатні вести бій на відстані, не мали достатньої кількості металюної зброї й не спромоглися використати з цією метою каміння, якого було повно у цій місцевості. У пізніших джерелах протиставлення легких дротиків, якими була озброєна римська піхота, важким ударним списам кельтів стало стереотипним. Лише за часів галльських війн середини I ст. до н. е. з'являються згадки організованого застосування кельтами металюної зброї.

Лише відносно незначна кількість воїнських поховань кельтів містить клинкову зброю. Кельтський меч був зброєю знаті, яка йшла у битву верхи на коні, тому й сама його

конструкція була пристосована для потреб кінноти. Довжина клинка становила, зазвичай, близько 65–70 см, однак наприкінці II ст. він став ще довшим, сягаючи 1 м й більше. Довгий час вважали, що мечі «варварів» значно поступалися за якістю римським. Зокрема, Полібій, описуючи кельтський меч, зазначав, що він непридатний до ефективних колючих ударів, а його клинок через неякісне загартування легко згинається. Начебто через це воїн вже після першого удару змушений встромляти меч у землю й випрямляти його ногою. На тлі цього вбивчого (і неодноразово цитованого сучасними істориками свідчення) римські мечі — гладіуси та спати — виглядають такою собі чудо-зброєю, але сучасні металографічні та експериментальні дослідження засвідчили: реальні мечі кельтів були технологічною та високоякісною зброєю. Ковалі, які працювали над їх створенням, комбінували різні сорти сталі з високим та низьким вмістом вуглецю для досягнення необхідної гостроти та пружності клинка. Більшість кельтських мечів була виготовлена з високоякісної сталі зі вмістом вуглецю 0,3–0,8 % й мала вістря, придатні для завдання колючих ударів. Лише близько третини мечів було виготовлено із сирцевого заліза або м'якої сталі, проте навіть їх можна було достатньо довго використовувати у бійці, ризикуючи лише пошкодженням ріжучої кромки*. Інформатор Полібій, таким чином, або свідомо викривив факти, намагуючись підкреслити військово-технічну перевагу римлян над «варварами», або невірною інтерпретував побачені наслідки поширеного серед кельтів звичаю навмисного псування зброї з ритуальною метою.

Оскільки довгий кельтський меч був насамперед зброєю кінноти, його клинок справді був найбільше пристосований для нанесення рублячих ударів. Однак він мав також і вістря, що робило його більш-менш універсальною зброєю. Так чи інакше, саме кельтський тип меча був запозичений германцями, даками і, навіть, римлянами, у війську яких він став основною зброєю кавалерії. Згодом розроблена кельтами конструкція (вже за римським посередництвом) була покладена в основу мечів доби середньовіччя. На теренах України мечі, виготовлені кельтськими зброярами, знайдені у Галіш-Ловачці та Малій Копані на Закарпатті, а також у Вищитарасівці (Нижнє Подніпров'я) та Мутині (Посем'я). Крім того, численні наслідування кельтським мечам виявлені у похованнях пшеворської та липицької культур у Наддністрянщині.

Для захисту у бою кельти використовували великі щити овальної форми, який еллини називали «фіреєм», тобто «подібним до дверей». Самі кельти надавали цьому предмету військового спорядження великого символічного та апотропеїчного значення. Щит був головним атрибутом кельтського воїна-найманця, оскільки лише за його наявності виплачувалася грошова винагорода.

За повідомленням Посидонія, галл, який добровільно погоджувався принести себе в жертву богам, лягав на щит. Донині зберігся кельтський щит, піднятий з дна оз. Невшатель (Швейцарія). Виготовлений з дубових дощок, він мав 110 см заввишки. Поверхню щита обтягували шкірою й вкривали зображеннями тварин та орнаментом, а його центр зміцнювали залізним умбоном, форма якого еволюціонувала від прямокутної скоби, що утримувала вертикальне дерев'яне ребро, до масивної напівсфери або загостреного конусу. Зі зворотного боку щит оснащували залізною ручкою з горизонтальним хватом. Верхню та нижню кромки інколи додатково зміцнювали металевим окуттям. Це рятувало кромку від рублячих ударів і надавало можливостей наносити дощукільні удари супротивнику щитом. Кельтський щит був універсальною захисною зброєю: він ефективно прикривав верх-

* Pleiner R. The Celtic Sword. Oxford: Clarendon Press, 1993. p. 134–156, 164; tab 9.

ню та нижню частину тіла воїна й міг використовуватися як для двобоїв, так і для битви у зімкненому шикуванні.

Інші предмети захисного спорядження у кельтських похованнях зустрічаються не часто. Кельтів вважають винахідниками кольчуги, але про її конструкцію доводиться судити здебільшого за зображеннями. Фрагменти кольчуги знайдені у похованні кельтського вождя з Чумешть (Румунія) у Верхньому Потиссі. Звідти ж походить залізний шолом, прикрашений бронзовою фігурою хижого птаха.

Відомо, що на ранньому етапі кельти широко використовували північноіталійські бронзові шоломи типу Монтефортіно. Чимало їх знайдено на півдні України. Однак поява цих шоломів у Північному Причорномор'ї найімовірніше пов'язана із сарматами. Добре збережений шолом типу Монтефортіно можна побачити в експозиції Білгород-Дністровського краєзнавчого музею. Це масивний, викуваний з бронзи і прикрашений орнаментом шолом, обладнаний невеликим напотиличником та отворами для кріплення нащочників. На тулії шолома помітна довга й широка вм'ятина від рублячого удару. До музею предмет потрапив з приватного зібрання місцевого поміщика, який проводив аматорські розкопки в районі Дністровського лиману. Не виключено, що саме цей екземпляр, знайдений біля с. Біленьке, потрапив сюди разом із бритолагами — племенем з кельтською назвою, перебування якого у Нижньому Подністров'ї зафіксоване писемними джерелами.

Пізні кельтські шоломи типу Аген-Порт та Ново Место становили важку сталеву напівсферу, оснащену масивним напотиличником та нащічками й нерідко прикрашену рельєфними зображеннями та орнаментом. Конструкція шоломів пізньолатенського часу послугувала прототипом для шоломів римських легіонерів доби ранньої імперії. На теренах України шоломи типу Ново Место знайдені у Мутині на Чернігівщині. Вони становлять найкращі зразки продукції східнокельтських зброярів і можуть бути окрасою будь-якого музейного зібрання.

Список скорочень

ВДИ — Вестник древней истории
МИА — Материалы и исследования по археологии СССР
РА — Российская археология
СА — Советская археология
BPS — Baltic-Pontic Studies
SP — Stratum Plus

Література

Алексеев А. Ю. Хронография Европейской Скифии VII–IV веков до н. э. — С.-Петербург, 2003.

Алексеев А. Ю., Мурзин В. Ю., Ролле Р. Чертомлык (Скифский царский курган IV в. до н. э.). // Золото Степу. Археология України. — Київ-Шлезвіг, 1991.

Андрух С. И. Нижнедунайская Скифия в VI — начале I в. до н. э. (Этно-политический аспект). — Запорожье, 1995.

Античный мир и варвары на юге России и Украины: Ольвия, Скифия, Боспор. — Запорожье, 2007.

Античные памятники Крыма. — Киев, 2004. — 287 с.

Арган, Дж. История итальянского искусства, Т. 1. Москва: Радуга, 1990.

Археология Української РСР. — К., 1971–1974. — Т. I–III.

Археология Украинской ССР. — К., 1985–1986. — Т. 1–3.

Бессонова С. С., Скорый С. А. Мотронинское городище скифской эпохи. — К., 2001.

Більське городище та його округ (до 100-річчя початку польових досліджень). — К., 2006.

Болтрик Ю. Курган Чортомлик — могила царя Атея // АНТ, 2000. — № 4–6.

Болтрик Ю., Кармазіна Л., Пробийголова О., Очеретний С. 2019. Житлово-господарські комплекси городища Лисуха. В: Болтрик, Ю. В. (ред.). Археологічні дослідження в Україні 2017, с. 297–301.

Высотская, Т. Н. Неаполь — столица государства поздних скифов. — Киев: Наукова думка, 1979.

Буйских С. Б. Фортификация Ольвийского государства (первые века нашей эры). — Киев, 1991.

Бунятян К. П., Мурзин В. Ю., Симоненко О. В. На світанку історії. — Киев, 1998.

Виноградов Ю. Г. Политическая история Ольвийского полиса в VII–I вв. до н. э. — Москва, 1989.

Виноградов Ю. А. Счастливый город в войне. Военная история Ольвии VI в. до н. э. — IV в. до н. э. — С.-Петербург, 2006. — С. 98–109.

Виноградов Ю. Г., Карышковский П. О. Каллиник, сын Евксена. Проблемы политической и социально-экономической истории Ольвии второй половины IV в. до н. э. // ВДИ, 1982 — № 4; 1983 — № 1).

Дараган М. Н. Начало раннего железного века в Днепровской Правобережной Лесостепи. — Київ: КНТ, 2011.

Гаврилюк Н. А. Домашнее производство и быт степных скифов. — Киев, 1989.

Галанина Л. К. Келермесские курганы. — Москва, 1997.

- Геродот История в девяти книгах. /пер. Г. А. Грановского. — Ленинград, 1972.
- Горелик М. В. Оружие Древнего Востока. — Москва, 2003.
- Григорьев В. П. Захоронение тяжеловооруженного скифского воина у с. Гладковщина // Древности скифов. — Киев, 1994. — С. 63–79.
- Давня історія України. — Т. 2 (Киев, 1998).
- Дьяконов И. М. Киммерийцы и скифы на древнем Востоке // РА. 1994. № 1.
- Зубарь В. М., Буйских А. В., Кравченко Э. А., Русяева М. В. Херсонес Таврический в третьей четверти VI — середине I вв. до н. э. — Киев: Академперіодика, 2005.
- Етнічна історія давньої України. — Київ, 2000.
- Зайцев Ю. П. Неаполь Скифский. — Симферополь, 2003.
- Зубарь, В. М., Сон, Н. А. Северо-Западное Причерноморье в античную эпоху, МАИЭТ, Supplementum, 3, 2007.
- Ильинская В. А., Тереножкин А. И. Скифия VII–IV вв. до н. э. — Киев, 1983
- Ковпаненко Г. Т. Сарматское погребение I в. н. э. на Южном Буге. — К., 1986.
- Крыжицкий С. Д. Архитектура античных государств Северного Причерноморья. — Киев, 1993.
- Ковпаненко, Г. Т., Бессонова, С. С., Скорый, С. А. Памятники скифской эпохи Днепровско-лесостепного Правобережья, Киев: Наукова думка, 1989.
- Колотухин, В. А. Горный Крым в эпоху поздней бронзы — начале железного века, Київ: Южногородские ведомости, 1996.
- Кравченко, Е. А. Кизил-кобинська культура у Західному Криму, Київ, Луцьк: ІА НАНУ, 2011.
- Кравченко, Э. А., Горбаненко, С. А., Горобец, Л. В., Кройтор, Р. В., Разумов, С. М., Сергеева, М. С., Яниш, Е. Ю. От бронзы к железу: хозяйство жителей Инкерманской долины, Київ: ІА НАНУ, 2016.
- Кравченко Е. А., Горбаненко С. А., Журавльов О. П., Пейфтиць Д. М., Полідович Ю. Б., Сергеева М. С., Шелехань О. В. Хотівське городище (новітні дослідження). Київ, ІА НАНУ, 2017.
- Кравченко, Е. А. До питання про початок раннього залізного віку у Криму, Наукові студії. Датування — хронологія — періодизація. Різні аспекти часу в археології, 9, 2016. — С. 164–177.
- Крушельницька, Л. Чорноліська культура Середнього Придністров'я, Львів: Наукова бібліотека ім.В.Стефаника НАН України, 1998.
- Лесков, А. М. Горный Крым в I тысячелетии до нашей эры, Київ: Наукова думка, 1965.
- Мазетти К. Война Дария I со скифами и вавилонская пророческая литература//ВДИ, 1982. — № 3. — С. 106–110.
- Максимов Е. В. Зарубинецкая культура на территории УССР. — Киев, 1982.
- Малеєв Ю. Н. Гальштатские городища в Западной Подолии// Межплеменные связи эпохи бронзы на территории Украины. — Киев, 1987. — С. 86–101.
- Манцевич А. П. Курган Солоха. — Ленинград, 1988.
- Махортых С. В. Киммерийцы на Северном Кавказе. — Киев, 1994.
- Мелюкова А. И. Скифия и фракийский мир. — Москва, 1979. — 256 с.
- Мінжулін О. І. Реконструкція захисного озброєння скіфського воїна з поховання V ст. до н. е. Біля с. Гладківщина// Золото Степу. — 1987. — С. 137–142.
- Менжулін О. Реставрація творів з металу. — Киев, 1998. — С. 134–149.
- Мозолевський Б. М. Товста Могила. — Київ, 1979.
- Мозолевский Б. Н., Полин С. В. Курганы скифского Герроса IV в. до н. э. — Киев, Стилос, 2005.

- Мурзин В. Ю. Скифская архаика Северного Причерноморья. — К., 1988.
- Мурзин В. Ю. Происхождение скифов: основные этапы формирования скифского этноса. — Киев, 1990.
- Паркер В. О чем умалчивает Геродот. Заметки о передаче сведений о киммерийцах у греческих авторов помимо Геродота // ВДИ. 1998. № 4.
- Пуздровский, А. Е. Крымская Скифия II в. до н. э. — III в. н. э. Погребальные памятники, Симферополь: Бизнес-Информ, 2007.
- Русяева А. С., Супруненко А. Б. Исторические личности эллино-скифской эпохи. — Киев-Комсомольск, 2003. — С.95-106.
- Сельская округа Ольвии. — Киев, 1989
- Сергеев Г. П. Олонештский античный клад//ВДИ, 1966. — № 2. — С.132-142.
- Скорый, С. А. Курган Переп'ятиха (До етнокультурної історії Дніпровського Лісостепо-вого Правобережжя). Київ: Наукова думка, 1990.
- Скорый С. А. Курган Переп'ятиха. — Киев, 1990.
- Скорый С. А. Киммерийцы в Украинской Лесостепи. — Киев-Полтава, 1997.
- Тереножкин А. И., Мозолевский Б. Н. Мелитопольский курган. — Киев, 1988.
- Фабрициус, І. Тясминська експедиція, Археологічні пам'ятки УРСР, т. II, Київ: Видавництво АН УРСР, 1949. — С. 80-111.
- Фіалко О., Болтрик Ю. Напад скіфів на Трахтемирівське городище. — К., 2003.
- Черненко Е. В. Скифский доспех. — Киев, 1968.
- Черненко Е. В. Скифские лучники. — Киев, 1981.
- Черненко Е. В. Скифо-Персидская война. — Киев, 1984.
- Черненко Е. В. Лицарі Великої Скіфії// Золото Степу. — 1987. — С. 131-135.
- Шелов Д. Б. Скифо-македонский конфликт в истории древнего мира // Проблемы скифской археологии. — Москва, 1971.
- Шрамко Б. А. Бельское городище скифской эпохи (город Гелон). — Киев, 1987. — 183 с.
- Щеглов А. Н. Северо-Западный Крым в античную эпоху. — Ленинград, 1978.
- Хухутаишвили, Д. А. Производство железа в Древней Колхиде, Тбилиси: Мецниереба, 1987.
- Шрамко, Б. А. Бельское городище скифской эпохи (город Гелон), Київ: Наукова думка, 1987.
- Alekseyev A. Yu. Scythian Kings and "Royal" Burial Mounds of the Fifth and Fourth Centuries BC // Scythians and Greeks, 2005. — P. 39-55.
- Chochorowski J. 1996 // Koczownicy Ukrainy. Katalog Wystawy. — Katowice, 1996. — S.107-138.
- Greek and Cypriote Antiquities in the Archaeological Museum of Odessa. — Nicisia, 2001.
- Childe, V.G. 1944. Archaeological Ages as Technological Stages, London: Cobbet.
- Zanoci, A. 2015. Tipology and evolution of gates and access into early hallstattian fortress in Tisa-Dniester space, Tirageia. SN, vol. IX [XXIV], nr. 1, p. 7-29.

ЧАСТИНА II

Історія

Степи сарматські

Олександр Симоненко

Землі сарматів простяглися у Великому євразійському поясі степів від Західного Казахстану до Угорщини. Як усі кочовики, сармати у пошуках нових пасовиськ були змушені постійно просуватися на захід, адже зі сходу до їхніх кочівель підступали пустелі й гори Центральної Азії, за якими лежали володіння Піднебесної імперії — Китаю.

Проте не лише брак та виснаження пасовиськ примушували сарматів рухатися на захід. Кочове скотарство само по собі ніколи не давалономадам достатку, заможності. Адже основне їхнє добро — худобу — було дуже легко втратити. Посуха або сувора зима, напад ворогів, хвороба або вовки могли за кілька днів зробити зі степового багаття старця. У степу не росли виноград, дині та персики, і навіть необхідний кожній людині хліб не вміли та й не хотіли вирощувати кочовики — таку долю їм визначила історія. Ось чому сармати завжди прагнули на захід, до кордонів осілих землеробських народів — там силою або за гроші можна було отримати все те, чого не було в них.

Там спокусливо білили на берегах Понту Евксинського (так давні греки називали Чорне море) заможні торгові міста: Пантікапей — столиця Боспорського царства, Херсонес, Ольвія; звідти купці привозили розкішні золоті прикраси, дорогий посуд, смачну оливкову олію, ароматне п'янке вино. І якщо бракувало золота для розрахунків із купцем, залишалася найтвердіша валюта — сталь меча. Бо у сарматів кожний чоловік був досвідченим і сміливим кінним воїном, а їхнє військо завжди тримало у страху сусідні землеробські народи. Під загрозою зброї номади накладали на землеробів данину, таким чином отримуючи і необхідні продукти, і предмети розкоші.

В уявленнях античних географів межею Європи та Азії була річка Танаїс (Дон). У II ст. н. е. великий географ Клавдій Птолемей поділив країну сарматів на дві частини, назвавши їх Азіатською і Європейською Сарматіями. Європейська Сарматія займала землі сучасної України, Молдови, частини Румунії та Угорщини. Майже навпіл ділила її ще одна велика річка — Борисфен (Дніпро). Він і був до рубежу нової ери західною межею сарматських земель.

Деякі події історії сарматів зафіксували у своїх працях стародавні автори — китайські, грецькі та римські історики, географи, письменники, поети, політичні діячі.

Але головним джерелом наших знань про сарматів є археологічні пам'ятки. Єдиним видом таких археологічних пам'яток є курганні поховання — адже як кочовики сармати не мали постійних поселень.

Сармати жили у надзвичайно динамічну добу, контактували з багатьма давніми державами та народами — Китаєм, кочовиками Центральної Азії та Сибіру, жителями середньоазіатських держав Согдіани, Бактрії та Хорезму, Парфянським царством та іншими країнами Близького Сходу, з античними містами на північному узбережжі Чорного моря, кельтським та германським населенням Європи, Римською імперією.

Походження сарматів та їхній прихід у Понтійські степи

Олександр Симоненко

Сарматська доба історії України (II ст. до н. е. — IV ст. н. е.) збігається з кількома великими епохами світової історії. Початок її припадає на фінал еллінізму, більша частина сарматської доби збігається з римським часом, а заключна фаза захоплює початок доби Великого переселення народів. Саме через це сарматський період має певні, притаманні тільки йому, особливості.

Перша з них полягає у тому, що грандіозні політичні та етнічні зрушення в античному світі, що супроводжували зміну однієї доби іншою, відбивалися на політичних та культурних реаліях варварського оточення античних держав — отже, і сарматів теж. Другою особливістю сарматської доби на території України є прийшлий, міграційний характер сарматської культури. Кожна зі своєрідних міграційних «хвиль» сарматів формувалася поза межами Північного Причорномор'я, на сході. Таким чином, історія та археологія сарматів Північного Причорномор'я тісно пов'язана з історією та археологією східних сарматських земель — степів від Дону до Уралу.

Головним культурним та політичним катаклізмом доби еллінізму (III–I ст. до н. е.) стали на диво швидкоплинний занепад і загибель колись могутньої Скіфії. Вважалося, що цьому спричинилася сарматська навала, але сучасні дослідження виявляють більш складну картину.

Занепад кочового скотарства спричинив за собою зміни у суспільстві — скорочення народжуваності, підвищену смертність, вимушені міграції тощо. Неможливість вести звичне життя, зубожіння і невпевненість у завтрашньому дні негативно позначаються на психічному стані суспільства та, зазвичай, викликають соціальні кризи: занепад влади і суспільної моралі, посилення маргінальних тенденцій, війни та внутрішній безлад. Імовірно, всі ці чинники призвели до падіння царської влади у Скіфії та розпаду її на окремі, не пов'язані між собою області. Можливо, безпосереднім поштовхом до політичної загибелі Скіфії стала невідома нам конкретна фатальна подія: змова при дворі, невдалий заколот або припинення владної династії. Так або інакше, скіфська держава перестала існувати — в степу припинили зводити багатющі царські кургани, занепали поселення, і між Доном та Південним Бугом нам не є відома жодна скіфська пам'ятка, що датується пізніше за перші два десятиліття III ст. до н. е. Залишки скіфського населення посунули на захід, на територію Бессарабії та у пониззя Дунаю. Тут розкопані скіфські могильники першої чверті III ст. до н. е. Градешка, Кугурлуй, Дервент та синхронні їм поселення.

У 60-ті роки III ст. до н. е. орда «варварів» із районів Кубані і Дону (меоти та савромати) прокотилася навалою через усе Північне Причорномор'я. Про це свідчить загибель або руйнування багатьох античних поселень від дельти Дону до Дністровського лиману. Імовірно, що саме цю навалу мав на увазі автор I ст. до н. е. Діодор Сицилійський, коли писав у своїй праці «Історична бібліотека»: *«Савромати, багато років по тому зробившись сильнішими, спустошили значну частину Скіфії та, до ноги винищуючи переможених, перетворили більшу частину країни на пустелю»*. Завойовники зсунули на захід решту степових скіфів Подніпров'я, підкорили нащадків скіфського населення Подунав'я IV ст. до н. е.

та осіли на Дністрі, де утворився останній осередок скіфської степової культури. Тамтешні скіфи, яких очолювала східна (меотська або савроматська) аристократія, залишили яскраві археологічні пам'ятки — Тираспольські кургани.

Савромати та сармати

Сармати — споріднені зі скіфами кочовики східно-іранської мовної групи. Уперше ці численні племена згадуються у праці Геродота (V ст. до н. е.) під назвою «савромати». На думку В. Фасмера, грецька назва «савромат» походить від давньо-іранського «saogmant», що означає «оперезаний мечем» або «той, хто носить меч». В іранському героїчному епосі «Авеста» згадуються племена «сайріма», які жили біля річки Ра (так у давнину звалася Волга). Час створення «Авести» відноситься до доби пізньої бронзи, тобто XIV–XII ст. до н. е. За археологічними даними, у формуванні савроматської спільноти провідне місце посідали племена андронівської культури, що їх пов'язують із славетними аріями «Авести» та давньоіндійського епосу «Рігведи».

За Геродотом, савромати жили на схід від Дону. Тому археологічні пам'ятки кочової культури VI–III ст. до н. е., знайдені в приуральсько-поволзьких степах протягом останніх ста років, учені вважають такими, що належать савроматам. Савроматська археологічна культура поділяється на два варіанти: самаро-уральський та волго-донський. Перший пов'язується археологами з іседонами, які згадуються античними авторами десь за Волгою, а другий — із савроматами Геродота.

Територія донських савроматів межувала на заході зі Скіфією. Незважаючи на спорідненість та безпосереднє сусідство зі скіфами, савромати майже не залишили археологічних слідів в Україні. Тут відомо тільки два савроматських поховання — Ушкалка та Грушівка у районі Нікополя (Дніпропетровська обл.). Це свідчить про те, що обидва народи розвивалися кожен у своєму середовищі, не змішуючись навзаєм.

Постійно назва «сармати» починає зустрічатися у писемних джерелах із кінця II ст. до н. е. Утім, за літературною традицією, грекомовні автори й далі користувалися терміном «савромати». Пліній Старший прямо написав: «...сармати (грецькою — савромати)...», тобто, на його думку, «сармати» — латинська форма назви «савромати».

Поява у II ст. до н. е. в античних джерелах назви «сармати» збігається з виникненням нової археологічної культури — ранньосарматської або прохоровської. Її ареал частково збігається з ареалом савроматської, а деякі риси свідчать, що в генезі прохоровської культури брали участь пізні савромати і прибулі з районів Монголії та Західного Китаю споріднені савроматам іраномовні кочовики. Носіїв ранньосарматської культури вже можна вважати сарматами писемних джерел. Отже, сармати якоюсь мірою були нащадками Геродотових савроматів, але з переважанням у генезі східних компонентів.

Племена та племінні союзи

На межі III та II ст. до н. е. сарматські племена мешкали на величезній території степів від Західного Казахстану до Дону. Осередки археологічної культури ранніх сарматів досліджені у Південному Приураллі, в степах між Волгою та Уралом, в пониззях Волги та Дону, в басейні Кубані.

Найдавніші відомості про назви окремих сарматських племен або племінних союзів містяться у праці Страбона «Географія», яку вчений написав наприкінці I ст. до н. е. та доповнював ще на початку I ст. н. е. Вважають, що дані Страбона про племінний склад сар-

матів запозичені з більш ранніх джерел. За Страбоном, на Танаїсі мешкали аорси, а далі на схід, на Волзі та у Прикаспії — верхні аорси. «По Ахардею», тобто на Кубані, мешкали сіраки. На території сучасної України Страбон вміщує два сарматських угруповання — язигів та роксоланів.

У середині I ст. н. е. в полі зору античних авторів з'являється ще одне сарматське угруповання — алани. Йосиф Флавій називає їх «частиною скіфів, що мешкає навколо Меотійського озера» (Азовське море). Пліній Старший вміщує аланів уже на території сучасної України, разом із роксоланами. Останні дослідження дозволяють припускати, що алани не були власне племенем або якимось окремим народом.

Найімовірніше, це назва сильного та заможного аристократичного роду або клану далекого східного походження (ймовірно, з районів Алтаю та Північно-Західної Монголії). Алани набули політичної гегемонії над рештою сарматських угруповань, і з кінця II ст. н. е. в писемних джерелах згадується тільки їхнє ім'я. У другій половині III ст. н. е. вони, за Амміаном Марцелліном, поділялися на «аланів-танаїтів», які кочували навколо Танаїсу, та «європейських аланів» — мешканців Подунав'я.

Таким чином, відбулося характерне для давнини явище — ім'я панівного роду перейшло на весь народ. У I ст. н. е. алани були нечисленним родом або кланом, що очолював створений ними племінний союз. У II ст. ім'я аланів поширилося на решту сарматів, і поступово вони стають знаними античному світові саме під цією назвою. Нарешті, у пізньоримський час (із середини III ст. н. е.) вже всі сарматські племена не знають для себе іншої назви і під ім'ям аланів фігурують у писемних джерелах. Назва клану стала назвою народу.

Племена, царі, війни

Відома нам з писемних джерел історія сарматів — це відомості про різні племена, їх царів та війни, які вони вели з сусідами — Боспорським царством, Ольвією і навіть із Римом. Еллінський автор I ст. до н. е. Полібій згадує, поміж іншим, про мирну угоду 180–179 рр. до н. е., укладену між царями Фарнаком Понтійським та володарями Пергаму і Віфінії. До цієї угоди Фарнаком були залучені як гаранти «з числа азіатських володарів Артаксій, правитель більшої частини Вірменії та Акусілох, з числа європейських — Гатал, цар сарматський...». В античні часи кордоном між Європою та Азією вважався Танаїс (Дон). Отже, володіння Гатала мали розташовуватися на захід від Дону, в Європі. Проте з інших місць твору Полібія стає зрозуміло, що він називав Танаїсом не Дон, а Кубань. Таким чином, «європейський» цар сарматів Гатал мав володарювати десь у Прикубанні, тобто був царем сіраків.

Описуючи землі за Керченською протокою (Боспор Кіммерійський), Страбон в одному місці пише, що сіраки «тягнуться на південь до Кавказьких гір; вони частиною кочовики, частиною живуть у наметах та займаються землеробством». В іншому розділі вчений пояснював: «...сіраки є, мабуть, вигнанцями племен, що живуть вище (тобто північніше. — Авт.), а аорси мешкають на північ від сіраків. Коли Фарнак володів Боспором (тобто з 63 по 47 рр. до н. е. — Авт.), Абеак, цар сіраків, виставив 20.000 вершників... Аорси, втім, живуть за течією Танаїса, а сіраки — за течією Ахардея, котрий витікає з Кавказьких гір та впадає у Меотиду».

Відомий римський вчений Пліній Старший писав у своїй праці «Природнича історія», змальовуючи північний берег Чорного моря: «Весь цей простір (від Ольвії до сучасної Тендрівської коси. — Авт.) займають скіфи-сарди та сіраки». Парадоксально, але на цій

території немає ані пам'яток загадкових скіфів-сардів, ані добре знайомих нам по Кубані пам'яток сіраків. Пліній або помилився, або повторив чийсь помилку. Утім сіраки були на нашій території, але значно раніше, за часи Плінія.

На жаль, давні греки не ставили на своїх декретах дату їх видання, тому датування грецьких написів не завжди є простою справою. Відомий антикознавець П. Й. Каришківський за просопографічними даними (тобто за особливостями зображення літер та стилістикою напису) датував декрет першим десятиліттям II ст. до н. е. Отже, діяльність Протогена тривала приблизно на межі III і II ст. до н. е. За що ж удостоївся декрету цей громадянин?

Той час видався дуже скрутним для Ольвії. Внаслідок постійних неврожаїв міська казна була порожня — адже торгівля збіжжям з метрополією була основною статтею доходу. Городянам постійно загрожував голод; хліб подорожчав, а коштів на закупівлю його у властей не вистачало. Протоген, будучи вельми заможною людиною, постійно то позичав місту великі суми, то сам купував зерно, то надавав його у кредит без відсотків і з відстроченням сплати. Коли місту загрожував напад кельтських племен галатів та скирів, які «уклали союз», Протоген своїм коштом збудував оборонні мури. Проте нас цікавить ще одна сторона добродійної діяльності Протогена. Ось як про це розповідає декрет: «...коли цар Сайтафарн прибув до Канкіту й вимагав дарунків, що давалися йому з нагоди проїзду, а суспільна казна була порожня, він (Протоген. — Авт.) на прохання народу дав 400 золотих; ...і за жерця Іродора, коли з'явилася сила-силенна саїв за отриманням дарунків, а народ не спромігся їм дати і попросив Протогена допомогти його обмеженим обставинам, він, виступивши, запропонував 400 золотих; ...він запропонував від себе не менше 1500 золотих за рахунок майбутніх доходів, з яких були вчасно задоволені багато хто із скіптроносців, й немало дарів було вигідно приготовано для царя (Сайтафарна. — Авт.); ...за жерця Плістарха, коли цар Сайтафарн з'явився на той бік за дарунками і архонти, скликавши народні збори, оголосили про прибуття царя і про те, що в казні немає жодних сум, Протоген, виступивши, дав 900 золотих; і коли ж послі Протоген та Аристократ узяли ці гроші і з'явилися до царя ...цар, незадоволений дарунками, розгнівався і виступив у похід... внаслідок чого народ, зібравшись, жахнувся...».

Отже, Протоген неодноразово відвертав від міста не лише голод, а й реальну небезпеку війни, бо загадковий Сайтафарн і його саї були ніким іншим, як кочовиками, що приходили за даниною, названою у декреті «дарунками». Як бачимо, данина ця була постійною і виплачувалася не тільки особисто царю, але і його воєначальникам — «скіптроносцям». Хто ж вони, ці грізні вороги Ольвії, що так нажахали ольвійський народ?

Виходячи з назви, це були ираномовні кочовики, оскільки корінь слова «саї» — іранське «хсаја», що означає «цар» і його синоніми. Отже, назва «саї» перекладається як «царські» або «царственні». На жаль, ця назва не згадується більше в жодному джерелі. У «Географії» Страбона і у Мітрідатових війнах Аппіана згадуються «царські сармати» (Страбон) або «царські язиги» (Аппіан). Обидва повідомлення відносяться до кінця II — початку I ст. до н. е. Про якесь відношення до сарматів говорить і корінь «фарн» в імені Сайтафарна, яке перекладається як «сила (успіх) саїв».

«Вирахувавши» нібито сарматську належність саїв, вчені розгубилися — ані навколо Ольвії, де мали жити саї, ані на всій території Правобережної України немає археологічних пам'яток сарматів. Де ж шукати цих загадкових саїв, звідки вони приходили під ольвійські мури?

На лівому березі Дністра біля Тирасполя, в районі сіл Глиноє, Чобручи, Паркани розташований великий курганний могильник. Розкопки цих курганів ще у XIX ст. розпочало

подружжя Стемпковських. Вони з 1896 по 1911 рр. дослідили 412 насипів, 65 з яких виявилися скіфськими. Майже рік у рік через сто років, з 1995 р., розкопки пам'яток Тираспольської групи продовжила експедиція Придністровського університету під керівництвом Євгена Ярового. Протягом п'яти років було розкопано ще біля 70 насипів, під якими були скіфські могили. Виходячи з матеріальної культури Тираспольських курганів, населення, що їх залишило, було войовничим та численним. Найімовірніше, це й були саї, які обкладали даниною Ольвію. Дістатися її було неважко — два кінних переходи розділяють Тирасполь та село Парутине, яке стоїть на Ольвії. А ймовірно кубанське походження чільної верхівки «тираспольців» пояснює, чому їхнього ватажка звали Сайта-**фарн** (згадайте царя сіраків Арі**фарна** та боспорського царя **Фарнака**, які теж жили і діяли неподалік Кубані).

Сарматський слід та спадщина в історії України

Провідне етнічне угруповання причорноморських степів у римський час, сармати, протягом усієї своєї історії контактували з іншими етносами нашого регіону. Насамперед це були мешканці античних міст — елліни; споріднені сарматам скіфські племена Нижнього Дніпра та Криму; в різний час — носії зарубинецької та черняхівської культур. Безумовно, політичні, етнічні і культурні контакти сарматів із цими народами різною мірою впливали як на перших, так і на других.

Розповсюдження речей сарматських типів — зброї, кінського спорядження, деяких форм одягу, прикрас, предметів убору — в матеріальній культурі античних міст перших століть н. е. отримало в науковій літературі не зовсім вдалу назву сарматизації. Насправді може йтися тільки про своєрідну культурну вуаль, до того ж у тих сферах життя, куди сармати дійсно могли привнести щось прогресивне і корисне: військова справа, скотарство, деякі галузі ремесла. Вивчення складу населення античних міст за даними ономастики, просопографії, поховального обряду не дає підстав стверджувати про відчутну етнічну сарматизацію місцевих еллінів. Ані в Ольвії, ані в Херсонесі сарматський етнічний компонент не був більш-менш помітним.

Протягом півтора століть сармати контактували з населенням зарубинецької культури, яка вважається праслов'янською. Щоправда, характер цих контактів — воєнні напади й данницькі відносини — спричинився, зрештою, занепаду останньої. Тому сподіватися на якусь участь сарматів у етнічних процесах зарубинецької культури, мабуть, марно. Виходячи з поодиноких знахідок зарубинецької кераміки й фібул в сарматських могилах півдня України і загальноісторичних уявлень, не варто виключати можливість попадання якоїсь частини зарубинецького населення у степ як полонених. Але навряд чи сармати зіграли відчутну роль в етнічному розвитку зарубинецької культури.

Навпаки, формування іншої культури «полів поховань» — черняхівської — проходило за активною участю сарматів. Дослідники вважають, що сарматський етнос був одним із компонентів південно-західного варіанта цієї поліетнічної культури. Археологічне підтвердження цього вірно вбачають у поширенні тут камерних могил і взагалі обряду інгумації, деяких типів кераміки і побутових речей. Сармати були сусідами праслов'ян та готів у черняхівській «квартирі», проте їхня реальна участь в етногенезі слов'ян взагалі і українців зокрема на цьому вичерпується. «Оперезані мечем» степові вершники стали часткою української історії, і не лише давньої — а навіть... середньовічної.

У XV–XVI ст. сармати стали причиною появи своєрідної історико-філософської та культурної течії — «сарматизму». Ця течія виникла у Речі Посполитій, до якої в ті часи входила

й територія України. Освічена польська та українська шляхта у пошуках своїх історичних коренів звернулася до античних авторів, передусім — до Птолемея, який вміщував на землях Речі Посполитої Європейську Сарматію. Славетні воїни давнини — сармати — своїми якостями (військова звитяга, завзятість, непереможність) дуже імпонували гоноровій шляхті. Стало престижним та важливим довести, що вона походить від сарматів.

«Сарматизм» став не лише ідеологією, але і живив тогочасну культуру — від поезії до живопису. Так, оспівуючи битву під Грюнвальдом, Мацей Стрийковський іменував рицарство Польщі та Литви «воярами сарматськими», які у нещадній битві «посідки рицарів-хрестоносців». «Сарматизм» зумовив багато особливостей шляхти на відміну від західноєвропейської аристократії: стилізовано-східний стиль парадного одягу (жупан), обладунків (їх відтворювали за зображеннями на колоні Траяна), особливі манери. Шляхта кровно й духовно сприйняла сарматизм, зробивши його унікальним стилем життя. Шляхтич-лицар особливо виділявся своїм гонором — честю, гідністю і хоробрістю — рисами, нібито притаманними саме стародавнім сарматам. Ідеологія сарматизму відбилася у мистецтві: відповідний стиль зображення шляхтича отримав назву «сарматського портрета».

Пам'яткою українського сарматизму став Густинський літопис (1623–1627 рр.). Найдавнішим населенням України літопис називає цимбрів (кіммерійців), що жили *«понад... Меотійським болотом»* (майже дослівне запозичення з багатьох античних авторів). Далі античні етноніми «венеди» та «сармати» у Густинському літописі стають єдиним народом «енетами» — давнім населенням Трої. Унаслідок міграції троянці-енети зайняли місце цимбрів у Сарматії: *«Енети... із Азії Меншої вийшли і, прийшовши до Сарматії, сарматами нареклися...»*.

Сарматизм іноді ставав аргументом у великій політиці. У Білоцерківському універсалі Богдана Хмельницького 1648 р. ідеться про те, що сармати, які жили на території України, розкололися, й певна частина їх (поляки) переселилася на землі Польщі. Вони в силу «пожадності» захопили Русь — своїх братів. У 1677 р. турецький султан, призначивши Юрка Хмельницького гетьманом у Немирові, надав йому титул князя (володаря) Сарматійського. Єрусалимський патріарх Досіфей у листуванні додавав до сану Київського і Галицького митрополита «пане всієї Сарматії Польської та Подільської». Так неймовірним чином назажди переплелися історія стародавньої легендарної країни Сарматії та України.

Життя сарматів

Олександр Симоненко

Побут та господарство

Життя та побут сарматів відтворюються за нечисленними писемними свідоцтвами, стародавніми зображеннями, археологічними матеріалами та етнографічними паралелями. До останніх відносяться спостереження дослідників за побутом та способом життя нечисленних кочовиків нового часу. І хоча загальні закономірності кочівництва залишилися незмінними з часів скіфів та сарматів, робити певні ототожнення стародавніх кочовиків із сучасними треба дуже й дуже обережно, з поправкою на етнічну та мовну різницю і на час, що минув.

Сукупність даних свідчить, що за житло сарматам правили, найімовірніше, юрти. Одну з таких юрт досить умовно зображено на фресці, що прикрашала стіну склепу I ст. н. е. в Пантікапеї. Порівняйте це зображення із сучасною казахською юртою, і ви зрозумієте, що я мав на увазі, говорячи про хибність прямого співставлення стародавніх та сучасних кочовиків.

Під час перекочівки сармати користувалися возами з наметами, які тягли воли. Цей вид транспорту оспіваний всіма античними авторами, які писали про скіфів або сарматів — таким дивним здавався грекам рухомий спосіб життя. Одне із сарматських угруповань — аорси — у греків звалося ще «*амаксобії*», тобто «*ті, хто живуть у возах*». Сарматські вози й намети згадують Страбон та Овідій. В сарматських похованнях на території України знайдено кілька коліс від візків із 12–14 спицями.

Кочовий побут зумовлював склад їжі та домашнього начиння. Хоча в розпорядженні археологів майже немає матеріальних залишків сарматського «меню» (крім кісток вівці, знайдених у похованнях), не буде помилкою вважати, що в їхньому раціоні помітну роль відігравала м'ясна їжа. За етнографічними паралелями, значну частину м'ясного столу мала становити конина, але в поховальному обряді вона чомусь не використовувалася. Популярними в кочовиків були молоко й молочні продукти (сир, кумис, сироватка), і сармати, ймовірно, не були винятком. Торговельні відносини і данина забезпечували сарматів продуктами землеробства: зерном, борошном, городиною, маслиною олією, вином.

Столовий та кухонний посуд сарматів досить різноманітний. За останній правили ліпні горщики різних типів. Столовим посудом були античні червоноглиняні та меотські сіроглиняні глеки, миски, келихи. Заможні кочовики дозволяли собі дорогий срібний, бронзовий та скляний посуд античного виробництва.

Одяг та прикраси

Нечисленні залишки — переважно з могил знаті — та не менш рідкісні зображення дають можливість реконструювати одяг сарматів. Чоловіки носили бавовняну або льняну сорочку та короткий замшевий, шкіряний чи сукняний каптан, що застібався фібулами, такі самі штани й короткі м'які чоботи. Каптан підперезувався поясом із залізною, бронзовою, срібною чи золотою пряжкою. Церемоніальні пояси ватажків мали дві симетричних

бляхи-застібки із зображеннями у звіриному стилі. Чоботи були іноді закріплені в підйомі ремінцями з пряжками, на кшталт м'якого взуття горців Північного Кавказу. За головне вбрання правив повстяний башлик або конічна шапка з хутра чи вовни. Костюм доповнювався сукняним плащем, що застібався фібулою на лівому плечі.

Жінки вдягали довгу сукню з рукавами до зап'ястя чи трохи вище. За східною модою зверху сукні носився розпашний халат, що застібався фібулою на грудях. Із того ж таки Сходу до гардеробу сарматської жінки потрапили шаровари, часто прикрашені на литках бісером. Голову вкривала широка хустка, що трималася за допомогою діадеми або начільної стрічки з тканини чи шкіри.

Одяг представників знаті був оздоблений нашивними золотими бляшками та золотим гаптуванням.

Амазонки і матріархат

Хто не чув міфів та легенд про амазонок — жінок-воїнів, які живуть без чоловіків й ведуть з ними звияжні війни? Проте мало хто знає, що в основі цих легенд лежать реальні відомості античних авторів про савроматів та сарматів. Ось як пояснює походження савроматів Геродот:

«Про савроматів розповідають таке: коли елліни вступили в боротьбу з амазонками (їх скіфи звать оюрп'ата́; ця назва в перекладі еллінською означає "чоловіковбивці"), то, як гласить легенда, елліни, перемігши їх у битві при Фермодонті (сучасна р. Терме на території Малої Азії. — Авт.) відпливли назад, везучи з собою на трьох кораблях амазонок, яких вони спромоглися захопити в полон. Останні у відкритому морі напали на чоловіків та порубали їх; але вони не знали кораблів та не вмiли впоратися ані з кермом, ані з вітрилами, ані з веслами й тому після вбивства чоловіків почали носитися по хвилях за волею вітру та прибули до Кремн на Меотійському озері (північне узбережжя Азовського моря. — Авт.): ці Кремни лежать у землі вільних скіфів. Покинувши тут кораблі, амазонки подалися до населеної місцевості; зустрівши перший табун коней, вони захопили його, сіли верхи та почали грабувати володіння скіфів.

Скіфи не могли пояснити собі того, що сталося, оскільки не знали ані їхньої мови, ані одяжі та дивувалися, звідки вони взялися; вони прийняли амазонок за чоловіків однакового віку та стали з ними до бою. В битві скіфи заволоділи трупами амазонок й таким чином узнали, що вони — жінки. Тоді скіфи на раді вирішили аж ніяк не вбивати більше амазонок, а послати до них наймолодших із свого середовища, приблизно в тій самій кількості, скільки було амазонок; юнакам було наказано затаборувати по сусідству з ними та робити все, що вони робитимуть, а якщо ті їх переслідуватимуть, не ставати з ними до бою, а тікати; коли ж вони припинять переслідування — повернутися. Так вирішили на раді скіфи, бажаючи мати дітей від цих жінок.

Юнаки, яких послали, почали виконувати цей наказ; амазонки, помітивши, що вони прийшли без усякого злого наміру, облишили їх; кожного дня обидва табори все більше та більше зближувалися. Юнаки, подібно до амазонок, нічого не мали з собою, крім зброї та коней, й тому вели однакове з ними життя, займаючись полюванням та наїздами.

Десь опівдні амазонки робили таке: вони розходилися по одній або парами, відходячи далеко одна від одної до вітру. Помітивши це, скіфи почали робити таке саме; один з них наблизився до однієї амазонки, що була на самоті; остання не відштовхнула його та віддалася йому, не пручаючись. Вона не могла з ним розмовляти, оскільки вони не розуміли одне

одного, й тому показала йому рукою наступного дня прийти на те ж саме місце та привести з собою ще одного, показуючи на мигах, щоби їх було двоє й що вона приведе з собою також іншу. Юнак, полишивши її, розповів про це товаришам. Наступного дня він сам прийшов на те саме місце і привів з собою іншого; він знайшов амазонку разом з іншою, які вже чекали. Решта юнаків, узнавши про це, також підманили до себе інших амазонок.

Після цього вони поєднали два табори та почали жити разом, причому кожен з юнаків мав за дружину ту, з якою вперше злягав. Чоловіки не спромоглися навчитися мови жінок, але жінки перейняли мову чоловіків...»

Далі, за Геродотом, амазонки запропонували чоловікам податися за річку Танаїс, оскільки відчували себе винними за те, що зруйнували країну скіфів та залишили батьків без синів. *«Юнаки погодилися на це. Вони переправились через Танаїс, а потім три дні йшли на схід від Танаїса та три дні на північ від Меотіди. Прибувши до місцевості, де живуть і нині, вони оселилися там (за такими координатами це степи межиріччя Дона й Волги. — Авт.). Відтоді савроматські жінки здавна живуть у такий спосіб: вони їздять верхи на полювання з чоловіками та без них, виходять на війну та носять однаковий з чоловіками одяг. Савромати розмовляють скіфською мовою, але здавна зіпсованою, позаяк амазонки не оволоділи нею остаточно»,* — писав Геродот.

Про те, що сарматські жінки сміливо їздять верхи, воюють нарівні з чоловіками та користуються рівними з ними правами, писали Ефор, Псевдо-Скімн, Псевдо-Гіппократ і багато інших давніх авторів. Їм, звиклим до відмінного становища жінки у Давній Греції, така свобода звичаїв здавалася чимось дивним. Настільки, що Євдокс із Кніду назвав сарматів — «керовані жінками», а потім це сполучення стало кочувати з одного твору до іншого. У сучасній науці ці дані давніх авторів породили гіпотезу про існування у сарматському суспільстві пережитків матріархату, тобто тієї доби, коли керівну роль відіграла жінка.

Археологічним доказом існування пережитків матріархату в сарматів вважали жіночі поховання зі зброєю, яких у сарматів не так уже багато. У степах на схід від Дону в V–IV ст. до н. е. жіночі поховання зі зброєю складають 8,3 %, в II–I ст. до н. е. їхня кількість зменшується до 2,4 %, у I ст. — середині II ст. н. е. їх немає взагалі. На території України невідоме жодне поховання озброєної сарматської жінки. Слід зазначити, що зброю знайдено у 29 % могил посполитих скіф'янок IV ст. до н. е, тобто більше, ніж у савроматів цього ж часу. Могили озброєних жінок є і у середньовічних кочовиків.

Таким чином, поховання жінок зі зброєю не є специфічно сарматським явищем. Тим паче вони не відбивають якись там пережитки матріархату. Кочове суспільство доби раннього заліза, поза сумнівом, було патріархальним. Проте через специфіку способу життя номадів, коли дуже часто чоловіки уходили у перекочівлі з худобою, брали участь у дальніх рейдах та війнах на чужій землі, гинули у боях, жінки кочового суспільства мали вміння володіти зброєю, щоб за необхідності захистити себе й рід. Ця специфіка взагалі сприяла деякому відносно незалежному стану жінки в кочовому суспільстві порівняно з осілоземлеробським.

У кочовому суспільстві жінка завжди мала відносно більшу свободу і користувалася багатьма — «чоловічими», з погляду давніх греків, — правами. Таке її становище було зумовлено самим кочовим скотарським побутом. Жінка завжди могла на рівних із чоловіком займатися головною справою — скотарством (адже й зараз на фермі жінки пораються з коровами, вівцями не гірше за чоловіків, а в кінному спорті часом і перемагають їх). Не виключена й можливість існування у сарматів певних вікових груп, як у середньоазіат-

ських кочовиків, під час перебування в яких дівчат навчали володіти зброєю, їздити верхи тощо. У зв'язку із цим показовими є дані Псевдо-Гіппократа: *«Вони (сарматки. — Авт.) залишаються у дівках, поки не вб'ють трьох ворогів... Здобувши собі чоловіка, вони кидають їздити верхи, поки не постане необхідність у загальному поході»*.

І ще одна обставина підтримувала археологів в їхній помилці щодо пережитків матриархату у сарматів. Досить часто в жіночих похованнях знаходять предмети культу — жертвні кам'яні блюда-віттарі, амулети, різні магічні предмети (фігурні жезли, курильниці тощо). Вони вказують на те, що у культових діях головну роль відігравали жінки, причому в чоловічих похованнях жодних явно культових предметів не було. Але ж і у «патріархальних» Греції та Римі жінки-жриці й вішунки — бітії, весталки, піфії — служили богам нарівні з чоловіками! Головуюча роль жінки в обрядах та ворожбі була визначена самою природою — як матері, яка продовжує рід та зберігає домівку. Тонка ж і чутлива її психіка більш, ніж чоловіча, схильна до впадання у транс або до передчуття будь-яких (переважно, чомусь, неприємних) подій. Тому недивно, що у сарматів жінки були служительками культу — жрицями та чаклунками.

Матріархат сарматів чи бодай його пережитки підтверджувала, як здавалося, ще одна обставина — наявність напрочуд багатих поховань знатних жінок. Але поховання багатих і знатних жінок є і в інших кочовиків. Тут є цікаве інше сполучення — як правило, знатні і багаті небіжчиці-сарматки були, виходячи з речей, водночас і жрицями. Щоправда, їхні нечисленні поховання були, головним чином, знайдені випадково ще наприкінці XIX ст., начисто пограбовані у давнину, і уявлення про них ми мали завдяки декільком уцілілим золотим прикрасам.

Однак знахідки другої половини XX ст. додали чимало цікавого до цієї теми. У 1974 р. експедиція Інституту археології Академії наук України під керівництвом Галини Ковпаненко в кургані Соколова Могила на північ від Миколаєва дослідила непограбоване багатюще поховання сарматської «цариці».

На дні досить великої — площею 2,6 x 1,8 м, глибиною 1,6 м — ями, перекритої дерев'яними плахами, лежав скелет жінки 45–50 років. Тіло небіжчиці поклали на дерев'яні носилки з трав'яною подушкою, руки за обрядом знатних небіжчиків були зігнуті у ліктях і трохи розкидані. Під поділ сукні, крім того, було підкладено своєрідний каркас із кори. З часом кора висохла, загнула, зламалася навпіл, і шматки шовку затисло між її пластинами.

Знатну сарматку було поховано у найкращому одязі та прикрасах. Чоло вінчала діадема з халцедонових і сердолікових намистин, а кінці її прикрашали дві халцедонових, оббитих золотим дротом, підвіски у вигляді змій. Вуха прикрашали золоті сережки з гранатовими вставками та підвісками з гірського кришталю у вигляді амфор. На шиї було знайдено три намиста — два золоті ланцюжки якнайтоншої роботи (причому одне з них прикрашали амфороподібні підвіски з гранату, а кінці другого були інкрустовані вставками яшми), а третє з витончених сердолікових, халцедонових, аметистових, моріонових і золотих, інкрустованих емаллю, намистин. На зап'ястках обох рук, кисті яких чомусь були відсутні, були два золоті браслети з перевитими обручами та ромбоподібними щитками, прикрашеними зерню та вставками сердоліку. Щитки з'єднувалися з обручем мініатюрними шарнірами, один з яких — роз'ємний — замикався золотою шпилькою на ланцюжку. Трохи нижче відсутніх кистей лежала дещо дивна знахідка: чудовий золотий ажурний перстень з атрибутами єгипетської богині Ісіді, інкрустованими вставками шпінелі ...із фалангою людського пальця всередині.

На сарматці була шовкова сукня, фарбована дорогоцінним у ті часи пурпуром. По грудях та рукавах йшли тонкі смужки мініатюрних золотих нашивних бляшок, манже-

ти прикрашали золоті інкрустовані намистини з напівкоштовних камінців, а поділ був багато розшитий золотими нитками. Кілька рядів вишивки складали широкий орнаментальний фриз, фрагменти якого збереглися завдяки тому, що їх затиснуло шматками кори. Поверх сукні вона носила синій халат, борти, рукави та бокові розрізи якого було рясно розшито дрібними золотими бляшками. Халат і сукня застібалися двома знайденими на грудях золотими фібулами, одна з яких, як і перстень, була з атрибутами Ісіді. Цікаво, що зробили її з щитка грецької або єгипетської сережки, коли він відламався або нижня частина сережки загубилася. Такі сережки є в колекціях Британського музею та Метрополітен-музею. Вони більш ранні, ніж поховання у Соколовій Могилі, ще II ст. до н. е. Доповнювали ансамбль розшиті золотом чобітки або взуття типу мокасинів.

Але більше, ніж розкішне вбрання, дивувало поховальне начиння. Чого тут тільки не було, і майже кожна друга річ була унікальною. В узголів'ї могили поміщалися, головним чином, посудини: ліворуч — розкішно орнаментований срібний глек сирійської або єгипетської роботи і зроблений у Фракії срібний канфар, праворуч — ритуальна дерев'яна сарматська чаша з вінцями, окутими золотими пластинами, і римське бронзове відерце-сітула. А поряд із дерев'яною чашею щось абсолютно неймовірне — кам'яна булава катакомбної культури доби середньої бронзи, тобто річ на 1,5 тисячі літ старіша за це поховання! Ця булава і знайдена тут таки вістря скіфської стріли VI ст. до н. е. поповнили серію знахідок із сарматських могил, що відносяться до значно більш ранніх часів. Знаходячи стародавні речі, сармати вважали їх знаками богів і використовували як амулети. Поруч лежало чудове бронзове люстро бактрійської роботи зі срібною позолоченою ручкою у вигляді фігурки бога або героя, що сидить «по-турецьки».

Варто зазначити, що і дзеркало, і віяло з люстрами були встановлені саме біля голови — точніше, біля обличчя — похованої. Адже люстра у давніх людей вважалися віддзеркаленням душі людини, тому в могилі їх клали або біля обличчя, або з лівого боку грудей, біля серця. У сарматів іноді практикувався звичай розбивання дзеркал перед вміщенням у могилу — зі смертю людини потрібно було «вбити» її віддзеркалення. Щоправда, в Соколовій Могилі всі дзеркала чомусь були цілими.

Біля ніг розташувалася група інших посудин — ритуальних і туалетних. Поряд із типово сарматською глиняною курильницею стояла китайська мармурова ступка з ручками у вигляді фігурок зайців, прикрашена меандровим орнаментом. Вона асоціюється з китайським міфом про зайця, що сидить на Місяці і готує в ступці еліксир безсмертя для Володарки звірів Сіванму. Поруч — алебастровий лекіф тонкої єгипетської роботи і унікальний кам'яний горщик. У ньому зберігся вміст — смоляниста речовина темно-коричневого кольору з різким запахом, що нагадує смолу і цвіль. Проте аналізи змогли лише визначити його рослинне походження, а склад залишився таємницею.

Ще одна група унікальних речей лежала в ногах могили, ймовірно, на купі квітів (так визначили склад залишків підстилки під ними палеоботаніки). Тут знаходилися дві тарілки римського виробництва — кругла з червоного скла і фаянсова у вигляді раковини *Sauri*. Поряд із ними лежало ще одне віяло. Воно зроблене також із червоної шкіри, має різьблену кістану ручку, увінчану зображенням дволикого Януса.

Якщо вміщення в жіночу могилу косметичних засобів і туалетних посудин — річ звична, то наявність в ній таких суто чоловічих атрибутів, як точило й ножі, вельми незвичайно. Адже склад заупокійних дарів строго регламентувався ритуалом, і жодна річ не потрапляла до могили випадково. Чим же займалася ця жінка за життя, якщо в її похованні

такий дивний набір речей? Відповідь на це дала знахідка залишків сумочки біля правого стегна похованої.

У ній лежала велика кількість різноманітних предметів: намистини та підвіски з мушель, кістки, напівкоштовних камінців (сердолик, яшма, агат, порфірит, гематит), бурштину, геширу, вапняку; намистини зі скла, золота каблучка із сердоликовою вставкою; залізні та бронзові персні з гемами, римська кістяна еротична статуетка; скіфське бронзове вістря стріли VI ст. до н. е., поодинокі і подвійні відерцеподібні підвіски із заліза та золота, бронзова підвіска у вигляді кисті руки, фалос із залізної конкреції, мініатюрна срібна посуда; підвіска з половини насіння італійської сосни пінії, що ніколи не росла на наших теренах, закінчення кістяного стилю для письма у вигляді кисті руки. Тут таки знайдено бронзового пінцета та голку.

До магічних предметів, що втілюють, найімовірніше, сили родючості, сармати віднесли римську вакхічну статуетку, що невідомо яким чином потрапила до них. Тут і зуби викопної акули, і раковина Сургеа, яка живе в Індійському океані, і насіння італійської сосни пінії — словом, будь-яка екзотична річ годилася як амулет. З іншого боку, сармати були знайомі і з античними уявленнями про амулети — адже саме в Римі в цій якості використовувалися підвіски у вигляді кисті руки і залізні персні. Магічною силою, за уявленнями сарматів, володіли намистини у вигляді жаб, жуків-скарабейв та зміїв — якраз такі, які входили до складу намиста і діадемі жінки, похованої в Соколовій Могилі.

То хто ж вона була — цариця або жриця? Звичайно, безліч предметів із золота й срібла, багатий одяг вказують на те, що покійна належала до заможного прошарку. Проте величезна кількість амулетів говорить про те, що ця пані суміщала адміністративні функції з культовими. Але що цікаво: більшість її амулетів служила хтонічним, тобто підземним, темним силам. Саме їх символізували жаби, змії, риби, жуки. Найімовірніше, вона була не просто жриця, а чаклунка й віщунка. За патологічними змінами на кістках антропологі встановили, що ця жінка була хвора на сифіліс у важкій формі і, можливо, від нього й померла.

Найбільшою сенсацією була знахідка в могилі фрагментів шовкових тканин із золотим гаптуванням. Річ у тім, що найбільш ранні з відомих науці до розкопок цього кургану зразків золотного шиття були на тисячу літ молодшими. Абсолютно невідомою і вельми складною виявилася і техніка прядіння золотих ниток. Між цією знахідкою і відомими раніше зразками золотного шиття лежить тисячолітній розрив.

Шовкові тканини із Соколової Могилі — поза сумнівом, східного походження. Як відомо, шовк стали культивувати на Заході не раніше IV ст. н. е. Однак у вигляді готових тканин він потрапляв туди ще раніше, Великим Шовковим шляхом з Китаю через Середню Азію та Близький Схід. Шовк із Соколової Могилі фарбований найкоштовнішими червоними барвниками давнини — пурпуром та карміном, якими фарбували тоги римських імператорів. Речі з Соколової Могилі — фібули, бронзове відерце, посудини, нашивні бляшки і деякі інші — датують це поховання серединою I ст. н. е.

Ось так, у буквальному розумінні слова — блискуче археологія підтвердила слова стародавніх авторів про сарматських цариць. А матріархат тут ні до чого...

Сарматські дракони проти римських орлів

Олександр Симоненко

Невдовзі після опанування північних берегів Понту сармати виявилися втягнутими у війни проти Риму. Це протистояння тривало кілька століть — аж до падіння Римської імперії у V ст. При цьому полем бою ставали по черзі то Таврика і її околиці, то береги Дунаю — від Буджацьких степів до Центральної Європи. Змінювалися імена племен та царів, консулів та імператорів, але сармати лишалися непримиримими та грізними супротивниками однієї з наймогутніших держав Давнього Світу.

Під стягами Мітрідата Понтійського

Наприкінці II ст. до н. е. трон Понтійського царства на півночі Малої Азії посів Мітрідат VI Євпатор. Цей талановитий і честолюбний монарх задумав створити з невеликого царства могутню державу, щоб протиставити її Риму на шляху до світового панування.

Мітрідат завоював Колхіду (Західне Закавказзя), потім, скориставшись скіфо-херсонеським конфліктом, увів свої війська до Криму, розгромив скіфів, подавив путч Савмака, що спалахнув у цей час на Боспорі, і приєднав до Понту Боспорське царство. Перелякани перспективою воєн із сарматами та скіфами причорноморські грецькі міста-держави попросили у могутнього царя протекції, і Мітрідат розмістив свої залоги у Херсонесі та Ольвії. Його регіментар Неоптолем нейтралізував кочовиків, із другого боку, схиливши їх до союзу з Понтом 101 р. до н. е.

Мітрідат приєднав до своїх володінь землі у Анатолії — Галатію і Пафлагонію, поповнивши військо галатськими солдатами (причому у завоюванні Галатії брали участь його союзники-сіраки. Потім він захопив Каппадокію та Віфінію, опір яких і спричинився першої Мітрідатовій війні проти Риму.

Ведення війни римський сенат доручив відомому полководцю Луцію Корнелію Суллі. З його гнівної промови в сенаті ми дізнаємося, що вже у першій війні на боці Мітрідата виступили причорноморські «варвари»: *«У тебе заздалегідь було це вирішено наперед, і, сподіваючись, що ти пануватимеш над всією землею, якщо переможеш римлян, ти вигадував ці мотиви, щоб приховати свій план. Доказом цьому є і те, що, іще не воюючи ні з ким, ти уклав союз з фракійцями, скіфами, савроматами...»*. Римський історик Аппіан у своїй праці Мітрідатові війни серед військ Архелая, полководця Мітрідата, називає скіфів. Імовірно, за античною традицією під цією назвою Аппіан поєднав усіх кочовиків — і скіфів, і сарматів.

На початку війни передовий загін Мітрідата, що складався зі 100 сарматських (сірацьких) вершників, на кордоні понтійського царства з Віфінією розбив війська її царя Нікомеда чисельністю у 800 вершників. Протягом кількох кампаній 88–85 рр. до н. е., що велися зі змінним успіхом для обох сторін, римляни все ж таки взяли гору, і перша Мітрідатова війна закінчилася їхньою перемогою і Дарданською мирною угодою. Вона ослабила Мітрідата, але не зламала його могутності.

Готуючись до наступної війни з Римом, Мітрідат чудово розумів, що кращих союзників, ніж скіфи та сармати, йому не знайти. Після приєднання до свого царства північно-понтійських земель він отримав майже невичерпне джерело поповнення військових ресурсів. Союз із кочовиками якомога краще відповідав стратегічним планам великого царя.

Особливі надії на військову міць кочовиків Мітрідат покладав у третій війні 74–63 рр. до н. е. Аппіан повідомляє, що *«вступивши до області Меотиди, над якою багато династив... він обмінявся багатьма подарунками з місцевими вождями; Мітрідат уклав з ними союз, задумавши інші, ще більш дивні плани: йти через Фракію до Македонії... і потім вдертися до Італії...»*. У виконання цих планів, за словами того ж Аппіана, *«приєдналися (до Мітрідата. — Авт.) із савроматів так звані царські язиги»*.

Досить швидко вийшовши на західне узбережжя Малої Азії, Мітрідат зітнувся з легіонами Лукулла. Римляни не лише повернули втрачені території, а й витіснили Мітрідата з його держави. Він втік до Вірменії, куди слідом за ним вдерся Лукулл. Нерішучі дії останнього викликали його відставку з посади командуючого, і 66 р. до н. е. ведення війни прийняв на себе один із найкращих римських полководців Гней Помпей. Блокувавши флотом усе східне узбережжя Чорного моря аж до Боспорського царства, Помпей при нейтралітеті вірменського царя Тіграна вигнав Мітрідата спочатку з Малої Азії, а потім і з Колхиди, куди той втік. Останнім притулком Мітрідата став Пантікапей, столиця все ще вірного йому Боспору.

Не виключено, що на той час скіфи й сармати також відкололися від Мітрідата — наврайд чи він міг, у його становищі, платити їм «за кров». Зрештою, проти царя повстав його син Фарнак, що вирішив таким чином отримати батьківський трон. Обложеного у Пантікапей Мітрідата заколов власний охоронець-галат, оскільки на загартований протиотрута-ми організм царя не діяла прийнята отрута...

Нам відомо від Аппіана, що одними із союзників Мітрідата були «царські язиги». Можливо, вони залишили західну, бузько-прутську групу «скарбів». Але не виключено, що план Мітрідата вдертися до Італії через Північне Причорномор'я та Фракію почав виконуватися, і знахідки «скарбів» західної групи відбивають шлях кінноти сіраків, що мала але так і не дійшла до Риму.

Роксолани проти Риму, або союзники царя Децебала

Звучність назви та популярність у античних авторів забезпечили роксоланам довге історіографічне життя і давно породили інтерес до цього племені. Річ у тім, що середньовічні хроністи часто, наслідуючи класикам, називали землі нинішньої України то Скіфією, то Сарматією. Ми вже знаємо, що це породило теорію та філософію «сарматизму». З праць Страбона й Тацита було відомо, що роксолани, *«народ сарматського племені»* (Тацит), брали активну участь у політичних подіях в Північному Причорномор'ї. Лінгвісти довели, що етнікон «роксолани» складається з іранських слів «рохс» (білий, світлий, сяючий) та «алан», тобто означає «білі (або сяючі) алани».

Страбон приділив роксоланам та їхнім сусідам досить уваги. В II книзі «Географії» він пише: *«За Борисфеном мешкають роксолани, останні з відомих скіфів. ...На південь від роксоланів за Меотійським озером мешкають савромати»*.

Показово, що на карті, складеній Марком Віпсанієм Агріпою (63–12 рр. до н. е.), Дакія та Сарматія розташовані на протилежних берегах Дону, ніби розділені ним. Отже, наприкінці I ст. до н. е. римські політики вважали території на схід від Дунаю Дакією, хоч це було не зовсім так. Проте така ситуація певною мірою демонструє, що сармати ще не стали відомі цивілізованому світові як володарі Північного Причорномор'я.

Подальшому просуванню сарматів на захід у другій половині I ст. до н. е. перешкодила держава Бурбесті, гето-даки. Але все минає — близько 44 р. до н. е. гетського царя було вбито заколотниками, і незабаром кордони його колись могутнього царства знову зібгалися до території Трансильванії.

У I ст. н. е. біля дунайського кордону імперії з'явилися роксолани. Перша їх згадка в цих місцях у писемних джерелах міститься в надгробному написі на могилі відомого римського політичного діяча Тиберія Плавція Сильвана Еліана. В 60–69 рр. н. е. він був легатом Нижньої Мезії. Серед його славних діянь епітафія називає те, що він *«зумів придушити заворушення сарматів, які почалися, привів через річку на свій берег царів, раніше римському народові невідомих або ворожих йому, щоб вони схилилися перед його прапорами, повернув царям бастарнів і роксоланів їхніх синів, а царю даків — братів, полонених раніше...»*.

Цікавий епізод з історії римсько-роксоланських взаємин міститься у відомих "Історіях" Корнелія Тацита. Взимку 67/68 р., за його словами, *«роксолани, народ сарматського племені, з великими сподіваннями вдерлися до Мьозії й порубали дві когорти»*.

Після успішного рейду сармати пішли за Дунай, але наступною зимою 69/70 р. знов повторили наїзд *«у числі 9000 вершників»*. Роксоланам не поталанило — в цей час із Сирії до Італії через Нижню Мезію передислокувався III Гальській легіон. Його солдати зустріли роксоланів біля Дунаю, коли ті поверталися додому. Фатальну роль відіграло весняне бездоріжжя — нековані коні сарматів грузли у мокрому снігу й багнюці, переобтяжені здобиччю і панцирними вершниками. Легіонери відтіснили роксоланів *«у болота»*, тобто в дунайські плавні, і тут довершили розгром. Легат Апоній Сатурнін був удостоєний імператором Отоном тріумфу за цю перемогу. Проте наступного року роксолани напали знов, і у боротьбі з ними загинув легат Нижньої Мьозії Фонтей Агріппа.

Нові вороги Риму — аорси і алани

У часи Плінія Старшого серед назв сарматських племен Північного Причорномор'я з'явилися два нових — аорси та алани. Перші були відомі античним авторам і раніше — про них писав Страбон. За його даними, наприкінці II ст. до н. е. аорси мешкали у степах між Доном та Волгою і на схід, у Прикаспії.

Це були сильні й заможні кочовики. *«Коли Фарнак володів Боспором (тобто у 63–47 рр. до н. е. — Авт.), цар сіраків Абеак вистачив 20 тисяч війська, цар аорсів Спадін — навіть 200 тисяч, а верхні аорси — ще більше»*, — писав Страбон про участь сарматів у заключній фазі Мітрідатових воєн, коли син Мітрідата Фарнак II намагався протистояти Риму. За його словами, аорси *«провадили караванну торгівлю на верблюдах індійськими та вавилонськими товарами, одержуючи їх від вірмен і мідян; унаслідок свого багатства вони носили золоті прикраси»*. Географ першої половини I ст. н. е. Помпоній Мела вміщував на північному узбережжі Азовського моря якихось амаксобіїв. Вказівка Плінія Старшого *«амаксобії або аорси»* дозволяє бачити в амаксобіях Мели тих-таки аорсів, які від часів Страбона просунулися дещо західніше.

У 38 р. н. е. царем Боспору став нащадок Мітрідата VI Євпатора молодий Мітрідат VIII. Він пам'ятав велич свого предка і був сповнений бажання відродити його державу і перейняти його справу. У Римі в цей час володарював напівбожевільний Калігула, і боспорський напрямок імперської політики став другорядним — сенатові, в якому засідав улюблений жеребець імператора, було не до далекого царства на околицях цивілізованого світу. Коли 41 р. після вбивства Калігули цезарем став Клавдій, Мітрідат VIII відправив до

Риму свого молодшого брата Котіса для висловлення лояльності новому принцепсу і як заручника.

Але Котіс вирішив сам заволодіти боспорським тронем. Щоб нейтралізувати брата, він «прохопився» імператору про його таємні плани. Аби покласти край небезпечному для Риму честолюбству боспорського царя, 45 р. на Боспор було скеровано каральний загін з мезійських та віфінських легіонерів під командою Авла Дідія Галла і Юлія Аквілі. Мітрідат утік в азійську частину Боспору, до сіраків і дандаріїв, а Котіс у нагороду за свою балакучість був коронований.

Під охороною римських мечів Котіс спокійно царював до 49 р., проте незабаром становище «друга римлян» стало загрозливим.

«Тим часом Мітрідат Боспорській... дізнавшись про відхід головних сил на чолі з полководцем Дідієм і про те, що у заново облаштованому царстві залишилися лише недосвідчений через свою молодість Котіс і кілька когорт під проводом римського вершника Юлія Аквілі... береться підбурювати племена і переманювати до себе перебіжчиків і, зібравши, врешті-решт, війсьکو, проганяє царя дандаріїв і захоплює його престол» (Корнелій Тацит). До коаліції Мітрідата долучився цар сіраків Зорсін, забезпечивши його кіннотою цього сарматського племені. Своїх сил для успішної боротьби Котісу й Аквілі явно не вистачало, і вони *«стали шукати підтримки ззовні і направили послів до Євнона, царя племені аорсів... Вони легко схилили Євнона до союзу. Отже, було вирішене, що Євнон кине на ворога свою кінноту, тоді як римляни візьмуться за облогу міст»* (Корнелій Тацит).

Євнона не довелося довго умовляти, і кіннота аорсів незабаром вдерлася у землі сіраків з півночі. Водночас солдати Аквілі й Котіса висадилися на азійському березі Боспору, здобули кілька бунтівних фортець і обложили центр сіраків Успу. Там *«не змогли протистояти тиску нападників, які приводили у сум'яття обложених, закидаючи їх палаючими смолоскипами й списами із зведених для цього високих веж... Винищення жителів Успи викликало жах у всіх інших»* (Корнелій Тацит). Не бажаючи потрапити до рук брата, Мітрідат здався Євнону. Цар аорсів відправив свого найяснішого полоненого до Риму, зажадавши зберегти йому життя (відзначимо ту обставину, що аорси висували вимоги!). Там Мітрідат VIII прожив ще двадцять років.

Однак згодом і аорсам довелося шукати щастя в інших краях. Що ж спричинилося до наступної міграції аорсів зі степів? Саме тоді, судячи з археологічних пам'яток, на східних рубежах їхніх земель з'явилися алани — сильне і войовниче об'єднання. Уперше алани згадуються поетом Марком Анеєм Луканом (39–65 рр. н. е.) у його поемі «Фарсалия». Один з її героїв, полководець Секст Помпей, за словами Лукана, в Закавказзі переслідував *«суворих і вічно войовничих аланів»*. Отже, йдеться про події 49–47 рр. до н. е., коли аланів ще не було в Європі. Йосиф Флавій, описуючи аланський рейд 72 р. н. е. на Вірменію та Мідію, відзначив, що *«алани є часткою скіфів, яка живе навколо Меотійського озера»* (Азовського моря). Найімовірніше, саме тиск аланів підштовхнув аорсів до відкочівлі на захід. Імовірно, що їхня участь у римсько-боспорській війні дала їм як союзникам певні права, зокрема й право зайняти степи в безпосередній близькості від римського кордону по Дунаю. Перекочівля аорсів за Дніпро підштовхнула до міграції язигів — спрацював «принцип доміно», який значно змінив етнокарту Сарматії.

Нова коаліція: Вільна Європа проти Риму

Розширення римських кордонів при перших імператорах з династії Антонинів впригол зійшлося з інтересами варварських ватажків Європи: царів маркоманів, квадів та ін-

ших германських племен. У нещодавно створеній провінції Дакії ще були живими ветерани Траянових війн, що жадали помститися за свою поразку і загибель дакийського царя Децебала, який стійко боронив незалежність своєї країни. Прихід войовничих аланів ніби підштовхнув розвиток подій.

Більшість германських племен, які взяли участь у них, мешкала поруч з імперським кордоном у Реції, Норіку та Паннонії (сучасні Австрія та Угорщина). На Верхній Ельбі знаходилися землі наристів та гермундурів. Хавки жили на захід від Рейну і у долині р. Везера, хатти мешкали в області Нижнього Майна, землі сучасних Чехії і Моравії займали маркомани та квади. У горах Словаччини та на півночі Угорщини мешкали котіни, ози та бури. На схід від Карпат, на кордоні провінції Дакія, у Подністров'ї та Подунав'ї кочували роксолани та алани, на північ від них, у Буковині, жили костобоки.

167 р. н. е. почалася перша Маркоманська війна. Племена маркоманів, гермундурів, віктовалів, вандалів та квадів склали коаліцію з угорськими сарматами-язигами й рушили на Рим. Зі сходу на Дакію — провінцію тієї таки імперії — напали роксолани і алани у союзі з даками та їх родичами костобоками. Натиск північних «варварів» був такий сильний, що їхні війська вже за два роки вдерлися до Італії. Імператор Марк Аврелій, щоб уникнути війни на два фронти, був змушений 175 р. укласти сепаратний мир з лідерами північної коаліції — маркоманами та язигами.

Проте 177 р. союзники відновили військові дії, а до східної коаліції приєдналися сподієні даками карпи — жителі сучасної румунської Молдови. Друга Маркоманська війна отримала навіть назву Сарматської, що вказує на ту вагу, яку мала участь в ній сарматських племен. І знов тонкий політик і філософ Марк Аврелій застосував принцип «divide et impera» — «роз'єднуй та володарюй». Він уклав черговий сепаратний мир із сарматами — язигами та роксоланами, дозволивши їм навіть підтримувати стосунки один з одним через провінцію Дакія. Нейтралізувавши таким чином найнебезпечніших ворогів, Марк Аврелій зосередив усі сили для боротьби з маркоманами і аланами. Проте завершити війну довелося вже його сину імператору Коммоду 180 р. ціною збереження довоєнних кордонів.

Внаслідок цього миру Коммод отримав титул «Сарматський», а контингент сарматських вершників пішов на службу Риму і був спрямований у далеку Британію. Там вони охороняли північні кордони — «вал Адріана» від войовничих піктів. «Британська одісея» сарматських вершників, вірогідно, навіть спричинилася до появи знаменитої легенди про лицарів короля Артура, але про це трохи згодом.

3 готами проти Риму

Відразу після Маркоманських війн, якоюсь мірою — як наслідок Великого переселення народів, яке почали ці війни, наприкінці II — на початку III ст. н. е. з балтійського узбережжя на території сучасної України з'явилися готські (германські) племена вандалів, герулів та гепідів.

Потім готи продовжили тиск на південь. Тут протягом 245–248, 250–251, 253 рр. вирували «скіфські війни» (як їх назвали стародавні історики) — грабіжницькі походи причорноморських «варварів», очолюваних готами, на Східну Римську імперію (майбутню Візантію). У них активну участь брали алани, які увійшли до складу готського союзу. Якась частина їх, перемішавшись з готами та ранніми слов'янами, утворила відому черняхівську культуру. Спочатку її вважали чисто слов'янською, але тепер ототожнюють з державою готського короля Ерманаріха кінця III — першої половини IV ст. н. е.

Розташування сарматських пам'яток цього часу вельми показово. На сході України поховання сарматів межують з ареалом черняхівської культури, не входячи, проте, до нього. На заході, у Подунав'ї, сармати й черняхівські пам'ятки розташовані поряд. У деяких сарматських похованнях (Дмухайлівка на Самарі, Кубей у Подунав'ї, Новоамвросіївка, шахта Моспінська у Донбасі) знайдені черняхівські речі, що свідчить про наявність певних контактів між цими спільнотами. Повідомлення римських авторів про аланів — федератів готських королів якнайкраще проілюстроване співіснуванням на одній території — у Подунав'ї — сарматських та черняхівських пам'яток. Сармати Східної України входили до донського об'єднання аланів-танаїтів. Таким чином, королівство Ерманаріха у першій половині IV ст. н. е. немовби «розрубало» навпіл світ причорноморських сарматів.

Край готському пануванню поклали гунни. Вони з'явилися «з-за Меотійських болот» (Амміан Марцеллін) 375 р. Напавши на східних аланів-танаїтів, гунни, «вчинивши серед них страшне винищування і спустошення», заволоділи їхніми землями. Переслідуючи аланів, частина гуннів пройшла через Прикубання на Тамань, азійську частину Боспорського царства.

Гунни, включивши до складу своєї орди частину остроготів та аланів, досягли володінь візиготів (тервінгів), які розташовувалися в Подністров'ї. Переможені гунами, візиготи, залишки остроготів й аланів із дозволу імператора Валента перейшли через Дунай до Фракії та Мьозії.

Велике переселення народів силою численних «варварів» повалило Рим і зіграло важливу роль у складанні перших варварських держав на території Західної Європи.

За доби Великого переселення народів у Західній та Центральній Європі характер відносин Римської імперії з варварським оточенням постійно змінювався. Запеклі бої чергувалися з масовим переселенням вчорашніх супротивників на територію імперії на різних умовах несення військової служби, відбувалися перекидання інших підрозділів з однієї частини імперії в іншу, на римську службу переходили загони германців, аланів, гуннів тощо.

Після загибелі Германаріха у 375 р. новий король остготів Вітімір якийсь час чинив опір гунам. На допомогу остготам на їхнє прохання виступили вестготи, але були розбиті. Обидві готські групи, рятуючись від гуннів та аланів, відступили до Дунаю і попросили притулку на території імперії. Імператор Валент дозволив їм оселитися у Фракії. Але вже за рік, 376 р., на Нижньому Дунаї з'явилися їхні вороги — гунни та алани. За твердженням історика початку V ст. Павла Орозія, там виникає область Аланія, а р. Прут стала іменуватися *Alanus fluvius* — Аланською річкою.

Урядовці Валента не змогли забезпечити втікачів-готів харчами, і восени 376 р. вони вдерлися до Фракії, грабуючи все на своєму шляху. Через рік біля Маркіанополя відбулася битва вестготів із римлянами, вестготів було розбито, й вони звернулися по допомогу до остготів та аланів. Римська армія на чолі з імператором Валентом рушила назустріч союзникам. Дев'ятого серпня 378 р. відбулася рішуча битва під Адріанополем. Римляни зазнали страшної поразки — полягло до 40 тисяч легіонерів, загинув імператор Валент. Битву вирішила атака кінноти аланів та остготів під проводом Алатея й Сафрака.

Розгром під Адріанополем вразив Римську імперію. Готи та алани з'явилися біля мурів Константинополя, були насилу відбиті і поселені в Іллірії. Римські імператори стали широко залучати «варварів», зокрема аланів, на військову службу як федератів, зобов'язаних охороняти кордони придунайських провінцій від вторгнень. Імператор Граціан (375–383 рр.) поселив частину готів і аланів Алатея і Сафрака у Південній Паннонії, сформував із них гвардійський загін і включив його до нотіцій — списків армії. «*Пристрасть імпе-*

ратора до цих нових варварів зайшла так далеко, що він з'являвся перед військом у аланському національному озброєнні і виступав у походи в цьому наряді. Явна пристрасть імператора до своїх фаворитів, яких він привернув до себе за великі гроші і всіляко відзначав, накликала на нього роздратування у війську і спричинилося до його загибелі» (Йордан). Але й після смерті Граціана аланський кінний загін залишився у складі римської армії, і на початку V ст. про нього є згадка у списках римської армії як про самостійний підрозділ при начальнику кінноти.

Алани служили й у Східній Римській імперії. Імператор Феодосій I відкрив широкий доступ до свого війська варварам з-за Істру. У панегирику на його честь йдеться: «Йшов під командою римських вождів та під римськими прапорами колишній ворог Рима й прямував за значками, проти яких він раніше стояв, і, ставши сам солдатом, наповнив міста Паннонії, які раніше він розорив ворожим спустошенням. Гот, Гун, Алан стали до лав війська, змінювалися на варті, боялися виявитися невинними по службі». Придворний римський поет Клавдій Клавдіан (помер в 404 р.) у «Панегірику на четверте консульство Гонорія Августа» прямо говорить про аланів, що «перейшли до латинських статутів».

Сармати і лицарі короля Артура

Сарматський слід простежується у ключовій легенді (та певною мірою — історії) європейського лицарства — у циклі легенд про короля бриттів Артура, який боронив свою землю від завойовників англосаксів. Принаймні, так вважають деякі вчені. Першим, хто звернув увагу на паралелі легенд артурівського циклу з осетинським епосом нартів (який вважають сарматським за корінням), був відомий французький дослідник Жорж Дюмезіль. На його думку, висловлену ще у 30-ті роки минулого століття, збіг між нартським та артурівським епосами є *«такий точний та вразливий, що не може бути випадковим»*.

Цю ідею розвинув його співвітчизник Жоель Грісвар, котрий навів дуже логічні та переконливі докази близькості цілої низки мотивів артурівського циклу та скіфо-сарматських міфів. Точку зору французів наприкінці минулого століття підтримали угорський археолог Янош Маккаї та англієць Говард Рід, а справжній фурор викликала на Заході книжка С. Скотта Літлттона та Лінди МакЛор «Від Скіфії до Камелоту», видана у Нью-Йорку та Лондоні 2000 р. Усе на тому ж матеріалі порівняння епосів кельтів та нартів вони переконливо довели сарматську основу більшості головних елементів артурівського циклу.

Що ж єднає нартівський епос, який сходить до етногонічних міфів скіфо-сарматського світу I тис. до н. е., та кельтський цикл легенд про короля Артура, події якого розгортаються у VI ст.? Передусім, це образ чарівного меча Екскалібур — відгомін культу меча, що існував у сарматів, згідно з писемними та археологічними джерелами. Чаша Грааля, яку шукають лицарі Круглого столу, тотожна священним келихам скіфів та сарматів, з якими ми вже познайомилися на сторінках цієї книжки. Образ дракона не існував у європейській міфології раннього залізного віку, але він був найпопулярнішим у Китаї, від кордонів якого почався шлях аланів на Захід. Саме вони принесли цей образ до Європи, де дракон став навіть військовим значком римської кінноти (яка теж, до речі, формувалася з аланів). Та й сам образ короля Артура багато у чому схожий на образ головного нартівського героя Батрадза.

Яким чином сарматські міфологічні мотиви та легенди потрапили до епосу бриттів? Відповідь на це дають археологія та писемні джерела. Відомо, що імператор Марк Аврелій взяв на службу 8 тисяч сарматських (язигських) вершників, більшу частину яких

175 р. н. е. було направлено до Британії та розміщено на стіні Адріана, що відокремлювала на півночі римські володіння від кельтських земель.

Після демобілізації ці сармати залишилися жити на території провінції Британія, утворивши общину *Bremetennacum Veteranorum* (ветеранську общину Бреметанака) поблизу сучасного містечка Рібчестера. В цьому регіоні ще на початку XVII ст. було знайдено два надгробки. Один із них був поставлений своїй дружині Юлієм Максимом, *singularis consularis alae Sarmatorum*, тобто легатом консульського рангу (командувачем) сарматської али (кінного полку). В напису на іншому надгробку згаданий декуріон (десятник) сарматської али. Ще у двох написах, знайдених біля Рібчестера, згадані *numeri equitum Sarmatorum Bremetennacensium*, тобто сарматські солдати-кавалеристи із згаданої ветеранської общини Бреметанака.

Звичайно, життя у Британії п'яти тисяч сарматів не минуло без сліду. Демобілізовані кавалеристи одружувалися з місцевими жінками, у них зростали діти, яким батьки зимовими вечорами розповідали легенди своєї далекої батьківщини. У наступному поколінні ці люди вже вважали себе місцевими мешканцями, бриттами, та наділяли з дитинства знайомих героїв легенд кельтськими іменами, переносили місця подій з невідомої їм Сарматії до рідних навколишніх земель. А коли два століття по тому на їхні земля напали прибулі з Данії англї та сакси, героїчні події боротьби бриттів проти завойовників остаточно сформували образ короля Артура як оборонця Британії від загарбників, шляхетного чоловіка королеви Джиневри та повелителя благородних лицарів Ланселота, Персифаля та ін. У такій якості король Артур вперше згаданий в «Історії бриттів», написаної латиною близько 800 р. валлійським монахом Неннієм, а у XII ст. із-під пера Гальфрида Монмутського з'явилася перша розповідь про життя короля Артура. Сарматські коріння легенди на той час були вже міцно забутими.

На північ від Сарматії

Михайло Відейко

У епоху своєї могутності сармати розглядали своїх північних сусідів, насамперед, як об'єкт для грабунку й захоплення невільників, яких потім можна було вигідно перепродати. Вони навіть поділили територію найближчих до них племен між окремими кланами. Свідчення тому — знайдені тут уже в наш час «межові камені» з сарматськими тамгами. Один такий лежав собі неподалік від сучасного міста Обухова (це на Стугні, де кордон Русі із кочовиками проходив до початку X століття!) всього у декількох кілометрах від фортець, побудованих місцевими жителями для захисту від ворожих набігів. Нині цей межовий знак можна побачити біля Обласного археологічного музею у с. Трипілля.

Однак північні сусіди Сарматії не всі були переконаними пацифістами — серед них було достатньо не менш войовничого народу, готового до спротиву, добре озброєного і організованого. На тиск з боку кочовиків населення лісостепу та лісової смуги відповіло випробуваням ще у попередню епоху способом — почало споруджувати укріплення. На відміну від сарматів, їх північні сусіди набагато менше потрапляли до поля зору античних істориків, а ті відомості, що дійшли до нас, не надто конкретні. Тому вчені переважно конструюють найрізноманітніші гіпотези, зіставляючи досліджені (часом досить ґрунтовно) археологічні культури — зарубинецьку, пшеворську, липицьку та інші «групи» і «типи» пам'яток зі згаданими Тацитом та іншими римлянами венедами, лугіями, кельтами та іншими давніми мешканцями цієї частини Європи.

«Зарубинці»

Найбільш відомим північним сусідом сарматів є зарубинецька археологічна культура, представники якої жили на Верхньому (аж до басейну Березини) та Середньому Дніпрі, на Поліссі на заході та понад Сеймом на сході. У цих межах виділяють кілька локальних варіантів (серед них Поліський, Верхньодніпровський, Середньодніпровський, Чечерська група). Можливо, вони відповідають давнім племінним об'єднанням.

Своїй назві ця культура завдячує селу Зарубинці, що над Дніпром. Місце знамените бродом — переправою через Дніпро, а назва села сягає літописних часів — коли Заруб ще був містом-фортецею. Саме в цьому місці 1899 р. Вікентій Хвойка дослідив тілопальний могильник, він і дав назву культурі. Між іншим, першовідкривач вважав носіїв цієї культури давніми слов'янами й упродовж тривалого часу із цим висновком переважно погоджувалися.

Боронячись від сарматських набігів, відносно нечисленне місцеве населення вже не могло використати грандіозні укріплення скіфської епохи (а тут їх вистачало — чого варто лише Трахтемирівське, Хотівське та Велике Ходосівське городища), які на той час прийшли в занепад і запустіння. Натомість було побудовано багато невеликих фортець, залишки яких і сьогодні можна знайти приблизно через кожні 10–15 км на Дніпрі, на ділянці від Канева (Бабина Гора) до Києва.

Ходосівське городище праворуч від дороги на Обухів побачить кожен, хто зверне увагу на дельтапланеристів, котрі стартують із нього. На березі Дніпра височіє Дівич-Гора (на околиці Трипілля), вершину якої теж колись займала зарубинецька фортеця. Частково збереглося зарубинецьке городище біля с. Гребені — половина його вже сповзла у Дніпро, який підмиває високу кручу.

Усі перелічені вище — типові городища-сховища, у яких на випадок нападу могло укритися все навколишнє населення. Зводилися вони за найсучаснішими технологіями, схоже навіть, що з урахуванням досвіду будівництва римських фортифікацій. Для будівництва обирали місце на високому мисі, бажано відділеному від навколишнього плато глибокими ярами. Навіть нині піднятися на будь-яке зарубинецьке городище не так просто. Приміром, висота Дівич-Гори — понад 80 м над рівнем Дніпра.

І без того стрімкі схили у верхній частині підсилювали ескарпами, роблячи їх ще більш стрімкими. Ескарпи зміцнювали похило вкопаними стовпами. Вузька, шириною не більше як два метри (на один віз) дорога до воріт закручувалася уздовж схилу серпантинном за годинникову стрілку, підставляючи праву, не захищену щитом, сторону нападників під стріли оборонців. Вхід, як на Ходосівському городищі, взагалі могли влаштувати між валами, що давало змогу обстрілювати ворога з усіх боків.

У будь-якому разі сарматам для штурму таких городищ доводилося спішуватися. Це зводило нанівець усі переваги кінноти кочовиків перед скромно озброєними (лук зі стрілами, дротики, можливо, щити, але жодних захисних обладунків) зарубинецькими піхотинцями.

В подібній ситуації, агресорам лишалося хіба що обстрілювати городище з підніжжя пагорба та під прикриттям лучників лізти на дерев'яні палісади. Про ефективність таких фортифікацій свідчить той факт, що за цією схемою укріплення на території України споруджували до середньовіччя. Окрім того, чимало міст Русі у Подніпров'ї взагалі були споруджені на місці зарубинецьких фортець, інколи навіть із частковим використанням давніших укріплень. Приміром, так була збудована фортеця на Іван-Горі поблизу Ржищева: дружинники київських князів спорудили заборолу на площадці покинутого зарубинецького городища, від якого ще збереглися ескарпи.

Однак сармати все ж таки ризикували час від часу випробувати на міцність створені придніпровськими племенами укріплення. Свідчення тому — залізні вістря сарматських стріл, що застрягли у валах давніх зарубинецьких городищ, найпівнічніші з яких розташовані на околицях сучасного Києва.

Навколо подібного укріпленого центру-фортеці розташовувалося кілька відкритих селищ, мешканці яких господарювали за технологіями, розробленими ще у часи Трипілля. Підсічне хліборобство з тисячолітнім, випробуваним набором культур (плівчасті пшениці, ячмінь, просо), тваринництво. Нарешті, риболовля, полювання, бортництво. Поселення часто розташовуються «гніздами», по кілька у кожному, зазвичай уздовж долини невеликої річки. У подібній системі розселення вбачають іноді відображення родової системи організації суспільства. Утім не виключено, що в цьому випадку ми спостерігаємо просування одного колективу, який у міру виснаження землі перебирався на нове місце.

На час поширення зарубинецької культури у Подніпров'ї припадає правдивий розквіт чорної металургії. Виникли і кілька століть існували ремісничі центри з виробництва металу. Розташовані вони були переважно біля води, на берегах річок. Один із них був відкритий в уже згаданих раніше Зарубинцях, інший існував на березі Дніпра, навпроти Дівич-Гори у Трипіллі. Центр біля Лютежа, один із найкраще вивчених археологами, у дослідженій частині налічував півтора десятки горнів для отримання металу та понад чотири сотні ям із відходами виробництва. Відзначимо, що сліди виробництва металу виявлено на більшості досліджених зарубинецьких поселень. Щоправда, там масштаби видобутку заліза були меншими. Схоже, що давнє населення розуміло: шкідливе виробництво краще розмішувати не там, де живеш. Ну і поближче до необхідних у виробництві ресурсів: руди, води та лісу.

Використовуючи місцеві ресурси болотної руди та ліс, який забезпечував деревним вугіллям, «зарубинці» продукували таку значну кількість заліза, що вона явно перевищувала всі можливі потреби місцевого населення. Зрештою, асортимент знарядь праці був досить скромним (переважно сокири типу «кельтів» для деревообробки, ножі), у будівництві залізо майже не використовували (цвяхи, скоби, а також замки та клямки невідомі), а зброї знайдено небагато, переважно — вістря списів та дротиків. Тому дослідниками було висловлено думку, що данину сарматам місцеві виплачували саме залізом, яке спеціально виготовляли у центрах біля річок, де його легко було транспортувати далі. Ця історія дивним чином перегадується із літописним переказом про полянську данину хозарам — тоді слов'яни дали по «мечу від диму». Крім того, враховуючи археологічні свідчення про зв'язки зарубинецького населення із торговими містами на Нижньому Дніпрі, частину заліза могли збувати і там.

Із часів зарубинецької культури дійшло досить багато некрополів, за якими можна визначити більш ніж скромний статок місцевих жителів. Небіжчиків спалювали, а попіль ховали у невелику ямку. Поруч із купкою попелу археологи при розкопках звичайно знаходять один, часом — кілька виліплених від руки горщиків і миску з їжею.

Кераміка ця хоча й ліпна, але зроблена досить якісно. Її поверхня подлощена — аж до блиску. Серед попелу найчастіше трапляється бронзова застібка для плаща — фібула. Усе просто й скромно. У цих могилах нема золота, срібні прикраси — рідкість. Утім зарубинецькі племена аж ніяк не замкнулися у своїх фортецях. Вони встановили далекі зв'язки, зокрема з містами й торжищами у низов'ях Дніпра й Дністра — йдеться про низку поселень пізньоскіфського часу*.

Однак найпотужніша система оборони не в змозі захистити відкриті поселення, а тим більше — поля й худобу від систематичних набігів. Адже навіть куди більш укріплені кордони могутньої Римської імперії з її величезними військовими можливостями не могли часом стримати такого ворога, як сармати. Частина придніпровських жителів змушена була шукати притулку серед боліт і в лісах. Ті, хто не захотів іти на північ або загинули, або поповнили ринки рабів у римській єдиній Європі.

Довгий час археологи вважали, що за цією археологічною культурою ховаються давні слов'яни, існували також думки, що вона залишена балтськими племенами, а крім того, знала відчутного кельтського впливу**.

* Докладніше про це див. «Сутінки: три Скіфії» (ч. 1).

** Останнім часом ця думка дістала значну підтримку. Докладніше див. «На східних рубежах кельтського світу» (ч. 1).

«Пшевор»

У Прикарпатті сарматські володіння межували із землями кельтів*, та германців, які у останні століття до і перші по Р. Х. ще були володарями значної частини Європи. За Карпатами у гірській місцевості та передгір'ях проживали племена гетів і даків (вони залишили тут пам'ятки культури карпатських курганів). Слід сказати, що гори у ті часи часом були останнім притулком для людей, витиснутих із навколишніх рівнин більш могутніми ворогами — кельтами, а потім і римлянами.

Пам'ятки пшеворської культури на теренах України відомі у басейні Західного Бугу та Верхнього Дністра. Загалом культуру датовано між II ст. до н. е. — IV ст. н.е., в межах України — I ст. до н. е. — III ст. н. е. Більшість пшеворських пам'яток (зокрема — найдавніші) містяться на заході — у межириччі Вісли та Одера. Тож зрозуміло, що рух її носіїв відбувався із заходу на схід.

Населення жило невеликими громадами — селища займали від 0,2 до 1,5 га, тобто налічували від кількох до двох десятків житлових споруд. Ті, своєю чергою, теж були невеликими, каркасно-стовпою конструкції, частково заглиблені в землю. Обігрівали їх піччю або ж відкритим вогнищем.

Найбільш досліджені поховання (кремації), серед яких виділяються своєю заможністю поховання воїнів. Зброю при похованні робили непридатною до використання. Приміром, мечі та вістря списів згортали у кільце на кілька витків, так само псували умбони до щитів.

Стосовно етнічної належності «пшеворців», то у них дослідники вбачають «кельтизованих» германців, які змішувалися з культурами Балтійського узбережжя. Римлянам населення частини території поширення пшеворської культури було відомо, як племена лугіїв. Інша територія припадає на ареал поширення венеців Тацита. Таким чином перед нами, вірогідно, типове для тих часів політичне об'єднання-вождівство (можливо, не одне) із домінуванням на різних територіях різних еліт. При цьому інтереси цих еліт могли, як виявилось, часом сягати досить віддалених регіонів — не лише Прикарпаття, а й віддаленого Посейм'я на Заході (про це трохи згодом у розділі «Сліди невідомих походів і битв»).

У II ст. частина «пшеворців» відкочувала на Середній Дунай. Це був час так званих Маркоманських війн, у яких десятки племен Європи (серед них і сармати) виступили проти Римської імперії. Ті, хто не пішов на ту війну, залишився на місці і взяв участь у подальшій історії цього краю.

Даки у Прикарпатті

Створивши власну державу по той бік Карпат, даки у I ст. н. е. розгорнули експансію на схід. Після кількох війн із Римом (у них, між іншими, на боці даків воювали сармати), які у підсумку вони програли, ті з даків, хто не захотів залишатися у римській провінції, подався за її межі. На Верхньому Дністрі та Верхньому Пруті сліди їх поселень пов'язують із липицькою археологічною культурою, яка проіснувала тут упродовж двох століть.

На новому місці поселенці жили звичним життям — будували такі самі як і на батьківщині житла, розташовуючи свої поселення на невеликих річечках та струмках. Вирощували хліб, розводили худобу. Серед них було достатньо ремісників — ковалів (зна-

* Докладніше про кельтів див. «На східних рубежах кельтського світу» (ч. 1).

йдено також і місця виробництва заліза), ювелірів, гончарів (деякі вміли працювати на гончарному крузі!).

Більшість поховань — кремації, хоча трапляються і тілопоклаження. Різноманітність поховальних звичаїв може свідчити про наявність різних у етнічному відношенні груп населення. З основного регіону проживання певні групи могли посуватися і на схід. Одним з наслідків цього процесу стала зубрицька археологічна культура.

На стиках культур

Часом у «сірих» зонах на прикордонні «великих» археологічних культур археологи відкривають комплекси, які виникають внаслідок взаємодії. Механізми останньої найрізноманітніші — політичні альянси між племенами (часом різними за мовою та культурою), підкорення, змішані шлюби тощо. Прикладом такого явища є зубрицька культура, поширена на Волині та Верхньому Подністров'ї починаючи з I ст. до н. е. і до III ст. н. е., тобто упродовж близько чотирьох сотень років.

Вона виникає внаслідок просування у регіон із сходу носіїв зарубинецької культури, а із заходу — пшеворської. Свій внесок у особливості зубричан на Дністрі зробила липицька культура (у ній вбачають даків). Край існуванню зубрицької культури як окремого явища поклала експансія готів із півночі у II–III ст. Однак деякі її риси помітні у місцевому варіанті черняхівської культури, а потім — на ранньослов'янських пам'ятках. Це, можливо, і не випадково, адже із зубрицькою культурою пов'язують венедів.

Стосовно способу життя, то населення зубрицької культури не відрізнялося від «батьківських» — такі самі житла каркасно-стовпової конструкції і напівземлянки на в невеликих поселеннях, сліди занять хліборобством (кожне житло супроводжує від 5 до 10 зернових ям) і тваринництвом.

Сліди невідомих походів і битв

Іноді археологічні знахідки стають єдиним свідченням історичних подій, про які давні історики (а за ними — і сучасні) жодної гадки не мали. Воно і зрозуміло — звідки було знаменитому Публію Гаю Корнелію Тациту (і його наступникам) було знати про події, які відбувалися у басейні річки Десна майже дві тисячі років тому? І римські легіони, і інформатори римських авторів взагалі не мали (і не могли мати) гадки про те, що відбувається у глибинах «світу варварів». З іншого боку у цей світ потрапляло чимало речей, зроблених римлянами і з ними — людей, які римляни мали знати непогано. Але — про це жодного рядка у писемних джерелах. Сама археологія.

Восени 2009 р. на правому березі р. Сейм, поблизу с. Мутин виявлено давнє поховання. Небіжчика кремовано, а кістки складено у керамічну посудину — обряд звичайний для того часу і більшості описаних вище археологічних культур. Дивовижними були знахідки, які супроводжували поховання.

У посудині знаходилася бронзова сітула — посудина для вина, накрита умбоном до щита. Сітула була римського виготовлення, умбон — належав до артефактів пшеворської культури, так само, як фібули (застібки до плаща), меч, ніж, спис та шпори й інші деталі спорядження. Спорядження належало воїну-вершнику високого рангу — ймовірно, вождю.

Вождь не сам подорожував нетрями місцевих лісів. Розкопки, які почалися навколо першої знахідки виявили поховання цілого загону (!) до зубів озброєних вояків-вершників.

ків. У деяких похованнях виявлено по кілька списів, мечів, навіть бронзові шоломи знайдено! Інвентар поховань належав так само до пшеворської культури, хоча були вироби скандинавського походження, а також речі, зроблені кельтами і римлянами.

Установлено, що поховані воїни були близько середини I ст. до н. е. і загинули, найімовірніше, одночасно. Усі вони були дружинниками, які прибули із заходу, про що свідчило все — зброя, прикраси, спорядження. Похідні бронзові казани європейських зразків або римські були у кожного.

Судячи з керамічного посуду, вони встигли інтегруватися у місцеве суспільство, принаймні настільки, щоб отримати достатню для здійснення поховального обряду кількість горщиків, виготовлених місцевим населенням. Його археологи віднесли до «типу Харівки», у якому виразно виступають риси зарубинецької культури, саме тоді, як прибульці, вірогідно, належали до пшеворської. Риси останньої також простежено у згаданому вище типі пам'яток. Тобто перед нами випадок, аналогічний формуванню зубрицької культури на межі пшеворської та зарубинецької. Цікаво, що сліди цих рис археологи виявили за кількадесят років до розкопок некрополя поблизу Мутина, який відкрив невідомі раніше драматичні сторінки місцевої історії.

Вояки, поховані майже два тисячоліття тому під Мутином, ймовірно, усі загинули в одній битві і були поховані з усіма почестями. Про те, що битва була переможною, можуть свідчити знахідки у похованнях цінних речей, зокрема — зброї. Адже у разі поразки переможці обібрали б тіла ворогів до нитки і невідомо, чи віддали б їм останню шану належним чином. Битва була досить кривавою, а ворог серйозним, що пояснює загибель у ній такого числа професійних воїнів, та ще й на чолі з вождем.

Подібний могильник, з подібним набором речей та ритуально понівеченою зброєю, з часом було відкрито у Верхньому Подністров'ї, на Львівщині. У ньому була навіть розкішна керамічна посудина провінційно-римського виробництва. Власне, до кордонів римських провінцій звідси вже не так і далеко. Таким чином, бачимо, що існував у давні часи шлях, яким загартовані у битвах воїни з Європи (а цей шлях міг починатися десь на Одері, Віслі, або узбережжі Балтійського моря) могли потрапити досить далеко на схід, де вони брали участь у невідомих історикам (як римським, так і сучасним) битвах. Із ким билися дружинники невідомого вождя з Мутина — із сарматами, якимись місцевими племенами? Можливо, нові розкопки дадуть відповідь і на це питання.

Знахідка також відкриває кілька речей. Носії пшеворської культури у Європі знали про події, які відбуваються досить далеко на Сході. Ті, хто жив там, при потребі могли звернутися по військову підтримку — і отримати її. Цікавою та важливою є та обставина, що носіїв північного варіанта пшеворської культури у межиріччі Вісли та Одери (а там вона доживає до V ст.) серйозно розглядають як компонента, з якого сформувалися місцеві слов'янські спільноти. Можливо, і на сході мали місце подібні явища.

Знаки влади

Серед загадок середньовіччя є і питання про походження певних символів, якими користувалися правителі, зокрема і Русі. Мовиться про княжий тризуб, карбований на «златниках» та «срібляниках», знайдений на різних виробках — від цегли-плінфи до бронзових медальйонів. Історія згаданих знаків із речей X ст. теж може сягати сарматських часів.

На речах, покладених у могилу знатного сармата поблизу с. Пороги на Вінниччині, зокрема на срібному кубку, були зображені тамги клану царя роксолан Інісмея. Подібні

тамги карбували на монетах Ольвії у 70-х — на початку 80-х років н. е. Було навіть висловлено припущення, що похований поблизу села Пороги цар колись володарював над сарматами — аорсами, котрі прийшли в ці краї звідкись зі степів між Доном і Волгою. У Причорномор'ї ж аорси повинні були зіштовхнутися з раніше прибулими сюди сарматами-роксоланами.

Тамги-знаки були поширені також і у боспорських царів, які додали у їх графіку певні мотиви грецької міфології. Серед сарматських тамг з'являються піктограми, що нагадують тризубець Посейдона. З великою ймовірністю можна припустити, що тризуб різних обрисів до сусідніх із Сарматією правителів (вождів, князів, конунгів) міг потрапити як придачне — після шлюбу представників племінних еліт. Однак установа рідинних відносин між слов'янською й сарматською елітами, можливо, слід віднести до періоду початку занепаду Сарматії — III ст. н. е., коли у них з'явився спільний ворог — готи. Деякі хліборобські племена лісостепової й лісової смуги починаючи із III ст. до н. е. багато дослідників цілком упевнено відносять до слов'янської або праслов'янської культури.

Хто лише не використовував подібні до тамг символи на своїх гербах і бойових прапорах за останні дві тисячі років! Це і київські князі, і татарські хани, і правителі Великого князівства Литовського та Руського. Дуже нагадують тамгу, приміром, литовські «Стовпи Гедиміна».

Римська присутність і готи

Римляни в Херсонесі

Михайло Відейко

У буремні часи, у цитаделях, відбудованих у колись незалежних еллінських містах, на неприступних скелях Криму облаштувалися римські легіонери й воїни з допоміжних підрозділів. Вони наглядали за варварами (і місцевими жителями), завжди готові виступити по першому заклику римської батьківщини. Багато хто з них знайшов вічний спокій у цій землі, а їхні імена донесли до наших днів напівстерті написи на кам'яних надгробках. Обставини їхньої появи у Херсонесі пов'язані з боротьбою останнього за незалежність від Боспорського царства. Правителі останнього створювали в Тавриці проблеми для Риму, тож херсонесити були винагороджені наданням самоврядування, підкріпленим про всяк випадок римським гарнізоном.

Окупанти чи рятівники?

По-різному можна тлумачити той факт, що в Причорномор'ї з'явилися римські гарнізони. Діапазон суджень від емоційних («римська окупація»), до більш дипломатичних та важених («римська присутність»). Очевидно, мало місце і те, і інше — залежно від обставин і ходу подій. Усе почалося з усунення головного конкурента Риму в Причорномор'ї — правителя Понтійського царства Мітрідата Євпатора. У битвах з римськими легіонами йому не допомогли ані загопи, набрані у понтійських степах із числа скіфів і сарматів, ані підтримка жителів міст Боспору (ті, в свою чергу, були вдячні цареві за захист від «варварів»-скіфів). Крим із часом перетворився на тилову базу Мітрідата з усіма наслідками, що випливають із невдач царя Понта у нескінчених війнах із Римом: посиленням збором податків і повстанням доведеного до розпачу населення, династичними чварами та заколотами.

Зрештою Рим, як це вже неодноразово бувало, став переможцем одних і благодійником інших. Благодійником, зрозуміло, для тих, хто вчасно обрав його сторону. У ті часи існувало почесне найменування — «друг цезаря і друг римлян», що його надавали від імені «сенату і народу римського». До звання, яке надавали місцевим правителям, належали царські інсигнії: на знак повного визнання й порозуміння з боку Риму. Міські ж громади могли нагородити правом самоврядування, а тим, хто просив особливо наполегливо, навіть надіслати невеликий гарнізон і помістити його у відбудованій для такого випадку цитаделі. Утім справа була радше не в проханнях, а у тому, наскільки стратегічно важливим був цей пункт для політики Риму в поточний момент.

Свого часу римські війська були надіслані в Крим під час придушення заколоту, піднятого боспорським царем Мітрідатом III (VIII). Перемігши на суші, вони поверталися до

місця дислокації, однак ескадра потрапила у жорстокий шторм. Кілька кораблів було викинуто на берег, екіпажі й солдати були перебиті (і пограбовані) таврами. Частина здобичі була знайдена археологами під час розкопок святилища в горах над Гурзуфом. Вона складалася із предметів римського озброєння, спорядження солдатів і монет середини I ст. н. е. Частина здобичі, а можливо, і бранці, були принесені в жертву.

Однак римляни вчасно прийшли на порятунок Херсонеса, коли його у черговий раз обложили скіфи. Ситуація видно була не простою, якщо похід очолив особисто Тиберий Плавтій Сільван Еліан, легат провінції Мезія. Про його подвиги у Криму досить коротко сказано в епітафії: «цар скіфів був відігнаний від обложеного ним Херсонеса, що за Борисфеном». Вважають, що легат не обмежився тим, що «відігнав царя скіфів», а досить ґрунтовно поруйнував розташовані поблизу морського узбережжя селища у його володіннях, особливо укріплені. Саме із цими бойовими діями дослідники зв'язують пожежі на кількох городищах.

Римські підрозділи у Тавриці

Невдовзі по завершенні переможної війни у Дакії, у 20-ті роки II ст. в Херсонесі розмістили загін, що складався із солдатів I Італійського легіону (II Луцензієвої когорти). Ця когорта була сформована ще під час перебування славного легіону в далекій Іберії (нині Іспанія) і була названа на ім'я одного з місцевих племен — луцензіїв. Такий підрозділ міг налічувати (залежно від типу формування) від 500–800 до тисячі й більше вояків. Яка саме кількість вояків із цього підрозділу була відряджена у Таврику — невідомо.

Згодом до Херсонеса надіслали військового трибуна, в оперативному підпорядкуванні якого перебувало римське військо у Тавриці. Відомо навіть ім'я цього воєначальника — Луцій Юлій Маказенус. Його прочитали на уламку кам'яного вівтаря, знайденого на території давнього портового району Херсонеса. На цій посаді Луція Юлія змінив Юлій Валент, трибун I Італійського легіону. У різний час для служби у Тавриці були відряджені військовослужбовці із різних легіонів і допоміжних підрозділів.

Їх склад можна встановити завдяки написам, надгробкам і клеймам на керамічній дахівці, яка колись перекривала будівлі у місцях розміщення гарнізонів.

Чимало подробиць стосовно перебування римлян на північних берегах Понта отримано винятково завдяки знахідкам написів. Більшість являє собою уламки кам'яних плит. Прочитати подібний напис непросто: заощаджуючи зусилля (все ж таки камінь) та/або місце, римляни виробили цілу систему скорочень імен, титулів, військових звань, найменувань частин та іншого. Ця система цілком зрозуміла тому, хто її створив, та його сучасникам, а нині чи не кожне прочитання стародавнього римського напису (особливо якщо він дійшов у фрагментах) перетворюється на справжню головоломку, а то і предмет багаточисельних дискусій між фахівцями.

Візьмемо для прикладу, клейма на черепиці, виявленій на місцях дислокації підрозділів римської армії у Північному Причорномор'ї. У ті часи було взято за правило ставити клейма на подібні вироби — звичайно із вказівкою легіону, що організував виробництво будівельних матеріалів на місці дислокації або доставив уже готові вироби з базового табору. Важливим є те, що кожна частина використовувала покрівлю власного виробництва. Так, клеймо з написом LEG V MAC означає не що інше, як Leg(io) V Mac(edonica), тобто легіон V Македонський, а LE XI CL — то є Le(gio) XI Cl(audia), тобто не що інше, як легіон XI Клавдіїв. Це означає, що знахідки цих клейм у Тавриці фіксують факт перебу-

вання тут у відповідних бійців із перелічених вище трьох легіонів римської армії. Інша річ — хто саме тут побував і в якій кількості. Але на цей рахунок підказку знайдено в іншому місці.

Трапляються часом і більш складні скорочення, на зразок VEMI. Читається у такий спосіб: V(exillatio) E(xercitus) M(oesiae) I(nferioris) — тобто вексиліяція військ Нижньої Мезії. В облаштуванні військ могли брати участь і приватні, так би мовити, виробники. Наприклад, OPUS NOV Opus Nov(ii) і OPUS PUBLIC. Це означає не що інше, як «виріб Новія» та «виріб Публіція». Це вже участь приватних осіб у армійських «тендерах» на будівництво. Бувало і таке в давні часи.

Про персональний склад та долю окремих вояків із римського гарнізону в Херсонесі та інших місцях Таврики дослідники дізналися з давніх присвятних написів і надгробків. У числі відряджених у Крим легіонерів можна назвати сурмача XI Клавдієва легіону Аврелія Сильвіана, Гая Юлія Валента, солдата I Сугамбрської когорти, центуріонів XI Клавдієва легіона Антонія Прокула та I Італійського — Марка Ратину, Антонія Прокла — центуріона XI Клавдієва легіона, Аврелія Віктора з I Італійського, Марка Мецилія з I когорти Бракарів та інших. Як бачимо, у випадку з Клавдієвим легіоном надгробки цілковито відповідають зафіксованому завдяки клеймам на черепиці підрозділу.

У Кримській землі знайшли вічний спокій також римські відставники-ветерани. Серед похованих біля стін Херсонеса були ветеран Мезійського Флавієва флота Авлудізен, а також Аврелій Демас, котрий прожив не багато і не мало, а 72 роки.

Знаючи з інших джерел бойовий шлях цих та інших підрозділів римського війська, можливо встановити час і обставини їхньої появи в Тавриці. Відповідно, пов'язати ці переміщення із певними історичними подіями.

Для відряджених до Криму легіонерів цей теплий край міг виглядати цілком милим куточком (порівняно з фортом у середній течії Рейну або сторожовою вежею на стіні Антонина в горах Шотландії). Пристойні кам'яні будинки під черепичною покрівлею виглядають куди надійніше та комфортніше за дерев'яні бараки.

Коли стало неспокійно на Дунайському кордоні, у гавані Херсонеса базувалися кораблі Мезійської ескадри, що забезпечували безпеку плавання біля берегів Криму. Слід гадати, що наявність у глибокому сарматському тилу баз римські армії і флоту певним чином впливала на багатьох місцевих вождів, готових вступити до антиримської коаліції, що склалася біля меж імперії на Рейні й Дунаї.

Упродовж майже ста років навіть нечисленні римські гарнізони могли гарантувати безпеку від ворожих набігів мешканцям Тіри, Ольвії, Херсонеса. Сусіди-«варвари» були досить поінформовані про те, яка зустріч може їх очікувати поблизу міських стін і не поспішали випробувати римську оборону на міцність. Інша справа, коли до стін приходили більш далекі й більше рішучі племена. Спочатку римляни успішно відбивали такі атаки. Коли 214 р. Тіру зруйнували війська племені карпів, то нападникам все ж таки довелося забиратися геть. І лише низка скіфських війн, коли ворог був явно сильнішим, а головне набагато чисельнішим, призвів до відступу римлян із усіх місць, окрім Таврики.

Військова база римського часу

У Тірі, Херсонесі, Ольвії та інших місцях археологи досить успішно досліджували остріпці «римської військової присутності» з усіма їхніми стандартними атрибутами: укріпленнями, казармами, приміщеннями для командування, складами, солдатськими вбиральнями, каналізацією, водогоном і, зрозуміло, лазнями.

Оскільки підрозділи, розквартировані у великих містах були відносно невеликі, вони не могли забезпечити оборону усього периметру міських стін. Для цього існувало міське ополчення. До того ж головним їх завданням було не стільки обороняти міста, скільки контролювати їх населення та околиці. Якщо буде потреба можна було викликати підмогу із провінції Мезія. Як показав успішний досвід експедиції Тиберія Плавтія Сільвана, кораблі з морською піхотою могли дістатися берегів із баз у Подунав'ї до берегів Таврики днів так за 10–11. Головним завданням гарнізонів було протриматися до їхнього підходу, а для цього найзручніше зосередити війська в невеликій, але добре захищеній цитаделі.

Римська цитадель у Херсонесі спочатку була невелика — усього 45 x 92 м, і та прибудована до давньої міської стіни. Потім її розширили на територію, раніше зайняту міським цвинтарем. Надгробки місцевих еллінів (поставлені ще у IV–III ст. до н. е.) по-хазяйськи використали у кладці нових стін. Головним призначенням цитаделі була охорона порту — адже саме з морем була пов'язана вся місцева стратегія римлян.

Розділена вулицями, що перетиналися під прямим кутом, цитадель була щільно забудована кам'яними спорудами. Стіни усередині цих споруд були оштукатурені й навіть пофарбовані. Збереглися сліди штукатурки зі слідами розпису. Знайдено також чимало уламків черепиці з легионними клеймами, що нею були перекриті ці будівлі. Кожна казарма могла належати центурії, яка нараховувала, зазвичай, 80 осіб. Херсонеські казарми з їх шістьма – вісьмома приміщеннями свідчать або про більшу щільність розміщення особового складу, або про меншу чисельність підрозділів. Деякі приміщення могли належати середньому командному складу. У цитаделі також знайшли важкий кам'яний снаряд до великої метальної машини (збереглося навіть маркування!), що колись тримала під прицілом гавань.

Однак укріпленнями в Херсонесі римляни не обмежилися. Пам'ятаючи про проблеми, які виникли з таврами на узбережжі, вони вирішили спорудити опорний пункт на шляху до міст Боспору. На високому, скелястому мисі Ай-Тодор (територія сучасного Гурзуфа) знайдено сліди римської фортеці Харакс. Місце обране не випадково — у гарну погоду звідси можна побачити гори у районі Судака, а море проглядається на десятки кілометрів. Не випадково нині на вершечку мису розташовані маяк і спостережний пункт прикордонників. Археологи вважають, що сучасний комплекс споруджений саме на місці римського преторія.

Тут були споруджені потужні кам'яні стіни (дві лінії) з баштами та казарми. У фортеці був басейн для води, терми і кілька святилищ — все, що треба для життя. Для забезпечення водою були використані джерела біля підніжжя Ай-Петрі. Цікаво, що при відступі у III ст. римляни, мабуть, зруйнували водогін — вода у басейн перестала надходити. Тому після них ніхто так і не зайняв фортецю, позбавлену інших джерел вологи, оскільки наступні володарі цих місць (аж до кінця XIX ст.) так і не опанували таємниці спорудження водогонів.

Оточена укріпленнями територія сягала 4,5 га. Знайдені фрагменти латинських написів відкривають деякі сторінки з історії фортеці. Завдяки ним стало відоме ім'я одного з комендантів укріплення, прочитане на фрагменті кам'яного вівтаря: Марк Геміней Фортіс. В одному з приміщень виявлено запаси ядер до метальних машин: понад 700 виробів. Машини могли бути задіяні як проти нападу із суходолу, так і проти ворожих кораблів. Ними можна було поповнювати і корабельні запаси, адже металеві машини використовували і на флоті.

Фортеця стала важливим пунктом для спостереження за узбережжям і рухом кораблів. Оскільки перекидати війська у віддалені місця кримського узбережжя реально можна

було лише по морю, подібна база була дуже важлива для забезпечення римської присутності в Криму.

У Балаклаві, що розташована неподалік Херсонеса, було розквартировано римські війська — зокрема кавалерія, ала Атекторигіана. Звичайна чисельність такого підрозділу — до 500 вершників. Про його присутність відомо завдяки знахідці надгробка кавалериста — Юлія Валента. Побували там і солдати I Італійського легіону, про що свідчить знахідка постаменту статуї Геркулеса із присвятою августу Антоніну Пію, а також імператору Марку Аврелію військовим трибуном I Італійського легіону Антонієм Валентом за допомогою центуріона Новія Ульпіана. Це відбулося, на думку дослідників, між 147–161 р.

Статуя була поставлена не просто неба — поруч із нею знайдена ще одна плита, напис на якій повідомляє про відновлення храму Юпітера Доліхена, — Юпітера Кращого, Найбільшого, божества, яке особливо вшановували римські військовослужбовці. Коли римляни пішли, храм занепав. А рештки його мармурових колон використали у середні віки для виготовлення боєприпасів до метальної машини, встановленої у XV ст. над входом до балаклавської бухти.

Однак самими базами та фортецями для розташування підрозділів римляни не обмежилися. Адже слід було наглядати за тим, аби вороги зненацька не потрапили в околиці Херсонеса, аби завдати шкоди місцевим виробникам, а відтак — і Риму. Тому на підступах до «економічної зони» міста було облаштовано кілька спостережних пунктів. Точне число цих військових об'єктів, мабуть, було відомо командуванню у Херсонесі — але це була військова таємниця, не засвідчена жодними документами. Проте археологам майже через два тисячоліття таки вдалося виявити деякі з них.

Так, низку сторожових башт, точніше те, що від них залишилося, виявили на схилах Сапун-гори. На північному березі севастопольської бухти була стоянка військ. Дорогу з Балаклави до Херсонеса прикривало укріплення з кількома кам'яними баштами і стінами, оточене ровом. Ще два пункти зі слідами перебування римських військових знайдено у Хомутовій балці та балці Бермана. Таким чином, усі ближні підступи до Херсонеса було надійно перекрито.

Але на цьому римляни, схоже, не зупинилися. Їх сліди виявлено на таврському городищі Алма-Кермен, розташованому на північний схід від володінь херсонеситів. Воно контролювало шлях із Неаполя Скіфського на Херсонес. Розквартировані тут починаючи з II ст. вояки не лише опікувалися кордоном, але, як показали розкопки, розгорнули власний бізнес, виготовляючи вироби зі скла.

Таким чином римляни облаштувалися в Тавриці так само ґрунтовно, як і на інших кордонах Імперії — з головною базою, сторожовими постами, висунутими на стратегічні напрямки фортецями. У майбутньому така інфраструктура могла бути використана не лише для оборони, а й для наступу. Крім того, економічна експансія з опорою на військові бази (і за участю військових) передувала розширенню меж імперії. Досвід, здобутий у II–III ст., було використано у часи панування в Тавриці Візантії.

У другій половині III ст. із початком скіфських воєн римлянам довелося вивести гарнізони не лише з Усть-Альмінського городища, Балаклави, Хараксу, але навіть і Херсонеса — вони були потрібні для оборони провінцій. Однак Херсонес зумів протриматися — готи, навіть зруйнувавши оборонний пункт на Альмінському городищі (на той час гарнізон звідти було виведено) так і не зуміли подолати оборону міста, посилену в часи римської присутності.

Битви за Таврику

Михайло Відейко

У II ст. до н. е. — I ст. до н. е. Таврика стала полем бою не лише між полісами, Боспором і скіфами — сюди завітали «важковаговики» із-за меж півострова, Понтійське царство, очолюване Мітрідатом VI Евпатором, і Римська республіка. Саме вони врешті-решт з'ясували стосунки, внаслідок чого на частині земель півострова майже на тисячу років домінування Риму. Місцевим — насамперед городянам еллінських міст на узбережжі — довелося звикати жити у нових умовах. Унаслідок цих подій на півострові війни майже не припинялися. Урешті-решт переможцем вийшов Рим, який за цей час встиг перетворитися з республіки на імперію.

Діофантові війни

Розстановка сил у Тавриці на кінець II ст. до н. е. була наступною. У західній частині головним містом був Херсонес, який контролював значні території, зводячи на них не лише садиби і опорні пункти, а навіть залежні від нього міста, як-от Керкінітіду та Калас Лімен (що можна перекласти, як «прекрасна гавань»). Як наслідок — зросли площі посівів і відповідно експорт хліба. У ті часи проблем зі збутом не було: Еллада, Рим — хліб був потрібен усім.

Східна частина Таврики перебувала під владою царів Боспору, які теж багатіли на хлібній торгівлі. Обидва еллінські державні утворення мали непрості відносини зі скіфами та іншими кочовиками, які панували у степах Таврики та поза її межами. У царів це виходило краще, бо у царстві було краще з грошима: з одного боку, це давало змогу тримати більше військо, з іншого — подарунками купувати лояльність войовничих сусідів та при потребі залучати їх як союзників. Херсонес міг сподіватися лише на міське ополчення та оборонні споруди. У гірській частині півострова і на частині південного берега своїм життям жили таври, на перший погляд особливо не втручаючись у справи еллінів та інших сусідів. Однак розкопки одного з таврських святилищ у горах над Гурзуфом показали, що вони майже завжди «тримали руку на пульсі» буремних подій і були їх безпосередніми учасниками, причому іноді досить далеко від берегів півострова.

Усе почало змінюватися у III ст. до н. е. коли у в степовій Тавриці виникає скіфська держава. Щоб вижити, скіфи, котрі перебралися сюди, відтворили звичну для них по степових краях інфраструктуру, доповнивши її деякими компонентами, що раніше були відсутні. Насамперед була обладнана ставка для правителя у центрі Криму, поблизу передгір'їв. Вибір місця збігся з місцем розташування нинішньої столиці півострова — Сімферополя. Тут раніше існувало поселення таврів, потім близько середини II ст. до н. е. оселися скіфи. Утім у складі населення Неаполя, а також інших «скіфських» городищ того часу було чимало еллінів і навіть представників сарматських племен, про що свідчить вивчення антропології похованих у некрополях.

Спочатку столичне поселення розрослося навколо невеликої фортеці. Потім укріплення перебудували, і вони охопили площу близько 20 га. Саме тоді був збудований перший палац, однак простояв він, як і місто, недовго. Близько 130 р. до н. е. все було зруйновано страшною пожежею. Нині учені губляться в припущеннях, хто ж настільки ґрунтовно знищив тоді столицю кримської Скіфії. Серед головних претендентів у палії згадують легендарну царицю сарматів, Амагу.

Хоч як би там було, а місто було незабаром відроджене, однак вже як царська резиденція, у якій було також влаштоване святилище й пишні мавзолеї для поховання представників правлячої скіфської династії. Є думка, що у одному з палаців проживав свого часу знаменитий цар Скілур, активний учасник кримських подій кінця II — початку I ст. до н. е.

Окрім столиці, піддані царів Скіфії побудували й інші фортеці, а також поселення. Їхні мешканці займалися хліборобством, торгівлею, забезпечували всім необхідним тих, хто по старій звичці кочував у кримських степах і передгір'ях. Одні з цих селищ та міст розташовувалися на межах володінь Херсонеса, інші — в околицях Неаполя. Однак усе це будівництво і розкіш царських палаців та усипальниць вимагали відповідного фінансування. І царі активно шукали нові джерела надходжень.

Західне узбережжя Криму скіфи (по праву найсильнішого) приєднали, разом з розташованими там поселеннями. Тобто відібрали у колишніх хазяїв-херсонеситів. Північно-Західний Крим був районом, у якому вирощували величезну (на той час) кількість зерна на експорт. Ці ресурси перейшли у розпорядження скіфських володарів, котрі облаштувалися у центрі Криму.

Наявність власних портів дозволила правителям кримської Скіфії вести тепер свої торговельні справи, оминаючи еллінський Херсонес і Боспорське царство. У якийсь момент вони вирішили поставити під свій контроль усіх місцевих конкурентів і посередників, а також поживитися здобиччю, яка б дозволила поповнити збіднілі ресурси кримської Скіфії. Хто ж тоді міг припустити, що всі ці великі плани приведуть зрештою не лише до падіння новорозбудованої Скіфської держави, а й потрапляння решти Таврики під політичний вплив більш сильних держав?

Спочатку скіфи атакували Херсонес. Міське ополчення не могло довго опиратися чисельнішому війську, у якому переважала кіннота. Херсонесити вирішили звернутися по допомогу до царя Понта Мітрідата VI Євпатора. Втручання понтійських військ на чолі з досвідченим стратегом Діофантом скінчилося для скіфів повною катастрофою. Війна тривала кілька років (за однією версією — між 110–107 рр. до н. е., за іншою — між 114–111 рр. до н. е.) і була запеклою та руйнівною. Для початку Діофант розгромив військо союзних скіфам роксолан. Після перемоги на землях таврів було закладено місто Євпаторій. Скіфське військо було розгромлене у битві, а багато фортець, міст, селищ віддано вогню. Ворогом з ходу була захоплена навіть столиця, Неаполь, в укріплення (і оздоблення) якої було вкладено стільки грошей і зусиль. На час тут навіть розмістився ворожий гарнізон. Вдячні херсонесити поставили на честь рятівника статую, на мармуровому постаменті якої викарбувано декрет на честь понтійського полководця, з якого, власне, історики і дізналися про подробиці воєнних подій того часу:

«Діофант, син Асклепідора, сінопеець, ...приймавши на себе (ведення) війни зі скіфами, він, прибувши до нашого міста, відважно зробив з усім військом переправу на той бік; коли ж скіфський цар Палак раптово напав на нього з великим військом, він, мимоволі прийнявши битву, змусив утікати скіфів, які вважалися непереможними... він відправився в Боспорські

краї і, зробивши в короткий час багато важливих подвигів, знову повернувся в наші місця і, взявши з собою громадян квітучого віку, проник в середину Скіфії. Коли ж скіфи здали йому царські фортеці Хабеї і Неаполь, вийшло те, що майже всі стали підвладними царю Мітрідату Євпатору; за що вдячний народ вишанував його пристойними почестями, як звільнений вже від панування варварів».

Діофант не просто так побував на Боспорі, а переконав царя Перісада передати свою державу Мітрідату Євпатору. Це призвело до наступного конфлікту — цього разу вже між поборниками боспорської незалежності, очолених вихованцем Перісада Савмаком та понтійцями під проводом Діофанта. Перші, зазвичай, шукали (і знайшли) підтримку у кочовиків як скіфів, так і сарматів. Понтійське військо виявилось сильнішим і остаточно встановило владу царя Понту в Тавриці, захопивши при цьому повсталі міста, про що і було повідомлено у заключній частині згаданого вище херсонеського декрету:

«...взяв Феодосію і Пантікапей, винуватців повстання покарав, а Савмака, вбивцю царя Перісада, захопивши в свої руки, вислав в царство (Мітрідата) і (таким чином) відновив владу царя Мітрідата Євпатора».

Після поразок скіфське царство так і не зуміло підвестися, а тим більше перешкодити проникненню в кримські степи нових хвиль сарматських племен. Саме вони не лише стали спадкоємцями кримської Скіфії, а й досить активними учасниками нового перерозподілу Криму між Боспором, Херсонесом і римлянами, котрі прийшли сюди після падіння Понтійського царства. Скіфські володіння в Криму були благополучно поділені між сарматами-аланами і правителями Боспору. Боспор, утім, як і Рим, досить успішно використав у війнах одних «варварів» проти інших.

Мітрідатові війни

Включення еллінських держав Таврики до складу більш могутнього царства на перший погляд гарантувало мир та стабільність, безпеку від «варварів». Тепер цар Мітрідат мав дбати про те, як дати відсіч скіфам та сарматам. Він мав для цього потрібні ресурси — гроші, військо. Однак жителі Таврики і гадки не мали, що замість безпеки та процвітання під надійним захистом Понтійської держави вони знову отримують війну. Цього разу із значно потужнішим супротивником, аніж скіфи та сармати — з Римом.

Рим часів Пізньої Республіки розгорнув потужну експансію у володіння спадкоємців Александра Македонського. Під його владою вже знаходилися і Еллада, і Македонія, перетворені на римські провінції, тривав процес прибирання до рук низки азійських уламків македонської імперії. І от тут Рим зіткнувся із амбіціями царя Понту, який саме себе бачив опікуном над менш потужними сусідами. Цар Понту тричі намагався перемогти Рим, але програв, як відомо, всі три війни (дати).

У цих війнах Таврика була спочатку відносно далеким тилом, який мав забезпечити свого царя передусім хлібом і грошима, потрібними, аби найняти та прогодувати війська, рекрутовані переважно із «варварів». Зокрема з теренів Європи: кельтів, фракійців, скіфів, сарматів тощо, які билися з римлянами на рівнинах і в горах Азії. Мітрідат був майстром вибудовувати неймовірно антиримські коаліції та проводити спецоперації проти заклятого ворога. Свого часу підключив до підготовки свого війська... римлян. Річ у тім, що в 80–70-ті рр. до н. е. римське керівництво провінції Іспанія в особі Квінта Серторія розгорнуло власну війну за владу в столиці. Внесок Мітрідата Євпатора у цю боротьбу склав 40 галер і 3000 талантів срібла.

Іноді вважають, що і до повстання рабів під проводом Спартака (73–71 рр. до н. е.) приклав руку цар Понту. І що теж зовсім не випадково, таке повстання майже збіглося в часі з початком третьої Мітрідатової війни (74–63 рр. до н. е.). Ватажок повсталих, між іншим, був фракійцем, яких було повно у найманому війську царя Понту, ну а військові таланти Спартака, засвідчені самими римлянами, явно виходять поза межі підготовки рядового глadiatora. Відсутність на полях битв у Азії кількох легіонів та досвідчених полководців, які кілька років вимушено протистояли Спартаку і Серторію явно вплинули як на перебіг, так і на тривалість цієї війни. Зрозуміло, що присутність у Азії легіонів Гнея Помпея, які воювали спочатку проти Серторія, а потім — Спартака, могли змінити хід війни. Що, власне, і сталося, коли вони потрапили на Схід...

План Мітрідата включав також організацію походу безпосередньо на Рим через Європу. Причому похід цей мав розпочатися у Понтійських степах. До нього мали бути залучені скіфи, сармати, фракійці, кельти, германці. Можливо, для підтримки союзників та майбутніх учасників походу було навіть закуплено зброю — у сарматських похованнях того часу виявлено бронзові шоломи типу Монтефортіно, які, на думку деяких дослідників, свідчать про це. Можливо, саме із цим задумом був пов'язаний і похід війська Спартака на північ Апеннінського півострова (офіційна версія — повернення рабів на рідні європейські землі). Однак Мітрідат VI явно переоцінив свої можливості і йому довелося зосередитися на малоазійському театрі бойових дій.

Тут боротьба з римлянами йшла з перемінним успіхом. Відлунням цих подій можуть бути деякі знахідки у Тавриці. Серед знахідок у таврському святилищі на Гурзуфському сідлі є речі, пов'язані із римським військом і, вірогідно, захоплені як трофеї у Азії. Великою є імовірність того, що доправили їх сюди найманці, які служили у війську Мітрідата Євпатора.

Під час цієї війни Таврика частково перетворилася на військовий табір, у якому зосереджувалися наймані підрозділи. Залишки одного із таких укріплених військових таборів археологами знайдено поблизу Феодосії. Солдатам, які там перебували, і справді платили сріблом — знайдено як окремі, так і невеликі скарби монет. Однак доля була неприхильна до царя Понту і він програвав одну битву за іншою. І зрештою, війна прийшла на землі Таврики, яка з тилової бази перетворилася на поле битви.

Після низки поразок від Гнея Помпея, який 66 року нарешті таки дістався Малої Азії зі своїми легіонами (перед тим винищивши піратів на Середземному морі, частина яких знов-таки працювала на царя Понту) Мітрідат VI був змушений відступити на Боспор, сподіваючись зібрати тут нове військо і продовжити війну. Однак за його спиною вже визрів заколот — син царя Фарнак змовився з римлянами. В обмін на збереження влади над частиною батькової спадщини до Риму 63 р. до н. е. ним було відправлено голову Мітрідата Євпатора.

Нові часи настали, або Все буде Рим...

Падінням Понтійського царства вдало скористався Херсонес, який, виступивши на боці Риму, здобув незалежність. Однак про незалежність та відновлення Понтійського царства в колишніх межах (разом із Херсонесом) мріяв і Фарнак II, чекаючи на слушну нагоду поквитатися з Римом. Що, зрештою, призвело до наступної війни. Вирішивши, що Риму, у якому за владу якраз змагалися Гай Юлій Цезар і переможець Мітрідата VI Помпей Великий, буде не до відновлення понтійського царства, він вирушив до Малої Азії, залишивши в Боспорі на господарстві полководця Асандра.

Після кількох перемог Фарнак II натрапив під Зелю на легіони Цезаря. Доповідь про наслідки битви стала одним із найпопулярніших латинських висловів, який пережив тисячоліття: «Veni, vidi, vici»... Однак насправді мабуть не все так однозначно вийшло у Цезаря з Фарнаком, як про те оповідають римські джерела. Бо у старому таврському святилищі над Гурзуфом у ті роки знову потрапили римські артефакти, включно з обладнанням для військового табору. А ще срібні монети, карбовані у похідному монетному дворі Цезаря. З останніми римські легіонери навряд чи розсталися б без примусу. Але таври-найманці, які билися з легіонами Цезаря на боці Фарнака II не залишили по собі жодних «Записок»...

Зрештою переможений Фарнак II повернувся на Боспор, та невдовзі загинув у війні з намісником Асандром, який вирішив заснувати власну династію, обмеживши свої апетити Таврикою. Згодом йому довелося відбиватися вже від наступного Мітрідата — Пергамського, поставленого Римом. Лише у правління Октавіана Августа нова династія змогла отримати благословення від Риму. І знов у таврському святилищі з'являються римські речі, пов'язані з військовим спорядженням, і відповідні монети.

Рим кілька разів приходив на допомогу правителям Боспору. Так, військова експедиція 45–49 рр. Авла Дідія Галла й Гая Юлія Аквілі допомогла утвердитися на престолі Котісу I. З іншого боку, Рим не став терпіти незалежницької політики Мітрідата VIII, який заходився відновлювати незалежність, спираючись на підтримку «варварів». Саме тоді в таврський храм знову потрапляють захоплені у римлян трофеї — фрагменти обладунків, зброї, монети. Не гребували таври і грабунком викинутих на берег римських військових кораблів. Під час одного з таких інцидентів загинув префект когорти та воїни з допоміжного загону, речі яких були присвячені богам Таврики.

У черговий раз римляни втрутилися в таврійські справи за імператора Нерона. По тому, як володіння херсонеситів (друзів Риму) вкотре були атаковані кочовиками, біля берегів з'явилася ескадра під проводом експедиції Тиберія Плавтія Сильвана Еліана.

Равенський флот вчасно прийшов на допомогу атакованими чи то скіфами, чи то сарматами херсонеситам. Скіфські фортеці й поселення на межі з володіннями Херсонеса, а також на узбережжі впали під ударами морської піхоти. Час був складний, одне слово, війна, отож римляни не стали докладно з'ясовувати, хто ж таки насправді напав на Херсонес — скіфи чи сармати. Покарали усіх, хто потрапив під руку.

Саме після цієї операції римляни переходять до формування більш продуманої та потужної системи військово-політичного контролю не лише над Таврикою, а й над усім Північним Причорномор'ям. Так завершився черговий етап битв за Таврику.

Друзі Риму

Михайло Відейко

Після перемоги у Мітрідатових війнах римляни перебрали контроль над берегами Понту Евксинського. Де прямо, а де — через «друзів». Відтоді у багатьох місцевих правителів з'являється додаток до тронного імені — «Філоромеос» — «друг римлян». З часом з'являється ще одна прикладка — «Філоцезар», тобто «друг цезаря», друг імператора. Це мало демонструвати особисту лояльність поточному правителю Риму. Набуття цих додатків демонструвало лояльність до Риму, відмова — демонстрацією незалежності або переходу під протекцію інших сил. Досить показовою у цьому відношенні є історія правителів Боспорського царства, які ще у I ст. до н. е. потрапили в орбіту римської політики і перебували у ній майже пів тисячоліття.

Імена і титули

Підвалини щирої боспоро-римської приязні заклав цар Полемон I, який отримав трон Понту 38 р. до н. е. Володіння сина ритора (Полемон не належав до правлячої династії) включали рештки Понтійського царства включно з Боспором та Колхідою. Цьому прислужилося знайомство його батька, Зенона, з Марком Антонієм, слово якого багато важило у Римі при вирішенні східних справ. Головною вимогою до новопризначених царів була своєчасна виплата данини Риму та надання допоміжних військ у разі потреби. Полемон навіть прийняв нове ім'я, Маркус Антоній, на знак певних відносин із римським тріумвіром. Дружба з Марком Антонієм, як не дивно, не завадила його подальшій кар'єрі. Боспор Полемон I отримав уже від імператора Августа, якому слід було призначити наступника царю Асандру.

Саме Полемон I отримав титул «союзник і друг Римського народу», який стане на довгий час додатком до титулатури царів Боспору. Заморське царство відіграло особливу роль у легітимізації прав Полемона I, які завдяки шлюбу з Динамією, дочкою царя Фарнака II, який невдало виступив проти Риму. Ця жінка була не просто дочкою царя, а й царицею на Боспорі, походила з роду Мітрідатидів, давніх володарів Понту. Це той випадок, коли на престолі Боспору при одній дружині до Полемона I змінилося два царі — Асандр I та Скрибоній.

Отримавши нову частину до свого царства за підтримки римлян, Полемон I зіткнувся з необхідністю відновити владу над племенами «варварів» та деякими містами, які не поспішали визнавати нову владу. Вдалими виявилися похід на Танаїс та підкорення Колхіди. А от спроба підкорити аспургіан закінчилася катастрофою — цар потрапив у полон, де і загинув.

Особливості римсько-боспорських відносин у першому столітті найкраще ілюструє приклад царя Рескупоріда I Аспурга, який правив на Боспорі з 8 р. до н. е. до 38 р. н. е. Почнемо з повного імені — Тиберій Юлій Аспург Філоромеос, кожна зі складових якого має певний глибокий сенс. Тиберій Юлій — означає, що патроном царя був ніхто інший, як сам імпе-

ратор Тиберій з роду Юліїв. Аспург — нагадування про племінну належність володаря. Ну і нарешті еллінський додаток Філоромеос — «друг римлян». На додачу Аспург Філоромеос мав римське громадянство. Як цар Боспору він був союзником Риму, тобто мав стосовно держави, громадянином якої був, додаткові зобов'язання, які стосувалися також його підданих.

Рескупорід I став засновником династії, яка царювала на Боспорі до 458 року. Символічно, що останній цар із династії Тиберіїв Юліїв теж був на ім'я Рескупорід, але вже з порядковим номером IX — ім'я засновника династії серед правителів країни було найбільш популярним. Наступним за популярністю в родині стало ім'я Савромат — Савроматів було VI.

Ігри довкола боспорського престолу

Рескупорід Аспург як претендент на Боспорський престол з'явився на політичній арені після невдалого повстання Асандра — сина цариці Динамії від попереднього шлюбу. Асандр (проголошений Асандром II) 12 р. до н. е. виступив проти друга римлян Полемона I. Спочатку доля сприяла йому, та невдовзі цар загинув на війні. І тут з'явився Рескупорід, який був родичем Асандра I і сином Асандроха, вождя, який очолював плем'я аспургіан, що мешкало на узбережжі Меотіди (Азовського моря). Рескупоріда Аспурга у цій боротьбі підтримали не лише співплемінники, а й елліни з міст на узбережжі Меотіди. На додачу син вождя аспургіан став поширювати чутки, що він є сином цариці Динамії. Беручи до уваги насичене сімейне життя цариці (три законних шлюби), серед боспорян вірогідно знайшлися такі, що у це могли повірити. Звернувся він 8 р. до н. е. і до Октавіана Августа, щоб стати ще й другом римлян — це мало гарантувати успіх. Однак і без цього йому вдалося посісти на престолі. Новий цар став чекати визнання від Риму, на це пішло не багато і не мало, а 22 роки. У 14 р. новий імператор Тиберій Август став патроном Аспурга, і той отримав і нове ім'я, і громадянство (римське) і бажаний титул — Філоромеос.

Тепер Рескупорід Аспург, за яким вже стояла вся потуга Риму, міг зайнятися відновленням кордонів царства. У 16 р. він виступив проти синдів, приєднав Горгіппію, поновивши тим самим контроль над азійськими володіннями. У 23 р. настала черга Скіфського царства у Тавриці, де на трон було поставлено Хідосбія, сина Омпсалака. На додачу до царського титулу, Рескупорід оголосив себе пожиттєвим архонтом Феодосії, а зі згоди Риму — ще й протектором, тобто захисником Херсонеса. Херсонеситам це навряд чи сподобалося, але їм дали зрозуміти, що уся ця активність боспорян у Тавриці та її околицях вже погоджена з Римом, який ревно слідкував за перерозподілом кордонів та повноважень навколо кордонів Імперії. На знак вдячності до покровителів Рескупорід Аспург навіть перейменував Пантікамей на Кесарію, у якій теж призначив себе почесним і довічним архонтом. Друг римлян процарював 46 років і заповів державу двом синам — Мітрідату і Котісу.

Цар не врахував, що у Риму можуть бути свої плани стосовно його держави. У 38 р. малолітній Мітрідат VIII став царем (при регентстві матері), однак імператор Гай Калігула визнав доцільним передати трон своєму приятелю (ще з дитячих років) Полемону II, який доводився Мітрідату дядьком. Хоча Полемона і не надто добре прийняли на Боспорі, він протримався там до 41 р., коли вже імператор Клавдій, вирішивши не доводити ситуацію до чергового заколоту, відправив друга дитинства Калігули царювати в інше місце. Однак навіть відновлення законних прав не відшкодувало молодому царю Боспору моральних збитків, і той почав міркувати про відновлення незалежності.

Одним із виявів вільнодумства стали мідні монети, на яких «забули» викарбувати портрет правлячого імператора. Наміри Мітрідата VIII не були таємницею для його най-

ближчого оточення. Тому Котіс, другий спадкоємець престолу, посланий до Риму налагоджувати стосунки (фактично — заручником), здав брата імператору Клавдію. Цим не лише він врятував свою голову, а й здобув перспективи стосовно отримання престолу. У 44 р. Котіс повернувся на Боспор із царським титулом і римськими військами під командуванням пропретора провінції Мезія Авла Дідія Галла.

Сторону Мітрідата прийняв цар сіраків Зорсін, а Котіс звернувся до Евнона, царя аорсів, який пообіцяв допомогти з кіннотою. Цар Зорсін виявився чоловіком розумним і не став псувати стосунки з аорсами та класти своїх людей у безнадійній війні з Римом. Зрештою, позбавленому престолу Мітрідату VIII довелося піти на мирову з римлянами і 50 року здатися на їх милість. Він прожив решту життя в Римі і загинув, беручи участь у черговому заколоті в часи імператор Гальби.

На знак вдячності до покровителів Котіс I звів у Кесареї та Фанагорії храми Кесаря Себаста, в яких був головним жерцем. За його правління було організоване патрулювання кримського узбережжя римським флотом, налагоджене постачання римського війська зерном. Але всі ці вияви лояльності виявилися марними — 63 р. імператор Нерон звелів наміснику Нижньої Мезії відправити Котіса I у Рим, де «друг римлян» приєднався до свого брата і помер 67 року.

Смерть Нерона відкрила шлях до повернення Боспору династії Тиберіїв Юліїв. У 68 р. імператор Гальба відрядив на історичну батьківщину онука цариці Динамії — Рескупоріда²². Наступна хвиля заколотів — цього разу в Римі — відтермінувала офіційне затвердження «друга римлян» на престолі вже Веспасіаном. Довіра до нового обличчя на Боспорі була настільки значною, що під його управління було передано (на додачу до фамільних володінь) не лише скіфське царство, а й три еллінських поліси — Тіру, Ольвію та Херсонес, звідки було виведено римські війська. Таким чином, майже все північне узбережжя Понту — вперше з часів Мітрідата Євпатора — опинилося під владою одного царя.

Фактично володіння царя на заході вже межували з римською провінцією, у якій розгорталися війська для переможної війни проти дакійського царства. Однак легендарному царю Децебалу цього разу, за підтримки аорсів та роксолан, вдалося стримати римський наступ. Власне, нейтралізація сарматів була покладена на Рескупоріда II, однак він із цим завданням своїх покровителів явно не впорався. Римляни того разу так і не завоювали Дакію. Хоча Децебал і прийняв від них царські інсигнії, але на додачу до того отримав регулярні щорічні субсидії, які скидалися на данину. Зауважимо, що правителі Боспору, отримуючи від римлян «добро» на царювання, мусили сплачувати їм трибут — данину.

Цього разу римляни, готуючись до наступної війни з даками, вирішили не турбувати своїх боспорських друзів несподіваними призначеннями. І навіть коли 98 р. спадкоємець Рескупоріда II, Тиберій Юлій Савромат I відмовився надати допоміжні війська (а мусив це зробити), то римське посольство задовольнилося обіцянками дипломатичної підтримки задунайської акції.

У цей історичний момент на Боспор прибули також і гінці від царя Децебала, які запропонували військовий союз проти Риму. До союзу справа не дійшла, але поставки хліба у воюючу Дакію відбулися. Відповідь з боку імператора Траяна не забарилася: у Херсонесі (боспорському протектораті) висадилися римські війська. Вдячні херсонесити запропонували їм навіть земельну ділянку для облаштування табору. Римський контингент зайнявся нейтралізацією кочовиків (спаливши для наочності шість їх міст), які могли надати дакійцям допомогу кіннотою, а царю Боспору була надана можливість спостерігати за цим повчальним процесом. Савромат I зробив правильні висновки, які довелося підкріпити регулярною сплатою трибуту. Справжнє золото пішло Траяну, який таки переміг даків, а на

Боспорі почалися фінансові проблеми, що їх спробували подолати старим випробуваним способом — скоротивши вміст золота у монетах до 50 % (перед тим його було 70–63 %).

Котісу II (131–154 рр.), сину і наступнику Савромата I, довелося зосередитися на війнах із кочовиками і таврами, які одного разу не лише взяли в облогу, а й захопили Феодосію. Контрнаступ боспорян був успішним, вони захопили низку ворожих фортець і населених пунктів. Війна завершилася перемогою і цар влаштував собі в Пантікапеї триумф на римський манер, спорудивши відповідну арку із зображенням своїх видатних подвигів. Однак наслідки війни негативно вплинули на економіку, відповідно гавані спорожніли.

Його син і наступник, Реметалк I (він же Ройметалк, він же Тиберій Юлій Реметалк Філоцезар Філоромеос Евсеб) краще за попередників відчув політичний момент: вже недостатньо бути просто «другом Риму», треба бути «другом Цезаря» (тобто Філоцезарем). Він щиро допомагав римлянам у боротьбі з сарматами, зокрема на південних берегах Понту. Однак Рим не давав розслаблятися навіть друзям цезаря. Імператор Антонін 147 р. викликав царя в Рим для звіту про суперечки з керівництвом провінції Понт. А щоб у відсутність правителя у Пантікапеї чогось такого не трапилося, за спокоєм наглядали надіслані для такого випадку з Мезії дві римські когорти.

Спадкоємце престолу, майбутній Євпатор I виявився людиною розумною, тому і батька дочекався, і престол отримав 154 року. Новий цар не дратував Рим, знайшов спільну мову із сарматами-танаїтами, але тільки на якийсь час. А часи були неспокійні: 166 р. розпочався наступ германських і сарматських племен проти Риму, відомий як «Маркоманські війни». Головні події розгорталися на Дунаї та на Рейні, а Боспор опинився в глибокому тилу «варварів». Прохання про допомогу були марними: що відбувалося на Боспорі на початку 70-х рр. II ст. мало відомо. Точно відомо лише те, що там на кілька років припинилося монетне карбування, чого перед тим ще не було. Можливо, все наявне золото пішло в Рим (як у часи Траянові), а може, місто зазнало руйнувань — невідомо. Припускають також, що цар Євпатор I навіть загинув у війні з сарматами.

Його наступником став брат, який правив під іменем Савромата II. Він розпочав із війн, сподіваючись поставити під контроль Таврику. Частково це вдалося, однак для казни наслідки були катастрофічні: вміст золота в монеті упав до 30–15 %. Однак здобуту в боях Таврику довелося поділити з римлянами, яких не влаштовувало надмірне посилення навіть своїх друзів: 193–194 рр. укладено угоду, за якою під контролем Боспору лишалася лише східна частина півострова. Рештою керував Рим.

Савромат II вирішив зосередитися на відновленні економіки. Було розпочато відбудову Феодосії, яка мала стати базою для боспорського флоту. Флот був потрібен, щоб зачистити море від піратів, тоді можна було б розраховувати на відродження торгівлі. Для залюднення міст було запрошено еллінів із південного узбережжя Понту. Савромату II вдалося пережити кількох імператорів і передати престол сину, Рескупоріду III. Той теж іменувався і Філоцезарем, і Філоромеєм, а на додачу — царем Боспору і тавроскіфів.

Він продовжив батьківську справу стосовно наведення порядку в акваторії Понту Евксинського. Його заслуги у боротьбі з піратами були помічені і відзначені: вдячні мешканці малоазійського міста Амастрія встановили на його честь у Пантікапеї мармурову статую з відповідним написом. Свої перемоги на суходолі цар 218/219 р. відзначив карбуванням монет із зображеннями в римському стилі: тут були і вершник-переможець, і трофей, складений із захопленої на полі битви ворожої зброї.

Діяльність низки наступних царів Боспору загалом повторювала дії їхніх попередників: вони йшли у фарватері римської політики, зберігали особливі відносини з покровителями, були Філоромеями та Філоцезарями, робили співправителями своїх синів (що тео-

ретично мало забезпечити безпроблемну передачу влади), відбивали наступ сарматів та інших кочовиків, боролися з піратами та намагалися вирішити фінансові проблеми, проробляючи різні цікаві експерименти з металом виготовлення та вагою монет, на яких незмінно карбували портрет царя і діючого імператора Риму.

Боспор і нашествя «варварів»

Третє століття, особливо з початку 30-х років, було часом кризи у Римській імперії. А це означає, що «друзі Риму та імператорів» (які в цей час змінювалися з вражаючою швидкістю) теж почувалися не найкращим чином. Боспор і еллінські міста на північному узбережжі Понту довгий час виглядали на тлі оточуючих їх володінь «варварів» острівцями заможності та процвітання. Тому у сусідів тільки посилювалося бажання все це взяти і поділити.

З посталою проблемою у всій красі довелося мати справу царю Боспору і скіфів Інінтімею, якому випало воювати з аланами та готами як у Тавриці, так і поза її межами. Довелося державним коштом додатково укріплювати далекий Танаїс. У степовій частині Таврики тепер запанували алани, які добили те, що ще залишалося від Скіфського царства — включно зі столицею у Неаполісі. Вважають, що цар Інінтімей загинув у битві з ними.

Ще більше випробувань випало на долю його наступника — Рескупоріда V. Хоча б тому, що його відносно довге правління (242–276) припадає на пік скіфських воєн, які германські та сарматські племена розгорнули проти Риму. При цьому землі, які в імперії розглядали як власний тил і якими намагалися опікуватися, були перетворені на плацдарм для спустошливих нападів на східні провінції. Цьому посприяли і самі римляни, коли почали виводити війська за Таврики, Ольвії та Тіри. Вони залишили своїх «друзів», які, до речі, перед тим упродовж майже двохсот років справно підтримували їх військами, платили трибут, нарешті, проявляли лояльність сам на сам із ворогом.

Виявилося, що здавалося б ретельно вибудована система захисту інтересів Імперії може впасти у лічені роки — так само, як імідж усемогутнього Риму, вірного союзника і захисника друзів. Наслідки були поганими для всіх — окрім «варварів», які змогли добре пожитися.

Першим 251 р. впав Танаїс. За п'ять років опору цар зрозумів дві речі: по-перше, Рим не прийде на порятунок, по-друге, — врятуватися можна лише визнавши зверхність завойовників. У цьому разі підкорення вождям готів, блоранів та герулів означало надання у їхнє розпорядження Боспорського флоту. І замість того, аби ганяти на Понті піратів, бойовий флот вирушив із десантом «варварів» на борту в круїз Понтом Евксинським та навіть Середземним морем. Задокументовано такі морські походи у 257, 258, 262–264, 266–270 та 275 роках.

При цьому навіть повне підкорення варварам не надавало гарантій від нападів на міста і фортеці Боспору. Так, 267 р. герули зруйнували Ілурат та Німфей, при цьому на чолі їхнього війська стояв чи то зять, чи то син Рескупоріда на ім'я Хедосбій. Царю весь час доводилося маневрувати, аби зберегти династію. Він призначив співправителями один за одним своїх синів — Фарсанза, Сингеса і Тейрана, періодично відмовлявся від влади на їхню користь, а потім повертався у велику політику. Так, і цього часу правителі Боспору демонстративно виключили з титулатури відомості про те, що вони є друзями цезаря і друзями Риму. Про давні стосунки нагадувало лише родове ім'я Тиберій Юлій, яке не дратувало «варварів» і ні до чого вже не зобов'язувало відносно Риму.

Навпаки, відтоді царі Боспору дозволяють собі час від часу очолювати війська, які грабують римські провінції: 292 р. цар Фофорс спільно з аланами вирушив у похід на провінцію Полемонів Понт. Римлянам вдалося припинити неподобство, задіявши проти володінь

Боспору війська, що були розташовані у Херсонесі. Домовилися посередині: Фофорс став карбувати на монетах зображення імператора Діоклетіана, а римляни — визнали його владу над Боспором, де він правив до чи 308, чи до 309 року. Фінанси держави були вичерпані настільки, що до металу, з якого карбували бронзові монети, стали додавати свинець, аби здешевити виробництво. Золота вже не карбували взагалі. Зате на монетах було зображення імператора Діоклетіана — адже Рим зміцнів і знову змусив себе поважати колишніх «друзів».

Проте ніщо не триває вічно, і один з наступних царів Боспору, Радамсад 322–323 рр., вирушив на чолі боспорського війська разом із «варварами» на Дунай, де, вірогідно, і загинув. Старший його брат, Рескупорід VI (ймовірно, перший володар Боспору, який прийняв хрещення), виявився розумнішим за свого співправителя і вирішив не ходити далеко, а прихопити, тобто приєднати до царства те, що лежить ближче, а саме Херсонес. Це йому не вдалося, і нові кордони було встановлено у районі Судака. Він продовжив досліди попередників у галузі фінансів, почавши карбувати монети з латуні. На їхньому звороті бачимо зображення Константина Великого — отож і прийняття християнства на Боспорі було явним визнанням зверхності Риму. Однак на звернення з пропозицією захистити Боспор в обмін на виплату данини Імперія не дала позитивної відповіді. Тож гроші довелося використати на розбудову прикордонних укріплень, зокрема мурованої стіни на Таманському півострові. А римські війська 338 р. вкотре пішли з Таврики.

Загинув Рескупорід VI разом із частиною синів-співправителів від рук готів, які на чолі з легендарним королем Германаріхом знову прийшли на Боспор 341–342 рр. Наступного царя, Рескупоріда VIII, контролював уже не Рим, а готи. Лише 359 р. у Римі змогли підтримати царя Савромата V, який визволив Боспор від готського контролю. У 362 р. він відрядив посольство до імператора Юліана, щоб домовитися про виплату трибуту в обмін на військову підтримку. Однак смерть імператора-реформатора, який спробував звернути Рим зі шляху християнізації та наступна боротьба за престол знову залишили Боспор непризволяще з усіма проблемами Таврики.

Власне, боспоряни були не проти самостійності та скористалися нею, вчергове розпочавши війну проти Херсонесу, але програли її: кордони було пересунуто до Кіммерика, проте Феодосію вдалося залишити за царством. У цей драматичний момент 370 р. до Таврики завітали гунни. Оскільки Боспор був на стороні готів, то йому довелося вступити у війну, яку було програно. Наступному царю, Савромату VI, довелося визнавати зверхність гуннів, однак це не врятувало від війни, яка сталася ще за кілька років. Підспіла підмога від римлян, однак Пантікапей вже лежав у руїнах і його довелося відбудовувати.

Останнім правителем Боспору з династії Тиберії Юліїв став Тейран II, якому довелося ділити престол із готом Агаллісом. Останній Рескупорід, дев'ятий за рахунком, який правив 430–458 рр., уже не належав до старої династії, а лише прийняв із політичних міркувань давнє родове ім'я. Він встиг заприятитися з грізним правителем гуннів Аттілою, але водночас намагався відновити дружні стосунки з Римом. Цьому сприяли церковні справи — приміром, єпископ Боспору Євдокс брав участь у Вселенських соборах 448–449 рр. у Єфесі та Константинополі. По смерті Аттіли 451 р. готи знову піднімають голову і захоплюють владу на Боспорі.

Так завершується кількасотрічна історія «друзів Риму» і цезарів у Тавриці. Вона засвідчила, наскільки ненадійною і недовговічною може бути дружба, а також підтвердила добре старе правило: у Імперії нема постійних друзів, у Імперії є постійні інтереси (тобто Імперія рано чи пізно покине непризволяще навіть найліпших друзів).

Нижня Мезія

Михайло Відейко

Окрім Таврики, римляни пильнували власні інтереси на узбережжі Понту на схід від Дунаю. Про ситуацію у регіоні промовисто свідчать фрази з твору Йосифа Флавія про те, що місцеві народи тримають у покорі «три тисячі важкоозброєних вояків, сорок військових кораблів, які підтримують мир на несудноплавному перед тим і суворому морі». Коли кордони Риму сягнули Данувія-Дунаю, питання переходу на його лівий берег було лише питанням часу, так само, як і контролю над нижньою течією найбільшої ріки Європи. Провінція Мезія була утворена ще за правління імператора Августа, а Данувію її кордони сягнули 46 року. Однак згодом виявилось, що вона завелика для управління з одного центру, і тоді імператор Доміціан, який вів у регіоні війни з Даками, вирішив виділити східну частину в окрему адміністративну одиницю — Нижню Мезію.

До середини III ст. ця провінція включала землі на лівобережжі Данувію — вздовж узбережжя Понту Евксинського, включно з містом Тіра. На деяких мапах кордони провінції сягають Дністро-Бузького лиману, Ольвії, у цитаделі якої теж був присутній римський гарнізон, а окремі підрозділи квартирували навколо міста. Таким чином досить значні території на півдні України майже на півтори сотні років опинилися в межах Римської імперії.

Контроль над рікою

Після остаточної перемоги імператора Траяна над даками 106 р. і створення однойменної провінції панування над місцем, де Данувій впадає у Понт Евксинський стало питанням стратегічним. У таких випадках римляни починали укріплювати кордони за звичною схемою — укріплення, опорні пункти, шляхи.

Від римських часів не залишилося вичерпного опису зробленого — в політичній та військовій круговерті III ст. багато що із документальних свідчень зникло без сліду, отож нинішнім історикам знову довелося вдатися до скупих археологічних джерел — уламків написів, клейм на дахівці, окремих знахідок, результатів розкопок та картографування знайденого. Приправлені скупими відомостями із наявних писемних джерел постають у загальних рисах контури «римської присутності» у цьому регіоні.

До наших днів дійшли земляні укріплення — вали (загальна назва — «нижній Траянів вал»), які перекривають межиріччя лівих приторів Данувія: Тіаранту (Сирету), Пірета (Прута) і частково — в напрямку до Тіраса (Дністра). Вірогідно, вони і визначають межі провінції Нижня Мезія на цій території.

Особливу увагу було приділено захисту Картальської переправи, яка містилася поблизу сучасного с. Орловка. На її захист споруджено цілу систему укріплень, яка включала вали та опорні пункти. Поблизу села і частково на його території виявлено рештки валу, для спорудження якого витрачено чимало зусиль.

Нинішня висота його не вражає і становить близько 1 м. Однак розкопки показали, що в давні часи його ширина становила біля основи від 10 до 12 м, ширина рову із східного боку сягала 8 м при глибині 2–2,6 м. Інший вал, поблизу Новосельського, за згадками старожилів, мав у висоту 5–6 м при ширині до 9,5 м. Нинішня висота не перевищує 1,5–2 м. Розкопки решток насипу показали, що він був 11–14 м завширшки і мав ядро із каміння, засипаного зверху землею. Глибина рову перед ним становила до 2,2 м. В обох випадках спостерігаємо значний обсяг не лише земляних робіт (копання ровів, насипання валу), а й видобутку та транспортування каменю.

Якщо скласти разом свідчення очевидців та відомості з розкопок, то можна дійти висновку: у давні часи висота валів становила до 5–6 м, перед ними було вирито рів глибиною до 2,6 м і 8 м завширшки. Таким чином, від дна рову до верхечка валу було 7,6–8,6 м, це висота сучасного триповерхового будинку. Це була непереборна перешкода для кінноти та суттєва — для піхотних підрозділів. Загальна ж довжина валів, відомих дослідникам на римському прикордонні на схід від Дунаю, становить понад 120 км. Їх будівництво могло початися ще у другій половині I ст., а завершилося до середини II ст.

По вершині новосельського валу могла також проходити дорога до переправи. У другій половині XVIII ст. насипи римського часу в цьому районі були використані для пересування російських та турецьких військ, коли знову розгорнулася битва за Нижній Дунай.

Римляни мусили вирішити проблему шляхів сполучення у регіоні, порізаному озерами та лиманами, адже для захисту окремих ділянок насипаних валів треба було перекидати війська. Археологам вдалося прослідкувати сліди деяких з них біля Новосельського на ділянках протяжністю у кількасот метрів. Це були земляні насипи до 5 м завширшки та 0,15–0,35 м завтовшки. Нижню частину насипу включала бій місцевого черепашника. А також уламки керамічної дахівки, плінфи та кераміки. Датування керамічних виробів III–IV ст. означає, що будівництво велось принаймні частково вже після скіфських воєн. Тому їх спорудження деякі дослідники пов'язують із походом імператора Валента за Дунай 369 р., а інші — з наслідками цих походів. Річ у тім, що на той час лівобережжя Дунаю римляни вже не контролювали, і там розселилися готи-грейтунги. Тому є думка, що ця дорога була потрібна саме їм, аби дістатися до переправи: адже мирна угода передбачала використання для готсько-римської торгівлі лише двох пунктів на Дунаї.

Важливим вузлом римської оборони на лівому березі Дунаю стала перебудована стара гето-дакійська фортеця поблизу Орловки — городище Картал. Цікаво, що першими стратегічне значення і переваги цього місця оцінили ще близько середини V тис. до н. е. давні хлібороби. Вони теж прийшли з-за Дунаю і збудували укріплену ровами і палісадами фортецю. По тому упродовж тисячоліть у цього місця лише змінювалися господарі. Ще одне укріплення споруджене римлянами на Новосельському мисі. Всі вони проіснували до середини III ст. — до початку «скіфських воєн».

Забудова городища Картал римського часу складалася з наземних будівель різних розмірів, споруджених із цегли-сирцю, вкритих тиньком іззовні. Більші споруди зафіксовано в центральній частині, менші — ближче до країв, до фортечних стін, які були споруджені з каменю на рештках дакійської фортеці. Для накриття будівель було використано керамічну дахівку. Клейма на ній надають відомості про склад розкваритированого тут військового контингенту: I Італійський та V Македонський легіони, Флавіїв Мезій-

ський флот. Частина мешканців фортеці використовувала під житло землянки. Знахідки, пов'язані з перебуванням римських військ у цьому місці охоплюють другу половину I ст. — середину III ст. Поодинокі знахідки свідчать також, що після відходу римлян це місце відвідували, а може, і жили тут, готи.

Поряд із фортецею на початку II ст. виникло та існувало чимале поселення. Воно було залишене у середині III ст. — так само, як і форт. Про наступну ситуацію в цьому місці неоднозначно свідчить знахідка на місці римського поселення сарматського поховання.

Тіра

Найбільшим населеним пунктом у цій частині провінції була Тіра. Давнє місто, засноване еллінами, змогло вижити та проіснувати до середини III ст. лише завдяки римській присутності. Воно було важливим пунктом на шляху до інших місць, де розташовувалися римські гарнізони — до Ольвії, Таврики. У такій якості Тіра навіть потрапила на унікальну мапу римського часу, намальовану на шкірі щита, знайденого в руїнах фортеці Дура-Європос на далекому Єфраті. Мабуть, даремно дату переходу під владу Риму в місті визнали за точку відліку нового літочислення.

Потрапити до Тіри можна було не лише по морю — у латиномовних джерелах є згадка і про сухопутний шлях із Дакії. Є вказівки на прибережну дорогу, що починалася біля Візантія, далі йшла до Месембрії до Тіри — питання в тому, чи користувався цей шлях популярністю у римські часи, адже якість доріг у цьому регіоні й досі є проблемою. Тож пересуванню морем римляни явно надавали перевагу, особливо за умови, що їх потенційні супротивники в цих краях — даки, сармати та готи — не мали власного флоту.

Римляни запропонували місцевим еллінам не лише захист, а й зберегли давнє самоврядування, право карбування монети — нехай і провінційного зразка, і лише мідної, а не срібної.

Римляни розгорнули будівництво в місті, звівши необхідні для розміщення гарнізону будівлі, а також посилили деякі давні укріплення. З написів відомі імена командирів римського гарнізону в Тірі. Список відкриває центуріон V Македонського легіона Марк Еній Ілладіан. Під його командуванням знаходилися, крім легіонерів, також допоміжні війська. При командирі був штаб, який включав командира вершників, військового писаря, прапорносця, лікаря. Основний табір легіону містився у правобережній частині провінції. Наступними роками до Тіри перекидали підрозділи різних легіонів, які базувалися у Нижній Мезії. Серед них — I Італійський, XI Клавдій легіони, I Іспанська когорта. Базувалися тут і кораблі Мезійської ескадри, представлені легкими суднами — лібурами.

З пам'яток, пов'язаних із перебуванням у Тірі римських вояків, варто згадати храм Мітри, божества, особливо шанованого легіонерами. Оскільки Мітра не входив до офіційного римського пантеону, вшановувати його було дозволено у святилищах поза межами військових частин. У Тірі знайдено вівтар із такого храму, поставлений одним із військових моряків.

Мешканців Тіри того часу поділяли на «корінних громадян» та інших, які правами громадянства не користувалися. Серед останніх помітне місце мали представники «варварів» — гети, сармати, даки, якщо брати до уваги знахідки відповідних речей та керамічного посуду. Серед правлячої верхівки міста стало за моду прибирати «правильні» римські імена — Публій Елій Кальпурній, Елій Луцій, Валерій Руф тощо. Дехто намагався поєднати римські та еллінські імена: Тиберій Клавдій Антисфен або Аврелій Фордігал. Від еллінів не відставали і «варвари» — Валеріан, син Понтика, Кесар, син Зури,

Валерій, син Бассіана. Проте деякі вперто трималися скіфо-сарматської та іншої старовини — Абрінія, дочка Фордігала, Підан, син Пітфарнака. Міське самоуправління, як і раніше, очолювали архонти, які вели справи, спираючись на власне законодавство, функціонували народні збори.

Під дахом римського гарнізону місто починає зростати, розширюючись поза стіни цитаделі на територію, зайняту пізніше середньовічною фортецею. Тут прокладають нові вулиці. Розкопки однієї з них, що отримала ім'я «поперечної», показали, що тут були досить великі, споруджені з каменю будівлі. Саму вулицю замостили великими (до 2,5 x 0,9–1,1 м розмірами) плитами з вапняку. Перед тим, як їх покласти, передбачливо влаштували виведений на берег лиману водостік, який міг правити і за місцеву каналізацію.

На цій вулиці досліджено кілька будівель. Будинок № III споруджений з каменю, вкритий із двох боків тиньком та перекритий керамічною дахівкою місцевого виробництва. Він мав кілька мощених плитами двориків; воду, яка стікала у них із дахів, збирали у велику цистерну, що була глибиною 2,5 м зі стінами та дном, викладеними каменем. Площа великих кімнат становила близько 20 кв. м.

Власник був людиною не бідною, про що свідчать знахідки монет, серед яких є і римське срібло, а також мідяки місцевого карбування. А у завалі будівлі знайдено справжній скарб, який складався з монет 31 срібних Гети і Каракалли, 149 мідяків, а також срібних і золотих прикрас. Власник садиби організував просто-таки в місті виробництво заліза, а також виготовлення з нього різноманітних виробів. Він не обмежився металургією та металообробкою, відкривши виробництво посудин невеликих розмірів, про що свідчить знахідка двоярусного гончарного горна.

Систематизація знахідок із території міста свідчить, що у римський час воно було ремісничим центром із повним набором виробничих можливостей — від металургії і металообробки до бронзолivarного і керамічного виробництва. При цьому майже у кожному домогосподарстві займалися переробкою продуктів сільського господарства.

Римляни опікувалися не лише містом — городяни продовжували вести сільське господарство на зорі, забезпечуючи продуктами харчування і себе, і гарнізон, сплачуючи податки. Частина населення проживала постійно або сезонно за межами міста, де відомі досить капітальні споруди з каменю. Тут вирощували не лише зернові, а й виноград, пасли худобу.

Місто продовжувало торгувати. У значній кількості ввозили вино, у I–III ст. близько з десяти різних місць, судячи за асортиментом імпоротної амфорної тари. Серед торгових партнерів були міста з Малої Азії, а також північного узбережжя Понту і Таврики. З римських провінцій завозили керамічний посуд, теракоти, вироби зі скла (зокрема з далеких Сирії та Єгипту).

У Тірі починався важливий торговий шлях на північ, куди товари можна було доставити по річці. Там покупцями були нащадки скіфів, сармати, торжища яких відомі вище по течії за межами контрольованих римлянами територій. Купці-«варвари» також вірогідно відвідували Тіру, про що свідчать знахідки ліпного посуду, теракот, сарматських бронзових дзеркал та інших екзотичних виробів. Громадяни Тіри здобули у римлян ряд торгових привілеїв, найважливішими з яких були безмитний ввіз товарів як для власного споживання, так і на продаж. Права ці дарував містянам «Божественний Пій», тобто імператор Антонін Пій (138–161 рр.).

З перервами місто продовжує випускати власні монети. Карбування відновлене при Веспасіані (69–79 рр.). Довгий час переважало карбування дрібних номіналів з міді. У часи Траяна на монети його попередника. Усунутого від влади Доміціана ставили особливі штем-

пелі, узаконюючи тим самим їх обіг. Особливо багато монет карбовано в часи імператорів Коммода, Септимія Севера та Каракалли, у період між 180–217 рр. Останні ж монети випущено в Тірі напередодні скіфських війн в часи імператора Александра Севера (222–235 рр.). Основний обіг при цьому забезпечували загальноімперські золоті та срібні монети.

Вдячні жителі міста не забували дякувати за мирне небо і римським імператорам, і легатам Нижньої Мезії. Одним зі свідчень такої вдячності є статуя посадовця у римському одязі з фракійським шоломом біля ніг висотою 2,5 м. Призначена вона була для встановлення на міській площі. Виготовлена статуя у часи імператора Адріана і зображає, на думку деяких дослідників, легата провінції тих часів. Спорудження таких статуй у провінціях було усталеною практикою, про що свідчать знахідки постаментів до таких статуй із відповідними написами. У цьому відношенні тірська знахідка є досить рідкісною, оскільки ні у Мезії, ні у Фракії подібних статуй поки що не виявлено.

Драматичні десятиліття

Перша половина III ст. повсюдно була складними часами для Римської імперії. І якщо у столиці всі потерпали від нескінчених дворцевих переворотів та змов, то на околицях головною небезпекою, як і завжди, були «варвари». Уже йшлося про створення системи прикордонних укріплень, системи оповіщення та розгортання військ на провінційному прикордонні. У Нижній Мезії було розквартировано кілька легіонів, які тримали ситуацію під контролем. Здавалося, існували всі умови для мирного, заможного та щасливого життя. Але проблеми періодично виникали.

214 р. стався набіг, який зачепив території Тіри. Його організувало плем'я карпів. Римлянам вдалося їх зупинити і перемогти у битві, яка могла відбутися у районі Тіри. У цій війні відзначилися підрозділи I Італійського легіону. До відбиття нападу залучили і міське ополчення Тіри, яке зазнало втрати. Поблизу с. Біленьке на Одещині знайдено еллінський надгробок. Напис на якому повідомляє про загибель у битві Лаісфена, онука одного з архонтів Тіри. Вважають за ймовірне, що поховання було здійснене поблизу, а то й на полі битви з карпами. Так було відбито першу хвилю варварського нашествия, яка, однак, не була останньою.

Після 238 р. Тіра опиняється у епіцентрі «скіфських воєн». Дослідники сперечаються про те, як швидко місто було захоплене готами, які стали головною ударною силою варварських військ. Про те, що місто було здобуто та зруйноване, свідчать археологічні дослідження з виразними шарами, наповненими вугіллям та попелом. За відсутності писемних джерел для визначення вірогідної дати події особливої ваги набуває вивчення асортименту виявлених у місті римських монет. Адже їх приплив означав, що місто продовжувало триматись, незважаючи ні на що, до 50-х років III ст.

Переламними стали саме 50-ті роки: поразка римлян при Абритті (у цій битві загинули імператор Децій із сином), облога Фессалонік, готські рейди у Дакії. Ані легіони, розквартировані у Мезії, ані флот, не кажучи про гарнізони Тіри або Ольвії, не могли за таких обставин нічого вдіяти. І коли готські вожді одного дня 269 р. вирішили збудувати в околицях Тіри флот, аби звідси вирушити морем на римські провінції, доля міста, як, власне, задунайської частини провінції Нижня Мезія, були вирішені остаточно.

Там, де ліс Мюрквід, або Готи йдуть на південь

Михайло Відейко

Події тої епохи увійшли в історію під назвою «Велике переселення народів». Землі України (майже у сучасних межах!) чи не вперше за багатотисячолітню історію більш ніж на сторіччя виявилися об'єднаними силою зброї. Нову державу її засновники часом так і називали — «Країна меча».

Ця епоха цікава ще й тим, що події більш ніж півторатисячолітньої давнини мають пряме відношення до багатьох народів, які нині є основними політичними гравцями на європейському континенті. Однак уже п'ятнадцять століть тому давні автори, кожен на свій лад, «під замовлення», почали переписувати історію тих подій, у яких активними учасниками були їх прадіди, діди і навіть батьки. Ця традиція, мабуть, жива і нині.

Тисячу років тому пам'ять про ті часи ще жила на півночі Європи. Землі Русі там називали «Гардарікі», країна міст. Однак назва ця для мешканців півночі мала досить довгу історію, яка сягала глибини кількох століть. Так-от, у цих переказах фігурують конунги (саме так — у множині!) — конунги Гардаріки. Вони-то воюють з гунами, то на чолі гуннського війська (чи разом із ним) вирушають у походи землями Європи, воюють між собою, одружуються з красунями, у вільний від війни час шукають скарби та зачаровані мечі під курганами, у яких поховані давні чарівники та королі. І так кількасот років! Що у цих легендах відповідає реальним подіям, а що ні — сперечаються досі. Але з одним згодні всі — вони не могли виникнути на порожньому місці, самі по собі. Як кажуть в таких випадках — щось та мало бути.

Археологія виявилася здатною не лише здобути матеріальні сліди багатьох відомих із писаної історії звершень та подій, а й чимало подробиць, які сучасникам здавалися несуттєвими або гідними радше забуття, аніж вічної пам'яті. Завдяки триваючим розкопкам історичне полотно тої епохи оновлюється досить інтенсивно, а часом і зовсім непередбачувано.

Давні конунги Гардарікі

У переліку конунгів Гардаріки згадані такі, що жили в часи Атлі — тобто правителя гуннів Аттіли. Їх країну, відому під назвами «Готаланд» та «Гардарікі» розділяв, як оповідають давні легенди, «ліс Мюрквід» (тобто Чорний Ліс). На мапах України, складених у XVII ст., ліс із такою назвою можна знайти у її центральній частині. Він відділяє лісостепові райони від степових, де у IV–V ст. якраз і кочували гунни. Тобто саме цей Чорний Ліс цілком міг бути тією самою межею між «Готаландом» та «Гунналандом», про яку йдеться у сагах. На північ від нього археологами виявлено сотні поселень і некрополів тих часів. Усі вони належать до черняхівської культури, яку дослідники нині пов'язують із готами. У III–IV ст. це насправді була як на ті часи досить густонаселена країна, зі значною кількістю поселень.

Вражає кількість срібних римських монет, виявлених у «Готаланді». Це свідчення не лише торгівлі, а й участі місцевого населення у скіфських війнах, що кілька десятиліть III ст. до н. е. точилися на теренах римської імперії. А землі на північ від лісу Мюрквід були одним з плацдармів для цього наступу.

Виникає питання: коли, звідки і за яких обставин конунги появилися на північ від лісу Мюрквід? Адже тут упродовж кількох століть панували сармати, збираючи данину з місцевих племен. Щоб знайти відповідь на нього, варто звернутися до подій II — початку III ст.

Політична карта Краю того часу була досить строкатою. У містах над Понтом Евксинським — у Тірі, Ольвії, Херсонесі та інших місцях іще стояли нечисленні римські гарнізони. Легіонери й допоміжні частини, засівши за досить надійними та, здавалося, майже неприступними для «варварів» «Траяновими» валами та у прикордонних фортах прикривали рубежі імперії на Дунаї і у Тавриці.

На Боспорі, укріпившись за неприступними кріпосними стінами, правили кращі друзі римського народу та чергового цезаря. Окремі еллінські міста насолоджувалися дарованим їм із ласки Риму самоврядуванням. Серед руїн більшості скіфських міст сармати вже пасли отари овець, хоча подекуди за кріпосними стінами ще жевріли останні острівці життя колишніх володарів причорноморських степів.

На півночі нащадки племен зарубинецької культури та їхні нечисленні сусіди, залишивши свої фортеці-городища, визнали за краще піти у непрохідні для ворогів ліси і болота. У степу та лісостепу неподільно панували сарматські племінні союзи, найпотужнішим серед яких на цей момент був аланський. Його вожді вирішували, куди краще виступити в похід — у Крим, Закавказзя або ж спробувати щастя під стінами Тіри, Ольвії, або й за Дунаєм, у заможних римських провінціях.

Із Готискандзи до Скіфії

А цієї саме пори далеко на півночі розпочався великий похід, що подібно до каменя, який котиться з гори, не лише викликав справжню лавину переселень, кривавих війн, а й породив безліч легенд, які увійшли в епос багатьох європейських народів. Легенда, а також історія, записана представником народу готів (котрі жили собі колись на «острові Скандза»), розповідає, що похід той розпочався з переправи через море на кораблях.

Загадкова Скандза — це Скандинавія, зовсім не острів, але чи багато хто знав про це ще дві тисячі років тому? Прабатьківщина готів розташована у Південній Швеції, там є історична область із назвою Геталанд (а також рікою Гетаальв і містом Гетеборг). Славний король на ім'я Беріг привів флотилію з переселенцями до гирла річки Вістули (яку сьогодні

ні називають Віслою). Сталося це, як показали розкопки на узбережжі Балтики, майже дві тисячі років тому, ще на початку I ст. н. е.

Переселенці облаштувалися на материк, назвавши віднайдену батьківщину «Готискандза». Археологічну культуру переселенців археологи іменують «вельбарською», а характерні для неї грубі ліпні горщики стали показовими маркерами готських походів Європою. Перебування переселенців у Західного Бугу засвідчене археологічними дослідженнями на землях Польщі. Особливо знаменитим став некрополь готської еліти біля Масломежа, з його багатими похованнями. Коли народу й у цій країні стало забагато, розпочався другий етап походу, великого походу «з Готискандзи до Скіфії». Зауважимо, що нащадки вихідців із Скандзи проживали тут і у IV ст.

Маршрут у скіфські землі на цьому етапі було прокладено сухоходом. Історія не зберегла імен географів, працями яких користувалися при його розробці готські королі, однак шлях був прокладено вірно, а головне, момент було обрано слушний. Це був не просто військовий похід — у нього вирушив увесь народ готський, разом з усім скарбом, навантаженим на численні вози.

На прикордонні «скіфської землі», у місцевості в легендах званою «Ойум» учасники походу розділилися на дві групи. Вважають, що те місце варто шукати десь в Україні, а саме на Поліссі, до того ж там і справді знайдено сліди перебування готів, сліди їх поселень і навіть скарби. Деякі дослідники вважають Дніпро рікою, яка розділила вихідців із Готискандзи на дві групи, відповідно розміщуючи і «країну Ойум».

Пригоди готів у нових землях

З Полісся готам спочатку довелося повернути до моря, куди вони пішли вздовж Південного Бугу. Можливо, вибір шляху був не випадковим — адже по цій річці проходив бурштиновий шлях, що зв'язував береги Балтики та теплих південних морів уже за дві тисячі років до того походу. З іншого боку, на схід лежали землі племен, контрольованих сарматами.

Своє просування у «скіфській землі» представники готських племен, грейтунги та тервінги, розпочали з переможної війни проти племені спалів. Про те, хто такі ці спали, існує кілька думок. Одні вважають, що йдеться про сарматів, вірогідно належних до племінного союзу роксолан, які володарювали над місцевими слов'янськими племенами. Інші вважають, що спали і були слов'янами, представленими на Поліссі зубрицькою археологічною культурою.

Про те, що готи на своєму шляху таки перетнулися з останніми, свідчать знахідки у некрополях масломежської групи поселень поховань жінок-сарматок. За яких обставин вони потрапили на береги Західного Бугу, невідомо — історичні джерела мовчать. Однак сентимент до сарматів у Речі Посполитій XVI–XVII ст. (і легенди про сарматське походження шляхти) несподіваним чином отримує певне історичне коріння. Ну і висновок про сарматську приналежність спалів у світлі цих знахідок виглядає цілком імовірним.

Скіфів у причорноморських степах, усупереч очікуванням готів, не виявилось, зате довелося мати справу з найсильнішою у цій частині світу сарматською кіннотою. Проте піші до цього часу готи не розгубилися та навіть зуміли спочатку взяти гору, як вважають, завдяки розробленій ними тактиці. З появою ворога вони будували коло з возів і боронилися під захистом цієї імпровізованої фортеці.

Хоча вторгнення готів по долині Південного Буга і розколело навпіл сарматські землі, прибульцям довелося якось домовлятися з місцевими. Завдяки політичному компромісу із

частиною сарматської еліти (припускають укладання шлюбів) готи навіть посилили свої позиції. Їх королі належним чином оцінили переваги важкої кінноти нових союзників. Підрозділи із сарматських племен воювали з того часу у складі готського війська. Згодом готи навіть перейняли у кочовиків мистецтво ведення кінного бою. Відтоді конунги Гардарікі на чолі дружинників воювали вже переважно як кіннота.

Щоправда, готська важка кавалерія відмовилася від використання луків. А це, на думку освічених супротивників (римлян, а потім і візантійців), аж ніяк не пішло їй на користь. Знаменитий візантійський полководець Велізарій (який, до речі, неодноразово перемагав готські армії) вважав: єдиним недоліком готської кінноти, що заважає їй стати дійсно непереможною, є відсутність належної «вогневої» підготовки перед атакою.

Поступово володіння готів розширюються до берегів моря на півдні. На сході вони переходять за Дніпро, досягаючи Сіверського Дінця. На заході перетинають Дністер, потім — Прут, і йдуть далі за Карпати. На півдні досягають Дунаю, виходячи вже на кордони Римської імперії. Ще існує провінція Дакія, кордони якої римлянам вдалося тоді утримати.

Поступово кількість поселень у північній зоні розселення готів скорочується — всі поспішають зайняти більш теплі і вигідні землі на півдні.

На землях готських королівств

Часом може скластися враження, що життя готів у нових краях було цілком мирним та безпечним. Їхні селища іноді тягнулися на багато кілометрів уздовж південних схилів балок. Ці схили добре прогрівалися сонцем і були сховані не лише від вітру, а й від сторонніх очей. Житла будували з місцевих матеріалів. У Лісостепу це були дерево й глина. Каркасні будівлі з обмазаними глиною стінами могли перекривати очеретом, соломкою, дерном.

Коли такий будинок спалити, від нього лишається купа обгорілої обмазки з відбитками жердин та стовпів. Тому залишки подібних селищ на поверхні легко знайти по грудках обмазки, точнісінько, як поселення трипільської культури. Під земляним дахом було не так вже і погано зимувати, та й пожеж він не боявся. Приміщення опалювали відкритими вогнищами. У «довгих будинках» не лише могло проживати одразу по кілька родин, а й облаштовувалися господарські приміщення. Цей тип будівель готи принесли зі своєї північної прабатьківщини. Зустрічаються на поселеннях і землянки, зокрема з печами-кам'янками, що нагадують житла, типові для слов'янських поселень.

Поки що не знайдено жодного великого міста готського королівства. Відомо лише три фортеці, збудовані самими готами. Це Олександрівка (на Інгульці), Башмачка (на Дніпрі) і Городок (на Південному Бузі). Вони відносно невеликі — від 40 x 60 м (Башмачка) до 190 x 190 м (Олександрівка), а Городок — 500 x 150 м. Місце для розташування останньої було обрано на перетині водних і сухопутних шляхів настільки вдало, що укріплення тут будували й у середні віки — спочатку литовці, потім татари.

Крім того, прибульці облаштувалися на кількох «скіфських» городищах у пониззі Дніпра. Був момент, коли готи заселили територію Ольвії (після відходу римського гарнізону) і навіть облаштувалися за стінами Тіри, прибудувавши до них свої житла.

Фортеця в Олександрівці, збудована неподалік давньої переправи, розташовувалася до того ж на шляху, що вів з Дунаю до Криму. Укріплення звели на мисі, що його із трьох боків омивала вода. Територію з усіх сторін оточував вал, кам'яні стіни з вежами, а на перешийку вирили рів. Ескарпи додали схилам ще більшої крутизни. Територію укріплення було забудовано у чотирнадцять рядів довгих (по 40–50 м) споруд, що нагадували бараки. Будівлі могли вмістити понад тисячу воїнів. Неподалік брами, укріпленої круглою вежею,

розташовувалася невелика площа, на якій можна було торгувати, а в разі потреби вишикувати гарнізон.

Городище у с. Башмачка було центром досить великого поселення (площею до 10 га), що майже на кілометр витягнулося вздовж балки. Укріплення займало край мису, висота якого над долиною становила 11 м. З напольного боку було вирито рів шириною до 5 м, схили якого виклали каменем. Цю «смугу перешкод» спочатку доповнили дерев'яним гостроколом. Потім його замінили стіною. Її фундамент шириною до 3 м на висоту 0,8 м було викладено з каменю та зсередини забутовано землею. Верхню частину стіни, найімовірніше, спорудили із саманних блоків. У стіні були камери-кліти, у яких облаштували приміщення для сторожі, а зверху влаштували парапет із колод. Укріплення було спалене, отож від його дерев'яних конструкцій збереглися лише вугілля та попіл.

Загалом така конструкція, що нагадує укріплення нижньодніпровських городищ пізньоскіфського часу, лише видається менш капітальною. Можливо, будівничі Башмачки ознайомилися із місцевим досвідом зведення укріплень, оглядаючи розташовані не так далеко руїни, або ж запросили на посаду архітектора кого-небудь із абorigенів.

Таке укріплення нагадує радше замок, аніж місто. Воно не було розраховане на облогу ворожої армії, радше — на відбиття короткочасного й раптового набігу, або ж нападу сусіднього клану. Вірогідно, будівничі замку поклалися більше на свої мечі й списи, ніж на кам'яні стіни. Найбільша будівля всередині укріплень, за типом напівземлянка, мала розміри 5 x 8 м. Для королівських хоромів замало. Вважають, що городище Черевичка могло бути племінним центром, оскільки зведене посеред досить великого поселення, розташованого до того ж у центрі дніпровського Надпоріжжя.

На землях Краю готам стали доступні величезні площі родючих земель, зокрема чорноземи. Щоб їх обробляти, довелося використати залізні наконечники для орних знарядь. На відміну від своїх сусідів-слов'ян, готи воліли розташовувати поселення не у заплавах річок, а на рівнині, у балках — словом, ближче до родючих нив. Для ефективного збору врожаю з більших площ і заготівлі кормів для худоби на зиму потрібні були залізні серпи й коси, які виявлено під час розкопок.

Вирощували зернові культури, серед яких переважало просо, були відомі також пшениця-двозернянка, ячмінь, жито. Любов до проса можна пояснити тим, що ця культура невибаглива, засухостійка, добре росте на ділянках, очищених від лісу, нею можна пересіяти вимерзлі посіви пшениці. Загалом, просо гарне тоді, коли невідомо, чого очікувати на новому місці від місцевої матінки-природи, а їсти завжди хочеться.

Чи не вперше досить далеко на північ поширилися нові пристрої для розмелювання зерна на борошно — кам'яні жорна. Вони прийшли на зміну каменям-зернотеркам, що повільно, але надійно працювали у господарствах Краю ще із трипільських часів. Попит на технічну новинку був такий, що якісь заповзятливі підприємці організували виготовлення жорен із вулканічної породи — туфу, знайденого на Вінниччині. З тутешніх майстерень вироби розходилися й на Дністер, і на Дніпро. Для одержання крупи використовували дерев'яні ступи, часом оснащені ножним приводом.

Набір свійських тварин був звичайним для Європи — корови, бики, свині, вівці. Стійлове утримання худоби надавало можливість цілорічно забезпечувати себе молоком і м'ясом. Навіть курей почали розводити у домашньому господарстві, про що свідчать знахідки залишків кісток птахів і навіть яєчної шкарлупи у похованнях. Готи досягли таких успіхів у розвитку тваринництва, що згодом навіть зуміли налагодити експорт худоби та продуктів (насамперед шкір) до «об'єднаної Європи», тобто римських провінцій.

За усіма цими господарськими та іншими заняттями готам не було часу як слід полювати — кістки диких тварин на поселеннях становлять лише від 3,5 до 6,6 %. Можливо також, що це заняття перетворилося на привілей та розвагу для знаті (а також підтримання «у формі» військових навичок), котра мала більше вільного часу.

Але хіба могло те полювання (нехай навіть у лісі Мюрквід) замінити справжнім чоловікам таку річ, як війна? У Європі «варварів» ще не забули про часи «маркоманських війн» часів Марка Аврелія та Коммода. Але Дунай, береги якого були полем битви у II ст., був поза володіннями готських королів. Одначе поруч із країною Ойум на півдні лежали казково багаті землі і міста Римської імперії, і ось туди вони одного дня вирушили за багатством і славою.

Скіфські війни: готи проти Риму

Михайло Відейко

У історичних працях, написаних півтори-дві тисячі років тому, «скіфами» римляни часом іменували чи не всі племена, які проживали на величезних просторах від верхньої течії Вісли та Нижнього Дунаю до Каспію. Вивчаючи писемні джерела, які стосуються подій між 238–271 рр., дослідники склали перелік супротивників Риму. Серед них — готи, герули, гепіди, вандали, тайфали, даки, карпи, певки (бастарни), уругунди та борани і «меотійці». Частина з перелічених вище ворогів Імперії діяла з території Північно-Західного Причорномор'я.

І якщо одним історикам було ніколи розбиратися у родоводі тамтешніх «варварів», інші прагнули «прихватувати» не лише ім'я скіфів, а й їхню гучну славу (зрозуміло, для більшої слави власного народу). Тому буремні події мали навечно увійшли в історію, як «скіфські війни».

Час було обрано вдалий: попри всю велич і могутність Імперія переживала часи, які історики називають «епохою солдатських імператорів» (235–285 рр.), або «Кризою III століття». Тривала та криза майже півстоліття і завершилася для непереможного Риму територіальними та іншими втратами — вперше за кілька століть.

Розпочалася вона по смерті Александра Севера і тривала до утвердження на чолі держави Діоклетіана, який поклав край грі у римську демократію своїх попередників. Щоб уявити, що відбувалося в ті часи в Імперії, досить згадати, що якимось упродовж року там змінилося шість імператорів, а в проміжку 18 років про себе заявили 18 імператорів та 9 узурпаторів.

На Сході до влади приходять династія Сасанідів, яка на руїнах знищеної римлянами Парфії відроджує велич Ірану і розпочинає боротьбу за повернення кордонів, які існували у цій частині Ойкумени ще до завоювань Александра Македонського. Рим втягується у низку війн з Іраном (триватимуть вони з перервами не багато і не мало, а майже 500 років, до початку VII ст.). І далеко не завжди Рим перемагав: 260 р. в полон до шаха потрапив імператор Валеріан.

Зрозуміло, що «варвари» у Європі просто не могли не скористатися такими подарунками долі. Вони не просто вирушили на землі Імперії, а як свідчать археологічні дослідження, досить ретельно підготувалися до наступу.

Стартові майданчики готських походів

Від тої епохи на території України лишилися своєрідні виробничі центри, пов'язані із масштабним видобутком заліза. Розмах цього промислу, кількість отриманої продукції, порівняно з попередніми часами, вражають. Із різних боків можна оцінювати ці давні металургійні підприємства. З одного боку вони є свідченнями: технічних і технологічних досягнень, але з другого — провісниками великої війни. Адже без металу війни того часу були неможливі, а темпи видобутку вимагали певного часу.

Великі центри з виробництва заліза облаштували переважно вдалині від селищ (хоч би як там було, а це досить шкідливе виробництво), тому здебільшого їхніх власників вирахувати відразу досить складно. Один такий центр було досліджено у районі Умані. Він складався з відкритих площадок із печами-домницями, що були обладнані поблизу яру.

На вигляд таке місце чимось нагадує бджолині стільники, тільки начинені не медом, а залізом. Посеред кожного з таких майданчиків давні майстри споруджували цілу «батарею», що складалася із щільно розташованих пічок-домниць, начинених сумішшю залізної руди та деревного вугілля. Коли групу домниць запускали, підпалюючи вугілля, процес ішов далі за рахунок природної тяги.

Технологію, застосовану тут, варто визнати енергозберігаючою: розташування домниці упритул дозволяло досить ефективно акумулювати тепло та підтримувати достатньо високу температуру. З кожної «площадки» за один цикл можна було отримати по кілька тонн заліза. Власне, усі подібні домниці були одноразовими. Повторно використати їх було неможливим, та й не було такої необхідності: місця ж удосталь довкола. Вісімнадцять століть тому тут не було жодних проблем ані із землевідводами, ані з екологічною інспекцією чи податками на шкідливі виробництва.

У околицях міста Умані сліди обробки заліза зафіксовано майже на 20 поселеннях того часу. Виникає питання, а навіщо ж готам була потрібна така сила-силенна заліза? Загалом відповідь отримати не так уже й складно. У побуті використати таку кількість металу навряд чи можливо: скільки потрібно сокир, серпів, наральників, ножів, нарешті, цвяхів у звичайному господарстві хлібороба? Увесь реманент пересічного господарства — це до півтора десятка кілограмів металу. Тим паче, старі речі можна віднести до коваля і переробити або відремонтувати. Трохи більше знадобиться на садибі знатного гота, але й тут рахунок ніколи не йтиме на тонни металу. До того ж господарський інвентар не одноразовий, а для досить тривалого використання.

Інша справа — давня «оборонка». Справному вояку в ті часи був потрібен добрий меч, спис (бажано не один, а хоча б два), вістря до дротиків (що більше, то краще), вістря до стріл, сокира (добре мати дві), умбон для щита, кинджал, пряжки для амуніції. На все про все буде потрібно кілограм десять-дванадцять заліза. Якщо додати деталі кінської упряжі, деталі для возів, то спорядження армії тих часів для походу вимагає запуску не одного десятка подібних «батарей» з десятків домниць.

До того ж знахідки центрів, аналогічних Уманському, непогано позначили таким самим чином і етапи та трасу походу «з Готискандзи до Скіфії». Вони немов би повідомляють сучасним історикам: увага, тут колись досить серйозно готувалися до великої війни! Залізни виробни, виготовлені колись у долині Вісли, у Готискандзі, знайшли на території України. Це показав аналіз металу. Можливо, аналізуючи давні мечі та списи, знайдені де-небудь на Балканах, на місцях давніх запеклих боїв готів із римлянами дослідники несподівано для себе виявлять метал, отриманий у домницях під Уманню.

Готські ковалі уміли виготовляти весь перерахований вище асортимент зброї. Їх мечі, спочатку короткі, за зразком гладусів, були замінені з часом на більш довгі, придатні для кавалеристів (знов таки на зразок довгого сарматського меча або римського меча-спати). Воїна прикривав великий щит, у центрі посилений металевою накладкою-умбоном. Шиккування піхоти могло наїжитися довгими списами, засипати наступаючого ворога дротиками й стрілами. Звичайно, спочатку готські загони навряд чи могли зрівнятися з вимуштруваними легіонами, але досвід — то справа часу.

Підкоривши або добровільно приєднавши до свого вождівства-королівства місцеві племена, а також виготовивши удосталь зброї та спорядження, готи звернули свої погляди на багаті землі римських прикордонних провінцій. Слід зазначити, що сформульована готськими володарями ідея покращити своє життя вже сьогодні (за рахунок більш заможних і благополучних сусідів) мала відгук та гарячу підтримку серед населення Краю. У наступних походах взяли участь сармати, скіфи, слов'яни та навіть мешканці деяких еллінських міст Криму.

Перші походи

Зауважимо, що у скіфських війнах взяли участь не лише готи, а й інші племена, які мешкали на той час у степах та на прилеглій території — карпи, герули, представники сарматських племен. Однак частіше цими походами верховодили таки готські конунги. Так, 238 року об'єднані війська, очолені готами, пограбували та спалили місто Істрію, сплюндрувавши прилеглі землі провінції Мезія. Намісник провінції, Туллій Менофіл, вирішив за краще відкупитися від частини «варварів», готів. Після чого ті власноручно втихомирили союзників-карпів, яким того разу римського срібла так і не перепало. Словом, класичний приклад застосування на практиці принципу «поділяй і володарюй».

Перші успіхи нової «готської збірної» справили на римлян досить сильне враження, і вони вирішили використати її міць проти своїх ворогів. Кілька підрозділів були завербовані на імперську службу. Деякі з них у складі армії імператора Гордіана 242 року навіть встигли повоювати у далекій Персії. Як союзники Риму готські загони не тільки охороняли межі імперії, а й воювали в Єгипті та Персії, на землях Еллади. Обтяжені здобиччю і платнею за вірну службу війська поверталися додому в ореолі слави.

Минуло десять років, і римляни якось «забули» заплатити, після чого відбувся готський набіг на землі Мезії та Фракії. Величезна армія «варварів» (називають цифру чи не у 300 тисяч вояків) дійшла до Маркіанополя. Показово, що до неї приєдналися навіть римські легіонери, перед тим звільнені з армії за участь у заколоті. Завдяки цьому готи не лише ознайомилися з тактикою римлян, а й поповнили свої ряди військовими фахівцями, здатними організувати облогу фортець. Таким чином, «варвари» отримали новий шанс у боротьбі з Римом.

Друга хвиля

Минав час, у Ойумі підростало нове покоління, яке вдосталь наслухалося про колишні подвиги та багату здобич. Були охочі пошукати щастя у нових землях, зокрема і римських провінцій. Нові війни ставали неминучими. Цього разу вони ледь не виявилися фатальними для Риму насамперед через внутрішні проблеми у державі.

Початок нової серії походів виявився неймовірно вдалим. Під час успішного нападу на територію Фракії у готський полон потрапили не лише рядові вояки, а й сенатори, які були при війську. Вони навіть отримали власного римського імператора, коли Тит Юлій Приск, перебуваючи у готському таборі, проголосив себе черговим володарем Імперії (і це при тому, що в Римі був цілком законний імператор, Децій).

У 250 р. готи заманили у болото та вщент розгромили римську армію, що їх необачно переслідувала, а імператору Децію довелося тікати. Вважають, що подібна ганебна втеча головнокомандувача сталася вперше у римській історії. Обтяжені здобиччю та полоненими готи повернулися додому.

Наступного року готи повернулися і обложили місто Філіппополь. Місто було захоплене і пограбоване. Імператор Децій на чолі армії відрізав ворогам шляхи до відступу. Готи запропонували римлянам відступити (із захопленою здобиччю), однак, сподіваючись на перемогу, імператор відкинув пропозиції «варварів».

Вирішальна битва відбулася поблизу містечка Абрітта. Готи чомусь вступали в бій по частинах, і перші загони римлянам вдалося розсіяти. Але потім, вірогідно, переможці потрапили у підготовану пастку, якою стало болото. У цьому болоті 1 липня 251 р. від готських стріл полягли не тільки легіонери, а й сам імператор Гай Месій Квінт Траян Децій

та його син, а чудом уцілілі рештки ще вчора непереможних легіонів проголосили новим Августом воєначальника, котрий врятував їх від повного винищення. Тиберій Галл, оголошений новим імператором, відпустив готів з миром (і здобиччю, серед якої було чимало полонених, захоплених на землях римських провінцій. А Децій став першим (але не останнім) римським імператором, який загинув на полі битви.

Після переможної битви готи захопили імператорську скарбницю, яка була у військовому таборі і призначалася для виплати легіонерам. Виплати тоді здійснювали золотом. На початку XXI ст. почастишали знахідки золотих монет датованих тими роками на території України, які дослідники пов'язали саме з перемогою готів над римлянами, яка сталася 251 року.

У 25 р. готи обложили Фессалоніки, а у Елладі місцеве населення спішно відбудовувало давні укріплення та пильнувало Фермопіли. Із грабіжницьких походів у римські землі готи принесли в рідні селища не лише римське золото та срібло, а й інші трофеї. До наших днів дійшла лише невелика частина з них, переважно найменш коштовна, тобто та, що не мала у своєму складі дорогоцінних металів. Серед подібних «сувенірів» бронзова чорнильниця, частини кінської упряжі, металевий посуд і бронзові статуєтки римських божеств, персні й навіть ручка від бронзового казанка. Так само були взяті бронзові монети. Вони не були в обігу поза межами міст і селищ Імперії, тим більш на територіях «варварів». Кружальця можна було використати хіба як підвіски або сировину для виробів із бронзи.

Утім час від часу трапляються цілком пристойні скарби, що складаються зі срібних римських монет. Причому для самих значних скарбів рахунок іде не на число денаріїв, а на загальну вагу, що вимірюється не одним і не двома кілограмами. Але й срібні монети готи та їх союзники використовували як сировину для виготовлення прикрас. Відомі знахідки монет у майстернях, поруч з відходами виробництва. Популярним було також їхнє використання як підвісок у намистах — чимало монет мають пробиті отвори.

Втрати римського війська у наступному витку скіфських воєн та чвари між полководцями імперії, деякі з яких поспішали оголосити себе імператором, призвели до виводу контингентів із прикордоння, зокрема досить віддаленого від полів битв на Балканах. Так, було покинуто форт рейнського лімесу, відомий нині, як Заальбург (заснований ще 120 року) — одного дня римляни знялися і пішли, залишивши купу речей (крім зброї та знамен), зокрема ключі від усіх приміщень фортеці. Виведено гарнізон і з Ольвії, що вирішило подальшу долю давнього поліса.

А готи 253 р. дісталися Таврики, де під удар потрапили друзі Риму — Херсонес та Боспорське царство. До Херсонеса вони не дійшли, але спустошили Північно-Західну частину півострова. До 256 р. вони зуміли захопити Боспорське царство. Головною метою походів у Таврику було захоплення великих міст, які можна було пограбувати. Частина нападників осіла на захоплених територіях, включно з гірською частиною півострова*. Цей успіх мав фатальні наслідки для римлян, причому в районах, здавалося б, віддалених від епіцентру «скіфських воєн».

Великий похід

Коли готи дісталися до приморських міст, особливо — Боспору, розпочалася ера морських походів. Тепер їм не було потреби штурмувати лімес на Дунаї. Успішно висадивши

* Тут їхні нащадки проживуть понад тисячу років. Докладніше про їхню долю див. «Готія в Криму», с. 411.

десант, можна було опинитися у глибокому тилу, де вже не були розквартировані все ще грізні римські легіони. Величезні флотилії, які нараховували часом сотні кораблів, висаджували багатотисячні армії «варварів» у Малій Азії, на узбережжі Еллади й навіть на середземноморські острови. Почалося з десантів на Кавказькому узбережжі, а потім настала черга Малої Азії і навіть берегів та островів Середземного моря.

Незважаючи на відчутні контрудари римського флоту, готські королі, після ряду успішних походів, вірогідно, вирішили, що Імперія зовсім не така вже страшна, як оповідали експерти, а тому настав час для великого походу-переселення у стилі давніх королів, котрі вже стали легендою, походу зі Скандзи до Скіфії. Великий похід, що розпочався 268 р., видавався грандіозним заходом: чисельність об'єднаної армії готів, герулів та певкінів становила не менш як 60–100 тисяч воїнів. Для десантних операцій було задіяно флот, що нараховував 2000 (а за іншим даними — всі 6000) кораблів. Окрім армії, до теплих морів у багаті краї вирушили, як пишуть, до 200 тисяч переселенців — жінок, дітей з усім скарбом.

Частину величезного флоту будували поблизу римських кордонів, а саме в околицях раніше захопленої Тіри, на берегах Дністровського лиману. Вважають, що цього разу готи не стали використовувати кораблі еллінського або римського зразка, як це було зроблено в минулі роки. Вони створили величезну флотилію із невеликих кораблів, збудованих за скандинавською традицією. Зовні вони нагадували грізні драккари вікінгів, які ще будуть наводити жах на Європу, Азію та навіть Африку через кілька століть.

Суходолом велике військо вирушило на Балкани 268 року. Цього разу римська розвідка не дрімала, тому влада провінцій була готова зустріти «варварів» у всеозброєнні. Однак перший удар був настільки сильним, що основна колона вояків та переселенців дійшла аж до території сучасної Сербії, де поблизу міста Наїсса (нинішній Ніш) відбувся вирішальний бій. Після програної битви готам довелося відступати. Вони шукали порятунку на узбережжі, але на морі вже неподільно панував римський флот. Одне слово, імператор Клавдій II у підсумку цілком заслужив як тріумф, таке почесне звання «готський».

Переможна реляція, урочисто зачитана в римському сенаті, повідомляла: *«...Ми знищили триста тисяч готів і потопили дві тисячі кораблів. Їх щитами вкриті усі річки, їх мечами й списами — всі береги. Під суцільними кістками не видно полів... їхня величезна фортеця з возів стоїть покинута; до нас потрапило в полон так багато жінок, що переможний солдат може взяти собі двох або трьох з них»*. На честь перемоги була викарбувана пам'ятна монета, на якій імператор Клавдій II поіменований «Готським». Зауважимо, що захоплені в полон готські вояки частково були зараховані у легіони, частково — розселені на землях провінцій, які вони перед тим встигли непогано пограбувати. Тож імператорські реляції перед сенатом, очевидно, не вповні відбивали реальну буденність.

Окремі загони готів продовжували діяти на узбережжі, оминаючи великі міста, але грабуючи сільську місцевість. Рештки Готського флоту досягли Крита і Родоса. Рештки грізного війська «варварів» дісталися території Фракії та Мезії і вже майже повернулися додому. Однак спалахнула епідемія чуми, і смерть від цієї вічної супутниці воєн спіткала і переможених, і переможців: на початку 270 р. помер навіть Клавдій II, переможець готів.

Щоправда, два століття по тому готський історик Йордан назве всі ці переможні реляції байками, що їх поширюють римляни, аби принизити своїх супротивників. Однак факт лишається фактом: після 270 р. «скіфські війни» поступово затихають. Можливо, одним із вирішальних чинників, що посприяли цьому, була чума, яка вгамувала войовничість обох сторін конфлікту.

Утім триумф дорого обійшовся і самому Риму: 271 р. довелося евакуювати провінцію Дакія. Перемога перемогою, а легіони та більшість населення покинули насиджені місця в країні, завойовані ще у часи імператора Траяна. Римські гарнізони залишили Ольвію й Тіру, Боспор лишився у руках «варварів». Чимало міст і селищ із часом поступово перетворилися на мальовничі, але безлюдні руїни. Зауважимо: вперше за сотні років не лише римська армія у Європі відступала (таке траплялося і раніше), відступала сама римська держава, віддаючи варварам колись захоплене по праву сильного.

Саме після скіфських війн Рим починає здавати одну позицію за іншою. Імперію спустошують не стільки ворожі навали, скільки постійна боротьба, що її ведуть претенденти у імператори. У перервах між запеклою боротьбою за владу та придушенням чергових заколотів володарі Риму все ще встигають давати відсіч «варварам», отримуючи від сенату чергові звання «готських» і «сарматських». Однак на кордонах імперії виникають нові царства, королівства й племінні союзи, коаліції, які вперто продовжують зазіхати на колись непорушні рубежі та збирають сили, аби знову спробувати щастя і виграти чергову битву за Рим.

Імперія Ерманаріха

Михайло Відейко

Золотим віком Ойума стало правління короля Ерманаріха. Його згадували як найбільш войовничого та мудрого поміж давніх конунгів Гардарікі. А серед останніх його сучасником був син самого Одіна, Сігрламі, власник чарівного меча Тюрвінг — один із персонажів «Саги про Хервьор». Але не йому, а Ерманаріху давні автори записали створення величезної держави, яка простяглася від узбережжя Балтики до Понту Евксинського і Меотіди. Поки історики більш як сто років сперечалися, чи можливо було взагалі у IV ст. варварам створити таку державу, археологи виявили сліди її існування. Вони просто поклали на мапу пам'ятки археологічної культури, яка поширена майже в межах, визначених ще Аміаном Марцеліном та Йорданом і охоплює басейни Західного та Південного Бугу, Дністра та Дніпра, сягаючи на сході Сіверського Дінця а на півдні — Дунаю. Так, це саме черняхівська археологічна культура, хоча у різних країнах, які нині існують на цих теренах, її називають по-різному. Тож відправимося в подорож до королівства Ерманаріха і познайомимося з історією цієї держави, яка виявилася так само нетривкою, як і більшість давніх варварських королівств.

Золоті десятиліття миру

Завершилися десятиліття «скіфських воєн». Одразу відзначимо, мир у десятиліття по їх завершенні був відносним. Впродовж цього часу не раз і не два знаходилися охочі випробувати на міцність римські кордони та казково розбагатіти після успішного походу. Але основна маса населення Краю зосередилася на вирішенні хоча і відносно простих, але більш важливих, із точки зору пересічної людини, проблем, особливо на ниві досягнення особистого процвітання. Одним із найважливіших результатів скіфських воєн стала поява на території Ойума великої кількості людей, котрі володіли найпередовішими на той час знаннями і технологіями. Серед них були бранці, захоплені під час походів на римські провінції. Були, ймовірно, також і цілком добровільні емігранти.

Причини, що спонукали останніх залишити зовні благополучний і все ще заможніший «римський мир», були різні. Дехто вирішив ризикнути та відкрити нове виробництво на землях «варварів» — приміром, складувну майстерню. Подібне підприємство в ті часи мало майже необмежений ринок збуту та надавало вірну можливість швидко розбагатіти. Потяглися на схід і торговці, готові, подібно до давніх еллінів, ризикнути та заснувати торгові факторії не лише на берегах Понта, але навіть десь у глибині готських володінь.

Інші римляни просто тікали світ за очі, потрапивши у проскрипційні (як казатимуть у модерніші часи — розстрільні) списки при черговій зміні влади. Вступали на службу

до готських королів колишні легіонери та навіть офіцери — хто із честолюбства, а хто уникаючи відповідальності за участь у черговому заколоті. Коли готи знову вирушать у Європу, їх армії вже будуть готові і до правильної облоги неприступних фортець і до битв (за усіма правилами тодішнього військового мистецтва) із досі непереможними римськими арміями.

Свого часу археологів вразила досконалість (та кількість) знайденого під час розкопок поселень і могильників гончарного посуду черняхівської культури. Він був виготовлений на швидкому гончарному крузі, обпалений у двоярусних горнах. Джерела технологічного прориву було знайдено без особливих зусиль: у традиціях провінційного римського ремесла. Однак гончарна справа не єдиний приклад. У краї розвертається широке виробництво виробів зі скла, ювелірних прикрас, спостерігається повсюдний підйом металургії та обробки металу, зокрема й виготовлення якісної зброї.

Зростає кількість поселень черняхівської культури, яких на території України відкрито вже кілька тисяч. Деякі з них вражають своїми масштабами. Відомо чимало селищ, що тягнуться на 8–10 км уздовж невеликих річок, а то й струмків. За оцінками фахівців, рахунок населення в Краї тоді чи не вперше пішов на мільйони. Хоча «титальною» нацією того часу можна вважати готів, це не повинно вводити в оману. Найбільш імовірною моделлю суспільства уявляються багатонаціональні поселення хліборобів та ремісників, які об'єднали представників різних племен і народів. Тут, окрім готів, були присутні представники різних племен: слов'ян, сарматів, фракійців, а також нащадки скіфів і еллінів, колишніх підданих Імперії, що була краєм так само багатонаціональним.

Починає складатися нова спільність. Вражає не лише її етнічне різноманіття, а й грамотність. Від Волині до Криму є знахідки кераміки з написами виконаними латиною, грецькими літерами і навіть готськими рунами. Поряд зустрічаються і сарматські тамги. Цілком імовірно, що жителі багатьох, особливо торгових поселень, володіли чотирма – п'ятьма мовами й навіть уміли писати деякими з них. Про різноплемінний склад мешканців поселень черняхівської культури IV ст. свідчать наявність різноманітної ліпної кераміки поряд із гончарною та розмаїтість типів житлових будівель — від «довгих будинків» до напівземлянок із пічками-кам'янками.

У цій ситуації формуються нові типи культур, що є своєрідним сплавом досвіду попередників. Те саме відбувається на ниві мов. Досить сказати, що такі споконвіку, здавалося б, слов'янські слова, як «князь» (kunnigs), «казан» (katils), «стекло» (stikls), «полк» (fulk), «плуг» (ploga), «буква» (boka), «меч» (mekeis), «шолом» (hilms), «виноград» (weina-gards) і навіть «хліб» (hlaiifs), мають готське походження.

Утім правління готів до ідилії та ідеалів партнерського суспільства було далеко. Наявним і повчальним прикладом може бути історія іншого готського слова. У середні віки ім'я «Ганза» носив багатющий трансєвропейський торговельний союз міст, а за тисячу років до того так називали... військовий загін. Цікаво, що у польській мові збереглося дієслово «ганзити», що означає «грабувати».

Численні поселення готів просунулися на схід аж до нинішньої Харківщини та у Приазов'я. На північ вони піднялися по Дніпру, витиснувши із частини Київщини племена київської культури, у якій нині вбачають предків слов'ян. Просування це не було мирним.

І все-таки в нових умовах виявилось, що торгувати простим людям явно набагато вигідніше, ніж воювати. Принаймні з римлянами. Готи, а також їх союзники й піддані, точнісінько так само, як до них скіфи та сармати, вже не могли обійтися без всіх корисних і потрібних товарів римського світу — вина, тканин, прикрас. Думають, що великий король

Ерманаріх впритул зайнявся розширенням меж своєї держави на схід і на північ не стільки з метою підкорити сусідні племена, скільки в прагненні контролювати торговельні шляхи.

Значення торгівлі для «варварів» добре розуміли у Римі, а тим більше у провінціях. Як покарання за набіги намісники останніх почали застосовувати ембарго на торгівлю. Ефект перевершив всі очікування: готська влада чи не добровільно стала гарантом спокою на кордонах із провінціями.

Одним з наслідків успішної торгівлі стала поява в Краї величезної кількості римських монет*. Денарії та інша продукція римських монетних дворів у наших далеких предків на ту пору були не менш популярні, аніж нині євро або долари США. Причому населення готського королівства вимагало в оплату за товари та послуги справні срібні монети часів Траяна і Марка Аврелія, а не сумнівні гроші нових, «солдатських» імператорів. Це уподобання підтверджується численними скарбами римської «валюти», знайденими в Україні. Монетне срібло також правило за сировину для виробництва ювелірних прикрас місцевими майстрами. Адже інших джерел срібла у «варварів» тоді не було. Цікаво, що саме у ті роки Рим переходить від карбування срібла до золотих монет, більш відповідних потребам найбагатшої та, як і раніше, наймогутнішої держави Європи.

Мабуть не випадково, що саме на ці «золоті роки» припало перенесення столиці Імперії на місце давнього еллінського міста Візантія, перейменованого на Константинополь (офіційно — 330 р.). Правлячий імператор був впевнений, що на сході великої держави ситуація більш спокійна та стабільна, ніж у Римі. І це незважаючи на низку війн, що прокотилися цими землями усього за півстоліття до урочистого перенесення столиці! Пам'ятаючи про бурхливе минуле, імператор наказав ґрунтовно укріпити місто. Константин Великий, варто нагадати, теж цілком заслужив (на полі бою) почесні звання «готський» і «сарматський», після чого правителі грейтунгів і тервінгів, а також аланів були змушені відправити своїх синів у нову столицю, як заручників.

Тут спадкоємці кращих родів Готії мали всі можливості переконатися у величі імперії ромеїв. Один із них, син короля Аріаріха, настільки перейнявся побаченим, що взяв із власного сина страшну клятву: ніколи (!) не ступати на землі імперії. І син цю клятву дотримав. Готи стають християнами, а висвячений на єпископа гот Ульфїла** переклав мовою свого народу Біблію. Для цього йому довелося розробити особливий алфавіт, що мав прийти на заміну давнім поганським рунам. Здавалося, на землі нарешті встановилися мир і благодать, а «варвари» відтепер будуть жити з римлянами у мирі та навіть духовному єднанні.

Таємнича столиця готської імперії

Дніпро також відіграв важливу роль у історії готів і став для цього народу прямо таки легендарною рікою. Адже саме на його берегах, як вважають, розташовувалася столиця найвеличнішого з готських королів — Ерманаріха (Германаріха). Це місто називали Данпрастадір (або Дампстадір). У давніх сагах навіть зазначено точне розташування міста: у «землі Архейм» (останнє можна перекласти, як «річкова місцевість»). Як додатковий орієнтир саги називають ще й «ліс Мюрквід», однак це у пошуках також особливо не допомагає. Тому не слід дивуватися, що дотепер Данпрастадір археологами так і не знайдено.

* Зведення таких знахідок станом на кінець 50-х років ХХ ст. можна знайти у виданні: М. Ю. Брайчевський. Римська монета на території України. — К., 1959.

** Щоправда, серед його предків були також елліни — з-поміж захоплених іще у скіфських війнах рабів.

Утім ідеї стосовно того, де це місто варто пошукати, висловлювалися неодноразово. З-поміж таких місць називали Київ, острів Хортицю й навіть Кам'янське городище (нижче сучасного Запоріжжя). Однак у Києві третім століттям можна датувати хіба що знахідки скарбів римських монет та інших речей, причому в кількості, яка не тягне на сліди не те що столиці, а пересічного черняхівського поселення. На Кам'янському ж городищі після багатьох сезонів досліджень слідів готського міста на разі так і не було виявлено. Обмаль також і знахідок, які можна було б пов'язати з перебуванням готів і на Хортиці. Щоправда, знайдено деякі їхні сліди на кількох городищах Дніпровської Скіфії, але жодне із них за розмірами та багатством не може всерйоз претендувати на право іменуватися багатим стольним градом Данпрастадіром великого короля Ерманаріха.

Останнім часом на підставі даних археологічних досліджень висловлено думку, що готи якийсь час оселилися в Ольвії, коли звідти забрався римський гарнізон. Це чи не найбільше античне місто (близько 50 га площі) на території, контрольованій готами, місто з кам'яними укріпленнями, численними будинками (які не було проблеми відремонтувати) та громадськими спорудами цілком могло бути використане, як столиця нової держави. Серед знахідок, які можна датувати IV ст. є не лише монети та керамічний посуд черняхівської культури, а й скарби. Загибло місто під ударами гуннів у останній чверті IV ст., тож на цей час місто ще існувало — на території, контрольованій готами. І навіть назва легендарної готської столиці — Данпрастадір цілком перегукується із іншим давнім і досить відомим ім'ям цього населеного пункту — «місто борисфенітів»^{*}.

Життя у «Країні Меча»

Чимало вдалося довідатися про населення підданих короля Ерманаріха завдяки вивченню давніх поховань. Власне, один з могильників, розкопаний понад сто років тому на Київщині Вікентієм Хвойкою і дав назву черняхівській археологічній культурі. Більшість небіжчиків було поховано у неглибоких ямах, до третини поховань становлять кремації. Є також поховання під курганами, з дерев'яними гробницями — одне слово, у кожного племені були свої звичаї.

Найцікавіше у таких похованнях — інвентар. Це можуть бути посудини, нехитрі прикраси, зрідка зброя. Є поховання знаті, що їх можна розпізнати по золотим і срібним прикрасам, розкішній, оздобленій золотом і яскравими каменями зброї. Деякі з них навіть іменують «князівськими».

Класти речі в могилу було конче необхідно, щоб виконати відповідні приписи Одіна, верховного бога північних народів. Адже кожному готу у ті часи було відомо, що Одін повелів вірним прибути по смерті до Валгалли (готська версія спеціалізованого раю для вояків): «...із тим добром, що було з ним на багатті», тому що «...тим вище буде той, хто спалений, і він буде багатішим там, чим більше добра згорить із ним». Окрім того у потойбічному світі людина могла скористатися також і тим, «...що вона сама закопала у землю». Під цю категорію цілком потрапляють скарби, зокрема монетні. Усі ці настанови готи міцно засвоювали, слухаючи давні сказання-саги.

Тож нині ми можемо цілком обґрунтовано уявити собі, як могло виглядати у давні часи вбрання представника готського роду-племені. Тканину готи вмели виготовляти. Знайдено не лише рештки тканини у похованнях, а й деталі ткацьких верстатів, насамперед, грузил, що колись натягали нитки на дерев'яній рамі. Нитки для тканини були виготовлені з рослинних волокон або вовни. Більш заможні люди не відмовлялися від вишуканих імпортованих

* Як відомо, Борисфеном греки називали Дніпро.

тканин. Виявлено навіть залишки золотої парчі. Верхній одяг могли робити зі шкіри або хутра, залишки яких виявлено на металевих деталях костюма або застібках для плащів.

Ці металеві застібки-фібули були найважливішою приналежністю одягу. В основі своєї вони нагадують звичні нам «англійські булавки», дещо збільшені у розмірах і часом досить вишуканої форми. Саме за формою, матеріалом, розташуванням на одязі у ті часи досвідчена людина могла безпомилково визначити не лише статус власника, а й його племінну або навіть кланову приналежність. Застібки носили на плечах, по одній або парами. Відомі випадки, коли одна фібула скріплювала плащ на плечі, друга — на боці.

Голову жінок вкривали накидка або хустка, також часом зі складною застібкою. Взували шкіряні чоботи, від яких збереглося чимало металевих пряжок, що розташовувалися на ремінцях, за їх допомогою стягували халяви. Можна простежити також проникнення «східної» моди, що мала вираз, окрім іншого, у прикрашанні подолу плаття вишивкою намистинами.

На шкіряному поясі носили кошель, ніж. Військове спорядження прикрашали різноманітні пряжки, які заможні воїни робили зі срібла, а вожді — із золота. Костюм доповнювали намиста, браслети. Перевагу надавали виробам із використанням каменів, особливо сердолику, а також імпортним скляним намистам і римським монетам. Популярні були підвіски із сонячного каменя — бурштину. Крім того, всі, і чоловіки і жінки, носили різноманітні амулети. Це міг бути зуб тварини (як-от ікло вовка або лисиці), мініатюрний бронзовий виріб — скажімо, «сокира Тора».

Серед приналежностей, що їх слід було завжди мати із собою, важливе місце належало гребеням. За традицією, деталі, з яких виготовляли цю річ, вирізали з рогу оленя. Складну конструкцію, що складалася з більш ніж десятка деталей, скріплювали бронзовими клепками. Часто ці вироби прикрашені нехитрим орнаментом. Знайдено також гребені, виготовлені із залізної пластини. Судячи з наявності отвору під клепки, їх мала прикрашати накладка, вирізана з кістки або рогу. Вважають, що гребені були не лише необхідними для наведення краси предметами, а й мали якісь магічні властивості. Крім іншого, про це можуть свідчити мініатюрні підвіски-амулети у вигляді гребенів, а також їх зображення на керамічному посуді.

Сумна доля країни Ойум

Усе добре колись закінчується, і доля країни Ойум була сумною. Численні родичі великого короля Ерманаріха мали власні уявлення про багатство, честь, доблесть і славу. Найменше вони бажали багатіти на торгівлі зі сусідами. Їм більше подобалися саги, що оповідали про криваві битви й перемоги над ворожими племенами та навіть Римом. Після смерті великого правителя його держава розпалася на кілька частин, кожна із яких вплеталася у війни із сусідами, зокрема з римлянами. У цей момент із глибин Азії з'явилися чергові претенденти у влади ойкумени — гунни. Готи так і не змогли вчинити гідного опору прибульцям і змушені були скоритися.

Коли зі сходу прийшли гунни, 375 року, розгорілася війна між готами й антами. Спадкоємець Ерманаріха, король Вінитарій, хоча й програв перший бій, однак зумів подолати антів, після чого, як повідомляє готський історик Йордан, «...розійнув їхнього короля Божа (Бооза) із синами його та сьмидесятьма старійшинами...». Дослідники дотепер ламають списи з питання, чи були ті анти слов'янами, або ж цю назву варто співвіднести з назвою якогось союзу племен, до якого входили і слов'яни — поряд з аланами, а також представниками інших етнічних груп. Власне, вичерпних підтверджень тієї або іншої версії немає.

По-різному пояснюють і причини Гото-антської війни. З однією з версій, анти виступили, щоб звільнитися з-під влади спадкоємця Ерманаріха. За іншою — похід Вінитарія від-

бувся по тому, як анти зайняли частину земель, на які претендували готи, оскільки колись їх уже захопили. Яблуком розбрату цілком могли бути райони Середнього Подніпров'я, де поселення черняхівської культури досить тісно сусідили із селищами культури київської (у ній вбачають давніх слов'ян). Останню часом також розглядають як археологічний еквівалент антив часів повстання Божа-Бооза.

Фінал був сумним для більшості учасників конфлікту. Анти були переможені, їх селища спалені, вожді — страчені. Однак невдовзі поселення готів сплундрували гунни та союзні їм сармати-алани. Якщо пригадати версію про спорідненість сарматських і слов'янських вождів Подніпров'я, то участь аланів у каральному поході проти готів видається цілком природною: звичайна (для тих часів) кровна помста за родичів. Розкопки показують, що життя на численних черняхівських поселеннях Середнього Подніпров'я згасає у останній чверті IV ст., тобто після того самого нещасного 375 року. З одних населення просто пішло, а деякі селища загинули у вогні пожеж.

Пам'ять про ці події переживе століття. Ім'я вождя антив, Божа, щоправда, вже в трохи зміненому вигляді буде згадано у «Слові о полку Ігоревім»: «...І воть готьскыя красныя діви въспеша на брезе синьому морю дзвонячи рускым златомъ, поють час Бусово...». Утім, і самим готам довелося несолодко. Готський історик Йордан, майже сучасник тих подій, писав: «гунни завжди поводилися з готами по-вовчому, самі ніколи не обробляли землю й годувалися готським хлібом». Частина готських «людей степу» примкнула до гуннів. Інша частина, переважно «лісові люди», встигла піти вглиб Європи й осісти на околицях володінь Західної Римської імперії. Деякі перипетії готського співіснування й співробітництва з гунами барвисто описані у давньому епосі, в знаменитій «Пісні про Нибелунгі».

Значна кількість мешканців «Країни меча», причому цього разу вже не тільки готів, як у старі часи, а й сарматів (алани) з возами й пожитками рушила в пошуках порятунку на Балкани, під захист римських легіонів. Спочатку римляни відмовили в пропуску через кордон, потім примусили скласти зброю і лише тоді пропустили. Натомість біженцям була обіцяна гуманітарна допомога. Обіцяна, до речі сказати, самим імператором. Однак допомога ця, продовольчі запаси, як це неодноразово бувало, виявилися благополучно розкрадені й перепродані нечистими на руку чиновниками, а біженців місцеві можновладці стали потихеньку продавати в рабство.

Усе це закінчилося грандіозним повстанням доведених до розпачу людей, серед яких було достатньо вправних воїнів. Зброю (зброю добру, римського зразка) вони швидко здобули вже у перших боях. Імператор Валент, який очолив каральний похід, 9 серпня 378 р. загинув у битві під Адріаноподем. Того спекотного дня відчайдушна атака важкої готосарматської кінноти під проводом Алатея та Сафракса стала фатальною для римських легіонів. У запеклій битві було знищено чи не останню велику польову армію Імперії, в розпорядженні влади zostалися лише розкидані по фортецях гарнізони.

За два роки мимовільні переселенці були прийняті на римську військову службу новим імператором. Поки старожили Європи з'ясовували стосунки, із причорноморських степів підійшли гунни. Цей азіатський народ нестримним потоком пройшов від меж Китаю до Італії. Пограбувавши римські міста, він на якийсь час облаштувався на угорській рівнині, у самому центрі Європи. Саме із тих часів ці місця стали називати «Країною гуннів», Хунгарією (Hungary).

Прихід гуннів та їх союзників (добровільних або мимовільних) у Європу остаточно зруйнував статус-кво і фактично ознаменував собою початок епохи раннього середньовіччя. Впала Західна Римська імперія, лишилася Східна, що зачалася до часу на західних і південних берегах Понта.

Велике переселення народів. Степи

Слідами імперії Аттіли (гунни)

Михайло Відейко

Слід віддати належне римлянам. Вони уміли формувати «образ ворога», подаючи його у відразливому, огидному вигляді. Ті, хто ніколи у житті не мав справ із кочовиками, цілком міг повірити у байки про те, що дітям чоловічої статі ці варвари розтинають щоки залізом, аби привчити до болю — раніше, ніж до молока, а також, щоб уникнути надалі появи рослинності на обличчі. І взагалі, що гуни «при людському вигляді живуть у звіриній дикості», а обличчя їхні подібні до «потворної грудки сиру з дірками замість очей» і цілком здатні налякати навіть звичних до усього варварів. Щоправда, реляції фахових римських дипломатів позбавлені подібних барвистих подробиць — адже вони працювали на владу. У Римі і Константинополі потрібна була точна інформація, а не «страшні» байки про те, які жахливі оті гуни. Відтак було занотовано, хоча зростом нові вороги не вражають, однак є вправними вершниками, які «майже все життя проводять у сідлі». Усі вони також є чудовими кінними лучниками. Саме такі гуни були на початку відомі римлянам. Потім вони зміняться, проживши кілька десятиліть у Європі (змінилося одне-два покоління) — таке траплялося з усіма гостями зі Сходу, які потрапляли сюди в різні часи — кіммерійцями, скіфами, сарматами...

А проте ці зміни (зафіксовані писемними джерелами римлян) будуть настільки помітними, що в істориків через півтори тисячі років виникатимуть суперечки і найрізноманітніші ідеї стосовно того, що була не з місцевих ці «потрясателі» Всесвіту? Дійде до того, що Аттілу-Атлі проголосять видатним правителем слов'ян на ім'я Богдан Гатило (і це лише одна із версій стосовно того, хто такі гуни). Проблема істориків у тому, що, на біду для них, існують археологічні джерела, а виявлені серед них гуннські старожитності свідчать про те, що їхні власники не були слов'янами, а таки прийшли в Європу зі Сходу давніми натоптаними скіфськими шляхами. Тож трохи про те, звідки вони і хто такі гуни.

Чергові прибульці з глибин Азії

Обставини появи гуннів у Європі змушують шукати їхню батьківщину десь на сході. Дослідники знаходять її на північно-західних околицях Піднебесної. І справді, адже з китайських писемних джерел чимало відомо про народ «сюнну». Багато століть він воював, мирився, вступав у союзи з правителями давнього Китаю. Китайці належним чином оцінили умілих воїнів, прекрасних кінних стрільців із лука. Отже, враження європейців і мешканців Китаю стосовно гуннів у цій частині цілком збігаються.

Збігаються до дрібниць описи як побуту, так і особливостей зовнішньої політики сюнну-гуннів. Головним джерелом доходів еліти кочовиків була данина, а також щедрі посольські дари, які вона отримувала з Китаю. Подібною «дійною коровою» у Європі для гуннів стали правителі обох римських імперій. Оскільки подібне джерело доходів вимагало постійного нарощування військової потужності, а ворог теж не дрімав, підточуючи єдність еліти зсередини за допомогою спецслужб і посольств (що часом одне і те саме), час від часу налагоджений механізм отримування прибутків переставав працювати належним чином. Одне слово, на всіх грошей не вистачало. У такому разі «кочова імперія» могла розпастися, а її «уламки» змушені починати увесь свій «бізнес» майже з нуля.

Власне, до східних теренів Європи у останній чверті III ст. якраз і потрапила в такий собі «уламочок» — орда*, яку очолювали предки найбільш відомого (у Європі) правителя гуннів — Атілли. Втягуючи у орбіту свого панування все нові та нові племена, зокрема алпідзурів, алцилдзурів, ітимарів, тункарсів, боїсків, аланів та інших, орда (як і багато схожих на неї «степових імперій») набирала військово потугу.

Цього разу гунни, зіткнувшись із готськими королівствами, а потім і з обома імперіями римлян, досить швидко зрозуміли, що їм не обійтися без хліба і піхоти своїх нових підданих. Забагато виявилось у Європі міст та фортець, за стінами яких успішно могли переховуватися їхні вороги. До того ж і степи тут просто не до порівняння з масштабами азійської прабатьківщини кочовиків. Хоч би якою благодатною була країна Хунгарія, і навіть країна Скіфія, скільки б там не було степів і трави, але коней у кількості, достатній для війська і ведення довгої звитяжної війни, тут не прогудувати.

Вторгнення гуннів до Скіфії почалося з гучних перемог над місцевими племенами. Історик пише, що усіх скіфів, полонених ще на початку війни, вони принесли у жертву перемозі. Тобто вчинили з переможеними так само, як і скіфи свого часу вчинили зі своїми ворогами. Тож меч Арея вкотре вдосталь напоїли кров'ю у приазовсько-причорноморських степах. Перелік підкорених племен говорить про досить строкатий склад населення нової степової імперії: алпідзури, алцилдзури, ітимари, тункарси, боїски. По тому настала черга чисельних войовничих аланів, які намагалися чинити опір, але теж вимушені були підкорятися. Навіть великий король готів, Германаріх, і той, оповідають, дуже замислився над ситуацією. А його спадкоємці і родичі — хто визнав владу гуннів, хто біг від них подалі на захід, у Європу. Деякі зупинилися лише у Іспанії.

Ситуація складалась таким чином, що не лише королеві Германаріху, але навіть імператорам Сходу і Заходу було про що замислитися. Римські стратеги швидко збагнули, що новий супротивник через особливості кочового господарства найбільш ослаблений навесні. Саме тоді коні ще не від'їлися після важкої зими, і, отже, можна не те що не побоюватися набігу, а навіть самим при потребі перейти в наступ.

* У перекладі з гуннської «орда» означає «армія».

Археологія і гунни

Зауважимо, що знахідок, які можна було б пов'язати з перебуванням гуннів на території України небагато. Це кілька десятків місцезнаходжень, коли рахувати випадково виявлені речі типу уламків від характерних бронзових котлів. Є декілька поховань, усі вони виявлені у степу і на території Криму. Досліджені поховання підтверджують повідомлення стосовно різноманітності складу гуннської спільки, адже помітно різняться за поховальним обрядом. Одні небіжчики були спалені, інші — покладені у могили, обкладені каменями. Під Керчю знайдено навіть поховання у кам'яних склепах. Поруч із могилами виявляють сліди поховальної трапези-trizни. Декілька поховань за своїм багатством напевно належали знаті. У них знайдено прикрашену золотом і дорогоцінним камінням зброю, золоті прикраси, зокрема для кінської зброї.

Проводячи коли не всю, але значну частину життя у сідлі, гунни піклувалися про те, аби цей виріб виглядав належним чином. До речі, саме гунам Європа зобов'язана поширенням цього корисного винаходу. Найбільш заможні вершники замовляли сідла, прикрашені золотими платівками, інкрустованими кольоровими (переважно — червоними) каменями або склом. Ремені також виблискували золотом і сріблом. Коли до цього додати прикрашену золотом зброю (передусім руків'я і піхви мечів), різні сережки, перстні, то можна спробувати уявити собі, як виблискували коштовностями «кращі люди гуннів».

Проте не всі поховання належали знаті. Були серед гуннів і ремісники. У одній з могил знайдено набір інструментів для виготовлення і ремонту бронзових казанів. Такий казан — річ абсолютно необхідна у далекому поході. Подібні вироби з'явилися у побуті кочовиків ще у часи киммерійців. Казани гуннів можна розпізнати за ручками, які нагадують... гриби. Щоправда, таких знахідок у цілому вигляді відомо не так уже багато.

Часом сліди перебування гуннів вдається виявити найнесподіваніших місцях. Так, на одному із поселень черняхівської культури, розташованому на півночі Одеської області, археологи натрапили на яму, заповнену переважно землею. Крім того, знайшли уламки кісток тварин та дрібні фрагменти кераміки. Лише на дні було виявлено масивний, позеленілий від часу предмет, відлитий з бронзи. Він нагадував кілька пласких грибів, сплучених між собою перемичками. Яким же було здивування дослідників, коли вони з'ясували, що їм до рук потрапив фрагмент гуннського казана, а саме частина його ручки.

Нині можна лише висловлювати припущення, за яких обставин черняхівці стали власниками казана степових войовників. Цілком може бути, що це військовий трофей, який готи порівну поділили між рядовими учасниками переможної сутички чи набігу на гуннські кочовища. Щоправда, щасливий володар кількох кілограмів кольорового металу так і не встиг ним скористатися. А може, він і не збирався цього робити, присвятивши його богам — на знак вдячності за повернення із походу. Адже поряд із частиною казана знайдена ще й кістка, з подряпанним зображенням орла, а також інші кістки тварин — можливо, сліди жертвопринесення. Якщо ж врахувати той факт, що поселення це розташоване на шляху до Дністра, то його мешканці, найімовірніше, пішли від гуннів на територію Імперії, за Дунай, полишаючи своє добро, нажите непосильною працею.

Гунни і римські імперії

Після 445 р. одноосібним правителем гуннів стає Атілла, син Мундзука. У роки його правління держава гуна досягає zenіту своєї могутності. Якщо попередник Атілли отримував від римлян виплат вагою 350 лібр золота, що становить за сучасними мірками близько

115 кг, то починає з 2000 (близько 688 кг) лібр золота. У 447 р. Атілла зажадав (і отримав) у 3,5 рази більше, тобто 7000 лібр, (близько 2292,15 кг золота). Це щорічні виплати зі східно-римського бюджету.

Не знаючи про можливості імператорської скарбниці того часу, можна подумати, що така роздача золота варварам мала б спустошити імператорську казну. Однак навіть у ті важкі часи щорічний прибуток одного римського сенатора міг становити від 1000 до 4000 лібр золота. Тож кілька сенаторів із Константинополя могли б виплатити відступне варварам самотужки. Може, ці виплати були невігдними? Навпаки — бо лише одна військова кампанія супроти вандалів (йдеться про королівство германців у Північній Африці) обійшлася скарбниці у 100 тисяч лібр, або близько 35 т золота. На такі гроші навіть у Атіллі можна було б викупити мир років приблизно на 15. По смерті імператора Феодосія II (а саме він найбільше витратив жовтого металу на забезпечення миру з кочовиками) у державній скарбниці залишалось майже 33 т золота! І це не рахуючи особистого майна імператора, не кажучи вже про казкові скарби Церкви. Тобто Імперії дешевше було десятиліттями платити «дарунки», аніж провести кількарічну, нехай і переможну, військову кампанію.

Крім того, гунни витрачали отримане у вигляді виплат або посольських дарів золото. Адже навіть прибуток від продажу рабів римлянам вони віддавали за римські товари — тканини, дорогоцінну зброю для коней, ювелірні прикраси, зброю, врешті, вино. Відтак багатіли саме римські купці, отримували гроші ремісники у містах, власники виноградників, навіть гончарі, які виготовляли амфори для вина — до них дрібними струмочками пливло золото, виплачене гунам від імені Римської держави. З іншого боку, імператорська податкова справно викачувала золото з підданих, підтримуючи круговорот фінансів у політиці та економіці.

Не слід також забувати, що римляни довгий час отримували чималий зиск, наймаючи на службу кінноту гуннів. Усе починалося із відносно невеликих загонів чисельністю близько 1000 вершників, а 425 р. дійшло до найму 60-тисячного війська. Особливо затребувані були гунни-найманці для підтримання правопорядку в Західній Римській імперії, передусім у Галії. Гунни були взагалі незамінні у боротьбі з місцевим «опором» — рухом богаудів, що зазіхав на благоденство аграрних латифундій (які сплачували податки в імперську казну більше, аніж потрібно було на утримання гуннських загонів). На ниві цієї війни Атілла отримав одне з найвищих військових звань Імперії, до якого належали відповідні грошові виплати, а також «продовольчий пайок» — запаси зерна, достатні для забезпечення невеликого війська.

З іншого боку, купуючи мир, імператори зазнавали збитків на ниві політичного престижу. Далеко не всі у римському суспільстві мали зиск на подібній співпраці із «варварами», адже багато хто платив податки, не отримуючи нічого (крім миру). Військовим (особливо у Східній імперії) було «соромно за державу», вони були позбавлені відзначитися (і теж заробити) на війні. Тому вони наполягали на жорсткішій силовій політиці. Звичайно, факт подібних виплат принижував колись непереможних римлян. Самі гунни часом підливали масла у вогонь, не соромлячись робити заяви про те, що є переможцями і навіть дивляться на римлян, як своїх рабів — адже лише раби платять своїм господарям. Зміст подібної промови, виголошеної після доброї чарки на банкеті, у володаря гуннів зберігся в записках одного із сучасників банкету.

Слід також визнати, що «варвари» непогано вивчили обидві Імперії і були ознайомлені з усіма тонкощами місцевої політики — як у Римі, так і у Константинополі. І золота для купівлі таємниць у них вистачало. Одначе і римські спецслужби, судячи з усього, та-

кож не дрімали. Тим паче, що секретарі у канцелярії Атілли працювали за рекомендаціями римлян.

Атілла, скориставшись обставинами, спробував одного дня конвертувати своє гучне, проте лише номінальне римське військове звання, у цілком реальні владні повноваження. При цьому зажадав собі в управління всю Галію. Тоді ж, якось дуже доречно, він отримав пропозицію руки і серця від сестри імператора. Юста Грата Гонорія на той час була вже не першою молодості. Її красу можна спробувати оцінити за профілями, карбованими у Равенні на золотих солідах. Однак подібне одруження відкривало перспективу здобуття, і то у найближчому майбутньому, імператорської діадеми. Атілла був, напевне, дуже здивований, коли римський істеблшмент став протидіяти укладанню такого шлюбу — адже він, здавалося б, діяв відповідно до усіх традицій Імперії.

Були ж серед імператорів нащадки «варварів»: фракійці, галли, македоняни, жителі Африки та інших провінцій. Атілла, проте, не врахував, що Рим ще не «дозрів» побачити на престолі гунна, до того ж язичника, а не християнина. І тоді розпочалася війна, під час якої Європа розділилася на два табори: на тих, хто виступив разом з Атіллою (із власного бажання чи з примусу), і тих, хто виступив супроти гуннів. Щоправда, була ще Східна Імперія, Константинополь... Однак там на разі вважали за краще відсидітися, перечекати, чим таки скінчиться ота чергова загальноєвропейська сутичка не на життя, а на смерть.

Бич Божий переходить у наступ

Обставини склалися надзвичайно сприятливо для Атілли. Його вороги були роз'єднані, вони не довіряли одне одному. Серед них знайшлося чимало людей, готових до співпраці, часом навіть ціною зради інтересів власних народів. Армії-орди владики гуннів були численні, як ніколи. Вони були в змозі тепер битися не лише у чистому полі. Гуннам служили фахівці, здатні забезпечити облогу і захоплення найбільших міст та найміцніших римських фортець. Проте останньої миті його супротивники зуміли об'єднатися. І тоді те, що за задумами Атілли та його оточення мало стати початком історії нової супердержави, стало точкою відліку її краху.

У 450 р. помер король франків. Його спадкоємці, а таких виявилось двоє, звернулися до сильніших сусідів — хто до римлян, хто до гуннів. У Римі вирішили підтримати золото-волосого принца, засновника династії Меровінгів (і предка знаменитого короля франків Хлодвіга). Атілла встав на сторону бік спадкоємця франкського престолу. Римляни, намагалися «умиротворити» небезпечних сусідів. Флавію Аецію простіше було домовитися з Атіллою, аніж із королем визиготів. Римський політик впродовж тривалого часу воював супроти короля візиготів Теодоріха руками гуннів, укріплюючи, як він вважав, становище імперії у Галії та її околицях.

Рим вже не мав у своєму розпорядженні тих легіонів, які колись підкорили значну частину Європи. І якщо Флавій Аецій став рятівником імперії, то насамперед завдяки надзвичайно вдалим дипломатичним зусиллям. Він перетягнув на свій бік частину франків, аланів, бургундів, і, головне, — візи готів. Спочатку король Теодоріх заявив, що готи теж уміють добре битися і зустрінуть гуннів в Іспанії, хай ті лише спробують рушити за Піриней. Однак згодом він все ж таки дав римлянам себе умовити і виступив у похід, який, до речі, виявився для короля останнім в житті.

До останньої миті в Римі не вірили, що гунни почнуть війну. Хіба полякають, а потім приймуть дарунки, кілька тонн золота, якісь почесні титули — і вгамуються. Крім того, за десятиліття перебування в центрі Європи колись грізна кіннота кочовиків скоротилася

кількісно. Позначилися довгі роки, проведені в набігах і ...на римській службі. Порідшали орди умілих кінних стрільців, страшних навіть для римських легіонів. Тепер багатотисячне військо Атілли значною мірою складалося з піхоти, не надто вимуштруваної та абияк озброєної.

Один із сучасників тих подій, мешканець Галії, склав перелік народів, що їх привів у римські краї володар гуннів: руги, гелони, гепіди, скіри, белоноти, неври, бастарни, бургунди, тюринги. Для рими у свої вірші поет вставив навіть ті племена, які уже декілька століть як зникли із політичної карти континенту. Наприклад, ті ж неври і гелони чи не востаннє були згадані Геродотом за багато століть до описуваних подій. При всьому тому він «не помітив» остроготів на чолі Баламіром і Відімером, а також бургундів та франків, частина яких виступила на боці гуннів.

Старий римський полководець повів своє чисельне, але також різноплемінне військо назустріч гунам. Армії зійшлися на захід від сучасного міста Труа. Це місце нині називають по-різному, але найчастіше — Каталаунськими полями. Пошуки реального місця однієї з найбільших (і найкривавіших) битв давньої європейської історії тривають і досі, так само, як і суперечки відносно дати — чи то 15го, чи то 20 липня 451 року. Точно відомо одне: битва розпочалася о дев'ятій ранку і тривала до вечора.

У центрі бойового шиккування Флавій Аецій поставив аланську кінноту, вважаючи степовиків не надто надійними союзниками. Правий фланг доручив візиготам на чолі з Теодоріхом, а сам став на лівому фланзі. Супротивники, гунни, стали в центрі, розраховуючи чи то легко впоратися з аланами, чи то сподіваючись на їх зраду римлянам. Затиснутим між готами і римлянами аланам особливо відступати не було куди. Остроготів Атілла поставив проти родичів-візиготів, а на римлян мала рушити різноплемінна піхота на чолі з гепідами.

Якщо предки слов'ян (венеди) і були того дня на Каталаунських полях, то їм випала доля битися саме із римлянами. Вони могли також охороняти укріплений табір, відступ до якого наприкінці битви врятував гуннів від остаточного розгрому.

Гунам на початку битви вдалося зламати аланський центр і атакувати у фланг візиготів. Ті відчайдушно билися з остроготами, не поступаючись полем родичам. У бою поліг король Теодоріх, проте командування перейняв його син, Торісмунд. Візиготське військо не лише вистояло, але перейшло в наступ, розлючене смертю старого короля. Тоді Аецій, який відбив атаки гепідського крила, зайшов у тил гунам. Кінні загони Атілли опинилися затиснутими між візиготами та римлянами. Атіллі вдалося вивести якусь частину свого війська з оточення і відступити до укріпленого возами — за готським звичаєм — табору.

Візиготи, які жадали помсти, рвалися штурмувати табір. Проте повне винищення війська Атілли явно не входило до Флавія Аеція. Він зумів умовляннями спровадити із поля бою частину союзників, передусім — Торісмунда і Меровея, натякнувши, що їм слід перейматися правами на престולי власних королівств, а не остаточною перемогою над гунами.

Аецій не хотів ризикувати власною армією, бо тотальне винищення гуннів особливого сенсу не мало. Вони могли знадобитися у найближчому майбутньому — і для «заспокоєння» Галії, і утихомирення тих-таки візиготів, франків. Союзники-«варвари», які керувалися законами кровної помсти могли зіпсувати римську політику. Утім, є версія, що союзники теж не мали особливого бажання проливати кров за римські інтереси. Атілла із рештками війська полишив не лише Каталаунські поля, але і Галію.

* У такому разі це збігається із датою іншої великої битви — Грюнвальдською 1410 р.

І знову в Римі недооцінили наполегливість гуннів. Минув лише рік, і Атілла з новою потугою перейшов Альпи. Тепер він попрямував до столиці, Риму, але, за нез'ясованих обставин, дав себе умовити посольству, яке очолив сам папа Лев. А наступного 453 р. не стало Атілли, по чому держава його незабаром зникла. На золотих монетах імператора Валентиніана III можна побачити зображення воєначальника, який придавив ногою змію з людською головою. Інколи пишуть, що це алегорія, яка відображує перемогу над Атіллою. Начебто, і відповідний символ, проте монети із таким зображенням вперше карбували між 426–430 рр., за два з гаком десятиліття до цієї самої перемоги*.

Слов'яни і гунни

У працях істориків, завдяки яким переважно і реконструйовано події тієї пори, можна знайти досить різноманітні описи гуннів та їхніх союзників. Одначе часом досить складно розібратися, де йдеться власне про гуннів, а де описані їхні спільники. Ті ж самі римляни, сучасники Атілли, розрізняли далеко не усіх «варварів». Отже, цілком зрозумілі спроби через тисячу-півтори тисячі років ототожнити, приміром, гуннів та слов'ян.

Ясна річ, що слов'яни не лише познайомилися з гунами, а й що це знайомство мало для них різноманітні наслідки. Наприклад, в історії слов'янських племен був досить довгий період, коли вони ніби втратили не лише свободу, а й своє ім'я, ставши на якийсь час не венедами або антами, а гунами. Щоправда, із цієї обставини дехто робить висновок, що гунни і слов'яни — одного роду-племені. Найбільш послідовні борці за «гуннську спадщину» стверджують, що великий володар Атілла не хто інший, як славетний київський князь Богдан Гатило.

Вчиняючи так, вони, можливо, самі не відаючи, лише повторюють «досягнення» готського історика Йордана. Адже вчений гот свого часу «приватизував» (на користь свого народу) без малого тисячу років історії Скіфії, причому разом з усіма давніми правителями та їх великими звершеннями. Починаючи із міфічних походів у межі Єгипту до звияжної війни з Дарієм Гістаспом, «королем» Персії. І не лише це. Історію Йордан переписав, ясна річ, із найбільш патріотичних почуттів та задля слави готської вітчизни.

Річ у тім, що піддані степових володарів традиційно приймали грізне ім'я «гуннів», отримуючи якусь децищу великої слави завойовників Усесвіту. Таке могло статися як із кочовиками, так і з хліборобами. Останнім було відведено найнижчі щаблі у ієрархії нової держави. Хіба що військова еліта на чолі із родовою знаттю могла розраховувати на якусь частку здобичі, і то під час успішної війни. Слідів десятків тонн римського золота, виплаченого свого часу Атіллі на теренах України, не знайдено. Усе срібло, скарби монет, відносяться до часів готської слави.

Археологія слов'янського світу часів могутності гуннів малює той самий простенький побут «варварів» доби Тацита, а не правлячого стану чи заможного «середнього класу» могутньої держави, що підкорила племена від Волги до Дунаю. Коли б центр гуннської держави насправді був пов'язаний із Подніпров'ям, то сліди його існування мали б виглядати принаймні на рівні золотого віку Скіфії, з його похованнями, напактованими зброєю, золотом і сріблом, коштовностями, зідраними і багатих сусідів.

До речі, ученими було складено словник мови гуннів. Її звучання нагадує мову тюрків-кочовиків, які були сусідами (а часом і володарями) деяких слов'янських земель у піз-

* Найімовірніше, ця алегорія має витоки у християнській традиції, а вороги імператора, за визначенням, є породженням темних сил.

ніші часи. Так-от, слово «Бог» у гуннів звучало, як Tengri /«Тенґрі», «жінка» — katun /«катун», «військо» — orda/ «орда», «країна» — El /«ел», нарешті, «меч» — «кіліч». Зрозуміло, що у слов'янські мови такі важливі слова, як «країна», «Бог», «жінка», «військо» та «меч» прийшли зовсім не від гуннів (і навпаки).

Однак гунни мають пряме відношення до історії України, навіть якщо не вважати їх слов'янами. Адже їх кочовища розташовувалися не де-небудь, а у степах — зокрема у причорноморських, приазовських та Кримських. Саме звідси розпочинали походи керовані Атіллою та його полководцями орди-армії до кордонів обох Імперій, Західної та Східної. Саме у степах Краю знайшли собі притулок після поразок у Європі нащадки гуннів, які вирішили забути колись грізне ім'я і повернути собі (або придумати нові) племінні назви. Саме у Краї прямі нащадки Атілли згодом розпочнуть розбудову нової держави, яка існує і понині на Балканах. Назва цієї держави, нині цілком слов'янської — Болгарія. Отож за певних умов не лише слов'яни можуть стати гунами, а й нащадки гуннів — слов'янами, віддавши своє ім'я слов'янським племенам.

Булгарія в степах України

Михайло Відейко

Ранньосередньовічна історія сучасної європейської країни Болгарії, розташованої нині на Балканах, досить тісно пов'язана із степовими просторами України. Саме тут близько півтори тисячі років тому кочував чисельний народ, верховні правителі якого вели свій родовід від самого Атілли, могутнього володаря гуннів. Цей народ був відомий авторам давніх хронік, передусім візантійських, під ім'ям «булгари».

Частина булгар наприкінці VII ст. переселилася до кордонів імперії на Дунаї, і якийсь час степи України входили до складу створеної ними держави. Інші булгари облаштувалися на Волзі, деякі — навіть у Криму. З перебуванням булгар у понтійських степах пов'язані не лише давні хроніки, але і скарби, а також легенди.

Булгари на Полтавщині?

Неподалік с. Мала Перещепина Новосанжарського району Полтавської області, в оточенні молодих сосен, можна побачити невисоку кам'яну плиту. На чорній, полірованій поверхні висічений символ, схожий чимось на літери — ІҮІ. Це — тамга, родовий знак правителів давньої держави, до складу якої, як вважають, у давно минулі часи входила більша як третина земель України. Під тамгою висічено напис: «У єднанні сила», а ледве нижче — «Великий Кубрат», і дата: VI–VII ст. Р. Х., далі напис свідчить: «Від Бога поставен Владетел на стара Велика Болгарія». Напис на камені вибито кирилицею і слов'янськими мовами: українською і болгарською. Утім у часи, позначені в тому написі, болгарська мова помітно відрізнялася від нинішньої (і слов'янською точно не була). Для її запису тоді використовували не кирилицю, що увійшла до ужитку лише в IX столітті, а... тюркські руни.

З писемних джерел відомо, що хан Кубрат (або Куврат) — правитель, якому вдалося об'єднати багато племен і родів кочовиків. Сталося це у першій половині VII ст. Союз цей відомий під ім'ям «булгари», а у візантійських документах — як «болгари». Історики, щоб відрізнити давніх мешканців понтійських степів від болгар пізнішого часу, застосовують ще назву «протобулгари».

Вважають, що гунни, просуваючись зі сходу, «прихопили» із собою якусь частину кочовиків із Заволжя, які носили етнонім «булгари», або ж «болгари». Ці булгари встигли прийняти участь у походах гуннів на Балкани, а наприкінці V ст. воювали на боці імперії проти готів. По тому булгари почали турбувати володіння своїх учорашніх наймачів. Ті напади були настільки руйнівними, що імператору Анастасію I близько 512 р. навіть довелося будувати «довгих стін» для захисту Константинополя. При Юстиніані I було досягнуте взаєморозуміння, і булгари надали у розпорядження войовничого імператора великий загін, який під командуванням полководця Велізарія пліч-о-пліч з антами взяв участь у звільненні далекої Італії від готських загарбників.

Співвітчизники булгар на сході близько середини VI ст. потрапили під владу Тюркського каганату, володіння якого часом охоплювали степи України. Опинилися під владою каганату і ті булгари, які ще з часів Атілли кочували у степах Краю. Ясна річ, такі величезні держави в давні часи довго не виживали, починали ділитися на дрібніші частини. Близько 630 р. булгари, які кочували на той час у Приазов'ї, створили власне об'єднання, відоме в історії під назвою «Велика Болгарія», столицею якого стало місто Фанагорія на Таманському півострові.

Першим правителем цієї держави був Гастун із роду Ермі. Щоправда, деякі дослідники вважають, що Гастун взагалі-то слов'янське ім'я, що він був намісником аварського кагана. На зміну Гастуну до влади приходив хан Кубрат із роду Дуло, володар уногундурів, який очолив антиаварське повстання. Згідно з переліком болгарських ханів він правив упродовж 60 років і помер за часів правління візантійського імператора Константина II, яке припадає на період з 641 до 668 р.

Візантійські джерела повідомляють, що у юні роки хан виховувався в Константинополі і навіть був охрещений. У винагороду за вигнання аварів імператор Іраклій надіслав йому дари і надав сан патрикія. Візантії була вигідною наявність у понтійських степах лояльного правителя, з яким можна було порозумітися і отримати (за відповідну плату) підтримку в боротьбі з іншими сусідами-«варварами».

Частина нащадків хана Кубрата пізніше облаштувалася у Подунав'ї. Вони не зважали на минулі договори з Візантією, розвиваючи свою державу за рахунок сусідів — ромеїв, слов'ян. За кілька століть булгари дедалі частіше стали називатися болгарами. Вони стали християнами, а нині балканська, переважно гірська країна Болгарія вважається цілком слов'янською. Проте там свято зберігають пам'ять про початок своєї історії, зокрема про хана Кубрата. Поява описаного нами пам'ятника — данина шани далеким предкам.

Але чому пам'ятник поставлений не у безкраїх приазовських степах, навіть не на місці Фанагорії, колись столиці Великої Булгарії, а у полтавських лісах? Причиною тому стала знахідка, зроблена близько століття тому.

Перещепинська знахідка — скарби хана Кубрата?

Це справжній скарб — вага срібних виробів склала близько 50 кг, а золотих — 25 кг. Точніша вага відома музейним працівникам — більшість знахідок нині зберігаються у Санкт-Петербурзі, у Державному Ермітажі. Археологи пізніше неодноразово відвідували місце знахідки, а 1963 р. навіть заклали декілька шурфів. Найбільш цінну інформацію вдалося отримати у місцевих жителів, свідків того, як і що було знайдене 1912 року. З'ясувалося, що, окрім золота і срібла, тоді були знайдені перепалені людські кістки (у тому числі частини черепа), дерево і навіть залишки тканини, що зотліла. Фахівці вважають, що насправді у Малій Перещепині знайдено не скарб, а багате давнє поховання-кремацію.

Дерево, що зотліло, тканина, деякі золоті платівки, на їхню думку, цілком могли бути рештками розкішного саркофага, у якому був похований прах давнього володаря. Звичай спалювати небіжчика, а потім ховати залишки кремації разом із різними речами, характерний для кочовиків часів Великого Переселення народів, які належали до різних племінних союзів, зокрема булгарського. Поховальний ритуал був особливо пишним і складним, якщо здійснювалося поховання правителя. Разом з ним в світ інший, згідно з давньою традицією, вирушали коштовності, у тому числі нагромаджені поколіннями предків.

Перещепинські скарби виявилися зібранням предметів, виготовлених у різних країнах в різний час. Тут був золотий і срібний посуд, створений майстрами у містах Візантії, на Кавказі і навіть в далекій Персії. Набори для поясів, виготовлені умільцями різних

країн, зокрема місцевими. Золоті соліди, карбовані у Константинополі, лежали поряд зі срібними стременими та золотою оббивкою сідла. Тут були речі, які можна було на бажання придбати на ринку або замовити у ремісника. Проте чималу частину предметів можна було отримати лише як дипломатичні дари. Були і такі, що могли потрапити до нового власника як військовий трофей.

Виявилось, що деякі речі мають дуже цікаву історію, не менш цікаві також обставини, за яких вони могли бути зосереджені у скарбниці свого власника. Вдалося з'ясувати, що речі ці були виготовлені у різний час, упродовж майже двох сотень років. Окрім того, вони були створені ювелірами з різних країн — Візантії, Персії, майстрами із Согдіани та із земель, підвладних тюркському каганату. Як вставки були використані різні камені, зокрема навіть уральські сапфіри.

Найдавніші речі — частина посуду візантійського походження із золота і срібла — могли бути віднесені до часів правління імператорів Анастасія I (491—518 рр.) і Юстиніана I (527—565 рр.). Окрім того, у VI і на самому початку VII ст. карбовано золоті соліди імператорів Маврикія і Фоки.

Часом імператора Іраклія, який, як відомо, був великим другом хана Кубрата, датовані такі знакові речі, як пояс (від нього збереглася масивна золота пряжка і наконечник від ременя), браслети, персні, а також срібне блюдо з хрестом і, звичайно, золоті монети.

У деяких монетах пробито отвори, отже, вони були використані як підвіски або нашіті на одяг. Найпізніші монети з комплексу випущено при імператорі Константині II, близько 642—646 рр. Взагалі ж так звані «легкі соліди» вагою лише у 3,56 г. (явний відступ від візантійського стандарту у 4,7 г) карбували ще з часів Юстиніана I. Ними розраховувалися із союзниками виключно за межами Імперії.

Серед знахідок — 10 поясних наборів, у яких бракує найголовнішого — пряжок. Тобто пояси вже неможливо було використовувати за призначенням. Це пояснюють прагненням «знешкодити» небіжчика, перешкодити йому скористатися портупейми, а отже, і зброєю, — мечем і ножом, які носили при поясі. За іншою версією пряжки не підлягали похованню з тієї причини, що мали передаватися у спадок родичам. Покійному могла належати, вірогідно, лише його особиста пряжка.

Такі предмети, як персні з монограмами, пояс із золотою пряжкою, на думку дослідників, могли бути отримані виключно як подарунки — разом із відповідним саном (у цьому випадку — патрикія) від самого імператора. Із згаданих вище джерел відомо, що подібних почестей були удостоєні сам хан Кубрат і його дядько, Орхана. На початку 80-х років XX ст. знайшлися фахівці, які зробили висновок стосовно приналежності предметів, знайдених поблизу Малої Перещепини хану Кубрату, якому у спадок перепали також і дядькові скарби*. Були навіть прочитані монограми на перснях: ХОВРАТОу ПАТРИКІОу (Ховрат або Кубрат Патрикій, а також ВАТОРХАІОу ПАТРИКІОу — Бат Орхана Патрикій).

Сила у єдності

Напис про єдність на пам'ятному знакові до самого скарбу начебто прямого стосунку не має. Зате має відношення до однієї з давніх болгарських легенд про хана Кубрата. Легенда та повчальна, і, між іншим, присутня у фольклорі багатьох народів. Однаке у випадку з ханом і його нащадками вона, мабуть, виправдалася на усі сто відсотків. Вона на-

* Уперше книга про це відкриття вийшла у Німеччині 1884 року: *Werner J. Der Grabfund von Malaja Perescerпина und Kuvrat, Kagan der Bulgaren.* — Munchen, 1984.

стільки популярна, що не одного художника надихнула на епічне полотно. Ось одне з них: сивий старий правитель стоїть, спираючись на палицю. Довкола — п'ятеро синів, у багатому одязі, при зброї. А перед батьком, на столі — складено декілька десятків лозин. Зараз він запропонує молодим спочатку спробувати зламати окремо взятую лозину. І це вийде у них чудово. Проте зламати всі лозини разом не зможе ніхто. За іншою версією, це був не хмиз, а в'язка дротиків або навіть спис. Так, за легендою, відбувалася презентація висіченого на камені гасла «У єдності сила», гасла, що стало, так би мовити, політичним заповітом старого хана Кубрата.

Як трапляється з подібними заповітами, нащадки знаходять масу причин, які роблять його необов'язковим до виконання. Так вчинили і спадкоємці хана Кубрата. Зрозуміло, винні обставини, що склалися. Деякі вважають, що насправді синів було лише двоє — Батбай і Аспарух, але і вони не змогли домовитися. Частина булгар під разом із Батбаяном (або Ватваяном) зосталася на місці у степах і через свою нечисленність швидко була підкорена хозарами.

Через наступ хозар зі сходу частина булгар (на чолі з Аспарухом) подалася в напрямку на Дунай. Спочатку вони оселилися у межиріччя Дністра і Дунаю, а потім, у 679—680 рр. пішли далі. Утім якісь кочовики (і не лише) лишилися жити і у межиріччі — згодом ця територія, а також частина степів, далі на схід, теж входить до складу держави під назвою Болгарія. Але її центр остаточно буде перенесений на Балкани, де кочовики і слов'яни спільними зусиллями (тут гасло хана Кубрата знову ж таки спрацювало на все 100 %) у битвах здобудуть визнання і навіть виплати данини з боку Візантії.

Далі за всіх на захід пішов молодший син Кубрата, Альцек. Він із невеликим числом булгар дістався до півночі Італії, де вони пішли на службу королю лангобардів.

Лише Болгарія на далекій Волзі вистояла, доживши тут до приходу чергових, завзятіших завойовників у XIII столітті, однак це вже інша історія. А пам'ять про булгарську єдність живе і нині. У цій справі особливе місце має Перещепинський скарб.

У грудні 2006 р. міністр закордонних справ Болгарії Івайло Калфін подарував копію меча хана Кубрата, виконану за зразком із Перещепинського скарбу, президенту республіки Татарстан Мінтімеру Шаймієву. Адже Татарстан, який нині у складі Російській Федерації, — також спадкоємець Великої Болгарії хана Кубрата. Частина ж булгар, як свідчать матеріали археологічних досліджень, знайшли притулок у гірському Криму, поповнивши населення країни Дорі. Там вони втратили не лише державу, але навіть власне ім'я.

Хозарія або Велика Болгарія?

Однак спорудженням пам'ятного знака на місці знахідки, виставкою скарбів у столиці Болгарії — Софії і навіть виданням кількох книжок історія з давніми скарбами не завершилася. Вельми популярна навіть серед фахівців версія про приналежність Перещепинського скарбу-поховання хану Кубрату була піддана сумніву українськими археологами. Це якраз той випадок, коли пильна увага до деяких деталей може поставити під сумнів дуже привабливу, на перший погляд, теорію.

Так, словосполучення «Велика Болгарія», яке можна прочитати на пам'ятнику ханові Кубрату, на перший погляд стало буденним у історичних працях. Проте є підстави вважати, що воно може бути наслідком не зовсім вірного перекладу давніх текстів*. Є варіант перекладу грецького оригінала, у якому розповідається про місце розташування країни, на-

* Докладніше про це у статті: *В. Комар*. Ранние хазары в Северном Причерноморье // <http://archaeology.kiev.ua/journal/030500/komar.htm>.

селеної булгарами: «Від цього самого озера [Меотиди] біля річки, званою Куфис, де ловиться болгарська риба ксістон, існує давня Булгарія, (яка тут є) великою (або просторою)». Тобто Болгарія «Велика», «простора» — але ніяк не «Велика» у сенсі державної величі чи могутності, адже з контексту запису зрозуміло, що йдеться про країну, а не про державу. Ще раз територія названа «першою Булгарією», знов-таки, не «Великою».

Монограми на перещепинських персях також можуть бути прочитані по-різному. Наприклад, замість ХОВРАТОу ПАТРІКІОу або ВАТОРХАІОу ПАТРІКІОу може вийти щось на зразок QELEПXAPOY. Не менш вірогідні варіанти прочитання написа BPOXOY ПК, BOPAXOY ПК, і навіть BГOPAXOY ПК, причому ПК — зовсім не обов'язково має бути прочитане, як «патрикій».

Сумніви викликала ідея стосовно дарування ханові блюд з християнською символікою. Відомо, що предмети християнського культу можуть бути приналежністю храму, можуть бути навіть пожертвовані для потреб храму, але не навпаки. Не менше запитань викликає стосовно наявності серед скарбів блюда із зображенням сцени полювання шаха Шапура II, а також глека і двох золотих чаш, виготовлених у далекому Ірані.

Такі речі не можуть бути куплені або замовлені, навіть отримані як дипломатичні дари. Бо це предмети, виготовлені спеціально для шахіншаха. Їх можна здобути, лише захопивши скарби володаря Ірану.

Така рідкісна подія, виявляється, і справді мала місце 628 року, а саме під час звияжної війни імператора Іраклія. Тоді було захоплено не лише столицю — Ктесіфон, але і резиденцію великого шахіншаха Ерана і Анерана Хосрова II Абарвеза. Приставка «Абарвез» може бути перекладена, як «Звисяжний».

Так-от, булгари як союзники візантійців у цій війні не згадані взагалі. Воно і зрозуміло — адже ще 626 р. їхні загони у складі аварської армії брали участь в облозі Константинополя, тоді як іранські вояки стояли на азіатському березі Босфору. Зате візантійський автор згадує про те, що імператор Іраклій подарував шахський посуд полководцю союзників — тюрків. З інших джерел стає зрозуміло, що йдеться про хозар, союз з якими був укладений Імперією ще 627 р. На Кавказі «союзники» розграбували чимало церков на території Вірменії та Грузії (і згадки про це є в історичних джерелах). Отже, унікальне поєднання в одному наборі персидського парадного посуду і християнського начиння сповна може мати і таке пояснення.

Соліди імператора Константина II (нагадаємо, йдеться про 642—646 рр.) теж карбували у досить цікавий момент візантійської історії. Річ у тім, що після (і внаслідок) звияжних воєн на землях Ірану для Візантії (і Хозарії!) виникла нова реальність, у якій головними ворогами Імперії стали араби. Вони спрямували свої походи у володіння хозар. І сталося це якраз у 40-ві роки VII ст. Як тут було не згадати про колишній звияжний союз!

Ніщо так не покращує пам'ять (і стосунки), як зроблені вчасно дарунки. У хід пішли не лише запаси золотих монет, а й символічні подарунки, серед них розкішний меч у золотих піхвах, виконаний візантійськими майстрами, а також відповідний йому пояс і золотий ритон.

Таким чином, власником Перещепинських скарбів цілком міг бути правитель хазар у ранзі не нижче кагана. Те, що серед знахідок є речі, які датуються початком VIII ст., може свідчити про те, що тут був похований нащадок переможця персів, союзника Візантії у війнах з арабським халіфатом.

Оскільки війни з арабами спочатку були відносно успішними для правителів Хозарії, то вони перенесли свою ставку на південь, ближче до Кавказу. А на Полтавщині залишилося поховання, що нагадувало про ранній етап історії хазар, обійдений увагою давніх літописців. Одним з наслідків приходу хазар до степів України, зрештою, став відхід частини булгар під проводом сина хана Кубрата, Аспаруха, за Дунай.

Країна Етелькоз

Михайло Відейко

У центрі Європи нині існує країна, громадяни якої щороку святкують «день віднайдення Батьківщини». Мало хто з її сусідів називає цю країну так само, як і її громадяни — «Мадьярорсаг» (Magyarország) — «країна мадяр». Українська назва ближча до прийнятої у інших краях Європи — «Угорщина» (у західноєвропейській версії — «Хунгарія» — «Hungary»), тобто країна гуннів).

Драматичні події з початків історії цієї держави пов'язані з територією України. Спочатку мадяри, здавалося, знайшли тут нову Батьківщину і вже почали влаштовуватися у степах між Дніпром та Дністром. Навіть назва нової країни встигла потрапити на сторінки давніх хронік — «Етелькоз».

Народ один, країн багато

Прямуючи поповз Аскольдову могилу в Києві, можна помітити на узбіччі монумент з кольорами національного угорського прапора — червоним, зеленим і білим. Пам'ятний знак не вражає розмірами чи вишуканістю форм. Дві гранітні стели нагадують гірські вершини, а поміж ними укріплено бронзовий диск. Змійкою в'ється позначена кольоровою стрічкою дорога, яка прямує до гірської вершини, увінчаної хрестом. Він нахилений ліворуч, як на короні св. Стефана, давнього короля Угорщини.

Бронзова в'язь кирилиці повідомляє, що «*ідоша угри повз Київ горою*», а на іншій стелі напис латинськими літерами. Його зроблено невідомою більшістю європейців мовою, і він за змістом дещо відрізняється від українського. Він повідомляє, що саме тут «з миром пройшли угорці», які у IX ст. «заселили сучасну Батьківщину».

Загалом-то мадяри мали чотири Батьківщини. Перша з них, легендарна «Magna Hungaria», тобто «Велика Угорщина», розташовувалася за тисячі кілометрів на схід, десь поблизу Уральських гір. Її праісторія губиться у глибині тисячоліть. Другу Батьківщину угри-мадяри отримали від хазарського кагана у IX ст., як його піддані або союзники. Тоді вони кочували десь у степах на північ від Азовського, а потім Чорного морів. Цю країну називали Леведія — за іменем вождя-правителя мадяр. Нині обидві перші Батьківщини угрів розташовані у межах Російської Федерації.

Войовничі кочовики не завжди жили у мирі та дружбі зі своїми сусідами і навіть таким благодійником, яким був хазарський каган. Особливі відносини склалися у них, зокрема з печенігами — «пачанакітами» давніх хронік. Близько 850 р. ці відносини загострилися настільки, що мешканці Леведії помандрували далі на схід, у степове межиріччя Дніпра і Дністра, а потім дісталися Прута і передгір'їв Карпат. У 881 р. до семи мадярських племен, які кочували тут, приєдналися три хазарських роди, відомі під назвою Кабарів (чи Каварів).

Нова країна отримала назву Етелькоз, що можна перекласти, як «Межиріччя». У тому межиріччі кочувало сім племен, очолюваних вождями, а також три роди хазар. Разом вони

утворювали потужний союз-вождівство, який міг виставити кілька десятків тисяч кінних воїнів. На це мусили зважати всі сусіди, серед яких були і булгари і слов'яни — уличі, тиверці, поляни і навіть древляни з білими хорватами.

Існувала у країні Етелькоз досить складна ієрархія зверхників, які керували цією потугою. Головним серед них вважався «*нагфейдедем*» (*nagyfejedelem*) — «великий князь». Головнокомандувач об'єднаних військ країни мав титул «*дьюла*», йому підпорядкований був «*харкі*» — воєвода. Верховного духовного лідера називали «*кендю*». З давніх джерел можна зробити висновок, що дьюла-головнокомандувач одночасно міг бути і духовним головою мадяр — наприклад, легендарний дьюла Алмош. Саме він був батьком Арпада, який став засновником першої династії угорських королів та був головнокомандувачем під час походу на нову Батьківщину — в далеку Хунгарію за Кирпати.

За Карпатами, у Центральній Європі, виявлено чимало поховань представників мадярської еліти доби «віднайдення Батьківщини». Вони наповнені поховальними дарами — переважно зброєю та спорядженням для коней. Тут знайдено чимало виробів із золота і срібла, які нині прикрашають музеї Угорщини, особливо — у Будапешті.

Життя у країні Етелькоз

Мешканці країни Етелькоз займалися переважно давнім промислом, започаткованим ще киммерійцями за дві тисячі років до них: захопленням полону у сусідів та його перепродажем представникам «цивілізованих» держав Європи та Азії. Таке враження може створитися, якщо ознайомитися із нечисленними писемними джерелами. Зокрема, у арабо-перських історичних працях можна знайти повідомлення про те, що угри, перемагаючи слов'ян, розглядають їх як рабів. Також захоплюють рабів у русів, огузів, а потім ведуть у Візантію (вірогідно, маються на увазі міста на території імперії ромеїв) і там продають. Враховуючи те, що у згаданому повідомленні вказано відстань від володінь угрів до земель слов'ян — «10 днів», отож йдеться, напевне, про більш давню ситуацію часів проживання в межах хазарського каганату, у Леведії.

З того ж джерела дізнаємося, що слов'яни, намагаючись захиститися від набігів, об'єднуються, аби збудувати укріплення. Коли приходять угри, то зачинаються у фортецях, перебуваючи на «військовому положенні» впродовж зими. Улітку за сховок правлять ліси. Зима, зауважимо, традиційний для українських земель час для набігів за полоном — так зручніше було дістатися по льоду річок углиб непрохідних лісових нетрів.

Однак цей промисел був не єдиним заняттям мадярів. Вони мусили забезпечувати себе не лише продовольством, а багатьма потрібними речами — від зброї і сидел до посуду. Знахідки у похованнях дають деяку інформацію про речі, які виготовляли не лише у кожному господарстві, а й ремісники.

Мадярських поховань у межах Ателькузи наразі відомо небагато — близько десятка. Переважно це воїни, у супроводі бойового коня, з рештками зброї, прикрашених металевими накладками поясів. Трапляється дорогоцінний посуд — у кургані поблизу с. Коробчине натрапили на срібні чашу із карбуванням, прикрашену позолотою.

Небіжчик, похований біля с. Суботиця на Кіровоградщині, мав на поясі пряжку із зображенням довгобородого чоловіка, на плечах якого сиділи з обох боків птахи. Праву руку, зі складеними двома пальцями, старий підняв угору. Дослідники вважають, що це персонаж із давніх мадярських міфів або легенд. Інші персонажі, можливо, тієї самої історії, — люди, звірі — були зображені на решті бляшок до цього пояса. У тому ж місці за кілька років виявили ще два мадярські поховання.

Якщо подивитися на карту, то мадярські поховання на Полтавщині, Дніпропетровщині та Кіровоградщині, а також на захід від Дністра розташовані на північній межі степів. Можна припустити, що вони позначають приблизне місце, де кочовики-угри зупинилися влітку, коли кочували подалі від моря, де було надто спекотно і степова рослинність уже вигорала. Можливо, саме неподалік давніх некрополів учені колись шукатимуть — і, цілком вірогідно, знайдуть сліди стоянок кочовиків — місця, де вони розпалювали вогнища, битий посуд та кістки тварин, якісь загублені або викинуті на смітник зіпсовані речі. Так само, як знаходять час від час стоянки кочовиків мідного і бронзового віку, скіфської доби та більш пізніх часів — усіх давніх племен, які кочували степами за їхню багатотисячолітню історію.

Одного дня дослідники натраплять на сліди драматичних подій, які сталися у степах далекого 896 р., коли на кочовища мадярів із півдня та зі сходу вдерлися безжальні вороги. Можливо, колись буде знайдено місце жорстокої битви на берегах Південного Бугу, яка вирішила долю цієї війни, але наразі відома лише з писемних джерел. Після тієї битви, яку мадяри прогнали, країна Етелькоз упродовж двох років назавжди зникла з політичної карти Європи.

Усе почалося 894 р., коли розпочалася війна між Болгарією та Візантійською імперією. Шукаючи союзників, імператор вдався до століттями випробованої тактики: направити одних «варварів» проти інших. Він відрядив послів до країни Етелькоз. Наступного року мадярське військо перейшло Дунай, і цар болгар Симеон I був змушений після кількох поразок разом із підданими шукати прихистку за стінами фортець. Це змусило його до миру з Візантією. Однак цар вирішив поквитатися з підступними уграми, які до того ж контр-олювали «споконвічно болгарські» землі між Дніпром та Дунаєм.

Було укладено союз між Болгарією та пачанакитами-печенігами, які давно точили зуби на країну Етелькоз. У похід на північ вирушило величезне військо, навіть колишній цар Борис заради святої справи облишив монастир. Цар врахував і ту обставину, що частина мадярського війська тоді перебувала на службі у князя Великої Моравії, випробовуючи на міцність кордони Священної Римської імперії.

У історію Болгарії та Угорщини ця вікопомна подія увійшла, як «битва на Південному Бузі». Вважають, що мадярським військом керував у битві сам дьюла Арпад. Це була кривава битва. З давніх джерел відомо, що втрати союзників, болгар та пачанакитів, становили 20 тисяч бійців. Скільки втратили переможені, невідомо, але доля країни Етелькоз була вирішена.

Трохи інакше цю історію виклав хроніст у *Gesta Hungarorum* — оповіді про «діяння мадяр». Якщо вірити йому, то ніякої війни ані з болгарами і поготів із печенігами взагалі не було. Печеніги у цьому творі не згадані взагалі, зате присутні «куни» — тобто кумани-половці, яких мадяри, звичайно, дуже успішно перемагали. Підставою для переселення за Карпати стало перенаселення «Скіфії» і мудре рішення вождів семи племен перевести зайвих людей далі на захід. Тим, що Хунгарія значно менша за «Скіфію», вчений автор «Діань» жодними чином не переймався.

А цар Симеон I повернувся додому з перемогою. Попереду були нові переможні битви з візантійцями і навіть проголошення імператором ромеїв та болгар, отримання главою Болгарської церкви титулу патріарха. Саме гучні перемоги князя, у яких було знищено кілька візантійських армій (та, звичайно, діяльність на теренах Етелькоз союзників-печенігів), фактично розчистили Віщому Олегу та його війську шлях до мурів Константинополя.

Шлях на нову Батьківщину

Мудрі мадярські вожді привели 898 р. своїх підданих під стіни міста над Дніпром, бо шлях за Карпати із степів мав чомусь проходити повз Київ. Автор «Gesta Hungarorum» викладає історію угрів таким чином: «після того, як ступили на землю рутенів (rutenorum), не зустрічаючи опору просунулися до Києва (Кіує). На човнах перепливли Дніпро і вирішили підкорити країну русів». На чолі походу стояв дьюла Алмош. Певна логіка у поході на Київ усе ж була: хочеш захопити країну ворога — починай зі столиці.

З точки зору офіційного Києва (викладеної через двісті років укладачем літопису), ця подія видавалася дещо інакшою: повідомлено, що угри прийшли і «стали вежами» біля Аскольдової могили, тобто прикочували разом із сім'ями і майном. Відтак це був не звичайний похід за здобиччю чи задля підкорення сусідньої країни, як виклав справу автор «Gesta Hungarorum».

Відзначають, що відносини київських володарів та правителів мадяр упродовж X ст. були досить дружніми. Між ними, незважаючи на різницю у мові та культурі, було чимало спільного, адже належність до військової еліти часом зближує і дає певні можливості до порозуміння. До речі, система успадкування верховної влади, яка була спочатку прийнята у мадяр та практикувалася на Русі, була ідентичною.

Можливо, початок порозумінню якраз і було закладено того далекого 898 р. Можливо, саме того року в Києві мадярським вождям навіть підказали відповідний маршрут на історичну батьківщину. Автор Gesta Hungarorum повідомляв, що керівники русів запропонували хоробрим спадкоємцям Аттіли вирушити на захід через Галич та Сніжні гори (тобто Карпати), у законні володіння короля Аттіли, аби відновити над ними суверенітет.

Якщо забути про те, що місто Галич 898 р. ще не було збудоване (принаймні жоден літопис про це не згадує, та й відповідної археології бракує), то пропозиція київського князя, з геополітичної точки зору, була цілком виправдана. До того ж він спрямовував потужне вороже військо за природний рубіж (Карпати), воно мало пройти сотні кілометрів через землі ще не підкорених новими господарями Києва слов'янських племінних союзів — древлян, білих хорватів та ін.

Навряд чи подумав тоді Віщий Олег про інші можливі наслідки своїх домовленостей з уграми, включно із тим, який клопіт він забезпечує на наступну тисячу років усім Рюриковичам, які колись таки здобудуть владу на далекій від Києва Галичині. Адже місцеві бояри на той час уже встигнуть побувати васалами угорських королів. І вони згадуватимуть про це при нагоді, коли надто заповзятливі князі зі сходу намагатимуться наводити у Прикарпатті «руські» порядки. А титул «королів Галиції та Лодомерії» угорські правителі збережуть (разом із територіальними претензіями) до XX століття!

Автор «Діань» досить мальовничо описав прихід угорського війська під стіни Галича — у ті часи, коли була написана ця хроніка подібні походи були річчю буденною. Однак опис виходу з міста галицького князя, який з почетом вийшов назустріч переможному війську босоніж і вітав угорського воєводу як гостя, є просто унікальним. Окрім заручників, князь передав угорському воєводі три сотні коней, 3000 марок сріблом і ще 200 золотом.

Потім угри місяць відпочивали, а галицький князь усе радив їм вирушати далі, на захід, за Сніжні гори. Відомості про географію Закарпаття та Подунав'я у Галичі було отримано докладніші, ніж у Києві. Нарешті сім воєвод зі своїми військами вирушили на захід. У супровод їм було надано 2000 лучників і 3000 селян.

Літописи Русі не зберегли ні імен галицьких князів тієї пори, ані обставин подій кінця IX — почату X ст. Археологічні дослідження фіксують присутність мадяр по обидва боки

Карпат, чимало слідів драматичних подій доби завоювання Батьківщини. Ці дослідження дають підстави вважати, що не Галич (ще не збудований) прийняв тоді головний удар угрів, а слов'янське вождівство Білих Хорватів, володіння яких лежали на шляху угорських переселенців. І саме його зверхники змушені були вести нелегкі переговори, маючи під стінами своїх ґрадів величезне кінне військо.

Археологічні знахідки свідчать також, що у районі Галича мадяри наприкінці IX ст. дійсно побували — було знайдено поховання воїнів із коштовними прикрасами спорядження.

Та не всі угри тоді пішли за Карпати. В околицях Перемишля було розкопано чималий цвинтар X ст., на якому були поховані мадярські воїни та їхні родичі. Вчені тепер сперечаються, що вони робили тут: вартували кордони новоутвореного угорського королівства, збирали данину чи служили місцевим володарям.

Однак країна Етелькоз наприкінці IX ст. назавжди зникла з політичної мапи Європи. Натомість більш як тисячу років у центрі Європи існує Угорщина, країна мадяр. Зазначимо принагідно, що мудре рішення Віщого Олега сприяло також і тому, що з мапи Європи зникло або було послаблено кілька слов'янських держав. Серед них — Велика Моравія, Біла Хорватія, не рахуючи дрібніших князівств чи герцогств.

На новій Батьківщині угри продовжили традиційну для кочовиків практику — набіги, збирання данини із сусідів. Стрілки їх походів упродовж наступного X ст. вкрили густою сіткою мапи центру, заходу та півдня Європи. Крайня точка на заході, куди дісталися нащадки воїнів країни Етелькоз, — Кордовський халіфат (942 р.). Перед тим, 922 р., нащадки Аттіли здійснили заповідну мрію великого володання — відвідали кінно і оружно нащадків бунтівних вестготів поблизу Піренеїв. Аквітанія, Бургундія, Саксонія, Лотарінгія, Ломбардія — ось неповний перелік європейських теренів, де молитва про порятунок від «угорських стріл» стала у ті часи надзвичайно актуальною.

Східні рубежі каганату

Михайло Відейко

Близько чотирнадцять століть тому значна частина України опинилася у межах чергової «степової імперії» — Хозарського каганату. Упродовж декількох сотень років саме Хозарія і Візантія вважали себе законними і справжніми господарями земель Таврики, степів і не лише степів між Дунаєм і Сіверським Донцем. Діапазон уявлень стосовно ролі Хозарії у середньовічній історії достатньо широкий. Одні змальовували її як найбільшу євразійську державу, що несла сусідам цінності та блага цивілізації (зокрема й у духовній сфері). Інші ж вбачали у каганаті гніздо грабіжників, яке просто вимушені були розпеченим залізом випалювати войовничі київські князі, — від Віщого Олега до Святослава Хороброго.

Спадщина Піднебесної імперії

Правитель Булгарії, хан Кубрат, отримав 632 р. титул патрикія від імператора Візантії. Його ж супротивник, володар хозар, приблизно в той самий час дістав підтвердження легітимності свого титулу («каган») отримав у імператора далекого Китаю. Так уперше (але не в останнє) ці землі потрапили до сфер інтересів двох імперій: ромеїв та Піднебесної.

Перші згадки про появу хозар-қазар (у давніх писемних джерелах, як рівнозначне часом використовують найменування «тюрки») на Кавказі відносять чи то до кінця VI, чи то до початку VII ст. Їм вдалося згуртувати у єдину державу багато народів, що кочували у степах між Волгою і Дніпром, проживали в передгір'ях Криму і Кавказу — алан, булгар, угрів тощо. Під керівництвом каганів із роду Ашина були тоді численні та добре озброєні кінні підрозділи.

Кордони каганату весь час змінювалися, як наслідок перемог або поразок у майже постійних війнах із сусідами. У минулі часи на півдні його межі охоплювали територію Грузії, узбережжя Азовського моря і велику частину Таврики, на сході — сягали узбережжя Аральського моря. Саме тоді стали називати Каспійське море «Хозарським». На півночі кордони підходили до муромських лісів і Чернігова, а на заході, вважають, губилися десь у межиріччі Дніпра і Дністра. Держава, заснована у першій половині VII ст., проіснувала понад три сотні років.

У літописі записана легенда про те, як поляни, у відповідь на вимогу виплати дані послали хазарам по мечу «з диму», тобто з кожного господарства, аби залякати надто войовничих сусідів. Літописець записав, що це посилка справила враження. Хозари нібито замислювалися і навіть вирішили, що саме полянам у майбутньому призначено ними «володіти». «Пророкування» років так через триста в загальних рисах справдилося, проте реальна історія взаємин слов'ян і хозар була не надто схожа на цю красиву літописну легенду.

Сліди Хозарії

Від доби хозар та їхньої держави в нашій землі залишилися не лише руїни, могили та заіржавіла зброя (у межах України вони складають комплекс салтовської, або салтово-маяцької, археологічної культури), а й вражаючі уяву скарби із золотом та сріблом. Поступово археологи змогли встановити, що старожитності, які пов'язували із Хозарією, здебільшого належали народам, які не називали себе хозарами, мали відмінні звичаї і вели різний спосіб життя. Серед них були алани, булгари, мадяри, слов'яни, безліч інших народів і племен. Кожен займав не лише певну територію, але і місце у складній ієрархії величезної держави.

Салтовська культура увібрала в себе звичаї, традиції, технічні досягнення багатьох народів. Серед них були не лише кочові племена, зокрема булгари, але і нащадки алан, які давно осіли на землі. Таким чином називати всіх без винятку носіїв салтовської культури «хозарами» — це приблизно те саме, що всіх підданих не менш багатонаціональної Візантії називати греками або ромеями.

Виготовлена на гончарному крузі кераміка сірого кольору — «аланський внесок», так само, як і відлиті з бронзи люстерка аланів, прототипи яких можна відшукати ще у сарматській добі. Серед виробів з металу є речі, які знаходять аналогії у виробках майстрів далеко на сході, аж до Сибіру — це спадок тюркських племен. Озброєння, кінська зброя (зокрема стремена) представляють синтез технічних досягнень кочовиків євразійських степів і їх сусідів доби Великого переселення народів.

Усього в межах України пам'яток салтовської археологічної культури відомо декілька сотень. Це залишки городищ і замків, (зокрема і з кам'яними укріпленнями), поселення і могильники, а також скарби. Археологи, які вивчали здебільшого поховальні комплекси, запропонували виділити кілька локальних варіантів салтовської культури. Один з них розташований у Криму, другий — в Приазов'ї, ще один займає землі по Сіверському Дінцю. Можливо, вони відповідають племінному (і частково адміністративному) поділу цієї частини каганату.

Нащадки сарматів — алани

В околицях великих селищ часом знаходять окремі кладовища, кожне зі своїм ритуалом. Коли було знайдено поховання у катакомбах поблизу Харкова, в с. Верхнє Салтове, дослідники одразу ж звернули увагу на дві обставини. Перша — аналогічні могили були розкопані на Північному Кавказі, де їх пов'язують з аланами. Там же знаходила аналогії кераміка сірого кольору, виготовлена на гончарному крузі.

Потрапити всередину поховальної споруди можна було по коридору — дромосу, який часто влаштовували з боку схилу балки, уздовж якої розташовувався могильник. Якщо спуск був дуже крутим, вирізували східці, прямо в глині. Наприкінці дромосу владнували підземну камеру — катакомбу. Вхід до неї закривали каменями, або ж виготовленою з дерева заслінкою — «дверима». Лаз робили досить вузьким — наприклад, 0,4 x 0,5 м. Коридор, а у деяких випадках і саму катакомбу, щільно забивали землею. Такий об'єкт виявити не так то просто. Проте деколи склеп-катакомба перетворювалася на родинну усипальню — там знаходять останки декількох небіжчиків. Висота катакомби досягала півтора і більше метрів, а розміри — 2,5 x 1,5 м. Чимось ці споруди нагадують склепи у гірській Тавриці.

У могили ставили переважно глеки, при тому, що на поселеннях було знайдено досить різноманітний посуд. Глек був, зазвичай, в головах небіжчика. Окрім посуду, в похованнях знайшли різноманітні прикраси — намиста з кольорових каменів і скла, бронзові або срібні дзеркала, литі вироби з бронзи, що були в давнину деталями парадних костюмів.

Оскільки всі ці ажурні вироби, зв'язані ланцюжками, були знайдені поряд із похованнями, то з'явилася можливість встановити, як їх носили. Виявилось — при поясі. Оскільки давній костюм не передбачав наявності кишень, багато дрібних предметів носили на в'язці, утримувані безліччю ланцюжків — величезний брелок, але не лише з ключами. Деякі небіжчики були забезпечені монетами, серед яких переважають срібні диргеми з території арабського халіфату, карбовані у VIII—IX ст. Більшість використовували як складові частини прикрас, пробиваючи один або два отвори.

У катакомбних могильниках були знайдені поховання воїнів. Їх супроводжувала зброя, найчастіше — масивні бойові сокири, деколи шаблі, а також залишки поясів, прикрашені накладними бронзовими, срібними (залежно від рангу і заможності власника) накладками. Часом поруч виявляли поховання бойового коня, залишки зброї.

Серед знахідок звичайних залізних стремен звернули на себе увагу вироби, безнадійно зіпсовані ще у давні часи. Наприклад, в одному випадку стремена були зім'яті і скручені ледь не «штопором». Трапляються також зігнуті мечі і зламані шаблі. Такий звичай ритуального пошкодження речей пов'язаний із давньою традицією кочових народів ушкоджувати особливо небезпечні вироби з набору поховальних дарів — а це, передусім, зброя і деталі військового спорядження. Робили непридатною до вжитку не лише зброю або зброю — деколи розламаними знаходять металеві люстерка.

Булгари у каганаті

Не усі нащадки підданих великого хана Кубрата вирушили шукати щастя у інших краях. Частина з них, як і раніше, кочувала собі на степових просторах. Поблизу зимових і літніх стійбищ, а також міст і селищ, археологи знаходять чисельні поховання не дуже заможних кочовиків. Вони ховали небіжчиків у ямах, тому в археологічній літературі можна зустріти вираження «ямні могильники». Масштаби деяких некрополів вражають. Вважають, що площа Нетайлівського могильника могла становити близько 14 га, і було там до 15 тисяч поховань!

Дослідники звернули увагу на те, що у таких могилах людські кістки лежать далеко не у анатомічному порядку, деяких частин взагалі не вистачає. Було висловлено припущення, що спочатку небіжчика залишали чи то на поверхні, чи то у не засипаній до кінця могилі, а потім поверталися і завершували обряд.

Інвентар цих могил скромніший. Посуд переважно «аланського» виробництва — невеликі глеки, хоча трапляється ліпний посуд. Бронзове литво — з того ж джерела. Є поховання воїнів. Лише споряджені вони не так поважно, замість коня часто знаходять лише череп і деякі кістки. Пояси скромніші, хоча трапляються і досить пристойні. Можливо, вони належали старійшинам, видатним воїнам.

Жіночі прикраси здебільшого простенькі, деякі просто скручені з відрізків дроту. Цікаво, що знаходять також жіночі прикраси, схожі на ті, які були поширені у сусідів-слов'ян. Може, і частина жінок була якраз звідти, з племен мешканців півночі, радимичів, в'ятичів та ін. Напевно, життя рядових кочовиків-булгар, було навіть у часи розквіту держави хозар не надто заможним.

Між перемогами і поразками

Домогтися і підпорядкування, і данини сусідів можна було лише силою зброї. Про те, що хозари цього таки досягли, відомо. Щоправда, джерела замовчують те, це сталося, з каганів (або їхніх найближчих родичів) водив кінні загони на землі Краю, щоб привести до покори сіверян або полян. Можливо, з епохою первинного завоювання, становлення держави хозар пов'язані комплекси, що через непорозуміння отримали найменування «скарбів» — Перещепинський, Вознесенський, Глodosький. Правителі Хозарії заплатили свою ціну, можливо, навіть кров'ю, за поширення і зміцнення влади роду Ашинів. Можливо, деякі зі «скарбів» пов'язні з протистоянням хозар та спадкоємців хана Кубрата.

З писемних джерел відомо, що останні переслідували булгар Аспаруха аж до Дунаю. Для цього вони мали б перетнути всі степи Краю і пройти поблизу місць, де через сотні років знайдуть деякі зі «скарбів». На своїх войовничих сусідів і потенційних союзників візантійці звернули увагу і поспішили залучити їх до спільних походів, які спочатку виявилися дуже навіть успішними.

Удалий похід проти Ірану та його розгром 628 р. призвів до найнесподіваніших для переможців наслідків. На історичну арену виходять араби, які незабаром змусили ромеїв пригадати про старих союзників-хазар. І не просто пригадати, а почати регулярно відправляти у далекі степи відповідні дари. Підпорядкувавши і обклавши данню мешканців булгар і слов'ян, хозари зосереджуються на війнах з арабським халіфатом. Ті війни майже на століття привернули на себе значні сили (і найкращих полководців) халіфату, водночас центр держави хозар опинився поза межами України, на Волзі.

У період, що минув між вступом каганату до війни з халіфатом (що виявилася непередбачувано тривалою і руйнівною) та його поразкою, у східних слов'ян з'явився цілком історичний шанс об'єднатися перед небезпекою, відбудувати укріплені міста, сворити щось більше, ніж відомі нам по літописах племенні об'єднання — вождівства полян, сіверян, древлян, уличів, тиверців. Однак все обернулося інакше.

Відродження каганату

Після поразок і втрати земель на Кавказі правителі каганату звернули свої погляди на північ і захід, зокрема до слов'янських земель. Війна з халіфатом закінчена, час відновлювати економіку колишньої могутньої держави, обживати північно-західні кордони і налагоджувати взаємовигідну торгівлю зі Сходом.

Опісля невдалих воєн багато з хозар та їхніх підданих прийняли іслам. Величезне мусульманське кладовище тієї епохи всього кілька років тому було знайдено поблизу Сидорова городища в Донецькій області. Хто знає тепер, як називали тоді це місто його мешканці? Серед жителів подібних міст, переважно представників племен алан і булгар, було немало умілих ремісників. Багато хто переселився сюди з передгір'їв Кавказу, облаштувавши на новому місці своє господарство. Так з'явилися багато нових поселень і міст із матеріалами салтовської культури.

Саме на цих переселенців і розміщені в укріплених пунктах гарнізони могла розраховувати Хозарія у війнах на сході і на заході. Вони стали далеким тилом каганату, дістатися до якого полководцям халіфів було майже неможливо.

Тут розселилися алани і булгари, які могли виставити чимало кінних і піших воїнів у повному озброєнні, захищених обладунками, з луками, списами, мечами і бойовими сокирами. За розрахунками дослідників, загальна чисельність такого ополчення могла ся-

гати 10–20 тисяч. Замало, щоб воювати проти армій халіфату, але цілком достатньо, щоб обороняти фортеці та вести війну на комунікаціях. Супротивник, що необачно пішов би у степи, які колись належали «непереможним скіфам», ризикував сповна розділити сумну долю царя персів, Дарія I Гістаспа.

Цих збройних сил цілком достатньо, аби підпорядкувати і тримати в покорі розташовані в межах досяжності племінні союзи сусідів-слов'ян і змусити їх платити дань. Так алани, та і булгари, які проживали на північно-східній околиці каганату, стали для слов'ян (радше, для їхніх майбутніх літописців) «тими самими» хозарами.

На випадок, коли слов'яни об'єднуються або ж з'явиться новий, невідомий і сильний противник, за підтримки держави будували фортеці з кам'яними цитаделями, здатними такого ворога затримати. Дорога з півночі по Дінцю і Дону була перекрита надійно: не даремно варяги на чолі з Аскольдом і Діром, а потім і Віщим Олегом з'явилися під стінами Києва, а не Салтовського городища, що перекрило непроханим гостям з півночі шлях по Сіверському Дінцю.

Події, про які мовчить історія

Писемні джерела, у яких висвітлено сторінки історії каганату, не повідомляють нам про всі важливі події, які мали місце. Звідки відомо про це? А завдяки тим самим археологічним знахідкам. Приміром, над дніпровськими порогами у VIII ст. було поховано одного з каганів Хозарії. Що він робив тут взагалі, чому в його похованні опинилися частини візантійського бойового знамена?

Далі мова піде про так званий Вознесенський скарб, який за майже 90 років із моменту знахідки встиг обрости домислами і легендами. У 1930 р. на схід від села Вознесенка (нині — територія Запоріжжя) розпочалися роботи з підготовки так званого «майданчика А». У підготовку будівельного майданчика входило планування поверхні на площі 12 кв. м. Земляні роботи вели вручну. Тисячі робітників з ранку до вечора перекопували тонни землі, а переміщували її з місця на місце за допомогою транспорту, потужність якого вимірювалася в кращому разі парою кінських сил.

На поверхні тут ще були помітні насипи курганів, які були розкопані в першу чергу. Курганів дослідили понад три десятки, а виявлені у них поховання охоплювали період у декілька тисяч років — від бронзового віку до середньовіччя. Особливу увагу вчених привернула невелика ділянка, розмірами лише 35 x 18 м, яка частково залишалася нерозораною. Там, на глибині у 20 см від поверхні, натрапили на скупчення каменів, які не давали місцевим селянам можливості як слід виорати це місце.

Ширина валів, що збереглися місцями на висоту 80–90 см, становила метрів 10–11. Розміри споруди (по зовнішньому периметру) складала 82 x 51 м. Довгі сторони біля основи з'єднувалися прямим валом, а при вершині перемичка була заокруглена, нагадуючи храмову апсиду. На споруду пішло приблизно дві тисячі кубометрів каменю. Подібні трудові витрати йдуть у порівняння із зусиллями для створення поховальних споруд скіфських царів.

На площі, обмеженій кам'яним валом, виявлено кістки коней — їх нарахували понад 800. Натрапили також на нечисленні фрагменти кераміки, серед них частини від розбитих візантійських амфор. Те, що ці знахідки були розсіяні на всій площі, можна пояснити: господарські селяни все ж таки примудрилися виорати частину ділянки всередині огорожі.

Найважливіші знахідки було зроблено у квадраті під номером 59 — а саме яму, вилученої при спорудженні кам'яних валів. Спочатку натрапили на дві смуги іржавого металу,

які стирчали із землі. Вони мали ширину близько трьох сантиметрів. Трохи глибше пішов суцільний завал з іржавих залізних предметів. Виявилось, яма містила безліч речей, покладених колись у декілька шарів.

Дві смуги заліза, знайдені першими, виявилися залишками двох клинків. У комплексі знайшли залишки трьох подібних виробів. Вони були прямі та загострені з одного боку. Разом із руків'ями їхня довжина становила від 75 до 83 см. Часто їх називають «шаблями», однак відсутність у цих клинків, навіть натяків на вигин, дає змогу назвати ці вироби палашами. Отже, три клинки було колись під кутом встромлено у складені тут речі. На усіх знахідках було добре помітно сліди вогню — колись усі речі побували в полум'ї величезного вогнища.

Дослідники зафіксували три шари предметів. Верхній шар включав залишків 58 типів для кочовиків-аланів або хозар стрепен, яких могло вистачити для 29 коней. У середньому шарі знайшли залишки 40 вудил. Середній шар становили також інші вироби із заліза. Серед них — трилопатеві хозарські вістря стріл, цвяхи, кільця та інші речі, пов'язані з військовим спорядженням.

Найкоштовніші речі було складено у долішній частині ями. Найбільше тут виявилось бляшок — прикрас спорядження воїна та його бойового коня, радше — коней, адже різноманітних за формою бляшок налічили більш як 1400. Основа бляшок відлита з бронзи, а їхню поверхню прикрашали тонкі платівки золота і срібла. Сюди ж потрапили деталі до руків'їв палашів — залишки перехресть (залізних, але обгорнутих золотом), фрагменти золотих обкладок. Одна з них була увінчана головою лева. Знайшли також деталі обкладання піхов, теж із золота. Накладки і пряжки для поясів, виконані із золота, на яких ці палаші колись носили, лежали поруч. На якомусь із поясів також носили кинджали, їх виявили тут два.

У нижньому шарі ями також траплялися виконані з дорогоцінних металів гудзики, накладки на пояси, безліч уламків пластин, усіляких речей, що колись кріпилися до поверхні виробів, які згоріли у вогнищі. Серед них було кілька предметів, призначення яких одразу було складно пов'язати з рештою знахідок, котрі, поза сумнівом, належали воїнам-кочовикам. Оплавлена фігурка лева, орел, що прекрасно зберігся, срібні платівки із зображеннями (все явно візантійської роботи) якось не вписувалися до стандартного набору спорядження знатного степового воєначальника.

І насправді, звідкіля було б взятися посеред степу, за багато сотень кілометрів від кордонів Візантії, срібному орлу, що колись вінчав імперське знамено? Висота виробу — близько 13 см, а вага не багато — 1035 г. Орла відлито зі срібла (фігурка порожниста), в очах колись були вставки з каменів (або скла). Лапи обвив змії, що намагається укусити благородного птаха.

Орел прикрашений християнською символікою, а на його грудях вирізано хреста з монограмою. Вона подібна до тих, які можна зустріти на візантійських перстнях. Ці написи містили в собі «зашифроване» ім'я власника, а також його титул, якщо такий був. У монограмі на грудях орла було збережено ім'я — «Петрон» (втім, є і інші прочитання).

Подібна фігура мала увінчувати держак знамена-значка, до конструкції якого могли входити й інші металеві вироби, золоті і срібні. Про те, який вигляд мав подібний прапор, можна дізнатися, придивившись до золотих солідів IV ст. Нижче за орла кріпилося полотнище з кольорової (зазвичай — червоної) тканини, на якому можна було прочитати номер легіону, пізніше, з часів імператора Константина Великого, тут почали зображати монограму з іменем Христа. А нижче від полотнища, прикріплені до держака, розташовувалися бойові винагороди, здобуті легіоном за участь у битвах, облогах і штурмі ворожих

твердинь. Знайдений у квадраті 59 набір міг бути використаний як мінімум для створення двох подібних знамен, увінчаних відповідно зображенням орла і лева.

Інше питання, як потрапили до придніпровських степів знамена двох імперських леґіонів. Історія не зберегла вістей про походи візантійського війська до дніпровських порогів. У цей час мешканці степів на північ від Понту були союзниками, а не ворогами Імперії, і вони спільними зусиллями намагалися чинити опір потужним арміям і полководцям арабського халіфату.

То може ці прапори колись було вручено союзникам-хозарам як символічні дари, які закликали до бойових дій і славних перемог над спільним ворогом? Така традиція відома для пізніших часів, пригадаємо хоча б запоріжців, які отримували прапори від государів сусідніх держав, що бажали залучити славне воїнство собі на службу.

Поява десь під Дербентом візантійських прапорів і справді могла б справити враження на арабських полководців. Щоправда, увияти собі хозарське військо, яке виступає до бою під знаменами з християнською символікою, якось складно. Утім у кагана були піддані-християни, ті самі аланські племена з Кавказу. Їм такі прапори могли б і справді підійти. А може, з Константинополя на схід відряджали радників-полководців, а то й «обмежений військовий контингент»?

Однак після розкопок виникли й інші версії стосовно поховання-скарбу: дослідники заявили, що речі належали одному або кільком воїнам, які, *«тоза сумнівом, не могли померти усі і одразу звичайною смертю»*. Тобто могли мати місце невдала битва, повстання у війську, — словом, *«серйозна катастрофа, під час якої загинули полководці і певна кількість воїнів»*. Катастрофа була настільки серйозною, що тим, хто вижив, довелося спалити разом із полеглими бойові знамена, щоб вони не дісталися ворогові. Було висловлено припущення про приналежність знайдених предметів слов'янам або хозарам, які мали тісні економічні і політичні зв'язки з Візантією. Але хто були ті воїни, і чий то табір?

З літописів відомо, що 972 р., коли київський князь Святослав Хоробрий був змушений зазимувати біля порогів «з малою дружиною» і загинув, захоплений переважаючими силами ворога, печенігами. Отже, знахідка була, як видавалося тоді декому, прямо-таки ілюстрацією до літописної історії. У тому, що останній бій князя Святослава мав місце поблизу Дніпрових порогів, здається, ніхто не мав сумнівів.

Однак саме ця знахідка не мала до неї жодного стосунку. Річ у тім, що всі речі, знайдені у «скарбі», були виготовлені за двісті років до цієї трагічної події. Шаблі — палаши перебували на озброєнні степової кінноти у VII–VIII ст. Дружина Святослава, та і сам князь, була озброєна двосічними мечами. Навіть шаблі у його часи вже досить помітно відрізнялися від зброї часів хозаро-арабських воєн за Кавказ. У VIII ст. виготовлені також і металеві деталі руків'їв та піхов, знайдені в нижньому шарі завалу. Навряд, щоб подібну фурнітуру використовували і через двісті з гаком років. Наявність знамен із християнською символікою у князя-язичника ще можна «списати» на трофеї, захоплені під Доростолом, але ж і вони виготовлені за двісті літ до того, як Святослав пояснив своїм воїкам перед вирішальною битвою, що «мертві сорому не знають».

А проте на місці знахідки скарбу таки було встановлено пам'ятник Святославу Хороброму, хоча насправді належало б віддати шану «невідомому кагану» Хозарії, яку цей князь переміг через дві сотні років після подій, які відбулися на порогах, але так і залишилися невідомими для історії...

Велике переселення народів. Слов'яни

Походження слов'ян

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

Територія України має головне місце у слов'янському етногенезі. Саме тут, а також у суміжних районах сусідніх країн відбулося становлення слов'янського етносу. Звідси бере початок велике розселення слов'ян на просторах Балканського півострова та Центральної Європи VI–VIII ст. Застосування ретроспективного методу дозволило простежити на цій території безперервний ланцюжок генетично пов'язаних між собою старожитностей від часів Київської Русі вниз за хронологічною шкалою до останніх століть до н. е. Центральне місце у цьому ланцюжку посідають археологічні культури раннього середньовіччя, ареали яких збігаються з територіями розселення ранньоісторичних слов'ян, зазначеними у писемних джерелах VI–VII ст. У носіях цієї культурної традиції на етапі раннього середньовіччя слід вбачати власне слов'ян, а для більш раннього часу — їх попередників — праслов'ян.

Формування слов'янського етносу відбувалося протягом тривалого часу і пройшло кілька етапів. Через брак писемних джерел етногенез слов'ян розглядається згідно з європейською археологічною періодизацією на тлі подій європейської історії. Праслов'янська доба, або заключний етап загальнослов'янського етногенезу, містить частину латенського періоду (III ст. до н. е. — середина I ст. н. е.), ранньоримський (до останньої чверті II ст. н. е.) і пізньоримський періоди, який разом із добою Великого переселення народів датується III–V ст. н. е. Доба великого розселення слов'ян або ранньосередньовічний період належить до другої половини V–VII ст. Період VIII–X ст. пов'язаний з формуванням слов'янських політичних союзів напередодні утворення Київської Русі та інших південнослов'янських і західнослов'янських держав.

У другій половині I тис. до н. е. важливим фактором розвитку Європи було формування кельтської цивілізації, археологічним відповідником якої є латенська культура. Розселення кельтів та поширення їхньої культури охоплювало землі Центральної та Західної Європи, сягнувши на сході Карпат.

Потужний латенський імпульс призвів до утворення на східній периферії Кельтики протягом 225–190 рр. до н. е. так званих «латенізованих» культур — ясторфської, оксивської, шеворської, понешті-лукашівської та зарубинецької. За основними ознаками вони майже не відрізняються від латенської культури кельтів, але їхні носії не були етнічними кельтами. Населення, яке залишило латенізовані культури, практикувало обряд кремації небіжчиків, користувалося чорно-сірим столовим і шорстким кухонним посудом. Від кельтів були сприйняті нові типи знарядь праці, зброї та прикрас, технологія їхнього виготовлення, а також стиль одягу, який скріплювали фібулами латенського типу.

Найбільш східною з латенізованих культур є зарубинецька. Її ареал охоплює Подніпров'я від річки Тясмин на півдні до гирла Березини на півночі, а також Середнє Посейм'я та Прип'ятське Полісся. Ця культура є результатом складної інтеграції місце-

вих і центральноєвропейських етнокультурних компонентів. Риси латенського стилю потрапили до неї передусім за посередництва кельтизованих германських племен (носіїв ясторфської культури), а також через безпосередні контакти з населенням латенсько-іллрійських культур Подунав'я. Внесок місцевих культур попереднього часу (лісостепова скіфська в Середньому Подніпров'ї, милоградська на півдні Верхнього Подніпров'я, східна частина поморсько-кльошової культури у Прип'ятському Поліссі) визначає культурну специфіку окремих локальних варіантів зарубинецьких старожитностей і вирізняє її з-поміж інших археологічних культур латенізованого кола.

З огляду на безперервність «ланцюжка» культурних груп, що простежується від зарубинецьких пам'яток до достовірних слов'янських старожитностей початку середньовіччя, можна вбачати у населенні, що залишило пам'ятки зарубинецької культури, праслов'ян.

З середини — третьої чверті I ст. н.е. починається наступний період в історії Європи — ранньоримський, найсуттєвішим фактором якого була військово-політична активність римлян. Знищення Кельтики римлянами та поширення римського культурного впливу вглиб варварських територій докорінним чином змінили карту Європи.

Слов'яни того часу не мали безпосередніх контактів із Римською державою, тому нечисленні повідомлення римських авторів про них уривчасті і нечіткі. Пліній, Тацит, Птолемей поміж іншими варварськими племенами Східної Європи згадують венедів/венетів. Саме серед них слід шукати предків слов'ян. З повідомлень античних авторів випливає, що венеди були великим народом, який займав землі між Віслою, східними відрогами Карпат і Подніпров'ям. На заході по Віслі вони межували з германцями. Як далеко поширювалися їх землі на схід та південний схід, із писемних джерел з'ясувати неможливо.

У Тацита венеди зображені як великий етнос, територією якого є значна частина лісової та вся лісостепова смуга Східної Європи. Венеди були осілим землеробським народом. Вони вправні воїни, проводять активні воєнні дії і при цьому застосовують продуману тактику. Тацит не зазначає до якої з «варварських» близька їхня мова. Очевидно, слов'яни-венеди говорили своєю мовою, відмінною від германської та іллрійської.

У середині I ст. більшість території проживання племен зарубинецької культури опинилися в зоні експансії сарматів, що змусило зарубинецьке населення відійти у безпечніші землі. На нових землях зарубинецька культура трансформувалася у так звані пізньозарубинецькі пам'ятки середини I–II ст. н. е. На значній території від Південного Бугу на заході до Осколу на сході виникають нові культурні спільноти, у складі яких, окрім зарубинецьких, простежуються традиції інших культур. Однак монолітної єдності вони не створили.

На західноукраїнських землях зарубинецькі переселенці з Прип'ятського Полісся поступово інтегрувалися у середовище місцевого варіанта пшеворської культури, що призвело до формування зубрицької культури. Генетична спорідненість пізньозарубинецьких і зубрицьких пам'яток усе ж таки не дозволяє розглядати їх як локальні варіанти однієї культури. Водночас спостерігається певна тенденція до уніфікації основних елементів матеріальної культури у межах великого регіону — від Волині та Подністров'я на заході до Подніпров'я на сході. Це дозволяє вбачати у носіях зубрицьких і пізньозарубинецьких старожитностей венедів античних авторів, убачаючи в них давніх слов'ян.

Проживання на суміжних землях племен, які перебували приблизно на однаковому рівні соціально-економічного розвитку, створило умови для етнічної інтеграції і консолідації. Однак процес формування єдиної спільноти був загальмований рухом східногерманських племен через Волинь у напрямку Південного Побужжя та Подніпров'я.

Протягом майже всього пізньоримського періоду визначальним чинником східноєвропейської історії була військово-політична активність племінного об'єднання готів —

східногерманського народу, який об'єднав навколо себе інші племена, зокрема, гепідів. Історія цього народу докладно викладена Йорданом (485?–551) у творі «Про походження та діяння гетів» (скорочено «Гетика»).

За легендою, готи і гепіди прибули зі Скандинавського півострова до південного узбережжя Балтійського моря поблизу гирла Вісли. Готська експансія супроводжувалася витісненням місцевих мешканців і поширенням тут пам'яток вельбарської культури. Її подібність до германських старожитностей Центральної Європи досить переконливо свідчить, що носіями цієї культури були готи.

Наприкінці II ст. готи переселилися «в землі Скіфії». Вони йшли уздовж Вісли, а далі — на територію Волині. На якийсь час готи осіли на цих землях, витіснивши місцеве слов'янське населення зубрицької культури на південь — у Подністров'я, а також до Середнього Подніпров'я.

Час появи готської вельбарської культури на Волині і Північному Поділлі визначено досить точно — остання чверть II — початок III ст. В інших регіонах вельбарські пам'ятки з'являються не раніше другої половини III ст. Подальше просування германців найкоротшим шляхом до кордону Римської імперії через Подністров'я спромоглися зупинити місцеві слов'янські племена Полісся. Готи змушені були повернути на схід — у Південне Побужжя й Середнє Подніпров'я. Імовірно, саме тут готи розділилися на дві частини — везеготи (візиготи) пройшли у Дакію і Семиграддя (територія сучасної Румунії), остготи (остроготи) рушили на схід та південний схід у Подніпров'я і вийшли на узбережжя Чорного і Азовського морів.

Експансія готів змінила політичну обстановку в Південно-Східній Європі і порушила процес консолідації слов'янських племен. Готи встановили політичне панування над місцевими племенами. У середині III ст. виникли нові племінні об'єднання — остготів на схід від Дністра і Прута, везеготів — між Дністром і Дунаєм. Ці об'єднання склалися з різних племен. Очевидно, слов'яни, як і решта підкорених народів, перебували у васальній залежності від готських вождів.

За таких умов у III ст. на величезній території, що включає більшу частину сучасної України, західні частини Курської та Білгородської областей Росії, територію Молдови, а також східну Румунію формується черняхівська культура — велика соціально-економічна спільнота, яка посіла одне з провідних місць в історії Південно-Східної Європи. Східна частина черняхівської культури вважається археологічним відповідником остготського племінного об'єднання, а пам'ятки на захід від Дністра відповідають об'єднанню везеготів.

Черняхівська культура поєднала досягнення римських провінцій і місцеві традиції різноетнічних племен, зокрема й слов'ян, які в попередній час були представлені зубрицькою культурою та пізньозарубинецькими пам'ятками. Відзначаючись єдністю культурних елементів, обумовлених поширенням провінційно-римських традицій, черняхівська культура разом із тим демонструє специфічні риси, властиві окремим етнічним групам (дако-гетським, пізньоскіфсько-сарматським, слов'янським), що були нею об'єднані.

У всьому ареалі черняхівської культури існує вражаюча однотипність посуду, виготовленого на гончарному крузі — кухонного (опуклобок горщики і миски з шорсткою поверхнею), столового (лощені миски, вази, кухлі, глеки) і тарного (піфоси), а також кістяних гребенів, металевих деталей одягу (бронзові фібули, пряжки), намиста, підвісок. При цьому зберігається певна різноманітність типів жител, поховального обряду і ліпного посуду, що свідчить про присутність у складі черняхівської спільноти різних етносів. Зокрема, на пам'ятках її північно-західної периферії становили більшість слов'яни.

Друга чверть I тис. н. е. характеризується активізацією економічних зв'язків з римськими провінціями. Амфори, в яких завозили вино та оливкову олію, відомі майже на всіх досліджених черняхівських пам'ятках. Важливими предметами імпорту були скляні келихи, намиста зі скла, напівдорогоцінного каміння, мушлі та ін. Римські денарії, очевидно, потрапляли до «варварів» у результаті торгово-обмінних операцій як контрибуція, викуп за полонених, подарунки вождям.

Найвищої могутності остготи досягли у IV ст. під час правління короля Германаріха (Ерманаріка, Херманаріка). У писемних джерелах це об'єднання отримало назву «держава Германаріха». Серед підкорених Германаріхом народів Йордан називає венетів. Їх він вважав прямими предками венетів, антів і склавів VI ст.

Значна частина слов'янських племен не увійшла до остготського військово-політичного об'єднання, завдяки чому зберегла свою самобутню культуру. Зокрема, північніше черняхівської культури, на широкій смузі на межі лісу і лісостепу в III-V ст. давньослов'янські племена створили спільність, представлену київською культурою. На півдні вона межувала із черняхівською, а на півночі — з балтськими племенами. Ареал київської культури охоплює Подесення й Посейм'я, а також верхів'я Сули, Псла, Ворскли і Сіверського Дінця. На Правобережжі Дніпра ці пам'ятки поширені від Могильова на півночі до Канева на півдні.

Київська культура є специфічним культурно-хронологічним комплексом пізньоримського періоду. Вона сформувалася внаслідок складної перебудови пізньозарубинецьких традицій та їхньої інтеграції із західними (пшеворськими) і північними (балтськими) елементами. Завдяки своєму географічному положенню київська культура була за межами провінційно-римських впливів.

Поселення київської культури розташовані на надзаплавних терасах, інколи — на підвищеннях у заплавах річок. Основна маса жител є напівземлянками зі стінами зрубної або каркасно-стовпової конструкції і відкритим вогнищем. Поховальний обряд — кремація. У могильних ямах інколи зустрічаються металеві деталі одягу (фібули, пряжки), уламки перепаленого посуду. Увесь керамічний посуд київської культури ліпний. Це горщики і корчаги, плоскі диски — покривки або сковорідки (коржівниці). Невелику групу складає столовий посуд — чорнолощені миски і вази.

Київська культура пов'язує зарубинецькі та пізньозарубинецькі пам'ятки з ранньосередньовічними слов'янськими пам'ятками колочинської і пенківської культур. Тому носії київської культури вважаються безпосередніми предками ранньоісторичних слов'ян (венетами Йордана).

Частина населення київської культури входила до складу черняхівських громад. Ланцюжок черняхівських поселень із праслов'янською традицією тягнеться від верхів'їв Дністра і Західного Бугу через Середнє Подніпров'я до вододілу Дніпра і Дону. На початку IV ст. окремі групи носіїв черняхівської культури з виразною вельбарською традицією просунулися на північ від Стугни, витискаючи населення київської культури в Чернігівське Подесення. Така ситуація досить точно відповідає описаним Йорданом війнам Германаріха з венетами. Текст Йордана не дає певної локалізації земель венетів. Можна лише припускати, що вони розташовувалися на північ від готських володінь, на межі лісостепової та лісової зон Східної Європи. Імовірно, деяка частина слов'янського населення в південній частині Середнього Подніпров'я й особливо на сході Лівобережжя потрапила в політичну та економічну залежність від «держави Германаріха».

375 р. у володіння Германаріха увірвалися гунни. Їхні військові успіхи досягалися завдяки вправним вершникам та якісному озброєнню. Попри упертий опір, гунни досить

швидко розгромили «державу Германаріха». Йордан зазначає, що після смерті Германаріха 375 (376) р. анти намагались відновити свою незалежність, але зрештою були розбиті його наступником Вінитарієм. Слов'янський правитель (regemque) Бож (Booz) та 70 антських знатних людей — «найперших» (primatibus) були страчені. Писемні джерела не дають змоги чітко визначити, де саме відбувалися ці драматичні події, але безумовно вони пов'язані з територією України.

Зрештою остготське об'єднання розпалося, готи покинули Південно-Східну Європу й пішли на Захід. Цей рух захопив і інші східноєвропейські племена, які перебували в орбіті готських королів.

Умови життя населення, що лишилося в лісостеповій частині Подніпров'я, докорінно змінилися. Гуннська навала призвела до занепаду економічного життя і руйнації системи зв'язків, що склалася за часів панування Римської імперії. Життя на більшій частині поселень черняхівської культури припинилося. Протягом відносно нетривалого періоду (близько 50 років) яскрава черняхівська культура занепала. Здобутки в агрокультурі, ремісничій галузі (використання гончарного круга, складні ковальські схеми, ювелірні технології тощо) звелися нанівець.

Гуннська навала сколихнула весь варварський світ, спонукаючи до міграції величезну кількість населення. Почалася доба Великого переселення народів. Намагаючись здобути нові землі, «варвари» розселилися на території Західної Римської імперії.

Гуннська держава досягла найбільшої могутності в часи Аттіли (434–453), влада якої поширювалася на схід майже до Волги й на захід до Рейну. Підкорені народи були змушені платити данину та брати участь у військових походах.

Частина слов'ян, яка потрапила в залежність від гуннів після розгрому «держави Германаріха», також брала участь у походах по Європі. Посол Східної Римської імперії до ставки Аттіли 448 р. Пріск Панійський записав почуті там слов'янські слова: мед (medos), страва (strava — тризна за небіжчиком).

Після раптової смерті Аттіли (453 р.) і нищівної поразки гуннів 454 р. гуннська держава розпалася. Вожді підлеглих гунам племен, зокрема слов'янських, швидко відновили свою владу. В Європі виникла строката суміш різних, здебільшого східногерманських, «варварських королівств» і племінних об'єднань.

Саме цей час пов'язаний з появою на історичній арені нової етнічної спільності — слов'ян — нащадків носіїв київської культури і населення північної частини черняхівського ареалу. На їх основі сформувалися нові культури ранньосередньовічного періоду. У V–VII ст. писемні джерела фіксують вихід слов'ян на історичну арену вже під своїм власним ім'ям.

Цей період є ключовим моментом в історії слов'ян. Слов'яни звільнилися від військової й політичної залежності як від готів, так і від гуннів. Саме протягом цих трьох століть слов'яни не лише вперше з'являються на історичній арені під власним ім'ям, а й об'єднані в могутні військові союзи, здійснюють напади на Візантійську імперію, розселяються у Подунав'ї і на Балканах, у межиріччі Одери і Ельби, доходять до Балтійського узбережжя та просуваються у північно-східному напрямку, колонізуючи землі східних балтів і фінно-угорських племен. Велика слов'янська міграція стала одним з визначальних чинників європейської історії і заключним етапом Великого переселення народів. Велике розселення слов'ян започаткувало поділ слов'ян на чималі групи, які заклали основи процесів формування сучасних слов'янських народів.

У добу великого розселення слов'яни брали активну участь у європейських подіях і завдяки цьому потрапили у поле зору візантійських політиків та істориків. Візантійські

автори VI–VII ст. — Йордан, Прокопій Кесарійський, Менандр Протектор, Феофілакт Симокатта наводять інформацію про слов'ян як численний народ, що бере активну участь у подіях на Дунаї та Балканах.

Йордан подає три назви сучасних йому слов'янських угруповань — склавини, анти, венети, при цьому зазначає, що всі групи слов'янського люду походять зі спільного кореня і в давнину називалися одним іменем — венети (венеди). З праці Йордана випливає, що венети, анти і склавини VI ст. є прямими нащадками венетів IV ст., з якими воював Германаріх.

Згадка Йорданом в одному ряду зі склавинами антів і венетів не лишає сумнівів у тому, що йдеться саме про слов'янські племена, етнічна і мовна спільність яких не викликає питань.

Етноніми «венеди/венети» («veneti», «venedi») й «анти» («antae») не є самоназвами і, ймовірно, вживалися щодо різних слов'янських спільнот їхніми сусідами. Терміни на кшталт «склавини» («sclavini», «sclaveni», «sclavi»), що у візантійській традиції з початку VI ст. позначали одну з найбільших слов'янських груп, передають самоназву, близьку до сучасної «слов'яни». Слов'яни — це «ті, хто мають слово», тобто люди своєї мови.

І Йордан, і Прокопій Кесарійський однакові у тому, що склавини і анти походять від спільного кореня. Прокопій зазначає, що вони мають фактично спільну мову й абсолютно схожі за способом життя, суспільним устроєм, віруваннями. Прокопій фактично першим в історії подав розгорнуту характеристику слов'ян.

Описуючи події, які відбулися не пізніше 512 р., Прокопій згадує «племена склавинів», і ця дата вважається першим історичним свідченням про слов'ян. Прокопій підкреслює чисельність склавинів та їх поділ на окремі спільності — племена. Згідно з текстом Прокопія, склавини становили західне угруповання слов'янства, анти — східне, які розміщувалося не лише на Дунаї, а й далеко на сході, північніше Меотіди (Азовського моря). Вказівка Прокопія підкреслює чисельність антів («незліченні племена антів») і засвідчує їхній поділ як і склавинів на окремі племена.

Спорідненість склавинів та антів констатується й у військовому трактаті «Стратегікон» (VI–VII ст.), у якому обидва слов'янські угруповання розглядаються як певна етнічна цілісність. Ймовірно, в склавинах та антах слід вбачати не тільки етнічні, а передусім військово-політичні угруповання слов'ян — союзи племен.

У Феофілакта Симокатти востаннє зустрічається повідомлення про антів — 602 р. аварський каган послав свого воєначальника винищити народ антів, тогочасних союзників Візантії.

Загалом починаючи з VII ст. у писемних джерелах уже рідко вживаються узагальнені назви — склавини і анти, натомість зазначаються назви окремих слов'янських племен — сорби, драгівіти, сагудати, дуліби, бужани, волиняни, моравани та ін.

Однорідність ранньосередньовічних слов'янських археологічних пам'яток, єдність соціально-економічної структури їхніх носіїв, зростання самосвідомості, відбите у широкому використанні самоназви «слов'яни», свідчить про існування цілком сформованого слов'янського етносу.

Слов'янські племена на теренах України

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

Коловорот історичних подій, викликаний Великим переселення народів, докорінно змінив етнокультурну карту та історичну ситуацію в Європі загалом і в окремих її частинах. З відходом готів і гуннів на теренах України у середині I тис. н. е. формуються нові ранньосередньовічні слов'янські археологічні культури. Вони відзначаються однорідністю пам'яток, що свідчить про існування цілком сформованого слов'янського етносу. Спільні риси матеріальної культури слов'ян простежуються у визначальних етнокультурних її складових — житловому будівництві, могильниках і обряді поховань, подібності керамічного посуду, типів прикрас та знарядь праці. Водночас простежуються й певні регіональні особливості етнографічного характеру, які визначають належність пам'яток до трьох ранньосередньовічних слов'янських археологічних культур другої половини V–VII ст. — празько-корчацької, пеньківської та колочинської.

Ареали поширення празько-корчацької та пеньківської археологічних культур збігаються з районами, де за свідченнями візантійського історика Йордана проживали склавини і анти. Складнішим є питання локалізації венетів, оскільки писемні джерела не повідомляють про їхнє місцезнаходження. Найбільш аргументованим є ототожнення венетів із населенням колочинської культури. Очевидно, колочинські племена зберегли старе ім'я, на відміну від празько-корчацької та пеньківської культур, носії яких використовували нові назви.

Становлення празько-корчацької культури відбувалося на землях від басейну Прип'яті до Середнього Дністра та Верхнього Прута. Саме тут відкрито найдавніші поселення, що відносяться до середини V ст. н. е. (Кодин, Теремці). У VI ст. територія празько-корчацької культури значно збільшується і охоплює Волинь, Подніпров'я, Середнє і Нижнє Подунав'я, Південну Польщу. Ця територія збігається з територією склавинів за писемними свідченнями VI ст. Йордана та Прокопія Кесарійського. На території України відомо майже 200 пам'яток празько-корчацької культури.

Форма жител-напівземлянок празько-корчацької культури наближена до квадрата з довжиною стін 3–4 м. В одному з кутів житла розташована піч. У Подністров'ї печі складені з каменю, черені підмазані глиною, інколи вимощені невеликим камінням. У Західному Побужжі і Київському Подніпров'ї печі були глиняними. Їхня основа вирізана у материковому останці, а склепіння здебільшого викладалося з глиняних вальків.

Поховальні пам'ятки празько-корчацької культури — ґрунтові могильники, які зараз не мають зовнішніх ознак, а також курганні могильники, що з часом поширюються всією територією культури. Проте поховальний обряд — кремація — лишається незмінним.

Характерною ознакою празько-корчацької культури вважаються керамічні ліпні горщики, опукле плече у яких завжди розташоване у верхній частині посудини, а горловина звужена.

Первісною територією пеньківської культури є Середнє Подніпров'я і його Лівобережжя аж до Сіверського Донця. Згодом її пам'ятки поширилися до Південного Бугу та Середнього Подністров'я. Ареал пеньківської культури збігається зі свідченнями Прокопія і Йордана про територію антів — від регіону північніше Азовського моря до Дунаю. Тут відомо понад 350 пам'яток пеньківської культури. На ранньому етапі майже всім житлам пеньків-

ської культури притаманні вогнища з глиняними або кам'яними черенями, які здебільшого були розташовані ближче до центру житла. Пізніше, під впливом празько-корчацької культури склавинів, у житлах антів з'являються печі-кам'янки або глиняні.

Могильники пеньківської культури безкурганні, нині не мають зовнішніх ознак на поверхні. Поховання здійснені за обрядом кремації.

Своєрідність керамічного комплексу пеньківської культури антів визначають ребристі горщики, тулуб яких приблизно на середині висоти має перелом у вигляді гострого або заокругленого ребра. Численні також округлобокі горщики. Великі ребристі горщики для зберігання води і припасів (корчаги) часто орнаментовані горизонтальним валиком під вінцями.

Характерною прикрасою антів є пальчасті фібули — застібки з напівкруглими щитками, які мали 5–7 відростків («пальців»). Пальчасті фібули зустрічаються і у скарбах, і у могильниках, і на поселеннях пеньківської культури значно частіше, ніж на пам'ятках інших культур. До того ж фібули Дніпровського регіону помітно відрізняються від пальчастих фібул, притаманних германському світу. З ареалу пеньківської культури пальчасті фібули дніпровських типів поширилися у Нижнє і Середнє Подунав'я, на Балканський півострів і Пелопоннес, де проживання антів засвідчено історичними джерелами.

В ареалі пеньківської культури знайдені скарби ювелірних виробів із кольорових і благородних металів, які отримали назву «старожитності антів». Вони здебільшого включали жіночі прикраси, а також предмети озброєння, кінського спорядження, виготовлені у стилі, поширеному тоді в Південно-Східній та Центральній Європі. Це передусім різноманітні застібки-фібули — пальчасті, звіроподібні, людиноподібні і вигадливі ажурні, а також браслети з потовщеними кінцями, скроневі кільця, шийні гривни, різноманітні пряжки і підвіски, пластинчасті накладки у вигляді людей і звірів. Найвідомішими є «танцюючі чоловіки» і фантастичні коні із золоченими гривами, що походять із великого Мартинівського скарбу, який включав понад сотню срібних виробів. Можливо, ними оздоблювали одяг, військові обладунки та пояси.

Деякі речі, що входили до скарбів, були зроблені візантійськими майстрами і, найімовірніше, були воєнною здобиччю, яка належала представникам племінної верхівки суспільства, що брали участь у Балканських походах. Частина речей була виготовлена місцевими слов'янськими ремісниками.

Для підвішування мечів і кинджалів слугували воїнські пояси, від яких збереглися переважно срібні та бронзові пряжки, накладні бляшки. Поясні гарнітури визначали соціальний статус їхніх власників. Про ставлення до них як до цінності свідчить скарб із Вільховчика на Черкащині, який складався лише зі срібних поясних накладок воїнського поясу.

Пам'ятки колочинської культури розташовані на північному сході України — у Північному Подніпров'ї, басейнах Десни і Сейму, а також у суміжних областях Росії і Білорусі. В Україні відомо приблизно 30 пам'яток колочинської культури.

Типовою ознакою жител-напівземлянок колочинської культури V–VII ст. був опорний стовп у центрі житла для підтримки сволака. Поблизу нього на долівці або в неглибокому лінзоподібному заглибленні розташовувалося відкрите вогнище.

Для колочинської культури характерні безкурганні ґрунтові могильники, що інколи нараховують понад 100 поховань. Усі поховання здійснені за обрядом тілоспалення. Кремація відбувалася за межами могильної ями. Кальциновані кістки вміщено в урни, якими слугували звичайні горщики, або безпосередньо в невеликі ямки округлої форми.

У похованнях інколи містяться особисті речі небіжчика, що побували в поховальному вогнищі, а також уламки глиняних посудин, які були навмисно розбиті й переважно також

перепалені. Частіше, порівняно з празькими і пеньківськими старожитностями, у похованнях знаходяться посудини-стравниці із жертвовою їжею, кістки жертвових свійських тварин.

Специфічним глиняним посудом колочинської культури є слабопрофільовані (тюльпаноподібні і банкоподібні) та ребристі (циліндроконічні) горщики. Колочинській культурі також притаманні речі комплексу «старожитностей антів» (великі пальчасті фібули, пряжки і металеві деталі воїнських поясів, шийні гривни тощо).

Остання чверть I тис. н. е. характеризується різким збільшенням кількості слов'янських поселень, їхньої площі та кількості жител на них, появою городищ, використанням нових знарядь праці, запровадженням нових систем рільництва, зростанням об'ємів ремісничого виробництва, що свідчить про піднесення соціально-економічного розвитку напередодні утворення Київської Русі.

На території від Дніпра на сході до Карпат на заході і від Прип'яті на півночі до пониззя Дунаю на півдні пам'ятки празько-корчацької та пеньківської культур трансформувалися у пам'ятки райковецької культури VIII–X ст., яких налічується понад 500.

Райковецька культура представлена селищами, городищами, святилищами та могильниками. Переважно більшість складають селища, що розташовувалися групами («гнізда поселень») навколо городищ. Житла на селищах розміщені групами. Вони утворюють колективні садиби зі спільним господарським майданчиком, на якому містилися господарські споруди, ями-льохи, вогнища просто неба тощо. З'являються також індивідуальні садиби. Окремі місця на селищах мали ремісничі майстерні, гончарні та залізоплавильні горни.

Городища розташовані на берегових мисах і підвищеннях. Вони поділяються на городища-сховища, що не мали постійної забудови, і адміністративно-господарські центри, територія яких була забудована житлами, майстернями та господарськими спорудами.

Городища обох типів мали складну систему укріплень, що включала дерев'яні конструкції, земляні вали і рови. Основну роль у фортифікації відігравали дерев'яні стіни різних типів. Найпростішим і найпоширенішим був частокіл. Відомі також стіни, основу яких складали вертикальні стовпи-стояки. Між ними закладалися горизонтальні колоди (Біла, Грозинці та ін.). Інколи стіни мають вигляд суцільного ряду зрубів (Ревне).

Зовні дерев'яні оборонні стіни зміцнені глиняними укусами, які часто мали кріпіду — кам'яну або із цегли-сирцю. Із внутрішнього боку вони підкріплювалися наземними довгими будинками — континами.

Основним типом жител райковецької культури є традиційна для слов'ян квадратна або прямокутна напівземлянка з піччю прямокутної форми, складеною з каменя, рідше з округлою глиняною піччю з купольним склепінням на дерев'яному каркасі. На печах часто розташовані великі глиняні жаровні для сушіння збіжжя. Стіни жител мали стовпову або зрубну конструкцію. Покрівля була двосхилою, її верхню частину закріплювали на сволоку, що спирався на стовпи.

Поховальні пам'ятки райковецької культури представлені ґрунтовими та курганними могильниками. Поховальний обряд — тілоспалення.

На ранньому етапі райковецької культури використовувалися ліпні горщики з найбільшим розширенням у верхній частині у вигляді опуклого плеча, звужені до дна, менше округлобоких та слабопрофільованих тюльпаноподібних. Другим за кількістю типом посуду є миски конічної або округлобокої форми, невеликою кількістю представлені кухлі та сковорідки. Усі види посуду часто прикрашені по вінцях зашипами, ямками, насічками, інколи наколами гребінцевого штампу прикрашався тулуб. Згодом, з IX ст., поширюються

горщики, виготовлені на повільному гончарному крузі місцевими ремісниками, за формами близькі до ліпних.

Сільськогосподарські та ремісничі знаряддя праці, зброя і побутові речі зроблені із заліза та сталі. З кольорових металів виготовлені прикраси і деякі деталі одягу — дротяні скроневі кільця, підковоподібна фібула, сережки-лунниці, різноманітні підвіски і пряжки, платівчасті браслети, каблучки. Скляні намистини і пронизки були імпортом.

У межах території райковецької культури літопис вказує низку племен Правобережного Подніпров'я і Подністров'я — полян, уличів, древлян, волинян (бужан, дулібів), хорватів, тиверців. Проте типологічна одноманітність пам'яток райковецької культури поки що не дає змоги визначити особливості матеріальної культури, властиві кожному із цих племен. У X ст. пам'ятки райковецької культури трансформувалися в давньоруську культуру.

Унаслідок просування із заходу на Лівобережжя племен празько-корчацької культури або їхній прямих нащадків на межі VII–VIII ст. формується волинцевська культура. Це не була масова міграція або військова експансія, радше розселення на землях, що перебували у певному запустінні внаслідок хозарських набігів.

Ареал волинцевської культури охоплює Лісостеп, південні райони Полісся Дніпровського Лівобережжя та суміжні райони Росії і Білорусі. На заході територія пам'яток волинцевської культури поширюється на Правобережні райони Київського Подніпров'я. Пам'ятки волинцевської культури датуються VIII ст.

Переважну кількість пам'яток складають неукріплені селища, на більшості яких нарахується 10–20 жител-напівземлянок. Єдиним волинцевським городищем є Битиця, хоча її укріплення належать переважно до скіфо-сарматського часу. Ця пам'ятка (площа 7 га, понад 60 жител), очевидно, виконувала функції великого торговельно-ремісничого й адміністративного центру.

Стіни жител здебільшого мали каркасно-стовпову конструкцію. Поширені були також зруби, складені з колод, часто підтесаних із внутрішнього боку. Кубоподібні глиняні печі, основи яких вирізували у материковому (лесовому) останці, залишеному в котловані, або виліплювали зі спеціально принесеної глини, розміщалися в одному з кутів житла. Склепіння печі складалось з глиняних вальків, черинь часто викладали уламками глиняного посуду. Характерною деталлю внутрішнього облаштування жител є пристінні виступи, залишені в котлованах, що могли бути основою для лав-лежанок.

Поховальними пам'ятками волинцевської культури є ґрунтові (безкурганні) могильники. Поховальний обряд — тілоспалення, що проводилося в спеціальному місці на краю могильника. Рештки кремації вміщено в урни разом з особистими речами. Урни разом із посудинами-стравицями встановлені на неглибоких площадках і присипані зверху землею та прикриті шаром дерну.

Основу волинцевського керамічного посуду складають ліпні горщики з опуклим плечем, звужені до дна. Побутували також слабoproфільовані (банкоподібні) посудини, округлобокі миски, кухлі, сковорідки.

Серед інших синхронних слов'янських старожитностей волинцевська культура вирізняється своєрідним посудом чорного або брунатного кольору, виготовленим на гончарному крузі. Гончарні горщики волинцевського типу мають конічний корпус, чітко виділені плечики та високу вертикальну (циліндричну) шийку. Їхня поверхня, як і нечисленних округлобоких мисок, прикрашена пролощеними та врізними хвилястими і прямими лініями. Відомі і ліпні наслідування таких гончарних горщиків.

Кількість такого посуду на пам'ятках волинцевської культури, звичайно, невелика, лише на Битицькому городищі він становить значний відсоток. Цей посуд не має місцевих

традицій у середовищі ранньосередньовічних слов'янських старожитностей та, ймовірно, поширився тут завдяки контактам слов'ян з алано-болгарським населенням, яке входило до складу Хозарського каганату.

У другій чверті VIII ст. на слов'янські племена посилюється тиск Хозарського каганату. Хозарським форпостом на слов'янських землях вважається Битицьке городище. Можливо, із цими подіями пов'язані лівобережні скарби — Харівський, Фативізький і Андріяшівський, до складу яких входили срібні та бронзові браслети, сережки, шийні гривни, антропоморфні фібули, пряжки, ланцюжки.

Битицьке городище функціонувало протягом порівняно обмеженого (не більше як 50 років) проміжку часу і загинуло внаслідок нападу в другій половині VIII ст., що відбиває суттєві зрушення в історії населення Дніпровського Лівобережжя. Саме в другій половині VIII ст. на основі волинцевської культури формується роменська. Докорінним чином змінюється характер поселеньських пам'яток — провідним їх типом стають городища, суттєво змінюється поховальний обряд — поширюються поховання під курганами, зникає гончарний посуд волинцевського гатунку.

Пам'ятки роменської культури поширені в Лісостепу і південних районах Полісся Дніпровського Лівобережжя, а також у суміжних районах Росії і Білорусі. Західний кордон роменської культури проходить по Дніпру. Загальна хронологія культури визначається в межах від другої половини VIII по X ст.

Роменські городища розташовані на високих крутосхилих берегових мисах, займають підвищення, які панують над місцевістю і максимально пристосовані для оборони. З напольного боку мису чи останця, а інколи по всьому периметру, споруджували вали і рови, ескарпували схили. Городища в річкових долинах («болотяні») оточували кільцевими валами. На земляних валах, що насипали разом із копанням ровів, споруджували частокіл або стіну з товстих колод, які закріплювали в горизонтальному положенні між вертикальними дерев'яними стовпами. На низці городищ зафіксовано використання каменю при будівництві фортифікаційних споруд.

До більшості роменських городищ із напольного боку примикали селища, розміри яких інколи перевищували площу городища. І на городищах, і на селищах житла розташовані групами.

Стіни жител-напівземлянок роменської культури облицьовані колодами, укріплені вертикальними стояками, рідше зрубною конструкції. Печі кубоподібної форми, вирізані в материкових останцях в одному з кутів. У останці вирізували топку з арочним склепінням і отвором для горщика. У конструкції склепіння і для його ремонту використовували глиняні блоки різноманітної форми («конуси», «вальки»). Поширеною деталлю внутрішнього облаштування жител є пристінні виступи, що слугували основою для лав-лежанок.

Поховальні пам'ятки роменської культури представлені курганными могильниками. Зафіксовано три головних типи поховального ритуалу — тілоспалення поза межами могили і захоронення решток кремації в урні, тілоспалення на місці поховання, а також тілопокладення.

Керамічний посуд роменської культури ліпний. Переважають горщики з найбільшим розширенням у верхній частині, які мають широку горловину і конусоподібний тулуб. Більшість із них у верхній частині орнаментовані. Побутували також слабопрофільовані (банкоподібні) посудини, миски, кухлі, сковорідки.

З кольорових металів виготовлено прикраси, більшість з яких містяться в скарбах — Суджанському, Івахниківському, Полтавських, Новотроїцьких. Це срібні і бронзові пластинчасті та дротяні браслети, шийні гривни, каблучки, антропо- і зооморфні бляшки, пряжки,

ланцюжки, серезки, а також пастові та скляні намиста тощо. Звертають на себе увагу спіральні скроневі кільця, які присутні лише серед роменських старожитностей і вважаються ознакою сіверян. Звичайними деталями одягу в роменській культурі були бронзові бубонці і гудзики.

Роменська культура формується на основі волинцевської і, своєю чергою, стає одним з компонентів формування давньоруської культури. Роменська культура, як і генетично з нею пов'язана волинцевська, належали північно-східному східнослов'янському угрупованню — сіверянам, які згодом увійшли до складу Київської Русі.

Основні риси матеріальної культури східних слов'ян продовжують існувати в давньоруській культурі, що свідчить про історичну послідовність розвитку східного слов'янства. Єдність і відмінність слов'янської культури в різних областях її території пояснюється складністю історичного розвитку східних слов'ян у другій половині I тис. н. е.

Слов'яни у Європі

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

Велика слов'янська міграція стала заключним етапом Великого переселення народів і одним із визначальних чинників європейської історії. Саме велике розселення слов'ян на величезних просторах Східної, Центральної та Південної Європи в V–VIII ст. привело до їхнього наступного поділу на східних, західних і південних, а також започаткувало процеси подальшої диференціації у межах кожної із цих груп.

Найбільш інтенсивні потоки слов'янського розселення були спрямовані на південний захід, до кордонів Візантійської імперії. Там, за Дунаєм, можна було знайти не лише хліб насущний, але і скарби та полон, за який можна було отримати викуп. Але шлях на і за Дунай для слов'ян був непротим і досить довгим.

Спочатку анти (археологічний еквівалент — пеньківська культура) приходять з Наддніпрянщини на Поділля, змішуючись у Подністрів'ї зі склавинами (празько-корчацька культура). Це населення, а також склавини з Волині просуваються у Прикарпаття, на Прут і Сірет, а вже звідти — вирушають у Подунав'я. У межиріччі Прута і Сірету на території Румунії міститься досить велика група поселень празько-корчацької культури того часу.

«Дунайці» та інші нові мешканці Європи

Унаслідок наступної взаємодії слов'ян і місцевого населення у Нижньому Подунав'ї формується нова спільнота, яка відповідає дунайським слов'янам («данайцям») візантійських писемних джерел. Домінуючим компонентом у цьому строкатому населенні, до складу якого потрапило населення римських провінцій та прикордоння Імперії, були слов'яни. Саме вони принесли невідомі місцевим традиції спорудження квадратних напівземлянок, поховання за обрядом кремації (про яке місцеві християни призабули), «пальчасті» фібули дніпровських типів. Певне місце у цій спільноті посідали й полонені, яких тисячами приводили сюди з далеких балканських походів, які сягали території Еллади. З писемних джерел відомо, що бранці жили серед слов'ян до викупу, виконуючи різноманітну господарську роботу, а через певний час навіть могли залишитися і назавжди, вже як повноправні члени спільноти.

Окремі невеликі групи слов'янського хліборобського населення вже в першій половині VI ст. потрапляють у південні гірські райони Трансільванії, колишню провінцію Дакія. У VI ст. слов'яни з верхів'їв Сану і Дністра перетнули Карпати і облаштувалися у Потиссі. Заселення слов'янами Тисо-Дунайської улоговини здійснювалося різними шляхами — від

понизя вгору по Дунаю, через Моравські ворота, через перевали в Полонинських і Трансільванських Карпатах.

Заселення слов'янами території сучасних Словаччини і Чехії почалося наприкінці V — на початку VI ст. Племена склавинів (культура прага-корчак, вона ж «празька») з початку VI ст., рухаючись угору по Дунаю розселяються в нижній течії річки Сави, потім продовжуючи шлях по ріках Ваг і Грон, з'являються на землях сучасної Словаччини. Уже із західної Словаччини у першій половині VI ст. почалося слов'янське заселення східної Моравії, а потім і Чехії.

У VI ст. склавини заселили Чеську долину. Спочатку вони рухалися вгору по Йиглаві, притоку Морави, а далі по Лужниці й Влтаві. Сьогодні на території Словаччини і Чехії відомо більш як 100 слов'янських пам'яток цього часу. Вони сконцентровані в Південно-Західній Словаччині (по річках Ваг і Нітра), у Південно-Східній Моравії (по річках Дія й Морава), у Центральній і Північній Чехії (по Ельбі та її притоках Влтаві й Огрже). Кілька поселень VI–VII ст. досліджено на території Праги. Одне з них, досліджене археологом-українцем Іваном Борковським, дало назву слов'янській археологічній культурі — «празькій».

На усіх слов'янських поселеннях на теренах Європи був поширений один тип жител — невеликі напівземлянки, наближеної до квадрату форми зі стінами зрубною або каркасно-стовповою конструкції та піччю-кам'янкою у куті. Поблизу поселень містилися ґрунтові (безкурганні) і курганні могильники з похованнями за обрядом кремації.

Усі ранньосередньовічні слов'янські пам'ятки на землях Чехії, Моравії і Словаччини належать до празько-корчацької культури і надзвичайно схожі з пам'ятками цієї культури на території України. Ця схожість виявляється в усіх рисах, аж до дрібних деталей, від горщиків із хвилястим декором до згаданого вище типу жител із піччю-кам'янкою, і так триває аж до VIII ст.

Хоча етнонім «склавини», зафіксований сусідами-візантійцями, поступово поширився на все слов'янство, починаючи з VII ст. у писемних джерелах уже рідко вживається ця узагальнена назва, частіше зазначаються назви окремих слов'янських племен та їхньої протодержави — «Славинії». Розселення привело до значних змін у племінній структурі. Деякі племена були розділені на кілька груп, які осіли у різних районах Європи, через що деякі назви племен дублюються. Так, відомі дуліби на Волині і дуліби на Балканському півострові, хорвати (білі) у Прикарпатті і хорвати у Далмації, Східній Чехії і навіть у верхів'ях Вісли. Більшість племен є територіальними політичними новоутвореннями. Вони отримували назви за місцевостями, у яких вони опинилися. Так з'явилися тімочани (р. Тімок), струменці (р. Струма), неретвяни (р. Неретва), моравани (р. Морава) тощо.

На початку VI ст. слов'яни вийшли безпосередньо на Дунай, який був тоді державним кордоном Візантії і розмежовував Імперію і варварський світ. Кордон давній, його укріплювати розпочали римляни ще за кілька століть до того. Фортеці з потужними гарнізонами, укріплені міста та вимуштруване і загартоване у битвах із найсильнішими арміями того часу військо, здавалося, мало зупинити «варварів». Однак непереборне прагнення здобичі та жага збагачення, можливість для вождів зміцнити свою владу штовхали слов'янські племена у Візантійські землі.

За доби імператора Юстина I (518–527) вже відомі систематичні військові походи слов'ян на Візантію. У правління його наступника, імператора Юстиніана I (527–565), набіги слов'ян на землі Візантії відбуваються частіше і щоразу стають потужнішими. Щоб їх зупинити, уздовж усього дунайського кордону — від Сінгідуну (суч. Белград) до Чорного моря було побудовано 80 нових фортець, відновлені старі, а також продовжилося споруд-

дження «Довгих стін» (розпочате ще в часи гуннської навали) між Мармуровим і Чорним морями.

Спочатку рейди за Дунай передбачали повернення зі здобиччю додому, на лівий берег. Але згодом вожді вирішили, що краще зазимувати на правому березі, щоб наступного року не витратитися на переправу. Або і взагалі залишитися жити на нових землях. Вважають, що з 551 р., коли слов'яни вперше залишилися зимувати на території Візантії, починається колонізація слов'янами Балканського півострова. Відтепер слов'яни йшли на землі Візантійської імперії не лише заради грабунку. Упродовж VI ст. невеликі групи слов'янського населення розселяються в передгір'ях у західній і центральній частині Балканського півострова. Окремі групи слов'ян поселяються також і на правому березі в пониззі Дунаю. У руїнах захопленої ними фортеці Дриструм (більш відомого у нас як Доростол, місце подвигів Святослава Хороброго) археологами виявлені все ті самі землянки з характерним набором ліпного посуду.

Обри і слов'яни в центрі Європи

У другій половині VI ст. наступ слов'ян на Візантію був на якийсь час зупинений появою в Подунав'ї тюркомовних кочовиків аварів («обрів» давньоруського літопису), які підкорили колишніх завойовників. Зауважимо, що авари були запрошені приборкати слов'ян імператором Юстиніаном I, який продовжив стару римську традицію знищувати одних «варварів» зброєю інших «варварів». На території Паннонії й Середньодунайської низовини 569 р. був створений Аварський каганат. На сході аварські загони доходили до Побужжя, Волині і Подністров'я. Авари тримали під контролем слов'янські землі на північ від Середнього Дунаю — Поморав'я й сучасну Південну Словаччину, де відомі численні слов'яно-аварські могильники. Слов'яни стали неповноправним населенням нової держави.

До того ж аварське нашествя значною мірою спричинило міграцію слов'ян на північний захід, на землі сучасної Польщі та Східної Німеччини. Жіночі та дитячі поховання за обрядом кремації з ліпним посудом празько-корчацького й пеньківського типу на аварських могильниках у Паннонії свідчать, що слов'яни входили до складу аварських общин як підлегле населення. Водночас частина слов'ян у цьому регіоні проживала самостійно (переважно у гірських районах, мало цікавих для кочовиків), зберігаючи певну незалежність, про що свідчать комплекси празько-корчацького типу на таких поселеннях.

Стосунки із Аварським каганатом перетворилися на вагомий фактор політичної історії слов'ян. Слов'яни нерідко нападали на Візантію разом з аварами. Вдале поєднання броньованої аварської кінноти із слов'янською піхотою здатне було справити враження навіть на загартоване імперське військо. Проте це аж ніяк не виключало ні аваро-слов'янських зіткнень, ні ворожих дій аварських каганів проти слов'ян. Візантія ж зі свого боку використовувала аварів для боротьби проти слов'ян.

Авари, як і всі кочовики, були передусім зацікавлені в отриманні здобичі, з якою вони поверталися у свої землі. На відміну від них, слов'яни поступово осідали на розорених і спустошених територіях. Із 580–581 рр. слов'яни масово селилися на спустілих рівнинах Фракії та на землях Греції. На правому березі Нижнього Дунаю (придунайська північ сучасної Болгарії) відомі слов'янські поселення і могильники кінця VI ст. З початку VI ст. склавини розселяються у нижній течії річки Сави і у районі озера Балатон.

У другій половині VI ст. склавини почали розселятися в Приальпійській області, у верхів'ях Драви й Сави та суміжних землях басейну Еннса й лівобережжя Тальяменто (су-

часний південь Австрії й Словенія). Розселення слов'ян здійснювалося двома шляхами — з південного заходу і з півночі. Вони здебільшого селилися в околицях римських фортець серед місцевого романського і германського населення, переймаючи їхні звичаї і ремісничі навички. Слов'яни Приальпійської зони в давньоруських літописах отримали назву хорутани.

Новий етап колонізації слов'янами Балканського півострова починається з 602 р., коли візантійські війська були змушені залишити дунайський кордон. Потужні міграційні потоки слов'ян одразу вирушили на територію Балканського півострова і Греції.

Долю тривалого військового протистояння на Балканах вирішила поразка аваро-слов'янського війська у невдалій для союзників облозі Константинополя влітку 626 р. Після неї слов'яни звільнилися з-під влади аварів. Значну роль у послабленні каганату перед Константинопольською битвою відіграв антиаварський виступ слов'ян Середнього Подунав'я під командуванням Само у 623 р.

У VI–VII ст. головна переправа слов'ян через Дунай була в його середній течії поблизу Відіна. Після переправи слов'яни просувалися на південь по правих притоках Дунаю, а далі рухались двома напрямками: перший — у землі Македонії, Фессалії, Албанії, Греції, Пелопоннесу і Криту; другий — до північного узбережжя Егейського моря і до берегів Мармурового. Менша кількість переселенців направлялася вздовж правого берега Дунаю до Західного Причорномор'я. Багато слов'янських поселень і могильників VII ст. відомо на території сучасної Болгарії.

У VII ст. слов'яни розселяються у межиріччі Драви і Сави. З цієї території слов'яни проникали на альпійські простори річковими долинами Драви, Сави і Мури, йдучи проти течії. Тоді ж слов'яни окремими групами вийшли на адриатичне узбережжя Істрії.

У північній частині Балканського півострова розселення слов'ян відбувалося по річках та річкових долинах, а у південній, де була сильною протидія візантійських гарнізонів і місцевого грецького населення, слов'яни пересувалися здебільшого гористою місцевістю. Впродовж VII ст. Балканський півострів і Пелопоннес були значною мірою освоєні слов'янами. Частину романізованого населення слов'яни витіснили на захід. Іллірійці і фракійці, які лишилися, були або поглинуті слов'янами або ж переселилися у гористі райони. У VII ст. слов'яни осіли в центральних областях Балканського півострова. Найщільніше вони заселили Македонію і Фракію, а невдовзі всю Грецію.

Слов'янська міграція поширилася й на острови Середземного й Егейського морів — Крит, Евбею, Фасос, Корфу, Самос, Егіну, Тенос, а також окремі райони Малої Азії — Віфінію та Каппадокію.

Життя на нових землях

Слов'яни-переселенці активно і швидко сприймали матеріальну культуру Візантії та її провінцій. Вони влаштовували свої поселення на місці античних фортець, зруйнованих під час військових походів (Пернік), хоча загалом старі міста, які були захоплені слов'янами (Доростол, Ніш, Охрид, Сердика та ін.), перестали функціонувати як міські центри. У Греції слов'яни опанували місцеві прийоми домобудівництва та споруджували житла з кам'яними цоколями, цегляними стінами і дахами з черепиці.

Слов'яни поступово втратили інтерес до військових експедицій з метою загарбання здобичі. Слов'янські колоністи на Балканському півострові та Греції переважно ставали землеробами. Вони займали поля в долинах річок і родючих рівнинах, що віддавна оброблялися. Розвивалося тваринництво, птахівництво, городництво і рибальство. У гірських

і передгірних районах (Боснія, Сербія, північна Македонія) успішно розвивалося вівчарство. Слов'яни швидко опанували садівництво і виноградарство.

Численні археологічні матеріали свідчать про розвиток металообробки і гончарства. Посуд, зроблений ремісниками на гончарному крузі, витісняє ліпний. Виготовлені слов'янськими зброярами мечі, списи, щити, шоломи та інші види озброєння не поступалися візантійським. Слов'янське ювелірне мистецтво зазнало візантійського впливу й у техніці виготовлення, і в семантиці декору виробів.

У VII–VIII ст. на території Балканського півострова і Пелопоннесу утворилися цілі області, суцільно заселені слов'янами. На цих територіях формуються слов'янські військово-політичні союзи, які у візантійських творах отримали назву «славнії». Це свідчить, що слов'янські племена і племінні союзи мали вже досить чіткі кордони. Деякі з цих племінних об'єднань існували протягом кількох століть і у певні періоди своєї історії були незалежними від візантійської адміністрації. Лише наприкінці VIII ст. Візантія відновила свою владу над значною частиною Балканського півострова.

Унаслідок великого розселення слов'ян істотно змінився етнічний склад балканських земель. Здебільшого місцеві жителі на Балканському півострові, передусім фракійці й іллірійці, а також багато інших племен, які в різний час тут оселилися, були поступово слов'янізовані. Також у низці регіонів — у Греції, Албанії, Румунії — слов'яни розчинилися серед місцевого населення. Нащадками слов'ян, які розселилися на Балканському півострові, стали південнослов'янські народи.

Після зникнення з історичної арени на початку IX ст. держави аварів основним населенням Середньодунайського регіону стали слов'яни, які не були асимільовані і зберегли свою самобутність. Про це свідчать археологічні матеріали Чехії, Моравії і Словаччини, Нижньої Австрії та округа Балатон, басейнів Драви і Сави.

У 895 р. у Карпатській улоговині з'явилися угорці (мадяри). На початку X ст. вони заселили значні території у басейні Тиси і долину Середнього Дунаю. Опір місцевого, переважно розрізненого слов'янського населення, був швидко придушений. Відтоді починається історія Угорської держави.

Шлях на Віслу, Одер і далі, далі...

Празько-корчацьке населення Верхнього Подністров'я та Галичини в першій половині VI ст. розпочало рух на захід уздовж північних схилів Карпат, а також лівосторонніми притоками Західного Бугу. Невдовзі ці племена заселили верхів'я Вісли, межиріччя Сана й Західного Бугу, південну Сілезію. Північніше празько-корчацьких пам'яток на території Центральної й Північної-Західної Польщі до Вісли на сході в VI–VII ст. була поширена дзедзіцька культура. Ця культура є окремою групою ранньосередньовічних слов'янських старожитностей, яка, можливо, відповідає надвісленським венетам Йордана.

Процес формування дзедзіцької археологічної культури зумовлений взаємодією населення празько-корчацької культури з місцевим східногерманським населенням під час просування на північ. На думку дослідників, слов'яни чисельно домінували серед носіїв дзедзіцьких старожитностей від часу їх становлення.

Найбільш яскраво самобутність дзедзіцької культури виявляється в побудові будівництва та формах глиняного посуду. На поселеннях переважають наземні зрубні житла із досить великим заглибленням у долівці в центральній частині. Опалювалися вони вогнищами з одно- або двошаровою кам'яною кладкою.

Серед глиняного ліпного посуду дзедзіцької культури переважають низькі широкогорлі горщики, хоча є нечисленні видовжені, які нагадують празько-корчацькі. Значно більшою кількістю, ніж в інших слов'янських культурах, тут представлені миски.

Поховальні пам'ятки цієї культури не відомі. Імовірно, застосовувався обряд кремації, який погано фіксується або зовсім не фіксується археологічно (приміром, розсіювання решток кремації на поверхні ритуального майданчика).

Племена дзедзіцької культури просувалися на захід, у межиріччя Одеру й Ельби, у Мазовію та в Балтійське Помор'я. У другій половині VI — на початку VII ст. племена дзедзіцької культури підійшли до Жарновецького озера і гирла Вісли, де стали сусідами прусів.

У VII–VIII ст. на території Польщі формуються нові слов'янські племінні об'єднання — вісяни у верхів'ях Вісли, поляни у межиріччі середніх течій Одри і Варти, слензяни — по обох берегах Одри, південніше полян, лендзяни на правобережжі Вісли, між гирлами Сана і Вепжа, поморяни на узбережжі Балтійського моря. У VII ст. виникає Краків — племінний центр вісян. Племінним центром полян був град Гнезно, започаткований наприкінці VIII ст.

Від рубежу VI–VII ст. носії дзедзіцької культури почали розселятися в межиріччі Одеру та Ельби. У південно-західній частині регіону вони зіткнулися із міграційним потоком слов'ян — носіїв пам'яток празько-корчацької культури, які просувалися сюди з території Чехії. Взаємодія цих двох слов'янських угруповань протягом середини — другої половини VII ст. сформувала низку археологічних груп, що репрезентують північно-західне відгалуження слов'янства. Особливо велика кількість слов'янських могильників і поселень розташована по Ельбі та її притоку Заале.

На кордонах держави франків

Рухаючись на захід, слов'яни досягли рубежів ще однієї імперії (на той момент ще майбутньої — її проголосять у IX ст. і назовуть «Священною Римською»). У «Хроніці Фредегара» слов'яни вперше згадуються на Ельбі і Заале на початку VII ст., коли відбулося їхнє зіткнення з франками на кордоні в Тюрингії. Спочатку слов'яни фігурують як військові супротивники франків, які зупинили їхнє просування на схід і південний схід. Згодом слов'яни згадуються як рівноправні партнери франкських можновладців. Судячи з усього, близько рубежу VII–VIII ст. було встановлено кордон по Ельбі між Королівством франків і слов'янами.

Під час міграції відбулося перегрупування племен. Ця обставина, а також вплив германського населення створили умови для виникнення тут нових слов'янських угруповань. Таким чином на території сучасної Німеччини утворилися дві групи західних слов'ян — південно-західна (сербсько-лужичанська), пов'язана своїм походженням з населенням празько-корчацької культури, і північно-західна (полаби, поморяни), пов'язана з розселенням вихідців з ареалу дзедзіцької культури.

«Баварський Географ» IX ст. називає 12 союзів слов'янських племен, серед яких виділяються і дрібніші племена. Великі союзи слов'янських племен на той час були у ободритів (бодричів), велетів (лютичів), лужичан, сорбів (сорбичів).

Якщо колонізація Подунав'я і Балканського півострова відбувалася в умовах постійних військових сутичок із Візантійською імперією та аварами, то розселення слов'ян на Східноєвропейській рівнині відбувалося поступово і відносно спокійно. Хоч інформація про ці процеси в писемних джерелах відсутня, вони надійно зафіксовані археологічно. Ар-

хеологічні матеріали свідчать, що й ці напрямки не поступалися за потужністю південно-західному міграційному потоку.

Розселення слов'ян на північний схід істотно змінило племінні кордони. Утворився своєрідний симбіоз місцевого балтського і фінно-угорського населення і прийшлих слов'ян, що відображено в матеріальній культурі. Так сформувалися племінні об'єднання кривичів, ільменських словен, дреговичів, в'ятичів, радимичів. Слов'янський компонент на північних і північно-східних землях постійно нарощувався, відбувалася слов'янізація місцевого населення.

Велике розселення слов'ян у ранньому середньовіччі, що почалося передусім з території України, започаткувало поділ слов'ян на окремі етнічні групи, які заклали основи процесів формування сучасних слов'янських народів і держав.

Слов'яни і Русь, початок

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

На IX ст. слов'яни вже займали на теренах Європи великі території, де повним ходом йшов процес формування держав. «Славинії» згадувано вже візантійцями у VI ст., а у VII ст. ми бачимо вже державу на чолі з «королем Вендів» Само (так його величали у франкській хроніці). Далі настає черга князівств (Велика Моравія), герцогств (Хорутанія) тощо на чолі з колишніми вождями та уславленими в битвах полководцями. Згадані у зв'язку з походом Віщого Олега на Константинополь на початку X ст. «великі князі» теж очолювали відповідного рівня держави на землях, які невдовзі увійдуть до складу Русі із центром у стольному граді Києві. А тепер про те, як це все державотворення відбувалося.

Суспільство

У ті далекі часи стрижнем соціальної організації слов'янського суспільства була община, відома з писемних джерел під назвою «верв». Первинну ланку общини являла собою велика патріархальна сім'я з трьох і більше поколінь кровних родичів по батьківській лінії, що вели спільне господарство. Археологічними дослідженнями простежено стійку закономірність розташування жител та господарських споруд на території селищ другої половини I тис. н. е. Розкопані повною площею селища Рашків I, Рашків III, Кодин склалися з жител, в яких мешкала парна (мала) сім'я, розміщених окремими групами на певній віддалі одна від одної. Кожна з таких груп мала господарський майданчик спільного користування з ямами-погребами та спорудами виробничого характеру і була колективною садибою великої патріархальної сім'ї. Сукупність великих патріархальних сімей, що мешкали на території одного селища, складала общину-верв.

Слов'янські общини утворювали складні поселенські культури, що об'єднували від 3–5 до 8–10 селищ, відомі під назвою «гнізда поселень». Відстань між селищами у таких поселенських структурах не перевищує 5 км і, зазвичай, становить 0,5–2 км. Гнізда поселень мали достатньо складну структуру, до якої, крім селищ, входили також городища, святилища і могильники. Відстань між гніздами поселень не менше ніж 5–10 км, інколи до 30–40 км. Гніздо одночасних поселень разом з його ресурсною базою у вигляді землеробських угідь, пасовищ, лісів тощо займало площу до 70–80 кв. км та є археологічним відповідником племені.

Плем'я було самодостатнім соціальним організмом, що складався із сукупності етнічно споріднених общин. Етнічна спільність у ньому поєднувалася із соціально-політичною структурою на чолі з вождем. Така соціально-політична організація отримала назву «вождівство» або протодержава-чіфдом (від англ. *chief* — «вождь»).

Об'єднуючим ядром племені були общинні центри, роль яких відігравали городища. Вони посідають особливе місце серед звичайних селищ і відрізняються від останніх наяв-

ністю дерев'яно-земляних укріплень і топографічними умовами розташування, оскільки влаштовані з урахуванням захисних властивостей рельєфу.

Відомі також «гнізда» поселень, де городища не виявлені, а у деяких виявлено два городища, які належать до різних типів (городища-сховища, городища — адміністративно-господарські центри, городища-святилища). Наявність різних типів городищ, а також їхня відсутність у деяких гніздах поселень пояснюється різним рівнем розвитку вождівства.

Наприклад, у складі Ревнянського «гнізда» поселень IX ст. було два розташованих поряд городища. Одне з них (Ревне I) мало вільний від житлової забудови укріплений майдан, на якому виявлено довгі будинки громадського користування, могильник, спільне місце спалення небіжчиків та культовий майданчик. Друге городище (Ревне II), що розташовувалося неподалік, було забудоване житлами-напівземлянками, ремісничими майстернями та іншими господарськими спорудами.

Особливий інтерес викликають довгі будинки громадського користування — праобраз контин, відомих за писемними джерелами. Ці будинки-контини слугували сховищами общинних припасів і цінностей, були місцями народних зборів, релігійно-обрядових церемоній і спільних бенкетів-братчин. Археологічними дослідженнями встановлено їхні значні розміри (500 кв. м і більше). Усередині будинків, у їхній долівці виявлені тілопальні поховання (Ревне, Біла), що свідчать про здійснення тут релігійних обрядів, що пов'язані з культом предків. Тут же виявлено велику кількість ритуально розбитого посуду, який використовували під час громадських бенкетів-братчин. Поряд із довгими будинками (Добринівці) виявлені великі ями-погреби, в яких зберігалися общинні припаси.

Більш ранніми городищами, відомими з часів празької культури (Зимно), були городища, на укріпленому майдані яких не було звичних стаціонарних жител-напівземлянок, через що вони одержали назву городища-сховища. За оборонними стінами таких городищ у випадку зовнішньої небезпеки знаходило захист населення навколишніх селищ. Городища-сховища не обмежувалися лише військово-оборонними функціями. Вони були центрами громадського життя общини, про що свідчать виявлені тут вздовж оборонних стін довгі будинки громадського користування. Біля городищ-сховищ, в однакових із ними топографічних умовах, розташовані невеликі селища. За умов відсутності на городищах постійно проживаючого населення, мешканці таких селищ дбали про охорону цих общинних центрів і підтримували у належному стані оборонні споруди, що могло передбачати їхній певний щабель у ієрархії общини.

Вищого рівня були городища — адміністративно-господарські центри племен і племінних союзів із щільною забудовою укріпленого майдану житлами-напівземлянками, ремісничими майстернями й іншими спорудами господарського призначення. Очевидно, за оборонними стінами таких городищ мешкав вождь і його оточення, а також зосереджувалося ремісничє виробництво, що працювало на забезпечення потреб верхівки вождівства.

У VIII–IX ст. значно збільшується кількість городищ, формується їхня структура — укріплений «град», захищене валом передграддя і відкрите селище (підграддя). Городища-сховища і городища — адміністративно-господарські центри, маючи достатньо потужні дерев'яно-земляні фортифікації, виконували військово-оборонні функції.

Як на рівні общини, так і племені найвищим органом влади було віче — народні збори. Воно складалося з голів сімей і старших чоловіків. Віче вирішувало всі господарськомайнові, військові і політичні питання, а також було наділено судовою владою. Племінне віче могло розпоряджатися статусом і майном кожного члена племені, а також було розпорядником земель. Віче проводило межування між общинами і усередині общин — між родами і сім'ями. Віче обирало племінного вождя — князя.

Князі-вожді

Найважливішою функцією вождів була організація життя спільноти (виробництва, захисту території або воєнного походу) і централізований перерозподіл отриманого продукту будь-якого виду — і урожаю, і військових трофеїв.

Становище вождя та його родинного оточення визначалося не лише владними повноваженнями, але й привілеями у користуванні спільною власністю громади. Винятковість вождя підкреслювалася сакралізацією (обожнюванням) його особи. Вважалося, що сприяння вищих сил поширюється на його родичів та нащадків.

Князівська влада спиралася на дружину. В умовах воєнних дій у різних регіонах дружина стала різноплемінною, а фактично надплемінною.

Східнослов'янські племена об'єднувалися у союзи і утворювали складні вождівства, відомі з літописних повідомлень як племінні княжіння. Назва союзу племен могла відповідати назві племені, яке очолило весь союз. Найбільш знатний і впливовий з числа вождів перетворювався на верховного вождя/князя, який реалізовував свої повноваження через вождів племен.

Вождівства у слов'ян, як і у інших народів, пройшли тривалий шлях розвитку від ранніх простих форм до більш складних. Вони виникали, розвивалися і через різні обставини розпадалися. На їхньому місці виникали нові, перш ніж слов'янське суспільство досягло рівня державності.

Між Дніпром, Прип'яттю і Дністром у VII ст. існував племінний союз дулібів. Про них згадує літописець, розповідаючи про напади на них аварів за часів візантійського імператора Іраклія (610–641). Про напади аварів на дулібські землі згадують і інші джерела, зокрема «Хроніка Фредегара» (VII ст.). Дуліби мешкали на Західному Бузі, тобто на території Західної Волині і Верхнього Подністров'я, яка окреслюється топонімами, похідними від назви «дуліби». Літопис повідомляє, що пізніше на цій території проживали бужани, а потім волиняни. Таким чином, зафіксовано своєрідну трансформацію одного і того самого племінного об'єднання — дуліби — бужани — волиняни, археологічним відповідником якого є пам'ятки кінцевого етапу празько-корчацької та раннього етапу райковецької культури, розташовані в цих областях. Можливо, адміністративним і політичним центром цього об'єднання було Зимнівське городище.

Остання четверть I тис. н. е. є періодом визрівання передумов утворення Київської держави і часом розквіту «племінних княжінь» — союзів племен.

У недатованій частині літопису «Повість минулих літ» подано перелік східнослов'янських племінних угруповань із орієнтирами їхнього місцезнаходження: «...Ті ж слов'яни, прийшовши, сіли по Дніпру і назвалися полянами, а інші — деревлянами, бо осіли в лісах; а другі сіли межі Прип'яттю і Двіною і називалися дреговичами; а інші сіли по Двіні і називалися полочанами — од річки, яка впадає у Двіну і має назву Полота; од сеї річки вони прозвалися полочанами. Слов'яни ж, що сіли довкола озера Ільменя, прозвалися своїм іменем — словенами: і зробили вони город, і назвали його Новгородом. А другі ж сіли на Десні, і по Сейму, і по Сулі і називалися сіверянами» (Літопис руський, 1989).

Далі зазначаються кривичі у верхів'ях Волги, Двіни і Дніпра, на схід від Дніпра у басейні Сожу мешкали радимичі, а ще далі, у басейні Оки — в'ятичі. Південними сусідами полян у Подніпров'ї названі уличі, які пізніше переселилися на Південний Буг. Межиріччя Дністра і Пруту — територія тиверців. Великим племінним союзом були хорвати. Їхні землі були у Подністров'ї, Прикарпатті і Закарпатті.

Традиційно з літописними «племенами» пов'язуються культури східних слов'ян останньої чверті I тис. н. е. Вважається, що носіями волинцевської і роменської культур були північно-східні східнослов'янські угруповання — сіверяни. Територія літописних княжінь, полян, древлян, уличів, тиверців, волинян і хорватів, що розміщувалися між Дніпром і Карпатами, збігається з ареалом поширення пам'яток райковецької культури. Аналіз усіх категорій пам'яток (городища, селища, могильники) і речового комплексу, попри незначні регіональні особливості, свідчить про монолітність культури та майже однаковий рівень соціально-економічного розвитку населення. Літописні княжіння між Дніпром і Карпатами виступали цілісним етнічним масивом, що утруднює визначення локальних особливостей, які дозволили б розмежувати території правобережних племінних княжінь.

Подаючи опис східних слов'ян, літописець Нестор зазначає, що вони мали свої окремі княжіння — рід братів Кия, Щека і Хорива почав княжити у полян, а в древлян було княжіння своє, у дреговичів своє, а у словен — своє в Новгороді.

Княжіння мали централізовану багатоступеневу організацію управління. Вони склалися з окремих племен на чолі з князями. Верховна влада у княжінні належала князю князів — світлому князю, який був сюзереном племінних князів і здійснював свої повноваження шляхом полюддя — щорічного об'їзду союзних племен. Полюддя являло собою інструмент здійснення князем своїх владних повноважень. Під час полюддя князь здійснював декілька функцій — політичну (демонстрував міць князівської влади і непорушність своїх володінь), економічну («кормління», «гостіння» і збір данини з підлеглого населення), судову (вершив суд, припиняв конфлікти між общинами і племенами) і сакральну (забезпечував магічними діями та ритуальними жертвоприношеннями прихильність богів до своїх підлеглих).

Полюддя у східнослов'янських землях засвідчене арабським географом Ібн-Русте (IX початок — X ст.). Він повідомляв, що під час щорічного об'їзду «цар» брав по одній сукні від дочки або сина. Якщо ж немає ні сина, ні дочки, то по одній із суконь жінки або рабині. Цей різновид данини може відповідати певній кількості хутра, необхідного для виготовлення одягу, або означає подарунок, підношення.

Відомості про східнослов'янське полюддя містяться у творі Константина Багрянородного «Про управління імперією» (середина X ст.). Зокрема зазначається, що полюддя, яке називається «кружлянням», відбувалося з листопада по квітень, і разом з князем у ньому брала участь дружина.

«Кружляння» або круговий об'їзд підвладних племен русами передбачав зупинки і тимчасове перебування — «гостіння» учасників полюддя у певних визначених місцях — станах (становищах). Такими, очевидно, виступали городища — центри племен, центри гнізд поселень.

Для прийому значної кількості гостей становище повинно було мати печі для випічки хліба, жорна, кузню тощо. З цього приводу показовими є виявлені на городищах жорнові камені, ремісничі майстерні з вогнищами і кам'яними робочими майданчиками, а на городищі Ревне I досліджена велика господарська будівля, в якій виявлено дев'ять розташованих в ряд нішоподібних печей, що призначалися для випічки хліба. Можливо, місця «гостіння» були зародками погостів, які були необхідними на всіх територіях, а їхні функції могли виконувати старі племінні центри різного ступеня значимості.

Утримання князя та його свити («гостіння»), доставка («повоз») зібраної данини до станів та її перерозподіл складали економічні функції полюддя. До них слід віднести також торгівлю, оскільки значну частину зібраних під час полюддя виробів використовували саме у торгівлі.

Економічні функції були вагомими, але не єдиними у полюдді, яке являло собою поліфункціональний комплекс.

Щорічним об'їздом на чолі озброєного супроводу — дружини, князь зміцнював свій авторитет і вірність підданих, а отже, свою владу в цілому на підвладних землях племінного княжіння. Навіть в умовах існування держави, що відзначалася значно вищим рівнем організації системи управління і васальною залежністю місцевої верхівки від глави держави, останній постійно об'їжджав свої володіння для демонстрації сили своєї влади, щоб утримати державу в руках, треба було безперестанно роз'їжджати по ній у всіх напрямках.

Особа князя язичницької доби мала характер сакрального Символу, який втілював у собі космічний порядок і благодать підвладного йому люду, що надавало полюддю ритуальної, магічної, релігійної значимості.

Полюддя відбувалося у вигляді ритуального переміщення по колу — рух «посолонь» — по ходу сонця або «кружляння», і мало на меті освоєння певної просторової ділянки, перетворення її на «свою», обжиту, відмежовану від ворожих сил, від «нечистої сили». За умов тогочасної архаїчної уяви про періодичне формування нового простору і нового часу, щорічні кругові переміщення символізували набуття заново, або підтвердження прав князя на підвладні йому землі.

Під час полюддя князь здійснював жертвоприношення язичницьким богам на городищах-святилищах — значних культових центрах. Прикладом такого культового центру слугує відоме Ржавинське городище-святилище, що складалося із сакральної частини, де стояв ідол, і громадської з довгими будинками — континами. Очевидно, на сакральній частині князь реалізовував свої жрецькі функції, здійснюючи жертвопринесення язичницьким богам. Після здійснення обрядів, князь з оточенням, жерці та місцеві мешканці бенкетували і розважалися у континах.

Духовному і соціальному зближенню князя з підлеглими, очевидно, сприяла також його ймовірна участь у обрядах, пов'язаних із шануванням культу предків. Такі ритуали могли проходити на могильниках, а також у довгих будинках на городищах, у долівках яких виявлені поховання, що, з огляду на їхнє місцезнаходження, можливо належали знатним предкам місцевої громади. Своєю участю у різноманітних культових церемоніях князь передавав землі, яку відвідував, а також її населенню частку своєї сакральної благодаті. Приїзд князя був бажаним, оскільки магічно впливав на прихильне ставлення богів до його народу, а його неприбуття в призначене місце полюддя вважалося поганою прикметою і могло негативно позначитися на важливих сторонах життя населення, зокрема врожайності нив і поголів'ї худоби.

Важливу складову полюддя становила судова функція. Ібн Русте повідомляв, якщо спіймає цар у країні своїй злодія, то або наказує його задушити, або віддає під нагляд одного з правителів на окраїнах своїх володінь. Проте більш значущим мало князівське правосуддя щодо залагодження постійних конфліктів між общинами і окремими племенами, що збільшувало престиж і зміцнювало владу правителя на місцях. Таким чином, полюддя являло собою багатофункціональний інструмент здійснення князем своїх владних повноважень. Під час полюддя князь збирав данину з підлеглого населення, щорічними об'їздами демонстрував міць князівської влади і непорушність своїх володінь, ритуальними жертвопринесеннями й іншими магічними діями забезпечував прихильність богів до своїх підлеглих, вершив суд, залагоджував різного роду конфлікти між общинами і племенами тощо.

Писемні та археологічні джерела засвідчують високий рівень соціально-економічного розвитку «літописних княжінь» східних слов'ян до появи русів. У середовищі цих про-

тодержавних утворень визрівали умови переходу до державного устрою. Зокрема, була сформована система князівської влади. Інструментом реалізації владних повноважень князя було описане вище полюддя, що виконувало політичну, економічну, судову та сакральну функції.

Державотворчі процеси ініціювала та очолювала племінна верхівка полянського князіння, що зосереджувалася в Києві, який на той час став значним культурно-економічним і політичним центром.

На заваді процесу державотворення у східних слов'ян стала військова активність Хозарського каганату. Сусідство зі Степом завжди було важливим фактором у історичному розвитку слов'ян півдня Східної Європи. Від кінця VII ст. у степовій зоні Південно-Східної Європи безроздільно панували хозари. Хозарський каганат став одним з найбільших ранньосередньовічних політичних об'єднань східноєвропейського регіону. Ця держава проіснувала з VII до другої половини X ст., отож тривалі стосунки з нею відігравали значну роль у житті сусідніх народів, зокрема й у східних слов'ян. Другу чверть — середину VIII ст. слід, імовірно, вважати часом накладання хозарської данини на полян та, якщо не на усі лівобережні племінні князіння, то, щонайменше, на сіверян. Принаймні, знаходження на Лівобережжі і Правобережжі Дніпра матеріалів салтово-маяцької культури (з якою пов'язують західну частину каганату, населену булгарами та аланами) це засвідчує досить наочно.

У другій половині IX ст. ситуація ускладнилася. Прибульці з півночі, варязькі дружини Рюрика починають активні дії з метою захоплення дніпровського торгового шляху. У Київ заходять варязькі дружини Аскольда і Діра, а згодом Віщого Олега з малолітнім Ігорем, сином Рюрика. Варязькі князі з допомогою полян, які бажали звільнитися від хозарської данини, долають опір хозарів і переносять центр тяжіння своїх політичних устремлінь на Дніпро. Після *вокняжіння* Олега 882 р. розпочалося об'єднання східнослов'янських земель навколо Києва, формування нової держави, «будівельним матеріалом» для якої стали «племінні князіння», включені до неї мечами русів та їх підданих упродовж наступного X ст.

Становлення і розвиток племінних князінь заклали економічні, соціальні та політичні підвалини східнослов'янської держави, що остаточно сформувалася внаслідок їхнього об'єднання навколо Києва. Поява варягів-русів на східнослов'янських теренах прискорила державотворчі процеси. Привнесена ними назва «Русь» у наступному столітті поступово утвердилась як етнізм і як назва новоствореної землі-держави із центром на Дніпрі. Ця назва поступово поширювалася на всі племінні об'єднання, включені до неї силою зброї.

Оплот імперії. Таврика

Фема Херсон

Андрій Домановський

Перехід від античності до середньовіччя відбувся на сході колишньої цілісної Римської імперії значно менш помітно, ніж на її заході. На відміну від італійського Риму, не зазнав руйнувань від рук «варварів» заснований на початку IV ст. Константином I Великим (306–337) на місці колишнього Візантія Константинополь, збереглася імператорська влада й імперська державність. Упродовж IV–VI ст. пізньоантична Східна Римська імперія поволі еволюціонувала, перетворюючись на середньовічну державу. Поступово, витісняючи язичництво на світоглядному, побутовому, законодавчому рівнях утверджувалося християнство, змінювалися економічні, ментальні, соціокультурні підвалини колишнього східноримського світу. Зміни відбувалися непомітно, помалу й неквапно, тяглість і спадкоємність на Сході колишнього римського світу виявилася суттєво важливішою, ніж розрив, притаманний Заходу. Однак, зрештою, на основі синтезу трьох первнів — давньогрецької культури, римської державності імперського типу та християнства — постала нова держава, яку нині прийнято називати Візантійською імперією, або Візантією.

Назва держави «Візантія» — штучна, вона походить від давньої назви міста Візантія, на місці якого було засновано Константинополь, і послідовно використовувати її для позначення східного уламку єдиної колись Римської імперії почали вже аж у XVI–XVIII ст., прагнучи підкреслити відмінність стародавньої язичницької Римської імперії із центром власне у Римі від середньовічної християнської держави з новою столицею Константинополем. Самі ж імперські підданці візантійцями себе не називали, продовжували послідовно іменуватися римлянами, або ж, з огляду на панування у східній частині імперії грецької мови, по-грецьки «ромеями». Свою ж державу вони називали Римською або Ромейською імперією. Ромей-римляни, або ж більш звичні для нас умовні візантійці, не можуть вважатися окремим народом, це, імовірно, усвідомлене політичне визначення визнання громадянства імперії і приналежності до певної богообраної історико-культурної спільноти. Ромеями вважали і називали себе не лише греки, а й сирійці, вірмени, араби, фракійці, іллірійці, слов'яни та представники багатьох інших етносів, які говорили багатьма різними мовами, мали відмінну культуру й світогляд. Об'єднували їх, насамперед, два визначальні чинники — християнська релігія і лояльність до імперії, а від початку VII ст., після витіснення з діловодства латини, почасти також грецька мова як засіб загальнодержавного спілкування.

Ще менш помітним, ніж злам античності та середньовіччя у центральних землях Ромейської імперії, став перехід від античності до середньовіччя на околицях колишньої античної цивілізації, де континуїтет явно переважав над дисконтинуїтетом у тих центрах, що спромоглися вистояти за бурхливої доби Великого переселення народів IV–VII ст. Однією з таких периферійних околиць колишнього *Pax Romana* було Північне Причорномор'я і приналежний до нього географічно Кримський півострів.

Звичайно, варварські навали не оминули і цей віддалений закуток античної ойкумени. Уже наприкінці 50-х — у середині 60-х рр. III ст. готи захопили і зруйнували Тіру, з якої незадовго перед цим було виведено римський гарнізон. Приблизно у той же час під ударами північнопричорноморських «варварів» загинула пізньоантична Ольвія, поселення на берегах Бузького лиману, та інші материкові центри Північного Причорномор'я. Краще складалася доля античних міст Кримського півострова. Зберіг свої позиції Херсонес, який наприкінці III — у середині IV ст. контролював значну частину Південно-Західної Таврики. Місту вдалося щасливо пережити часи гуннської навали, яка прокотилася причорноморськими степами, витіснивши у гори Криму готів та аланів. Поступово посилювалася реальна військово-політична залежність Херсонеса від Східно-Римської імперії, яка з часом дедалі послідовніше утверджувала свій вплив у регіоні.

Інакше складалася доля Боспору (античний Пантікапей, сучасна Керч) та сусідніх містечок, які, попри варварську загрозу з боку готів упродовж другої половини — кінця III ст., а потім гуннів наприкінці IV ст., спромоглися зберегти власну державність у формі Боспорського царства. Приблизно від середини V ст. воно потрапило під протекторат військово-політичної верхівки гуннів, перетворившись на конгломерат окремих територіально-господарських регіонів, суто номінально об'єднаних у межах однієї держави. На відміну від Херсонеса, зв'язки Боспору з Візантією були суттєво менш інтенсивними, внаслідок чого залежність від імперії встановлювалася тут значно довше. Натомість у регіоні суттєво зросло значення представників соціальної верхівки сусідніх варварських племен, які становили великий відсоток населення Боспору.

Лише у VI ст., за правління імператора Юстиніана I Великого (527–565) Боспор остаточно потрапляє в залежність від Візантійської імперії, причому відбулося це завдяки і у зв'язку із поступовим проникненням і утвердженням у регіоні християнства. За свідченнями візантійських джерел, володар боспорських гуннів Горд (або Грод) під впливом місцевих проповідників навернувся до християнства і прибув для хрещення до Константинополя, де хрещеним батьком неофіта став сам василевс Юстиніан I. Після повернення новонавернений правитель розпочав наvertати до християнства підданців і нищити місцеві поганські святині. При цьому він спирався на загони візантійського війська, що супроводжували його після повернення з Константинополя. Язичницька гуннська знать і жерці, однаково невдоволені як знищенням рідних святинь та релігії, так і засиллям візантійських вояків, які сприймалися як справжні окупанти, підготували заколот, унаслідок якого Горда було вбито, а візантійські гарнізони знищено. Відплата з боку Юстиніана не забарилася — невдовзі на Боспор прибула каральна експедиція імперії, гунни змушені були втікати, а саме місто остаточно увійшло до складу Візантії. Відбулося це приблизно між 527 і 534 рр.

Поступово утверджувалося християнство й у Херсонесі та його околицях, не лише серед ромеїв, а й серед сусідніх варварських народів. Перші достовірні свідчення про проникнення нової релігії до цього кримського міста описують події, датовані кінцем III ст. Згідно з «Життями св. єпископів Херонських» 299 р. Єрусалимський єпископ Єрмон скерував до Херсона для проповіді там християнства єпископа Василя. Язичники зчинили запеклий спротив, і, попри певні успіхи навернення неофітів, місія завершилася невдачею — погани вбили проповідника. Така ж сумна доля спіткала й наступних надісланих єрусалимським патріархом місіонерів — Євгенія, Агафодора та Єлпидія.

Нарешті, навчений гірким досвідом попередників і власними поневіряннями, черговий християнський проповідник Еферій зрозумів, що добре слово і солдатський меч спроможні переконати затятих поган значно краще, ніж саме лишень добре слово, і від-

був до Константинополя зі скаргою на херсонеситів, які пригноблюють християн. У відповідь на це, за свідченнями все тих же «Житій херсонеських єпископів», 325 р. імператор Константин I Великий відрядив до Херсонеса чергового єпископа Капітона, надавши йому супровід із 500 вояків. Капітону таки вдалося повернути до християнства херсонеситів, яких, поза будь-яким сумнівом, переконали не стільки засвідчені «Життями» немовби вчинені єпископом чудеса, скільки надана імперією потужна військова підтримка. Попри легендарність свідчень «Житій», за ними, на думку сучасних дослідників, приховані реальні історичні події, датовані, щоправда, не першою чи другою, а радше, останньою чвертю IV ст. Християнізація Херсонеса значно посилила його включення до візантійського світу, і до VI ст. місто остаточно перетворилося на головний візантійський форпост Таврики.

За правління Юстиніана I Великого Візантійська імперія остаточно закріпилася не лише на Боспорі та у Херсоні (так скорочено почали називати античний Херсонес), але й уздовж усього південного узбережжя Кримського півострова, контролюючи каботажне плавання між двома названими містами. З цією метою було споруджено фортеці Алушта (сучасна Алушта) і в Горзубитах (сучасний Гурзуф). Для захисту південного узбережжя і так званої країни Дорі, заселеної союзними імперії готами, від північних «варварів», за Юстиніана споруджуються так звані «довгі стіни». Ці укріплення, найімовірніше, перекривали найбільш загрожені ущелини Південно-Західної Таврики.

Після смерті Юстиніана Візантію охопила глибока криза, яка позначилася й на Кримському півострові. Фінансово-економічні проблеми було посилено вторгненням тюрків, які 576 р. зруйнували Боспор, а 581 р. спустошили околиці Херсона, не спромігшись, щоправда, захопити саме місто. Лише внутрішня криза нестійкого за своєю державною структурою кочового Тюркського ханату, спричинена смертю кагана Арісілі й подальшою боротьбою за владу, порятувала тоді візантійський Крим від подальшого спустошення, а можливо, й підкорення тюрками. Утім із подій другої половини 70-х — початку 80-х рр. VI ст. візантійці зробили належні висновки, приділивши значну увагу зміцненню обороноздатності регіону. Особливо активне будівництво укріплень у гірській частині півострова відбулося за правління імператора Маврикія (582–602), коли було споруджено або суттєво добудовано фортеці Мангупа, Ескі-Кермен і Чуфут-Кале, а також кастри Каламіти, Бакли, Тепе-Кермена.

Ще глибшою і значно довшою стала криза, що охопила Візантійську імперію від початку — першої третини VII ст. Спричинена вторгненням слов'ян на Балканський півострів і масштабними арабськими завоюваннями, що почалися з утвердженням і поширенням ісламу, ця криза призвела до суттєвого занепаду візантійської економіки, демографічного спаду, колосальних територіальних втрат. Майже два століття, від середини VII до середини IX ст., традиційно позначаються в історіографії як «темні віки» візантійської історії. Не оминула ця криза також і кримські володіння Візантії. Джерела засвідчують натуралізацію господарства, занепад торгівлі, посуровішання побуту місцевих ромеїв. Засланий 655 р. до Херсона римський Папа Мартін I навів у своїх листах яскраві описи суворого побуту і норову херсонитів, голоду й нужденності, що панували в їхньому місті. За усієї суб'єктивності свідчень старого і хворого засланця, за свідченнями його листів проступає справді малопривітна картина життя городян у важких умовах занепаду торгівлі, послаблення підтримки з боку імперського центру і, нарешті, потенційно ворожого варварського оточення.

Останнє було у наведеному переліку чи не найважливішим, причому до вже відомих «варварів» із другої половини — останньої чверті VII ст. у Криму додалися новоприбулі — хозари. Поступово вони встановили контроль не лише над степовою частиною

півострова, але й проникли у традиційно приналежні Візантії міські центри — Боспор і Херсон. Принаймні, джерела засвідчують існування наприкінці VII — на початку VIII ст. у цих містах, а також у Фанагорії, певних посадових осіб — тудунів — які діяли від імені хазарського кагана. «Хронографія» Феофана і «Бревіарій» патріарха Никифора зберегли яскравий опис зі згадками цих осіб, пов'язаний з історією жорстокого і мстивого візантійського імператора Юстиніана II Ринотмета (Безносого) (685–695, 705–711 рр.). Засланий після позбавлення 695 року влади до Херсона, колишній правитель вичікував на можливість повернути собі трон і почав здійснювати задум після повалення у Константинополі імператора Леонтія (695–698 рр.). З цією метою засланець втік із міста до хозарів, де одружився із сестрою кагана і зрештою, попри подальший розрив з каганом та інші складнощі, спромігся повернути собі владу в Константинополі і жорстоко помститися херсонитам за вчинену проти нього змову.

Зі згаданих свідчень писемних джерел неможливо однозначно визначити, як саме юридично були оформлені відносини Хазарського каганату і Візантійської імперії у Тавриці й ким саме були згадані посадовці, які діяли від імені кагана у містах Криму. Чи перебували Херсонес і Боспор у повній залежності від каганату, чи ж вони були підвладні Візантії, а згадані хазарські чиновники були кимось на кшталт голів дипломатичних представництв, консулів у візантійських міських центрах. Або навіть можна говорити про оригінальну систему двовладдя, кондомініуму, коли Таврика перебувала в одночасному подвійному підпорядкуванні як Візантійській імперії, так і Хозарському каганатові. Хоч як би там було, така хитка система не могла підтримувати рівновагу між інтересами двох держав у регіоні довше кількох десятиліть чи навіть менше — кільканадцяти років. Якби вона існувала довше, то, швидше за все, її було б закріплено у певних угодах, згадки про які мали б зберегтися в якихось із візантійських джерел. Натомість, наприклад, хозарський тудун з'явився у Херсоні після 705 р., він згадується у джерелах під 711–712 рр., і більше ні до, ані після цього у жодному з джерел не зафіксований. Втім слід згадати, що стосунки Візантійської імперії та Хозарського каганату в середині VIII ст. були союзницькими, з огляду на спільну для обох держав арабську загрозу, і зовсім не випадково імператор Лев III (717–741) одружив свого сина, Константина V, з донькою хозарського кагана.

У будь-якому разі, впродовж середини — другої половини VIII ст. відбувається поступове залюднення Таврики хазарами та залежними від них народами. Саме тоді прибульці засновують на вільних землях Криму, переважно на території Керченського півострова, близько 250 поселень. Найімовірніше, процес переселення і заснування поселень відбувався за певної взаємодії з представниками влади Візантійської імперії, чим може пояснюватися висока концентрація переселенців на Боспорі і їхня незначна кількість у Південно-Східному, Центральному та Південно-Західному Криму. Можна припускати, що Керченський півострів був першочерговою зоною розселення хазар з огляду на кілька причин, серед яких основними були близькість до регіону попереднього проживання переселенців і отриманий від Візантії дозвіл замешкати на незаселених землях саме цього регіону. Загалом можна говорити, що в Криму впродовж середини — третьої чверті VIII ст. склалася ситуація союзницької взаємодії Візантії з хозарами, коли міські центри півострова залишалися під владою імперії, а сільська округа між ними була заселена різноплеменним варварським населенням. Це населення, можливо, номінально мало бути підконтрольним Хозарському каганату, однак реально суттєво більшою мірою залежало у своєму повсякденному житті від найближчих візантійських міських центрів чи укріплень з військовими гарнізонами, що виступали дієвими осередками місцевої влади.

Зміна моделі стосунків між Візантією і Хозарією відбулася наприкінці 70-х — на початку 80-х рр. VIII ст., коли хозари захопили Дорос, розташовану на Мангупі головну фортецю номінально підконтрольної імперії кримської Готії, і розмістили там збройний загін. У відповідь приблизно 784–785 рр. місцеві мешканці, очолювані єпископом Іоанном Готським, кіром Готії та іншими представниками місцевої влади, підняли повстання проти загарбників, вигнали хазар із Доросу і заволоділи так званими Клісурами, під якими, найімовірніше, слід розуміти систему укріплень «довгих стін», які перекривали гірські проходи ще з часів Юстиніана I. Повстання, утім, зазнало поразки: коли місцеві мешканці одного з поселень видали єпископа Іоанна хазарам, кір Готії та підвладні йому чиновники перекинулися на бік кагана і були ним помилувані. Самого ж повсталого єпископа Іоанна Готського було ув'язнено у фульській в'язниці, звідки він невдовзі втік до малоазійської Амастриди.

Як бачимо, події завершилися перемогою хазар, які запанували над частиною Готії, загніздивши військовий гарнізон на Мангупі, а також, ймовірно, зайнявши Каламіту та Ескі-Кермен, не кажучи вже про навколишні сільські поселення. Таким чином, Хозарський каганат утвердив свою владу в тих регіонах півострова, які раніше були для нього переважно недосяжними. Колишня хитка рівновага візантійсько-хозарських відносин була порушена, однак і надовго встановити свою владу на території Південно-Західного Криму хазарам не вдалося. Щонайбільше через 15–20 років каганат втратив контроль над Готією, а згодом і над усією Таврикою.

Посилення імперської присутності у регіоні, здійснене у відповідь на хозарські претензії, призвело зрештою до масштабних перетворень, внаслідок яких на середину IX ст. у Криму було створено візантійську адміністративно-територіальну одиницю — фему Кліматів. Здійснити ці перетворення без спротиву з боку хозарів візантійцям вдалося, ймовірно, завдяки угорській навалі, яка у середині 830-х рр. відрізала каганат від Таврики. Це означало нове утвердження візантійської влади не лише над Херсоном, який став центром феми, але також над Готією і, ймовірно, над Боспором. На чолі новоутвореної наприкінці 830-х рр. адміністративно-територіальної одиниці було поставлено Петрона Каматира, надісланого з Константинополя воєначальника. Невдовзі ця імперська область була перейменована за назвою свого центрального міста на фему Херсон.

Утім дуже скоро одноосібне панування Візантії у Криму вкотре поставили під сумнів новоприбулі вороги — мадяри, які загрожували кримським володінням імперії до 880-х рр., доки самі не були витіснені печенігами. Саме на часи появи на півострові угорців припадає знаменита місія Константина (Кирила) Філософа до Хозарії з метою навернути хазар до християнства. Джерела зберегли яскраві свідчення про перебування місіонера у Херсоні, що був останнім візантійським містом на шляху до хозарських володінь. Зокрема, під час перебування у місті Константин організував пошук і перенесення до міського собору мощей папи Климента.

З кінця IX — початку X ст. починається нова доба в історії Кримського півострова, пов'язана з пануванням у північнопричорноморських степах печенігів і виходом на історичну арену Русі, що зробила в цей час Київ головним осередком свого панування на східнослов'янських землях. Налагодивши систему полюддя і подальшого збуту зібраної данини з продукції лісових промислів (передусім хутра, мед, віск) і рабів на південь до Візантії шляхом «з варяг у греки» з метою придбання натомість товарів престижного вжитку, Русь зав'язує торговельні контакти не лише зі столицею Візантії Константинополем, але і з кримськими містами імперії, передусім Херсоном. Підтримували торговельні

стосунки з візантійцями у Криму й печеніги, які продавали тут продукти кочового скотарства — коней, корів, овець, шкіри, сири, м'ясо тощо.

Упродовж X ст. візантійські володіння в Криму щонайменше двічі зазнали масштабних вторгнень ворогів. Уперше це сталося за правління імператора Романа I Лакапіна (920–944), який підбурих Русь до нападу на підвладну на той час хозарам Тмутаракань (С-м-к-рай). У відповідь хозарський полководець на ім'я Песах напав на кримські землі Візантії, зруйнувавши три ромейські міста і численні селища. Захопити Херсон Песаху, судячи з усього, не вдалося, та й закріпитися у Тавриці хозари вже не змогли — міне трохи більше двох десятиліть, і переможні походи війська князя Святослава у другій половині 960-х рр. покладуть кінець існуванню могутньої колись степової держави — Хозарського каганату.

Вдруге візантійський Крим зазнав масштабного нападу 988 року, коли відбувся знаменитий і добре відомий Корсунський похід князя Володимира, також спричинений недалекоглядною політикою візантійського імператора Василя II Болгаробойці (976–1025). Херсон не був надто поруйнований під час руської облоги і захоплення, однак з міста було вивезено до Києва чимало трофеїв, передусім коштовностей, книг і речей церковного вжитку, необхідних для хрещення Русі. Приблизно з цього ж часу можна говорити про перші спроби закріплення Русі в Криму, принаймні у його східній частині, де з кінця X ст. з'являється Тмутараканське князівство, основні володіння якого, щоправда, розташовувалися на азійському боці Боспору Кіммерійського.

Відповіддю на посилення руської присутності в регіоні, ймовірно, стало створення Боспорської феми. Певний час існували також феми із центром у Сугдеї і турма Готії, доки, зрештою, між 1059 і 1066 рр. усі візантійські володіння у Криму було зібрано під владою катепана. Централізацію влади було спричинено, вочевидь, зростання зовнішньої загрози. Дійсно, приблизно у цей же час, у середині XI ст., степи Північного Причорномор'я залюднюють половці, яких джерела називають також кипчаками або куманами, й увесь степовий Крим стає частиною великого половецького степу — Дешті-Кипчак. Упродовж XII ст. половецька присутність у Криму посилюється, натомість візантійська послаблюється. У регіоні суттєво зменшується значення Херсона, натомість зростає роль Судака як важливого торговельного центру, який арабські письменники називають містом кипчаків, тобто половців. Через Судак, за свідченнями джерел, відбувалася активна торгівля хутрами і рабами.

Після падіння 1204 р. під ударами хрестоносців Четвертого хрестового походу столиці Візантійської імперії Константинополя візантійські володіння у Криму перейшли до одного з уламків ромейської держави — Трапезундської імперії. Ймовірно, саме трапезундські імператори, які гордо називали себе володарями «Замор'я», тобто кримських земель, контролювали в цей час Херсон і, можливо, окремі фортеці гірського Криму.

На цей же час припадає також проникнення у Крим венеціанців, які здобули за підсумками Четвертого хрестового походу монополне право колонізації і торгівлі у Північному Причорномор'ї. Невдовзі спритні громадяни Республіки св. Марка заснували у Тавриці кілька торговельних колоній, найважливішою з яких стала Солдайя (візантійська Сугдея, Сурож руських літописів, сучасний Судак). Успіхи венеціанців заздрісно споглядали їхні головні торговельні конкуренти генуезці, які виявилися позбавленими можливості експлуатувати такий ласий і вигідний торговельний шлях. Утім невдовзі громадянам Республіки св. Георгія випав шанс відібрати у венеціанців кримські володіння, і вони ним блискуче скористалися.

У березні 1261 р. між генуезцями і Михаїлом Палеологом, імператором Нікейської імперії, було укладено договір, який проголошував вічний мир між Генуєю та Візантією,

а у випадку повернення під владу візантійців Константинополя надавав генуезцям виняткові права на торгівлю у басейні Чорного моря. Тоді здавалося, що шанси на відвоювання візантійської столиці примарні, однак історичний випадок вирішив долю на користь нікейського імператора, і вже у липні того таки 1261 р. Константинополь, немов перезрілий плід, упав до його рук. Тепер карт-бланш на освоєння чорноморських торговельних шляхів і заснування колоній у Криму опинився у генуезців. Додатковим фактором, що сприяв посиленню активності громадян Республіки св. Георгія у Північному Причорномор'ї, стало утвердження у степах регіону, зокрема й у степовій зоні Кримського півострова, нової політичної сили — розлогої Монгольської держави, що розкинула крила свого володарювання над усім Великим Євразійським степом.

Втім швидко утвердитися в Криму генуезцям не вдалося. Візантійці, які швидко оговталися і зрозуміли, що наявний договір ставить їх у залежність від Генуї, вже 1265 р. надали право на торгівлю у Чорному морі також і венеціанцям. Розпочалося тривале співіснування і боротьба двох італійських республік на чорноморських торговельних шляхах, яка точилася з перемінним успіхом аж до 50-х — 60-х рр. XIV ст. При цьому головним центром венеційських володінь у Криму залишалася Солдайя, а генуезьких стала Каффа (сучасна Феодосія), у якій вони облаштувалися з дозволу місцевих золотоординських володарів із 1266 р.

Чорноморська торгівля була неймовірно прибутковою і вигідною для обох італійських республік, бо саме Кримський півострів вдало сполучав Схід і Захід, сухопутні караванні шляхи з морськими корабельними курсами. Крим опинився на перетині двох світів — економік і сповна користав зі свого вдалого географічного положення. Європа постачала на його ринки вино, сукна, масло, Азія — коштовності, дорогоцінні камені, пахощі, прянощі, прилегле Північне Причорномор'я — місцеву продукцію — хутра, шкіри, мед, віск, сіль, зерно, рибу тощо. Важливу роль відігравала також работоргівля.

У 1296 р. венеціанський флот захопив Каффу і частину кораблів генуезців, однак уже наступного року Генуї вдалося повернути собі контроль над містом. Зрештою між республіками було 1299 р. підписано «вічний мир», однак переважні права на колонізацію Північного Причорномор'я були при цьому вже у руках генуезців. Поступово вони витіснили з Криму венеціанців. 1357 р. генуезці захопили Чембало (сучасна Балаклава), а 1365 р. відібрали у Венеції Солдайю, а також заснували нову колонію Воспоро, або Черкію (сучасна Керч). Солдайя з прилеглою до неї сільськогосподарською округою і поселеннями утворила Солдайське консульство. Головним же центром генуезьких володінь при цьому остаточно стала Каффа, якій підкорялися інші генуезькі колонії Криму — Чембало, консульство Горзоні (Херсонес), Джаліта (сучасна Ялта), Горзурум (Гурзуф), Партеніто (Партеніт), Луста (Алушта), Воспоро (Керч).

Згідно зі Статутом 1449 р. консул Каффи називається головою і начальником усього Чорного моря. Консулів призначав уряд Генуї з середовища генуезьких громадян терміном на один рік, після чого посадовець мав повернутися додому і надати звіт про свою діяльність. Під час виконання посадових обов'язків консул мав можливість спиратися на виборних чиновників із числа місцевої громади.

У 1453 р., після падіння під ударами османів Константинополя, генуезькі колонії опинилися у скрутному становищі. З метою організації й фінансування захисту колоній їх було передано з підпорядкування комуни Республіки св. Георгія головному кредитору Генуї — Банку св. Георгія, який був справжньою «державою у державі». Утім, попри всю фінансову могутність банку, організувати тривалий спротив планам Османської імперії він був неспроможний. Мине трохи більше ніж два десятиліття, і 31 травня 1475 р. турецька

ескадра зупиниться на кафинському рейді, а вже за тиждень, 6 червня, місто було захоплене турками. Невдовзі було знищено також інші генуезькі колонії у Криму.

Того ж 1475 р., услід за генуезькими колоніями, загинув і останній уламок величної Візантійської імперії — православне князівство Феодоро. Виникло воно ще у середині XIII ст. у гірському Криму, на нейтральних землях між володіннями Золотої Орди та італійських колоній. Центром князівства стало місто на горі Мангуп, колишній Дорос, а загалом його володіння охоплювали західну частину гірського Криму від р. Кача на півночі до південного узбережжя з містами Ямболі (Балаклава) і Алустон (Алушта). Князівство виступало одним із головних конкурентів генуезців у Криму і вело з ними тривалі війни. У 1427 р., з метою забезпечення виходу до моря, тодішній правитель Феодоро Алексій I (1402–1434) заснував фортецю Каламіта (нинішній Інкерман), а на початку 1430-х рр., скориставшись підтримкою повсталого православного населення, відібрав у генуезців Чембало. Однак утримати місто феодоритам не вдалося — 1434 р. надіслана Сенатом Генуї і Банком св. Георгія ескадра під командуванням Карла Ломелліно повернула Чембало генуезцям.

Затятих ворогів, феодоритів і генуезців, примирила лише поява в акваторії Чорного моря спільного для них обох ворога — османів. У 1471 р. між князівством Феодоро і Каффою було укладено союзний договір, який, на жаль, не зміг порятувати ситуацію. Після розгрому на початку літа 1475 р. генуезьких колоній Криму турки підійшли до гори Мангуп, взявши столицю князівства в облогу. Незважаючи на передову для того часу облогову техніку і вогнепальну зброю, турки півроку не могли подолати феодоритів, і лише військова хитрість допомогла загарбникам здобути перемогу. Удавши відступ, вони виманили захисників за стіни міста, щоб потім влаштувати несподівану контратаку і увірватися до неприступної твердині. Підступний задум удався і квітуче колись місто загинуло у вогні та крові влаштованої турками жорстокої різанини. Із загибеллю князівства Феодоро завершилась історія візантійського Криму.

Таємниця печерних міст

Андрій Домановський

Одними з найзагадковіших пам'яток середньовічного Кримського півострова є так звані «печерні міста». Під такою умовною назвою відома низка археологічних пам'яток Південно-Західного Криму, головною особливістю яких є наявність висічених у скелях печерних споруд господарського, житлового, культового та військового призначення. Термін «печерні міста» увійшов до широкого обігу і став популярним від XIX ст., коли першим дослідникам пам'яток здалося, що їхні колишні мешканці жили у печерах. Справді, саме штучні печери, вирубані у нумулітових та мшанкових скелях, є, по суті, єдиною ознакою, яка беззаперечно об'єднує вкрай різномірні пам'ятки, серед яких є городища і селища, фортеці та монастирі. Так, власне містами з «печерних міст» є лише *Мангуп*, *Чуфут-Кале*, *Ескі-Кермен* та *Бакла*, тоді як *Тепе-Кермен*, *Киз-Кермен*, *Каламіта* та інші — це фортеці для прихистку довколишнього сільського населення, а *Чилтер-Коба*, *Чилтер-Мармара*, *Шулдан*, *Інкерман* і *Качі-Кальон* — монастирі. Більше того, традиційно до «печерних міст» відносять також Сюйренську фортецю, де власне печерні споруди відсутні. «Печерні міста» значно різняться також своїми розмірами й історичною долею.

Зупинімося на власне «печерних містах», найвідомішими з яких є городища *Мангуп*, *Чуфут-Кале* та *Ескі-Кермен*.

Мангуп, розташований неподалік с. Хаджа-Сала Бахчисарайського р-ну, є найбільшим за територією «печерним містом» Криму, його площа становить близько 90 га. Більшість дослідників переконливо ототожнюють рештки споруд Мангупа із містом Дорос країни Дорі, згодом Готії. У XIV–XV ст. місто мало назву Феодоро, згодом місцеві мешканці у XVIII–XIX ст. називали гору Баба-кая.

Місто стояло на високому — понад 300 м над довколишніми долинами і близько 584 м над рівнем моря — вапняковому Мангупському плато, яке з трьох боків — зі сходу, півдня і заходу — має неприступні скельні урвища висотою до 70 м. Північний схил натомість відносно пологий, прорізаний трьома яругами — Табана-дере (Шкіряницький яр), Гамам-дере (Лазневий яр) і Капу-дере (Воротний яр), які утворюють чотири миси — Чомну-бурун (Сосновий мис), Чуфут-чеарган-бурун (Мис виклику юдеїв), Еллі-бурун (Мис вітрів) та Тешклі-бурун (Дірявий мис).

Спорудження перших і головних укріплень Мангупа, які захищали підйом на плато трьома яругами, припадає на другу половину VI ст., коли наприкінці правління імператора Юстиніана I (527–565 рр.) візантіяці перейняли розбудовою фортечних укріплень заселеної переважно готами та аланами області Дорі, оскільки тут через гори проходив шлях зі степів Південно-Західного Криму до Херсона. Фортечні мурів і вежі було зведено не по всьому периметру плато, а лише у найбільш небезпечних місцях — уперек трьох північних балок, а також у місцях, де були ділянки відносно пологого схилу чи розщелини. Споруджувати суцільні оборонні мурів уздовж урвищ заходу, півдня та сходу плато не було жодної потреби, оскільки сама природа зробила ці ділянки оборони абсолютно неприступними. Унаслідок цього фортечні стіни — висотою не менше 5 м і товщиною, залежно від умов рельєфу, від 1,2 м до 3,5 м — охоплювали менше ніж чверть загального захисного периметру фортеці. Довжина захисних мурів сягала приблизно 1500 м, тоді як загальний

захисний контур фортеці становив 6600 м. Оборонні стіни доповнювали кільканадцять печерних споруд, призначених для вартових і спостерігачів. Окрім укріплень, візантійці спорудили у центрі городища велику базиліку, що засвідчує поширення християнства серед місцевого населення. Головні ворота фортеці було розташовано у верхів'ях балки Капун-дере, куди від південного боку плато кількома поворотами піднімалася головна дорога, приступна для колісного транспорту.

Візантійський розвиток Мангупа було перервано наприкінці VIII ст. короткотерміною хазарською окупацією, після якої від середини IX до кінця X ст. місто переживає новий підйом, позначений піднесенням місцевого виноробства. Межа X–XI ст. позначає початок занепаду поселення, який триває аж до середини XIV ст., коли Мангуп під назвою Феодоро стає столичним центром однойменного князівства. На часи його існування, від другої половини XIV ст. до 1475 р., коли місто було захоплено штурмом османами, припадає найвищий розквіт міста. Він був позначений спорудженням у 20–30 ті рр. XV ст. другої лінії оборони плато, яка доповнювала давню головну лінію, що перекривала підйом трьома північними балками. Нову захисну стіну з дев'ятьма вежами було збудовано вже на самому плато від урвища на його південно-західному краї до західного схилу яру Гамам-дере. Її довжина становила 620 м, й вона призначалася для того, щоб відділити миси Чамну-бурун і Чуфут-чарган-бурун разом із усією західною частиною плато від району тодішньої міської забудови Феодоро.

Ще один фортечний мур, початково споруджений у другій половині XIV ст. й перебуваний у 20–30-ті рр. XV ст., відділяв від основної частини плато Мангупа розташовану на місі Тешклі-бурун цитадель міста площею приблизно 1,2 га. Цитадель була одночасно як резиденцією князя, так і останнім рубежем оборони на той випадок, якщо нападникам вдалося б подолати обидві попередні лінії. Загальна довжина цієї третьої стіни становила 102 м, посеред неї стояли арочні в'їзні ворота, які вели до цитаделі. Праворуч воріт прямо у стіну було вбудовано триповерхову вежу-донжон висотою понад 8 м. Із зовнішнього, напольного боку вежа була потужним укріпленням, яке виступало на 9 м попереду мурів, мало амбразури і забезпечувало фланговий обстріл наступаючого ворога. Зсередини ж донжон більше нагадував багату житлову споруду на кшталт палацу, з фасадом, багато декорованим різьбленою лиштвою дверей та вікон.

Уздовж зовнішнього краю мису Тешклі-бурун були розташовані численні печерні каземати, підземна в'язниця і церква, потрапити в яку можна було сходами, що спускалися з плато. Важливим елементом обороноздатності цитаделі була наявність глибокого 24-метрового колодязя, який дозволяв отримувати воду з джерела з-під обриву мису.

Головною світською спорудою Феодоро був палац мангупських князів, розташований у центральній частині плато. Палацові споруди становили прямокутний (40 на 30 м) комплекс, з південного боку якого було споруджено головну двоповерхову будівлю, а з північного — триповерхову вежу-донжон. Датований палац, завдяки напису, вмурованому в стіну вежі, 1425 р. Вхід до палацу було розташовано з південного боку комплексу, звідки можна було потрапити до центральної зали (або ж внутрішнього двору), і далі широкими сходами на другий житловий поверх палацу. Тут містилася багато оздоблена фресками парадна зала, віконниці якої прикрашала мармурова лиштва.

Головною культовою спорудою була велика тринефна базиліка розміром 31,5 на 28 м. Її стіни було оздоблено фресковим розписом, підлогу декорувала мозаїка. При церкві було розташовано некрополь з більш ніж 300 ґрунтовими могилами і понад 70 усипальницями, як вирубаними у скелі, так і складеними з кам'яних плит. Ще одна, восьмикутна у плані церква, була розташована всередині цитаделі. Ймовірно, вона була палацовою церквою

князів Феодоро. Крім того, на території Мангупа та поблизу нього досліджені інші численні культові споруди, зокрема й кілька печерних монастирів.

Після османського завоювання 1475 р. місто Феодоро занепало. Попри те, що турки утримували тут гарнізон, ремонтували і відбудовували стіни, місцеве християнське населення покинуло Мангуп уже до кінця XVI ст. У 70-ті рр. місто покинули й самі османи.

Одразу два «печерних міста» розташовані неподалік Бахчисараю — *Чуфут-Кале* та *Ескі-Кермен*.

Назва городища *Чуфут-Кале* перекладається з кримськотатарської мови як «Юдейська фортеця». Воно розташоване за 3 км на схід від ханського палацу на скелястому плато, яке височіє над довколишніми долинами на 200 м. Плато витягнуте з північного заходу на південний схід і з трьох боків має стрімкі прямовисні урвища висотою до 50 м. Його площа сягає 38 га.

Перші укріплення на плато — так звану Середню захисну стіну — було, судячи з усього, споруджено наприкінці VI — на початку VII ст. візантійцями. Цей мур, який сягав у висоту 7–8 м і був до 5 м товщиною, захищав фортецю зі сходу і мав доволі складну конструкцію, поєднуючи дві ділянки укріплень — куртини, кожна з яких простягалась у довжину на 60 м. Перша з них, північна, стояла на рівній місцевості, тоді як південна розташовувалась на схилі. У місці поєднання двох стін було розташовано в'їзні ворота — *Орта-Капу*. З часом укріплення ремонтувалися і розбудовувалися, доповнювалися новими стінами. Так, якщо нижній ярус Середньої стіни — монументальна квадратна кладка — датується VI–VII ст., то верхній — X–XI ст. Стіна зазнала перебудови також у XV–XVI ст., ймовірно, у зв'язку з поширенням вогнепальної зброї. У цей час верхню частину фортечного муру, за винятком зовнішнього панцира, було частково розібрано, заповнено бутом і перекрито сланцевими плитами. Товщину стіни у цей час було збільшено до 10 м.

На сьогодні городище чітко ділиться на три нерівні частини — *Бурунчак*, *Старе місто* і *Нове місто*. Найбільшим є *Бурунчак* — розташована на північному заході незабудована ділянка площею приблизно 36 га. Ця частина городища, назва якої перекладається з кримськотатарської мови «мисок», була призначена для випасу худоби. Зі сходу її обмежувала невисока, збудована від урвища до урвища *Бурунчакська стіна*. З північного заходу і південного сходу «мисок» захищали короткі стіни *Біюк-Ісар* і *Кучук-Ісар*, *Дут-Ісар* та *Пендже-ре-Ісар*.

Старе місто площею близько 7 га розташоване між Середньою захисною стіною з південного сходу і *Бурунчакською стіною* з північного заходу. Ця частина городища має щільну забудову. Імовірно, саме тут візантійці побудували християнську базиліку. Попри те, що руїни храмової споруди не збереглися, однак через наявність різноманітних мармурових деталей можна впевнено припускати її вірогідність. Натомість тут збереглися пізніші культові споруди — караїмські храми, які стоять на одній з трьох поздовжніх вулиць міста — *Кенаській*. Разом з двома іншими — *Середньою* та *Бурунчакською* — вона виходить на площу перед *Східною стіною*.

Потрапити у *Старе місто* можна через Південні або Малі ворота (*Кичик-Капу*) у Південній захисній стіні, збудованій не раніше XV–XVI ст. Цей вхід було розраховано лише на пішоходів та в'ючних тварин, позаяк піднятися тут можна було лише вирубаними у скелі сходами, які виводять на *Кенаську вулицю*. Саме цим шляхом на городище *Чуфут-Кале* потрапляють сьогодні туристи.

Нове місто між *Середньою* та *Східною захисними стінами* і має площу понад 3 га. Воно виникло впродовж XVII–XVIII ст. після спорудження у XVI ст. *Східної стіни*. Ця фортифікаційна споруда має 128 м у довжину і складається з трьох куртин і трьох веж. На

північному фланзі стіни наявні рушничні амбразури, що додатково засвідчує пізній час її будівництва.

На території пам'ятки відомо понад 200 печерних споруд переважно господарського призначення, які раніше були пов'язані зі зруйнованими на сьогодні наземними будівлями. Найдавніші з них датуються часом початку регулярної забудови пам'ятки — VI–VII ст. Найцікавіші ж належать до періоду існування на території городища печерного монастирського комплексу XI–XIV ст., який мав навіть печерну церкву. Монастир функціонував у період занепаду міста, його печерні приміщення, вирубані у три і навіть чотири яруси, були розташовані поблизу Південних воріт Кичик-Капу, обабіч дороги, що вела углиб городища. Існування монастиря було припинене у XV ст., коли городище Чуфут-Кале, яке кримські татари називали Кирк-ер (у перекладі «сорок укріплень»), на певний час — до початку XVI ст. — стало столицею Кримського ханату. Тут було розташовано монетний двір Кримського ханату, а також в'язницю для полонених і заручників.

Останній етап існування міста у XVII — першій третині XIX ст. пов'язаний із існуванням тут юдейської общини, звідки і походить назва Чуфут-Кале — «Юдейська фортеця». Найімовірніше, спочатку тут мешкали одночасно караїми і раббаніти, однак згодом лишилися лише караїми, яких як мешканців цього «печерного міста» суголосно згадують усі наявні джерела XVIII–XIX ст. Від цього часу на городищі збереглися дві кенаси — караїмські моельні будинки — велика і мала. Згідно з переказами, велику було споруджено у XIV ст., а малу — у XVIII ст. Останні мешканці покинули місто 1832 р.

Назва «печерного міста» *Ескі-Кермен*, розташованого у Бахчисарайському р-ні на 6 км південніше с. Красний Мак, перекладається з кримськотатарської мови як «Стара фортеця». Це городище займає вузьке, витягнуте з півночі на південь сегментоподібне плато столової гори довжиною понад 1 км і максимальною шириною 170 м. Воно поступово розширюється у напрямку з півночі на південь приблизно до третини своєї довжини, сягає своєї найширшої частини, а потім різко звужується в останній чверті. Площа плато становить близько 8,5 га, зусбіч його обмежують неприступні прямовисні урвища, висота яких подекуди сягає 30 м. Рельєф городища поступово підвищується у напрямку з півночі на південь таким чином, що найвища частина плато розташована на півдні. Найімовірніше, споруджувати укріплення тут розпочали у VI ст., коли візантійці розгорнули масштабну програму будівництва гірських укріплень з метою забезпечення підступів до своїх приморських володінь. Проіснувало це «печерне місто», переживаючи часи розквіту і занепаду, до XIII–XIV ст.

Територію Ескі-Кермена було розділено на дві нерівні частини стіною, яка перетинала плато городища уперек із заходу на схід. Менша північна частина була незабудованим пустирем, який, імовірно, слугував як пасовисько або торжище. Можливо, також, що ця частина фортеці призначалася для тимчасового розміщення у разі небезпеки мешканців сусідніх неукріплених сільських поселень, які прибували сюди разом зі своєю худобою.

Більша південна частина городища мала щільну забудову і була оточена по периметру плато зі сходу і заходу потужними захисними стінами. На сьогодні ці мури переважно не збереглися і судити про них можна здебільшого на підставі витесаних у скелі плато площадок, які слугували їхніми фундаментами. У висоту ці стіни сягали до 3,2 м, товщиною — до 1,7 м. У крайній південній точці плато мури сходились, і тут були облаштовані в'їзні міські ворота. У найбільш небезпечних місцях — у розпадинах, поблизу воріт або хвірток — фортечні стіни було доповнено бойовими площадками або вежами. До оборонної системи належали також печерні споруди, так звані каземати, яких відомо близько 30. Їх було вируба-

но у скелі у місцях розпадин для контролю за підступами на плато, їх використовували як спостережні пункти й укриття для вартових.

Потрапити на плато можна було кількома шляхами, основним з яких була колісна дорога, що пролягала уздовж західного краю плато, а потім трьома вирубаними у скелі маршами піднімалася до головних фортечних воріт, розташованих у його крайній південній точці. Щоб потрапити до них, слід було проминути передову стіну, так звану протейхізму, з додатковими в'їзними воротами. Також із півночі, заходу і сходу до фортеці можна було потрапити через добре захищені пішохідні хвіртки.

Від південних воріт вирубаним у скелі коридором починалась головна міська вулиця, праворуч якої розташовувалася печерна церква, відома від назвою «Судилище». Цей храм, датований X–XII ст., мав за середньовіччя два входи з вирубаним між ними вікном. Стелю підтримували чотири колони, які розділяли внутрішній простір на три частини. У східній частині печерного храму розташовано апсиду із синтроном, у південній — купель і напівкруглу лаву. Ще одна печерна церква — так званий храм Успіння — була споруджена у XIV ст. на східній окраїні плато на місці колишньої вирубаної у скелі цистерни, призначеної для збору води. На стелі й у східному куті приміщення збереглися рештки фрескового розпису із зображенням Успіння Богородиці, звідки й походить умовна назва пам'ятки.

Ще кілька печерних храмів Ескі-Кермена розташовані на найближчих підступах до міста. Так, в урвищі південно-західної частині плато у районі підйомної дороги, безпосередньо над її третім, останнім відтинком, знаходились відразу дві церкви — «Великий печерний храм» і «Храм поблизу міських воріт». Обидва храми було, судячи з усього, споруджено у X — на початку XI ст. А на південно-східному схилі городища стоїть знаменитий храм Трьох вершників, названий так через наявність на його північній стіні високохудожньої фрески із зображенням трьох святих вершників, імовірно, Георгія Побідоносця, Феодора Стратилата і Димитрія Солунського.

У найвищій південно-східній точці Ескі-Кермена було розташовано головний храм міста — наземну базиліку прямокутної форми (24 x 13 м). Храм мав три розділені двома рядами колон повздовжні приміщення-нефи, кожне з яких закінчувалося напівкруглою апсидою. Збудовано базиліку було наприкінці VI — на початку VII ст., і вона, з перебудовами XI ст., функціонувала аж до XIV ст. Це засвідчують розміщені довкола церкви поховання X–XIII ст. і реконструкція споруди у XIII–XIV ст., коли до неї було прибудовано розписану фресками капличку.

Усього на території «печерного міста» Ескі-Кермен й у його найближчих околицях відомо понад 400 печерних споруд, облаштованих переважно впродовж XI–XIII ст. Вони, втім, не були житлами. Майже 85 % штучних печер мали господарське призначення і були підвалами наземних садиб і загонами для худоби. Решта ж, як бачимо, мала культовий (храми) або військовий (каземати) характер. Особливу увагу серед останніх привертає так званий Облоговий колодязь, розташований у північній частині плато перед східним флангом поперечної стіни. Умовна назва походить від призначення колодязя — забезпечення постачання міста водою під час ворожої облоги. Споруда починалася вирубаним поблизу самісінького урвища чотирикутним вхідним отвором у поверхні плато. Звідси углиб скельного масиву спускались шістьма маршами кам'яні сходи, які вели до десятиметрової підземної галереї. Тут із природної печери витікало джерело, кількість води з якого, наповнюючи галерею, могла сягати 70 куб. м. Звідси воду вручну піднимали на поверхню сходами, для освітлення яких приблизно у середній частині до урвища було прорубане вікно.

Загалом на території городища Ескі-Кермен могло одночасно мешкати до 3000 осіб. Активне життя тривало тут до кінця XIII ст., коли 1299 р. місто загинуло під час нападу на

Крим золотоординського темника Ногая. Після цього впродовж XIV ст. на плато ледь живо-тіло невелике поселення, яке припинило своє існування до початку XV ст.

Нарешті, ще одним власне «містом» серед печерних пам'яток є *Бакла*, розташована за 2 км на північ від с. Скалисте Бахчисарайського району. Трикутне за формою городище розташовувалося поблизу підніжжя гори Бакла на пласкій терасі, яка закінчується на півдні 12-метровим урвищем. Загальна площа пам'ятки становить приблизно 1 га і чітко поділяється на дві частини — витягнуту вздовж урвища цитадель (200 на 60 м) і посад. Споруджено укріплення було приблизно у другій половині VI ст., під час масштабних візантійських фортифікаційних робіт у регіоні. Двопанцирні стіни цитаделі було складено на добре витесаній під фундамент поверхні скелі з якісно оброблених вапнякових блоків, простір між двома рядами яких було щільно забутовано. Фортеця мала щонайменше дві вежі, головна з яких була прямокутної форми (7,5 на 6 м) і розташовувалася у північно-му куті укріплення над вхідними воротами. З посадом укріплення сполучав вирубаний під стіною скельний тунель. Щонайменше тричі цитадель реконструювали і поновлювали — на межі VI–VII ст., у середині IX ст. й у другій половині XI ст.

Вочевидь, Бакла не була призначена для того, щоб перешкоджати рухові великих ворожих загонів на південь. Це був найпівнічніший візантійський сторожовий пост, завданням якого було спостереження за регіоном і збір інформації про переміщення ймовірних нападників. Також городище могло слугувати тимчасовим укриттям у разі небезпеки для мешканців неукріплених поселень навколишніх долин.

Міських рис прикордонна фортеця набула приблизно у X–XI ст. й проіснувала у такому статусі приблизно до XIV ст. Саме на цей час припадає поява щільної міської забудови посаду — двоповерхових садиб, які склалися з 2–4 приміщень. Було на городищі й близько ста штучних печерних споруд, більшість з яких мала господарське призначення. Утім трапляються серед них також поховальні й культові. Зокрема XI–XII ст. датовано спорудження печерної каплиці, розташованої за 600 м на південь від Бакли, яка, на жаль, була зруйнована наприкінці XX ст. Обірвалося життя міста приблизно наприкінці XIII — у першій половині XIV ст.

З інших так званих «печерних міст» найбільше до справжніх міських поселень подібні фортеці *Тепе-Кермен*, *Киз-Кермен* та *Каламіта*. Так, *Тепе-Кермен* (з кримськотатарської перекладається як «Фортеця на горі») виник як візантійська фортеця наприкінці VI ст. і набув міських рис не раніше ніж у XI–XII ст. Щільна ж забудова пам'ятки припадає не раніше, ніж на другу половину XII–XIII ст. Ця пам'ятка, розташована за 7 км на південний схід від Бахчисарая, займає невелику площу — близько 1 га — окремого останця, який височіє над Качинською долиною на 225 м, маючи подекуди 12-метрові прямовисні урвища. Цікаво, що на такій незначній площі городище має понад 250 печерних споруд, більшість з яких мала господарське призначення. Однак є серед них і печерні храми — «Церква з баптистерієм» і «Церква з ризницею». Перший з них розташований на північно-східній окраїні плато, другий — у північно-західному урвищі. Загинуло поселення на межі XIII–XIV ст.

Неподалік Тепе-Кермена, на південний захід від нього з протилежного боку долини розташоване городище *Киз-Кермен*, назва якого перекладається як «Дівоча фортеця». Пам'ятка розміщена на витягнутому приблизно з півночі на південь мисі Киз-куле-бурун і має у довжину понад 1 км, сягаючи у найширшому місці 250 м. Від гірського масиву в найвужчому місці мису городище відділене поперечною стіною, довжина якої становить 130 м. Місцеве постійне поселення було незначним — не більше як сто осіб, натомість незабудована частина городища призначалась для укриття від небезпеки мешканців сусідньої долини разом із худобою. Короткотривале функціонування пам'ятки припадає на

другу половину VIII — середину IX ст., та й печерних споруд тут мало — лише три штучні печери. Дослідники обґрунтовано пов'язують спорудження пам'ятки не з візантійцями, а з прибульцями з Хозарського каганату, які покинули його у другій половині IX ст.

Натомість будівництво укріплень *Каламіти* (з грецької — «комишева») беззаперечно пов'язане з діяльністю візантійської адміністрації і відбулося наприкінці VI — на початку VII ст. Розташована на Монастирській скелі на південно-західній околиці сучасного м. Інкерман, Каламіта була останньою фортецею, яка прикривала шлях із півночі у напрямку Херсона. У плані укріплення нагадує дещо сплюснутий п'ятикутник, обмежений з півдня і заходу скельними урвищами висотою від 40 до 60 м, а з півночі, північного сходу і сходу — фортечними мурами, загальна довжина яких становила близько 250 м із шістьма вежами. Загальна ж довжина захисних споруд фортеці перевищує 500 м, а площа пам'ятки становить близько 1,2 га. Перед стінами було вирубано рів, й саме у ньому було згодом вирізано штучні печери, зокрема й церква. Загалом у Монастирській скелі вирубано близько 200 печерних споруд господарського, культового й військового призначення. До останніх належить, зокрема, вирубаний у скелі облоговий колодязь. Як фортеця Каламіта проіснувала впродовж усієї візантійської доби історії Кримського півострова. Особливого значення вона набула у другій чверті — середині XV ст., за часів існування тут князівства Феодоро, забезпечуючи цій державі можливість виходу до моря. Після османського завоювання Каламіта продовжила існування вже як турецька фортеця. Її історія обривається аж у XVIII ст.

І поготів уже зовсім іншу групу пам'яток, яку традиційно відносять до «печерних міст», але яку аж ніяк не можна назвати містами, становлять печерні монастирські комплекси. Найвідомішими з них є *Інкерман*, *Чилтер-Мармара*, *Шулдан* і *Качі-Кальон*. Слід зазначити, що поширене уявлення про появу цих монастирів за доби іконоборства у Візантії не відповідає історичним реаліям, оскільки дослідження засвідчують заснування і розквіт монастирських общин на цих пам'ятках переважно у XIII–XV ст. Саме у монастирях частина печерних приміщень справді могла слугувати житлами — келіями монахів, тоді як на інших пам'ятках печерні споруди мали переважно різноманітне господарське, а також культове та військове призначення. Населення ж мешкало у звичайних наземних спорудах, рештки яких або просто не збереглися до нашого часу внаслідок господарської діяльності пізніших поселенців півострова, або поховані під шаром ґрунту та рослинності. У скелях же вирубували сховища для запасів сільськогосподарської продукції, передусім зерна, а також загони для худоби. Друге місце за кількістю печерних споруд відносно порівну ділять між собою культові і військові приміщення. Їх було суттєво менше за господарські, однак вони краще досліджені і краще відомі через їх більшу історичну та культурну значущість, яскраві архітектурні особливості та привабливість як для науковців, так і для туристів.

Готія в Криму

Андрій Домановський

Одним із народів, що лишив яскравий слід в історії Кримського півострова, стали східногерманські племена готів. Яскраві свідчення про переселення готів зберіг у праці «Про походження та діяння гетів» або «Гетика» історик VI ст. Йордан, сам гот за походженням. Їхньою прабатьківщиною, за словами письменника, була «майстерня, яка виготовляла» й «утроба, яка породжувала» народи — Скандинавія. Саме звідти готи на чолі з королем Берігом на трьох кораблях перепливли на південне узбережжя Балтійського моря, займавши район Нижньої Вісли. Що саме спричинило міграцію германських племен — кліматичні зміни чи зростання кількості населення — достеменно невідомо. Однак свідчення Йордана та інших джерел не лишають сумніву щодо прагнення готів рухатися на південь до омріяної країни багатства і достатку під назвою Ойум. Уже наприкінці II ст. готи рушили далі від балтійських берегів, запанувавши до середини III ст. на неозорих просторах від Дунаю на заході до Дніпра на сході і дійшовши на півдні до «крайньої частини Скіфії», що сусідила з Понтом, і берегів Азовського моря.

Тоді ж, у середині III ст., германці вперше потрапили і на землі Кримського півострова. Окреслюючи розташування готів після переселення, Йордан зазначає: «коли вищеназвані племена жили на початковому місці свого розселення у Скіфії біля Меотіди, то мали, як відомо, королем Філімера. Їхнє перше розселення було на Скіфській землі біля Меотідського болота, друге — у Мізії, Фракії й Дакії, третє — на Понтійському морі з другого боку Скіфії». Під третім місцем розташування, ймовірно, мається на увазі саме Мала Скіфія у Криму, куди готи потрапили невдовзі після низки кривавих війн з римлянами у Подунав'ї. Час появи германців у Криму засвідчує віднайдений поблизу річки Кача скарб, який містив скляну посудину і понад сотню срібних монет, найпізніша з яких, карбування Деція Молодшого, датована 251 р., а також застібка-фібула так званого придунайського типу. Вона дала змогу дослідникам вважати цей скарб воєнною здобиччю племен готського союзу, захопленою під час війн із Римською імперією на Дунаї. Отже, готи опинилися на Кримському півострові на самому початку 50-х рр. III ст., прийшовши сюди з Подунав'я.

Потрапивши до Криму, германці зіткнулися у його степовій частині з давніми місцевими мешканцями — скіфами і сарматами. Першим під їхній удар потрапило і майже миттєво загинуло знесилене пізнє скіфське царство. III ст. датовані закриті археологічні комплекси раптово зруйнованих будівель Неаполя Скіфського, Усть-Альминського городища, Алма-Кермена, що засвідчує дату загибелі городищ і селищ Південно-Західного Криму. Одночасно припиняють функціонувати пізньоскіфські могильники регіону, після чого жодних слідів скіфської культури в Криму більше не відстежується.

Римляни, які були не в змозі втримати фортеці гірського Криму, також були змушені залишити їх на поталу загарбникам. Сліди перебування римських військ в околицях Херсонеса, так само як і в інших пунктах Таврики під той час відсутні. Очевидно, римляни не були в змозі контролювати регіон й обмежились виключно захистом міста та його найближчих околиць.

Проникнення союзу готських племен на територію Кримського півострова — Південно-Західний Крим та Південний берег Криму — засвідчують також поховання з характерним для германців обрядом трупоспалення, який поширюється тут саме від середини

III ст. Так, кремаційні некрополі досліджено на мисі Ай-Тодор та на південному схилі гори Чатир-Даг неподалік сучасної Алушти. Поховання було здійснено як у звичайних ямах, так і з використанням поховальних урн, якими слугували керамічні посудини — амфори. Поховальний інвентар представлено численними знаряддями праці (ножі, серпи, риболовецькі гачки), прикрасами (каблучки, браслети, намиста, сережки тощо), монетами, зброєю (сокири, мечі, кинджали, вістря списів, щити), предметами повсякденного вжитку, скляним та глиняним посудом. Часом готи облаштовували спільні могильники із сусідніми племенами аланів, що може вважатися свідченням дружніх стосунків між ними. Справді, на відміну від скіфської культури, вщент знищеної загарбниками, сарматські пам'ятки продовжили існувати на півострові. Так, поховання на березі річки Чорної й у могильнику поблизу колишнього радгоспу № 10 («Севастопольський») були як кремаційними, так й інгумаційними. Це, очевидно, засвідчує мешкання у регіоні поліетнічного союзу племен, у межах якого готи відносно мирно сусідили з аланами.

Наступним кроком германців стало захоплення важливого, з військово-стратегічної точки зору, Боспору, в якому вони спромоглися заволодіти значним флотом. Пізньоримський історик Зосима у «Новій історії» звинуватив у захопленні флоту боягузливих боспорян, які «зі страху» надали судна германцям. При цьому, на думку історика, упокорились загарбникам не законні боспорські царі, а якісь негідні узурпатори, які прийшли до влади після зникнення законного царського роду і через власне боягузтво «надали скіфам прохід через Боспор до Азії, переправивши їх на власних судах».

Готи перетворили Боспор на справжню військово-морську базу, звідки понад двадцять років здійснювали численні грабівницькі морські походи на причорноморські міста. Їхні військові виправи відомі у схильних до термінологічної архаїзації античних грекомовних джерелах під назвою «скіфських» війн, хоча латиномовні автори справедливо називали їх «готськими» війнами. Так, 255–256 рр. було здійснено похід з метою захоплення багатого міста Пітіунт, розташованого у Східному Причорномор'ї. І хоча облога міста виявилася для нападників невдалою, вони сплюндрували й розграбували околиці, повернувшись з чималою здобиччю на Боспор. У 264 р. готи висадились на південному березі Чорного моря, рушивши вглиб Малої Азії й спустошивши тамтешні римські провінції Віфінія та Кілікія.

Особливо масштабним став похід 267–268 рр., в якому, за свідченнями сучасників, немов би взяли участь більш як 320 тисяч вояків. Така надзвичайно велика кількість варварських морських піхотинців очевидно фантастична, однак вона свідчить про масштабність морських експедицій германців. Зупинити нападників, які спромоглися дістатись далекої від Кримського півострова Греції, зміг у кривавій битві римський імператор Галлієн (259–268 рр.).

Остання морська експедиція германців відбулася 276 р. Під час цієї експедиції, за свідченням «Нової історії» Зосими, нападники були розгромлені у Кілікії (Мала Азія) імператором Тацитом. Після повернення решток германського війська на Боспор їх, імовірно, добив місцевий боспорський цар Тиберій Юлій Тейран (276–279 рр.). Про це свідчить знайдений у Керчі викарбуваний на постаменті з білого мармуру напис, датований 70-ми роками III ст.

Вочевидь, саме після цієї масштабної поразки готів, упродовж останньої чверті III — початку IV ст., відбулося остаточне оформлення нових взаємовідносин римлян із «варварами», зокрема й германцями, що розселилися у Криму. У загальноімперському масштабі ці зміни почалися за правління імператора Авреліана (270–275 рр.) і полягали у наданні варварам дозволу оселятися на підконтрольних імперії територіях уздовж її кордонів і перетворенні їх на союзників або федератів, які, виступаючи своєрідним буфером, мали

боронити Рим від зовнішніх ворогів. Ці варварські народи визнавали зверхність імператорської влади і водночас отримували від неї платню за військову службу. Чи не таку само систему відносин було налагоджено й у Криму?

Справді, вже саме територіальне розташування варварського населення, яке лишило некрополі з кремацією на південному березі Таврики й у найближчих околицях Херсонеса, в долині річки Чорна, може свідчити про узгодженість дій нових поселенців з римською адміністрацією. Ці регіони, які перед тим пильно контролювалися римським військом, не могли бути заселені без певного узгодження з римлянами. Отже, найімовірніше, у Південно-Західній Тавриці римляни застосували таку само систему стосунків із «варварами», яка була характерна для Дунайського лімесу Римської імперії. Про поширення цієї практики на межі IV–V ст., ймовірно, може свідчити виявлений на мисі Ай-Годор скарб монет із наслідуванням монет «променевого» типу, який, на думку дослідників, був пов'язаний із новими хвилями переселення до Криму «варварів», котрі були федератами імперії.

Попри повну відсутність прямих свідчень писемних джерел про природу військово-політичних контактів між римлянами та готами у Південно-Західній Тавриці, зроблене припущення видається високоімовірним. Справді, будь-які згадки про збройні зіткнення римського гарнізону Херсонеса із сусідніми «варварами» відсутні. Натомість археологічні джерела засвідчують наявність тісних економічних контактів довколишнього варварського населення з містом. Так, численні імпортовані античні речі зосереджуються у варварських могильниках південного берега Таврики, у Байдарській та Інкерманській долинах.

Важливо зазначити, що саме в цей час відбулося також навернення готів у християнство. Найімовірніше, християнство поширилося у Південно-Західному Криму з Херсонеса. Важливим фактором знайомства з новою релігією були також уже згадувані морські грабівницькі походи до Малої Азії, з яких вояки повертались з численними полоненими, серед яких було чимало християн. Візантійський історик Прокопій Кесарійський стверджував, що східнопричорноморські готи навернулися до християнства ще до того, як полишили Крим у 70-х рр. IV ст., рушивши на Захід. Справді, єпископ Готії Феофіл вперше згадується у писемних джерелах вже 325 р., коли він поставив підпис під документами Першого Вселенського Собору в м. Нікея поряд із підписом боспорського єпископа Кадма. Археологічні ж джерела засвідчують поступову відмову германських поселенців від трупопалення і заміну традиційної язичницької кремації інгумацією. Так, наприклад, від середини V ст. відмовляються від спалення померлих германці, які замешкали на Чорній річці. Вочевидь, зміна поховального обряду відбулася внаслідок християнізації готів, які, перебуваючи у регіоні іншої культурної традиції, переймали у місцевих мешканців як вірування, так і форму поховання померлих. У побуті германців поступово з'являються речі з християнською символікою. Найраніші з них — пряжка і привозні червонолакові миски — датуються першою половиною VI ст.

Отже, вже від останньої чверті III — початку IV ст. готи й алани, підтримуючи мирні стосунки з Херсонесом і перетворившись, найімовірніше, на союзників-федератів Риму в регіоні, дедалі активніше опановували Південно-Західний Крим. Під цей час вони, ймовірно, жили спорідненими територіальними общинами з окремим незалежним самоврядуванням. Ці громади не були об'єднані у цілісну територіальну державу й, відповідно, не мали розвиненої вертикалі владних структур. Водночас завдяки спільності інтересів, вони утворювали щось на кшталт конфедерації, у межах якої могли узгоджувати певні питання, важливі для всієї культурно-територіальної спільноти загалом. До таких питань могли належати, наприклад, ведення спільних воєнних дій для захисту від зовнішнього ворога або ж укладання договірних союзницьких стосунків із сусідами. Займалось поліетнічне

гото-аланське населення переважно землеробством і тваринництвом, активно торгувало з сусіднім Херсонесом, звідки купувало вино, прикраси, глиняний та скляний посуд.

Можливо, германо-аланські територіальні общини Криму були певним чином включені до складу готської «держави Германаріха», яка сформувалася у Північному Причорномор'ї на середину IV ст., однак джерела про це мовчать. У будь-якому разі, вже у середині 70-х рр. IV ст. це нестійке протодержавне утворення загинуло внаслідок стрімкого вторгнення зі східних степів кочовиків-гуннів. Руйнівна гуннська навала каталізувала грандіозні міграції, відомі під назвою Великого переселення народів. Зрушені кочовиками з обжитих земель готи також рушили на Захід, діставшись Італії й Іспанії. Однак ту частину готів, яка облаштувалася у Криму, ці події зачепили менше й вони спромоглися утриматись у замешканих раніше місцинах. Прокопій Кесарійський зауважував, що готи гірського Криму добровільно лишилися на півострові у той час, коли Теодоріх рушив до Італії.

Можна припустити, що саме тоді, від останньої чверті IV ст. і впродовж V ст., відбулося остаточне виокремлення самотньої кримської країни готів, відособленої як від кочового степу, з одного боку, так і від постантичної візантійської цивілізації — з другого. Принаймні саме на цей часовий проміжок вказує у завершеному близько 560–561 рр. трактаті «Про споруди» імператора Юстиніана I (527–565 рр.) Прокопій Кесарійський: *«...на цьому узбережжі є країна під назвою Дорі, де спрадавна живуть готи, які не рушили за Теодоріхом, який відбував до Італії. Вони добровільно лишилися тут»*. Окремо історик зазначає, що готи були чудовими землеробами, а також згадує про надзвичайну гостинність готів, гостинніших, за його словами, за будь-кого з людей. Науковці обґрунтовано вважають, що впродовж двох попередніх століть місцеві мешканці поступово інтегрувалися, внаслідок чого готами стали називати не лише германців, а й колишніх аланів, нащадків скіфів та сарматів.

Особливий інтерес становлять наведені Прокопієм локалізація та опис гірської країни готів: *«Сама область Дорі лежить на узвишші, однак вона не кам'яниста і не суха, навпаки, земля дуже гарна і породжує найкращі плоди»*. На підставі цих свідчень, а також враховуючи дані археологічних досліджень, науковці намагалися визначити розташування країни Дорі, поміщаючи її у долині Чорної річки, плато гори Мангуп, у Байдарській долині, в районі сучасного Інкермана, на Південному березі Криму і навіть на Тамані й у східній частині Керченського півострова. Наразі загальноприйнятою вважається локалізація країни Дорі у гірському Південно-Західному Криму, регіоні, який згодом, у VIII–IX ст., буде називатися в офіційних візантійських джерелах Клімата, а у церковній літературі — «Готія».

Активна увага візантійців до готських федератів знайшла свій вияв не лише у військовій сфері. Інтенсифікація контактів сприяла подальшій візантинізації місцевого населення. Під цим терміном мається на увазі комплексний процес християнізації місцевого населення, сприйняття ним грецької мови та ромейської культури на світоглядному та побутовому рівнях тощо. Так, археологічні розкопки засвідчують остаточну уніфікацію поховального обряду, поширення поховань не лише у склепах, а й у плитових могилах. На некрополях встановлюють християнські надгробки. Набувають розповсюдження візантійські поясні набори і жіночий одяг, дедалі більш популярною стає християнська символіка на прикрасах і деталях одягу місцевих мешканців. Готи охоче носять хрести і амулети, каблучки і пряжки з християнськими образами. Саме тоді і щонайменше до кінця VII ст. область Дорі належить до Херсонської єпархії. Принаймні, у актах Трульського (П'ято-Шостого) Вселенського собору (692 р.) у Константинополі згадується єпископ Херсона і хори Доранта (Дороса) Георгій.

Звичне повсякденне життя Кримської Готії навряд чи зазнало суттєвих змін під час хозарської навали, коли країна Дорі опинилася на вістрі візантійсько-хозарського протистояння, вона і стала осердям візантійсько-хозарської взаємодії, оскільки, внаслідок мінливості політичного життя Хозарський каганат був то суперником, то партнером Візантійської імперії. У Криму хозари облаштувалися переважно у межах Керченського півострова, тоді як Південно-Західний Крим — Готія — мав напівнезалежний статус, перебуваючи між двох державних потуг, які, поборюючи одна одну, то посилювали тут свою присутність, то слабшали, поступаючись місцем суперникові. Визначити її реальний політичний статус, як видається, майже неможливо, хоча дослідники продовжують сперечатися, відстоюючи концепції чи то візантійсько-хоазарського кондомініуму-співвладдя над регіоном, чи то одностороннього хозарського протекторату, буцімто встановленого над областю Дорі вже на початку VIII ст., чи навіть політично незалежної Готії, яка немов би зберегла власних вождів.

Найімовірніше, реальну владу в регіоні, спираючись на мережу фортець, зберігала Візантія, хозарське ж втручання обмежувалося відносно регулярним збором данини з місцевого населення, що було своєрідною платнею візантійців за мир на кордоні. У будь-якому разі хозари мало втручалися у повсякденний побут своїх данників, які продовжували перебувати під одностороннім впливом візантійської культури. Якщо у військовій сфері у регіоні каганат і міг потягатися з імперією, то культурне поле бою однозначно виборола Візантія — хозари просто були не в змозі запропонувати щось рівноцінне і конкурентоспроможне її впливові. Беззаперечною залишається християнська приналежність населення Кримської Готії, та й у політичній сфері місцеві архонти якщо і не завжди були підвладні, то більшою мірою тяжіли до Візантії.

Показово, що приблизно у 80-х рр. відбувається зміна місцевого адміністративного устрою. Джерела згадують наявність на чолі області кира (пана) Готії, якому були підвладні місцеві архонти — очільники фортець. Імовірно, кир Готії був намісником особливого візантійського прикордонного регіону. Уперше цього чиновника згадано у «Житті Іоанна Готського» під час опису повстання місцевих мешканців (приблизно у 784–785 рр.) проти хазарського загарбання. Слід зауважити, що джерело чітко встановлює послідовність подій: 1) хозари за наказом кагана захоплюють фортецю Дорос і розміщують там свій гарнізон; 2) єпископ Іоанн разом із киром Готії, його архонтами й усім народом піднімають повстання проти окупантів, виганяють збройний хозарський загін із Дороса й оволодівають Клісурами; 3) одне з поселень видає єпископа Іоанна кагану і кир Готії разом з усіма підвладними йому архонтами і народом здається на милість хозарського володаря.

Якщо слідувати букві джерела, стають очевидними кілька речей. По-перше, кир Готії стояв на чолі візантійської області вже до моменту захоплення Доросу хозарами. По-друге, хозари не контролювали Дорос — центральну фортецю Кримської Готії — до моменту захоплення. По-третє, порушення візантійсько-хозарського балансу на користь каганату відразу наразилось на протидію з боку місцевих мешканців й адміністрації, що засвідчує незвичність для них ситуації, яка склалася, і яку вони й спробували виправити. Отже, до захоплення Доросу за наказом і подальшого програту повстання проти загарбників хозари, судячи з усього, не володіли Готією повною мірою і в односторонньому порядку.

Поразка повстання призвела до тимчасового, нетривалого і нетривкого встановлення панування хозар над Кримською Готією. Імовірно, у зв'язку з цим наприкінці VIII — на початку IX ст. було здійснено реорганізацію місцевої церковної структури — створено Готську єпархію. Ця церковна адміністративно-територіальна одиниця, перетворена наприкінці XIII ст., проіснувала зрештою аж до кінця XVIII ст., залишаючись надійним засобом

християнізації місцевого населення незалежно від будь-яких мінливостей місцевого політичного життя, до того ж уже до другої половини IX ст. Візантія остаточно повернула фортеці гірського Криму під свій контроль. А до кінця X ст. завершилась остаточно асиміляція місцевих мешканців, об'єднаних спільним знаменником християнства та візантійської культури. За похованнями цього й більш пізнього часу, здійсненими за християнським поховальним обрядом, уже абсолютно неможливо визначити етнічну приналежність похованого — колишні готи, алани, греки-ромеї, тюрки остаточно злилися в єдину християнізовану гірськокримську народність.

Утім Готія як окремих історико-географічний регіон продовжила своє існування й пізніше. Так, у XIV ст. Кримська Готія зі столицею у Феодоро-Мангупі займала значну частину Південно-Західного Криму, простягаючись уздовж узбережжя від Херсона до Алушти і сягаючи на півночі гори Чатир-Даг і гірської фортеці Кирк-Єр. А згідно з договором 1381 р. між генуезцями і татарами частина прибережних готських земель від Чембало (Балаклава) до Солдаї (Судак) відходила генуезцям і називалася у діловодстві «капітанство Готія». Терміни «готи» і «Готія» згадують численні середньовічні автори — Вільгельм де Рубрук, Маріно Сандуно, Джованні Монтекорвіно, Йоганн Шільтбергер, Матвій Меховський та ін.

Так само доволі довго зберігалась як певна готська етнічна самосвідомість, і так готська мова як безписемна мова побутового спілкування. Уже аж у середині XVI ст. австрійський дипломат, посол імператора Фердинанда I в Османській імперії 1552–1562 рр., фламандець за походженням Огіра Гіселін де Бузбек зустрів у Константинополі двох мешканців Кримського півострова, грека і гота, які прибули до Стамбула з метою подання скарг на розгляд турецького султана. Показово при цьому, що гот, внаслідок постійного спілкування з греками, не знав рідної мови і говорив по-грецьки, натомість грек внаслідок тісного спілкування із готами вивчив їхню мову. Саме цей останній і став головним інформатором де Бузбека, повідомивши, що готи й досі проживають у численних кримських селах, а також містах Мангуп і Сюрень. За необхідності вони могли виставити до війська кримського хана до восьмисот стрільців-піхотинців. Завдяки спілкуванню з кримським греком де Бузбек записав кількадесят готських слів, кілька коротких фраз і навіть початок пісні готською мовою. Сучасні лінгвісти переконливо довели, що записи де Бузбека справді фіксують існування у Криму в XVI ст. готської мови, яка використовувалась, до того ж, як засіб не лише домашнього, а й міжетнічного спілкування. Ця мова відділилася від германських нарідів не пізніше ніж у III ст. н. е. і може бути названою «кримсько-» або «східно-готською».

Нарешті, найточніше етнічну ситуацію, що склалася за доби середньовіччя у межах Кримської Готії, описав у першій половині XV ст. венеціанський купець Йосафат Барбаро: *«Я думаю, що завдяки сусідству готів з аланами виникла назва готалани. Першими у цій місцевості були алани, а потім прийшли готи; вони завоювали ці країни і змішали своє ім'я з іменем аланів. Таким чином, внаслідок змішання одного племені з іншим, вони і називають себе готаланами. Й ті, й другі слідуєть обрядам грецької церкви».*

Мовна ситуація

Мови на межі ер та до X ст.

Юрій Мосенкіс

У I тис. н. е. джерел відомостей про мовну історію України значно більше порівняно з I тис. до н. е. Поряд із текстами грецьких (античних і візантійських) авторів, це готські, скандинавські та інші документи, зокрема, назви слов'янських племен та імена слов'ян у чужомовних документах. Значну історико-лінгвістичну інформацію (яка, втім, важко піддається датуванню) може дати інтерпретація власних назв України — територіальних найменувань (топонімів), імен людей (антропонімів), імен релігійної сфери (теонімів). Ще одне джерело мовної інформації — так звані субстрати (з латинської субстрат буквально означає «підшар»), тобто залишки попередніх зниклих мов. Як у власних назвах на території України, так і у праслов'янській мові (частиною ареалу поширення якої була територія сучасної України), а відтак і в українській можна виділити субстратні елементи, серед яких найбільш надійними є іранські, менш аргументовані кавказькі. Обидва ці мовні компоненти могли виявлятися на українській території впродовж тривалого періоду. У випадку іранськомовного шару — від кінця IV тис. до н. е. (середньодніпровська культура, вірогідно, протоіндоіранська за мовою) до середньовічних аланів. Кавказькомовний шар України може бути датований часом від неоліту до Київської Русі. Етнолінгвістичним концепціям української праісторії дуже бракує професійних комплексних кавказознавчих досліджень, без яких цілісну картину давнього мовного розвитку України важко уявити.

Питання про наявність у Київській Русі дохристиянської писемності залишається дискусійним, основний масив писемних текстів з'являється після запровадження християнства. Є всі підстави гадати, що історичну інформацію в попередні періоди передавали усно. Не тільки білини Київської Русі містять значний шар історичних свідчень, а й літописні тексти (у їх світській частині) піддаються реконструкції як усні історичні пісні. Згадаємо, наприклад, літописне повідомлення про поховання князя Ігоря («Старого», чоловіка княгині Ольги) — не тільки ритмічний, а й віршований і навіть римований текст:

И погребеньъ бысть Игѡрь (в імені наголос на о!),
Єсть и могоyla его
У (Ис)Коростеня города
Въ деревѣхъ и до сего дни.

Усне передання сакральних (зокрема й історико-епічних) текстів — типова індоєвропейська традиція, широко відома у германців (пісні збереглися), кельтів (відомі тільки зі згадок), індусів, іранців та ін.

Розглянемо мови, що звучали на території України у I тис. н. е., детальніше.

Готська мова (поряд із бургуннською та вандальською, також нині не вживаними) належить до східногерманської підгрупи мов, тоді як сучасні германські мови об'єднані у дві інші підгрупи — західногерманську (англійська, німецька, нідерландська, африкаанс, ідиш) та північногерманську або скандинавську (данська, фарерська, шведська, норвезька).

Готську мову записували спочатку рунічними знаками, а згодом спеціальною абеткою, створеною на основі грецьких і латинських літер єпископом Вульффілою, що переклав Біблію готською мовою. Цей переклад — найважливіша пам'ятка готської мови.

Слов'яни запозичили від готів цілу низку важливих у культурному плані слів, серед яких *буква, котел, купити, меч, хлів, художник*, що свідчить про сфери взаємодії двох етносів. За деякими припущеннями, до запозичень із готської мови належить навіть праслов'янське слово *хліб*.

Близько спорідненими з готською були такі мови, як вандальська і бургундська, однак вони відомі тільки за малою кількістю залишків.

Кримсько-готська мова, як припускають, функціонувала аж до XVIII століття, однак її природа та умови існування залишаються дискусійними. Писемно засвідчені окремі кримсько-готські слова, що мають паралелі не тільки з мовою готської Біблії (див. вище), а й із західногерманськими мовами, а мова кримсько-готської пісні взагалі не належить до германських (!). Можливо, кримсько-готська мова була окремою гілкою східногерманських мов, а не безпосереднім продовженням готської, або навіть однією із західногерманських мов — можливо, близько спорідненою з нідерландською.

У 2015 р. два кримські написи, знайдені раніше в Мангупі, були дешифровані як готські — їхня мова тотожна з мовою готської Біблії. Однак серед місцевих назв Криму знайти ті, що можуть бути беззаперечно визнані за готські, досі не вдалося.

Гунни. Мова *гуннів* (за іншою правописною традицією *гуннів*) залишається значною мірою загадковою. Європейські гунни походять від центральноазійського племені *хунну*, чия мова, за найпоширенішими версіями, могла належати до тюркських або монгольських. Однак поряд із тим наявні й альтернативні версії. Перша — про належність мови хунну до родини єнісейських мов, назва якої походить від імені річки Єнісей. Найвідомішою мовою цієї родини є кетська (це ж найменування — у назвах річки Кета і риби кета). Ці мови споріднені водночас із північнокавказькими, китайсько-тибетськими та мовами американських індіанців. Друга версія — про іранську природу мови хунну, зокрема, її зв'язок із мовою саків. Наявні поодинокі згадки про існування письма хунну, існують спроби інтерпретації окремих написів на посуді (виконаних согдійським письмом) як гуннських.

Подібні припущення існують і щодо мови європейських гуннів. Найпопулярнішою є думка про її належність до тюркської групи, а саме до її болгарської підгрупи — разом із чуваською, хозарською, аварською (ідеться про давніх, згаданих у Київському літописі обрив, а не про сучасних аварів Дагестану). Серед названих мов живою є тільки чуваська. Відомі нині імена гуннів у своїй більшості можуть бути інтерпретовані на основі тюркських мов. Однак деякі дослідники вважали гуннську мову монгольською або тунгусо-маньчжурською.

Збереглися три слова з мови гуннів — *медос* «хмільний напій із меду», *камос* «напій із ячменю» та *страва* «їжа». Перше слово вважають або слов'янським, або готським. Це той мед, який пили й у Київській Русі. Друге слово — явно не *кумис*, як припускали деякі дослідники (кумис роблять із молока, а не з ячменю!), а *квас* — грецькі автори іноді передавали з неясних поки що причин слов'янський звук в грецьким *м* (так, візантійський імператор середини X ст. Константин Багрянородний згадує Новгород у формі *Немогардас*). *Страва* — типowo слов'янське слово, що існує в українській і в деяких сусідніх слов'янських мовах. Деякі ентузіасти роблять із аналізу цих слів висновки про те, що гунни були слов'янами, а дехто навіть ототожнює гуннського вождя Аттилу із легендарним

засновником Києва Києм! Такі припущення слід уважати надто сміливими. Найімовірніше, йдеться про входження до складу гуннів слов'янського етнічного і мовного компонента — можливо, він був навіть доволі значним. І це природно — Гуннська імперія була багатомовною. У складі цієї держави власне гуннська мова (хоч би якою б вона була) тісно взаємодіяла з готською, слов'янськими (тоді ще праслов'янською), сармато-аланськими мовами.

Мовною загадкою є й ім'я найвідомішого гуннського вождя Аттили. Згідно з однією версією, воно є готським і означає «татусь». Згідно з другою — у цьому імені міститься слово «батько», але не германське, а тюркське. За третім припущенням, це ім'я пов'язане з тюркською назвою Волги *Ітіль*, отже, Аттила — це «людина з Волги».

Оскільки гунни ввійшли до складу угорців, то й мовний вплив перших на других міг бути помітним.

Протоболгарська мова була в ужитку в того племені, яке, прийшовши в VII ст н. е. з Волги через територію України до Болгарії і змішавшись із тамтешніми південними слов'янами, утворило Болгарську державу. Однак панівна верхівка, нечисельна порівняно з основним населенням, швидко перейшла на мову останнього й тому залишила зовсім небагато тюркських елементів (які не треба плутати з численними турецькими елементами болгарської мови, що залишилися від часів пізнішого турецького поневолення). Близько десяти протоболгарських слів залишилися у старослов'янській мові, про яку йдеться нижче. Дуже подібним є процес розчинення скандинавської мови окремих князів Київської Русі в мовній масі основного населення держави.

Мовознавці вважають, що протоболгарська мова разом із деякими близькоспорідненими (як-от чуваська) належить до болгарської підгрупи тюркських мов.

Угорська мова. Носії *угорської* мови прийшли на територію сучасної Угорщини на рубежі IX і X століть з Волги через територію Київської Русі. Про давні угорсько-слов'янські мовні контакти свідчить те, що серед численних угорських слів слов'янського походження є окремі праслов'янські, тобто запозичені не пізніше V ст. н. е.

Аварська мова. Мова *аварів* (не плутати з *аварцями* Дагестану, які говорять однією з північнокавказьких — дагестанських — мов), яких у Київській Русі називали *обрами*, залишається предметом дискусії. Було висловлено кілька припущень. Згідно з однією версією, мова цього племені належала до тюркської групи й була близькою до сучасної чуваської (болгарська підгрупа). Згідно з другою — це могла бути одна з монгольських мов — можливо, та, з якої прийшли слова *корогва* «знамено» та *теліга* «віз». За третьою гіпотезою, це була одна з тунгусо-маньчжурських мов, і саме такою мовою читають відомий (як припускають, аварський) напис грецькими літерами на посудині, знайдений у скарбі з поселення Надь-Сент-Міклош (Румунія, поблизу кордону з Угорщиною). Інші аварські написи, створені тюркськими рунами, не мають загально визнаного прочитання. Той факт, що аварська верхівка була значно більш монголоїдною порівняно з рядовими членами племені, може свідчити про багатомовність цього етнічного об'єднання (порівняймо гуннів і хозарів).

Хозарська (хазарська) мова, згідно із загальноприйнятою думкою, належала до групи тюркських мов. Хозари — самоназва дискусійного походження. Цікавим у мовному плані є давнє припущення про те, що хозари — нащадки акацирів (кочового племені, відомого

в III–IV ст. до н. е. від Дніпра до Балтії та Волги), що також походили від гуннів. Є гіпотези про спорідненість хозарів із іншими тюркськими племенами, зокрема, уйгурами.

Хозарську мову уналежують до тюркських, гіпотетично пов'язуючи її з булгарською групою останніх. Серед сучасних тюркських мов найближчою до хозарської вважають чуваську. Відомі окремі, досі не розшифровані, написи тюркським рунічним письмом, які вважають хозарськими. Аналіз власних імен хозарів, а також окремих титулів і географічних назв, дозволив виділити в них низку спільнотюркських слів.

У часи українського козацького літописання (XVII–XVIII ст.) існував історичний міф про походження козаків від хозарів, яких у Київській Русі й пізніше називали *козарами*. На користь цієї гіпотези може гіпотетично свідчити форма слова *козарлюга* «козак», що має тюркський суфікс. За однією з версій, в основі обох слів — *хозари* і *козаки* — лежить той самий тюркський корінь *каз* «кочувати».

Слов'янські мови

Переїдемо до слов'янських мов, передовсім української.

Українська мова належить до *слов'янської* мовної групи. Ця група мов поділяється на три гілки (підгрупи): східну, що включає українську, білоруську та російську мови (найближчою до української є білоруська); західну, до якої належать польська (з віддаленим кашубським діалектом, який іноді вважають окремою мовою), чеська, словацька та дві слов'янські мови в Німеччині — верхньолужицька і нижньолужицька; південну, куди входять болгарська, македонська, сербська, хорватська та словенська мови.

Створена Кирилом і Мефодієм для християнських богослужінь і перекладу церковних книг **старослов'янська** літературна мова також належала до південної підгрупи слов'янських мов. Ця мова була саме створена — як літературно-писемна (будь-яку літературну мову створюють до певної міри штучно, обмежуючи й обробляючи діалектне різноманіття). Існують різні погляди на те, який саме слов'янський діалект ліг в основу старослов'янської літературної мови. У Болгарії її називають староболгарською, вважаючи давньою формою саме цієї мови. Згідно з іншою версією, старослов'янська мова була створена на основі македонських діалектів — але не тих, що лягли в основу сучасної македонської мови. Нарешті, була висловлена думка про особливо тісний зв'язок старослов'янської мови зі словенською.

Старослов'янська мова була єдиною тільки в перші століття свого існування. Далі з неї утворюються варіанти (так звані *ізводи*), відмінні в кожній країні. В Україні довгий час використовували український варіант (ізвод) церковнослов'янської мови як результат впливу української живомовної стихії.

Слід підкреслити, що українська і російська мова у плані ставлення до церковнослов'янської мовної спадщини пішли різними шляхами. Традиція розвитку російської літературної мови базувалася на теорії «трьох штилів (стилів)» Михайла Ломоносова: церковнослов'янську мову було оголошено високим, урочистим стилем. Тому в сучасній російській мові значно більше (порівняно з українською) слів церковнослов'янського (південнослов'янського) походження (*врата*, *глава* та ін.), використовуваних у текстах урочистого змісту. Поряд із ними в російській мові використовують і власне східнослов'янські слова *ворота*, *голова* тощо. Українська ж літературна мова пішла шляхом майже повної відмови від церковнослов'янської спадщини. Перший твір нової української літератури — «Енеїда» Івана Котляревського — був створений живою народною мовою, а в драмі того ж автора «Наталка Полтавка» спародійованою церковнослов'янською мовою говорить голо-

вний негативний персонаж Возний. Іншим був погляд нормотворця-законодавця української літературної мови Тараса Шевченка — він використовував церковнослов'янські слова досить широко, однак, передусім, у тих поетичних текстах, які стосувалися релігійної тематики, чітко асоційованої в ті часи саме із церковнослов'янською мовою.

Припускають, що нібито Новгородська держава не була знищена великим князем московським Іваном III, то там могла витворитись окрема слов'янська мова, що мала спільні риси не лише з російською, а й із українською та навіть західнослов'янськими мовами. Показово, що сучасні діалекти півночі Росії мають особливості, спільні з українською мовою.

Слов'яни — давня самоназва, використовувана в усіх трьох підгрупах слов'янських мов (словаки, словенці, новгородські словени). Ця назва явно означає тих, хто володіє *словом*, тобто говорить зрозумілою мовою — на відміну від *німців*, буквально «німих», тобто тих, хто розмовляє незрозуміло. Така модель відрізнення себе від сусідів була доволі поширеною в стародавньому світі — саме вона лягла в основу поділу на греків і «варварів». Наявна в російській мові форма назви *славяне* є результатом властивого цій мові «акання», а найдавніша форма назви, засвідчена літописними текстами Київської Русі, — *словене*.

Найдавніша згадка в документах (від перших століть нової ери) назва слов'ян — *венеди*. Питання про можливий зв'язок цієї назви з назвою *венети*, відомою в різних регіонах Європи й навіть у Малій Азії (сучасна Туреччина), не вирішене. А тим часом остання назва може виявитися спільною для всіх західних індоєвропейців (слов'ян, балтів, германців, кельтів, іллірійців) і означає вона, як свідчать кельтські мови, «білі» (очевидно, за світлим кольором волосся північних народів). Натомість назва *венеди*, як припускають, означає «великі, більші» (цей корінь зберігся в імені *В'ячеслав*, у церковнослов'янському слові *вящий* тощо).

Пізніше, у середині I тис. до н. е., слов'ян згадують під трьома назвами (*венеди*, *анти*, *склавіни*). Михайло Грушевський підкреслював, що анти — безпосередні предки українців. Щодо значення і походження цієї назви висловлено цілу низку гіпотез. За однією версією, вона походить із іранських мов і означає « мешканці краю»; тоді назва *Україна* — переклад цієї назви. За іншою версією, назва *антів* походить аж із монгольської мови й означає «товариші». Мається на увазі, що слов'яни були союзниками тюрко-монгольських народів (передовсім, очевидно, гуннів), сліди яких на території України можуть виявитися значно давнішими, ніж думали раніше. Третя гіпотеза пов'язує назву *антів* із давньою назвою качки — *утка* (родовий символ племені?), що раніше мала носовий звук (*онтка*). Нарешті, відома навіть спроба пов'язати розглядану назву з найменуванням фінно-угорського племені *ханти*...

Загальноновизнаним є походження всіх слов'янських мов від єдиної *праслов'янської*. Остання не засвідчена писемними пам'ятками (принаймні такі нині невідомі), а реконструйована на основі порівняння відомих слов'янських мов. Відтворений словник праслов'янської мови, що містить (включно з праслов'янськими діалектизмами — словами, засвідченими не в усіх підгрупах слов'янських мов) близько 20 тисяч одиниць. Реконструйована мовознавцями праслов'янська мова — потужне джерело відомостей про давніх слов'ян: мовні свідчення надаються для порівняння з археологічними, історичними та іншими відомостями.

Праслов'янська мова існувала до середини I тис. до н. е. впродовж багатьох століть. Її початки, за різними оцінками, губляться у II, а той у III тис. до н. е. Найближчими за спорідненістю до слов'янських мов виступають балтійські — латиська та литовська (наступними за мірою близькості до слов'янських є германські). Можна помітити, що ці мови утворюють зі слов'янськими нібито єдиний мовний простір: литовська більш віддале-

на, а в латиській є діалекти, ближчі до литовської, і діалекти, ближчі до слов'янських. Існують різні моделі доісторичних відносин слов'янських і балтійських (праслов'янської і прабалтійської) мов. Від прийняття тієї або тієї моделі залежить погляд на виникнення праслов'янської мови, тобто час і особливості відділення її від інших споріднених індоєвропейських.

Згідно з однією версією, праслов'янська мова походить із прабалто-слов'янської мови (балто-слов'янської прамови) — спільного предка і балтійських, і слов'янських мов. Якщо вірити мовознавчим оцінкам часу розпаду цієї прамови і розходження балтійських і слов'янських мов (кінець II тис. до н. е.), балто-слов'янською могла бути тишинецько-комарівсько-сосницька культурно-історична спільність (група близьких археологічних культур).

За другою версією, слов'янські мови виникли на периферії території балтійських мов. Згідно з таким поглядом, виникнення праслов'янської мови — результат зміни, спрощення балтійської мови внаслідок контактів із іншими (очевидно, передусім іранськими) мовами. Саме на користь такого погляду свідчать особливості латиської мови як проміжної ланки між литовською і слов'янськими.

Згідно з третьою думкою, якоїсь особливої давньої спільності між балтійськими і слов'янськими мовами не існувало — це просто дві близькі групи індоєвропейських мов, що не походять із єдиної балто-слов'янської прамови. Частина паралелей балтійських і слов'янських мов могла виникнути й унаслідок вторинних тісних контактів їхніх носіїв.

Нарешті, була висловлена гіпотеза про формування праслов'янської мови внаслідок синтезу (не обов'язково одночасного) принаймні трьох мовних компонентів — балтійського, італійського (давні мови Італії, з яких найвідоміша латинська) та кельтського. Сюди необхідно також додати іранський мовний компонент.

Іншою, не менш складною проблемою є слов'янська прабатьківщина — територія, де функціонувала праслов'янська мова. Упродовж століть (починаючи з літописів Київської Русі!) на це складне й політизоване питання пропонували багато відповідей. Відомі дунайська, вісло-одерська та інші теорії правічизни слов'ян. Нині є всі підстави віддати перевагу дніпровській теорії, що пов'язує місце функціонування праслов'янської мови (принаймні в останній період її існування — перед розділенням на окремі слов'янські мови) з територією України. На таку думку наводять звукові особливості української мови в порівнянні з праслов'янською. Відомо, що найважливішою особливістю праслов'янської мови (принаймні пізнього періоду) була наявність у ній тільки відкритих складів — як у слові *мама*. У часи Київської Русі продовженням цієї риси могло бути таке явище, як *повноголосся* (у східнослов'янських мовах — *голова*, у західнослов'янських — *глова*, у південнослов'янських — *глава*). Нарешті, з усіх сучасних слов'янських мов відкриті склади найбільше поширені в українській (особливо у фольклорній та народнорозмовній мові, вільнішій від складних для вимови іншомовних запозичень). Це може свідчити про збереження вимовних звичок від праслов'янського періоду (відкриті склади) через Київську Русь (повноголосся) до української мови, а отже, про близькість території функціонування праслов'янської мови до території поширення української мови. Така версія дістає підтвердження в археології. Київська археологічна культура, поширена в III–V ст., тобто саме в останні століття існування праслов'янської мови й саме на тій території, де праслов'янська мова могла звучати.

Наука, зокрема й мовознавча, має бути не тільки описовою, а й пояснювальною. Отже, вона має не лише визначити час і місце розпаду праслов'янської мови і змодельувати специфіку цього процесу, а й визначити й пояснити його причини. Наприкінці пе-

ріоду існування праслов'янської мови (у III–IV ст.) її носії активно контактували з готами й навіть підпали під їхній вплив (як засвідчує не тільки історія й археологія, а й мовознавство — у праслов'янській мові наявні запозичення з готської). Гунни, вступивши в союз зі слов'янами, перемогли готів і звільнили слов'ян від готського впливу. Це могло стати причиною активнішого розвитку слов'ян, їхнього поширення на більшій території — а отже, й розділення праслов'янської мови одночасно із завершенням існування київської археологічної культури, від якої виводять культури окремих гілок слов'ян.

Значну історичну інформацію містять свідчення контактів слов'янських мов із сусідніми — іранськими, германськими, грецькою, народною латиною тощо.

Численні запозичення з грецької мови до слов'янських, зокрема й української, загальновідомі. Великий пласт слів християнської сфери прийшов із прийняттям нової релігії з Візантії Київською Руссю. Раніші контакти засвідчені прийняттям через грецьку мову Візантії романських язичницьких термінів: *Коляда* (первісно — свято зимового сонцестояння) від римських *календ*, *Русалії* (спершу — вшанування померлих) від римських *розалій* та ін. Назва важливої господарської тварини *віл* (праслов'янське *вол*) могла теж прийти з грецької: у цій мові *болінтос* перетворилося на *волінтос* «бик» у перші століття нової ери, коли ще існувала праслов'янська мовна єдність. Далі ця форма *волінтос* могла втратити суфікс *-инт-* і грецьке закінчення *-ос* і перетворитися на праслов'янське слово *вол*, звідки пізніше постало українське *віл*.

Найбільшу загадку становлять найдавніші слов'янсько-грецькі контакти, зокрема, свідчення можливого впливу праслов'янської і прабалтослов'янської мов на грецьку. На перший погляд такі впливи здаються чистою фантазією, однак ретельне мовознавче дослідження дає правдоподібні аргументи. Так, грецьке слово *мінта* «м'ята» (запозичене в різні мови Європи й уперше засвідчене на письмі у другій половині II тис. до н. е.) може походити від балто-слов'янського кореня, представленого в українській мові словом *м'яти* (запах рослини краще відчутний, якщо розім'яти її листя). Однак не виключено, що слово було запозичене вже після мовного розділення балтів і слов'ян (слов'янське значення «м'яти» явно ближче до грецького слова за балтійське значення «топтати»).

Інший приклад: у праслов'янській мові корінь *пой* спочатку означав тільки «пити», а потім став означати й «співати» й уже в цьому другому значенні запозичений до грецької мови як *пеан* (давніше *пайан*) — священний гімн на честь бога сонця Аполлона. Грецьке слово писемно засвідчене у другій половині II тис. до н. е., отже, може йтися про контакт засновників Мікенської держави (XVII ст. до н. е.) з українським степом (так звана археологічна культура багатоваликової кераміки або бабинська, носії якої, прийшовши з території сучасної України, взяли участь у створенні Мікенського царства в Греції). Є всі підстави гадати, що згадана археологічна культура містила слов'янський мовний компонент, а її нащадок (сабатинівська культура півдня України, носії якої звалися *шардана* й воювали з легендарною Троєю) приносить слов'янські слова на Сардинію (де печеру називають *нора*) й навіть дає острову назву *Сардинія* від назви племені *шардана*. Неповдалі Трої розташований острів *Лесбос*, назву якого давно пов'язують із праслов'янським словом *лієсов* «лісовий, лісистий» (інша назва острова *Ісса* означає «лісистий» грецькою). Очевидно, праслов'яни у складі так званих «народів моря», що брали Трою, висадилися й на цьому острові й навіть дали йому свою назву, яка збереглася до сьогодні.

Ще один приклад. Спільнослов'янська назва *жито* (зв'язок якої зі словом *жити* — пізніше переосмислення) має паралелі в позначеннях зернових культур і хліба в балтійських і германських мовах. Однак саме слов'янська назва найближча до грецького слова *сітос* «зерно, хліб», також відомого з другої половини II тис. до н. е. Є всі підстави думати, що

Україна вже тоді славилася своїм хлібом. Більше того, грецьке слово *κλίβανος* «хлібна пічка» може походити від праслов'янського слова *хлібна* «хлібна (пічка)» (праслов'янський звук *ie* дав в українській мові *i*, а в російській — *e*).

Мовна ситуація Київської Русі належить до найбільш дискусійних проблем слов'янського історичного мовознавства впродовж майже двохсот років. На формування й функціонування наукових ідей у цій сфері завжди сильно впливала політична кон'юнктура.

Перші прояви полеміки в зазначеній галузі пов'язані з мовною самоідентифікацією українців, обґрунтуванням самостійності української мови, її відмінностей від російської. Російський історик XIX ст. Михайло Погодін висунув неаргументовану думку про те, що Київську Русь заселяли росіяни, а українці прийшли сюди з Карпат після монголо-татарської навали, коли росіяни відійшли на північ. Його критикував Михайло Максимович, показуючи українські мовні риси в пам'ятках Київської Русі.

Відомо, що в Російській імперії офіційною була думка про те, що російська мова поділяється на три діалекти — великоросійський (великоруський), малоросійський (малоруський) та білоруський. У межах такого погляду питання про мовну спадщину Київської Русі значною мірою втрачало сенс. Пізніше в СРСР офіційною була думка про походження української, російської та білоруської мов зі спільної давньоруської мови.

Одним із основних для розуміння природи мови Київської Русі є питання про наявність або відсутність проміжної ланки між праслов'янською і сучасними східнослов'янськими мовами — українською, білоруською та російською. Наявність спільних рис східнослов'янських мов дозволила деяким дослідникам припустити, що ці мови походять від спільного предка, який отримав назву давньоруської мови; її також називають давньоукраїнською. За цим припущенням, із праслов'янської мови у V ст. н. е. виділилася давньоруська (давньоукраїнська), що після розпаду Київської Русі у XIII ст. розгалузилася на три східнослов'янські мови. Критики цієї позиції висувають принаймні три аргументи. По-перше, якщо давньоруська мова була по суті «пращіднослов'янською» (спільним предком східнослов'янських), то чому паралельно не існувало «пращахіднослов'янської» та «прапівденнослов'янської» мов, а західнослов'янські та південнослов'янські мови розвивалися безпосередньо з праслов'янської? По-друге, згідно з критеріями так званої *глохронології* (науки про датування розгалуження мов, започаткованої лінгвістом із США Моррісом Сводешем у 1950-ті рр.), для формування окремої мови необхідно 500 років її розвитку, а між розпадом праслов'янської (V ст.) і утворенням окремих східнослов'янських мов (XIII ст.) два періоди по 500 років (потрібні спочатку для формування давньоруської, а потім для утворення окремих східнослов'янських мов) неможливо вмістити. По-третє, територія Київської Русі була зavelикою, щоби говорити однією мовою — зважаючи на тодішній розвиток транспорту, зв'язку та обміну інформацією. Тому доцільніше уявляти розмовну мову Київської Русі як сукупність східнослов'янських діалектів, що лягли в основу трьох відомих нині східнослов'янських мов, а також четвертої — давньоновгородсько-псковської, розвиток якої був штучно припинений після захоплення Новгорода московським царем Іваном III у 1478 р. (Псковська земля ввійшла до складу Московії в 1510 р.)

Новгородсько-псковська мова (відома передовсім із берестяних грамот XI–XV ст.), поряд зі східнослов'янськими рисами, виявляла також західнослов'янські й архаїчні праслов'янські риси (відсутні в усіх інших нині відомих слов'янських мовах). На думку дослідників, кожна з відомих нині східнослов'янських мов є результатом синтезу кількох племінних діалектів Київської Русі. При цьому сучасні дослідники підкреслюють, що

спільні риси давньоновгородсько-псковського діалекту (або мови) сягають радше не східнослов'янського, а праслов'янського рівня. Специфічну позицію давньоновгородсько-псковського діалекту (мови) вважають ще одним аргументом проти існування в минулому єдиної давньоруської мови.

Природно, що у міських центрах, передусім у великій столиці — Києві, складалося наддіалектне *койне* — спільна мова, що становила синтез різних діалектних рис. В основі давньокиївського койне лежав, звичайно, говір племені полян, на території якого розташувався Київ. У мовознавстві встановлений такий закон: чим важливішим для народу є певний текст (усний чи писемний), тим менше діалектних рис він містить.

Усе сказане вище стосувалося *усної* мови або мов Київської Русі. Наявність у цій державі спільної *писемної* мови — що також має назву давньоруської — визнає переважна більшість лінгвістів.

З огляду на мовні особливості, документи Київської Русі можна поділити на дві групи — світські і церковні. Усна мова значно більше впливала на перші, ніж на другі, зорієнтовані на старослов'янську як на мову церкви. Тому йдеться про існування в Київській Русі двох літературно-писемних мов — старослов'янської (що вбирала в себе окремі народнорозмовні елементи) і давньоруську (де такі елементи переважали). Однак водночас існує думка про те, що й мову світських документів Київської Русі можна також визначити як старослов'янську — однак зі значно більшою (порівняно з церковними документами) кількістю народнорозмовних (східнослов'янських) елементів.

Окремої уваги потребує *писемність* Київської Русі. Найпоширенішим типом письма була *кирилиця* — абетка, створена в IX ст. на основі грецької з додаванням літер на позначення звуків, відсутніх у грецькій мові. Абетку названо за ім'ям святого Кирила (Константина Філософа), що разом зі своїм братом Мефодієм (Михайлом) створив старослов'янську літературну мову.

Проміжним етапом розвитку письма Київської Русі між грецьким і кирилицею (або навіть, як гадали деякі дослідники, свідченням наявності на Русі дохристиянського письма) може бути *софійська абетка* — письмо, знайдене в Софійському соборі Києва Сергієм Висоцьким. Ця писемність простіша за кирилицю. Нині дослідження написів (*графімі*) Софії Київської продовжує В'ячеслав Корнієнко. Наявність писемних документів на Русі задовго до християнства засвідчена найдавнішим літописом — «Повістю временних літ».

Менш поширеною була *глаголиця* (назва походить від старослов'янського слова *глагол* «слово») — саме її, як припускають, створив Кирило, тоді як кирилицю приписують його учням (відомі кириличні тексти, написані поверх глаголичних, але не навпаки). Походження цієї абетки є значно складнішою проблемою за походження кирилиці. Існує багато гіпотез, що передбачають вплив дохристиянської слов'янської писемності, грецького скоропису, грузинського та вірменського письма, форм сузір'їв. Нарешті, глаголиця могла становити шифр, спрямований дезорієнтувати католицьких агентів, що нищили православні тексти. Дехто припускає, що кирилицею спочатку називали ту абетку, яку тепер звать глаголицею. Якщо в Київській Русі глаголицю використовували незначною мірою, то в Хорватії її іноді вживають як церковне письмо до нашого часу.

Хоча питання про роль *варягів* та їхньої культури в історії Київської Русі є надто політизованим, суто мовні свідчення дають можливість підійти до цього питання формально й об'єктивно.

На території Київської Русі знайдені написи скандинавськими рунами, які пов'язують із варягами. Руси запозичили зі скандинавських мов такі слова, як *вира* «грошове пока-

рання за злочин», *витель*, *гридь* «князівський дружинник-гвардієць», *тіун* (*тівун*) «управитель князівського або боярського господарства», *стяг*, *якір*. Значення цих слів свідчить про скандинавський вплив на Київську Русь у сферах військової справи, організації господарства, юриспруденції, корабельної справи. Скандинавськими вважають низку імен, як-от *Олег*, *Ольга*, *Ігор*, *Гліб* та деякі інші. Так, імена *Олег* і *Ольга* пов'язані з розумінням священного в його язичницькому сенсі, що вказує на сакральні-жрецькі функції князів. Слово *князь* також є запозиченням зі скандинавських мов (де існував титул *конунг*, корінь якого означає «рід», що свідчить про панування родових правителів). Водночас необхідно підкреслити загалом незначну кількість скандинавізмів у східнослов'янських мовах — це показує, що роль варягів у розвитку держави, війська, господарства та культури Київської Русі не слід перебільшувати. Випадки, коли чисельно невелика панівна верхівка міняє свою мову на мову основного населення держави, загальновідомі (тюркомовні протоболгари, маньчжури в Китаї та ін.).

Слід відзначити гіпотези про те, що мова варягів могла включати, поряд із германськими, також кельтські, балтійські та слов'янські елементи. Є припущення, що й назва варягів походить не зі скандинавських, а зі слов'янських мов.

Таким чином, завершення I тис. н. е. збігається з прийняттям Київською Руссю християнства з Візантії. Це призвело до появи 1) широко вживаної всіма прошарками суспільства писемності, 2) величезного масиву текстів — від церковних і юридичних до історичних і художніх, 3) значної кількості запозичень із середньогрецької (візантійської) мови до давньоукраїнської (передусім із християнської сфери, а також зі сфер держави і права, одягу, зброї, інших галузей матеріальної та духовної культури) та 4) старослов'янської мови як потужного чинника впливу на мовно-культурний простір Київської Русі. Так мовний ландшафт України набув нової якості.

Релігія і Міф

Релігія

Вірування сарматів

Олександр Симоненко

Джерелами реконструкції релігійних уявлень сарматів, як і інших сфер їхнього життя, є археологічні матеріали і повідомлення стародавніх авторів. На жаль, писемні джерела майже нічого не кажуть про сарматські вірування та культу, але нечисленні повідомлення та співставлення зі скіфськими віруваннями дозволяють відтворити деякі сторони духовного життя сарматів.

Як і у скіфів, одним із головних культів сарматів був стародавній культ меча — уособлення бога війни. Климент Александрійський, посилаючись на невідомого нам письменника Гікесія, писав про шанування меча савроматами. З праці Амміана Марцелліна відомо, що за його часів (друга половина IV ст. н. е.) цей звичай зберігався: *«Немає у них ані храмів, ані святилиць... але вони встромляють у землю за варварським звичаєм оголений меч та шанобливо вклоняються йому як Марсові...»*. Археологічним втіленням шанування сарматами меча є неодмінна присутність його серед поховальних дарунків у чоловічих могилах та звичай прикрашати меч золотом, що має не тільки естетичне навантаження. На пізньоскіфському Усть-Альмінському городищі у Криму було знайдено кам'яну стелу із зображенням меча пізньосарматського типу (з руків'ям-черенком). Меч зображений без вістря навмисно — коли плита стоїть, створюється враження, що він встромлений у землю, як у повідомленні Амміана Марцелліна. Поза сумнівом, ця стела відіграла якусь роль у культових відправах, присвячених мечу.

Мовна спорідненість скіфів та сарматів дозволяють припустити певні спільності у їхніх культових сферах. Відомо, що серед священних дарунків, що впали з неба до ніг скіфських царів, була золота чаша. Золоті, срібні та дерев'яні, оздоблені золотом церемоніальні чаші скіфів добре відомі. У сарматів роль такого посуду відігравали золоті, срібні та дерев'яні чаші із зооморфними ручками. Срібний келих із ручкою у вигляді конячки знайдено у «царському» похованні в Порогах. У Соколовій Могилі — ще одному «царському» похованні — зберігся маленький дерев'яний келих із оздобленими золотими платівками вінцями, подібний до ритуального посуду скіфів та савроматів. Чудово збереглися дерев'яні чаші з ручками у вигляді орлів та вовків в Усть-Альмінському могильнику, а в сарматському похованні біля с. Оленешть у Молдові було знайдено дерев'яні чаші з ручками у вигляді ведмедів. Ми ще повернемося до теми зображень на сарматських виробках у розділі по мистецтву.

Поховальний обряд

У поховальному ритуалі сарматів виразними є риси культу вогню. Під насипами основних поховань I — початку II ст. н. е. простежені плями вогнищ, поруч з якими знайдені керамічні посудини та бронзові ритуальні казани — символи хатнього вогнища. З культом

вогню пов'язані часті знахідки курильниць у жіночих похованнях. Імовірно, саме жінки як берегині домашнього вогнища відправляли вогняний ритуал. Кому присвячувалися вогняні церемонії, впевнено казати важко. У автора V ст. н. е. Марія Віктора є свідчення про практику принесення аланами жертв духам померлих. Можливо, із цим культом пов'язані вогняні ритуали.

Показовим є наявність у жіночих похованнях сарматської еліти великої кількості амулетів та культових речей (курильниць, жертвників, ритуальних ножів тощо). Зрозуміло, що представниці аристократії водночас були жрицями. Семантика наборів амулетів дає змогу припускати наявність розподілу сарматських жриць на «білих» та «чорних» чаклунк. Атрибути перших були пов'язані з «верхнім» сонячним світом (діадеми, світове дерево, «сонячні» тварини — олені, коні, кози, люстра тощо), других — із «нижнім», хтонічним світом (змії, жаби, черепахи, жуки-скарabei тощо).

Цікаво, що серед сарматських амулетів певне місце посідають старовинні предмети або речі, призначення яких сармати не знали або не розуміли. Це кістяні молоткоподібні булавки або кам'яні булави та сокири ямної та катакомбної культур III та II тис. до н. е., скіфські бронзові вістря стріл VI ст. до н. е., побутові античні речі — бронзові деталі меблів, вахкічні статуетки, деталі коштовного посуду тощо.

Поховальний обряд як сфера культурової свідомості відбиває віру в потойбічне життя. Матеріальний проявом релігійних уявлень сарматів є їхні поховальні пам'ятки — кургани й нечисленні ґрунтові поховання за обрядом інгумації. Більшість поховань орієнтовано в північному напрямку, частину — у південному. Можливо, ця різниця відбиває уявлення різних сарматських племен про місце розташування «країни мертвих». Супровід померлих їжею, вином та речами також є складовою частиною поховального обряду. Чоловікам до могили вміщували зброю, кінське спорядження, чоловічі знаряддя праці (точила, ножі), посуд для вина.

Жінок супроводжували на той світ прикраси, туалетний й столовий посуд, жіночі речі — дзеркала, прясла, голки тощо.

Більшість могил сарматів Північного Причорномор'я II–I ст. до н. е. (тобто часу Страбона і декрету на честь Діофанта) орієнтовані в північному напрямку: скелети лежать черепом на північ із сезонними відхиленнями (ПнЗ, ПнС). Більш того, вони справді розташовувалися в степах між Дніпром та Доном, тобто «між Борисфеном і Танаїсом», як писав Страбон. Саме ці пам'ятки і належали, найімовірніше, роксоланам. Цей висновок підтверджують і більш пізні поховання між Дніпром та Дунаєм — вони також орієнтовані в північному напрямку.

За Дніпром могили роксоланів з'являються, у повній відповідності з джерелами, в I ст. н. е. Вони рівномірно розташовані по всьому простору степу від басейну Південного Бугу до гирла Дунаю. Ці поховання здійснені за єдиним обрядом — усі вони впускні в більш ранні кургани; в прямокутній вузькій ямі черепом у північному напрямку лежить горілиць скелет. У головах могили часто поміщали напугну їжу — передню або задню ногу барана, поряд з нею завжди лежить ніж. Начиння поховань небагате. У чоловіків це — зброя (меч або кинджал, сагайдак із стрілами, іноді спис), глек вина, від поясів збереглися пряжки. В жіночих могилах часті є знахідки люстерок, фібул, нехитрих прикрас (скляних намист, бронзових браслетів та сережок), античного червонолакового посуду.

Головна відміна причорноморських ранньосарматських поховань від синхронних могил Подоння та Поволжя — орієнтація небіжчиків у північному секторі (на сході — у південному). Будь-яка ознака поховального обряду вимагає пояснення та пошуку її походження. І з'ясувалося, що в цей час або трохи раніше серед тих культур, які могли

б претендувати на спорідненість із ранньосарматською, північна орієнтація переважає в культурі хунну або сюнну, як їх звали у Китаї. Хунну кочували на північних та північно-західних кордонах Китаю та були його першими ворогами. Далі ми переконаємось, що спорідненість культур сарматів та хунну на цьому не закінчується, та спробуємо пояснити цей факт. Поки що ж єдиним поясненням тотожності цієї важливої риси поховального обряду може бути припущення про те, що роксолани були якимись родичами хунну або мали спільні вірування та уяви про потойбічний світ.

Отже, похованнями роксоланів II–I ст. до н. е. треба вважати сарматські могили, в яких небіжчик лежить головою у північному напрямку. Крім України, компактна група таких поховань досліджена на обох берегах Дону в його нижній течії, де вони розкидані серед традиційно орієнтованих на південь. Схожість начиння не залишає сумніву, що вся ця група належала тому самому населенню.

Цікаво, що північна орієнтація продовжує переважати у впускних сарматських могилах України та Молдови і далі, у I–II ст. н. е. Сарматські пам'ятки цього часу поширюються за Дніпро, розповсюджуються аж до Карпат та Дунаю, у повній відповідності з даними античних джерел про роксоланів на дунайському кордоні імперії. Між Дністром та Прутом у середині II ст. н. е. з'являються незвичайні поховальні пам'ятки — розташовані поряд із невисокими курганами рівчаки, що обмежували квадрат середньою площею 8 x 8 кв. м. Єдиний аналог цьому звичаю досліджений на Середньому Доні, у могильниках кінця I — початку II ст. н. е., тобто таких, що безпосередньо передують нашим! Поза сумнівом, це донські носії цього обряду перекочували за Дністер — ніде більше у сарматському світі немає таких рівчаків.

Які ж могили належать сусідам та сучасникам роксоланів — язигам, «несамовитим язигам» Овідія? Відповідь на це питання так само дали спостереження за орієнтацією могил. Серед переважаючих на нашій території північно-орієнтованих могил II–I ст. до н. е. (тобто, поховань роксоланів) є нечисленні поховання, де скелет лежить головою на південь, як на сході. За іншими ознаками та начинням ці могили ніяк не відрізняються від північно-орієнтованих. У той час, яким датуються ці поховання, крім роксоланів та язигів, ніякі інші сарматські племена на території України не жили. Отже, якщо могили з північною орієнтацією належали роксоланам, то, за формально-логічним законом «виключеного третього», поховання з південною орієнтацією мали бути язигськими.

Підтвердження не забарилися. Виявилось, що ті з поховань на території Молдови, які можна продатувати в межах першої половини I ст. н. е., орієнтовані також у південному секторі. Вони були зосереджені на півночі Молдови та в Одеській області — кургани та могильники біля Острівця, Киселіва, Безень, Біляєвки, Холмського. Це були язиги Овідія, тім самі, що «оглядали мури на важко дихаючому коні!» Саме тоді виявилось, що Овідій не міг бачити «натовпи» сарматів, що весь час вешталися вулицями Томіса — у найкращому разі, то були якісь малі загони, що час від часу з'являлися на кордоні. Це поетичне видіння світу потрібну було Овідію, щоб переконати у ньому імператора та отримати, нарешті, дозвіл повернутися до Риму. Проте Август, окрім поетів, мав ще й дипломатів та військових, які (пам'ятаєте?) знали сарматів лише «з чуток», тобто, не могли бачити їхні «натовпи» на кордоні, бо їх там не було — язиги мешкали набагато північніше, між Дністром та Прутом. Отже, перебільшення поета навряд чи пішли йому на користь — він так і помер у засланні.

І знов угорські матеріали допомогли в ідентифікації — цього разу пам'яток язигів. З античних джерел відомо, що у I ст. н. е. язиги жили на кордоні римської провінції Паннонія, тобто на лівобережжі Дунаю, який і був кордоном. У 50 р. н. е. цар германського племені квадів Ванній, якому загрожувала навала інших германців — гермундурів та лугіїв,

звернувся по допомогу до кінноти язигів. Тацит пише, що ці язиги мешкали «до карнунтських таборів», тобто до повороту Дунаю на південь на кордоні сучасних Словаччини та Угорщини.

Справді, в угорському степу — пусті — досліджена безліч сарматських могил, що датуються з I по IV ст. н. е. Їхня головна ознака — стабільна орієнтація у південному секторі. Навіть, коли в усьому сарматському світі з середини II ст. н. е. стала переважати північна орієнтація, ізольовані від нього угорські язиги продовжували дотримуватись предкових звичаїв і ховали своїх померлих головою на південь. І ще одна закономірність — південно-орієнтовані поховання між Дністром та Прутом зникають у другій половині I ст. н. е., тоді, коли такі поховання з'являються в Угорщині. Язиги перейшли Карпати та відкочували до угорської пушти.

Поховання сарматської знаті

Ми вже розповідали про поховання аристократки-чаклунки із Соколової Могили. Однак воно не є єдиною подібною сарматською пам'яткою.

«**Принцеса з Михайлівки**». Ще одну могилу сарматської аристократки було відкрито 1982 р. поблизу с. Михайлівка в Одеській області. Молоду жінку поховали у домовині-колоді, видовбаній з цілого стовбура. Цей звичай сармати принесли зі своєї батьківщини — степів Південного Сибіру та Джунгарії. Саме там знайдені аналоги михайлівській колоді. Проте майже таку саму колоду було знайдено зовсім поряд, у кургані під Біляївкою, трохи на північ від Михайлівки. Майже напевно можна казати, що воїн з Біляївки та михайлівська «принцеса» були з одного племені, яке мало звичай ховати свою знать у колодах.

Праворуч від голови «принцеси» стояла дерев'яна коробочка з клітинками-гніздечками для рум'ян, білил та іншої косметики. Тут-таки лежали бронзовий пінцет та лопаточка, щоб набирати фарби. Кольори їх збереглися, і певний час можна було бачити різнобарвний гніздечка у коробці, але на відкритому повітрі барви почали швидко зникати.

Ліворуч від голови містився ще один унікальний предмет — римське бронзове квадратне люстро у дерев'яно-гіпсовому футлярі. На шарі гіпсу було вирізьблено орнаментальну композицію з листя лотосу, пагонів та бутонів. Таких футлярів ще не знаходили у сарматських могилах, хоча знахідки римських прямокутних або квадратних люстер відомі ще у трьох похованнях на території України.

Біля черепа знайшли вишукану золоту сережку у вигляді кільця, на зовнішній край якого було напаяно три рядки зовсім мініатюрних кілечок. Чому вона була одна? Що це символізувало? А може, просто загубила дівчина сережку, а нову купити не встигла. Прикраси сармати купляли у грецьких містах — Тірі, Ольвії — які тоді, у I ст. н. е., являли собою жалюгідні скупчення домівок не більш за ту саму Михайлівку. Навряд чи там було так багато ювелірів, щоб замість кожної загубленої у степу сережки відразу зробити нову. Ось як розповідали ольвієполіти того часу самі про себе ритор з Віфінії Діону Хризостому: *«...бо звичайно до нас приїздять люди, які лише зветься греками, а насправді — це більші варвари, ніж ми; це купці й дрібні торговці; привозять вони нам різне ганчір'я і погане вино, та й від нас не вивозять нічого путнього»*. Які вже там ювеліри... Такі сережки, судячи із знахідок, були поширені у Криму серед тамтешніх скіфів, а до Криму від Михайлівки ще довший шлях, ніж до Тіри або Ольвії. Ні, не було де взяти другу сережку нашій «принцесі».

Сукню «принцеси» було розшито золотими, інкрустованими емаллю бляшками, схожими на знайдені у Соколовій Могили. Руки прикрашали масивні грановані золоті брасле-

ти, які так швидко вихопив з могили разом із намистом начальник експедиції. Такі браслети належали жінкам з найвищих верств, «царицям» або «принцесам».

Приблизно водночас із розкопками поховання «цариці-відьми» в Соколовій Могилі на південний схід від неї, у степовому Криму під Білогорськом могили знатної сарматської жінки було досліджено Північно-Кримською експедицією Інституту археології.

Справжньою сенсацією стало розташоване в центрі насипу впускне поховання 18 — могила ще однієї сарматської «цариці»!

Її поховали у прямокутному дерев'яному саркофазі розмірами 1,92 x 0,82 м. Ззовні він був розписаний білою, блакитною та бузковою фарбами. Над саркофагом стояв балдахін на чотирьох ніжках, окутих знизу сріблом. Тканину балдахіну було поспіль розшито золотими пластинками. Зсередини саркофаг був застелений кошмою або килимом, пофарбованим у центрі в червоний, а по краях — у білий та бузковий кольори. Дно саркофага було щільно посипане ладаном.

Понад скелетом було розчищено щільний шар золотих пластинок, які прикрашали тканину балдахіну та згодом впали. Від самої тканини залишилися нечисленні рештки, аналіз яких пізніше показав, що балдахін був зроблений з дорогоцінного китайського шовку.

Скелет жінки 35–40 років лежав випростано на спині, головою на північ — північний захід. Руки, як у багатьох знатних небіжчиків, були дещо розставлені та зігнуті у ліктях, а кисті лежали у срібних кіліках — давньогрецьких чашах для вина. Формою ручок та гравірованим декором вони відрізнялися від будь-яких, знайдених раніше, й досі не мають аналогів.

За черепом, у правому верхньому куті саркофага, лежали керамічні посудини — античний бальзамарій та сарматський глек, поряд із ними — бронзове «бактрійське» люстро з кістяною ручкою. По краю люстро було прикрашене напівсферами, що утворювали суцільний валик, в центрі диск був опуклий. Такі самі люстра відомі з царського некрополю Тілля-тепе у Північному Афганістані, де було поховано володарів Бактрії — античної держави, що займала сучасні території півдня Таджикистану, Туркменії та півночі Афганістану. Відомі вони й у сарматів, і найближча паралель ногайчинському люстру — дзеркало з Соколової Могили.

На шиї «цариці» було знайдено дивну золоту гривну у сарматському «бірюзово-золотому» звіриному стилі. Вона складається з дроту, згорнутого у 3,5 оберт. Кінці дроту прикрашені рельєфними фризами «процесії звірів»: один за одним тут розташовані фігурки фантастичних істот — грифонів з орлиними, верблюжачими та лев'ячими головами. Очі монстрів зроблені з блакитних керамічних намистин. Цікаво, що гривна не полірована, і на фігурках добре видно подряпини та ливарні заусенці. Здається, її було зроблено тільки для поховання. У будь-якому разі, я не можу уявити собі, як її носила власниця: постійно згинати та розгинати гривну було небезпечно, бо вона неминуче одного разу зламалася б, а надягти її, не розгинаючи, просто неможливо.

По боках черепа лежали золоті поліхромні сережки із вставками смарагду. І вони потрапили до туалету ногайчинської цариці з «бабусиної скриньки», бо також старші за поховання років на 100! Про це свідчать не тільки паралелі зі славетних музеїв світу — Британського та Метрополітен-музею у Нью-Йорку, але й загублені корпуси підвісок у вигляді амфор, котрі були, найімовірніше, з гірського кришталю.

На черепі та кістках грудної клітини поспіль лежали золоті нашивні пластинки і намистини зі скла, фаянсу та напівкоштовних камінців, разом з ними знайдено золотий туалетний флакон. Біля правого зап'ястя лежав скіфський срібний кубок IV ст. до н. е. А на

зап'ястях чергові шедеври — два золоті браслети із замками у вигляді фігурок Ерота та Психеї. Порожні корпуси браслетів ззовні були прикрашені навскісними рядами нанизаних на золоті дротинки річкових перлин і золотих та самоцвітних намистин. В отвори на кінцях корпусів були вставлені фігурки Ерота, що однією рукою обіймає за плечі Психею, а другою пестить її підборіддя. Між головами персонажів влаштовано петлі шарнірів, на яких кріпилися великі самоцвіти в золотих оправках: на одному браслеті — цитрин, на іншому — циркон. Браслети унікальні, хоча подібні зображення Ерота та Психеї є на деяких срібних посудинах пізньоелліністичної доби (кінець III–I ст. до н. е.).

Біля правої гомілки, ймовірно, стояла туалетна скринька з прикрасами. Кожна знахідка тут заслуговує на окрему поезію і кожна має свою історію. Ось великий золотий перстень із вставкою з темно-фіолетового скла. На склі — інталія (тобто заглиблена гема) у вигляді жіночої голівки у профіль. Здавалося б — типовий пізньоелліністичний перстень, таких вистачає у музеях та скарбницях. Але фахівець одразу побачить невідповідність форми шинки стилю геми. Шинка пізньоелліністична, III–II ст. до н. е., а зображення на емі зроблене в лінеарному стилі римського часу (I ст. до н. е. — II ст. н. е.). А якщо придивитися, то помітно, що гема трохи менша за гніздо і сидить в ньому нещільно, навіть краї оправи недбало загнуті, щоб гема не випадала. Найімовірніше, у стародавню оправу в I ст. н. е. було вставлено нову гему — стара загубилася або тріснула. Підтверджує це припущення і зображення на гемі. Уперше в такому ракурсі (голова в профіль, на чолі — вінець-стефана, обабіч обличчя — локони) карбували свій портрет на монетах єгипетської цариці III–II ст. до н. е. Арсіноя II та Арсіноя III. Цей образ став традиційним для монетної графіки та вставок у персні-печатки. Так зображували на монетах Клеопатру, а в римський час образ Арсіної-Клеопатри набув статусу богині Венери, хоча іконографічний тип — голівка в профіль у стефані — залишився той самий. На щитку ще одного персня, із суцільного золота, було зображено обличчя тої-таки Венери.

У скриньці лежали три золоті і один агатовий туалетні флакони, фаянсова сирійська або єгипетська тарілочка та римська чашка з мозаїчного скла міллефіорі, золотий кулон з агатовою вставкою, дві срібні туалетні ложки, алебастрова посудина, камні-амулету й дві фібули — золота брошка із скляними вставками та унікальна фібула у вигляді дельфіна, тіло якого вироблене з гірського кришталю, а голова та хвіст — золоті. На литки похованої було надягнуто два золоті спіральні браслети.

Численні ювелірні вироби було зроблено або в Італії (ланцюжок, сережки, брошку), або в Єгипті чи Південній Греції (браслети, персні, кришталеву фібулу).

Після похорон сармати досипали насип на 2,5 м, залили його нафтою та підпалили. Велетенське вогнище палало кілька діб, помітне з будь-якої точки степу.

В ім'я Юпітера та Божественного Імператора

Тетяна Шевченко

З початком впливу Римської імперії, релігійне життя греків Північного Причорномор'я мало змінилося. Вони продовжували вшановувати своїх богів, не замінюючи їхні імена на римські відповідники. Поява офіційних культів не привела до кардинальних змін в релігії. Верхівка міст, відчуваючи де необхідність, а де вигоду в зв'язках із провінційно-римським керівництвом, впроваджувала культу Римської імперії. Такі процеси відбувалися у більшості причорноморських полісів. Найпершими почали вшановувати імператорів як богів правителі Боспору, за часів розташування римської залози карбував на монеті портрети імператорів і Херсонес.

Окрім того, за соціальним складом, населення античних центрів ставало дедалі менш однорідним. Іноземців урівнювали в правах із громадянами, раби отримували більше можливостей ставати вільновідпущениками. Наслідком цих процесів була багатоманітність у культурній сфері. Вихідці з різних міст роками продовжували вшановувати своїх богів — богів-покровителів родин, міст, місцевостей, країн. Навіть якщо вони не мали рівного з громадянами статусу, вони могли мати достатньо коштів, щоб поставити статую, олтар або збудувати храм не гірший, ніж загальноміський. І тут перед нами виникає питання, а хто був шанувальником, наприклад Юпітера Найкращого Величного, якому спорудили олтарі в містах Таврики.

Усе значно простіше, якщо це посвята від особи з латинським іменем. Тоді йдеться про людину, яка була приїжджою або нащадком вихідців із римських провінцій. А що як такий напис на посвяті зроблено грецькою або ім'я адресанта «латинізоване», тобто має грецький корінь і латинське закінчення? Тоді мову треба вести про місцевого мешканця, який прагнув догодити римській адміністрації цього міста або місцевості, де бував у торгових, наприклад, справах. В усі часи батьки давали імена своїм дітям із найкращими сподіваннями і побажаннями. Саме ім'я мало допомогти дитині в її подальшому житті. І в часи всесильності Риму навіть на окраїнах держави і прилеглих територіях населення орієнтувалося на переможну ходу імперії. Але нерідко перші люди грецьких міст брали собі латинське ім'я в дорослому віці. Зокрема басилевси Боспорської держави додавали до свого імені Тиберій Юлій, а до титулів «друг цезаря і римлян», і ставали жерцями римських культів.

Територія Північного Причорномор'я не входила до самої Римської імперії, але була безпосередньо на кордоні її провінцій. Тіра, Херсонес і поселення прилегли до нього, а можливо й Ольвія, були місцями, де розташовувалася залага (гарнізон) римської армії. У II–III ст. тут залишено значну кількість культових пам'яток, пов'язаних із римською релігією, особливо її військовою частиною. Культы богів Юпітера Доліхена, Мена, Сола, Мітри були привезені сюди саме цією частиною населення. Залага займала відокремлену частину в місті — цитадель і кілька адміністративних будівель. Однак разом із солдатами сюди приїхали люди, які супроводжували армію — ремісники різної спеціалізації, жерці, адміністрація і залежні особи. Усі вони, якщо й не мали значного впливу на релігійне життя міст, то самі продовжували шанувати своїх богів-покровителів.

Так пантеон богів стає строкатішим: від власне грецьких Афродіти, Діоніса тощо до фракійських героя-вершника, Діоніса Сабазія і до еллінізованих єгипетських Ісиди, Беса

і Гарпократа. Поява культів фракійських богів диктувалася складом римської армії. Її солдатів, розквартированих у Херсонесі, набирали з римської провінції Мезія.

Фракійським еллінізованим божествам і раніше вклонялися у північно-причорноморських містах, однак тепер це набуло ще більшого розмаху. Кам'яні плити з зображенням героя на коні, з традиційним для нього деревом, обвитим змією, кабаном, іноді собакою, слугами виготовляються у значній кількості на місці для принесення їх у дар божеству. Виготовляли їх, найімовірніше, майстри, що прибули разом із залогою. Адже на аналогічних фракійських плитах нерідко в цей час постають суто грецькі боги, такі як Артеміда Партенос, Геракл, Діоніс. Тож вплив приїжджого населення був навіть у цьому. Місцеві греки замовляли у прибулих із Західного Причорномор'я греків зображення богів-покровителів свого міста. Чи означало це, що своїх богів при цьому вони тепер уявляли якось інакше? Навряд. Це також не означало, що все населення починало вшановувати нових богів. Ситуаційно могли виникати зв'язки представників одних груп населення з іншими, міжетнічні шлюби, однак жодним чином масово культу запозичуватися не могли. Та й змішані шлюби в традиційних суспільствах, навіть у багатолюдних містах, не віталися, скоріш, викликали лише осуд. Інша справа династичні шлюби боспорських правителів. Але й вони ставали поганим прикладом у повчальних пасажах античних істориків.

Верхівка суспільства дбала про своє коріння найбільше. Заможні громадяни влаштовували приватні релігійні свята, відкриті для всіх мешканців. Плебс міг брати участь у багатьох культах, хто б їх не влаштовував. Пожертви богам, помпезні процесії до святилищ, що закінчувалися бенкетами, були часто доступні всім. Так заможні громадяни або іноземці демонстрували свій вплив і статус. Що більша процесія — то більша вага події. Грецька і римська релігія не забороняла брати участь у культах нових чи досі невідомих богів. Це було однією з характерних рис політеїзму.

Невідомо, чи учасник таких культів ставав адептом нових культів і вчень. Тут, знову-таки, залежало від ситуації та від віри. Якись події під час культу чи після нього сприймалися як знамення, а якись забувалися. Як формувався релігійний світогляд кожної особистості, важко сказати. Однак зрозуміло, що в римський період населення було сприйнятливим до нових релігійних течій і вірувань. Не дарма їх виникало дедалі більше.

Звичайно, були й закриті релігійні спільноти. У перші століття нашої ери це — юдеї, християни, а задовго до них — різні види містеріальних об'єднань. В одних іноземних культах можна було брати участь лише за умови належності до певного етносу, в інших — лише відмовившись від вшанування усіх інших богів. Останнє було не зовсім можливе для громадян. Політеїзм передбачав можливість вшанування широкого кола богів, але разом з тим — обов'язок вшанування богів-покровителів поліса. Ухилення від нього неодноразово засуджується античними авторами і стає головною причиною гоніння християн в Римській імперії.

Обов'язкова участь усіх мешканців міста в громадському вшануванні особливо наголошувалася у культах імператорів. Імператорів прирівнювали до богів, будували храми на честь них, зображали на монетах, де раніше з'являлися лише обличчя, статуї або символи богів. Така ревність до того, щоб кожен вшановував імператора, мала свої причини: хто вклоняється імператору як богові — той кориться йому і Риму. Лояльність учасників імператорського культу стосувалася також лояльності Риму цілих міст. Зводили олтарі і храми Августів, створювали колегії культу, члени яких ставали опорою і провідником римської політики на місцях. Відмова від виконання обрядів розглядалася як образа величі. Людей жорстоко карали за це.

Культ імператора було впроваджено за правління Августа. Саме тоді імператорська влада об'єднала у складі єдиної держави різні народи, що вимагало єдиної спільної політичної ідеї. Вона мала укріпити державний устрій. Імператорський культ став тією спільною ідеологією і проіснував до III ст. н. е.

На Боспорі відправлення імператорського культу відоме з доволі раннього часу: від правління Котиса I (45–63 рр.) до Рескупоріда III (233–235 рр.) боспорські царі мали титул пожиттєвого архієрея Августів. Боспорський базилевс вважався жерцем культу імператорів.

Досі серед істориків ведуться дискусії, чи був упроваджений культ імператора в Херсонесі чи Ольвії. Жодного храму на території міст не виявлено. Інша річ, що вже наявні храми чи олтарі могли використовуватися для проведення цього культу. Головними свідченнями в Херсонесі є згадка про верховного жерця, архієрея, гіпотетично імператорського культу. Можна припустити, що опосередковано культ божества правителів відображають написи офіційного характеру кінця II ст. н. е., де Августа і Тита Елія Адріана Антоніна названо богами. Навіть саме зображення імператорів і членів їхніх родин на монетах можна пов'язувати з героїзацією правителів, оскільки до цього античні монети містили лише зображення богів і героїв, зокрема й обожнених елліністичних монархів. На херсонеських монетах із 212 р. точно атрибутовані зображення імператорів на аверсі. При чому реверсом завжди слугувало зображення Партенос, на рівень з якою ніколи не ставилися смертні. З офіційною зміною релігії і з закриттям провінційних монетних дворів у другій половині III ст. образи херсонеських богів зникають з монетних типів.

Загалом, кількість пам'яток, пов'язаних із культом імператорів у Херсонесі, Ольвії та Тірі — незначна. Причина цьому — характер цього культу, який був суто офіційний і не справив значного впливу на релігійне життя населення. У самих римських провінціях, зокрема у Фракії, будівництво храму покладалося на поставлену імперську адміністрацію, або на керівництво міста. Цей храм зображався на монеті, а таким містам надавали престижний титул неокори. Нічого подібного в Херсонесі та на Боспорі не прослідковується. Є обличчя імператорів на монетах, де інша сторона монети зайнята зображенням богів-покровителів, які не сходили з карбування століттями. У Фракії цей культ був частиною релігійних уявлень і відобразився в житті населення, тоді як у Північному Причорномор'ї його відправлення мало на меті суто політичні вигоди для соціальної верхівки населення. Загалом грецьке населення цього регіону було слабко романізоване. На відміну від «політично зумовлених» культів, Партенос херсонесити вшановували від заснування поліса до кінця античності. Храм верховної богині застав Капітон ще 380-х рр. н. е.

Значною групою населення в Херсонесі, Тірі та інших містах у перших століттях нашої ери були солдати римської залози, розквартировані в місті і найближчих пунктах округи, які підтримували римські провінційні культу. Тоді релігійну ситуацію в античному центрі визначала подрібненість і відокремленість соціальних груп, а через те існування кількох субкультур, в яких релігійний світогляд проходив окремий шлях розвитку. Такими групами були соціальна верхівка, що користувалася привілеями римського протекторату; римський гарнізон — солдати-іноземці з родинами і оточенням; ксени (іноземці), що з тих чи інших причин потрапляли в місто і продовжували підтримувати звичні для своєї батьківщини культу, і рядове населення нащадків грецьких переселенців, що кількісно, вочевидь переважало над іншими групами. Саме в цей час є підстави говорити про офіційні, а не полісні культу, оскільки, не дивлячись на збереження певних рис полісної організації, давніх культів, зокрема богів-покровителів поліса, нащадки колоністів становили більшість, але все одно частину всього населення і були задіяні в культурах, важливих для декларування прихильності до іншої держави.

Учасниками культів, засвідчених у святилищах богів римського і фракійського походження, були, вочевидь, самі солдати гарнізону. Наприклад, у культовому комплексі в *schola principalium* в Балаклаві вшановували Юпітера Доліхена і традиційно-римські божества, зокрема Діану. Храм Юпітера Доліхена збудували солдати I Італійського легіону, який з часу його формування перебував на території Мезії.

Юпітер Доліхен був місцевим божеством Доліхії, регіону Північної Сирії. Особливо популярним він став у II ст. н.е. на території Римської імперії, де в ньому вбачали іпостась верховного Юпітера Найвеличнішого. Зображали Доліхена стоячи на быку, іноді з орлом, у військовому обладунку і гостроверхій шапці.

Культовий комплекс у Балаклаві — це єдина в Південній Тавриці споруда римського періоду, вигляд якої піддається реконструкції, за знахідками баз колон та іонічної капітелі. Звідти походять також олтар із присвятою Вулкану, постамент статуї Геркулеса, якого вшановували в Італії та римських провінціях. Він вважався покровителем імператора і солдатів, героєм, якщо допомагав перемагати. Численні пам'ятки його культу відомі у Подунав'ї. Вулкан — традиційний для римського пантеону бог, що оберігав від пожеж. У міфах він був богом полум'я, що руйнує і очищає. Існував звичай очищати спалюванням захоплену в переможених зброю на честь бога Вулкана.

Римській армії також належало святилище в Хараксі, де знайдено олтарі та плити з присвятами Юпітеру Найкращому Найвеличнішому і Юпітеру Хранителю від імені кількох посадових осіб римської армії, також від імені простих солдатів та моряків. Солдатами також використовувалася культова споруда у верхів'ї Козачої бухти, адже тут розташовувався пункт римської охорони. Релігійного життя стосується знайдена тут плита із зображенням вершника, що вважається присвятою від грека, адже звали його Діонісій. Олтарі з присвятами Юпітеру Найкращому Величному виявлено у Херсонесі біля оборонних мурів, Геркулесу (або із вказівкою на назву підрозділу) на некрополі біля Карантинної бухти. У Херсонесі вшановували також Меркурія, Юпітера Доліхена, Вулкана.

Солдати римської залози в Ольвії теж побудували святилище на території Верхнього міста. Порівняно невеликий культовий комплекс проіснував до середини III ст. н.е. Там, крім загально-римських, вшановували фракійських богів. Напис із Ольвії свідчить, що Аврелій Юліан збудував у місті храм, присвячений Серапісу, Ісіді, Асклепію, Гігієї та Посейдону.

Припускають, що римській залозі могло належати святилище на Сакському пересипі. Тут вшановували фракійського героя-вершника, Геру, Матір богів, Артеміду і, можливо, Юпітера Найкращого Найвеличнішого та Мітру-Таврокона. Утім усі посвяти написані грецькою, тож або місцеве населення використовувало це святилище, або розквартирований тут римський пост, як і всі інші у цьому регіоні, складався з солдатів неримського походження, які в побуті використовували грецьку мову. Адже з часів Адріана (117–138 рр.) до складу римських військових підрозділів почали масово набирати уродженців провінцій. Солдати, як і все населення імперії, в місцях своєї постійної дислокації мали відправляти культу богів офіційного пантеону, на чолі яких стояв Юпітер Найвеличніший та імператори. На Боспорі засвідчене вшанування культу римських імператорів, однак написи латиною тут невідомі.

У Херсонесі відомі олтарі з написами, в яких йдеться про виконання обітниць, вочевидь за покладене на божество залагодження приватних справ. Наприклад: «Юпітеру Найкращому Величному присвячено. Тит Еренній... з ординатором і... спорудили. Виконують обітницю, жертвуючи по заслугі»; «Непереможному Мітрі... виконав (обітницю, жертвуючи по заслугі)» або просто «За здоров'я, за обітницею».

Культ Мітри в Стародавній Греції мав виключно містеріальний характер. Мітру вшанували чоловіки в таємних «братствах», місцем зібрань часто слугували печери. Учасниками містерій ставали ті, хто пройшов жорстокі фізичні випробування. Мітраїзм був важливим для підтримки військової доблесті в римській армії, оскільки «Непереможний» бог забезпечував перемогу солдатам. Сім рівнів посвяти в містерії відповідали деяким військовим званням. Можливо, вислуги в армії підтверджувалися пройденими рівнями випробування.

Солдати займали відділену від основної території міста цитадель і певні будівлі в районі західної оборонної стіни. Поза святилищами римських солдатів знайдено вотивні плитки II–III ст. н. е., на яких зображали фракійських вершників та інших богів. З Херсонеса відомі плитки, що представляли Діоскурів, Артеміду, Діоніса, Мітру, Гекату, Геру; з Харакса — Діоніса, Мітру, Гермеса, Артеміду, Гекату; із Сакського пересипу — Геру, Кібелу, Артеміду, Юпітера, Мітру, Асклепія; з Ольвії — 5 плит з вершником і 4 з Мітрою Тавроконом, по одній — із зображенням бородатих богів і Деметри з дочкою Корою; з Тіри — зображення вершників і Артеміди.

Інші знахідки, що стосуються релігійного життя солдатів і зафіксовані поза їхніми святилищами — поодинокі. Це привізна статуетка Зевса (або Юпітера) I ст. н. е. — в XIX кварталі; присвята «богам, що дослухаються» початку I ст. н. е. — в IX кварталі; присвяти Зевсу Димеранському на вотивній плиті III ст. н. е. з ділянки некрополя вздовж дороги і на кубку першої половини III ст. н. е., знайденому під водою, біля берега Стрілецької бухти. Локалізація культових пам'яток, які свідчать про релігійне життя римських солдатів, долучає до висновку, що культу римських божеств, які відправлялися солдатами, якнайменше поширювалися серед населення Херсонеса.

Кількість фракійських культових пам'яток не мусить свідчити про серйозні релігійні зміни серед населення. Вплив провінційно-римської культури, що виражався у змінах в матеріальній культурі Херсонеса, не мусив бути наслідком релігійних запозичень, зокрема, культів залози. Досі більш чи менш надійним підтвердженням цього вважається зображення Партенос у рельєфі виготовлене на зразок фракійських посвятних плиток. Та чи свідчить це саме про релігійні впливи? Можливо, слід обмежитися висновками про конструктивні особливості вотивного рельєфу. Вони могли бути зумовлені тим, що пам'ятку замовили в майстра, який працював при залозі або ж орієнтованого на її потреби, а тому використовував стандартну форму плиток.

Солдати вшанували не лише богів офіційного римського пантеону, а й тих районів, де вони мешкали до того часу, як їх узяли на службу в підрозділи римської армії. Тобто серед військовослужбовців римських залог, дислокованих у Північному Причорномор'ї не було єдності світогляду та ідей. Їхні релігійні уявлення були синтезом різних релігій. Офіційна релігія Риму не справила істотного впливу на політеїстичну релігію грецького населення міст півдня України. Еллінські божества досі користувалися значною увагою та шаную.

Єдиним офіційним римським культом, який відправлявся населенням Херсонеса, деякі дослідники вважають культ імператора, впроваджений не пізніше часу Доміціана. Умовами, в яких могли існувати підстави для впровадження в Херсонесі цього культу, була наявність гарнізону на території міста і прошарку населення, зацікавленого у зв'язках із Римом. Від підданих імператора вимагалось не лише виконання обрядів, а й віри. Та навряд чи цей культ консолідував маси населення, релігійне життя яких віддалялося від офіційної релігії в цей час. Культ імператорів, як і окремі культу римського гарнізону, не могли справити помітного впливу на релігійний світогляд грецького у своїй масі населення.

Місцеве населення продовжувало шанувати своїх богів. У Херсонесі II ст. н. е. карбують на камені присвяти Зевсу Верховному. Тоді ж була видана постанова умилюстити всією спільнотою Зевса Ктесія і Катгіпердексіоса. Про громадський культ Зевса свідчить напис про будівництво міського муру.

Римський період позначався поліфонією релігійних світоглядів у межах одного міста. Крім політеїстичних релігійних течій і язичницького монотеїзму, в цей період фіксують сліди наявності адептів юдаїзму, зокрема в Херсонесі. Найяскравішим свідченням є плита з вирізаним на ній зображенням менори (семисвічника), виявлена в муруванні християнської базиліки. Вона була частиною великої громадської будівлі, очевидно, синагоги, що розташовувалася на тому самому місці. Від цієї синагоги вціліли також фрагменти тиньку з графіті івритом. Так, відомо, що в місті мешкала певна кількість юдеїв.

Набув поширення в причорноморських містах також культ Бога, що Дослухається. Йому було присвячено храмові споруди в Кітеї. Богу Найвищому присвячували рабів, яким дарували свободу. На честь Бога Найвищого, Справедливого, що Дослухається і Гримить було присвячено релігійні об'єднання в Пантікапеї, Феодосії, Фанагорії, Горгіппії, Танаїсі.

У перші століття нашої ери в античних містах Північного Причорномор'я відбувалися суттєві зміни в ідеології. Вони були пов'язані з проникненням через античні центри Південного Причорномор'я і дунайські провінції Римської імперії нових релігійних течій. Цей процес торкнувся різних прошарків населення, та передовсім, його верхівки. Він і став підґрунтям подальшого поширення християнства.

Початки християнства

Тетяна Шевченко

Початок середньовіччя знаменував поділ населення на групи за релігійним показником. Християнська община на IV–V ст. утвердила певні позиції в ідеології міст Боспору та Херсонеса. Християнство стало офіційною релігією на Боспорі в останній третині V ст. Якщо на початку членами релігійних общин були, вочевидь, «ксени» і «перші люди міста», тобто іноземці та представники еліти, то з часом віру приймають дедалі більше мешканців.

З III ст. на Боспорі та з IV ст. в Херсонесі з'являється християнська символіка в похованнях, однак однозначно християнськими вважають поховання з відмежованими нішами, відомі з VI ст. Поховальний культ язичників відправлявся переважно в межах сім'ї найближчими родичами, а поховання ранніх християн можна розглядати як громадські. Тут збиралися одновірці в дні поминання померлих і мучеників. Склепи слугували місцем відправлення культових дій, літургій та місцем поминальних трапез, що потребувало достатньо тривалої присутності одновірців у поховальній камері. Через те християнські могили відрізняються від язичницьких своєю будовою: останки померлих відгороджувалися від простору поховальної камери. Ця камера слугувала для багатократного відвідання. Підземний склеп відображав «божественний морок» і середовище, в якому відбувалися богослужіння в ранніх, ще нечисленних християнських культових спорудах. Поява склепів із такою будовою надійно фіксується лише у VI–VII ст.

Християнство пройшло довгий і складний шлях проникнення і утвердження в Херсонесі, Південно-Західній Тавриці та на Боспорі. Остаточному впровадженню християнства передувало тривалий перехідний період, протягом якого співіснували старі язичницькі релігійні уявлення і нова християнська ідеологія. Багато що з досягнень античної думки було пристосовано до християнських догм. Синкретичні релігійні уявлення, містеріальні, східні еллінізовані культури на честь Ісиди, Мітри та ін. були характерні цьому періоду. Для таких культів, хоч і на честь різних богів, часто відомих ще з архаїчного періоду, як-от Діоніс або Матір богів, було властиве підвищення інтересу до життя після смерті. Культурні, пов'язані з обіцянням блаженства в потойбічному світі та безсмертя, з таїнствами, посвятами були відомі протягом усієї античності, хоча менш поширеними.

Культова практика греків постійно набувала нових ознак, наприклад, частими знахідками з перших століть нашої ери стають світильники із зображеннями традиційних божеств та їхніх атрибутів. Інші ознаки релігійної практики залишалися без змін у північнопричорноморських містах протягом усього періоду античності. Тож проведення чіткої хронологічної межі між «давніми» і «новими» уявленнями неможливе.

У Херсонесі частина населення вшановувало богиню Партенос, вочевидь, до впровадження 391 р. закону, що забороняв функціонування язичницьких храмів. Про дієвість цього закону в Херсонесі свідчить те, що з V ст. християнські базиліки будуються на місці багатьох колишніх античних храмів.

Співіснування язичницької та християнської ідеології ще у IV ст. н. е. було властиво не лише для окраїн, а й для центральних регіонів імперії. Вже після офіційної заборони влади змушувати християн відправляти язичницькі культури 324 р., закладення і освячення 330 р. нової столиці імперії — Константинополя відбувалися у присутності, крім усіх інших, —

язичницьких жерців. Лише 382 р. імператор Граціан позбавив їх економічної підтримки держави, хоча в Римі до кінця IV ст. до н. е. ще приносили пожертви богам язичницького пантеону. А вже 416 р. імператор Феодосій II офіційно відсторонив нехристиян від громадських посад.

На сьогодні встановлено, що вже протягом IV ст. у Херсонесі існувала невелика за кількістю християнська община. Адепти нової релігії мирно співіснували з основною масою населення, яке ще не прийняло християнства. Нема чітко вираженої християнської ділянки цвинтаря у IV і на початку V ст. У цей час для поховання заможних осіб будуються склепи зі стінами, розмальованими християнською символікою.

Свідченнями поширення християнства є розписи склепів із християнськими символами. Є також археологічні свідчення — знахідки пряжок з хрестом і натільних хрестиків, а також світильники із зображеннями хреста з V ст. Час перед тим — IV і початок V ст. є перехідним до християнства, коли християни використовували язичницькі символи, коли сучасні християнські риси в надгробках і могилах були відсутні.

У кількох склепах на склепінні зображали лавровий вінок, в який вписано було монограму Христа з літерами «альфа» і «омега». Ці написи ніби цитують слова з Апокаліпсису про те, що Бог — це Альфа і Омега, початок і кінець всього. Вінок з античності символізував перемогу, нагороду. Нагороди від Господа чекали християни для своїх померлих родичів.

Над християнськими склепами відсутні культові церковні споруди, які зазвичай будували над місцями вшанування святих і мучеників у Візантійській імперії. З похованнями мучеників у Херсонесі, які загинули в часи Діоклетіана (284–305 рр.), пов'язують хрестоподібні усипальниці, збудовані біля базилік Західної та Східної. Замський хрестоподібний храм також первинно був мавзолеєм. Там, у 655 р., як вважається, був похований папа Мартін I. У Херсонесі він перебував у засланні з 15 травня по 16 вересня. На тій самій ділянці некрополя відкрито ще три склепи з християнською символікою. Пізніше саме це місце стало центром вшанування мучеників. Тут протягом VI–VIII ст. розташовувався головний християнський цвинтар.

За «Життями», на прохання херсонеських християн безпосередньо до імператора Константина, в Херсонес 325 р. прибув єпископ Капітон. Його супроводжував загін з 500 солдатів на чолі з Феоною. Капітон охрестив населення міста. Над піччю, з якою пов'язували чудо Капітона, було зведено храм-мартирій, однак лише в VI ст. Саме з цього часу оповідь про нього стала найбільш популярною. У цих життєписах йдеться також, що єрусалимський єпископ надіслав до Херсонеса в часи Діоклетіана проповідників Василія, Агафодора, Євгенія і Елпідія, які намагалися повернути до віри язичників. Утім, вважається, що місіонерська діяльність була можливою лише з VII ст., коли слава Єрусалима як батьківщини християнства і значного церковного центру затьмарила колишню славу Антіохії.

Самі тексти «Житій» були написані у VI–VII ст. і дійшли до нас у списках, найбільш ранній з яких було укладено в Константинополі на початку X ст. Через те дослідники ставляться до повідомлень з цього джерела про історію Херсонеса у IV ст. з обережністю. Метою цих агіографічних текстів було укріплення слави місцевих святих, тісно пов'язаних з історією міста, для поширення християнської ідеології. Саме тоді, у VI–VII ст., активно будуються християнські храми. Так само з недовірою підходять до підпису херсонеського єпископа в деяких списках діянь I Вселенського собору 325 р. Це синайський і арабський списки отців собору, які близькі між собою і походять від єдиного оригіналу, датованого кінцем VII або VIII ст. Але вже безсумнівно вважається присутність херсонеського єпископа Євферія на II Вселенському соборі 382 р., оскільки його підпис стоїть серед єпископів скіфських областей, поряд з єпископами Томітанським і Анхіальським.

Християнська община в Херсонесі наприкінці IV ст. була доволі впливовою, зважаючи і на участь єпископа у II Вселенському соборі, і на наявність надійно датованих християнських поховань цього часу, і на фрагменти ранньохристиянської скульптури, знахідки лампадофора, лампад. Наприклад, відома частина мармурової скульптури фантастичного чудовиська, що стискає у пащі рибу. «Звір із бездни» був утіленням гонителів християнства, і змальовувався у ранньохристиянській літературі, тоді як риба — самих християн. Після Міланського едикту 313 р. християнство було легалізоване, а до цього часу християни могли таємно збиратися в підземному храмі, відкритому розкопками на головній вулиці Херсонеса. Пізніше над цим храмом була побудована наземна церква-мартирій одного з перших мучеників. Утім це лише припущення, адже за археологічними дослідженнями з'ясовано, що обидві частини храму будувалися одночасно на місці поховання заможного мешканця. У період появи перших християнських общин часто для богослужінь використовувалися місця поховань, адже вони були недоторканими.

У Пантікапеї на той період християнська община була настільки численною, що на некрополі було виділено спеціальну ділянку, де ховали виключно християн. У Херсонесі лише у V-VI ст. з'являється невелика капличка, можливо, над могилою папи Мартіна, навколо якої здійснюються поховання християн, потім на її місці зводиться Заміський хрестоподібний храм-мартирій у IV ст.

Те, що християнська община не була численною в містах Північного Причорномор'я IV-V ст., відповідає історії навіть найбільших міст Римської імперії, де християнські общини об'єднували не більш ніж п'яту частину населення. Християнство приймали здебільшого представники соціальної верхівки населення, які сподівалися отримати від центральної влади певні привілеї. Саме цим прошаркам належали склепи з ранньохристиянським живописом, що з'явилися в Херсонесі з V ст. Адже оздоблення поховальних споруд живописом потребувало суттєвих матеріальних затрат, тож не було доступне для бідніших представників суспільства.

Сюжети та особливості християнських розписів поховальних склепів свідчать про значний вплив на ранньохристиянську общину міста ідей неприйняття античних художніх образів, що було найбільш властивим для Сходу імперії та релігійного вчення монофізитів з його повним запереченням людської природи Христа, неприйняттям античної культури, аскетизмом і подвижництвом. На Ефеському соборі 449 р. монофізити тимчасово отримали гору над ортодоксальним вченням і лише на Халкидонському соборі 451 р. константинопольські отці перемогли. Через те є підозра, що мандрівні монахи-монофізити, що переселялися з Малої Азії в Херсонес, мали вплив на ще нечисленну християнську общину. Частина заможних херсонеситів могла підпасти під їхній вплив, що відобразилося на розписах родинних склепів християн. Наприклад, в Єгипті прихильниками цього вчення були і представники широких мас, і міщани та дехто із знаті. Можливо, в Херсоні це було наслідком послаблення впливу центральної візантійської адміністрації аж до часу імператора Зінона (474–491 рр.). Лише в першій половині VI ст. Візантія активізувала свою політику в Тавриці, а херсонеська церква почала орієнтуватися на Константинополь. Про це свідчить і діяльність у Херсонесі єпископа Капітона, і заслання сюди папи Мартіна I, який проводив церковну політику наперекір духовенству Константинополя, яке підтримував імператор.

Але й тут, як у східних районах Візантії, вже починається процес поступового використання людських образів, як у найпізнішому склепі цього періоду в Херсонесі. До VII ст. ранньохристиянська символіка у візантійському церковному мистецтві вже поступилася місцем антропоморфним релігійним зображенням.

На Боспорі та в Херсонесі діяли християнські храми. Відомі і храми-хрещальні. Слово «хрещення» грецькою звучало «баптізма» і в перекладі означало «занурювання». Тобто спосіб хрещення криється вже в самій назві. Сам обряд був завершенням тривалих приготувань. Відповідно до етапів цих приготувань, майбутні християни поділялися на слухачів, колінопреклонених і оголошених. За кожною із цих груп було закріплене місце перебування під час богослужіння в храмі. Жоден із них не мав права стояти в центральній частині — в наосі. Для них відводився притвор (нартекс), зазвичай, у західній частині. Перехід від однієї групи до іншої було затверджено 314 р. на Неокесарійському помісному соборі. 364 р. на Лаодійському соборі обговорювалася необхідність навчати догматів усіх оголошених. І вже VI Вселенський собор постановив, що кожен, хто готується до хрещення, має вивчити віру. Лише з VI ст. практикувалося хрещення немовлят, а настанови оголошеним щоразу менше пов'язувалися з обрядом хрещення.

У IV ст. уцілілі рештки херсонеських і боспорських храмів були свідками обряду хрещення дорослих. Хрещення дорослих, а особливо перед смертю або в час тяжкої хвороби, було однією з причин заміни трикратного занурювання в освячену воду обливанням. Саме відтоді такий спосіб хрещення набув поширення. Археологічно зафіксовані спеціально виготовлені для цього білоглиняні чаші. Закінченням обряду хрещення було миропомазання і одягання натільного хреста. Втім у похованнях Південно-Західної Таврики, та й інших частин Північного Причорномор'я, такі хрестики з'являються доволі пізно, у VI–VII ст. Це може означати порівняно пізнє поширення тут християнського поховального обряду, а може відображати звичай передавання хрестиків спадкоємцям, родичам або послідовникам. Таку практику підтверджують пізніші життєписи святих, зокрема «Кієво-Печерський патерик».

Античні склепи також вважалися сакральним місцем, ніби храмом померлого, але ці уявлення не були догмою і мали багато варіацій. На відміну від язичницького мистецтва античної епохи, ранньовізантійське відмовлялося від реалістичного трактування світу. Тут його замінили символи, значення яких було доступне лише посвяченим.

Більшість склепів із розписами використовувалися лише до другої половини VI або до початку VII ст. Це був час масової християнізації населення і широкого храмового будівництва. Такі події спричинили певні зміни в християнському поховальному обряді. Почали хоронити у храмах не лише духовенство, а й представників соціальної верхівки, якій раніше й належали склепи з християнськими розписами. На початкових етапах поширення християнства поховання померлих не регламентувалося догмами, зокрема й постановами церковних соборів. Тому нерідко використовувалися й античні традиції. Лише до IX ст. продовжували дотримуватися відомої з античності заборони ховати померлих в межах міста. Раніше це було зумовлено страхом осквернити святині похованням померлих, що в язичництві вважалися ритуально нечистими.

Багаті на символи мозаїчні підлоги херсонеських базилік, які дійшли до нас із VI–VII ст. Тут виноградна лоза, канфар (чаша), грона винограду, птахи, тварини, павичі. Усе разом символізувало рай, Христа і його вчення, повторювало образи розпису поховальних склепів. Або ж поховання намагалися зробити подібними до храму. Символічними були навіть кольори. У херсонеському ранньохристиянському живописі використовували червоний, чорний, блакитний, жовтий, темно-червоний.

Херсонес (Херсон) не раз фігурує в християнській агіографічній традиції. Церковні джерела повідомляють, що римський єпископ Климент, прибувши у заслання до Херсонеса 94 р., застав там понад 2000 християн, а за його перебування в місті, було побудовано 75 церков та наведено на віру по 500 осіб щоденно. Утім історичний аналіз цих джерел

дещо зменшує ці цифри. Навіть якщо не піддавати сумніву факт існування римського єпископа Климента як історичної особи, його перебування в Херсонесі, а також така кількість пастви не знаходять підтвердження. Вперше згадки про перебування Климента і його мученицьку смерть в Херсонесі з'являються не в перших переписах «Церковної історії», а лише на початку V ст. А згадки про видобуток мармуру неподалік міста наштовхують на думку про півострів Херсонес Фракійський, який могли сплутати з Таврійським, де мармуру бракувало.

Широка християнізація населення Північного Причорномор'я почалася у VI–VII ст. і була пов'язана з активною політикою візантійських імператорів у Тавриці. Це був час канонізації херсонеських мучеників. Саме цим часом датуються храми, поховальні склепи з християнською символікою, надгробки із зображенням хреста або у вигляді хреста, зображення хреста на херсонеській монеті (за імператора Тіверія Маврикія (582–602 рр.).

У Херсонесі будувалися переважно базиліки. У VI ст. будується так звана Уваровська базиліка, що протягом наступних віків була головним кафедральним храмом міста. Біля неї — хрещальня. Комплексами забудовуються так звані Західна, Східна і Північна базиліки, «базиліка в базиліці», базиліки 1932 і 1935 рр., базиліка на пагорбі та ін. Це було масове церковне будівництво і воно збігається з укріпленням тут позицій центральної візантійської влади за імператора Юстиніана I. Тоді всі Південна Таврика увійшла до складу Візантійської імперії. Тож посилення позицій християнської церкви вважається наслідком цілеспрямованої діяльності візантійської адміністрації. Остаточна перемога християнства тут, як і у всій Візантійській імперії сталася, перш за все, завдяки суттєвій підтримці візантійських імператорів та центральної адміністрації. Однак, вцілілі написи та їх дослідження вказує, що християнські культові комплекси зводили і оздоблювали за рахунок приватних пожертв, до того ж не лише знаті. Один з таких написів часів імператора Зинона (474–491 рр.) свідчить, що частина податків імперській адміністрації залишалася у розпорядження міста і призначалася для місцевого будівництва.

Вірування степових народів

Михайло Відейко

Населення степів у V–IX ст. було досить різноманітним. Спочатку сармати — алани і гунни, по тому булгари, авари, хозари, мадяри, всі вони шанували власних богів і мали власні звичаї. З іншого боку, саме у ці часи у степи прийшли одразу три монотеїстичні релігії — християнство, іслам та юдаїзм. І жодна із них тоді не стала пануючою, надто швидко змінювалася політична та етнічна ситуації на північ від Понту Евксинського. Джерел для вивчення їх вірувань (поза «світовими» релігіями) відносно небагато — згадки у писемних джерелах, результати дослідження поховань та артефакти, знайдені у них.*

Авари

Згадки у писемних джерел стосовно вірувань авар поодинокі. Знайдено згадку про існування шамана. В іншому місці ромеї іменують своїх сусідів «ідолопоклонниками», що не суперечить попередній згадці. Враховуючи походження цього народу, пов'язане із тюркським каганатом, обидва твердження видаються цілком вірогідними.

Головним свідченням стосовно вірувань лишаються поховальні пам'ятки. Частина поховань здійснена у більш давніх курганах. Небіжчиків ховали у ямах (іноді з підбоем), укладаючи їх на спині, з витягнутими уздовж тулуба руками. Відомі випадки, коли небіжчика клали на живіт або закопували у стоячому чи сидячому положенні. Це різноманіття є свідченням наявності серед тих, кого називали аварами різних груп населення, звичаї яких стосовно поховальних обрядів різнилися. Спільним було хіба що намагання забезпечити небіжчика у потойбічному світі необхідними йому там речами.

У багатих похованнях можна зустріти кістки коня і зброю, а також зброю (меч) з портупеєю (від неї зберігаються накладки, що колись прикрашали її, і пряжка). Найзаможнішим клали до могили вже не кістки, а цілого коня, пояс, прикрашений золотом або сріблом, меч, лук із стрілами, і навіть частину вівці. Біднота ж отримувала такі скромні поховальні дари, як ніж, горщик (цікаво, чим він міг бути наповнений?), зустрічаються пряжки від поясів і дрібні прикраси. Додатковим джерелом для вивчення вірувань можуть бути зображення на металевих виробах, особливо на бляшках поясів. Тут можна побачити крилатих тварин, схожих на грифонів, вовків, вепрів та іншу живність. Деякі бляшки являли собою стилізоване зображення голови звіра. Особливо популярними були вовчі голови. Це не випадково — у аварів вовк був символом хоробрості та мужності.

* Християнство тут мало давні традиції — у IV ст. були охрещені готи, які контролювали частину степових обшарів. Місію єпископа Кордоста, яка подорожувала понтійськими степами, датують близько середини VI ст.

Кожна річ у похованні мала певний магічний сенс і призначення. Приміром, шамани вчили, що потойбічний світ складається з кількох рівнів, розташованих один над одним. Пересування між ними вимагало від небіжчика проходження певних випробувань, у яких незамінними були стріли. Тому наповнений ними колчан супроводжував похованого воїна. Перед похованням яму слід було очистити від злих духів. Для цього використовували випробуваний тисячоліттями засіб — вогонь, ось чому в похованнях знаходять вуглики.

Практикуючи шаманізм, авари не втручалися у релігійні справи своїх підданих, зокрема слов'ян. Маючи справу впродовж століть із християнськими державами, наприкінці своєї «незалежної» історії (а сталося це наприкінці VIII ст.) авари приймають Христову віру.

Булгари

Пантеон болгар включав цілу низку божеств різного рангу, головним із яких був Тенґрі, який насив титул «каган» (хан). Він панував у вищому із трьох світів — небесному і був його втіленням. Окрім цього світу, існували ще два — підземний та середній, у якому власне і мешкали люди. Його дружина, Умай, була головним жіночим божеством. Вона опікувалася не лише жіночими справами, а й воїнами, а також дарувала багатий врожай і примножувала стада.

Земним втіленням небесного подружжя були каган і його дружина. Існували також боги війни, підземного та підводного царств, громовержець, покровителі торгівлі, шляхів. Їм протистояли духи, особливо могутнім вважався дух смерті.

Як втілення верховного божества каган виконував функції верховного жерця. Він, як вважали одноплемінники, володів могутніми магічними артефактами. Серед них — камінь, за допомогою якого каган міг впливати на погоду. Камінь той звався «яда». Збереглися перекази про те, як за його допомогою було викликано дощ, а також здійснювалося лікування. Оскільки благодать Тенґрі лежала і на роді кагана, тільки його представник міг бути верховним правителем і жерцем.

Окрім богів, булгари, як і усі кочовики, вшановували предків, які проживали у «істинній землі». Про поховальні звичаї відомо завдяки археологічним дослідженням. Булгари ховали небіжчиків у ямах, тому в археологічній літературі можна зустріти вираження «ямні могильники». Курганів вони не насипали. Ясна річ, прямого відношення до давньої ямної культури бронзового віку подібні могильники не мають, хіба що розташовані майже у тих самих місцях. Масштаби деяких некрополів вражають. За деякими підрахунками, площа Нетайлівського могильника могла становити близько 14 га, і було там до 15 тисяч поховань!

Дослідники звернули увагу на те, що у могилах часом людські кістки лежать далеко не у анатомічному порядку, деяких частин взагалі не вистачає. Було висловлено припущення, що спочатку небіжчика залишали чи то на поверхні, чи то у не засипаній до кінця могилі, а потім поверталися і завершували обряд.

Інвентар цих могил скромніший. Посуд переважно «аланського» виробництва — невеликі глеки, хоча трапляється ліпний посуд. Бронзове литво — з того ж джерела. Є поховання воїнів. Лише споряджені вони не так поважно, замість коня часто знаходять лише череп і деякі кістки. Пояси скромніші, хоча трапляються і досить пристойні. Можливо, вони належали старійшинам, видатним воїнам.

Жіночі прикраси здебільшого простенькі, деякі просто скручені з відрізків дроту. Цікаво, що знаходять також жіночі прикраси, схожі на ті, які були поширені у сусідів-

слов'ян. Може, і частина жінок була саме звідти, з племен мешканців півночі, радимичів, в'ятичів та ін. Оскільки для останніх характерні підкурганний обряд поховання і кремації можна припустити, що на новому місці жінок ховали відповідно до місцевих звичаїв.

Булгари, які мешкали у північнопричорноморських степах, частково увійшли до складу хозарського каганату. Після поразки 737 р. від арабських військ його правителі зобов'язалися прийняти іслам, однак, ця релігія не набула поширення серед підданих кагана так само, як і прийнятий правлячою верхівкою каганату юдаїзм. Ті ж булгари, які по-мандрували під тиском хозарів за Дунай, трималися давньої віри, але у другій половині IX ст. прийняли християнство від Візантії. Оскільки в ті часи його межі формально сягали Дніпра, зміна віри могла охопити і північні береги Понту.

Алани

Нащадки сарматів продовжували зберігати давні вірування та традиції. Спроби християнізації, які заторкнули не лише степи, але і Кавказ, де мешкала частина цих племен, особливого успіху не мали. Внаслідок арабського завоювання частина аланів з Кавказу переселилася на північ, зокрема у регіон Сіверського Донця (салтово-маяцька археологічна культура). Вірування цієї частини давніх племен є можливість вивчати виключно на підставі поховальних пам'яток.

Традиція поховань у катакомбах принесена з Північного Кавказу. Число катакомб, на могильнику поблизу Верхнього Салтова, становить, на думку дослідників, близько 45 тисяч.*

Траплялося, небіжчики були забезпечені монетами. Переважають срібні диргеми з території арабського халіфату, карбовані у VIII–IX ст. Однак велику частину блискучих срібних кружечків використовували, як складові частини прикрас. Для цього в них пробивали один або два отвори. Збереглися часом навіть дротяні кільця, що сполучали між собою монети.

На деяких кістяках знаходять чисельні бронзові аденофори-брязкальця. Їх нашивали на одяг. Завдяки оксидам металів збереглися рештки древньої тканини. Серед них було визначено навіть виготовлений у далекому Китаї шовк, як на ті часи — предмет розкоші. Жіночі поховання супроводжують намиста, виготовлені з кольорових каменів і скла, срібні і бронзові скроневі кільця, браслети.

У катакомбних могильниках були знайдені поховання воїнів. Їх супроводжувала зброя, найчастіше — масивні бойові сокири, деколи шаблі, а також залишки поясів, прикрашені накладними бронзовими, срібними (залежно від рангу і заможності власника) накладками. Часом поруч виявляли поховання бойового коня, залишки зброї.

Серед знахідок звичайних залізних стремени звернули на себе увагу вироби, безнадійно зіпсовані ще у давні часи. Наприклад, в одному випадку стремени були зім'яті і скручені ледь не «штопором». Трапляються також зігнуті мечі і зламані шаблі. Такий звичай ритуального пошкодження речей пов'язаний із давньою традицією кочових народів ушкоджувати особливо небезпечні вироби з набору поховальних дарів — а це передусім зброя і деталі військового спорядження. Робили непридатною до вжитку не лише зброю або зброю — деколи зламаними знаходять металеві люстерка.

* Див. «Східні рубежі каганату», с. 364.

Хозари

Стосовно хозар відомо, що у VII ст. їх вірування були типовими для звичаїв Тюрксько-каганату, де верховним божеством шанували вже відомого нам Тенгрі. Про нього вже йшлося у розділі, присвяченому віруванням булгар. Між іншим, це пояснює віротерпимість у каганаті, в якому кілька століть уживалися різні релігії, представники яких у інших місцях вели між собою непримиренну боротьбу.

Археологічні свідчення, які стосуються цього пласту вірувань, представлені на теренах України кількома унікальними комплексами, пов'язаними із похованням і поминанням представників вищого прошарку суспільства — каганів та шадів. Каган, нагадаємо, за статусом вважався духовним лідером. Шад очолював військову гілку влади.

Для поховання вищої знаті застосовували обряд кремації, коли дух небіжчика переносився у вищий світ. Звичай спалювати небіжчиків був характерний для кочових тюркомовних племен, які мешкали у VII ст. у степах Євразії. Він відомий за розкопками могильників салтовської культури, а також поховань у степових курганах Краю. Знайдена в них зброя — шаблі, кинджали — схожа на ту, що зображена на кам'яній скульптурі Середньої Азії. Наприклад, дуже схожий на згадані прототипи інкрустований золотом клинок кинджала з Глодоського скарбу.

Відомо, що серед звичаїв тюрків, які вшановували предків, особливо — воїнів-героїв, було влаштування поминальних святилищ. Для такого спорудження вибрану ділянку захищали, чимось оточували. Це міг бути виритий у землі рів, насип із каменів, навіть кам'яна стіна. Розміри огорожі залежали, зазвичай, від того, яке становище в суспільстві мав за життя небіжчик. Нагадаємо, розміри кам'яної огорожі «табору» на Вознесенці становили 81 x 51 м, а камінь для її спорудження довелося підвозити до місця будівництва за 20–30 км. Ідеться про значні трудові витрати, які можуть бути порівнянні з тими, що мали місце при спорудженні курук, — поминальних храмів тюркських каганів (і членів їхніх сімей) у VII–VIII ст.

У центрі куруки ставили юрту, в якій віддавали вогню тіло небіжчика, а також супровідні поховальні дари. Їй відповідає коло з каменів, викладене всередині кам'яної огорожі на Вознесенці.

Деякі речі у похованні було заздалегідь навмисне пошкоджено — це була частина ритуалу. Усе, що залишалося на поверхні після того, як полум'я згасло, у певному порядку складали до виритої поряд, в межах огорожі, ями. На місце проведення такого ритуалу надалі могли повертатися ще не один раз. У менш розкішній (і спрощеній) формі подібні обряди виконували і відносно рядових представників тюркських племен, а також інших кочовиків, які прилучилися до них.

Прийняття ісламу в Хозарії сталося 737 р. після поразки від арабів — це було умовою мирної угоди. Однак невдовзі і каган, і народ відреклися від цієї віри. Водночас у каганаті вистачало мусульман, зокрема із купців, які прибували з країн, де панувала ця віра. Один із арабських купців налічив у стольному Ітилі 30 мечетей і 10 тисяч вірних. Судячи з виявлених на території салтовської культури поховань із характерним обрядом, іслам був відомий і на цій території. Але тут, так само, як і в Ітилі, він сусідив з іншими вірами.

Відомо про тісні стосунки правлячої верхівки хозар із Візантією, на той час цілком християнською державою. У разі необхідності принцеси з Ітиля приймали християнство. Так, дружина Юстиніана II в хрещенні отримала ім'я Феодора, а її чоловік пожиттєву військову підтримку каганату, що допомогло йому в боротьбі за престол.

Стосовно прийняття юдаїзму відомо, що ця подія, навколо якої точиться чимало дискусій, мала місце на початку IX ст., вже по тому, як кагани і їх піддані вже знали як про особливості ісламу, так і християнства.

Археологи зі свого боку ведуть пошук матеріальних слідів цієї події. Проблема полягає в ідентифікації юдейських поховань IX–X ст., особливо на тлі місцевих традицій захоронення у ямах, зокрема безінвентарних. Спроби виявити синагоги не дали результатів, адже молитовні зібрання могли відбуватися тоді й у звичайних спорудах. Одним з індикаторів поширення юдаїзму було запропоновано вважати скорочення для IX ст. числа знахідок амулетів, пов'язаних із Тенгрі, хоча інші дослідники сумніваються у протиставленні давнього культу неба новій вірі каганів.

Найточніше ситуація, що склалася у каганаті станом на IX–X ст. описана арабськими купцями, які пишуть, що серед хозар є «мусульмани, християни, юдеї та ідолопоклонники», а суд взагалі чинять на підставі стародавнього поганського права. Юдеями, за їхніми свідченнями, є цар, його рідня. Але більшість населення (зокрема у війську) — правовірні.

Мадяри

Вірування мадяр відповідають шаманізму, що і не дивно, враховуючи розташування їх історичної прабатьківщини. У мадярській державі (і релігії) існувала досить складна ієрархія зверхників. Головним вважався «нагфейделем» (nagyfejedelem) — великий князь. Головнокомандувач об'єднаних військ мав титул «дьюла», йому підпорядкований був «харкі» — воевода. Духовного лідера звали «кендю». З давніх джерел можливо зробити висновок, що дьюла одночасно міг бути і духовним головою мадяр — як-от легендарний дьюла Алмош. Він був батьком феделема Арпада, засновника першої династії угорських королів, та головнокомандувачем під час походу на нову батьківщину за Карпати. До обов'язків зверхників входило здійснення жертвопринесень. У особливо критичних випадках співвітчизники могли принести у жертву одного із цих вождів.

Далі вже йдуть безпосередньо шамани. В угорській мові збереглося давнє слово «шаман» — звучить воно як «тальтош». Тальтош міг подорожувати по «дереву життя» між усіма трьома світами (верхнім — середнім — нижнім), а також був посередником між людьми, богами і духами — як добрими, так і злими.

Зображення дерева було популярним сюжетом, який можна побачити на металевих виробах — накосниках, бляхах поясів. На дереві можна побачити стилізовані або реалістичні зображення птаха. Цей птах, як вірили мадяри, приносить на землю душі новонароджених шаманів та видатних людей.

Біля підніжжя дерева зображали коня або фантастичних істот із кігтями. Саме у них могла вселятися душа шамана під час подорожі у вищий світ. Одним з атрибутів шамана вважають птахоподібні кістяні навершя нагаїв, що їх знаходять у похованнях. Саме таким нагаєм і слід було підганяти чарівного коня під час подорожі на небо.

Мадярських поховань у межах країни Етелькоз на разі відомо небагато — близько десятка. Вшановували предків не шкодуючи часу і матеріальних витрат — залежно від можливості. Поховання зроблені у ямах, це тілопокладення. Переважно то були воїни, у супроводі бойового коня, з рештками зброї (зокрема прикрашеної золотом), прикрашені металевими накладками поясів. Трапляється дорогоцінний посуд — у кургані поблизу с. Коробчине натрапили на срібні чашу із карбуванням, прикрашену позолотою.

Небїжчик, похований поблизу с. Суботиця на Кіровоградщині, мав на поясі пряжку із зображенням довгобородого чоловіка, на плечах якого сиділи з обох боків птахи.

Праву руку, із складеними двома пальцями, старий підняв вгору. Дослідники вважають, що це персонаж із давніх мадярських міфів або легенд. Інші персонажі, можливо тієї самої історії, — люди, звірі — були зображені на решті бляшок до цього пояса. У поховальних обрядах використовували маски або пластини, якими закривали рота і очі. Таким чином, вважалося можна запобігти поверненню душі в тіло — а це могло стати джерелом лиха.

Вважалося, що вмістилищем душі є голова і вона має бути похована біля могил предків. Тож із походів намагалися повернути голову небіжчика (або хоча б скальп), якщо не вдавалося привезти і поховати тіло. Відомі поховання черепів у супроводі інвентарю. У випадку, коли і цього не вдавалося робити, влаштовували кенотафи, в яких були кістки тварин — сліди обряду жертвопринесення на честь небіжчика. Іншим способом переправити душу на батьківщину була кремація — таким чином вона могла полишити тіло і полетіти до предків.

Діти Одіна (вірування готів)

Оксана Гопкало

Джерела. Історичні праці

Готи — плем'я східногерманського походження. Інформацію про вірування давніх германців містять праці пізньоримських та ранньовізантійських істориків: «Германія» римського історика I–II ст. Корнелія Тацита, «Про походження та діяння гетів» ранньовізантійського історика VI ст. Йордана, «Війна з готами» ранньовізантійського історика VI ст. Прокопія Кесарійського, «Франкські хроніки» Григорія Турського (VI ст.) та Фредегара, «Історія лангобардів» Павла Диякона (VIII ст.), «Церковна історія народу англів» Беди Преподобного (VIII ст.).

У стародавніх піснях, а германцям був відомий тільки цей спосіб збереження минувшини, германці славили народженого землею бога Туїстона — прабатька людини, Манна, — істоти, з назви якого походить визначення його подвійної двостатевої сутності. Манн є єдиним предком германців, від нього пішли родоначальники трьох груп германців: інгевонів, які мешкають поблизу Океану, посередині — герміонів та інших — істевонів.

Германці шанували Меркурія, Марса, Геркулеса та Ізиду. У певні дні Меркурію приносили людські жертви. Марса та Геркулеса задобрювали тваринними жертвами. Частина свербів роблять жертвоприношення Ізиді — культу чужоземного походження. Германці вважають, що велич богів не може бути обмежена всередині стін, так само не може бути передана в людському образі, тому присвячують їм діброви та гаї, які називають іменами богів.

Вони надзвичайно схильні до віри у прикмети та ворожіння за допомогою жеребкування. З гілки плодового дерева вони нарізають невеличкі шматочки, на які наносять спеціальні знаки. Потім викидають отримані дерев'яні фішки на білосніжну тканину. Після цього жрець племені, якщо ворожіння проводиться для всього загалу, або батько родини — для вирішення питання родини, трічі дістає дерев'яну плашку і тлумачить її зміст. Якщо ворожіння мало негативний зміст, повторне ворожіння цього ж дня суворо заборонялося, якщо позитивний — воно мало підтвердитися в інший спосіб — спостереженням за птахами. Пророкування робилося за співом або польотом птахів. З метою прогнозування використовували також і коней. Білих коней вигодовували у священних дібровах та гаях. Задля віщування коней запрягали у священну колісницю. Її супроводжували жрець та ватажок племені, які мали спостерігати за іржанням та пирханням тварин. Передбачення, отримане у такий спосіб, вважалося найбільш надійним, оскільки коні в уяві давніх германців виступали посередниками між богами та людьми. Результат майбутньої війни германці прогнозували, спостерігаючи за битвою полоненого із ворожого племені з одним племінником, кожен з яких до того ж користувався звичною зброєю.

Під час прийняття важливих рішень ватажки племені та жерці брали до уваги місячний цикл: найбільш прийнятним для цього вважалися молодик та повний місяць.

Лангобарди та сусідні з ними племена (ревдігни, аніони, англії, варіни, еводси, сварони) вклоняються матері-землі. Вона відвідує людей та втручається в їхнє життя. Цій богині присвячено священну діброву, в якій зберігається віз, накритий покривом із тка-

нин. Торкатися цього возу дозволено тільки жерцям. Коли богиня прибуває до священної діброви, жрець супроводжує віз, запряжений коровами. Місцевості, які відвідала Богиня, святково вибираються. Тоді настає загальне святкування, лад і спокій. У ці дні воїни не беруть до рук зброї, діє заборона на використання залізних виробів — їх ховають. Фінальним актом богоявлення є очищення у віддаленій й укритій від сторонніх очей водоймі. Життя рабів, які приймають участь у цьому дійстві закінчується на дні цього озера. Таємничість і страх, який породжує візит Богині, оскільки ніхто з тих, хто бачив або брав участь у ритуалі омовіння, не лишається в живих, посилюють віру.

У германського племені наганарвалів показують діброву, освячену давнім культом. Керує ним жрець, перевдягнений жінкою. Що ж до богів, яких в ній вшановують, то їх можна порівняти з римськими Кастором та Поллуксом — нерозлучними братами-близнюками.

Естії поклоняються праматері богів і як символ цього культу використовують зображення веpra.

Священною вважалася у германців клятва. За Амміаном Марцелліном, ватажок західних готів Атанаріх, зв'язаний страшною клятвою ніколи не ступати на римську землю, для укладання мирної угоди зустрічається з римським імператором Валентом в човні посеред Дунаю. Згодом, порушивши священну клятву, перебуваючи в Візантії, Атанаріх раптово помирає. Про це повідомляє Йордан.

Історична праця «Про походження та діяння гетів» Йордана містить свідчення про те, що готи вшановували Марса жорстоким культом жертвоприношення полонених, вважаючи за потрібне задобрювати бога війни пролиттям людської крові. Йому присвячували першу здобич, на його честь на деревах розвішували трофеї. Утім пізніше, протягом третього розселення готів на Понтійському морі, готи стали «більш людяними та освіченими» [Iord. 41, 42]. Очевидно, Йордан говорить про християнізацію готів*.

Подробиці релігійного життя придунайських готів змальовано у «Житті святого Савви Готського». Це історія духовного подвигу та загибелі християнського місіонера Савви, яка сталася, наймовірніше, під час гоніння на християн після каральної експедиції імператора Валента 367–369 рр.** Мешканці готського села, що сповідували язичництво, мали вживати в їжу м'ясо жертвних тварин. Публічна відмова християнського місіонера слідувати язичницьким правилам призвела до його загибелі. Готи-язичники, намагаючись захистити іновірця, брехали про його місцезнаходження й найчастіше за все клянуться Дунаєм.

В деяких пізньоантичних творах засвідчені нещирість і підступність готів, які використовували зовнішні ознаки християн на свою користь. Так, наприклад, Євнапій Сардиєць повідомляє, що потрапивши до Східної Імперії, готи, усвідомивши повагу римлян до християн, єпископів, монахів, користувалися довірою і пошаною, перевдягаючись монахами. Водночас вони твердо й незмінно зберігали таємниці власної віри.

Про такі самі факти повідомляє Зосим.

* Відомо, що в першій третині IV ст. частина готів прийняла християнство у вигляді аріанства. За угодою між Константином та Ліцинієм, досягнутою 313 р. у Мілані, на території Римської імперії, проголошувалася релігійна терпимість. Ця подія стала важливим кроком на шляху перетворення християнства на офіційну релігію Римської імперії й увійшла в історію як Міланський едикт. У 325 р. І Вселенський Нікейський собор засудив вчення Арія та визнав єдність Бога-Сина і Бога-Отця.

** Гоніння на християн при Атанаріху згадує також Григорій Турський в своїй «Історії франків» [Greg. Tur. Franc. 2.4].

Прокопій Кесарійський у «Війні з готами» пише, що готи, будучи християнами, зберігали язичницькі традиції: приносили людські жертви й проводили інші язичницькі ритуали, займалися ворожінням.

Григорій Турський в «Історії франків» засуджує франків, які робили зображення лісів та вод, тварин та птахів, вшановували їх як богів та приносили їм жертви [Greg. Tur. Franc. 2.10].

Археологічні джерела про вірування готів

Якщо вважати носіїв культури Черняхів—Синтана-де-Муреш (далі — ЧСМ) готами, а це начебто не викликає сумнівів — то судити про їхні вірування можна за особливостями поховального обряду. Загальновідомо, що черняхівський поховальний обряд біритуальний, тобто представлений кремаціями та інгумаціями. Cremaції розрізняються за способом поховання кальцинованих людських кісток. Їх поміщали просто в землю, викопуючи неглибоку, частіше округлої форми, яму; в горщик чи іншу посудину; в іншу ємність, наприклад, у скриньку; а також просто загорнувши у шматок рядна. Інгумації в свою чергу можна розділити на дві великі групи за орієнтацією: північні та західні, тобто поховані в них орієнтовані головами на північ або захід. Існує гіпотеза, згідно з якою, поховані головою на захід — готи, які прийняли християнство. Утім, це питання є дискусійним. Кількісно значно переважає група інгумацій, орієнтованих на північ. Поховання цієї групи, окрім особистих речей небіжчика, зазвичай, супроводжували іншими предметами, які в археології прийнято називати поховальним інвентарем. Поховальний інвентар складався з чотирьох груп предметів. До першої — належали речі, що потрапляли до могили як так звані приношення. Це були глиняні посудини (горщики, вази, миски, кухлі), ліплені вручну або на гончарному крузі, скляні посудини, головним чином, келихи для пиття, значно рідше амфори. Їх збирала родина покійного та община. Другу групу становили його особисті речі: одяг, гребінець. Третю групу — речі, які вказували на вид діяльності небіжчика. Це могли бути теслярський реманент у чоловіка, веретено з пряслом — у жінки. Нарешті, до четвертої групи поховального інвентарю входили навмисно зруйновані, поламані, розбиті посудини, залишки їжі, що мали б свідчити, що над могилою здійснювали заупокійну трапезу, тризну.

На жаль, в інгумаціях культури ЧСМ рідко зберігаються органічні матеріали, тому досить важко реконструювати вигляд могили. Але за аналогією з багатими германськими похованнями пізньоримського часу, доби Переселення народів та більш ранніми, ранньоримськими, можна припускати, що інтер'єр поховання мав повторювати хатню обстановку, аж до ковдри на стіні. Небіжчик перебував на дерев'яному ліжку, його оточували посуд, у деяких посудинах були їжа, напої; додаткові комплекти одягу; зброя; кінське спорядження тощо. Власне, з цього випливає, що община, родина облаштовувала могилу як житло. Отже, небіжчику належало мати все необхідне для подорожі або перебування в іншому світі.

Утім на цьому поховальний ритуал не закінчувався, принаймні, для частини носіїв культури ЧСМ і це є однією з найдивніших її ознак. Коли м'які тканини тіла частково зотлівали, могилу розкопували в тій частині, де знаходилася верхня частина тіла покійника. Найчастіше метою гробарів була саме вона — руйнували грудну клітку, інколи з могили забирали череп. Інколи могилу розкопували цілком й кістки розкидали по всій її площі. У деяких випадках кістки складали за певною системою наново. При цьому речі поховального інвентарю ніхто не чіпав, вони лишалися на своєму місці непошкодженими. Тобто

версія щодо руйнації могил з метою пограбування не отримала доказів, хоча й не була відкинута остаточно.

Так званій ритуальній руйнації* підлягали, головним чином, поховання дорослих. Це наводить на думку, що діти та підлітки не володіли тим, що мало бути знешкоджене, знищене або ж, навпаки, звільнено. І тут, власне, постає головне питання: якої шкоди живим міг завдати небіжчик? Чому найчастіше ексгумації підлягала верхня частина тіла?

Хоча ці питання лишаються дискусійними, відповіді, запропоновані фахівцями, здаються вповні логічними. Додаткові похоронні обряди здійснювалися як продовження поховання.

Грудна клітка як сховище душі руйнувалася, щоб небіжчик не міг зашкодити живим, або, навпаки, щоб прискорити звільнення душі покійного.

У православних монахів ексгумація проводилася через три роки після смерті задля того, щоб визначити добродетельність небіжчика: тіло праведника мало зотліти.

Ще однією важливою рисою, яка вирізняє готів від інших германських та негерманських (сарматів, аланів) племен, є відсутність у чоловічих похованнях зброї. На думку родичів, общини, які здійснювали поховання, той, хто лежав у могилі, зброї не потребував.

Непряму інформацію про вірування та культу носіїв культури ЧСМ надають амулети. Мініатюрні копії зброї — сокири-секири; золоті, срібні прикраси у вигляді півмісяця; поєднання круглих та півмісячних підвісок; різноманітні підвіски-ємкості; підвіски з мушель морських молюсків та оленячого рогу; нечисленні прикраси містили християнську символіку.

Прикраси у вигляді мініатюрних копій знярядь праці та зброї використовувалися багатьма європейськими народами, тобто вони не є характерними тільки для готів. Такі підвіски супроводжували поховання дітей та жінок у складі намиста.

Прикраси у формі місяця так само досить поширені в пізньоантичному світі. Їх зображення є частими на римських скульптурних портретах дітей та жінок як західних, так і східних римських провінцій.

Жінки — носії культури ЧСМ інколи поєднували прикраси у вигляді півмісяця з круглими.

Різнманітні підвіски-ємкості: «відерця», «кошики», «капсули» — це типи прикрас загальні для європейських народів періоду пізньої античності. Принаймні за декількома знахідками відомо, що у носіїв культури ЧСМ вони використовувалися як амулетниці.

Підвіски з мушель у період до виникнення черняхівської культури відомі у західних сарматів. У культурі ЧСМ такі речі траплялися майже виключно в жіночих похованнях. Очевидно, вони символізували культ родючості.

Декілька жіночих поховань містили прикраси з християнською символікою: металеві підвіски з хрестами, скляні медальйони з біблейськими сюжетами.

Сучасні історики про культу і вірування готів

Історична література, присвячена готам, їхнім міграціям, політичній історії, надзвичайно велика: простий перелік прізвищ дослідників займе багато сторінок. Задовго до відкриття відповідних археологічних матеріалів на терені України (в той час, наприкінці XIX — на початку XX ст., Південної Росії), саме знавці готської історії спрогнозували й нетерпляче очікували на їхнє відкриття. Утім, як і у будь-якій справі, у вивченні цього народу

* Правильно називати це явище вторинним похованням.

є безумовні лідери. Однак щодо перебування готів у Скіфії, їх не так уже і багато. Статтю про готів у англomовній Вікіпедії майже повністю сформовано на історичних інтерпретаціях сучасних британських та американських учених. Втім, на мій погляд, найкращими є європейські, євразійські континентальні вчені.

Так, міркуючи про вірування, культу й обряди готів, австрійський історик Хервіг Вольфрам, якому властивий обережний та виважений підхід до інтерпретації історичних даних, буквально заявляє таке: «*За скандинавською традицією, Одін з'являється з території нинішньої Росії, де мешкають аси й вани*» (Румунії, Молдови, України; тервінги та гревтунги або західні та східні готи. — О. Г.).

У своїй спробі назвати імена готських богів Х. Вольфрам починає з племінних богів східних та західних готів: відповідно Гаута та Тервінга. Про їх наявність свідчить поїдання жертвовного м'яса як обов'язковий ритуал культового життя звичайного селища тервінгів, описаного у «Житті святого Савви Готського». Єдність тервінгської общини трималася та підсилювалася за рахунок слідуванню традиції, зокрема, загальним ритуалам. За часів гоніння християн Атанаріх наказав возити по країні для поклоніння дерев'яного ідола, який уособлював спільного предка. Імовірно, кожна община мала власне святилище та жерців. У східних готів трагічну загибель Германаріха можна розцінювати як принесення жертви своєму божественному покровителю.

Одним із проявів племінної належності є вірність даній клятві. Утім, непорушне слідування даному слову стосується одноплемінників. Навпаки, для чужих лжива клятва не вважалася злочином.

Південним, скіфо-гетським, світоглядним надбанням готів є поклоніння верховному богу Марсу, Аресу, мечу. Свідчення про це зберегла «Гренландська пісня про Атлі» «Старшої Едди» разом із топонімом Данп (Дніпро. — О. Г.).

Другим верховним божеством, очевидно, судячи за написом на золотому браслеті з Петроаського кладу, був Юпітер.

Спроби відшукати прототип Одіна-Водана у готів скіфського періоду їхньої історії не мали результату. Х. Вольфрам визнає, що цей конструкт є продуктом скандинавської міфології доби вікінгів.

Придунайські готи шанували божество ріки.

Епічні твори

Давньогерманський епос, створений скальдами у вигляді історичних пісень, в яких викладення реальних подій тісно перепліталася з вигадками, міфологічними сюжетами, казками, не був записаний і тому не зберігся. До нас дійшли записані у ранньому середньовіччі поема «Беовульф» та у класичному — «Старша Едда» та «Пісня про нібелунгів». Деякі епізоди германської історії у добу Великого Переселення народів, германської, готської, присутності у Наддніпрянщині, зокрема, є у «Піснях» «Старшої Едди» («Гренландська пісня про Атлі»). При переході від співаної поезії скальдів, яка зображувала германське суспільство у період розпаду родового устрою, до книжкової мови «Беовульфа» сталися значні зміни у складі, обсязі і змісті творів. Поезії скальдів створювалися за часів язичництва, християнізація значною мірою вплинула на зміст та форму епічного твору.

Не дивлячись на те, що рукопис «Старшої Едди» належить до другої половини XIII ст., за цілим рядом ознак саме це зібрання вміщує найбільш архаїчні зразки германської поетичної традиції. Утім, спочатку треба обговорити особливості епосу як такого, його відмінності від інших жанрів фольклору та літератури.

Серед характеристик епосу видатні знавці називають його синкретизм. У ньому нерозривно поєднані, переплетені, достовірні історичні події з міфологічним тлом, конкретні історичні особи з вигаданими героями та надприродними істотами: Богами, чудовиськами, велетнями, карликами; трагічне поряд із смішним, драма — з комедією, анекдотом; людські якості, риси характеру з надприродними магічними здібностями та можливостями. На меті епічних творів є повідомлення та повчання — передача загальних світоглядних та морально-етичних норм суспільства. Що, власне, й притаманно суто мистецтву, є його завданням, на відміну від зведень та норм, регулюючих правові відносини.

Видатні знавці германо-скандинавського епосу, його перекладачі та коментатори відзначають «конспективність» текстів «Старшої Едди», зокрема. Вона не є повним завершеним літературним твором із певною композицією, рядом дієвих осіб тощо. «Старша Едда» є зібранням окремих коротких історій — «Пісень». Так звана конспективність твору полягає у тому, що базові поняття не розшифровуються у тексті, оскільки вони є загальновідомими. Такий поетичний прийом, як кеннінгі також призначений для аудиторії, яка не потребує тлумачення, роз'яснення смислу словопоєднань, якій давно і добре зрозуміло, що «земля намиста» — це жінка, а «дарувальник кілець» — ватажок, князь. Так само заздалегідь відомі й сюжети багатьох історій. Слухачі отримували задоволення від повторення відомої історії (напевне, це можна порівняти з регулярним відвідуванням художніх галерей, зокрема, залів улюблених митців, перечитуванням книжок та переглядом фільмів нашими сучасниками).

Ще однією, не менш важливою характеристикою, є багатшаровість «Старшої Едди», оскільки первісні оповідання за сотні років обростали подробицями, які додавалися значно пізніше. Саме тому вилучити з-під пізніших нашарувань достовірні звістки про уявлення германців періоду пізньої античності щодо світового устрою є надзвичайно складним завданням.

Світ, за уявою середньовічних скандинавських народів, мав «горизонтальну» та «вертикальну» структури.

«По горизонталі» світ людей тягнувся далеко по сторонах світу і кінчався на півночі. Околиця світу називалася Йотунхейм. Там жили велетні — йотуни. З усіх боків світ оточував світовий океан, в ньому жив змії Мідгарда — Йормунганд. На півночі знаходилося царство мертвих — хель. Карлики-цмерги: Аустра, Вестра, Нордра, Судра тримали небо по кутах.

«По вертикалі» світ мав три частини. Він сягав неба, небесна частина світу звалася Асгардом. Там мешкали боги: Одін-Фрігг, Тор-Сів, Браг-Ідунн, Локі, Фрейр-Фрейя. Вони мали надзвичайні здібності, могли перевтілюватися у тварин, живі та неживі істоти, але були смертні, як і люди. Їхня історія мала початок і кінець. Туди, нагору, потрапляли після смерті відважні воїни. Місце їх останнього притулку мало назву Вальхалла. Підземний світ — хель — холодний світ мертвих. Небесний і підземний світи поєднував ясен Іггдрасіль: на його гілках сиділи птахи, а у коренів повзали змії. Деревний сік — священний мед — циркулював усередині ясена. По стовбуру дерева, сполучаючи небо і землю, снувала білка.

Люди мешкали посередині, разом із велетнями та карликами.

Власне, з цього починається цикл чарівних оповідань-міфів, персонажі яких стали пізніше героями улюблених казок. Утім до історичних готів ці історії жодним чином не стосуються.

Вірування давніх слов'ян

Любомир Михайлина

Основою духовного життя, формою та системою культурних цінностей давніх слов'ян було язичництво, що базувалось на багатобожжі з великою кількістю культів. Оскільки людина залежала від навколишнього світу, найперші культу і вірування були пов'язані з обожнюванням природи.

Слов'яни з давніх-давен поклонялися сонцю, вбачаючи у ньому могутнє джерело тепла і світла, уявляючи його розпеченим небесним вогнем, колесом, від якого цілковито залежали їхнє життя і добробут. Сонце вважалося живою істотою, яка встає, сідає, ховається за хмари, а також гнівається, насилаючи на людей різні лиха. Йому присвячували особливі свята, що супроводжувалися обрядовими іграми, танцями та піснями, під час яких люди славили світило, благаючи в нього дощу та врожаю.

Слов'яни обожнювали вогонь. Він пов'язувався із сонцем та блискавкою, що давали тепло та посилали дощ-воду. З вірою у священну силу вогню тісно пов'язаний поховальний обряд спалення небіжчиків — кремація. Згідно з віруваннями, вогонь очищав померлих та вивільняв їхні душі. Це свідчить про наявність добре розвинених і складних анімістичних уявлень — уявлень про душу.

У давньоруському літописі серед звичаїв східних слов'ян описаний і поховальний обряд: *«А коли хто помирав, творили над ним тризну, опісля робили вогнище велике, і клали на вогнище померлого — і спалювали»*. Літописне повідомлення перегукується зі свідченням про слов'ян арабського географа X ст. Ібн Руста, згідно з яким померлого спалюють з усім одягом та прикрасами, які йому належать. Під час спалення всі галасливо веселяться, виказуючи радість із приводу милості, виявленої покійному богом. Після спалення рештки кремації вибирають із ритуального кострища і переносять на місце поховання.

Археологічні дослідження Ревнянського могильника фактично повною мірою підтвердили свідчення зазначених писемних джерел і дали змогу відтворити послідовність поховального обряду від ритуального спалення покійного до перенесення перепалених кісток разом із рештками поховального кострища на місце поховання у могильних ямках.

Поховальний обряд Ревнянського могильника передбачав спалення небіжчика на спеціально відведеному для всієї общини місці. Воно було розташоване безпосередньо біля могильника, на його краю і являло собою підпрямокутне заглиблення, видовжене по лінії схід — захід. Його плоске дно й вертикальні стінки сильно випалені, що свідчить про багаторазове використання цього місця під час поховального обряду тілоспалення.

Разом із померлим спалювали його дружину або рабину. Поховання супроводжувалося поминальною тризною (у деяких писемних джерелах вона має назву «страва»), після якої ритуально били посуд і кидали у вогнище.

Обряд кремації з наступним похованням решток спалення на могильнику спирався на вірування в те, що душа небіжчика потрапляє на небо, де вона повинна сприяти своєчасному надходженню небесної вологи на землеробські ниви. Давні слов'яни шанували померлих прародичів (культ предків), вважали їх своїми покровителями та приносили їм жертви. Імовірно, прах предка, покладений у землю, мав охороняти земельну власність племені й підвищувати родючість ґрунту.

Новацією в поховальній обрядності слов'янського суспільства раннього середньовіччя стало поховання під курганами. Певний час існували як курганні, так і безкурганні поховання. Курганний насип над похованням був для давньої людини моделлю контурів видноколу, середнім ярусом, що відділяв верхній світ неба від нижнього світу підземного царства мертвих. Інколи під курганами простежуються сліди дерев'яних конструкцій («домовин»), а навколо — ровики, заповнені вуглистою землею. Певно, це залишки вогнищ, які розміщувалися навколо насипу і виконували сакральну функцію.

Новий звичай захоронень наприкінці I тис. н. е. поширився на всі слов'янські землі й, набувши певних локальних відмінностей, існував понад 500 років. Надалі розвиток поховального обряду відбувався шляхом заміни обряду тілоспалення обрядом тілопокладення під впливом християнства.

Велику роль у міфологічних уявленнях слов'ян відіграла вода. Її слов'яни вважали стихією, з якої утворився світ. Вони приписували воді особливу життєдайність і очищувальну силу. Поклоніння водам і джерелам повинно було захистити від засухи, оросити дощами ниви.

Згодом явища природи трансформувалися у людиноподібні божества, персоніфікувалися. Провідними в язичницькому пантеоні східних слов'ян були божества, пов'язані з аграрним культом, передусім божества сонця — Дажбог, Ярило, місяця — Хорс, вітру — Стрибог, рослинності — Переплут. Богом тварин був Велес. Мокош уособлювала богиню води, дощу, а отже, і родючості. Також вона була пов'язана із жіночим господарюванням. Ладо — бог веселощів і сімейного добробуту. Саме йому приносили жертви ті, хто брав шлюб. Із збільшенням ролі військових дружин пов'язується культ Перуна — бога грому та блискавок.

Про культ бога — творця блискавок і обоження слов'янами природи свідчить і Прокопій Кесарійський. Згідно з його повідомлення слов'яни вважають, що один тільки бог, творець блискавок, є владикою над усіма, і йому приносять у жертву биків та здійснюють інші священні обряди. Прокопій Кесарійський зазначає, що слов'яни вклоняються рікам та німфам, іншим божествам, приносять всім їм жертви. Слов'яни вважали, що грім є гуркотом колісниць Перуна, а блискавиці — то його стріли. Перун як божество, що насилає дощі, вважався творцем урожаїв, покровителем хліборобства.

З розвитком суспільства вибудовувалася ієрархія богів. На племінному рівні один із богів займав панівне становище, а на рівні общини або декількох споріднених общин божества могли бути іншими. У відомому язичницькому пантеоні князя Володимира були об'єднані боги, які були панівними у різних східнослов'янських землях. У західнослов'янських землях у племені ободритів головним божеством був Радогошт (Радегаст), у вагрів — Прове, у полабів — Жива (Сіва).

Слов'яни вважали, що боги живуть у лісах, гаях, горах, подалі від людських очей, де затишно і спокійно. Тому нерідко такі природні об'єкти вважалися священними. Там заборонялося ловити птахів, звірів, зрубувати дерева. У священних лісах і гаях, а іноді біля окремих дерев поклонялись якомусь божеству, приносили йому жертви. Особливо шанували дерева, що стояли поблизу джерел і криниць.

Улюбленим місцезнаходженням богів у слов'ян вважалися дубові гаї. Німецький історик XII ст. Гельмольд у «Слов'янській хроніці» розповідає, що святинею землі вагрів був священний гай, де серед дуже старих дерев були святі дуби. Там кожний другий день тижня збирався весь народ на чолі з князем і жерцем.

Про культ священних дерев свідчать три могутні дубові стовбури із устромленими у них щелепами кабана, підняті в різний час із Десни і Дніпра. Імовірно, ритуальне дійство

(жертвопринесення молодих кабанів) відбиває сільськогосподарську спрямованість обряду і відбувалося на честь бога Перуна — покровителя землеробства.

З культовою метою використовувався печерний простір. У багатьох випадках язичницькі печерні сакральні об'єкти використовувалися потім християнами. Відомою пам'яткою такого типу є печерний скельний храм у с. Буша на Вінниччині. Він функціонував від II–V до XVI–XVII ст. Про використання цього культового місця у VI–VIII ст. слов'янами свідчать виявлені тут матеріали празько-корчацької і райковецької культур.

Певну функцію виконували сакральні камені — символи міцності і вічного існування. Передусім кам'яні плити використовували як жертовники (Рухотинське святилище). Очевидно, жертовником була пласка кам'яна плита з Межигір'я, що спиралася на три менших каменя. В одному з її кутів вибито хрест із двома канавками-стоками. Довкола каменя виявлені археологічні матеріали від доби раннього заліза до середньовіччя. Часто шановані камені знаходилися поруч зі святилищами або були їхньою частиною (святилища у Бабині, Нагорянах, Кулішівці).

Якщо вищі боги впорядковували космос і забезпечували найвищу людську цінність — життя, то на нижчому рівні численні міфологічні персонажі забезпечували порядок у господарстві та навколишній природі. Ними слов'яни з давніх-давен заселяли навколишній світ. Вони уявлялися людиноподібними, відрізнялися від вищих богів тим, що були переважно невидимими і позбавленими власних імен та індивідуальних рис.

Найбільш шанованими були ті з них, які опікувалися домом, господарством, природою, що входила до сфери економічної діяльності людини. Передусім це були лісовики і домовики. Лісовики дбали про звірів, а домовики опікувалися господарством і домівкою. Їх різновидами були обійстя, банник, хлівник, польовик тощо.

Морянами, водяниками, русалками слов'яни заселяли води. Цікаво, що русалки за давніми віруваннями можуть жити й у лісах і навіть у горах. Зимою вони сплять, а навесні прокидаються. Вважалося, що водяні духи й німфи віддячують людям за дари дощем. Безпосередньо з водою пов'язаний культ берегинь — особливих жіночих водяних істот.

Поширеною у слов'янському світі була Рожаниця — невидима жіноча істота, яка відповідала за щасливі пологи і визначала долю людини від часу її народження і протягом всього життя.

Повсякденне життя населення було просякнуте первісними віруваннями на сімейному та общинному рівні. Риси язичницького світосприйняття проявляються у сакралізації внутрішнього простору жител, хатніх печей, знаково-символічній орнаменталізації керамічного посуду, окремих металевих виробів культового призначення, могильниках і особливо святилищах.

Місця ритуальних церемоній слов'ян за соціальною значимістю поділяються на сімейні культові місця та общинні святилища. До сімейних культових місць передусім належать житла. Обрядова діяльність була спрямована на забезпечення добробуту мешканців шляхом проведення ритуальних дій, починаючи з обрядів на честь їхнього закладання. Стіни житла сприймалися як сакральний кордон між внутрішнім захищеним простором і зовнішнім макрокосмосом, де діють природні сили. Домашню піч шанували як найближчий у повсякденному житті виразник божеств стихії вогню. Шанування печі було пов'язане і з культом хлібу. Сакралізованим був припичний простір, а також пічний кут.

Общинні святилища розміщувалися на околиці або у центрі селища і призначалися для здійснення ритуальних церемоній однією чи кількома спорідненими общинами. Це житла-святилища, святилища-жертовники (требища) і святилища відкритого типу (капища).

Святилища-житла розміщалися на селищах і відрізнялися від звичайних жител наявністю ритуальних предметів (ідол, священний посуд) і жертовного вогнища. Це найбільш рання форма святилищ. У житлі-святилищі райковецької культури в Хринівці на Південно-му Бузі знайдено ритуальні предмети та глиняні фігурки коня і свині.

Святилище-жертвник на поселенні празько-корчацької культури в Городку Хмельницької області складалося з майданчика викладеного камінням — власне жертвника, і ями для вогнища.

На селищі Микулінка святилище, що було відділене від крайніх жител незабудованим простором, являло собою овальний майданчик, оточений ровиком, більша частина якого була викладена камінням. Західну частину майданчика відділяв ще один ровик, утворюючи внутрішній простір святилища, в центрі якого виявлена стовпова яма зі стінками, обкладеними кам'яними плитками. У ній, очевидно, стояв язичницький ідол. У східній частині було ритуальне вогнище з добре пропеченим черенем. Виявлений на святилищі доволі багатий археологічний матеріал (ювелірні прикраси, уламки керамічного посуду, перепалені кістки тварин і птахів) є рештками жертвопринесень, численних тризн та інших обрядів, що тут здійснювались.

Святилища відкритого типу досліджені в Ягнятині поблизу селища празько-корчацької культури і на березі річки Гнилоп'ять на Житомирщині. Головним атрибутом таких святилищ був один або кілька ідолів разом із комплексом ритуальних об'єктів (будівель, ям, вогнищ/кострищ, жертвників). Назва святилищ такого типу — капище — походить від давньоруського слова «кап» — ідол.

За функціональним змістом до жертвних майданчиків близькі жертвні ями. Зокрема, така яма, заповнена перепаленими кістками свійських тварин, вугликами, перепаленими керамічного посуду, досліджена на могильнику IX–X ст. городища Ревне I. Жертвна яма мала овальну форму. В центральній її частині виявлена стовпова яма квадратної форми, північніше від якої розташовані три менші стовпові ями. Імовірно, у них стояли язичницькі ідоли, причому в більшій — зображення верховного божества. Очевидно, тут відбувалися різноманітні обрядові дії, пов'язані з культом предків, здійснювались жертвопринесення, сюди поміщали рештки поминальних тризн і, можливо, частину решток кремації членів общини.

У IX ст. виникають городища-святилища як культові центри окремих племен і племінних об'єднань, що влаштувалися на вершинах пагорбів, які панують над місцевістю. Жителі навколишніх селищ збиралися сюди на великі язичницькі свята або у зв'язку із важливими для племені подіями. Такими святилищами є Ржавинське, Горбівське, Рухотинське, Кулешівське на території України, Перинь під Новгородом, храм Триглава у Штеттіні і Святовида в Арконі на землях балтійських слов'ян.

У центрі городищ-святилищ були невеликі круглі або овальні площадки з плоскою поверхнею (капища), оточені одним чи двома рядами валів і ровами. Наявність валів довкола святилищ підтверджується літописом. Запроваджуючи християнство Володимир нищив язичницькі святилища. За свідченнями літопису, він їх не тільки порубав, але й усюди розкопав. У ровах або ж на валах знаходилися кострища/вогнища, а у центрі площадки — ідол. Вогнища або вогняне жертвне коло (крада) були обов'язковими атрибутами святилищ, як і требище — місце принесення жертв. Довгі будинки на требищі, ймовірно, мали назву «хорони», яка пізніше трансформувалася в назву «храми».

За свідченнями літопису ідоли виготовляли головним чином із дерева. Зокрема Перун, поставлений Володимиром Великим у Києві, теж був дерев'яним.

Краще збереглися кам'яні ідоли. Відомі ідоли у вигляді простих тесаних чотирикутних стовпів із заокругленою, а в деяких випадках потовщеною, верхньою частиною. Інколи

чотиригранний стовп завершується погруддям людини з рельєфно модельованою пластикою обличчя. Часто у верхній частині ідола зображено голову (зрідка з двома обличчями — чоловічим і жіночим, оберненими у протилежні сторони), погруддя, руки, атрибути (зокрема ритон — кубок для пиття у вигляді рога), знаки.

Городища-святилища споруджені, зазвичай, у центрі «гнізд» поселень, утворюючи, таким чином, культові центри племен. Жителі всієї округи збиралися сюди в часи великих язичницьких свят і молінь, або у зв'язку із важливими для племені подіями.

Відомі також язичницькі центри племінних об'єднань. Найважливішою ознакою таких центрів є їх ізольованість від поселень. Такі язичницькі комплекси розташовані у важкодоступних місцях, часто в горах, укритих лісами. Вони склалися з кількох святилищ зі складним плануванням. Тут знаходилися жертівні ями, капища, культові споруди, ритуальні колодязі та шановані природні об'єкти — джерела, печери.

Значний культовий центр східних слов'ян досліджений І. П. Русановою й Б. О. Тимощуком на правому березі р. Збруч на Тернопільщині. Він складався з трьох городищ-святилищ — Богіт, Звенигород, Говда, кожне з яких мало свої особливості. Функціонування цих пам'яток продовжувалося і після прийняття християнства, до XII–XIII ст., коли суспільно-політична боротьба зумовила ренесанс язичницьких вірувань.

Зі святилищем Богіт пов'язаний Збруцький ідол, знайдений у річці Збруч біля м. Гусятина Тернопільської області. Він являє собою чотиригранний стовп висотою 2,67 м, розділений по горизонталі на три нерівні частини (пояси), що відображають погляди слов'ян-язичників на будову Всесвіту. У верхній частині зображено чотири людські фігури під однією шапкою з відігнутими полями (можливо, різні іпостасі єдиного вищого бога). Це небо — світ богів. У середньому ярусі — земля з хороводом жінок та чоловіків. Нижній ярус — підземний світ, таємничі мешканці якого тримають на собі землю.

Слов'янські святилища свідчать про існування досить розвиненої та стійкої архітектури й атрибутики, що дозволяє говорити про глибокі традиції у спорудженні спеціальних місць для моління та жертвопринесення.

Жертвопринесення було основним у відправленні культу. При цьому виходили з того, що всі боги або духи померлих чи сакральні природні об'єкти потребували, як і люди, передусім їжі та напоїв, хоча б у символічній формі. З іншого боку, в основі ритуальних дій була людська вдячність, а також бажання забезпечити успіх тієї чи іншої справи. Прокопій Кесарійський повідомляє про звичай давати обітницю принести жертву богу в разі уникнення смерті під час хвороби або війни, яку виконують, і вважають, що саме цією жертвою гарантували собі порятунк.

Ритуали родового культу виконували, мабуть, голови сімейних общин, тоді як громадські культу були в руках ведунів, знахарів, волхвів і жерців. Жерці безпосередньо здійснювали обряд жертвопринесення. Ведунам, знахарям і волхвам приписували магічну премудрість і володіння особливою «поетичною» мовою, що робило з них зберігачів епічних сказань.

Почесна першість у виконанні найбільш важливих і урочистих ритуальних дій належала старійшинам, вождям, князям. Князі здійснювали свої сакральні функції під час полюддя — об'їзду підвладних племен.

Слов'яни вірили у чаклунство. Чаклунські дії здійснювалися шляхом різного роду обрядів і заклинань (замовлянь, шептань). До предметів заклиальної магії належать різноманітні амулети і обереги, які були покликані відганяти зло, захищати від наврочення. Найчастіше це різноманітні підвіски-амулети. Оберегами були різні предмети з металу, кістки, каменю, глини, які підвішували на шнурах або ж носили у мішечках. Ікла хижих звірів, головним чином ведмедя та вепра, використовували як обереги.

Із церемонією ворожіння та магічними діями навколо хліба пов'язуються керамічні вироби у вигляді округлих буханців хліба або їх мініатюрні копії — «хлібці», виявлені на слов'янських пам'ятках.

Про слов'янську язичницьку символіку можна судити із зображень на кераміці, різноманітних прикрасах, побутових та господарських предметах, а також на одязі та речах повсякденного вжитку. Всі вони несуть у собі ідеї, пов'язані із захистом людини від «злих сил» та господарським благополуччям. Це передусім знаки сонця (солярні) — різноманітні кола і кільця, хрести і свастика. Зигзаг або хвилястий орнамент — це знаки блискавки, вогню і води. Цілісний сюжет складають символічні зображення сонця, дощових хмар, блискавок і зораного поля на горщику, який, імовірно, використовували у ритуальних дійствах, покликаних забезпечити небесною вологою хліборобські ниви, що походить із поселення празько-корчацької культури Гореча на Верхньому Пруті.

Різнманітні за стилем зображення звірів, птахів і людей широко побутували у слов'янському середовищі з давніх часів. Яскравим прикладом є зображення на ранньосередньовічних застібках — фібулах.

Еволюція уявлень міфологічного світогляду давніх слов'ян простежується у переході від «наївного» міфологізму (обожнення явищ і об'єктів природи, визнання магічної сили за предмети і явищами зовнішнього світу) до «ідейно-теоретичної» міфології — спочатку конкретизації цих сил у зооморфних, а потім, — антропоморфних зображеннях — божествах. Із розвитком суспільства від родової до племінної структури антропоморфні боги змінювали свої функції, перетворювалися у більш універсальних і могутніх, вибудовувалася їхня чітка ієрархія. Вінцем цієї еволюції стала реформа князя Володимира, яка визначила коло антропоморфних божеств слов'янської держави — Київської Русі.

В язичництві давніх слов'ян, початок формування якого сягає глибинних шарів історії, сконцентроване релігійне світосприйняття великої кількості людських поколінь. Пройшовши ряд важливих етапів розвитку і не зникнувши із свідомості людей навіть у наступні століття, воно збереглося в багатьох елементах культури й побуту різних етнографічних груп слов'ян.

Міфи

Сказання стародавні

Юрій Мосенкіс

Серед міфологічної спадщини давніх часів зустрічається сила-силенна різноманітних образів. Одні з них сягають прадавніх часів, а інші — пов'язані вже з історичним минулим. Те, як вони формувалися, досить цікава тема для дослідження. Показовими щодо цього є два образи — прадавній — Ящур і цілком історичний — князя Кия, на прикладі яких ми покажемо, як створюються та живуть такі образи.

Ящер

Ящер, ящірка; ящур «саламандра» і «назва істоти, згадуваної у весняній хороводній грі, що носить ту саму назву»*. Цікаві форми рос. діал. *м'ыщерка* (новгородське), *нѣщелка* «ящірка»**, болг. *гущер* [гуштер] «ящірка» (пор. іще *Качер* — одна з форм імені *Ящур* у грі***, про яку див. нижче). Праслов'янське **aščerъ* вважають спорідненим із грецьким *skaris* «вид хробака», а зв'язок із грецьким *eskharos* «вид риби» й перським *aždar* «дракон, ящірка» ставлять під сумнів****. Порівняйте також грецьке *askaris* «глист», а особливо *askalabotes* «ящірка», що визначається як догрецьке*****. Укр. діал. *скрѣколь, скракуля* «велика зелена жаба»*****.

Цікаве російське діалектне *щур* «дощовий черв'як»***** (пор. *щурина масло* «маса з дощових черв'яків»*****), існування якого підтверджує зв'язок із (до)грецькими словами (*ящур* : *askaris* = *щур* : *skaris*). Схоже на наведені слова і грецьке *sauros* «ящірка» (звідки й *динозавр*), «етимологічно неясне»*****.

Нарешті, порівняйте навіть селкупське *кощяр* «мамут»***** при тому, що мамут у Сибіру уявлявся як підводне змієподібне божество (пор. давньоінд. *пага* «змія» і «слон»). Тепер уявлення про ящера і на Дніпрі, і особливо в Новгороді (за Б. О. Рибаківим — див. ниж-

* Словарь української мови / Упор. Б. Д. Грінченко. — К., 1996–1997. — Т. 4. — С. 547.

** *Фасмер М.* Этимологический... — Т. 3. — С. 28, 71.

*** *Агапкина Т. А.* Лещина // Славянские древности: Этнолингвистический словарь / Под ред. Н. И. Толстого. — М., 2004. — Т. 3. — С. 111.

**** *Фасмер М.* Этимологический... — Т. 4. — С. 573. Пор.: *Март Н. Я.* Избранные... — Т. 5. — С. 58–59; *Тищенко К. М.* Іранські ізоглоси слов'янських мов // Східний світ. — 1994. — № ½. — С. 125–126.

***** *Откупщиков Ю. В.* Догреческий... — С. 114.

***** *Чабаненко В. А.* Словник говірок Нижньої Наддніпряни. — Запоріжжя, 1992. — Т. 4. — С. 75.

***** *Даль В. И.* Толковый словарь живого великорусского языка.

***** *Войтович В.* Українська міфологія. — К., 2002. — С. 530.

***** *Этимологический...* — Т. 2. — С. 73.

***** *Природа и человек в религиозных представлениях народов Сибири и Севера (вторая половина XIX — начало XX в.).* — Л., 1976. — С. 116.

че) можна порівняти з індійсько-сибірським уявленням про водного слона (мамута), однак сам цей образ задовільного пояснення поки що не має (якщо не вдаватися до гіпотез криптозоологів).

Порівняйте, можливо, шумерське *sukhur* — вид риби, припускають її ототожнення з *Barbarus* (риба-вусач)*. Є й схоже осетинське *gaekk_yri* «ящірка» — походження неясне**; ахвахське (дагестанська мова) *klacцара* «ящірка»***. Чи випадкова звукова схожість наведених слів, а чи принаймні частина з них сягає спільного джерела — слід вивчати.

М. С. Державін порівнює уявлення про один із різновидів демонічної ламії в болгарському фольклорі («аджер ненаситний», назва сягає іранських мов) із кавказькими вішапами****, про які докладніше див. під словом *щуна*.

Б. О. Рыбаков вважає, що давні слов'яни мали особливе божество нижнього світу — Ящера. «Для населення кийвського Подніпров'я культ ящера як господаря “нижнього світу” добре засвідчений для VI–VII ст. (пальчаті фігури з головою ящера). У новгородській землі цей культ був, очевидно, в повному розквіті й набагато пізніше, у X–XIII століттях»****. Він звертає увагу не лише на відомості про величезних ящірок, які водились у Східній Європі аж до XVI століття*****, а й на повідомлення псковського літописця (від 1582 р.): «Того ж лета изыдоша коркодили лютии звери из реки и путь затвориша; людей много поядоша... И паки спряташася, а уних избвиша»*****. Учений вважає, що в давньому слов'янському уявленні про світ бог-ящер був головним і розпоряджався навіть ходом самого сонця. Він припускає, що часті зображення ящера на речах із Середнього Подніпров'я і з берегів Росі можуть бути пов'язані з тим, що посеред русла Росі в районі Корсуня є довгий гранітний острівець (близько 150 м), який надзвичайно нагадує ящера. Культ ящера був дуже поширеним у слов'ян, його зображення виявлені на українських бандурах і новгородських гуслах*****. У Новгороді «морди ящера прикрашали покрівлі будинків, що ще раз пов'яже цю істоту з темою води, в даному випадку дощової. Відоме ритуальне берло, призначене для якихось ритуальних процесій у вигляді ящера»*****.

«Ні в літописах, ні в основних повчаннях проти язичництва, ні в чарівних казках, які є рудиментом міфу, ящера немає. Тому питання про цей культ ніколи не ставилося в літературі... Слова “ящер” немає ні в тритомовій праці О. М. Афанасьєва, ані в двотомовому енциклопедичному словнику “Міфи народів світу” (М., 1982)*****.

«Утім, культ ящера не був тільки локальним. Сучасні з широко розповсюдженої хороводної гри “В ящера”, яка імітує жертвоприношення дівчат, і з наявності язичницького божества “Iasse” (поряд із Ладюю та Лелею) в поляків, цей культ був широко розповсюдженим у слов'ян»*****.

* Слово за: Емельянов В. В. Древний Шумер: Очерки культуры. — СПб., 2001. — С. 325.

** Абаев В. И. Историко-этимологический... — Т. 1. — С. 511.

*** Языки народов СССР. — М., 1966–1968. — Т. 4. — С. 339.

**** Державин Н. С. Кравевич Марко и Илья Муромец (Палеоэтнологический очерк) // Советская этнография. — 1947. — Т. 6/7. — С. 112.

***** Рыбаков Б. А. Язычество древней Руси... — С. 265.

***** Там само. — С. 135.

***** Там само. — С. 281. Пор.: Бобков А. Вторжение в мир Ящера // Вокруг света. — 2000. — № 4. — С. 4–8.

***** Рыбаков Б. А. Язычество древней Руси... — С. 291–292, 765. Пор.: Войтович В. Українська міфологія. — К., 1992. — С. 617.

***** Рыбаков Б. А. Язычество древней Руси... — С. 280.

***** Там само. — С. 278.

***** Там само. — С. 765.

Припускають, що образ змія-дракона-ящера (див. також *мотиль*) виник у глибоку давнину, В. М. Василенко знаходить його на бронзових фібулах VI-VII ст. Цей образ відображений у билинах та казках*.

Образ дракона-змія добре відомий у культурах не лише передньоазійсько-східносередземноморського кола, а й у культурах балкансько-дунайсько-карпатського кола. «Дракон-Змій, володар темних глибин та підземно-водної безодні, який водночас може і налітати на землю згори у вигляді зливи, і підійматися знизу як повінь»**. Це яскраво-образне визначення дуже близьке до кавказьких уявлень про вішапів (див. *шупа*).

Порівняйте слово *пра-шур* і давно пов'язуване з останнім *цур* (рос. *чур*)***. «*Чур (цур) — хатній дух, охоронець домашнього вознища та заступник роду. Любить жити у чурі — деревині, якою розпалюють піч*»**** (співвідносний із опорним стовпом?). «*Чур або Цур, ст. сл. Шур, — це обоготворений предок, пор. пращур... Божок Цур охороняв і родове майно, границі*»*****.

За В. В. Мартиновим, прасл. **prašcurь* споріднене з литовськ. *prakurėjus* «прародитель» і давньогрецьк. *kyrios* «пан, господар», а також прасл. **kury* «курва» — «жінка роду, громади» > «жінка в умовах поліандрії». Германські паралелі походять зі слов'янських мов*****.

У білоруських уявленнях Чур описаний як родове божество, предок, родоначальник, охоронець меж земельних володінь; *адчураца* — спершу відмова від роду та родового майна, вихід з-під влади та нагляду Чура. У білоруській мові відомі вислови *Чур мяне!* — коли до дівчини чіпляється нахаба, а вона просить захисту родового божества; *Чур табе на язык!* — прохання, щоб Чур примусив замовкнути; *Чур маё!* *Чур разам ці папалам!* — звертання до Чура як оборонця власності*****.

Зі словом *пращур* співвідносять не тільки ім'я «загадкового божества *Шур*», також *Чур*, *Цур******, а й болг. діалектн. *хощур* «рід, походження, коліно»; виходячи з близькості значень *прадід* і *пращур*, ототожнюють *дід* і **щур*; указуючи на близькість слів *дід* і *дядько*, звертають увагу на суголосся **щур* і болг. *шурей* (укр. *шуряк*, рос. *шурин*) «брат дружини», *шурá* «сестра дружини», *шуренáйка*, *шурейка*, *шурина*, *шуревича* «дружина брата», залучають також болг. *щерка* «донька»*****. Усі ці зіставлення потребують ретельної перевірки.

Культ предків виявлявся у шануванні *чура* або *щура******. Порівняйте ще: «*Шур — бог меж, по ту сторону котро́рой — смерть (прищуриться-жмуриться-жмурик, т.е. мертвець). Не путать с чурами, чур связан с культом предков-охранителей жилища (чураться). Чуры — духи-хранители, а щуры — типа римских ларов, лемуров, духов смерти, от которых откупались*»*****. І тут потрібні додаткові аргументи.

* Боровський Я. Є. Світогляд давніх киян. — К., 1992. — С. 37.

** Павленко Ю. В. Дохристиянські... — С. 54–55.

*** Войтович В. Українська міфологія. — К., 2002. — С. 596.

**** Там само.

***** Огієнко І. І. (Іларіон). Дохристиянські... — С. 125.

***** Этымалагічны слоўнік беларускай мовы. — Мінск, 1978. — Т. 5. — С. 166–167.

***** Богданович А. Е. Пережитки древнего миросозерцания у белорусов: Этнографический очерк. — Гродно, 1895. — С. 64–65; Живописная Россия: Отечество наше в его земельном, историческом, племенном, экономическом и бытовом значении. — СПб.; М., 1882. — Т. 3. — Ч. 2: Белорусское Полесье. — С. 270; Беларуская міфалогія / Укл. У.А.Васілевіч. 2-е видання. — Мінск: Універсітэцкае, 2002. — С. 33–34.

***** Панчовски И. Г. Пантеонът на древните славяни и митологията им. — София, 1993. — С. 120.

***** Барболова З. Успоредици между имена на славянски езически богове и роднински термини // Слов'янський збірник / Відп. ред. А.К.Смольська. — Одеса, 1998. — Вип. V. — С. 23–24.

***** Соколов Ю. М. Русский фольклор. — М., 1938. — С. 130.

***** Гаврилов Д. А., Наговицын А.Е. Боги славян. Язычество. Традиции. — М., 2002. — С. 139.

Припускають, що дохристиянське *цур-пек тобі* дорівнює християнському *хай тобі чорт, хай тобі грець*. Слова *цур* і *пек* пов'язують із *відцуратися* і *спекатися**.

І. С. Нечуй-Левицький вважав, що у вислові *цур тобі, пек тобі!* за аналогією з російським *чур = цур у пращур* маємо наймення домовика *цур*, а *пек* нагадує, що «домовик то був давній бог печі, український пенат»**.

Несподіваний слід культу ящера у зв'язку з культом гороху (див. *горох*) знаходимо у веснянці, яку співають дівчата (за П. П. Чубинським):

*Сиди, сиди, Ящуре,
Горохвяний вінку,
Піймай собі жінку,
Як перепілку***.*

Але частіше Ящер пов'язується не з горохом, а з горіхом: «*В усіх варіантах гри місцем помешкання "Ящера" є саме кущ ліщини, Ящер — "любвеобильный змей в ореховом кусте"****.* Ідеться про весняну гру в ящура*****.

Порівняйте російську пісню, записану аж в Іркутській губернії (український переклад М. Н. Москаленка):

*Сиди, сиди, ящір,
Ладо, Ладо!
На золотім стільці,
Ладо, Ладо!
Гризи, гризи, ящір,
Ладо, Ладо!
Горіхове зерня,
Ладо, Ладо!
Іще того мало,
Ладо, Ладо!
Мало, не достало,
Ладо, Ладо!
Пойми, пойми, ящір,
Ладо, Ладо!
Красную дівоньку,
Ладо, Ладо!
Із ліпших найліпшу,
Ладо, Ладо!******

З наведеної пісні можна зробити кілька висновків. По-перше — про жертвоприношення драконові найкращої дівчини. По-друге — про магічну роль горіха, можливо, джерела

* 100 найвідоміших... — С. 190.

** Нечуй-Левицький І. Світогляд... — С. 54.

*** Цит. за: Гаврилюк Е. Еротичні імплікації рослинної символіки в українській календарній обрядовості // Народознавчі зошити. — Львів, 1999. — № 2. Спеціальний випуск: Ритуал. — С. 45.

**** Агапкина Т. А. Лещина // Славянские древности: Этнолингвистический словарь / Под ред. Н. И. Толстого. — М., 2004. — Т. 3. — С. 112.

***** Нечуй-Левицький І. Світогляд... — К., 1993. — С. 32.

***** Золотослов: Поетичний космос Давньої Русі / Упор., передм. та перекл. М. Н. Москаленка. — К., 1988. — С. 124.

сили (див. *gorix*). По-третє — пор. не тільки Ладу як жертвну дівчину, подібну до Марени (див. *Лада*), а й давньогрецького дракона *Ладона*.

«Спів основної пісні [про Ящера] часто супроводжується приспівом:

В інших варіантах наявний поховальний мотив: викопування ями й поминки по Ящеру. Гра в ящера широко відома на Україні, в Росії та в Білорусії»^{*}. Таким чином, Ящер може і приймати жертву, і сам бути жертвою (порівняйте міркування В. Я. Проппа про еволюцію уявлень від проковтування героя змієм до подолання змія героєм).

У білоруській пісні:

Сядзіць, сядзіць Яшчар,

Гэй, нам, гэй,

На залатым крэслі,

Гэй, нам, гэй,

Гарэшачкі лушчыць...

Купім чамярыцы

Яшчара паці»^{**}.

В іншій білоруській пісні дівчина співає:

Яшчарочак, мой паночак,

Проша аддаць мой вяночак...»^{***}

«Гра “Ящер” становить немало труднощів для розшифрування архаїчного ядра, яке, поза сумнівом, склало її основний зміст... Слово ящер, скоріш за все, виникло як одне з узагальнень фантастичних чудовиськ із ознаками гігантських рептилій, тобто гіпотетично може розглядатись як синонім Дракона»^{****}. Ящера як чоловіче начало порівнюють із Вогняним Змієм, який у слов'янському фольклорі зваблює дівчат. Підкреслюють, що у грі Ящер «може виступати в ролі “нареченого” **всіх** присутніх дівчат»^{*****}. Форму *Ящур* зіставляють із *щур*, *пращур*, указуючи також на табування словесного позначення предка і вживання його назви в заклинанні типу рос. *чур меня!* (Авторитетні дослідники розглядають Чурякім'язичницького божества-предка^{*****}, реконструюють праслов'янську^{*****} форму **Č'urъ* і пов'язують його з Родом^{*****}.) «...Очевидно, що обидва ігрові образи — Ящер і Ящур — включаються в широкий пласт міфологічних уявлень східних слов'ян про Змія і Пращура, в системі яких співіснували й сполучались як **верховні** божества небес (передусім Перун), так і чоловічі божества **нижчого** рангу, які більше мали відношення до різноманітних водних культів (разом із жіночими) і часто виступали у звірячому або змієподібному вигляді. Зближення (на різних рівнях) образів Змія і Пращура, можливо, свідчить про першого як про

* Рыбаков Б. А. Язычество древней Руси... — С. 153.

** Земляробчі каляндар / Укл. А.І.Гурскага. — Мінск, 1990. — С. 95. Див. іще Земляробчі каляндар / Укл. А.І.Гурскага. — Мінск, 1990. — С. 355.

*** Земляробчі каляндар / Укл. А.І.Гурскага. — Мінск, 1990. — С. 95.

**** Бернштам Т. А. Следы... — С. 21.

***** Там само. — С. 23.

***** Иванов В. В., Топоров В. Н. Славянские языковые моделирующие семиотические системы (Древний период). — М., 1965. — С. 187.

***** Про їхню належність саме до праслов'янської мови див.: Иванов В. В., Топоров В. Н. Славянские языковые моделирующие семиотические системы (Древний период). — М., 1965. — С. 246.

***** Иванов В. В., Топоров В. Н. Славянские языковые моделирующие семиотические системы (Древний период). — М., 1965. — С. 236 із посиланням на: *Соболев А. Н. Загробный мир по древнерусским представлениям.* — М., 1913. — С. 77 і наступн.

одного з тотемних предків слов'ян (поряд із іншими тотемами, з яких більш або менш доказово вимальовуються *Вовк, Соловей, Сокіл*)»*.

Традиції культу ящера в Європі досить давні. Так, наприклад, спостерігається певна спадковість зображень ящерів у фіно-угорському мистецтві і в карельських петрогліфах пережиткового неоліту**. «Дракон, що ковтає сонце, в Шишкіні, фантастичний хижак на плиті з Чорної VIII, ящери Галицького скарбу й петрогліфів Онезького озера — все це образи давніх міфів»***.

Можна припустити, що казковий *Коцїй*, котрий тримає в полоні дівчат (і цим дуже нагадує ящера), походить не від тюркського *кошчі* «полоняник», як вважають В. В. Іванов і В. М. Топоров****, і не від слова *кістка* (*кістлявий*), як традиційно думають, а є формою слова *ящер*.

Князь Кий: легенда, походження

Кий. «Коли б Кий був перевізником, то не ходив би він до Цесарограда. А сей Кий княжив у роду своєму і ходив до цесаря» («Повість временних літ»). Варто звернути увагу, що ім'я Кия (для якого традиційно приймається слов'янська етимологія — зв'язок зі словом *кувати*****) близьке до архаїчних князівських титулів. Пор. абхазько-абазинське *а-хь, а-хьы* (як відомо, в абхазькій і абазинській мовах *а-* — префікс усіх іменників, який позначає неозначену форму — аналог неозначеного артикля), убіхське *хъы* «князь»*****. Дуже давня назва князя реконструюється як спільна для празахіднокавказької, прасинотибетської та праєнісейської мов: празахіднокавказьке **khe*, прасинотибетське **q(h)owH*, праєнісейське **khiji* (реконструкції С.А.Старостіна). Така спільність означає, що це слово (на позначення, очевидно, племінного вождя) існувало вже в період синокавказької (палеоєвразійської) прамови, тобто не пізніше рубежу другого і першого десятитисячоліття до н. е.

Порівняйте, з іншого боку, грецький архітектурний термін (який вважається субстратним і пов'язаним із егейською матеріальною культурою*****) *kion* «стовп, колона» (з албанським відповідником), який міг контамінувати зі слов'янською назвою кия (найімовірніше пов'язаною з *кувати*) ще в період взаємодії того індоєвропейського діалекту, який дав праслов'янську мову, з доіндоєвропейським субстратом. На особливу роль стовпів у трипільських хатах звертає увагу Д. Гуменна*****, археологічний матеріал див. у Т. С. Пассек*****. Стовпи, як відомо з глиняної моделі житла, використовувались у будівництві дотрипільської керш-крішської культури*****. Визначну культурову роль відігравали колони на Криті.

* *Бернштам Т. А.* Следы... — С. 28.

** *Формозов А. А.* Очерки по первобытному искусству. — М., 1969. — С. 228–229.

*** Там само. — С. 250.

**** *Кощей Бессмертный // Мифы народов мира (будь-яке видання) або Мифологический словарь.* — М., 1991.

***** Див., напр.: *Этимологический словарь славянских языков: Праславянский лексический фонд / Под ред. О. Н. Трубачева.* — Вып. 13. — С. 256–258. Пор. давньолитовські уявлення про зв'язок ковальства і бога-ковалю Телявеля з Перкунасом (100 найвідоміших... — С. 8).

***** *Шагиров А. К.* Этимологический словарь адыгских (черкесских) языков. — М., 1977. — Т. 2. — С. 34.

***** *Откупщиков Ю. В.* Догреческий... — С. 40.

***** *Гуменна Д.* Минувлепливевприйдешне: Розповідь про Трипілья. — Нью-Йорк, 1978. — С. 23–25.

***** *Пассек Т. С.* Трипольская археологическая экспедиция в 1938 г. // *Вестник древней истории.* — 1939. — № 1. — С. 268.

***** *Етногенез та етнічна історія населення Українських Карпат.* — Львів, 1999. — Т. 1. — С. 59.

У малоазійському поселенні VII–VI тис. до н. е. Чатал-Гююк “майже в кожному з храмів... знайдені стовпи, на яких розміщені роги биків; такі стовпи... відомі й набагато пізніше як у Малій Азії, так і на давньому Криті”*. Відзначають і шанування сталагмітів із печер від неоліту Греції до мінойського й класичного періодів. Пізніше цей культ частково перетинається з культом стовпів, наближеним до поклоніння світовому дереву**.

Нарешті, порівняйте і назву малоазійського міста Кіос, від якого утворена назва мешканців *кіани* — як давно помічено, за тією самою моделлю, що й *киани* від назви Києва***. (Пор. інтерпретацію В. І. Щербакова при всій її суб’єктивності: «Київ — це місто венеців (венетів) на їхній першій батьківщині, у Малій Азії. Але це ім’я збережене було і на берегах Дніпра, куди прийшла інша хвиля венеців. І там, на Дніпрі, знову було засноване місто з тим самим ім’ям — Київ. Очевидно, ім’я князя Кия, що заснував... це місто на Дніпрі, було дане йому за тим місцем, звідки він родом»****.) Близька ономастична основа засвідчена і на Криті в II тис. до н. е. — пор. у лінійному письмі В «етнічна назва *ki-je-u*, яка використовується як власне ім’я в кноському написі»*****.

В уявленнях балканських слов’ян про змієподібне чудовисько *ламя* (походить від давньогрецької *ламїї*) люди відправляють до нього навантаженого підпаленим вантажем осла, той ковтає його і в муках пробиває гори навколо моря, вода витікає й утворюються котловини й долини*****, що нагадує українські легенди про божественного коваля (тобто Кия) і змія, якому кидають розпечене ковадло, а також про Змієві вали.

Отже, можна припускати, що в імені Кия й міфі про нього маємо синтез праслов’янської назви молота індоєвропейського походження, егейської назви колони (можливо, відображеної й у назві міста Кіос) і давньокавказького (ширше — давньоєвразійського) князівського титулу.

Існує українське вірування про посуху, спричинену сваркою двох зміїв у пралісі. «Від їхньої люті сохнуть небо і земля. Києм, яким вдасться розборонити цих зміїв, можна зібрати громові хмари й викликати дощ», а також «допомагати в судовій справі»*****.

Порівняйте ще: «Спочатку запорожці звалися киями, і не тут жили, а десь у лісах, під Києвом. Киями звалися од того, що ходили в походи з кийками. Якийсь, кажуть, князь Амлин, чи що, став набирати їх у своє військо...»*****.

О. М. Трубачов, В. М. Топоров і слідом за ними Ю. В. Павленко припускають іранське походження імені Кия*****. Існують інші гіпотези (зокрема готська). У будь-якому випадкові є всі підстави погодитися з О. В. Царуком у тому, що вивчення постаті Кия «могло б сприяти встановленню справжньої української (і не тільки її одної) історії»*****.

* *Иванов Вяч. Вс.* История славянских и балканских названий металлов. — М., 1983. — С. 60.

** Там само. — С. 78.

*** Пор.: *Войтович В.* Українська міфологія. — К., 2002. — С. 225–226.

**** *Щербаков В. И.* Асгард — город богов. — М., 2000. — С. 313.

***** *Перуци Э.* Структура и язык минойских надписей // Вопросы языкознания. — 1960. — № 3. — С. 21.

***** *Плотникова А. А.* Ламя // Славянские древности: Этнолингвистический словарь / Под ред. Н. И. Толстого. — М., 2004. — Т. 3. — С. 79.

***** 100 найвідоміших... — С. 90, 147–148.

***** Савур-могила: Легенди та перекази Нижньої Наддніпрянщини / Упорядник і автор приміток В. А. Чабаненко. — К.: Дніпро, 1990. — С. 89.

***** *Павленко Ю. В.* Дохристиянські... — С. 279.

***** *Царук О. В.* Українська... — С. 68.

Римська спадщина

Тетяна Шевченко

Початок римського періоду повів за собою зміни в суспільному та політичному житті північнопричорноморських античних центрів. Це мусило відобразитися на релігії населення, що там проживало. І що більше було змін, коливань та невідомості перед майбутнім — то більше простору для міфотворчості. Перші століття нашої ери були часом релігійних пошуків, вразливості суспільства до впливу нових світоглядних систем, політичних змін.

Римські боги не замінили автоматично грецьких. Населення й далі називало свого Зевса Зевсом, а не Юпітером, а Артеміду — Артемідою, а не Діаною. Посвяти римським богам відомі, однак вони могли бути принесеними представниками менших етнічних груп. У цей час релігія античних центрів не була однорідною, як не був однорідним склад їх мешканців. Та все-таки світогляди різних груп населення міст де в чому накладалися один на одного. Греки, що продовжували жити на тій самій території, склали більшість населення і сповідували свої давні культу. Окремими суспільними групами була верхівка суспільства, що переймалася філософськими пошуками і новими релігійними віяннями, і прийшли мешканці, в окремих містах — римська залога та її оточення. Згодом з'являються перші свідчення прихильників юдаїзму та християнства.

У кожному місті були свої особливості в уявленнях про божества, свої культу і свій епос. Власні уявлення про богів поліса зумовлювали встановлення специфічних правил у їх вшануванні. Якщо упускалася хоч якась дрібниця, божество могло не прийняти знаків уваги, відвернутись. Для цього всі необхідні дрібниці обростали міфами.

Усьому було міфологічне обґрунтування. В уявленні населення римських провінцій міста були наповнені богами. Храми і вівтарі на теменосі, священній ділянці, виділеній огорожею, а часто і підвищенням, культові статуї та великі архітектурні споруди на площах, на агорі, вздовж головних вулиць, іноді біля фасадів будинків, у баштах оборонних мурів. Процесії за участю усіх громадян і їхніх родин регулярно вирушали за місто в поза-міські святилища, щоб вшанувати богів-захисників поліса.

З римського періоду в містах, що були в орбіті інтересів Римської імперії, впроваджували культу імператорів. У жодному разі це не означало відмову від звичних культів. Культ імператорів, що змінювали один одного, поєднувалися з культурами покровителів античних міст. На тій самій монеті зображали, наприклад, в Херсонесі — голову імператора і статую Партенос, на Боспорі на іншому боці монет з імператором — династичних правителів, яких теж вшановували як богів.

До останніх років античного періоду населення давньогрецьких міст і сільських поселень вшановувало тих самих богів, що й спочатку. Ще у християнській літературі, а саме «Житіях святих єпископів херсонських» пишеться про стійку прихильність мешканців Херсонеса до своєї богині-покровительки Партенос. Місто вже змінило свою назву на Херсон, а богиня залишилася тією самою. Житіє апостола Іоанна, переписане грузинським агіографом, згадує про громадське вшанування Артеміди і Аполлона до найпізніших часів у Фасисі на східному узбережжі Чорного моря.

Культ імператора, впроваджений в грецькому місті, був нерозривно пов'язаний і фактично запозичував риси культів місцевих богів-покровителів. Приміром, на монеті Селіунта Траян зображувався і в позі, і з атрибутами Зевса: сидячи на троні, з тризубом і скі-

петром у руках. На монетах фракійських центрів імператорів часто зображали у вигляді традиційному для героя-вершника. Така практика перенесення функцій місцевого божества відбувалася і в Херсонесі. Епонімне божество Херсонас, яке вшановували на момент впровадження імператорського культу, нічим не відрізнялося від образів імператорів. Поява римської залози у деяких містах Північного Причорномор'я викликала зіткнення кількох культур: власне периферійної грецької та провінційно-римської, що мала малоазійський та нижньомезійський колорит.

Через те римський період позначений відродженням давніх міфів і традицій та, разом з тим, занепадом полісної ідеології. В цей час у Херсонесі та містах Боспору будуються нові храми на честь старих богів, зокрема, Афродіти, Асклепія, та вводяться нові культу. Урізноманітнюється пантеон і функції головної богині. Усе було спрямоване на наголошення на цінностях та культух колись автономних полісів. Херсонесити сподівалися на відновлення автономії від Боспору, окремі міста Боспору — від Пантікапея, надалі — від Понтійської держави. Образи давніх богів стали символами колишнього розквіту поліса. Це могло пояснювати звернення до слабшого за значенням культу Херсонас, що мало відобразився у відомих на сьогодні пам'ятках. Звеличення автономного походження також ілюструє вираження синівської вдячності «батькам гераклеотам».

Північне Причорномор'я було однією із локацій міфів про Геракла. Під час римського періоду в Херсонесі були у вжитку скульптурні зображення Геракла в камені і глині. Розквіт його культу тут і за династії Савроматів на Боспорі, був пов'язаний із загальнодержавною політикою. Зображення його палиці в цей час часто клали в поховання. Вони були своєрідними апотропеями і в реальному, і в потойбічному житті. Це відображало віру населення в захист цього героя і після їхньої смерті.

Старі боги обростали новими міфологічними образами. Орел на блискавці як атрибут Зевса вперше карбували на херсонеській монеті останніми роками правління Мітріда VI Євпатора. Уявлення про Зевса Спасителя (Сотера) поділяли мешканці всіх частин Північного Причорномор'я: Боспору, Херсонеса, Ольвії та поселень, що їх оточували. Під час римського періоду ця роль Зевса усвідомлюється більш особисто. Присвяти йому рясніють нагадуваннями, що зроблено їх за власний кошт. Охоронцем і рятівником Зевс найчастіше уявлявся в періоди війн та інших кризових ситуацій. Культовий епітет Зевса Гіпатос (Верховний) відомий у Херсонесі II ст. н. е. В той самий час під таким іменем вшановували його елліни Середземномор'я.

Римські імператори з політичною метою вивищували культу найбільш улюблених грецьких богів — Аполлона і його сина Асклепія, демонструючи цим філеллінську ідеологію. Асклепій нерідко уявлявся іпостасю свого батька і вшановувався нарівні з ним. Міфи про нього значно поширилися в багатьох містах регіонів, що мали відносини з Римом. Саме тоді культ Асклепія стає полісним у багатьох причорноморських полісах. У західнопонтійській Істрії в II ст. н. е. його називали Пергамським, можливо, через те, що там стояла статуя, подібна до пергамської. У Томах вшановувався Асклепій разом із Деметрою, на Боспорі його вшановували як Сотера і Евергета. В Ольвії Асклепія і Гігіею обдаровували спільно в храмі з Ісідією, Серапісом, Посейдоном і Амфітрітою. У Херсонесі знайдено найбільшу кількість свідчень його культу. Його зображення періодично з'являлися на монетах міста у II–III ст. н. е.

У Римі повсюдно вшановували Афродіту під іменем Венера як головну праматір, завдяки її сину — троянському герою Енею, що став легендарним предком Юліїв, зокрема Юлія Цезаря. В Херсонесі, очевидно, започадливо сприйняли цей римський міф, як і культу Аполлона та Асклепія, адже тут було збудовано храм Афродіти, а культ Асклепія і Гі-

гієї отримав найбільшу кількість шанувальників, порівняно з іншими містами Північного Причорномор'я. Можливо, йшлося про те, щоб догодити імператорам і продемонструвати свою особливу прихильність до близьких для них культів. Афродіту або її атрибути так і не зображали на монетах, з яких не сходив образ покровительки міста Партенос. Поява богині в образі Тіхе знаменувала її антиварварські захисні функції

Образ Геліоса з короною у вигляді сонячних променів трапляється на світильниках II–III ст. н. е. Можливо, він був переосмислений в руслі сонячних божеств римського періоду. Є два надгробки III ст. із жестом адорації та проханням до Геліоса помститися за ранню смерть.

Грецька богиня Немесида зберегла своє ім'я, увійшовши до римського пантеону. Однак у перші століття нашої ери її функції дещо змінилися. Якщо раніше її боялися як богиню помсти, то в римській міфології вона постала як богиня долі та боротьби. В її образі об'єдналися міфи про багатьох інших богинь: Кібелу, Ісиду, Тіхе, Ніку, Діану та Фортуну.

Це був час співіснування різних ідеологій і світоглядних концепцій серед населення міст. Групи шанувальників того чи іншого божества стають дедалі вужчі. Покровителями усього населення залишаються лише найдавніші боги — Партенос в Херсонесі, Аполлон чи Ахілл в боспорських містах. Інші стають або покровителями проримської верхівки, розквартированого в Херсонесі та Тірі гарнізону, або іноземців тощо.

З межі ер можна вести мову про деяке поширення іноземних культів навіть у віддалених регіонах ойкумени. Зокрема, популярності набуває східна міфологія. Містерії Ісиди і пов'язані з ними культові лікувальні практики проводилися у святилищах, де жерцями були єгиптяни або єгиптизовані греки. В Ольвії та в Херсонесі були особи, об'єднані в невеликому колі посвячених. Сюди культ потрапляє в той час, коли єгипетські божества були вже достатньо «еллінізовані», коли Ісиду і Осіріса (Осіріс-Аттис вшановувався як Серапіс) вже остаточно ідентифікували з Деметрою і Діонісом, а містерії на їхню честь були позначені впливом відповідних традиційних грецьких божеств.

Нове життя отримують міфи про місцеві племена і їхніх кровожерних богів. Античні автори до римського часу переписували легенди про таврську богиню, якій приносили в жертву греків. По-новому вони звучали після поразки від таврів римських загонів під командуванням А. Дідія Галла. Після остаточної перемоги у Римсько-боспорській війні, кілька римських військових кораблів, що поверталися вздовж Південного берега Криму, зазнали лиха. Цим шляхом вони могли повертатися до Херсонеса, а не до своїх місць постійної дислокації. Штормом їх було викинуто на берег, де всіх солдатів і префекта когорти перебито таврами. Про це розповідає Тацит, а також археологічні розкопки на перевалі Гурзуфське Сідло. Там було знайдено доволі значну колекцію типово римського спорядження, військової атрибутики і костюму цього часу.

Так уже склалося, що визнати поразку було тяжче, ніж пов'язати її з втручанням вищих сил. На сьогодні піддається сумніву існування храму в святилищі на місі Партеній, локалізація і атрибуція святилища теж доволі проблематична. Позаміське святилище херсонеситів не використовувалося таврами. Основним призначенням святилища було позначення межі володінь Херсонеса. Нема підстав припускати, що в ньому вшановували богиню таврів. Свої сакральні території греки не розташували відповідно до культових місць аборигенних мешканців, а вибір місця для проведення полісних культів був раціонально обґрунтованою дією в межах впровадження міського планування. Якщо й зберігалися міфи, пов'язані з місцевістю, то не було фізичного впровадження і продовження варварського культу. Здійснювати свої криваві, чи ні, культу самі таври, найчастіше ворожі до греків, продовжували здійснювати у власних святилищах.

Боспорські міфи немало приховують трагічних історій, пов'язаних із варварськими племенами. Завдяки підтримці Риму, у I ст. н. е. їх вдалося підкорити. Титул боспорського басилевса звучав «друг цезаря і друг римлян, який володарю над усім Боспором, Феодосією, синдами, матами, тарпитами, торетами, пессами і танаїтами, що підкорив скіфів і таврів».

Безперечно, міфи творилися навколо місцевих історичних подій римського часу у Північному Причорномор'ї. У Херсонесі довго переказувалася оповідь про рятівницю міста Гікію. Її переказ зафіксовано у відомому трактаті «Про керування імперією» Константина Багрянородного. Оповідатється про спробу боспорців захопити Херсонес за допомогою сина свого царя Асандра, який одружився з Гікією, багатою спадкоємицею херсонеського архонта Ламаха. Її батько помер незабаром після весілля і дочка влаштувала щорічні поминальні бенкети для всіх громадян. Її чоловік разом із прибулими боспорцями склав план захоплення міста в день цих громадських святкувань. Після того, як усе місто, насвяткувавшись за чийсь рахунок, поснуло, було б легко захопити його. Однак тут втрутилися вищі сили. Боги застерегли Гікію і повідомили їй про зраду її чоловіка. За допомогою вірних херсонесців, вона змогла перехитрити війська, що переходувалося в підвалах її великого будинку. Спавивши будинок разом із всіма багатствами, вона знищила ворогів. Херсонесці, *«бачачи безмежне добродійство, яке після бога вчинила для них Гікія, не пошкодувала нічого свого, а обрала врятування міста, на знак подяки встановили на її честь на міській площі дві мідні статуї, зобразивши її в молоді літа, якою вона була в часи тих подій, показуючи тим її величезне благодіяння і любов до співгромадян, що вже в юні літа вона так зуміла після бога врятувати свою батьківщину... На п'єдесталі статуй виклали всю історію благих дій для громадян, які вчинила після бога Гікія».*

Оповідь про цю героїню дійшла до Константина Порфирородного завдяки тому, що написи на постаментах довго зберігалися в Херсонесі, а їх зміст переповідався не лише в самому місті, а й далеко за її межами. Про написи в трактаті вказується, що «кожен, хто хоче виявити любов до прекрасного, очищає цей п'єдестал, щоб прочитати написане на ньому». Навіть самі вирази в збереженій новелі характерні для почесних декретів Херсонеса.

В оповіді Гікія наділена рішучим характером, мужністю, розумом і безкорисливістю. Звичайно, не обійшлося без окремих перебільшень, властивих для кожного історико-літературного твору, вигаданих діалогів, художніх домислів для створення образу героїні. Але водночас твір містить реальні географічні назви й історичні події, імена, факти з життя еліти міста та його громадян. Гікію можна вважати історичною особою Херсонеса в один з критичних періодів його існування.

Гікія для знищення ворогів і врятування міста керувалася ніби не власним розумом, а діяла за покликом божества. На цьому неодноразово наголошується в оповіді. Так, її шануємо, вона все зробила, але хіба жінка могла б сама все зрозуміти? Помітити військо у підвалах! Ні! Це боги їй підказали і напоумили, а може й діяли її руками та руками її слуг.

Та на цьому історія з героїнею не закінчилася. На знак шани «перші люди Херсонеса» обіцяють їй поховати її в межах міста. Це суперечило встановленим традиціям і мало означати, щонайменше, що її вважатимуть напівбожественною істотою, яка долучилася до богів, а щонайбільше — що вшановуватимуть як божество від імені всієї громадянської общини. І Гікія вигадує ще один план — вона влаштує власні похорони, щоб перевірити обіцянки співгромадян.

Ми не знаємо, чи історія з похованням дійшла до автора трактату у вигляді оповідей, чи вона була викарбувана на її поховальній стелі. Якщо не сам вчинок, то збережені рока-

ми і віками оповіді про нього мали вплив на інших херсонеситок. За римського періоду, представниці керівних родин почали активно цікавитися громадськими справами, і цьому сприяв вплив Риму та малоазійських міст, де жінки відігравали роль в політичному та культурному житті, розпоряджалися власними коштами, займаючись добродійністю на користь рідних міст і храмів.

Це було щось нове для греків Північного Причорномор'я. Вони звикли до іншої ситуації. Попри те, що сім'я за античності була неолокальною, а вогонь підтримували і використовували для приготування їжі жінки, саме чоловік вважався тим, хто «володів» домом і домашнім вогнищем. Жінки виконували певні обов'язки як мешканці поліса, зокрема на релігійні свята, у поховальних процесіях. В інших сферах сім'ю представляв чоловік. Фактично він вирішував усі справи за членів своєї сім'ї. Ця влада поширювалась і в культах, які проводилися вдома: голова сім'ї був верховним жерцем у їх проведенні. Релігійні функції органічно поєднувалися і з іншими: саме він вирішував, чи визнавати і чи залишати новонароджену дитину, чи всиновлювати спадкоємця, за кого віддавати заміж доньок, а також фінансові справи залежних від нього членів ойкосу — дружини, дітей і рабів, якщо вони були. Навіть у перші століття нашої ери господаря дому тогочасні письменники порівнювали з імператором, що керує державою. Влада чоловіка визначалася його фактичними суддівськими, адміністративними і жрецькими функціями в сім'ї, його правом дати чи забрати права, майно чи навіть життя домохаздів.

Інша жінка, що відігравала в державі значну роль, була правителька Боспору Динамія. Це сприяло появі оповідей про неї. Деякі з них доходили до римських письменників. Вона була дочкою Фарнака і онукою володаря Понтійської держави Мітрідата Євпатора. Відомо, що Асандр, одружившись із нею, володарював до старих літ, поки у 21 чи 20 р. до н. е. не передав їй владу незабаром перед своєю смертю. Вона вела проримську політику в столиці Пантікапей. Її високе походження давало можливість мешканцям міста гордитися нею. Пригоди були пов'язані з претендентами одружитися з нею. Чи за бажанням імператора Августа, чи самозванцем, до міста прибув Скрибоній, який стверджував, що має дозвіл на правління Боспором і бажає одружитися з правителькою. Рішення боспорців було категоричне — його стратили. У 14 р. до н. е. з тією самою метою до Пантікапею прибув Полемон. Тут вже воля Августа не була оповита міфами. Адже, коли боспорці виступили і проти нього, їм погрожував війною зять імператора Агриппа. Полемон став правити разом із спадкоємицею престолу. Вони перейменували місто Пантікапей на Кесарію, а Фанагорію — на Агриппію. Правителька Динамія вперше поставила статую Августа в Пантікапеї, а його дружини Лівії в Фанагорії. Відтоді вона вела проримську політику на Боспорі.

Релігійність еллінів слабшала в римський період. З плином часу зв'язки людини з культами поліса змінювалися, прагматичні домовленості з божествами, виконання однотипних ритуалів ставали чимось нав'язаним для особи, яка шукала близькості до божественного. Так відбувалася «індивідуалізація» релігійності.

Через брак віри збільшувалось різноманітних вірувань, забобонів. Наприклад, в Херсонесі з'являються приклади приватної мантики, пов'язаної з тлумаченням снів. Якщо раніше жерці тлумачили лише сни, які стосуються державних справ, то тепер звернутися до них за порадою міг мало не кожен. Поява таких пам'яток зрозуміла в час індивідуалізації античної релігії та цінності міфів, прив'язаних до конкретних місцевостей і конкретних осіб. Це написи на урні, на олтарі. Звернення від представників різних груп херсонеського населення, в першому випадку, очевидно, дорійського походження, в другому — уродженця Дунайських провінцій, підтверджують загальну для античного світу тенденцію в релігійному світогляді: індивідуалізацію у спілкуванні з богами.

Римських міфів стосуються епітафії на могилах римського часу. Найчастіше вони починаються словами «богам Манам присвячено». Незалежно від регіону римських провінцій, ця формула стала настільки звичною, що записувалася скорочено — у вигляді двох букв, а значення її могло бути й наполовину забутим. Однак мешканці найдальших земель, куди сягав вплив Римської імперії, використовували ці посвяти, ховаючи своїх близьких.

Мани у римській міфології вважалися добрими божествами, духами померлих і потойбічного світу. Вони перебували не на землі, а у сфері ефіру або сонця, тобто були пов'язані з небом. Мани ніби заповнювали простір між сферою Місяця і Землею. Звернення до них у викарбуваних на камені епітафіях відображає трансформовані римські релігійні уявлення про життя після смерті, про обожествлення померлих предків, апофеоз та віру в безсмертя, що були вкрай важливі у світогляді цього часу.

Індивідуалізація античної релігії в Херсонесі та в містах Боспору в перші століття нашої ери мала своє вираження в героїзації мало не кожного покійного його родиною. Це відбулося в покладанні вінків на голови померлих, у зображеннях на надгробках, інших свідченнях релігійних уявлень, що набували дедалі більшого поширення, хоч раніше були властиві в кілька разів меншій кількості громадян.

Характерним було повсюдне поширення уявлень про продовження життя душі в іншому світі після фізичної смерті людини в реальному. Уявлення про потойбічний світ, очевидно, відрізнялися певними деталями в кожній окремій спільноті (регіоні Еллади, місті чи навіть родині). Та все ж залишалася їхня основа. Вважалося, що померлі продовжують жити, близько чи далеко від цього світу, і навіть впливають на живих родичів. У потойбічному житті померлі також спілкуються між собою. При цьому, зв'язки в цьому світі не втрачаються і в іншому. Родинний склеп, де ховали членів сім'ї чи кількох споріднених сімей, стає втіленням, опредметненням таких уявлень про родинне життя в потойбічному світі. Родичі намагалися пришвидшити це возз'єднання родини вже в час поховання, допомогти померлому успішно приєднатися до інших небіжчиків, зміцнюючи таким чином сакральну, духовну опору для всіх живих.

Міфам вірили. У традиційному суспільстві не йдеться про віруючих чи невіруючих. Поділ на такі групи з'являється лише, коли є кілька ідеологій, свого роду релігійний вибір. Показовим стає час удержавлення християнства. Тоді християнство протиставлялося як офіційна релігія усім іншим релігіям, які називались просто язичництвом. На відміну від цієї ситуації, культу поліса первинно не були насаджені державою.

Нарти, Ліс Мюрквід і подорож Одіна

Михайло Відейко

У цьому розділі йтиметься про міфологію народів, які визначали великою мірою етнополітичну ситуацію на північ від Понту Евксинського у післяскіфські часи. Це сармати і готи. З одного боку, вони належали до однієї мовної сім'ї, а отже, мали щось спільне у далекому минулому, з іншого — спільну в багатьох випадках історичну долю і тривалий досвід співжиття, справивши неабиякі взаємні впливи. У їхній міфології, очевидно, відбулися також і певні історичні події.

Сказання сарматські

Існує думка, що міфологія сарматів має бути подібною до скіфської, має аналогічний набір богів та, відповідно, переказ із ними пов'язані. Однак є дві теми, які для сарматів є унікальними. Найвідоміша — історія амазонок, жінок, які стали родоначальницями воєнничих племен кочовиків. Друга — перекази про вершників-героїв, які знайшли відгук, на думку багатьох дослідників, у найпоширенішому європейському епосі — про короля Артура та лицарів Круглого Столу.

Амазонки

З переказів сарматів чи не найбільш відомою є історія про амазонок, жінок-воїниць, які верховодять у сарматів. Зауважимо, що амазонки стали героїнями еллінських міфів (і темою для мистецьких творів — від мармурового фризу Парфенону до вишуканих етруських ваз) задовго до появи сарматів у понтійських степах. Степи ці, на думку еллінів, були лише одним із кількох місць, де мешкали амазонки. Інші мешкали в Азії (зокрема на узбережжі Понту), Африці (ці амазонки відомі тим, що здобули перемогу над горгонами та атлантами). Були відомі еллінам навіть скіфські амазонки. Свого часу військо амазонок встигло спробувати завоювати Аттику, і лише втручання переможця Мінотавра Тесея та інших героїв допомогло уникнути встановлення їхньої влади над еллінами. Захоплення чарівного пояса Іпполіти, цариці амазонок — один із дванадцяти подвигів Геракла^{*}.

Найбільш відомий виклад історії амазонок власне Сарматії знаходимо у праці «батька історії» Геродота^{**}, однак відомості про них є навіть у «Повісті минулих літ»: «Амазонки ж мужа не мають, яко скот безсловесний, а один раз на рік, під весняні дні, ідуть вони із землі своєї і злягаються з навколишніми мужами, вважаючи цей час за якесь для них торжество і велике празникування. Коли ж од них зачнуть вони у чреві, то знову розбіжаться звідси всі.

* Ці історії, як вважають, є відгомонам подій кінця другого тисячоліття до н. е., тобто на кількох сот років давніші за появу «історичних» сарматів на кордонах Скіфії зі Сходу.

** Див. «Пригоди Геракла, амазонки та інші скіфські історії» (ч. 1).

А як прийде пора родити і якщо народиться хлопча — погублять його, якщо ж дівочої статі — то вигодують і дбайливо її виростять».

Так-от, сарматські амазонки, як оповідали елліни, були нащадками жінок-войовниць*, захоплених під час нашествия їх на Аттику. Полонянок транспортували на кораблі, однак вони захопили їх та спрямували до берегів Меотиди. Там зійшли на берег, де було велике торжище у Кремнах**. Їм вдалося захопити у скіфів табун коней, яким жінки скористалися, аби рушити далі. У степах вони зайнялися грабунками скіфських кочовищ. Ті дали відсіч і були здивовані, виявивши, що загиблі вороги були ...жінками. Розумні чоловіки вирішили, що від цих розбишак можна отримати гарне потомство, тому в погоню вирядили молодь, якій саме настав час одружуватися.

Молодь зуміла порозумітися, однак колишні полонянки не пристали на пропозицію поселитися і жити спільно у скіфських кочовищах, посилаючись на відмінність звичаїв. Тому майбутнім чоловікам довелося вирушити додому. Прихопити належне їм майно і вирушити разом зі своїми войовничими «половинками» за річку Танаїс. Так виникли сарматське плем'я і країна Сарматія.

Вершники Сарматії

Історична Сарматія зажила слави завдяки своїм кінним воїнам, перед якими часом не могли встояти навіть непереможні римські легіони. Було б дивним, якби навколо вершника і його зброї, а також його коня не виникли якісь чарівні історії. До наших днів дійшов епос про нартів, походження якого небезпідставно пов'язують із сарматами. Далі мова піде про осетинську версію епосу, оскільки саме цей народ вважають нащадками аланів — одного із сарматських племінних союзів, який упродовж кількох сотень років творив історію на теренах не лише Європи і Азії, а навіть у Африці та далекій туманній Британії.

Саме з епосу ми дізнаємося про досить численний пантеон небожителів, які живуть своїм бурхливим життям — воюють, одружуються. Дзерасса, дочка божества водного світу, фактично родоначальниця нартів, могла перекидатися птахом і якось вкрала чарівне золоте яблуко нартів. Її дочка Шатана (Сатана), мати нартів, народилася у потойбічному світі від мертвої матері. Інший герої епосу — могутній коваль, бог ковальства на ім'я Тлешп, який також знався і на лікуванні.

Головний герой епосу — Сослан. Він народжений не жінкою, а з каменя. І хоча був він наймолодшим серед сотні братів, переважав їх не лише силою, а й розумом. Оскільки хлопець був народжений із каменя, все тіло його було невразливим для зброї — окрім колін. Саме це і звело його зрештою в могилу. Однак найбільший воїн нартів — то Батрадз.

Головний пафос епосу — вірність, військове братерство, культу вершника, коня, меча на тлі історії народу, який долає небезпеки, однак приречений долею на страждання і загибель.

Подорож Одіна

Не менш вражаючі історії знаходимо у сусідів, готів. Частина міфології, про яку піде мова далі, вже існувала на час їхнього переселення у далеку Скіфію з Півночі. З цієї части-

* Вивчення сарматських поховань показало, що хоча у багатьох жінок і була наявна зброя, однак далеко не всі сарматки були войовницями. Тому в цьому пункті міф і реальне життя дещо розходяться.

** Стосовно локалізації цього цілком історичного місця докладніше див. «Транспорт і торгівля шляхи», с. 232.

ни міфології було відомо про створення світу та його майбутню неминучу загибель, великих богів, їхній родовід, пригоди та інші важливі речі. Інша частина була пов'язана із життям у нових місцях, реалії яких поступово «врастають» у новоскладені епічні твори, а там й до міфів недалеко. Тим паче, що старі персонажі з міфів дивним чином опиняються в нововіднайдених місцях, оселяються тут, а їхні нащадки продовжують славу справу батьків, переживаючи драматичні події. Мине кілька століть і вже ця історія увійде в легенди — саги Півночі.

Серед нащадків Одіна, пов'язаних із нашими краями — Готі, від нього пішли готські королі; Сігі, родоначальник гуннських правителів; Сігрламі — прародитель королів Гардарікі. І якщо ці імена неможливо відшукати у документальних джерелах, то і Гардарікі, і гунни є цілковитою реальністю, так само, як і готські королі.

Стосовно різного походження богів Півночі дослідники висловлювали думки ще у XIX ст. Тоді у персоні Тора вбачали давнього бога місцевих, ще хліборобських племен бронзового віку (молот Тора — зброя саме тих часів). А от Одін, покровитель королів (офіційно вважалося, що він стоїть біля витоків цілком історичних правлячих династій), воїнів, а zarazом поетів-скальдів, вважали, є гостем з інших країв, а саме з Південно-Східної Європи. Стосовно того, наскільки «Східної» дискусії тривають і досі.

По світу Одін пересувається верхи на восьминоному коні — Слейпнірі, йому належать такі могутні магичні артефакти, як спис Гунгнір (виготовлений гномами), — спис цей уражає без промаху, магичне кільце Дропнір (щодня народжує ще 8 чарівних кілець). Йому служать ворони-розвідники Хугін (Думка) та Мунгін (Пам'ять), які повідомляють володарю про всі події, що відбуваються в світі. Їх стилізовані зображення можна побачити у оздобленні знаменитих готських «орлиноголових» фібул. Щоправда, зі свого трону Одін і без того може побачити все, що відбувається в Світі.

Живе Одін у Асгарді, йому слугують діви-войовниці — валькірії (тут, схоже, не обійшлося без знайомства із сарматськими амазонками). Валькірії супроводжують у Вальгаллу душі воїнів, які загинули зі зброєю в руках і мають стати у стрій Одінового війська під час Останньої Битви, коли настане кінець Світу. Одіну служать два вовки — Гері (Жадібний) та Фрекі (Зажерливий), які харчуються з його столу. А проте сам бог споживає лише вино, решта його їжі дістається вовкам.

Світом як боги або королі правили сини Одіна, загалом близько двох десятків його нащадків. З деякими із них пов'язані події, які відбувалися у легендарній, оспіваній у сагах країні під назвою Гардарікі.

Гардарікі — історія реальна і легендарна

У вітчизняній літературі Гардарікі (дослівно — «царство міст») згадують як північну назву, яку за доби середньовіччя (X–XIII ст.) застосовували до Русі. Здавалося, все логічно, і навіть корінь «гард» цілком співзвучний слов'янському «граду». А от далі починається найцікавіше. Адже першим конунгом Гардарікі саги називають не напівлегендарного Рюрика давньоруських літописів, а... сина Одіна — Сігрламі. Мало того, вони оповідають про його нащадків і наступників, які правили царством за декілька століть до «призвання» варягів.

Інше питання, що сага про Хервер* складена у XIII ст., але в ній ідеться про події та імена героїв починаючи принаймні з кінця IV ст. до н. е. Ключ до датування дають саме

* Повна назва *Hervarar saga ok Heiðreks*.

імена та етноніми — вони ще не латинізовані, а споконвічно готські — *Gryting* (латинська версія *Greutungii*), *Tyrfing* (*Tervingi*). А тлом для подвигів є терени нинішніх українських земель, адже столиця Гардарікі — Данпарстад розташована не десь, а над Дніпром.

Цікаво, що значне місце у сагах про події в Гардарікі відведене «ролі жінки в історії», що перегукується певним чином із легендами про сарматських амазонок. Так, дочка Сігрламі мала 12 синів-берсерків, один з них став батьком дівчинки, яка виросла розбійницею. Одного дня Хервьор (онучка Сігрламі) здобуває з батьківської могили фамільний меч Тюрфінг*, зроблений гномами чи то для Одіна, чи то для його сина, першого володаря Гардарікі. Щоправда, далі історію продовжують уже сини діви-воївниці Ангантюр (*Angantýr*) і Хейдрек (*Heiðrekr*).

Хейдрек виріс у вигнанні на Рейдготаланд (*Reiðgotaland*), але йому дістався чарівний меч і з ним він розпочав війну проти гуннів. Так, саме проти гуннів, адже понад Дніпром готи межують — і через те ведуть запеклу боротьбу з Гунналандом, його жорстокими правителями. Щоправда, комусь гунни вороги, а комусь із готських володарів — найліпші друзі та союзники. Головна інтрига подальшої історії — боротьба за володіння мечем Тюрфінг. У ній Хейдрік потрапляє в далекі гори Харваді (*Harvaða fjöllum*), назва яких дивним чином співзвучна з «Карпати».

Битва з гуннським військом відбувається поблизу лісу Мірквід (Мюрквід), який дослідники ідентифікують із Чорним лісом на межі сучасних Черкащини та Кіровоградщини. Саме тут розташовувалася фортеця, яку зруйнували нападники, попри відчайдушний спротив захисників. Вірогідно, йдеться про цілком реальні події 375 р., коли були зруйновані готські поселення у Наддніпрянщині. Цю подію археологи цілком слушно пов'язують із навалюю гуннів.

Наступна із описаних битв між готами і гуннами відбулася на Дунаї — Дунхейде (*Dúnheiði*) і теж має історичний аналог — битву при Недао (454/455 р.), у якій готи стали переможцями. Таким чином події, між якими проминули декілька десятиліть у сазі, через кількасот років стають послідовними.

Наступні подвиги володарів Гардарікі виходять уже на європейський простір — їхні походи сягають далекої Англії. А нащадки Одіна та королів Гардарікі приміряють на себе корони Данії, Швеції, Норвегії, Англії і навіть Австрії (*Austrríki*), стаючи предками цілком історичних королів. Серед них — Олаф Святий, деякі епізоди з життя якого пов'язані вже з цілком реальним Кунігардом-Києвом часів князя Ярослава Мудрого.

Автори саг досить цікаво обійшлися з історичними персонажами. Так, володар гуннів Аттіла за їхньою версією є сином Озіда з Фрісландії. Війну проти нього веде конунг Вальдемар, володар Русіланда та Пуліналанда. Союзником гуннів виступає Тідрік (Теодорік) Бернський, а битви точаться в околицях *Palteskia*-Полоцька та *Smálenzkju*-Смолденська! На цій війні Вальдемар гине, а наступного володаря Русіланда призначає Аттіла... Зауважимо, у значній частині сюжетів як головні герої, так і їх військо є... вершниками. Так, традиційно готи — то піхотинці, але тривале спілкування із сарматами на Сході дещо змінило і цю обставину.

Серед правителів Кунігарда саги називають Регнальда Високого (він же Регнальд Рудобородий), вождя Рутенів, легендарного героя цілком історичної битви при Браваллі, союзника легендарного Сігурда Кільце. Враховуючи ту обставину, що рудобородих у давні

* Вважають, що ця сага покладена в основу опису деяких подій у світі Середзем'я, описаних професором Толкієном.

часи вважали чаклунами, тож прототипом цього героя спадає на думку не хто інший, як літописний Віщий Олег, регент Ігоря Рюриковича, який мав відповідну репутацію.

Варто зауважити, що згадані саги не єдині епічні твори, у яких згадано східні терени Європи. Серед них найвідомішою є «Пісня про Нібелунгів», у якій події знов-таки обертаються навколо чарівного меча, скарбів (які охороняє дракон), суперництва королів, любові та зради. Ця пісня складена у ті самі часи, що і саги, про які йшлося вище — у XII–XIII ст., але згадує історичні персонажі знов таки із IV–V ст. На її сторінках зустрічаємо і грізного володаря Аттли — Аттілу, і чудових кінних воїнів із самого Києва, які прибувають на святкування весілля до гуннського володаря. Таким чином ми бачимо, як цілком реальні події та персонажі, які діяли з IV по X — початок XI ст. і були пов'язані з «Країною меча» готських часів упродовж кількох століть, стають легендою і основою саг, записаних у далекій Ісландії.

Уявлення про те, яким чином працювали творці епосу XII–XIII ст. може дати знайомство з «історичним» твором, а саме «Історія та діянь гетів» (*De origine actibusque Getarum*) Йордана, датованою серединою VI ст. У ній є частина, яка описує давню історію гетів-готів, причому з часової дистанції у ті ж декілька століть. Переповідаючи давні події, автор «привласнює» і робить належною готам між іншим і історію... скіфів, викладену Геродотом, зокрема опис походу Дарія I у причорноморські степи. Після цього якимось особливо дивуватися готському родоводу Аттіли та його війною з Вальдемаром, володарем Русіланда, описаним у згаданих вище творах, не випадає. На цих прикладах ми бачимо, якою примарною виявляється межа між історією та її осмисленням у епічних творах.

Іншою стороною епічних творів, пов'язаних зі східною частиною Європи є та обставина, що у них дивовижним чином перетинаються сюжети та реалії, що стосуються різних народів, які у стародавні давні часи жили поруч. Так, приміром, перетинаються історія і легенди, які належать скіфам, сарматам, гуннам, готам та іншим народам Півночі.

Світ під управлінням Тенґрі

Михайло Відейко

Найвищим божеством, якого вшановували тюрки, був Тенґрі, небо. Він створив цей світ і мудро управляв ним — через каганів. Поряд із Тенґрі згадано інші божества, у кожного була своя доля і своя історія. Вони відомі зі стародавніх рунічних написів, писемних джерел, епічних творів.

Слід відзначити, що міфологія давніх тюрків формувалася у оточенні інших народів, які мали власні міфологічні традиції. Їхнім сусідом був Китай, який тоді мав розвинену літературну традицію, якій ми завдячуємо також і записам тюркських переказів. У наступні часи, коли тюрки розселилися на величезних обшарах не лише у Азії, а й подекуди в Європі, можна спостерігати вплив на формування їхньої міфологічної традиції інших народів. Певний вплив справило поширення ісламу серед тюркських народів. Знайомство з релігійними вченнями Індії. Тому не варто дивуватися різноманіттю версій міфів — від космогонічних до генеалогічних, а також їхній подібності до міфів інших народів.

Нашим завданням не був переказ або порівняння всіх існуючих версій, або пошук історичного підґрунтя у тих випадках, коли його варто було пошукати — а таких спроб чимало і приклади деяких із них наведено у посиланнях. Тому підрозділ складається із переказу основних та найбільш показових зразків міфології — опису життя богів, творення світу.

Окрема цікава тема — генеалогічні міфи, які оповідають про походження народу та правлячої династії. Майже незмінним персонажем їх є сіра вовчиця або вовк. Вони виконують особливу роль в історії — вовчиця Асена є прародителькою правлячої династії, інший вовк стає провідником війська на стежках завойовницьких походів Огуз-хана. Але понад усіма та усім суцям володарює Тенґрі, Тенґрі Хан.

Тенґрі, білий птах блакитного Неба

Є три світи: Верхній (Небо), Середній (Земля) і Нижній (Підземний). У кожного світу є свій володар, але Володар Неба, Тенґрі — він володар над усіма світами. Його описують, як білого гусака, який летить над нескінченним океаном. Цей Океан є Час. Ак-Ана, Біла мати, звертається до нього із закликом — «творити». І створює Тенґрі другого птаха на ім'я Ер Кіші. Цей птах уже не такий чистий і білий, але він могутній і також творитиме Світ.

Створивши Світ, Тенґрі здіймається на Небо. Живе він на п'ятому рівні Неба, недосяжного для шаманів. Лише божественні вісники можуть потрапити до Владики. Звідки керує він Світом, даючи людям — створеним у співпраці з представником темряви Ер Кіші (Ерлік-ханом) — закони. На Землі, у Середньому Світі, з'явиться Тенґрі може лише у вигляді Птаха, білого гусака.

Тенґрі порядкує долями усіх людей. Він дає владу каганам, своїм посланцям до простого народу. Тому Тенґрі може покарати тих, хто виступатиме проти кагана. Він промовляє до кагана, даючи йому настанови у справах війни та миру, управління державою. Шляхами Світу їздять двоє посланців Тенґрі: один на рябому коні, другий — на чорному. Їх теж вшановують люди.

Є ще божества, які живуть в Середньому Світі. Це Священна Земля Єр-суб. Разом із Тенґрі та Умай вона є покровителькою усіх тюрків. Також карає вона грішників. Живе Богиня на Священній Горі. Крім того, на Землі є чимало духів, які господарюють у окремих місцях. З ними можна поспілкуватися за допомогою шамана.

Створення Світу

Спочатку був Океан, безмежні води, на яких плавали два птахи. Про одного із них кажуть, що це був білий гусак. Одна із птахів полюбляв глибоко і надовго пірнати, інший — сумував самотньо на поверхні. От і спало на думку йому створити Світ. Від птаха-любителя глибин дізнався він якось про те, що на дні Океану є пісок, з якого на бажання можна створити землю. І коли птах із глибин приніс зразок того піску, другий птах заходився творити землю.

Це була довга і виснажлива праця, яку, до того ж, білому гусаку довелося виконувати самому. Процес обробки піску колотушкою тривав дев'ять днів, після того було отримано землю з рівенькою поверхнею. Однак тут інший птах вирішив віддати решту піску і виплюнув її на створену поверхню. Наслідком цього стало утворення гір, ущелин — коротше, ідилію було зіпсовано. Цей хід мав і політичне значення: адже новоутворення належали йому, а не Птахи-Творцю. І тоді Птах-Творець покарав хитруна за вияв гордині, не надавши на новоствореній землі йому місця для проживання. Однак другий Птах і не думав здаватися, задумавши підступ.

Він став слізно просити надати хоча б стільки землі, скільки треба, аби встромити в неї очеретину. Не очікуючи зради, господар землі погодився. І тоді сталося те, що сталося: другий птах простромив новостворену землю наскрізь очеретиною, а потім пірнув у той отвір. Довелося Творцю погодитися на те, аби птах цей панував у Нижньому Світі.

Таким чином Світу Наземного один господар, у Світу Підземного — інший. Але є речі, які вони можуть створити лише об'єднавшись. Разом птахи виростили на Землі ліси, розвели у них тварин. А потім настала черга людей.

Створення людей

Коли Птах-Творець вирішив створити людей, аби заселити землю, то як матеріал було обрано глину та дерево. З дерева зроблено кістки, з глини — м'ясо. Щоб оживити ці створіння, була потрібна душа. Душу в людину вдихнули обидва птахи. Тому від початку в людині половина душі походить від володаря Нижнього Світу. Так було створено одразу і чоловіків, і жінок.

А от закон, хліб і тварин людям дав Птах-Творець — відтепер вони могли жити та працювати. Закон був важливішим за хліб і тварин, адже без нього люди можуть повернутися до початкового Хаосу. Без праці людині теж буде погано.

Від моменту Творення людей обидва птахи отримали імена, аби люди знали, кого слід шанувати. Той, який створив землю, став називатися Тенре (Тенґрі) Кудай, Володар Нижнього Світу — Ерлік-хан (Йер Суг).

Упорядкування Світу

Коли було створено людей, Тенґрі здійнявся вгору, відділивши Небо від Землі. Відтепер існували Верх, Низ та Середина.

Однак створений світ вимагав остаточного впорядкування. Над Землею вирувала Чорна буря, здіймаючи пил до хмар, грім гримів, блискавки освітлювали все, падав ве-

личезний — з качине яйце — град із небес; усе це загрожувало людям і тваринам, жах і руйнування панували у Світі. Степи палали, річки текли, як заманеться, навіть гори не відали спокою. А Сонце і Місяць, зорі кружляли на небі хаотично. Отож усьому слід дати лад.

І тоді Володар Неба, Тенре, з'єднує Всесвіт, забиваючи Алтін Таяк, тобто золотий кілок-посох. Він скріплює Небо і Землю. Посох сяє на небі як зоря — це Полярна Зірка. Навколо чарівного посоха відтепер триматимуть по небу шлях і Сонце, і Місяць, зірки та комети.

Дивлячись на ці дива, люди і собі почали будувати житла, схожі на купол Небес — так з'явилися перші юрти. Отвір для диму — то Центр Неба, вхід до Небесного Світу.

Володар Нижнього Світу

Ерлік(Ірлік)-хан володарює у Нижньому Світі, отож він є Богом темряви і мертвих людей, половиною душі останні від появи на Землі зобов'язані йому. Деякі кажуть, що Ерлік — справа рук Творця і допомагав йому при створенні світу та людей. Тоді ж Ерлік спробував створити частину Світу для себе, однак був покараний за гординю та був ув'язнений на дев'ятому рівні підземного світу.

Шамани оповідають, що волосся у правителя Нижнього Світу чорне, довге — до пліч, великі чорні вуса він закладає за вуха, а чорна борода в нього по коліна. А ще кажуть, що голова Ерліка нагадує голову свині, проте тіло в нього, як у людини.

Символи влади Ерліка — меч і чаша. Меч його кутий із зеленого заліза (згадка про стародавні бронзові мечі?), чаша — зроблена із людського черепа. Замість коня у нього — чорний бик, а замість нагая — сокира. Одягнений Ерлік-хан у сім ведмежих шкур, а спить на ложі, встеленому хутром семи чорних бобрів.

Ходять чутки, що йому в підземному царстві помагає Бюрт — бог швидкої смерті. У Ерлік-хана дев'ятеро синів, і звать їх «чорними хлопцями», всі вони теж боги. Богом мужності та хоробрості є Матір Хан, богом заліза — Темір-хан, богом шпигунів — Учар-хан. Втіленням сил темряви та зла є решта синів — темрявою опікується Караш-хан, Шингай-хан — Хаосом, богом зла є Комур-хан, катастрофи — Бадиш-хан, поразки — Ябаш-хан, розбрату — Керей-хан. У Ерлік-хана також і дев'ятеро дочок, звать їх «чорними дівчатами», але їхні імена невідомі.

А ще творіннями Ерлік-хана є злі духи. Вони, разом з дітьми Володаря темряви, шкодять людям, несучи нещастя, хвороби і смерть. Оборонитися від напастей можна, лише приносячи йому жертви. Найкраще для цього підходять тварини. Інакше людина, яка помере від напастей, потрапивши у Нижній Світ стане рабом.

Цариця Умай

У цариці-богині Умай, дружини Тенгрі, золоте волосся. Бачили її і зі срібним волоссям, коли вона спускалася на землю по веселці. Можливо, колись Умай теж, як і Тенгрі, була птахом, птахом Хумай, який віщує щастя. Вона — богиня-Мати, тому є покровителькою матерів, породілей.

Живе Богиня на Сурун-горі. Вона — володарка Сут-кьол, озера, наповненого молоком. У тому озері можуть очиститися духи шаманів та душі людські.

Коли народжується дитина, Умай перерізає їй пуповину і охороняє, тримаючи наготові золотий лук із золотою стрілою. З нею пов'язані обереги, які мають висіти у юрті над колискою: маленький лук зі стрілою, стріла (якщо у колісці хлопчик), вер-

тено (якщо у колиці дівчинка). Якщо спляча дитина усміхається, це означає, що Умай десь поруч. Коли дитина заплакала — то означає, що богиня полинула далеко у своїх справах.

У давні часи Умай спустилася на землю, маючи при собі дві берези. Тому це дерево теж із нею пов'язують. До Умай мають звертатися при потребі подружжя, які бажають мати дітей. Богиня приймає тих, хто приходить у цей Світ, і вона ж забирає душу по смерті.

Водночас Умай — покровителька воїнів. Воїни вшановують і Тенгрі, і Умай, які разом ведуть їх до перемоги. Каган і його дружина — то земне втілення подружжя небесного, Тенгрі та Умай.

Чарівна вовчиця Асена

У людей, яких створив Тенгрі, є і свої історії. Одна з них була записана ще у середині VII ст. у Китаї і оповідає про походження правлячої династії Ашіна. Багато літ тому одні люди жили край болота, коли напали на них вороги. Ворог був нещадний і вбивав усіх — воїнів, жінок, старих та дітей. Вціліла лише десятирічна дитина — хлопчик.

Цього хлопчика врятувала і вигодувала сіра вовчиця на ім'я Асена. Вони разом втекли до далеких гір, у землі іншого народу. Оселилися вони у великій печері, щоб краще сховатися від ворогів.

Там, у печері, хлопчик зростав під опікою вовчиці. Коли ж він виріс, Асена стала йому дружиною і народила йому десятеро синів. Напівлюдьми — напіввовками були діти Асени. Настав час, і вийшли вони з печери до людей, одружилися. Від них пішли десять родів, головним з яких став род Ашіна, сина Асени і хлопця з людей, які жили край болота.

Один із спадкоємців Ашіна, Ясань-шад, помандрував на Алтай. Там вони були відомі, як умілі ковалі. Їхні нащадки правили у могутній державі — Тюркському каганаті та інших державах, перемагаючи ворогів і караючи кривдників свого народу.

Інші розповідають, що сірий вовк показав тюркам, яких тіснили вороги, шлях до країни Ергунекон, де вони змогли не лише врятуватися, а й повернутися переможно в жорстокий світ, і панували в його частині. І досі народи тюркського походження вшановують сірого звіра, який порятував їхніх предків та вказав їм шлях до перемог.

Долина Ергенекон, або Як було засновано тюркський каганат

У давні часи прийшла війна на землі тюрків. Вони програли битву і довелося тікати від ворогів. Знайшли вони схованку в долині Ергенекон, але зворотний шлях не змогли знайти, бо перекрыла його міцна та висока скеля. І жили тюрки у тій долині чотириста років.

Та знайшовся у племені коваль, який зумів розплавити ту скелю*. Так було відкрито прохід у великий Світ, до якого вивела людей сіра вовчиця Асена. Тепер їм поталанило у війні і було створено велику та могутню державу. Столиця ж тієї держави, Орду-Балік, розташована у долині Ергенекон.

На згадку про вікопомну подію відтоді проводять тюрки церемонію на Новий рік, святкуючи вихід свого народу з вовчицею Асеною із долини Ергенекон.

* Подібний сюжет є й у легенді про походження монголів. Їхні предки, щоб розплавити скелю, яка закривала вихід із долини Ергуне-Кун, виготовили величезний горн. Серед тих, хто вийшов із долини, був предок Чингіз-Хана, Борте-Чіно.

Огуз-хан: від народження до влади

Народився у Кара-хана син на ім'я Огуз*. Легенда оповідає, що зачала мати чарівну дитину від сонячних променів. Тільки-но дитина з'явилася на світ, як одразу почала розмовляти. І замість молока матері першого ж разу попросила напувати її виключно камизом-кумисом, а до нього давати м'ясо. Відтак ріс Огуз і став дорослим упродовж лише сорока днів: *«І ноги його були подібні до ніг бика, поперек — попереківі вовка, плечі — як у соболя, а груди, як у ведмедя»*. Із самого Неба було надіслано Огузу чарівні лук та стріли.

У ті часи на землі тюрків нападав лютий дракон. Отож озброївся Огуз і вирушив воювати того дракона. Замість того, аби вступити у двобій, герой підготував пастку, а за приманку використав тушу оленя, яку підвісив на дерево. Убив спійманого дракона Огуз бронзовим ланцюгом та відрубав страшну голову мечем.

Після цього подвигу став Огуз шанованим богатирем. І зібрав він загін із сорока вояків, щоб стерегти землі свого народу. Та його рідня — мачуха і зведений брат (який був офіційним спадкоємцем Кара-хана). Почали намовляти батькові, Кара-хану, на сміливця: буцім той прагне скинути батька, щоб самому володарювати над народом. Запросив Правитель сина на мисливську вечірку, аби там вбити його. Однак Огуз дізнався про той план і сам убив батька, а по тому став ханом. Довелося тепер уже підступній мачусі та брату тікати подалі, до земель Китаю.

Ставши володарем над тюрками, пішов Огуз Хан у степи, щоб належним чином вшанувати Тенгрі, володаря Світу. І там, у степу, побачив він коло світла, де у сонячних променях стояла красуня-дівчина. Закохався хан у неї та одружився. І народилося у них троє синів — Гюнеш (Сонце), Ай (Місяць) та Юлдуз (зірка).

Одного разу пішов Огуз Хан на полювання та знайшов у стовбурі дерева зачаровану дівчину. Одружився хан і з цією красунею. Мав з нею ще трьох синів. Імена ж їм були Ѓок (Небо), Даг (Гора), Деніз (Море).

Огуз-хан іде на війну

Після народження синів зібрав Огуз-хан вояків своїх на банкет. Коли зібралися вони, то мовив їм хан, що настав час брати щити і мечі та йти на війну. І промовив Огуз такі слова:

«Кут буде нашим знаком;
Сірий вовк буде нашим ураном...
Сонце — наш прапор, а небо — наш намет».

Переш ніж виступити в похід надіслав хан гінців царям на чотири сторони Світу. Сказано було у тих листах: «Я — хан тюрків. І стану ханом чотирьох сторін Землі. Хочу я твого послуху». Отримавши лист Алтун-хан (Золотий-хан) у правому куті земному висловив свою покірність. Урум-хан у лівому куті коритися не став. Оголосив тоді Огуз-хан війну непокірному і рушив із військом у похід.

Коли стало військо табором, якось вночі прийшов до ханського намету сірий вовк і сказав таке: «Огузе, коли йдеш у похід проти Урум-хана, я хочу піти попереду твого війська». І пішли вони далі, і керував сірий вовк військом у поході.

* Відомості з поеми «Огуз-Наме», відомої із середньовічного рукопису.

Відбулася тоді битва на Ітиль-річці. І переміг у ній Огуз-хан*. І повів він військо до інших куточків землі і всюди переміг, ставши ханом чотирьох сторін Землі.

Спадщина Огуз-хана

Багато років прожив на світі Огуз-хан. Якось наснився йому віщий сон, і відрядив він шістьох своїх синів у похід: троє пішли на Схід, а троє на Захід. Старші знайшли на Заході лук, зроблений із щирого золота. Молодші на сході відшукали три стріли — з чистого срібла були ті стріли.

Уже в старості Огуз побачив ще один сон. Він знову покликав своїх шістьох синів і відправив їх на схід і захід. Його старші сини знайшли золотий лук на сході. Його молодші сини знайшли три срібні стріли на заході.

Коли повернулися вони зі знайденим до батька, то промовив Огуз-хан такі слова:

«Мої сини, я багато ходив;
Я бачив багато битв;
Я кинув стільки стріл...
Я об'їхав багато коней;
Я змусив своїх ворогів плакати;
Я змусив своїх друзів усміхатися;
Я сплатив борг Тенгрі;
Тепер я віддаю свою землю».

Розбив-розділив тоді Огуз-хан золотий лук на три частини, і кожному зі старших синів (а були це, нагадаємо, Гюн, Ай та Ілдіз) по одній частині того чарівного лука дісталось. Три ж срібні стріли були віддані тоді молодшим синам (а це були Гьок, Даг та Деніз). Відтепер звалися старші сини Сірими стрілами, а молодші — Три стріли. І поділив тоді він володіння свої між синами. Було у Огуз-хана двадцять і четверо онуків. І всім їм, синам та онукам, визначено було достойне місце в юрті Огуз-хана, так само, як і місце у владі серед народу тюрків**.

* Дехто з дослідників вважає, що історичним прототипом Огуз-хана був ніхто інший, як правитель хунну на ім'я Моде (Маодун), який заснував імперію і правив між 209–174 рр. до н. е. Моде, як і Огуз, у молодості мав конфлікт із батьком і прийшов до влади так само. На відміну від Огуза, Моде взяв мачуху за дружину. Воював Моде з усіма сусідами, включно з Китаєм, і досить успішно.

** Легендарний родовід було покладено в основу цілком реального визначення першості серед цілком історичних, уже не легендарних, тюркських правителів.

Мистецтво

Мистецтво Сарматії

Олександр Симоненко

Мистецтво сарматів репрезентоване декором численних виробів — прикрас, зброї, речей особистого вжитку, туалетних та культових речей. Як і в більшості кочовиків, сарматське мистецтво було прикладним. На різних етапах розвитку сарматської культури, відповідно різному походженню племен та мінливості зовнішніх впливів, вигоди та художні особливості образів сарматського мистецтва були різними.

Образи власне сарматського мистецтва втілені здебільшого в золотих прикрасах. На жаль, час та земля не зберегли для нас речі з органічних матеріалів — килими, ковдри, повсті — які, як показує приклад Пазирикських курганів, безсумнівно, були щиро орнаментовані та могли б явити нам образотворчу палітру сарматського мистецтва. На матеріалах Пазирикських курганів ми можемо стверджувати, що сармати використовували гаптування та аплікацію з фарбованої повсті та шкіри. Поодинокі знахідки в сарматських могилах різьблених дерев'яних речей та численні аналогії з тих таки Пазирикських курганів дозволяють стверджувати, що серед видів сарматського прикладного мистецтва було й різьблення по дереву.

Основою образотворчої системи сарматського мистецтва був **звіриний стиль**, характерний для всіх іранських кочових суспільств Євразії. Найраніші вироби у цьому стилі походять з могил V–IV ст. до н. е. і належать савроматам. Савроматський звіриний стиль за набором образів, іконографією та технікою був подібний до скіфського. Проте він має певні, притаманні тільки йому, особливості — наприклад, моделювання лап та пазі звіра або образи, невідомі чи непопулярні в скіфському звіриному стилі (ведмідь, вовк, сайгак, верблюд). Звіриний стиль ранньосарматського часу (II–I ст. до н. е.) подібний до савроматського, хоча загалом в цей період спостерігається зниження його популярності. Вироби савроматського та ранньосарматського звіриноного стилю знайдені на сході Сарматії — у Приураллі та Поволжі, на Україні вони невідомі.

Натомість, після встановлення культурних та політичних контактів ранніх сарматів із греко-бактрійським світом Центральної Азії у сарматське мистецтво проникає відчутна пізньоелліністична близькосхідна або **греко-бактрійська** вуаль. Вироби у цьому стилі з сарматських пам'яток являють собою, головним чином, срібні золочені прикраси кінської зброї — фалари. Типовими для цієї стилістичної групи є фалари з Старобільська. Зображені на них звірі поєднують у собі реалізм еллінського мистецтва із східною стилізацією та варварським спрощенням. Окрім зображень хижаків, свійських тварин та фантастичних істот, на деяких фаларах є антропоморфні постаті та персонажі з античної міфології: Афіна, Діоніс, Аполлон. Образи античних богів нерідко передані спрощено, у варварському стилізованому варіанті. Деякі деталі зображень — одяг, зброя, зачіски — свідчать про виготовлення фаларів місцевими майстрами.

Наприкінці II ст. до н. е. ювеліри Північного Причорномор'я починають виробляти фалари, декоровані **рослинним та геометричним** орнаментом. Речі виконувалися зі срібла

у техніці карбування та гравірування. Готовий виріб золотився. Зазвичай у центрі фалару вміщувалася розетка із зображенням сегнерова колеса (солярний символ) або медальйона з пелюсток індійського лотоса та аканту. Край виробу оформлявся у вигляді «мотузки», прикрашався овами або зигзагами. Такі фалари знайдені в насипах курганів біля Балаклії (Харківська обл.), Янчокрака (Запорізька обл.), Старобільська (Луганська обл.), Булаховки (Дніпропетровська обл.).

Прикрасами й водночас речами особистого вжитку в ранньосарматський час були античні поліхромні фібули-брошки близькосхідного або боспорського виробництва. Основу виробу складав золотий щиток круглої або овальної форми, центр та краї якого прикрашались вставками з напівкоштовних (альмандин, сердолік) камінців або кольорового скла. Поля між вставками заповнювалися сканню або зерню. На зворотному боці фібули знаходилася пружина з однією або двома голками.

У I ст. н.е. відбувається своєрідний ренесанс **звіриного** стилю, що знов набуває популярності у сарматському середовищі. Вироби цього стилю виготовлені зі щирого золота високої проби або склалися з бронзової чи залізної основи, плакованої товстою золотою платівкою із рельєфними зображеннями. Характерною рисою є інкрустація окремих частин тіла тварин (очей, вух, м'язів, хвостів) бірюзою або іншими мінералами блакитного кольору та сердоліком, гранатом або коралом, що створює дивну блакитно-зелено-червону гаму. Цей стиль влучно названий **«бірюзово-золотим»**.

Своєрідним є асортимент предметів, прикрашених у «бірюзово-золотому» стилі. Це, насамперед, речі, пов'язані з інвеститурно-сакральною та культовою сферою і знайдені в похованнях представників найвищих верств населення: церемоніальні зброя та вузда, інсигнії влади (гривни, наборні пояси, коштовний посуд), вбрання жриць (діадеми, амулети). Усі речі «бірюзово-золотого» стилю справляють враження стародавніх реліквій, що походять із прабатьківщини сарматів у Внутрішній Азії. Показово, що звичайні ювелірні прикраси (намиста, брошки, браслети, фібули тощо) є найчастіше античного виробництва.

Походження цього унікального культурного феномену ще остаточно не з'ясоване. Поліхромія притаманна стародавнім культурам Сходу (Єгипет, Месопотамія, Індія, Китай). У циркумпонтійському регіоні прикраси поліхромного стилю входять у моду наприкінці доби еллінізму, коли вони набули популярності в античному світі завдяки східним походдам Александра Македонського. Проте сарматська поліхромія багато в чому відмінна від античної. Радше, їх поєднує тільки технологія — прикрашення золотого тла кольоровими вставками. Сама іконографія та система образів «бірюзово-золотого» стилю демонструє його походження з далекого Сходу. Звірині сюжети, прийом зображення тварин з вивернутим тулубом, денатуралізм образів указують на іраномовне середовище кочовиків як на батьківщину цього стилю. Матеріал вставок (бірюза, гранат або сердолік, іноді корали) є відмінним від традиційної сировини античних майстрів (найчастіше кольорове скло, емалі, рідше — рубін, смарагд, циркон або топази). Ще однією характерною рисою виробів «бірюзово-золотого» стилю є помітний вплив на іконографію китайського (монголоїдність деяких персонажів, образ дракона) та центральноазійського мистецтва. Усе це відбилося у влучному визначенні сарматського мистецтва цього стилю як «мистецтва цитат» (С. О. Яценко). Таким чином, «бірюзово-золотий» стиль виник у кочовому суспільстві, що на рубежі нашої ери тісно контактувало з Китаєм, Центральною Азією та під впливом їх культур. Найімовірніше, це були алани.

Свого часу, на підставі знахідок із некрополю Тілля-тепе у Північному Афганістані автором розкопок Володимиром Саріаніді було висунуте припущення про існування бактерійського центру золотарства, де й виготовлялися речі «бірюзово-золотого» стилю. Воно

має те вразливе місце, що ані до, ані після часу існування цього стилю на території Бактрії не виявлено жодних слідів виробництва і навіть побутування предметів «бірюзово-золотого» стилю в місцевому середовищі. Золоті речі некрополя кочової знаті Тілля-Тепе виготовлені, найімовірніше, на спеціальне замовлення — греко-бактрійські образи на них поєднуються зі сарматськими сюжетами та стилістикою.

Спостереження за поширенням виробів «бірюзово-золотого» стилю, їхня хронологічна компактність, сліди ремонту та тривалого використання наводять на думку, що більшість цих, безперечно, цінних (й не лише матеріально) речей була виготовлена на батьківщині аланів та зберігалася як реліквії. Імовірно, ці речі потрапили до Європейської Сарматії з першим поколінням мігрантів (племен аланського союзу), але здебільшого випали з побуту, потрапивши до могил як заупокійні дарунки. Проте місцеві майстри тих земель, куди потрапляли алани (Бактрія, Північне Причорномор'я, Закавказзя) час від часу отримували замовлення на ремонт та виготовлення речей у «бірюзово-золотому» стилі. Про це свідчить відомий келих зі станиці Мігулінської написом ювеліра-фракійця Таруласа або одна з блях із с. Пороги, що відтворює втрачений оригінал.

В Україні чудові зразки «бірюзово-золотого» стилю знайдені в Порогах (поясна гарнітура, гривна), Запорізькому (поясні пряжки) та Ногайчинському (гривна) курганах. Хронологічна та культурна компактність виробів у «бірюзово-золотому» стилі робить їх надійним етнокультурним індикатором сарматського часу.

Типовим зразком «бірюзово-золотого» стилю є пара блях-застібок церемоніального поясу з Запорізького кургану другої половини I ст. н. е. Вони зроблені із заліза, плакованого товстою золотою платівкою. Бляхи характерної для цих виробів В-подібної форми, у яку вписано карбовану об'ємну композицію боротьби тварин. У центрі її — як з нахиленою головою, на якого ззаду напав тарандр (фантастичний рогатий хижак котячої породи). Він вчепився яку в холку. Спереду, врівноважуючи композицію, на першого тарандра нападає інший, який схопив того за шию. Таким чином, голови обох тарандрів опиняються в центрі композиції. Верхній (фігурний) край блях оформлено у вигляді голівок орлиних грифонів, нижній (прямий) складають лапи тарандрів та копита яка. Вуха й очі грифонів, пальці лап тарандрів та копита яка інкрустовані одонтолітом (мамонтовою кісткою), пофарбованим у блакитний колір окисом міді (імітація бірюзи). Такими самими вставками підкреслені вуха, око та вовна яка, кінці передніх лап, вуха та очі тарандрів. На зворотному боці блях розташовано по чотири петлі для кріплення до поясу. Між золотою платівкою та залізною основою кожної бляхи залитий бітум.

Форма блях належить виробам так званого ордоського типу, поширених від Північно-Західного Китаю до Східної Європи. Кілька пар таких блях зберігається у Сибірській колекції Петра I в Державному Ермітажі, подібні вироби знайдені в кургані біля с. Верхнє Погромне на Волзі. Характерно, що одну з них, як і одну бляху з Запорізького кургану, у давнину було зламано та відремонтовано. Оригіналом та копією, зробленою з нього, є і бляхи з Порогів. Отже, церемоніальні вироби «бірюзово-золотого» стилю, напевно, були цінними реліквіями та дбайливо зберігалися сарматами.

Не менш показовими є й золоті застібки портупейного пояса з поховання кінця I ст. н. е. поблизу Порогів. Стилістично вони ближче до зразків із Телля-тепе. Вироби ажурні, складаються з щитоподібної рамки, на якій змонтовано композицію: в центрі — протома пантери, на якій торс чоловіка («Володар звірів верхи на пантері», східна персоніфікація Діоніса). Він одягнений в каптан скіфського крою, широке пласке обличчя має виразні монголоїдні риси, на потилиці промодельований вузол зачіски, інкрустований блакитно-зеленою емаллю. Персонаж тримає за задні лапи двох грифонів, розташованих по конту-

рах рамки. На її заокругленні вміщено якогось котячого хижака, в нього вп'ялися дзьобами обидва грифони. Пантера на одній застібці теж шматує спину грифона, а на другій голова пантери відкинута назад, паща хижо вишкірена. Рамки обох пряжок та тіла грифонів інкрустовані блакитною емаллю.

У такому самому стилі виконано й кінські голівки — наконечники гривни з цього поховання. Майстерно переданий тип аборигенної степової породи — важка горбоноса голова з широкими ніздрями та довгими вухами, стояча грива. Вуха інкрустовані бірюзою, очі — білою керамікою, зіниці — карі. Технологія виготовлення така: кожна частина кінських голівок відливалася окремо, а потім вони спаювалися за центральною віссю. Окремо напаяно гриву, далі інкрустовано вуха та очі. І наприкінці на вилицю однієї з голівок було напаяно царську тамгу.

Чудові витвором золотарства у «бірюзово-золотому» стилі є спіральна гривна з Ногайчинського кургану в Криму другої половини I — початку II ст. н. е. Її нижній та верхній кінці прикрашені рельєфними фігурками орлиноголового, собакоголового та левиного грифонів, що йдуть один за одним. Пір'я на крилах та хутро грифонів передане гравірованими лініями, очі та вуха інкрустовані блакитними намистинками, що імітують бірюзу. Конструкція гривни виключає можливість носіння її за життя, до того ж виріб не полірований і зовсім не потертий. Все це створює враження того, що гривну було виготовлено спеціально для похорон, замість реліквії-оригіналу, що залишився з живими.

В похованні «царя» поблизу Порогів знайдено срібний церемоніальний келих із ручкою у вигляді коня. Він належить до репрезентативної серії ритуальних посудин із золота та срібла, що походять із поховань знаті другої половини I — початку II ст. н. е. у Поволжі та Подонні.

Зразками прикладного мистецтва сарматів цього часу є численні золоті нашивні платівки. На відміну від скіфських, вони мініатюрніші та виготовлені в іншому стилі. Замість прямокутних або круглих скіфських платівок із штампованими зоо- та антропоморфними сюжетами у сарматів набули популярності ажурні, різноманітних форм (східчасті «городки», ромбоподібні, круглі із вставками скла або камінців, хрестоподібні та у вигляді пагонів рослин, інкрустовані емаллю, складних геометричних форм та ін.). Будь-які зображення на сарматських платівках відсутні. Мотиви орнаментациї та форми сарматських платівок також походять зі Сходу, з батьківщини сарматів.

Підсумовуючи огляд прикладного мистецтва середньосарматського часу, підкреслимо його головні риси: розквіт поліхромного «бірюзово-золотого» стилю, що майже не зазнав античних впливів (на відміну від греко-скіфської торевтики IV ст. до н. е.) та наявність у культурному комплексі сильного східного впливу. Обидва феномени пов'язані з приходом зі Сходу аланської хвилі мігрантів.

Мистецтво «нової хвилі»

З появою у другій половині II ст. н. е. на території України пізньосарматських племен з'являються зразки іншого напряму в прикладному мистецтві. Вироби «бірюзово-золотого» та взагалі звіриного стилю зникають, хоча антична поліхромія продовжує бути в моді. Нові прибульці принесли із собою традиції **геометричної орнаментациї**, відомої переважно на металевих виробках. Популярним стає фацетування наконечників ремінців та рамок пряжок, прикрашання їх карбованими прямими або зигзагоподібними лініями. Цікаво, що у другій половині II — першій половині III ст. н. е. в могилах переважають срібні наременні гарнітури та фібули, а нечисленні золоті поліхромні прикраси з них виготовлені десь на півстоліття раніше.

Новий яскравий стиль в прикладному мистецтві сарматів з'являється у середині III ст. н. е. Через застосування у центрі орнаментальної композиції вставок великих плоских сердоліків він отримав назву «**сердоліковий**». Вироби цього стилю (головним чином, це срібні фалари вузди та поясні платівки) відзначаються стійкими стилістичними та технологічними ознаками. Вони монтувалися з рамки, до котрої згори та знизу припаювали пластини. Верхня пластина вкривалася тонкою золоченою платівкою, в якій були прорізані гнізда для однієї чи кількох квадратних, овальних або краплиноподібних плоских сердолікових вставок. Центральні вставки і край виробу оточені широкою смугою «рубчика». Вільні поля заповнюються рельєфними композиціями з точок, розташованих у лінію чи згрупованих у трикутники, зигзагів, косих хрестів, фігур з філіграні чи псевдо-зерні. Проміжки декоровані дрібними вставками зеленого і блакитного скла. Орнаментальним елементом є розташовані по кутах платівки голівки заклепок, що скріплювали частини виробу.

Характерним зразком цього стилю є прикраси вузди з могильника Чауш у пониззях Дунаю. Вуздекку прикрашали дев'ять овальних фаларів, верхня платівка яких золочена, вкрита філігранним декором та інкрустована сердоліковою вставкою. У цьому ж стилі виконані вузькі обойми для повода. На кінцях нагрудника містились два великі круглі фалари з бронзової пластини, вкритої срібною золоченою платівкою з рельєфним декором та вставками кольорового скла. Ремінь нагрудника прикрашали зроблені в цьому ж стилі підвіски.

Вироби у «сердоліковому» стилі, крім сарматських поховань, знайдені на Боспорі, в Херсонесі та в римських легіонерських таборах Центральної та Західної Європи. Він виник, найімовірніше, у пізніх сарматів Північного Кавказу під впливом та за участю іберійських (грузинських) ювелірів. У античних містах цей стиль зазнав впливу пізньоримського ювелірного мистецтва, але залишався модним насамперед серед військової варварської верхівки. З «варварами» — федератами Римської імперії він широко розповсюдився поза її межами, ставши своєрідним культурним койне верхівки населення Барбарікуму. Як і у давнину, у цьому стилі прикрашалися переважно речі військового побуту — зброя (руків'я мечів та піхви), вузда, пояси.

Наприкінці III ст. н. е. в сарматському ювелірному мистецтві з'являється техніка **клуазоне** або перегородчастої інкрустації. Верхню площину виробу вкривали тоненькими золотими перегородками за контурами майбутнього орнаменту. У гнізда, утворені перегородками, заливали кольорову емаль або вміщували вставки напівкоштовного каміння чи скла.

Ця техніка вже з I ст. н. е. з'явилася в Закавказзі, куди також проникла з Близького Сходу. Далі через посередництво сарматів стиль клуазоне поширився на весь Барбарікум і потрапив до римського прикладного мистецтва. У пізньоримських пам'ятках Західної Європи IV ст. н. е. прикраси в стилі клуазоне, як і «сердолікового» стилю, пов'язані, головним чином, з військовою верхівкою «варварів» — федератів Імперії (готів, гепідів, вандалів, бургундів, аланів та ін.).

В Україні вироби в стилі клуазоне нечисленні: золота, інкрустована сердоліком, фібула з могильника Фрікацей, обойма пряжки з могильника Кубей. Чудовим їх зразком є прикраси вузди кінця III — початку IV ст. н. е., знайдені в Казаклії у Молдові. Від класичного клуазоне вони відрізняються лише тим, що традиційні для нього вставки гранату або альмандину замінені на червоні та блакитні емалі.

З'явившись у пізньосарматський період, стиль клуазоне стає пануючим у гуннів пізніше, в V ст. н. е. Відміна гуннського клуазоне від пізньосарматського лише в матеріалі вставок — у гуннів використовувалися виключно альмандін і гранат.

Мистецтво готів

Оксана Гопкало

Доба, за якої виникло та сформувалося суспільство, відоме за старожитностями культури Черняхів-Синтана-де-Муреш (далі — ЧСМ) — пізній римський період та початок Великого Переселення народів — отримала у істориків назву «пізньої античності».

Мистецтво пізньої античності, представлене численними шедеврами поезії, драматургії, образотворчого мистецтва (архітектури, скульптури, монументального, станкового живопису, декоративно-ужиткового мистецтва) сформувало естетичні норми найвищого рівня.

У метрополії та провінціях фресками та мозаїками прикрашали інтер'єри житлових будинків і склепів. Настінний живопис містив міфологічні сюжети, побутові сцени, портрети, натюрморти, пейзажі. У період пізньої античності як особливий вид живопису виникла книжкова мініатюра. Високого художнього рівня досяг римський скульптурний портрет. Вироблені у пізньоримський період художні канони використовувалися не тільки при створенні пам'яток мистецтва, а й в монументах, покликаних пропагувати досягнення імперії, зміцнювати та розширяти існуючу владу, зокрема в барельєфах «із безперервним оповіданням». Вони нагадували кінострічку, спірально накручену на височенну циліндричну колону*. Найвидатнішою стала колона Траяна, яка знаменувала виникнення пізньоантичного мистецтва. Втім уже за часів тетрархії спостерігається занепад елліністичної художньої традиції. І на цьому етапі виробляються нові іконографічні норми. За відомим італійським мистецтвознавцем Джуліо Карло Арганом: *«Ідеологія, що обожнювала імператора та державу, ототожнювала особистість із займаним нею місцем у державній ієрархії, що є прообразом божественного порядку. Особистість виступала лише носієм певного рангу, але оскільки ранг впізнається по одягу, то одяг цікавить більше, ніж тіло або обличчя зображеної людини»* (Арган 2000, с. 84).

Художні норми пізньої античності відбивалися й на рівні декоративно-ужиткового мистецтва, витвори якого потрапляли до найвіддаленіших куточків імперії та Барбарікуму. Носії культури ЧСМ, які впроваджували найновіші технології у сільському господарстві та ремісничому виробництві, користувалися кружальним посудом, виготовленим за провінційно-римськими стандартами, іншою ремісничою продукцією власного виробництва, шили одяг із текстилю, який мало чим поступався римській вовні і т. ін. ставали вдячними приймачами тогочасних естетичних норм. Вживаючи загальновідомі сучасні поняття, можна сказати, що за часів пізньої античності «глобалізація» досягла Барбарікуму. Утім це не означає, що на варварських землях створювалися мистецькі школи, працювали скульптори та художники римського або константинопольського калібру, але рівень декоративно-ужиткового мистецтва був досить високий. У середині — другій половині IV ст., завдяки налагодженій торгівлі між провінційно-римським населенням і «варварами» на Дунаї, «варвари» стають споживачами продукції пізньоантичних ремісників та сприймають від-

* Довжина зображень на колоні Траяна становить 190 м, а висота самої колони — 38 м. Загалом на ній зображено 2,5 тисячі людських фігур.

повідні естетичні норми. Це стосується, зокрема, декорування посуду, рогових гребенів та ювелірних прикрас*.

Однак ця тема не є добре дослідженою, можна навіть сказати, що її тільки нещодавно сформульовано. Відповідний розділ за авторством Б. В. Магомедова є в першому томі «Історії українського мистецтва», виданому за ініціативи Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського Національної академії наук України (Магомедов 2008). Утім задовго до цього виходили роботи, присвячені орнаментативній черняхівського кружального посуду (Сымонович 1964) та інтерпретації зображень на черняхівських вазах та глеках як язичницьких календарів, зв'язаних із річним аграрним циклом (Рыбаков 1962; 1987).

Отже, розглянемо зразки декоративно-ужиткового мистецтва носіїв культури Черняхів-Синтана-де-Муреш, які збереглися на кружальному посуді, рогових та ювелірних виробках.

Декорування кружального посуду

Як відомо, візитною карткою обговорюваної культури є кружальний посуд. За призначенням та технологією виготовлення він розподіляється на тарний, кухонний та столовий. Тарний представлений великими товстостінними посудинами, так званими зерновиками. Кухонний посуд, як виходить із самої назви, призначався для приготування їжі. Він представлений в основному горщиками різних розмірів. Нарешті, столовий посуд має більш широкий асортимент. До нього належать горщики, миски, вази, глеки, келихи, а також деякі перехідні форми. Усі різновиди черняхівського керамічного посуду розподіляються за складом глиняної маси: для тари та кухонного посуду використовувалася глина з додаванням піску та дресви, для столового — добре очищена від будь-яких домішок. Столовий посуд після сушки додатково оброблявся до отримання гладенької поверхні — лискувався. Орнаментативність посуду також залежала від його призначення. За Е. О. Симоновичем, орнаменти черняхівського кружального посуду за технікою нанесення розподіляються на: пластичні або рельєфні, які робляться разом з посудиною та відділяють різні її частини (опуклі або увігнуті: валики, прокреслені прямі або хвилеподібні лінії); лисковані; штамповані; такі, що створюють додаткову профіліровку (каннелюри, фасетки).

На мій погляд, декорування, яке надавалося посудині на етапі формування варто було б розглядати разом, але окремо від власне декорування.

Порівняно нещодавно з'ясовано, що посуд, прикрашений овальними фасетками (миски, глеки, вази, рідко келихи) наслідує античний металевий або скляний фасетований посуд і поширюється в ареалі культури ЧСМ із Подунав'я наприкінці IV — на початку V ст. н. е., у заключній її фазі (Schultze, Strocen' 2008).

Певні типи орнаментативності корелюються з посудом певного призначення. Так, тарний посуд прикрашався по вінцях або по плечиках багаторядним хвилястим орнаментом. Паралельними горизонтальними прямими або хвилеподібними лініями декоровані кухонні горщики. Лискований, штампований декор характерні для столового посуду: мисок, ваз, глеків та келихів. Так само й каннелюри та фасетки трапляються головним чином на мисках, вазах та глеках.

* Імовірно, що предмети з дерева могли прикрашатися різьбленням та розмальовуватися фарбами, а одяг та хатній текстиль (ковдри) — тканим декором або вишивкою. Так само не виключено, що глинобитні стіни будівель могли розписуватися або вимашуватися шаром глини будь-якого кольору.

Окрім того, орнаментований посуд можна розподілити на декілька великих груп за характером декору.

Першу, найчисленнішу, групу становить посуд, прикрашений простими декоративними елементами: прямими, косими, хвилястими, зигзагоподібними лініями, часто багаторядними, решіткою, трикутниками, колами, часто концентричними, різноманітним штампом, коліщатком тощо. Деякі зразки простої орнаменталії наводяться на малюнку. Декоративні мотиви розрізняються у певних регіонах ареалу культури ЧСМ і можуть слугувати для визначення готських угруповань, відомих за писемними джерелами.

У другу групу декорованих посудин можуть об'єднуватися вироби із зображеннями людей та тварин. Так, відомі два випадки зображення людського обличчя в медальйонах у верхній частині посудин. Обидві знахідки походять з території сучасної Румунії (Міхелешень, пох. 175, Козья). Людські обличчя трапляються на скляних мозаїчних намистинах близькосхідного походження, які, безумовно, є витворами склоробів-віртуозів.

Нечисленні кружальні вироби мають зображення тварин, частіше пролисковані в орнаментальному фризі по плечиках посудини, але інколи штамповані чи видряпані. Усталеної іконографії цих зображень не простежується. На деяких зразках тварини піддаються видовому визначенню. Більш менш впевнено можна ідентифікувати коня, свійського птаха, можливо, гуся та собаку, вовка, лисицю чи собаку, оленя, родину диких свиней, рибу.

Нарешті, третя група зображень на кружальних посудинах може визначатися як піктографічне письмо. Ідеться про зображення на вінцях пари ваз-«чар» з Лепесівки, ваз з Черняхова, Кам'янки-Дніпровської, глеків із Ромашок та Військового. Б. О. Рибаків у своїй монографії «Язичництво Давньої Русі» зображення на перерахованих посудинах запропонував вважати аграрними календарями. Він розподіляє посудини з «календарями» на такі, що містили зображення 12 місяців (ваза-«чара» з Лепесівки, глек-кухоль з Військового); неповної кількості місяців (ваза з Лепесівки); трьох сезонів (вази з Черняхова та Кам'янки-Дніпровської); піктограми для «визивання дощу» влітку (глек із Ромашок).

Запропонована Б. О. Рибаківим гіпотеза видається цікавою, добре обґрунтованою, досить переконливою, однак не може вважатися доведеною остаточно. Дискусія залишається «відкритою». У будь-якому разі, ці предмети цілком справедливо визнаються шедеврами декоративно-ужиткового мистецтва (Тиханова *и др.* 1960; Щукін 1999, с. 74). Що ж до розшифрування піктографічних меседжів, то подібність деяких піктограм до певних літер рунічного письма дозволяє запропонувати інші думки щодо змісту написів, але думка стосовно призначення таких посудин як спеціального приладдя для чародійства* видається доволі правдоподібним.

Лепесівські вази-«чари», найімовірніше, використовувалися для ворожіння. Змальоване Б. О. Рибаківим дівоче ворожіння з горіховою шкаралупою, яка у посудині, наповненій водою, мала дістатися краю біля певної картинки, — вповні ймовірне на Лепесівських «чарах», враховуючи ту обставину, що піктограми на них нанесені на вінця згори. Про ту обставину, що ємність мала заповнюватися водою, непрямо свідчить накладний зигзагоподібний декор у верхній частині ваз. Інші посудини були прикрашені піктограмами ззовні саме у верхній частині.

* У пізньоримський період до магічних дій зараховували ворожіння (спостереження за поведінкою птахів, ритуали зі спробами «спілкування» з душами померлих), астрологію як спосіб прогнозування майбутнього за положенням планет та зірок, заклинання, гороскопи, амулети і тому подібні речі та дії.

Деякі з піктограм, які траплялися на «календарях» Б. О. Рибакі, виявлено на вазах із могильника Бирлад-Валя-Сяке (105, 414), а також на численних келихах разом з іншими солярними (?) символами. Слід додати, що принаймні деякі з них виготовлено за зразками металевих та скляних посудів.

Окремі елементи декору керамічних келихів до найдрібніших деталей збігаються з декором на ювелірних виробах і можуть бути хронологічним показником.

Декорування виробів з рогу

Рогові гребені як предмети особистої гігієни — часта знахідка в ареалі культури ЧСМ. Вони є майже обов'язковими в інвентарі поховань як чоловіків, так і жінок. Черняхівські гребені — односторонні, на відміну від ранньосередньовічних двосторонніх гребінців, та багаточастинні, тобто скріплені із пластин з зубчиками, які затиснуті між двома зовнішніми суцільними пластинами і нагадують, за вдалим висловом М. Б. Щукіна, «сендвич». Зовнішні пластини прикрашали прямими, хвилястими, зигзагоподібними вирізьбленими лініями, концентричними колами. Черняхівські гребені впродовж існування культури змінювали форму. За ранньочерняхівської доби відомі великі підтрикутні, трикутні, сегментоподібні з «низькою» спинкою. Пізніше, у час розквіту культури, з'являються гребені з «плечиками». Фінальні форми — з високими «спинками» та довгими «плечиками». У заключних фазах культури побутували мініатюрні екземпляри з вушком для підвішування.

Окрім гребенів, майстри-кісткорізи масово виготовляли підвіски, які отримали в літературі назву пірамідальних. Рогові пірамідальні підвіски входили до набору поясних амулетів культури ЧСМ разом із підвісками з мушель морських молюсків *Boninus brandaris* та *Cypraea panterina* або *tygris*. Рогові пірамідальні підвіски зазвичай прикрашалися по торцях концентричними колами. У такий самий спосіб прикрашалися дископодібні рогові підвіски. Роговий накісник у вигляді півмісяця з ромбоподібними привісками прикрашений зигзагоподібними лініями та кілечками з крапкою всередині, так званим пташиним оком.

Ціла серія рогових гребенів містить зображення тварин. Більш чи менш впевнено можна ідентифікувати зайця та птаха. Утім можна очікувати відкриття нових кісторічних центрів у ареалі культури ЧСМ та нових мистецьких знахідок. У пізньоантичному мистецтві почесне місце матимуть витвори зі слонової кістки. Цей матеріал надає можливість деталізованих зображень.

Декор на ювелірних виробах

Продукція черняхівських ремісників-ювелірів представлена фібулами, поясними та взуттєвими пряжками, накладками, кінцівками, шийними прикрасами тощо.

У фібул зазвичай прикрашалися спинка і ніжка. Зміни у формах прогнутих підв'язних фібул, наприклад, проходила від простих гладеньких дротяних форм до широченних, до кількох сантиметрів шириною, виробів. Декорування йшло у два способи: фасетування (з прямокутного металевих бруска «зрізали» бокові грані, робили сегментоподібні виїмки тощо) та нанесення декоративних елементів: ліній, косоного хреста, кіл, так званого пташиного ока (кола з крапкою посередині), тримоліра тощо.

Інші модифікації черняхівських фібул декорувалися тими ж самими елементами, а в двопластинчастих — головна пластина декорувалася інколи кіматіонами.

Пряжки декорували фасетками, обойми — прокресленими лініями по периметру. Поки що унікальною залишається срібна з позолотою пряжка із поховання 507 могильника Бирлад-Валя-Сяке, прикрашена косими рисками, решіткою та лускою.

Тримоліром та колами прикрашались бронзові накісники.

Варто зауважити, що естетичні норми, впроваджені майстрами — гончарами, кісткорізами, ювелірами культури ЧСМ сприймалися не тільки на найближчими сусідами, наприклад, носіями київської культури, але і загалом населенням Східної Європи. Саме завдяки умілим ремісникам, черняхівська культура з її неповторним самобутнім образом, ставала «законодавцем» тогочасних варварських «мод».

Мистецтво Таврики

Михайло Відейко

У VI–IX ст. Таврика залишалась місцем, де ще «наживо», а не у вигляді мальовничих руїн збереглася спадщина античної епохи, де розвивалися давні мистецькі традиції. Водночас тут народжувалися традиції нові, серед них ті, які принесло християнство, а також варвари, які осіли по сусідству з нащадками еллінів та римлян. Завдяки цим обставинам у Тавриці ми можемо побачити зразки мистецтва, які годі шукати за межами півострова — як от пам'ятки сакральної архітектури, настінні розписи у поховальних пам'ятках. Тут створюються якісні та своєрідні твори декоративно-прикладного мистецтва. Деякі з них стали взірцем для майстрів сусідніх країв.

Епоха храмобудування

З прийняттям християнства як державної релігії в Імперії розквітає церковна архітектура та різні види мистецтв, пов'язані з оздобленням сакральних будівель. Їх спорудження підтримує держава, а фінансові можливості Візантії дозволили розгорнути масове будівництво. Найбільше давніх християнських храмів розкопано на території Херсона. Тут їх знайдено вже близько трьох десятків. Споруди солідні, складені з каменю. Власне, ця обставина згодом і призвела до занепаду шедеври візантійської архітектури — їх із часом розтягли по камінчику люди, аби використати для нових, потрібних у господарстві споруд.

Дослідники надали давнім храмам свої назви, часом досить далекі від справжніх найменувань. Деякі названо на честь дослідників — так отримала назву Уваровська базиліка. Її розкопки були розпочаті графом А. С. Уваровим* ще 1853 р., напередодні Кримської війни. Під час облоги Севастополя союзними військами (Британії, Франції і Туреччині) давнє городище, зокрема залишки тільки-но розкопаної базиліки, неабияк постраждали — тут отаборилися французи.

Три храми було названо за місцем розташування, точніше — за сторонами світу — є західна, східна і північна базиліки. Декілька об'єктів назвали просто — за роками, коли було проведено розкопки. Так на плані Херсона з'явилися «Базиліка 1932 року» і «Базиліка 1935 року». Всі ці храми неодноразово перебудовували, про що свідчить така сучасна назва, як «Базиліка у базиліці». Є навіть «замський храм» — він розташований за межами кріпосних стін.

Як бачимо, до складу більшості назв входить слово «базиліка». Це давній тип храмів, що будувалися на території Херсона, а потім і в усій Тавриці. Тип споруди прийшов з язичницького минулого і був пов'язаний з демократичними традиціями давніх міст-держав,

* Граф був засновником та головою (1866—1884 рр.) Імператорського Московського Археологічного товариства, а також Імператорського Російського Історичного музею у Москві (нині — Державний історичний музей).

особливо — Риму. Це різновид громадської будівлі, пристосованої для зібрання великої кількості людей. Зазвичай базиліка була прямокутною в плані. Зі східного боку до прямокутника примикала напівкругла апсида, призначена для вітваря. Якщо праворуч та ліворуч до прямокутника прибудувати ще пару прямокутників з апсидами, отримаємо типову візантійську базиліку. Кожну таку частину храму називають нефом. У Тавриці зводили, зазвичай, тринефні храми.

Найбільші споруди, як-от «Уваровська базиліка» мала три нефи, їхня загальна довжина становила 51 м при ширині у 24 м. Тут цілком могло розміститися до тисячі і більше віруючих. Якщо пригадати, що все населення Херсона в ті часи не перевищувало 10 тисяч, то масштаби вражають. У комплекс храму входили також джерело води — ківорій, споруджений напроти входу, ще декілька будівель, двір, оточений кам'яною стіною. Імовірно, саме тут містилася резиденція єпископів Херсона, а храм був кафедральним собором.

Розміри решти храмів Херсона менші: від 17–20 м завширшки до 25–30 м у довжину. Щоб люди, які перебувають у бічних частинах базиліки добре бачили і чули те, що відбувається в храмі, суцільні внутрішні стіни замінили колонами. Вони були справжньою окрасою храму, а для їхнього виготовлення використовували не лише місцевий камінь, але і привізний (із-за моря!) мрамур. У одній з базилік Херсона — «Уваровській» — колись було 22 колони — по 11 у кожному ряду, а у «Базиліці 1935 року» — по 6. Чим більша базиліка — тим більше колон. Звичайно, далеко не кожна громада могла дозволити собі таку розкіш. Рештки давніх колон тепер прикрашають переважно експозиції або лапідарії — музейні зібрання архітектурних деталей. Лише серед руїн Херсона-Херсонеса і нині стоять мармурові колони на місцях, де колись були побудовані перші християнські храми цього старовинного міста. У X ст. князь Володимир прихопив декілька колон із Херсонеса, аби гідно оздобити першу київську святиню — Десятинну церкву.

Середню частину базиліки, перекриту двосхилою покрівлею, робили вищою, і через вікна, розташовані під стелею до середини храму надходило досить світла. У апсиді робили по три вузьких, схожих на щілини вікна. Їхнє число символізувало Трійцю. Бічні нефи мали односхилі дахи і глухі зовнішні стіни. Інколи влаштовували другий поверх (що іменувався гінекеєм, або ж хорами), куди можна було піднятися по сходах, влаштованих із передпокою (його називають нартексом).

У Криму стіни базилік зазвичай зводили з каменю, адже цього матеріалу тут вистачало. У важкі часи для спорудження використовували камінь із більш давніх будівель. Коли справи йшли зовсім погано, стіни почали зводити з саману. Стіни розписували, прикрашали ліпниною — залишки урочистого декору часом знаходять під час розкопок. Відомий випадок, коли складені з каменю стіни базиліки у Херсоні вкрили штукатуркою і розписали. Розпис імітував... мурування з цегли^{*}. Вочевидь, замовник попросив відтворити інтер'єр храму, побудованого з традиційної для Візантії пласкої цегли — плінфи.

Найкраще збереглися не стіни, а підлоги давніх базилік. Вони становлять чималий інтерес. Матеріал, з якого вони виконані, теж є показником заможності громади (або приватної особи), за чий рахунок будували та оздоблювали храм. Найпростіші підлоги вимощені цеглою або ж кам'яними плитами. Деколи підлоги комбіновані — у центральному нефі підлога із плит, у бічних — із цегли.

* Ідеться про «Базиліку 1935 року».

Найрозкішніші (і найцікавіші), з художньої точки зору, мозаїчні підлоги, викладені з кольорових камінчиків на розчині. Найбільше залишків такої розкоші знайдено під час розкопок базилік Херсона. Мабуть, найбільш відома мозаїка, виявлена у «замиському храмі», — із зображеннями павичів і чаші. Ця символіка виникла ще у перші століття існування християнства і згодом зникла з декору храмів. Є мозаїка із зображеннями птахів, поміщених в медальйони. Збереглися також ділянки простіших мозаїк, у вигляді різних геометричних фігур.

Будували базиліки і за межами Херсона. Вони відомі у багатьох місцях, передусім укріплених, — на Ескі-Кермені, Мангупі, Тепсені тощо. Будувати їх почали в VI–VII ст., а перебудовували у VIII–IX ст., часто з використанням каменів від більш давніх споруд. Деякі дослідники вважають, що при первинному будівництві базилік була надана підтримка з боку держави, зацікавленої у зміцненні нової віри на околицях імперії. Адже, насправді, велич храмів другий за переконливістю аргумент після потужних стін неприступних твердинь.

Базиліка в урочищі Пампук-Кая розташовувалася на вершині плато над р. Бельбек*. Її розміри близько 10 x 11 м, отже, розрахована вона була на сотню парафіян, не більше. Рештки стін збереглися на висоту лише 0,3–0,5 м. Цоколь був обкладений плитами, простір між якими був заповнено каменем на вапняному розчині. Стіни, певно, були вкриті тиньком і, найімовірніше, розписані, лише ось сліди такого декору так і не були виявлені. Зате збереглися залишки підлоги. Її влаштували досить ґрунтовно, виклавши кам'яними плитами і цеглою на вапняному розчині. Ділянки підлоги збереглися. Цікаво, що у одному з нефів знайдено навіть мармурові плити — річ привізна і не дешева. Збереглися в землі також уламки кам'яного декору з різьбленням, залишки вівтарної перешкоди і капітель від колони з різьбленим, зубчастим аканфом. Від покрівлі збереглися лише уламки черепиці.

Вважають, що храм було споруджено наприкінці VIII ст. або на самому початку IX ст. Проте знахідки різьбленого каменя можуть свідчити про те, що храм вперше побудували ще у VI ст. або ж використали деталі від споруди, зведеної у іншому місці.

Храм на Пампук-Кая був не лише місцем для молитви, а й поховання. У ніші-костниці, влаштованій у одній з галерей, кістяки лежали у чотири яруси. А на самому низу, під кістками, знайшли золоту монету імператора Іраклія, який правив із 610 по 645 рік. Поховання були виявлені також і поряд із спорудою.

Розписи зі склепів Херсона

Серед старожитностей, пов'язаних із новою вірою, особливе місце займають давні склепи, місця поховання херсонеситів. За старою традицією, заможні сім'ї ховали померлих у підземеллях, вирубаних у товщі скелі. Це були невеликі зали, з нішами-лежанками в стінах. Зазвичай, таких ніш було три, вони могли розташовуватися і у декілька ярусів. Вузький вхід закривали кам'яною плитою. Можливо, колись такі місця були якось позначені і на поверхні. Проте з часом старі некрополі були покинуті (а потім і розграбовані).

* Рештки будівлі було відкрито О. І. Домбровським в 1955 р., досліджено О. Л. Якобсоном 1961 р.: Якобсон А. Л. Новый памятник раннесредневековой архитектуры в Крыму // КСИА АН СССР. — № 99. — 1964. — С. 65—72.

Починаючи з другої половини XIX ст., склепами зацікавилися археологи. Адже, окрім поховального інвентарю, у деяких склепах збереглися настінні розписи*. Розібратися у напівстертих зображеннях досить складно, адже мало того, що вони пошкоджені і фрагментарні, але ж і символіка їх була (і лишається) зрозумілою лише втаємниченим. У «склепі 1909 року» збереглися залишки фрески із зображенням хлопця, який несе запалену свічку. Обличчя його округле, руде волосся коротко підстрижене. Він у білому одязі, складки і контури якого виділено червоними лініями. Свічка — один із атрибутів християнського богослужіння, символ світла, світла Віри.

У склепі № 511 на стіні, розташованій ліворуч від входу, було зображено дві оголені людські фігури, що лежали поруч. Їхні голови вкриті вінками, за спиною — крила. Вважають, що це алегоричне зображення тих вірних, які переходять у інший світ на крилах ангелів.

Є також зображення складніші для тлумачення. Так, 1998 р. було досліджено два склепи із залишками розписів, випадково виявлені на західному березі Карантинної бухти. Чи не вперше майже за сто років археологи увійшли до давнього склепу з розписами на стінах. Точніше, із тим, що від розписів залишилося. У склеп № 1 з поверхні вів короткий коридор — дромос. У стінах склепу були вирубані три ніші-лежанки, а по кутах — невеликі полички для світильників. На стінах місцями зберігся тиньк, а на ньому — розпис. По периметру, нижче за рівень лежанок, були проведені дві смуги: верхня — червоного, нижня — чорного кольору. Зверху — колір життя, внизу — колір смерті. Вище за червону смугу розташовані зображення гірлянд червоних кольорів, причому гірлянди були перехоплені тонкими чорними траурними стрічками. Поміж гірляндами або поряд із ними також розміщені зображення червоних квітів, досить схожих на троянди.

Ліворуч від входу до склепу можна побачити зображення чаші. Ця річ відіграла важливу роль у християнській символіці. Зображена скляна чаша, якраз такі і використовувалися під час богослужінь у давні часи. У одній з ніш збереглося зображення павича, випиране блакитною фарбою, з коричневим хвостом. Як тут не пригадати зображення павичів на мозаїках одного з християнських храмів Херсона. На стелі збереглися лише окремі плями фарби. Цілком імовірно, що і це сліди малювання. Знайдені ж були фрески, що збереглися, на стелях інших склепів!

Дослідники вважають, що був період, коли прибічники нової віри таємно збиралися на богослужіння, для яких розташовані за містом склепи були ідеальним місцем. Тоді ж могли бути зроблені відповідні малювання, зрозумілі лише втаємниченим. Датувати їх досить складно. З одного боку, у склепах знайдено монети, світильники та інші предмети, які можна датувати III–IV ст. З іншого боку, стилістика розписів вказує на другу половину V ст., а то й VI ст. Поширення рослинних мотивів у зображеннях знаходить аналогії в християнському мистецтві східних областей Імперії. Там не любили зображати людей, віддаючи перевагу рослинам і таємним символам. Враховуючи відомості стосовно прибуття до Херсона проповідників саме звідти, особливості фресок не повинні викликати здивування. Напевно, це не остання знахідка такого роду, що її зберегла земля давньої Таврики.

* Найдокладніший (і чудово ілюстрований) опис склепів Херсонеса із розписами, відомих на початку XX ст. див. у книзі: *М. И. Ростовцев. Античная декоративная живопись на юге России.* — Петроград, 1914. Зі склепами та розписами можна також ознайомитися завдяки мультимедійному виданню: *В. Зубарь, М. Видейко. Склепы с раннехристианскими росписями из Херсонеса.* — Киев, 2001.

Ювелірне мистецтво

Завдяки дослідженням ранньосередньовічних некрополів у музеях зберігається досить представницька колекція шедеврів ювелірного мистецтва, створених у Тавриці впродовж раннього середньовіччя. Деякі з цих виробів стали символами місцевого мистецтва тих часів. Серед знахідок особливу увагу привертають вироби, що були колись частиною парадних поясів або застібками для плащів — фібулами. Деякі різновиди пряжок навіть отримали власне найменування — «орлиноголові». Точніша назва, прийнята археологами, — «пряжки з орлиноголовим щитком». Ці вироби і справді закінчуються зображенням голови хижої птиці.

Виконані вони, зазвичай, зі срібла. Розміри часом досить солідні. Так, виріб із склепу 420 Скалистенського некрополя мав у довжину 18 см. Утім ширина поясу (збереглися залишки шкіри) теж була не маленькою — близько 7 см. Пташиних голів у пряжки дві: одна «виростає» з прямокутного щитка, прикрашеного вставками з невеликих камінчиків, червоною вставкою передано око пташки, на високій шії показане пір'я; друга пташка — це язичок пряжки, досить масивний і теж зі вставками-оченятами. Пряжка вилита у формі, а потім до неї припаяно обойми для вставок. Датують цей шедевр ювелірного мистецтва VI (або V-VI) ст.

Разом з описаною вище пряжкою на кістках небіжчика було знайдено велику фібулу, також виконану зі срібла. Її довжина становила 22,7 см. Подібні фібули знаходять у готських похованнях по всій Європі.

Ще одна пряжка, знайдена в тому самому могильнику, хоча і не такої красивої орлиної голови, зате зображень пернатих на ній було три. Одне — масивна застібка-язичок, із відлитими зі срібла очима. А ще пара пташок розмістилася на щитку пряжки, вгорі та внизу. Це теж хижакі, з досить великими дзьобами, схожі радше на воронів, аніж орлів. Ціла сцена, можливо, пов'язана із давньої міфологією, адже Ворон — то птах бога Одіна. У центрі щитка — хрестоподібна розетка з кольоровою інкрустацією. Цей виріб мав не менші розміри, ніж перша з описаних нами пряжок.

Хто займався виготовленням усіх цих красивих речей? Дослідники вважають, що у VII ст. центр їх виробництва розташовувався на Боспорі. Це і не дивно — місто мало давню традицію виготовлення прикрас із золота та срібла, особливо для «варварів». Ще скіфські володарі замовляли тут чимало коштовних речей. Змінювалася мода, замовники, але ювеліри Боспору уміли догодити всім. Деякі пряжки зроблені у візантійському стилі, мабуть, у Херсоні.

Лишилося з'ясувати, хто ж замовляв ці красиві речі. Ясна річ, поіменно встановити такий список навряд чи вдасться, але можна спробувати з'ясувати хоч б племінну приналежність. Адже «пташина» символіка має досить характерний вигляд. Якщо переглянути, наприклад, сторінки каталогу археологічної виставки під назвою «Готи», яка була організована у Мілані 1994 р., то можна виявити там чимало виробів, прикрашених головами орлів, що вельми нагадують кримські знахідки.

Географія їх поширення досить розлога — від Центральної Європи аж до Іспанії! Даткування — з V по VII ст. Авторі згаданого каталогу не сумніваються у приналежності подібних виробів готам. Згадані, до речі, у тому каталозі і кримські знахідки. На сторінках 129–131 можна знайти опис одного з комплексів із орлиноголовою пряжкою, розкопаного на Ескі-Кермені. У анотації етнічна атрибуція така: «гото-алани». Можливо, це слід розуміти так, що у Тавриці подібну пряжку могли носити і готи, і алани. До речі, креслення могили — з характерним для аланських традицій підбоєм вміщено на сторінці 130. Що-

правда, цей розділ має загальну назву «Готи у Криму (V–VII століття)». З іншого боку, у деяких вітчизняних каталогах біля цих старожитностей можна побачити інше визначення — «алани».

Спостерігається певна різноманітність у поховальних звичаях, інвентарі, влаштуванні могил. Дослідники підійшли до тлумачення цих даних по-різному*. Одні вважали, що етнічну приналежність похованого слід визначати за «характерними типами речей», передусім — прикрасами. Є у похованні, скажімо, «орлиноголова пряжка» і фібули, прикраси, інкрустовані кольоровими каменями, — значить, поховання готське. Утім речі, виконані у «поліхромному стилі», знаходять і в могилах кочовиків, ті самі гунни дуже поважали цей стиль.

Або є, скажімо, у могилі сіроглиняний судина і бронзове дзеркало? Це означає, що поховання безумовно аланське. Але що робити, якщо небіжчик отримав як поховальні дари водночас орлиноголову пряжку, готську фібулу і дзеркало? Наступна важлива ознака — тип могили. Якщо це ями з підбоям або склеп, то поховання слід рахувати аланським. А проте склепи використовували і жителі античних полісів, ті самі елліни. Якщо небіжчика спалювали — поховання явно готське. Але ж кремація була також характерна для похоронних традицій кочовиків (гуннів, болгар тощо), не кажучи про слов'ян. Словом, насправді розкласти «по поличках», радше поділити знайдені могили на готські, аланські та інші, так само, як і знайдені у них прикраси, виявилось, інколи неможливо.

* Тема визначення етнічної належності ранньосередньовічних некрополів на території Криму має довгу історію, докладніше про це: *А. И. Айбабин. Этническая принадлежность могильников Крыма IV — первой половины VII в. н. э. // Материалы к этнической истории Крыма. — К., 1987.*

Спадщина степових народів

Михайло Відейко

Мистецтво степових народів IV–IX ст. — гуннів, булгар, аварів, мадяр, підданих хозарського каганату представлене майже винятково творами декоративно-прикладного мистецтва, з яких найбільше збереглося виробів із металу. Частина цих речей, переважно із золота та срібла, виявлена у складі скарбів. Деякі з них є комплексами з поховальних пам'яток. Такою є специфіка джерел для вивчення давнього мистецтва у цьому випадку: трохи писемних джерел і археологія. На наборі речей, які дійшли до наших днів, відбулася певним чином також і специфіка побуту та існування у степах.

Розглядаючи твори давнього декоративно-прикладного мистецтва варто пам'ятати, що закарбовані на них образи пов'язані з релігійними та світоглядними уявленнями, мали для їхніх власників магічне значення. При цьому часто значущими були не лише самі зображення, але їх кількість та контекст — і навіть кількість самих виробів, задіяних у тій чи іншій частині спорядження вершника, жіночого одягу тощо.

Інший бік питання — впливи мистецтва сусідніх народів та держав, особливо із власними розвинутими традиціями художнього ремесла, які могли (і були) упродовж століть законодавцями мод для своїх сусідів. Слід мати на увазі, що починаючи з кінця V ст. степове населення так чи інакше пов'язане з Тюркським каганатом, величезною державою, яка кілька століть певною мірою визначала історію у степах Євразії та їхніх найближчих околицях. При цьому географія походження речей, якими користувалися тюрки та пов'язані з ними кочові народи, охоплює величезну територію від Кореї, Китаю на Сході до Кавказу і Балкан та Центральної Європи на Заході, та Скандинавії на півночі. У степовому мистецтві відбулося знайомство та взаємодія із фінно-угорськими народами, слов'янським світом.

Поліхромний стиль гуннської доби

Зразки гуннського мистецтва, здобуті під час розкопок порівняно нечисленні, значно більше зразків мистецтва цієї епохи потрапило до приватних колекцій у другій половині XIX на початку XX ст., коли на півдні України йшло інтенсивне будівництво промисловості та залізниць. Саме тоді увагу вчених привернула величезна кількість виробів із золота так званого поліхромного стилю, з численними вставками із сердоліку та кольорового скла, переважно червоного. Датують ці вироби в межах кінця IV–V, початку VI ст.

Особливу увагу приділяли прикрасам зброї та кінського спорядження. Луки сідел оббивали золотими накладками, зокрема зі вставками. Розподільники, реміні виготовлено у цьому ж стилі. Руків'я мечів викладено золотом із кольоровими вставками.

У цей період набувають поширення діадеми у поліхромному стилі. Відзначимо, що декор мав переважно геометричний характер, хоча трапляються і сюжети, які будуть популярними і в подальші століття. Діадема з Керчі попереду увінчана стилізованим зображенням птаха, при цьому інкрустовані зеленими каменями круглі очі розміщено на крилах. Цікавою що на кожному крилі вміщено однакова кількість вставок — 9. Можливо, в цьому разі маємо справу з певним числовим кодом, який мав певне змістове навантаження. Платівки діадеми інкрустовано червоними вставками, розміщеними у чотири ряди.

Так, на іншій діадемі з Керчі бачимо зображення «дерева життя» з голівками птахів. Схожі композиції з птахами та деревом можна знайти і на колтах (жіночих прикрасах) того часу.

У поліхромному стилі виготовляли великий набір прикрас: сережки, височні кільця, лунниці, персні, фібули. Популярними були намиста з натурального каміння, в якому воно чергувалося із золотими намистинами.

Скарб Сент-Міклоша

Ми вже згадували на початку про ту обставину, що зразки мистецтва кочовиків, які відомі нам на території України для VI–IX ст. презентують декоративно-прикладне мистецтво тюркського світу та народів, на які це мистецтво справило великий вплив. Слід мати на увазі також, що історія степових народів та їхні художні традиції виявилися за століття настільки переплетені, що суперечки стосовно приналежності окремих виробів і комплексів тривають вже друге століття.

Яскравим прикладом цього є «скарб із Сент-Міклоша» на який вважають своєю культурною спадщиною мадяри, булгари, авари, кабіри та хозари. І хоча скарб цей знайдено на території, яка нині входить до складу Румунії, у давні часи тут встигли побувати всі степові народи, які перед тим кочували в степах України. Тому є велика вірогідність того, що саме звідти золоті вироби і були перевезені на захід від Карпат.

Знайдено скарб 1799 р. До нього входило 23 посудини загальною вагою близько 10 кг, виготовлені зі щирого золота. Шість із них являють собою яйцеподібні посудини з вузьким горлом, поверхня яких багато прикрашена різноманітними зображеннями. Крім того у скарбі є чаші, кубки, блюда, ритон. На кількох речах є написи, зокрема грецькими літерами та тюркськими рунами. Речі зі скарбу датовано VII–IX ст. За цей час, зауважимо, територія, на якій виявлено золото, встигла кілька разів поміняти державну приналежність: спочатку вона була у межах Аварського каганату, а на початку IX ст. завойована булгарами хана Крума. Можливо, саме тоді й було заховано скарб. А може, це сталося пізніше, коли у слов'ян, які мешкали в цих місцях, почався конфлікт з булгарами.

Стосовно місця виготовлення речей зі скарбу та майстрів, які долучилися до цього, є низка теорій, одна з яких стверджує кримське походження золотого посуду. Щоправда, із цим висновком не вповні збігається переклад вибитого грецькими літерами напису, який повідомляє цю чашу виготовив «жупан Боїл» — «BOYHAA.ZOAIAN». Річ у тім, що «жупан» — титул, який уживано для керівників адміністративної одиниці — жупи — частини державного утворення у слов'ян, які розселилися у Центральній та Південно-Східній Європі. У Тавриці-Криму невідомо про існування слов'янських «жуп» та відповідно — «жупанів». Є у скарбі і речі візантійського походження.

Це один із небагатьох скарбів, які можна побачити образу в кількох музеях Європи: оригінал виставлено у Відні, в Природничому музеї, копії — у Будапешті, Софії та селі, де знайдено скарб (а влада Румунії сподівається на передачу його за місцем знаходження).

Сюжети, які зображено на посуді, мають відношення до міфології багатьох народів: є тут іранські елементи (зображення фантастичних птахів) та типові для тюрків (олени). Серед птахів ідентифіковано міфічного птаха Гаруду, який піднімає людську душу (або людину) у вищий світ. Чаші на ніжках, прикрашені об'ємними зображеннями голів биків, нагадують про жертвний посуд попередніх епох.

Однак найпопулярнішим виробом зі скарбу є посудина. В одному з медальйонів якої виکارбувано степового воїна-вершника у повному обладунку зі списом у руці. Другою ру-

кою він веде за волосся полоненого ворожого вояка. Обидва зображення є цінним іконографічним джерелом для реконструкції обладунків та озброєння та спорядження коней кочовиків VII–IX ст. на теренах Європи. У іншому медальйоні на цій посудині можна побачити грифона під час полювання.

Вершники, пояси і зброя

Поруч із доволі реалістичним зображенням вершника на посудині з Сент-Міклоша маємо багато виробів степових майстрів різного часу, де вершники зображені досить схематично, але дещо в іншому контексті.

У Хозарії упродовж VIII–IX ст. були популярними амулети — схематичне зображення вершника, вписане у коло. Вершника різного ступеня реалістичності (іноді можна розрізнити деталі одягу і обладунку) зображували як при зброї (лук, спис, шабля, сокира), так і без неї. Подібні зображення, зокрема і не вписані в коло, були популярні і в іншого степового населення, а також їхніх північних сусідів — фінно-угорських народів. Дослідники вважають, що тут зображено епічного героя, багатиря-мисливця, який подорожує або відправився на полювання.

Життя героїчного Вершника було сповненим небезпек, для подолання яких легковажним було б покладатися лише на зброю та вдачу. Вживання — причому не лише фізичне, а й збереження Душі воїна вимагало звертання до вищих Сил і відповідних оберегів. У походах воїн був оперезаний поясом, а вірний кінь мав зброю. Ці дві речі давні розглядали як вмістилища душі того, хто ставав на стежку війни. Тому, до речі, їх не можна було нікому передавати — що чудово пояснює покладання цих речей у поховання. Одночасно і пояс, і зброя були символами війни.

Інколи реставраторам доводиться чимало попрацювати, відновлюючи вироби давніх майстрів, що пролежали понад тисячу років у землі. Наприклад, 1966 р. у похованні аварського воїна, що його виявили поблизу с. Роздолъне у Криму були знайдені залишки пояса, прикрашеного розкішними накладками*. Щоправда, у момент знахідки вироби з металу мали далеко не кращий вигляд. Їхня поверхня була покрита досить щільним шаром іржі бурого кольору, з-під якого місцями було видимим золото і зелень, — мідь, що окислюється, а також вставки з кольорового скла.

Спочатку була розроблена ціла програма досліджень — треба було встановити, що є шаром іржі, як він утворився — і лише тоді визначити, що можна зробити для реставрації рідкісної знахідки. Шар іржі з домішкою оксидів міді і кристалами срібла місцями досягав 3 мм. Він утворився через те, що вироби лежали в шарі насиченого шарами ґрунту (степовий Крим все-таки), в якому за наявності поблизу залізного предмета (і за наявності вологи) утворилася... гальванічна схема. Залізо як елемент із вищим електричним потенціалом перекочувало на поверхню пластин, що були виконані з використанням золота і срібла (з домішкою міді).

У подібних екстремальних умовах без особливих втрат змогли уціліти лише золото, кольорові камені і скло, та ще мастика, розроблена давніми умільцями для кріплення вставок. Її склад встановили за допомогою інфраспектроскопії. Виявилось, що це суміш із каоліну і оксиду кремнію, складена на основі якогось масла. Вставки були виконані їх лазуриту, малахіту і скла. Для того щоб скло виглядало красиво, під нього підкладали золоту фольгу.

* Довжина зображень на колоні Траяна становить 190 м, а висота самої колони — 38 м. Загалом на ній зображено 2,5 тисячі людських фігур.

Продукти корозії довелося видаляти механічним дорогою. Потім за допомогою сучасних хімікатів укріпили метал, що зберігся (срібло, кульки, що напаяли, — на 60–75 % — золото, останнє — домішка міді та срібла). Скляні та кам'яні вставки також почистили, а потім ті, які випали з гнізд, встановили на місце. Тепер ця цікава знахідка зберігається в Музеї історичних коштовностей України і свідчить про найважливіші події в історії Краю.

Важливим життєстверджуючим елементом декору металевих накладок поясів та зброї були рослинні мотиви. Рослина споконвіку символізувала життя і відродження. Символізмом наповнені і зображення представників тваринного світу, адже вони не лише зустрічалися на шляху, а також мали оберігати героя. Особливо показовими є зображення крилатих істот, які нагадують давніх грифонів. Серед них виділяють крилатих псів. Зображення вершника з птахом на руці пов'язують із використанням сокола під час полювання.

Відзначають поширення у символіці декоративного мистецтва степів зображень, які можна пов'язати із традиціями Китаю. Це не лише дракони або тигри і леви, але і риби та черепахи. У багатьох випадках вони перероблені згідно з племінною традицією, але витюки простежують.

Кількість прикрас-накладок кінської зброї теж могла мати символічне значення. Приміром, дуже популярним було число 62, пов'язане з 12-річним циклом літочислення, де символом року є певна тварина (також, вірогідно, давня китайська спадщина).

Прикраси зброї теж мали не лише утилітарне, а й виразне символічне значення. Різьблення деталей лука включало зооморфні мотиви (свійські тварини, дикі птахи, дракони тощо), які не просто прикрашали виріб, а й посилювали його бойові властивості. Дійшли рештки берестяних піхов меча із поховання воїна біля с. Яблуна на Миколаївщині. Їх прикрашають рослинні мотиви, характерні для мадярського мистецтва IX ст. У інших похованнях угрів виявлено золоті накладки для колчанів.

Слід зазначити, що деякі предмети матеріальної культури степового населення набули популярності у їхніх сусідів. Особливо це стосується воїнської культури. Традиція оздоблення поясів, часом до деталей, набуває особливої популярності у варяг, які у VIII ст. проникають у цю частину Європи. Вони копіюють і серцеподібну форму бляшок, спрощуючи при цьому декор, але рослинні мотиви лишаються, відтворюють у дещо переробленому вигляді форму пряжок. Особливої популярності зажили у їхньому середовищі сумки-ташки, прикрашені металевими накладками із характерною застібкою в центрі. Хозарського зразка кінська зброя, часто з інкрустацією золотом, поширюється у варягів — від псаліїв до стрепен.

З іншого боку в мадярських похованнях, особливо на Закарпатті та далі на захід, бачимо не лише чимало речей варязького походження (мечі, стремена, вістря списів, сокири), а й суто степових артефактів, прикрашених типовою скандинавською «плетінкою». Це і металеві пластини для ташок, і наверх шапок. Взірцем синтезу традицій можна вважати легендарний «меч Аттіли» — стару угорську шаблю із піхвами та руків'ям, вкритими золотом із «плетінкою». Існує думка, що «меч Аттіли» взагалі походить із київської ювелірної майстерні і міг бути дипломатичним подарунком. Ці приклади показують, що у сусідів степових народів традиції їх декоративного мистецтва були популярні і вони включили їх до власного набутку. Про цьому розпочинається виробництво речей «степового зразка», в оздобленні якого використано мотиви, близькі майстрам Русі.

Мистецтво Хозарії

Особливістю розвитку мистецтва доби хозарського панування був не лише поліетнічний характер степового населення, а й поява досить потужних виробничих осередків, зокрема у містах, що належали до салтово-маяцької культури.

З цими містами пов'язана, нехай і на короткий час, поява традицій кам'яної архітектури там, де це було забезпечено місцевою сировиною. Це переважно пам'ятки оборонного зодчества. У південній частині Салтовського городища археологи виявили рештки збудованої з каменю цитаделі. Вона відносно невелика — всього 100 x 140 м. Це була споруда із складеними з каменю стінами і баштами. Збереглися фундаменти стін, викладені з плит, внутрішній простір між якими забутовували щєбінкою і дрібними каменями на глиняному розчині. Товщина мурів цитаделі місцями досягала 4 м. Плити, слід зазначити, частково обтесали (з лицьового боку) і мали вони досить великі розміри. Вважають, що висота стін могла сягати 10–12 м. Від однієї розкопаної башти зберігся прямокутний фундамент розмірами майже 6 x 3 м. За параметрами описана вище цитадель могла б позмагатися з кращими візантійськими твердинями Таврики.

Є також фортеці, які дослідники іменують замками. Вони займали високі миси. Кам'яні стіни деяких досягають у товщину 4–5 м. Кладка влаштована з двох рядів великих каменів, простір між яким забутовано. Зазвичай, стіни утворюють трикутник, що розширюється у бік поля.

Поруч із власними традиціями, у мистецтві доби хозарського панування також відбилосся чимало зовнішніх впливів. На початку своєї історії у степах Східної Європи хозари мали можливість познайомитися із традиціями мистецтва двох великих (в усіх відношеннях) держав — Візантії та Ірану. На початку вони виступили союзниками Візантії і сприяли її перемогам над вічним ворогом Константинополя. Свідченням тих буремних подій є предмети іранського мистецтва. Насамперед, це торовтика, яка представлена зразками у похованні еліти — скарбі Малої Перещепини. Це знамените блюдо із зображенням полювання шаха.

Підтримка та дипломатичні дари, так само, як і розвиток торгівлі з Візантією, забезпечила притік мистецьких виробів майстрів із Константинополя, які найкраще презентовані у таких «скарбах» (теж похованнях) як Глудоси та Вознесенка. Це золотий та срібний посуд, деталі портупей, а також коштовне оздоблення мечів та піхов до них, кінська зброя. Поряд з усіма цими речами іноземного походження можна побачити і вироби місцевих майстрів. Серед них привертає увагу набір золотих накладок для дерев'яної посудини з Перещепинського скарбу. Формою вона нагадує вироби іноземних майстрів, але рослинний декор зроблений в іншому стилі. Замість ручки зроблене кільце, призначене для підвішування посудини до пояса.

Тож стосовно рис декоративно-прикладного мистецтва степових народів варто згадати його всебічний синкретизм, зв'язок вербального і візуального мистецтва (втілення образів міфологічного та фольклорного походження), символізм, наявність «зооморфного» та «рослинного» кодів.

Мистецтво давніх слов'ян

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

Прояви мистецтва у стародавніх слов'ян відбивають естетичні уподобання та стиль епохи і мають дві форми: ужиткове мистецтво — художнє оформлення одягу, знарядь праці, домашніх речей тощо, і культове мистецтво — предмети, пов'язані з релігійними віруваннями, що призначалися для сакральних ритуалів. Таке розмежування є умовним, адже часто прикрашання предметів повсякденного вжитку було пов'язане з язичницьким світоглядом.

Монументальна скульптура

Неодмінною складовою святилищ були образи богів, утілені переважно в монументальних скульптурних формах. Існує кілька іконографічно-стильових різновидів скульптури.

П'ять подібних за формою ідолів із місцевого сірого граніту походять із Ягнятинського святилища. Більший із них підносився над рештою менших. Він має вигляд тесаного гранітного трикутного у перетині стовпа із потовщеною верхньою частиною, що вгорі звужується. Антропоморфні ознаки лише пробиваються крізь монолітність стовпоподібної скульптури.

Абстрагованість форм відзначається ідол-стовп із Ржавинського городища-святилища. Тип подібної за стилістико-морфологічним характером скульптури демонструє ідол з Ярівки. Він наділений складнішою іконографічною структурою — його голова має багату подоби.

Особливої уваги вартий Збруцький ідол, який являє собою чотиригранний стовп, увінчаний головою з чотирма обличчями, в шапці півсферичної форми, ніби облямованій хутром. Усі зображення добре окреслені, з чіткими рисами. У верхній частині стовпа (нижче голови) містяться рельєфні зображення людиноподібних постатей. Руки мають чітко окреслені пальці. В одному випадку в правій руці зображено ритуальний ріг, в іншому — маленьку фігуру коня біля ніг, а на поясі — шаблю з трохи вигнутим лезом. Середній ярус зображень на стовпі складається з чотирьох невеликих людських постатей з непропорційно високими головами, короткими ногами і розведеними руками. На нижньому ярусі з трьох боків вирізані рельєфи суворих облич. Три яруси зображень презентують тривимірність світу: небо — місце, де живуть боги; земля, заселена людьми, і царство злих духів під землею.

Декоративно-ужиткове мистецтво

Переддержавний період у слов'ян позначений розвитком окремих форм декоративно-ужиткового мистецтва, передусім ювелірного. Серед антського та склавінського об'єднань значного розвитку досягла художня обробка кольорових металів. Ремісничі потужності, зокрема, художньої обробки кольорових металів та гончарства зосереджувалися на горо-

дищах або ремісничих поселеннях. Ювелірні майстерні були відкриті на городищах у Зимному, Пастирському, Селіште. Майстерня ювеліра досліджена на сільському поселенні Бернашівка.

Переважно із бронзи, міді та срібла, а іноді й золота виготовляли різноманітні прикраси та деталі жіночого і чоловічого вбрання, кінської збруї і військового спорядження. На рівні загальних функціонально-конструктивних характеристик чимало виробів, що відомі як «старожитності антив», мають прототипи серед відповідних виробів попередніх історичних періодів, а також паралелі серед синхронних предметів інших теренів Євразії. В антському середовищі багато з них набуло нових формально-стилістичних та іконографічних рис, завдяки чому вони стали однією з найвиразніших і визначальних в історико-культурному плані категорією речей своєї епохи.

У другій половині V ст., а переважно в VI ст. ювелірний комплекс складається з різноманітних прикрас головного убору (підвіски, імовірно, нашивки), сережок, шийних гривен, браслетів, перснів, застібок-фібул верхнього наплічного вбрання, гарнітурів чоловічих і жіночих ремінних поясів (накладні бляшки) та кінної вузди (накладні бляшки, підвіски) тощо.

3-поміж усіх цих виробів найпоширенішими і найпоказовішими за формально-стильовими ознаками є застібки-фібули, виготовлені з бронзи, рідше срібла. За спільності загальної конструктивної схеми більшості з них — два щитки об'єднані вузькою випуклою дужкою-перемичкою — вони відзначаються достатньою розмаїтістю конфігурацій, пропорцій та характеру декору щитків. Між ними розрізняють пальчасті/променисті, а також дещо хронологічно пізніші багатоголові мережчаті, антропоморфні, зооморфні, антропоморфні та широкопластинчасті. Усі ці вироби відрізняються й за розмірами.

Пальчасті (променисті) застібки дістали свою назву від видовжених і розширених на кінцях виступів (трьох, п'яти і більше), що розходилися віялом при верхньому краю їх напівкруглого щитка. Другий щиток цих виробів видовжений, переважно ромбовидної форми зі стилізованими орлиними дзьобатими голівками або, що частіше, вкрай спрощеними їх дериватами/похідними у вигляді гачкуватих відростків чи круглястих опуклостей на кутах. Завершенням йому слугує, зазвичай, узагальнена стилізована голова плазуна (змійдракона?), подекуди людини. Відомі фібули зі щитками складної конфігурації — кутастої, овальної, фітоморфної. Способи оформлення поверхні щитків також різноманітні, хоча відомі зразки і без орнаменту. Головним орнаментальним мотивом великих фібул Середньої Наддніпрянщини є спіраль, кружальце чи заглиблення. Композиція цих мотивів створює композиційний і ритм декору (Мартинівський скарб, Пастирське городище).

Близькі за зовнішнім виглядом до пальчастих так звані мережчаті багатоголові фібули. Їх характерною особливістю є стилізовані пташині (орлині) голови, які торкаючись одна одної дзьобами утворюють своєрідний мережаний гребінь напівкруглого щитка. За центральну вісь слугує вертикальний виступ, в обрисах якого подекуди проглядаються антропоморфні риси (Козіївський скарб, Пастирське городище).

Характерною ознакою антропоморфних фібул, що сформувалася у VII ст. є симбіоз, взаємопроникнення людських і тваринних іконографічних мотивів. Форми тіла людського персонажа (руки) плавно перетікають у форми тіл птахів (шиї, голови), що, поєднуючись, утворюють обрис нижньої частини тулуба людського образу (Мартинівський скарб, Пастирське городище). Так само тіла кількох птахів формують тулуб більшої істоти зі зміною (драконячою?) головою. Іноді голови зооморфних образів із різних позицій мають різний вигляд і асоціюються з образами різних тварин.

Більшість таких фібул позбавлена будь-яких проробок поверхні щитків — їх художній ефект полягає лише в силуеті. Проте у антропозооморфних фібул з хут. Блажки, Пастирського городища, Києва, Мартинівського скарбу контурним гравіруванням відтворено зачіску, риси обличчя, елементи декору вбрання людини, голови й тіла птахів, рослинно-пір'їнний декор центральної частини.

Зоо- й антропоморфні фібули ніби поділили іконографічно-образний ряд антропозооморфного типу застібок. У зооморфних відсутній людський образ (Пастирське городище, Коліївський скарб), у антропоморфних — тваринні персонажі. Антропоморфні або дво-пластинчасті фібули з'явилися найпізніше — наприкінці чи в середині VII ст. і найбільшого поширення набули вже у VIII ст., замінивши решту типів застібок.

Форма і конструкція широкопластинчастих підв'язних шарнірних фібул цілковито інакша, а декор — стриманий. Більша пластина (спинка) у вигляді видовженого прямокутника вигнута, менша (ніжка) — п'ятикутна і рівна. Оздоблення обмежується гравірованими лініями (Волоське, Богородичне, Мохнач та ін.).

Зразками всіх цих типів знахідок були імпортні вироби. Аналогами широкопластинчастих фібул є застібки балкано-дунайського регіону. Пальчасті фібули беруть свій початок від невеликих п'яти- й семипроменевих фібул наддунайського зразка початку VI ст. У майстернях Подунав'я зародився й тип антропозооморфних фібул, але максимально розвинули цей тип вже місцеві слов'янські майстри, які враховували смаки і традиції, міфологічні вірування місцевого люду.

Фібули були універсальною деталлю тогочасного вбрання як жіночого, так і чоловічого. Чоловіки послуговувалися широкопластинчастими підв'язними шарнірними фібулами, а жінки використовували всі основні інші типи фібул.

Комплекси прикрас

Жіночий гарнітур складався з головного убору у вигляді вінця (своєрідної діадеми), виготовленого з бронзової чи срібної пластини-смужки. До нього кріпилися різноманітні дротяні підвіски — скроневі кільця, одно- та двоспиральні кільця. Намисто разом із дротяними гривнами прикрашали груди. Воно складалося зі скляних, пастових, бурштинових, металевих намистин різного розміру або з металевих підвісок різних типів і дзвіночків. На руки одягали браслети — ковані з розширеними кінцями, дротяні з розплющеними кінцями чи литі з орнаментованими кінцями. На пальцях носили персні зі спіральними завитками. Різноманітні бляшки кріпилися безпосередньо на вбрання. Ремінці мали литі пряжки та наконечники і були оздоблені бляшками-накладками.

Один з найбільш ранніх комплексів жіночих прикрас реконструюється на підставі кам'яних ливарних форм бернашівської ювелірної майстерні другої половини V — першої половини VI ст. Він складався з пальчастих фібул, разків намиста з металевих ворворок, плескатих підвісок різної форми на ланцюжках, різноманітних нашивних бляшок для оздоблення одягу, скроневих підвісок на ланцюжках, ремінної гарнітури. Такі комплекси можна реконструювати на матеріалах Мартинівського і Козіївського скарбів, поховання поблизу с. Мохнач.

У комплекс чоловічого вбрання (дружинників і соціальної верхівки) слов'ян ранньосередньовічного періоду, крім фібули, входив ремінний гарнітур (здебільшого срібні поясні набори, виготовлені в техніці лиття) та одна або кілька шийних гривен. Ремінний гарнітур включав десятки деталей. Зазвичай до нього входили пряжки, наконечники, різноманітні накладки, псевдопряжки. Слов'янські поясні гарнітури належать до так званого

геральдичного стилю, поширеного у VI–VII ст. у Євразії. Прикметною рисою цього стилю є використання мотиву геральдичного щита. Часом орнаментальні мотиви створювали схематизовану людську личину. Найближчі аналогії орнаментів походять з аварських комплексів VII ст. Самобутніми місцевими рисами вирізняються набори з Трубчевського, Гапонівського, Мартинівського, Хацьківського скарбів.

Особливу категорію виробів слов'янського ранньосередньовічного золотарства складають рельєфні антропо- й зооморфні зображення-накладки. Найвідомішими з них є срібні з частковою позолотою фігурки чотирьох чоловіків та п'яти левів із Мартинівського скарбу. Фігурки людей відтворено чітко анфас у характерній позі. Їхній одяг має широку орнаментовану смугу, що нагадує вишивку. Людські персонажі виглядають статичними, порівняно з динамічними левами. Подібність тіл цих звірів до коней надає їм фантастичного вигляду.

Високоякісні вироби з коштовних матеріалів V–VII ст. призначалися для верхівки суспільства, слугуючи їй своєрідною ознакою соціального статусу їхніх власників. Решта ювелірних виробів, виготовлена із застосуванням простіших технічних способів (лиття) і з дешевших матеріалів, призначалася для ширшого кола споживачів.

Пастирське городище — центр ювелірного ремесла

Унікальним центром ювелірного ранньосередньовічного ремесла на східнослов'янських теренах є Пастирське городище. Тамтешні майстри застосовували, крім традиційного для території Середнього Подніпров'я лиття, розрахованого для тиражування масових виробів із бронзи, ще й техніку тиснення, скані, зерні, карбування, сріблення і золочення, працюючи на замовлення представників соціальної верхівки. Виготовляючи прикраси, майстри Пастирського городища не лише застосовували складні візантійські технології, а й виробляли продукцію за дунайськими взірцями.

Нова доба: мистецтво VIII–IX ст.

На початку VIII ст. стиль художньої обробки кольорових металів помітно змінився, як змінився певною мірою і набір прикрас. Про це свідчать передусім як набори, так і окремі прикраси жіночого ювелірного гарнітура. У чоловічому наборі металевих оздоб з'явилися нові риси — виразні зразки дружинного гарнітура геральдичного стилю вийшли з ужитку, поступившись виробам болгаро-хозарського стилю.

Композиція жіночого ювелірного комплексу лишилася незмінною, але дещо іншим став склад і характер прикрас. Як і в VI–VII ст. обабіч грудей носили по одній фібулі антропозооморфного чи антропоморфного зразка, що інколи з'єднувалися між собою ланцюжком. Груди прикрашали гривною або разком намиста зі скляних, бурштинових чи порожнистих металевих намистин і мушель, доповнених інколи кільцевими чи круглими пластинчастими металевими підвісками. На зап'ястях носили браслети з розширеними кінцями. Підперізувалися ремінцем із невеликою пряжкою. У минуле відійшли вінці з підвісками, разки з металевих пронизок і пластинчастих підвісок різної конфігурації та персні з подвійними спіралями на кінцях. Замість дротяних скроневих дугастих підвісок та накісників зі спіралями на кінцях у моду ввійшли литі чи порожнисті зірчасті підвіски й амфороподібні сережки.

Антропоморфні фібули, які впродовж VIII ст. стають основним типом застібок, своїм зовнішнім виглядом суттєво відрізняються від пальчастих, зоо- й антропозооморфних з їх

порівняно складним, подекуди мережаним, силуетом і характерним декором. Обрис щитків антропоморфних фібул є нерозчленованим, замкнутим. Своїм виглядом вони віддалено нагадують силует людської фігури з підкресленим станом, що й послугувало підставою для відповідного найменування.

У менших, литих із бронзи антропоморфних фібул обрис щитків подекуди нагадує форму видовженого сердечка, а інколи наближається до простої геометричної форми півкола чи кола. Великі фібули, виготовлені з тонкої срібної кованої пластини, підсиленої з тильного боку вужчою залізною проміжкою між щитками, зазвичай, відсутній. Здебільшого ці застібки мають вигляд однієї металевої фігурної пластини видовженої овальної форми, що звужується посередині. Дужка тут уже не відіграє функціональної ролі, перетворившись на елемент декору. Додатково поверхню прикрашають від двох до шести «перлин» — круглястих тиснених опуклостей, розміщених симетрично обабіч дужки. Їх доповнюють разки дрібніших тиснених опуклостей — «зерні».

Великі срібні антропоморфні фібули були головними оздобами жіночого ювелірного набору VIII ст., з якими не могла зрівнятися жодна інша його складова. Стилїстика цих виробів, спосіб виготовлення і декор не має спільного з іншими типами застібок, поширеними серед населення Середнього Подніпров'я. Вони були створені місцевими майстрами, які поєднали окремі компоненти кавказьких, кримських (готських), дунайських і надніпрянських фібул.

Певний час поряд з антропоморфними співіснував один із різновидів антропологічних застібок, верхній щиток яких увінчувався двома невеликими кільцеподібними виступами, а нижній закінчувався зображенням людської голови. Найвиразнішими є два зразки, що вийшли з однієї майстерні. Одна фібула походить з Пастирського городища, місце знахідки іншої не відоме. Художній ефект виробів полягає в мережаному силуеті — це стилізовані голови тварин, у яких вгадуються обриси коней або павичів, антропоморфна голова. Гравірування дещо конкретизує іконографію і оживляє площинні силуети.

Однією з неодмінних прикрас ювелірного набору VIII ст. були шийні гривни й браслети. На зміну гривнам із гладкого дроту, з'являються вироби з крученого срібного дроту з поздовжніми насічками, через що по всій поверхні виробу пролягають кілька спіральних заглиблень (гривни з Харівського, Андріяшівського, Вороб'ївського скарбів). Від початку IX ст. у вжиток увійшли кручені гривни з квадратного в перерізі дроту. Спочатку майстри скручували дріт не на всю довжину, а лише частково. В Івахницькому скарбі кручені лише кінці гривень.

Браслети представлені двома типами — дровотими (з потовщеними кінцями) й виготовленими з пластини, центральна частина якої склепана в круглий дріт. На дровотих огранені потовщення позбавлені орнаменталїї (Харівський скарб, Пастирське городище). Браслети з пластин мають розширені і порожнисті кінці — гранені або округлі, які формувалися способом штампування на відповідній матриці. Порожнисті шестигранні походять із Харівського і Зайцівського скарбів, Пастирського городища, округлі — з Пастирського городища. Пластинчасті знайдені на Новотроїцькому городищі та в Андріяшівському скарбі.

Поміж сережок розрізняються прикраси з порожнистою підвіскою у формі кулі, приєднаної до вершини півкулі меншого діаметру (амфороподібні); з порожнистою кулею, до якої прикріплено згори й знизу дві півкулі меншого діаметру; з порожнистою підвіскою у формі невеликої краплі; з підвіскою із скріплених зернин. Нерідко зернь доповнює всі типи підвісок.

Численну групу становлять порожнисті й цільнолиті скроневі кільця із зірчастою підвіскою. Вони бувають семи-, п'яти- й трипроменевими. Промені виконані з пірамідок зерні

(у порожнистих) або псевдозерні (у литих). Центральна частина розеток — опукла напівсфера з великою напівзерниною на вершині або отвір (у мережаних). Нижня дужка скронового кільця, до якої кріпиться зірчаста підвіска, нерідко розширена у вигляді місячного «серпа» чи чотирикутної вигнутої смуги.

Скроневі кільця є односторонніми прикрасами. Скріплені з різних деталей порожнисті підвіски виготовлено зі срібла чи золоченого срібла, литі — зі срібла й бронзи.

Розвиток місцевого ювелірного мистецтва відбувався шляхом спрощення чужоземних взірців, заміною його на менш трудомісткі литі вироби. Ця тенденція сформувалась і діяла не без впливу самої Візантії, яка в той час увійшла в смугу соціально-політичної і культурної кризи, і сама вдалася до масового тиражування дещо спрощених литих прикрас. Процес спрощення взірців спричинив появу нових місцевих груп ювелірних прикрас. Місцеві майстри творчо розвинули й урізноманітнили асортимент ювелірних прикрас раннього середньовіччя.

Зразки ювелірних виробів, що використовувалися чоловіками, порівняно із жіночими прикрасами — нечисленні. Відомо лише кілька ремінних декоративних накладок і ремінні розділювачі. Розділювач із Пастирського городища виготовлений з бронзи способом одностороннього лиття. Він має вигляд трикутної, трохи опуклої бляхи, вписаної в кільце. У її центрі міститься рельєфна багатопроменева розетка в колі, а на вершинах — рифлені віялоподібної форми. Аналогічні вироби виявлено у с. Михайлівка на Київщині й балці Майорка на Дніпропетровщині.

Ремінні накладки-наконечники переважно тиснено зі срібних пластинок. Дві щитоподібні накладки з Пастирського мають по центру заглиблення у вигляді сердечка з півсферичною опуклістю в середині. Поверхні всіх тиснених мотивів золочені. З Пастирського городища походить і наконечник у вигляді напівсферичної рифленої центральної частини з двома виступами на протилежних кінцях. Ремінні накладки з Пастирського представлені гладкими півсферами. Аналогічні півсфери походять з Харівського скарбу.

Розгром Пастирського городища та інших ремісничих майстерень у середині VIII ст. хозарами поклав край традиції художньої металообробки, пов'язаної з епохою Великого розселення слов'ян і зумовленими нею широкими, часто безпосередніми контактами з культурними осередками Подунав'я та Візантії. Формується новий набір переважно з цілковито нових зразків прикрас, що пов'язано передусім із політико-економічним та культурним впливом Хозарського каганату. Населення Середнього Подніпров'я і Лівобережжя активно запозичує хозарський тип сережок, перснів, бляшок поясного металевого гарнітура. Особливо виразно це простежується в середовищі носіїв роменської культури, хоча фіксується й на пам'ятках райковецької.

Однак дунайські традиції ювелірного мистецтва на слов'янських землях не зникли повністю. У трансформованому вигляді вони продовжують існувати на землях слов'ян у тих чи інших проявах впродовж другої половини VIII ст. і всього IX ст. Зернь, порожнисті штамповані кульки, а також прийоми їх компонування продовжували побутувати в роменській культурі до першої половини XI ст., але відтворювалися тільки ливарним способом.

На райковецьких і роменських пам'ятках з'являються нові форми прикрас, передусім підковоподібних фібул, які побутували в наступні періоди. Однією з найпоширеніших жіночих прикрас райковецької культури були скроневі перснеподібні кільця з незамкнутими кінцями, які виготовляли з дроту. Жінки прикріплювали їх на шкіряні або ткані стрічки.

З VIII ст. набуло поширення спеціальне оздоблення вінець керамічних посудин. Такими оздобами стали пальцеві вдавнення або защіпи по верхньому краю вінець, інколи

вдавлення наносилися круглою паличкою або мати вигляд насічок. У такий спосіб оздоблювали як горщики, так і сковорідки.

Ще одним елементом оздоблення стали прокреслені одно- або багаторядні хвилясті, зигзагоподібні та прямі лінії. Нерідко присутня лише одна така лінія, хоча з'явилися й орнаментальні комбінації, утворені поєднанням хвилястих і прямих ліній. Інколи оздоблення мало вигляд ямок, зроблених паличкою або нігтем гончара.

Ужиткове та культове мистецтво стародавніх слов'ян розвивалося самобутніми й оригінальними шляхами і позначене багатством тем, ідей та мотивів. Ці художні вироби відбивають естетичні уподобання та риси язичницького світогляду того часу. Давньослов'янське образотворче мистецтво являло собою стилістично завершене своєрідне явище, яке стало підґрунтям для розвитку мистецтва Русі.

Економіка і технології

Економіка сарматів

Олександр Симоненко

Економічною основою сарматського суспільства було кочове скотарство. За Страбонем, *«вони йдуть за своїми чередями, вибираючи завжди місцевість з гарними пасовиськами — узмкю в болотах біля Меотиди, а влітку — й на рівнинах».*

Дані палеокліматології свідчать, що протягом першої половини III ст. до н. е. в Північному Причорномор'ї відбулася екологічна катастрофа — різка зміна температурних та кліматичних умов. Чергування протягом всього кількох років посушливого літа і холодної сніжної зими спричинилося, як це часто буває у степу, до загибелі більшої частини поголів'я худоби — основи добробуту скіфів. Імовірно, що до цих чинників у певних регіонах додалася пасовищна дигресія як результат багаторічного надвипасу.

Занепад кочового скотарства спричинив за собою зміни у суспільстві — скорочення народжуваності, підвищену смертність, вимушені міграції тощо.

Наприкінці III ст. до н. е. величезні простори причорноморського степу були майже вільні від кочового населення. Залишки скіфів осіли у пониззях Дністра й Дніпра та у Криму. Змінилася господарська основа пізньоскіфського суспільства — замість кочового та напівкочового скотарства нею стала рівноукладна скотарсько-землеробська економіка.

Скотарство

Виходячи із знахідок кісток та даних писемних джерел, сармати розводили, головним чином, коней та овець. Тільки ці свійські тварини можуть постійно пересуватися, не втрачаючи ваги і життєвих сил. Окрім того, коні здатні тебенювати, тобто, добувати пашу з-під снігу, розбиваючи його копитами. Після коней на це пасовисько пускають велику рогату худобу, а далі — вівці. Такому складу череди відповідає досить рухливий тип кочування, коли все населення пересувається разом із худобою, зупиняючись тільки для зимівлі.

Сарматські коні були аборигенного степового типу, близькі до казахського або монгольського коня: невисокі на зріст, з короткою шиєю та великою головою, на міцних коротких ногах. Дещо стилізоване зображення такого коня являє собою ручка срібного келиха з поховання поблизу с. Пороги. На плечі та стегні фігурки навіть нанесені мініатюрні тамги, що демонструють наявність у сарматських конярів практики таврування коней. Чудовий опис таких коней подає автор II ст. н. е. Арріан, який, будучи прокуратором провінції Каппадокія, сам воював із сарматами та добре знав їх: *«...скіфських (тобто, сарматських. — Авт.) коней... спочатку важко розігнати, так що можна поставитися до них з повною зневагою, якщо побачити, як їх порівнюють з конем фессалійським, сицилійським, пеллопонеським, проте вони витримують які завгодно труднощі; і тоді можна бачити, як той прудкий, швидкий та баский кінь вибивається з сил, а ця малоросла й шолудива шкапа спочатку наздоганяє того, а потім лише далеко позаду».*

На розписах боспорських склепів та надгробках сарматського часу зображені коні дещо іншого типу: високі на зріст, з довгою шиєю та тендітною маленькою головою, що нагадують ахалтекінських огирів. Коні подібної конституції зображені на відомих кістяних поясних платівках I ст. н. е. з аланського поховання у могильнику Орлат в Узбекистані.

Дотепер не з'ясовано, чи осідали на землю сармати. Існування цієї теорії зумовлене наявністю декількох ґрунтових могильників на заході Сарматії — в Буджаку та Молдові. Потрібно зауважити, що процес седентаризації відбивають не ґрунтові могильники (вони відомі і у кочовиків, наприклад, у гуннів), а поселення. Останні саме відсутні у сарматів України та Молдови. З іншого боку, у язигів Угорщини, про осідання яких неодноразово писали античні автори, відомі численні поселення.

Крім того, етнографічні приклади свідчать, що кочовики дуже неохоче переходили до осілого способу життя. Це відбувалося за однієї умови — крайньої зубожілості, браку худоби. Однак тільки-но рід чи родина заможнішали та обзаводилися хоча б мінімальною кількістю худоби, вони відразу ж поверталися до кочування. Це був не тільки економічно зумовлений, а й традиційно престижний спосіб життя, який свідчив про заможність та «справжність» номада. Начиння ґрунтових сарматських могил має яскраве кочівницьке забарвлення (зокрема, знахідки зброї та кінського спорядження), що не характерно для осілих суспільств. Отже, питання про седентаризацію сарматів на території України залишається поки що відкритим.

Зовнішня експлуатація

Скотарство у чистому вигляді нездатне повністю забезпечити кочове суспільство сталим економічним приростом та бути єдиною базою формування надлишкового продукту. Ця особливість сприяла тому, що головним шляхом його отримання у кочовиків стала зовнішньо-експлуататорська діяльність (екзоексплуатація). Головним чинником її реалізації була військова сила, тому екзоексплуатація поширилася насамперед у тих кочовиків, які мали тварин для їзди верхи (кінь у євразійських степах та верблюд у пустелях Аравії та Північної Африки).

Першими кроками на цьому шляху були прямі воєнні дії: війни, наїзди, пограбування караванів тощо. Продемонструвавши в такий спосіб невеселі перспективи конфронтації, кочовики пропонували купити мир за рахунок контрибуцій, данини, політики протекціонізму у торгівлі тощо. Засобом екзоексплуатації, що давав швидкий та стабільний надприбуток, була регулярна данина. Тому данницькі відносини зайняли провідне місце в арсеналі зовнішньо-експлуататорських засобів кочовиків.

Не складали винятку й сармати, як це впливає з писемних джерел. За Тацитом, язигам Угорщини сплачували данину германці — котіни та ози. У Нижній Мезії римляни за Марка Аврелія сплачували данину роксоланам, за свідченням Елія Спартіана. В ольвійському декреті кінця III ст. до н. е. на честь Протогена записано, що час від часу до Ольвії навідувався цар саїв Сайтафарн за «дарунками». Така прихована форма данини теж відома у кочовиків. Не виключено, що зарубинецькі та пізньоскіфські племена Наддніпрянщини також сплачували данину сарматам, хоча прямих свідчень цьому немає.

Ремесло

Питання наявності ремесел у сарматському суспільстві ускладнене цілковитою відсутністю джерел. Проте було б помилкою вважати, що кочовики загалом і сармати, зокре-

ма, обмежувалися тільки розведенням худоби та війнами. Найперше питання, що виникає — де вони брали зброю для цих війн? Етнографія номадів подає достатньо прикладів наявності у них таких ремесел, як зброярство, ювелірна справа, торовтика. Неабияку роль у поширенні цих ремесел в кочовому суспільстві відігравали мандруючі майстри-ковалі.

Наявність у сарматів численної клинкової зброї усталених типів, поширеної на величезних просторах євразійського степу, виключає гіпотезу про виготовлення її для сарматів у якомусь осілому центрі — таких центрів було б надто багато. До того ж неймовірно навіть припускати залежність номадів від зброярів чужого племені, які у будь-який час могли залишити вояків без зброї. Безсумнівно, свої мечі, кинджали, вістря списів та стріл сармати кували самі. Ще впевненіше це можна стверджувати про виготовлення кінського спорядження.

Цікаву деталь сарматської історії подає Тацит. Він писав, що германські племена котіни та ози сплачують данину язигам **залізом**, тобто сировиною. Звичайно, якщо в сарматів і була ковальська справа, то видобутку ними заліза годі очікувати — історія не знає таких прикладів щодо кочовиків. Але розповідь Тацита свідчить про цілком несподівані шляхи рішення питання про сировину для сарматських ковалів.

Нещодавно молодий археолог із Санкт-Петербурга Сергій Воронятов запропонував цікаву гіпотезу. Вивчаючи зарубинецьку культуру I ст. н. е., він звернув увагу на несподівано велику кількість залізоплавильних горнів на зарубинецьких пам'ятках досить обмеженої території між середньою течією Дніпра та верхів'ями Південного Бугу. Кількість заліза, котру могли дати ці домни, значно перевищувала б власні потреби зарубинецького населення. Цікаво те, що цей регіон був з півдня та південного заходу оточений сарматськими курганами, тобто межував із землями сарматів. Мій молодий колега, відштовхуючись від повідомлення Тацита про данину залізом від котінів та озів, цілком слушно запропонував, що ці домни плавили залізо для сарматів, яким було підлегле зарубинецьке населення. Ось звідки бралася сталь для сарматських мечів!

Хто й де мав відливати для сарматів їхні бронзові ритуальні казани специфічних форм, деякі з котрих — із тамгами? Наявність у сарматів литих та кутих казанів і сліди рихтування на імпортних бронзових посудинах передбачають існування у сарматському суспільстві фахівців бронзолivarної справи та торовтів. Про те, що серед сарматів були й ювеліри, свідчать оригінальні форми деяких прикрас, які не мають аналогій серед античних коштовностей. Однак загальна схема та техніка виготовлення сарматських прикрас сходять до античних зразків, з якими сарматські майстри, напевно, були знайомі.

Етнографічні паралелі дають змогу передбачати наявність у сарматів таких традиційних для номадів ремесел, як шорництво та лимарство, виготовлення вовняних тканин (знахідки прясел) та повсті, дерев'яного й шкіряного посуду (відомі знахідки дерев'яних ритуальних чаш із зооморфними ручками). Сарматські жінки для потреб сімейного господарства виготовляли з глини ліпний посуд та культові предмети (курильниці, жертovníки). Загалом ремесло в сарматському суспільстві мало допоміжний характер, і рівень його розвитку визначався традиційними потребами кочового побуту.

Торгівля та обмін

Важливе місце в економіці сарматів мали торговельні зв'язки з навколишнім світом. Традиційними статтями сарматського експорту були худоба та продукти скотарства, а також раби з численного військового полону. Найбільш активними і найближчими контрагентами для них були античні міста Північного Причорномор'я. Там сармати отримували

необхідні їм продукти землеробства: маслинову олію, вино, хліб, городину, ремісничі вироби певних видів: вишукані ювелірні прикраси єгипетського або італійського походження, предмети туалету — піксіди, туалетні скриньки, люстра, віяла, дорогі тканини або одяг з них тощо.

У сарматських могилах знайдено багато зразків античної продукції: ювелірні прикраси, червонолакова, сіроглиняна та червоноглиняна кераміка, амфори, металевий посуд. Основні центри, з яких до сарматів надходив імпорт — це Боспор та Ольвія (прикраси, столовий посуд), Мегара, Пергам та інші міста Малої Азії (червонолаковий посуд, амфори), римські провінції Близького Сходу (ювелірні вироби, скло) і Європи (металевий посуд, фібули). Імовірно, у Пантікапеї та Ольвії сармати купляли дзеркала, фібули, піксіди, намиста та інші дрібні предмети особистого побуту.

Окремо треба зупинитися на китайських та центральноазійських речах із сарматських поховань. Іноді їх вважають товарами, що надходили до сарматів Великим Шовковим шляхом. За гіпотезами різних вчених, сармати нібито або самі брали участь у торговельних операціях на цій грандіозній торговельній трасі давнини, або брали з купців бакшиш за пропуск чи конвоювання караванів сарматськими степами. Які ж китайські речі знаходять у сарматських могилах?

Їх асортимент вельми обмежений та дещо дивний. Це, передусім, бронзові люстра та їхні фрагменти. Такі люстра добре відомі за китайськими матеріалами та датуються часом династії Західна Хань (206 р. до н. е. — 6 р. н. е.). Проте сарматські могили, де знаходили ханські люстра, відносяться до середини I — початку II ст. н. е., а деякі — й до більш пізнього періоду. Тож китайці продавали сарматам антикварні люстра? Але з китайських джерел нам відомо, що саме люстра було заборонено вивозити з Піднебесної імперії під загрозою смертної кари.

Ще один вид китайських речей з сарматських могил — нефритові перехрестя на мечях та нефритові ж скоби на піхвах. Ці специфічні речі були поширені у Китаї за часів династій Цинь (226–206 рр. до н. е.) та Хань (206 р. до н. е. — 220 р. н. е.). Китайські мечі цього часу вишукано прикрашено різьбленими нефритовими або халцедоновими голівками руків'я та перехрестями. Піхви підвішувалися до поясу за нефритові скоби, також часто прикрашені різьбленими композиціями. Завершувала гарнітур нефритова ж різьблена бутероль одного стилю із скобою, перехрестя та голівкою руків'я.

Цікаво, що на сарматських мечях знаходилися лише нефритові перехрестя та скоби на піхвах. Самі мечі не китайські, тобто нефритові деталі було використано вдруге. До того ж їхня дата знов розходилася з датою могил на мінімум 100 років. Отже, як і дзеркала, нефритові деталі мечів були для сарматів «антикваріатом».

Ось які дивні товари «пропонували» китайські купці сарматам на Великому Шовковому шляху, котрий насправді ніколи не йшов сарматськими землями, а проходив значно південніше, через Турфан, Середню Азію, Іран і далі до узбережжя Середземного моря. А шовк із нечисленних сарматських могил, як показали аналізи, був, дійсно, витканий у Китаї, але гаптований золотом — в Єгипті або на Кіпрі, звідки й потрапив до сарматів.

Знаходження обмеженого асортименту китайських речей II–I ст. до н. е. у сарматських могилах другої половини I — початку II ст. н. е. або пізніших має інше, ніж гіпотетична торгівля на Великому Шовковому шляху, пояснення. Всі ці могили належали аланам, які прийшли у Східну Європу з далеких центральноазійських земель — Алтаю, Західної Монголії або Джунгарії. Там сформувалася їхня культура у щільних контактах с хунну та Китаєм. Ось звідкіля у аланів взялися хуннська зброя та спорядження — луки з кістяними накладками та ламеларні панцири, церемоніальні пояси з парними бляхами у звіриному

стилі, сідла з твердим арчаком. Ось як потрапив до Європи китайський образ дракона, що потім став традиційним персонажем лицарських легенд та пісень трубадурів. Про це ми поговоримо пізніше, а поки що запам'ятаймо, що китайські речі принесли до Східної Європи в середині I ст. н. е. з своєї батьківщини алани.

Імпортні речі окреслюють напрямок сарматських торговельних зв'язків: античні міста Північного Причорномор'я, європейські (бронзовий та скляний посуд, певні типи фібул, вироби з емаллю) та азійські (скляні вироби в техніці «міллефіорі», срібний посуд, ювелірні поліхромні вироби, єгипетський фаянс) провінції Римської імперії. З праці Страбона відомо, що помітну роль у торгівлі із Близьким Сходом відігравали аорси, що *«провадили караванну торгівлю індійськими та вавілонськими товарами, одержуючи їх у вірмен та мідян і перевозячи верблюдами»*.

Тобто спочатку товари потрапляли до Вірменії та Мідії (сусідня з Вірменією закавказька держава). Звідти каравани через Дербентський прохід йшли берегом Каспійського моря і, перетнувши устя Терека, виходили у степ між Волгою та Доном. Саме там за часів Страбона мешкали аорси та верхні аорси. Однак, усупереч поширеному погляду про особисту участь аорсів у торговельних операціях, вони, найімовірніше, тільки конвоювали каравани через свої степи та брали платню за це частиною товарів. Як свідчать етнографічні дані, кочовики іноді навіть змушували купців погодитися на такі конвої під загрозою звичайного пограбування, що було одним з видів екзоексплуатації.

Економіка «римських» околиць (готи)

Оксана Гопкало

Сучасні палеосоціологи вважають за доцільне розділяти стародавнє германське суспільство на дві великі групи (мається на увазі гіпотеза стосовно одночасного існування двох паралельних соціальних структур: традиційного аграрного суспільства та військової дружини, яку висунув свого часу Х. Штойєр). Якщо прийняте це твердження за істинне для носіїв культури Черняхів-Синтана-де-Муреш (*дали* — ЧСМ), то можна сказати, що досягнення обох частин суспільства поєднувалися у економіці. Та економіка поєднувала два аспекти: «мирний» та «військовий».

У її «мирному» аспекті можна виокремити певні галузі: сільське господарство (землеробство та тваринництво), ремісниче виробництво (обробка дерева, гончарське, кісткорізне, ювелірне, ковальство), торгівля.

Її «військовий» аспект — служба в римському війську як найманців, виконання союзницьких зобов'язань («федерати»). Цей аспект, разом зі здобиччю, захопленою під час походів, складала не менш вагому частку «ВВП», аніж «мирний».

Реалізація «мирного» аспекту задовольняла насамперед головні повсякденні людські потреби — у їжі, одязі, житлі; «військового» — надавала кошти для купівлі продуктів та предметів античного виробництва, зокрема престижних, статусних — для посилення соціальної «верхівки».

На теренах поширення ЧСМ відомі тисячі поселень. Серед них були як маленькі, площею менше гектара, так і цілі агломерації. Приміром, на Черкащині відомі місця, де поселення тягнуться уздовж балок на декілька кілометрів. При цьому селилися переважно на південних схилах балок біля потічків та на берегах невеликих річок. Основою господарства таких селищ були землеробство і тваринництво, хоча у їх межах часто знаходять і сліди ремісничої діяльності.

Хліборобство

Його розвиток землеробства підтверджують знахідки знярядь праці та палеоботанічні дані: відбитки зерновок злаків на глиняному посуді та обмазці, обвуглені зернівки, отримані при промивці ґрунту, а також за аналізом пилку та спор рослин у культурних шарах. Для оранки використовувалося рало, причому, ті самі типи залізних наральників, які у ранньоримський час, мали поширення в дунайських римських провінціях: Паннонії, Дакії та Далмації. Як робочих тварин залучали волів та коней.

Носії культури ЧСМ вирощували пшеницю, просо, ячмінь, жито, овес. У різних частинах культурного ареалу віддавали перевагу різним видам злаків. У лісостеповій зоні Центральної України та на Західній Україні основними культурними рослинами були просо, ячмінь, пшениця двозернянка, рідше жито, але кількісно переважало просо. У Дністро-Прутському межиріччі вирощували пшеницю двозернянку, просо, ячмінь. У Північному Причорномор'ї — ячмінь, пшеницю двозернянку, просо. Важливою відмінністю цього регіону є значне переважання ячменю в порівнянні з Середнього Подніпров'ям, де переважало просо. За складом бур'янів було з'ясовано, що частина культур були озимими, частина —

ярами. Окрім зернових, у невеликій кількості вирощували бобові (горох, чину) та технічні (льон, коноплю) культури.

Збирали врожай злаків за допомогою серпів, принаймні один із типів яких також мав провінційно-римське походження; зберігали — в спеціально облаштованих зернових ямах. За підрахунками Е. А. Рікмана, в зернових ямах селища Будешть могли зберігати 129 ц пшениці, якої вистачило би, щоби прокормити впродовж року не менш як 64 особи. Надлишки зерна могли використовувати і для годівлі худоби, коней, свиней.

Поява залізних наконечників орних знарядь, селекція зернових культур, використання серпів, кіс, ручних млинів, спеціального посуду (зерновиків) та ям для зберігання зернових — все це свідчить про наявний прогрес у землеробстві. За багатьма ознаками, рівень землеробства культури ЧСМ і античних центрів Північного Причорномор'я був подібний.

Проблем із вільними землями не було, продуктивність праці — високою, тому виробництво зерна не лише задовольняло поточні потреби, але відкривало можливість відривати від господарства десятки тисяч чоловіків, які були задіяні у військових кампаніях, часом досить тривалих.

Для отримання борошна застосовували ручні млини римського типу. Жорна для них робили із місцевих порід каменю: вапняку, граніту, піщанику, вулканічного туфу. Нижнє жорно було стаціонарно закріплене, верхнє — мало заглиблення для зерна, отвір для вісі та ручку для обертання. Зауважимо, що це перший випадок використання жорен на теренах України поза античними містами. До того все борошно отримували на зернотерках, винайдених іще в часи трипільської культури.

Тваринництво

Серед свійських тварин та птахів зафіксовані: велика рогата худоба, дрібна рогата худоба, свиня, кінь, свійські птахи (гуска, качка, курка). Тваринництво було розвинене у кожному черняхівському селищі, а склад свійських тварин залежав від різних природно-кліматичних зон та від традиційних харчових переваг. Так, у Лісостепу приблизно половину стада становила велика рогата худоба, третина припадала на дрібну рогату худобу, решта — свиней. У степу, в Причорномор'ї, де носії культури ЧСМ зайняли нішу греко-варварського населення околиць північночорноморських міст Ольвії та Тіри, більша частка стада належала великій рогатій худобі та коню. Південна Бессарабія мала проміжне місце за складом стада між Лісостепом та Степом.

Серед великої рогатої худоби істотно переважали корови (80 %), 7 % становили бики, 14 % — воли, тобто можна говорити про розвиток молочної галузі тваринництва.

Тваринництво забезпечувало носіїв культури ЧСМ м'ясом, молоком, яйцями, надавало робочу худобу, овчину, шкіру, вовну, пух та перо.

Вважається, що у степовій зоні ареалу культури ЧСМ тваринництво було розвинене більше, ніж у Лісостепу. Існує навіть гіпотеза, що придунайські готи, тервінгі, продавали худобу та шкіри мешканцям дунайських римських провінцій.

Мисливство та рибальство

Диким тваринам належало від 3,5 % від загальної кількості тварин із поселень культури ЧСМ на Правобережжі Дніпра до 6,6 % у Молдові. Більше як 80 % здобутих на полюванні диких тварин складали копитні, насамперед олень та кабан, тобто полювали заради отримання м'яса. За видовим складом, серед диких тварин траплялися бобер, вовк,

лисиця, заєць, тхір. Очевидно, метою полювання були й дикі птахи, але даних про це вкрай мало. Те саме стосується й риболовлі, надійним доказом про існування якої є знахідки рибальських гачків та риб'ячих кісток.

Металургія та металообробка

Із болотяної руди черняхівські металурги отримували сировину для виготовлення залізних виробів. Асортимент ковальської продукції був досить широкий: сільськогосподарський реманент (наральники, чересла, серпи, коси, мотики, ножиці для стрижки овець), теслярські знаряддя (сокири, скобелі, свердла, долота, зубила), пробійники, ножі, шила, зброя, цвяхи, вудила, замки, ключі, окуття скринь та скриньок, фібули, пряжки, підвіски. Для виготовлення цих предметів використовувалися різні технологічні схеми. Ретельність та індивідуальний характер обробки виробів із заліза та сталі свідчать про невисоку продуктивність праці майстрів-універсалів. Враховуючи високу майстерність ковалів, мало ймовірно, що вони одночасно були й металургами. Найімовірніше, між металургами і ковалями існував поділ праці.

Обробка деревини

Носії культури ЧСМ займалися обробкою деревини. Деревину використовували для спорудження жител, господарських споруд, огорож, для виготовлення возів, човнів, щитів для воїнів тощо, а також у поховальному обряді (поховання в ямах «із заплічками» перекривали поперечно покладеними плахами, у поховальних камерах інколи робили дерев'яний настил, а у поодиноких випадках стіни поховальної камери обшивали деревиною).

Вичинка шкір

На черняхівських селищах відомі об'єкти та знаряддя праці, які інтерпретуються як чинбарські. Велика кількість шкіри йшла на виготовлення взуття, кінської упряжі, військового спорядження. Самі виготовлені зі шкіри речі не збереглися, але знайдено величезну кількість металевої фурнітури — пряжок, накладок, закінчення ременів.

Пошиття одягу

Пошиття одягу було кінцевим результатом довготривалого і багатостадійного процесу отримання сировини для тканин. Він починався зі стрижки овець, яку проводили наприкінці весни або на початку літа. Потім шерсть вичісували, для чого використовували металеві гребені, та фарбували. Прядінням займалися жінки, судячи за знахідками веретен майже виключно в жіночих похованнях. Воно належало до домашніх виробництв.

А ось ткацтво — наступний етап текстильного виробництва — могло бути общинним і сезонним: інколи дослідники реконструюють вертикальний ткацький верстат за скупченнями глиняних важків у спеціальних приміщеннях без опалювальних пристроїв. Нарешті, пошиття одягу для членів родини, очевидно, було одним з обов'язків жінки — матері родини. За історичними джерелами відомо, що у Швеції в XVIII ст. виготовлення одягу для усієї родини тривало біля восьми місяців і це при застосуванні горизонтального ткацького верстату та механічної прядки, що значно прискорювало процес. Отже,

«берегиня вогнища» з носіїв культури ЧСМ мала б витратити на цю справу значно більше часу.

Ремесла

Деякі виробництва за усталеними технологіями, масовістю та стандартизацією продукції можна вважати ремісничими. До таких належали: гончарство, обробка рогу та ювелірне виробництво.

Гончарство

Високорозвинене гончарство вирізняє культуру ЧСМ з-поміж інших археологічних культур східноєвропейського Барбарікуму. Кружальний посуд є «візитною карткою» цієї культури: він наявний майже на кожному поселенні, величезну кількість його виявлено і у похованнях. Черняхівські гончарі використовували «високі» технології, а саме гончарний круг і двоярусні горна для випалу продукції. Цілком ймовірно, що, принаймні на ранньому етапі культури ЧСМ, кружальний посуд виробляли провінційно-римські — дакійські (?) — майстри.

Для виготовлення кружального посуду використовувалася місцева сировина. Глиняна маса різнилася, залежно, від призначення посуду. Для виготовлення столового та сакрального посуду йшла очищена однорідна глина з невеликою кількістю органічних домішок. Для виробництва посуду для приготування їжі та зберігання продуктів до глини додавали зерна піску та дресви.

Формування кружального посуду здійснювалося наліпленням глиняного джгута, починаючи з днища або, навпаки, з корпусу, коли посудина стояла догори дригом. Унаслідок спірального формування зсередини посудини лишалися спіральні валики та жолобки.

Перед випалом глиняні вироби довгий час висушували, посуд столового призначення додатково оброблявся до отримання гладенької поверхні.

Випал здійснювали у двоярусних гончарних горнах без доступу кисню, завдяки чому керамічні вироби набували сірого кольору. Горни розрізнялися за типами, розмірами та продуктивністю: одночасно в них могли обпалити від 13 до 150 посудин.

Черняхівські гончарі завдяки засвоєній технології демонстрували високу продуктивність. Гончарство цілком задовольняло потреби місцевого населення (за деякими підрахунками, радіус поширення продукції гончарів становив приблизно 7 км). Високоякісний кружальний посуд був предметом обміну з носіями сусідньої київської культури.

Обробка рогу

У ареалі ЧСМ досліджено дві майстерні з обробки оленього рогу. Одна з них виявлена на півдні західної Молдови, друга — у Середньому Подніпров'ї, на Київщині. У них виробляли популярні у носіїв культури ЧСМ багаточастинні гребені та прикраси пірамідальної форми. Кісткорізи так само, як і гончарі, задовольняли потреби місцевого населення у цих виробках. Масовість та стандартизація продукції кісткорізного виробництва не залишає жодних сумнівів у тому, що воно було ремісничим. Надійних доказів про те, що черняхівські рогові гребені виготовлялися на експорт, немає, але, за знахідками черняхівських гребенів у ареалі суміжних культур, вони могли бути предметом обміну.

Ювелірна справа

Ювелірні вироби: застібки, поясні та взуттєві пряжки, накладки, підвіски, виконані із кольорових металів та заліза, належать до надійних показників культури ЧСМ. Причому, якщо на ранньому етапі ще траплялися застібки та поясні пряжки, які приносили із собою мігранти, з часом місцеві ремісники майже повністю задовольняли попит населення. Вони створили асортимент та модифікації ювелірних виробів, характерні для всього культурного ареалу, які виготовлялися за усталеною технологією, тобто тиражувалися. Отже, можна говорити про масовість та стандартизацію ювелірної продукції в межах культурного ареалу.

Тож завдяки місцевим виробництвам різного рівня: домашньому, общинному та ремісничому носії культури ЧСМ забезпечували себе всім необхідним.

Торгівля

З римських провінцій на терени культури ЧСМ доставляли продукти (вино та оливкову олію) в амфорах, червонолаковий та скляний посуд, прикраси зі скла та напівкоштовних каменів, мушлі морських молюсків тощо.

Обсяг імпортованих товарів добре ілюструють такі цифри. У найновішому дослідженні античного керамічного імпорту, що походить із черняхівського ареалу на території України, С. В. Діденком опрацьовано 93 цілих та 5 тисяч фрагментів амфор зі 130 пам'яток. За моїми відомостями, цілі посудини та фрагменти амфор трапилися у 110 похованнях культури ЧСМ, що становить приблизно 2 % від їх загальної кількості; скляні келихи супроводжували у середньому 9 % поховань. У ареалі культури виявлено близько 20 тисяч екземплярів прикрас зі скла та напівкоштовних каменів.

Кулінарні уподобання, а саме — вживання в їжу оливкової олії, а також долучання до давньої розвиненої античної культури споживання вина (винопиття) вирізняє готів — носіїв культури ЧСМ — з-поміж інших осілих народів європейського Барбарікуму.

За угодою з римлянами 332 року, умови якого точно не відомі, готам надавалося щорічне утримання «натурою», тобто зерном і вином. Його завозили на кораблях дунайського флоту. До цього додавали грошові виплати (стипендії) та цінні подарунки готським ватажкам (прикраси, зброя, посуд). Продовольство, яке доставлялося варварам, ставало необхідним для їх існування. Готи зі свого боку зобов'язувалися надавати римлянам за вимогою військову допомогу. З цього часу контакти Римської імперії з «варварами» були регулярними. Вони мали мирний, в основному торговий, характер й тривали безперервно аж до 367 р. — до початку каральної експедиції імператора Валента*. За мирною угодою, підписаною після її завершення, торгівля з «варварами» обмежувалася двома містами на Дунаї. Внаслідок чого, як повідомляють писемні джерела, готи перестали отримувати найнеобхідніше та навіть опинилися на межі голоду.

З середини IV ст. склад римських імпортів для східної та західної частини культури ЧСМ розрізняється: до західних готів (тервінгів) починають потрапляти вино та інші продукти виробництва дунайських римських провінцій. Це, зокрема, яскраво ілюструє склад амфорної тари.

* Її метою було покарати готів за підтримку узурпатора Прокопія, який захопив владу в Константинополі 365–366 рр. Експедиція тривала декілька років.

Римське завоювання нових земель супроводжувалося налагодженням тогочасної «інфраструктури», насамперед будівництвом доріг. Якісні дороги надавали можливість швидкого та зручного пересування римських легіонів та супроводжуючих їх торговців, ремісників (після відходу римлян ставали у пригоді місцевому населенню). Розвинена мережа доріг існувала в найближчих до ареалу культури ЧСМ римських провінціях: Дакії, Паннонії, Норіку, Мезії. Можна припустити, що якісь шляхи існували в той час і на території Барбарікуму. Але жодних даних про це немає. На жаль, достеменно не відомо, яким чином потрапляли в найвіддаленіші куточки ареалу культури ЧСМ предмети провінційно-римського виробництва. Можна припускати кілька можливих варіантів. Їх могли доставляти «мандрівні» торговці, які пересувалися вздовж великих річок: влітку — по суші або вплав, на човнах; узимку — по льоду, на санчатах.

Економіка степових народів

Михайло Відейко

У степах України упродовж цих століть кочували різні племена і народи: булгари, авари, алани, мадяри. За цей час тут виникли одна за одною кілька держав — Аварський каганат, Велика Булгарія хана Кубрата, Хозарія, країна Етелькоз. Спосіб життя цих народів певною мірою різнився, а у деяких рисах був досить подібним. Власне, головний тренд степової економіки — кочове скотарство, запроваджене тут у глибинах минулих тисячоліть, ніколи нікому само по собі так і не забезпечило стабільності і процвітання — що окремим громадам, що державам. Тому важливою в усі часі (і ці не стали винятком) лишалась «диверсифікація» та залучення «зовнішніх ресурсів» у формі випробуваної ще у скіфські часи військово-грабужницької економіки. Найбільш яскравим прикладом подібної економічної стратегії, до того ж найкраще дослідженим, є Хозарія. Тому далі мова піде насамперед про організацію економіки та повсякденного життя у цій державі, з якою довелося мати справу не лише мешканцям степів, а й давнім слов'янам, які не встигли з різних причин знайти собі кращої долідесь у Центральній чи Південній Європі. Навіть городяни та хлібороби Таврики виявилися учасниками цієї нової-старої економічної моделі.

Поселення Хозарії

Археологам вдалося знайти і розкопати залишки самих різних населених пунктів того часу. Найважче, виявилось, знайти степові. Від степових сезонних кочовищ булгар та інших племен збереглося не так багато слідів — вогнища, кістки тварин, трохи битого посуду. Стоянки ці розташовані на берегах невеликих річок або біля моря. Є об'єкти, які археологи назвали «заселеною смугою». Це коли на ділянці узбережжя протяжністю у 20–30 км. трапляються знахідки фрагментів кераміки і кісток тварин. Вивчення фауни показало, що це були сезонні кочовища, власники яких розводили овець та коней.

Більш солідними видаються салтовські селища, які належали хліборобам. Розташовані вони на межі Степу та Лісостепу, а також заходять у межі останнього. У 50-ті рр. XX ст. було досліджено залишки невеликого селища поблизу села Жовтневе у Харківській області. Копати не довелося дуже глибоко — більшість знахідок було зроблено на глибині не більше 40 см. На значно глибину, часом понад метр, було тут впущено ями і котловани від житла. Для цього селища типовою виявилася садибна забудова, коли житла, господарчі і навіть ремісничі споруди були розміщені певними групами.

Житла мало досить скромні розміри: від трьох-чотирьох метрів у довжину і ширину. Під стінами подекуди знайшли сліди вкопаних колись вертикально плах, що являли собою

стіни житла. Це дерево, ймовірно, колись обмазували глиною — інакше щілини у стінах закрити неможливо. Така конструкція, опущена в землю, добре захищала від вітру і зберігала тепло.

Печі мешканці споруд складали з місцевого вапняку і розташовували в кутку, зазвичай, північно-східному, топкою на південь. Ці споруди розміром у середньому 1 x 1 м нагадують печі-кам'янки празької культури. Часом печі споруджували на останці, вирізаному з глини, — тоді вони підносилися над земляною долівкою на 30–40 см.

У заповненні котлованів споруд і довкола них було знайдено тисячі фрагментів кераміки, переважно зробленої на гончарному крузі. Цікавими є клейма-обереги, виконані на денцях горщиків — круг із хрестом, прямокутник, інші знаки. Частина горщиків прикрашена хвилястими лініями, прокресленими у верхній частині судин. Вони зовні нагадують нечисленну зроблену на крузі слов'янську кераміку VIII–IX століть, яка слідувала салтовським зразкам.

Гончарі працювали безпосередньо на поселенні. Знайдено групи споруд, серед яких розкопана і відповідну майстерня, причому з двох'ярусним гончарним горном. Ще тут жили і працювали ковалі, які забезпечували сусідів всім необхідним інвентарем, — сапами, серпами, сокирами, не кажучи про дрібні вироби — ножі або цвяхи.

Мешканці подібних селищ не кочували, а обробляли землю, розводили худобу на навколишніх пасовищах, а у Лісостепу земельних угідь тоді вистачало. Знахідки залізних окуттів рал та мотик відомі не лише з розкопок могильників, а й зі знахідок на поселеннях. Зерна було багато, його зберігали у ямах і мололи на жорнах, знайдених серед решток жител. Кожне селище забезпечувало себе всім необхідним, а те, що не могли виробити на місці (бронзове литво, прикраси) вимінювали у містах. Життя було досить заможним, коли місцеві мешканці дозволяли собі купувати амфор із привезеним за багато сотень кілометрів вином.

Поселення не мало укріплень, отже, поклядалося на певний захист, наявність неподалік надійного та безпечного сховища. Але період життя поселення припадає на VIII–IX ст., часи посилення позицій каганату в цьому регіоні. Слов'яни — поляни і мешканці півночі не влаштовували нищівних набігів, а справно платили хазарам дань.

Канцирка, або Давній гончарний цех у балці

Ще під час будівництва Дніпрельстану археологи розкопали у балці Канцирка залишки 10 гончарних горнів. Потім виявилось, що знайшли далеко не всі — у середині 50-х рр. XX ст. було вирішено провести нові дослідження, які тривали понад десятиліття. Нижню частину балки на той час уже було затоплено, але ще лишалося достатньо місця для розкопок. Нові горни знайшли у трьох кілометрах від знайдених 1929–1931 рр.

Загальне число розкопаних горнів становило майже три десятки. Це були великі, двох'ярусні споруди, вирізані в глині на схилі балки. Вони склалися з топкової камери і череня з продухами, над яким в давнину був влаштований масивний купол. Діаметр горнів був понад 1,5 м.

Поруч лежали гори відходів, фрагменти розбитого посуду найрізноманітніших типів. Тут були уламки великих глеків із високою шийкою і трьома ручками (заввишки до 75 см), а також глеки, що нагадували кулю, з широкою горловиною і однією ручкою. Тут виготовляли і великі судини — піфоси для зберігання запасів, прикрашені валиками і прокресленими лініями. Деякі посудини мали на дні «клейма» у вигляді круга з хрестом у центрі.

Весь посуд було виготовлено на швидкому гончарному крузі, з добре підготовленої глини. У ній була помітна домішка органіки і дрібного піску. Імовірно, сировину видобували десь поблизу гончарних печей, тут же розташовувалися і самі майстерні.

Подібний посуд широко відомий завдяки археологічним розкопкам на Північному Кавказі і в Прикубанні. Там його датують переважно VIII ст. і знаходять на аланських поселеннях.

Виникає питання: заради чого аланські гончарі помандрували так далеко на Дніпро, аби тут виробляти у величезній кількості горщики, глеки і навіть піфоси? Навряд чи робили вони їх тут «на експорт». Адже транспортувати на якусь більш-менш пристойну відстань такі великі і водночас відносно крихкі предмети досить складно. Можливо, поблизу розташовувалося велике поселення, скажімо, десь на березі Дніпра?

Його мешканцям, якщо вони займалися сільським господарством, цілком могли б знадобитися піфоси. Глеки з трьома ручками зручні для води, менші глеки потрібні у будь-якому господарстві, необхідні вони також як поховальні дари. Керамічні вироби з Канцирці могли б знадобитися не лише мешканцям такого поселення, а й кочовикам, які регулярно навідувалися до цих місць влітку.

Адже розташований цей виробничий центр у північних районах Степу. До річч, схожа знахідка була зроблена і на лівому березі Дніпра, на території Полтавської області — поблизу с. Мачухи. Там знайшли горн із такими самими посудинами, як у Канцирці. Так-от, на північ стада могли переганяти в літню пору, коли на півдні, у степах ставало надто спекотно. Тут кочовики могли вимінювати у сезон необхідний їм посуд. До річч, майстерні працювали теж сезонно — і теж у теплу пору року.

На зиму і майстри, і покупці, могли вирушати на південь, до теплого моря. А гончарні центри залишали (може, під наглядом сусідів-хліборобів) до наступного сезону.

Міста північно-західної Хозарії

Серцем економічної системи Хозарії були міста. Тут не лише зосереджувалася данина, зібрані із певної околиці, але й розквітало ремесло. Найбільшим серед досліджених в Україні є Салтовське городище поблизу Харкова. Воно розташоване на високому (місцями до 20 м) березі Сіверського Донця. Загальна його площа становить 120 га, що до порівняння з розмірами Києва другої половини X — початку XI ст., на той час — уже столиці Русі.

Городище було обнесене земляним валом з півночі, заходу і півдня, а зі східного боку і без того круті схили підрізували під кутом в 45°. Його площа була поділена ровом на південну і східну частини. У південній частині розташовувалася відносно невелика цитадель — загалом 100 x 140 м. Вона мала муровані з білого каменю стіни та башти. Збереглися фундаменти стін, викладені з плит, внутрішній простір між якими забутовували щебіркою і дрібними каменями на глиняному розчині. Товщина мурів цитаделі місцями досягала 4 м. Плити, слід зазначити, частково обтесали (з лицьового боку) і мали вони досить великі розміри. Вважають, що висота стін могла досягати 10–12 м.

Забудова Салтовського городища свідчить про те, що тут мешкали представники різних племен — алани, булгари. З останніми пов'язують виявлені при розкопках сліди основ юрт. Вони поглиблені в ґрунт на 20–50 см і округлі в плані, діаметром 3–4 м. По краю котловану деколи знаходять ямки від жердин каркаса, які встромляли в землю. Вірогідно, що ці споруди стояли на одному місці досить довгий час.

Окрім юрт, місто прикрашали споруди з каркасною конструкцією стін, від яких залишаються стовпові ямки по периметру. Вважають, що стіни цих будівель робили з в'язок

очерету, обмазуючи усередині і зовні глиною. До речі, такий спосіб спорудження стінів чи не востаннє був зафіксований етнографами на Київщині ще у XIX ст. Були серед будов і так звані «напівземлянки», поширені і на поселеннях сільського типу.

Дослідники намагалися знайти у давніх документах назву цього величезного, як на ті часи, міста. Адже, окрім укріпленої частини площею у 120 га, воно мало ще і «передмістя», сліди яких знаходять впродовж 3 км навколо. Поруч були два грандіозні могильники: аланський, з катакомбами (їх згідно з деякими розрахунками налічувалося до 45 тисяч) і булгарський, з ямними похованнями (вірогідно — до 15 тисяч могил). У цих похованнях знайдено предмети, привезені з глибин Азії, Північної Африки, Центральної Європи, не кажучи про Кавказ і Поволжя. Це означає, що місто поблизу Верхнього Салтова відвідували купці, навіть арабські, зазвичай, охочі до опису своїх далеких мандрів.

Було б дивно, якби таке велике місто не залишило по собі пам'яті у творах сучасників. Серед міст Хозарії арабськими мандрівниками (а їх мандри датують IX–X ст.) серед інших згадано населений пункт під назвою Сарада, трапляється також назва Савгар. Тюркською мовою, вважають, ці назви могли б звучати, як «Салрада» і «Савгалрт». Деякі фахівці навіть вважають ці назви співзвучними найменуванню селища, розташованого у цій місцевості, — Салтов.

У степовій зоні виявлені також городища менших розмірів, укріплені земляними валами. Їх площа сягає 25–30 га. Є також фортеці, які деколи іменують замками, що займають високі миси. Кам'яні стіни деяких досягають у товщину 4–5 м. Кладка влаштована з двох рядів великих каменів, простір між яким забутовано. Зазвичай стіни утворюють трикутник, що розширюється у бік поля.

Уся ця складна система — кочовища, селища, виробничі центри, фортеці-замки, на решті міста, виникла не відразу, а була наслідком цілеспрямованих зусиль, склалася через певні історичні події упродовж понад сотні років.

Держава і економіка

У володіннях хозар було встановлено певний порядок військової служби і збору податків. Головними завданнями мешканців «салтовських» городищ і фортець були охорона кордонів і збір данини з навколишніх племен. За порядком від імені кагана стежили намісники. Їх іменували тудунами. Особливо часто у історичних хроніках згадується такий намісник, що діяв у Тавриці, по сусідству з візантійськими володіннями.

Під час розкопок могильників і навіть поселень на землях України археологи знаходять чимало карбованих у Арабському Халіфаті монет — срібних диргемів. Знаходять їх і у скарбах. Трапляються такі монети також далеко на півночі, навіть у Скандинавії. Цікаво уявити собі подорож, яку зробило це срібло, прикрашене незрозумілими пересічним мешканцям Півночі арабськими письменами. Місцеве населення охоче використовувало такі монети як прикраси — деякі мають по два, а то й по три отвори. Після часів римських денаріїв саме диргеми із земель халіфату забезпечили сріблом Європу.

Однак який товар могла запропонувати розорена війною з арабами Хозарія на багатолюдних ринках Дамаску і Багдаду, цих казкових базарах доби «Тисячі й однієї ночі»? На ринках, завалених товарами місцевого виробництва або звезеними туди зі всього світу відважними і заповзятливими Синдбадами-мореплавцями? Мабуть, лише хутра, сильних рабів і красивих рабинь із сусідніх країн. Товар ходовий і прибутковий, навіть надприбутковий — ще з часів непереможних скіфів.

Поляни і сіверяни, що так і не здужали об'єднатися навіть перед наступом ворога, поступаючись державній потузі каганату, років сто з лишком платили дань «по білці з диму». Причому білками справа навряд чи обмежувалася. Торгівля хутром у Багдаді, звичайно, річ вигідна. Але є не менш ходовий, живий товар. Будуть раби і рабині з Півночі йти на ринки Багдаду і Дамаску в обмін на дзвінке срібло. Воно осідатиме у скарбниці каганів Хозарії, їм платитимуть воїнам і ремісникам за послуги і товари. До цього бізнесу долучилися у IX ст. і руси, поява яких на хозарському невільничому ринку з «живим товаром» — полоненими у слов'янських землях красунями-дівчатами, так яскраво описана мандрівником Ібн-Фадланом.

У арабських та персидських писемних джерелах того часу можна знайти такі терміни, як «саклаб» і «сакаліба». Одні дослідники вважають, що йдеться про рабів, приведених десь із півночі взагалі, інші — що давні автори мали на увазі саме слов'ян. При цьому доводять, що термін був запозичений з грецької мови. Адже араби мали можливість познайомитися із слов'янами ще у Малій Азії, де певна їхня кількість була розселена у VII ст. серед грецького населення — для охорони кордонів Візантії. Там слов'яни свого часу навіть перейшли на бік арабських завойовників — у відплату за насильницьке переселення імперською адміністрацією з Балкан. Сталося це якраз напередодні появи арабів у цьому регіоні.

Утім важливо знати контекст, у якому використано слово «сакаліба», оскільки йтися може про раба або ж представника певного етносу (або території). Однак подібна тенденція у словотворенні сповна змальовує ситуацію. Проте варто відзначити, що невільничі ринки, судячи з усього, містилися за межами північно-західної Хозарії, на Волзі та у частково контрольованій хозарською владою Тавриці. Що і описали всюдисущі і допитливі арабські купці.

На Сіверському Дінці і на Доні відбувалася зовсім інша торгівля. Тут продавали і купували продукти хліборобства і тваринництва, вино, вироблене у Тавриці, нехитрі ремісничі вироби. Можна сказати, що були відновлені торговельні шляхи доби розквіту Боспорського царства. Монет тут знайдено відносно небагато, більшість — у складі прикрас, тому переважав, мабуть, традиційний натуральний обмін товарами.

Хозари і Київ

Того року, коли на берегах Дніпра урочисто відзначали 1500-річний ювілей Києва, було опубліковано переклад документа, який дослідники іменують «Київським письмом». Його виявили серед рукописів ще років ще за сто до того (а саме 1896 р.) серед давніх паперів та пергаменів, привезених до Британії з Каїра. Автори публікації вважали, що їм до рук потрапив найдавніший документ, написаний у стінах славного граду Кия. На початку цього послання були такі слова: «Ми сповіщаємо вас, громада Києва, про справу, що турбує нас», а на самому листі нібито стояла «віза» хозарського посадовця, зроблена рунами!

Фахівцями, які готували до видання і вивчали цей лист, було зроблено надзвичайно цікавий висновок: хозари управляли Києвом задовго до появи русів, збирали данину з полян, отож саме їм і належить честь заснування міста десь між 800 і 850 рр. Адже відомо, що поляни платили хазарам дань ще у другій половині IX ст.

Археологи та історики одноставно розкритикували ці, а також ще інші супутні висновки. По-перше, заявили вони, матеріальні сліди «присутності хазар» у Києві мінімальні. Насправді, якщо мати на увазі знахідки предметів салтовської культури, то виявлено їх і справді небагато. Є знахідки типових для салтовської культури намист, і навіть кераміки.

Наприклад, салтовська посудина була знайдена у похованні, розкопаному на мисі, розташованому напроти Володимирської гірки. Вона стояла біля голови свого господаря, якого співвітчизники поклали до звичайної ями. А на черепі похованого, за визначенням авторів розкопок, було помітно слід від удару шаблею. Щоправда, не це поранення звело до могили володаря салтовського глека. Ким він був? Булгарським (обряд поховання схожий) або ж аланським купцем, який проживав у Києві, або ж торговцем із Подолу, який ризикував вести справи на Сході?

Однак, чи правомірно пов'язувати предмети саме салтовської культури із слідами перебування у Києві хозарських чиновників, а також хозаро-юдейської громади, представниками якої були відправники «Київського листа»? Адже утворення салтовської культури археологи зв'язують насамперед з аланським і булгарським (протобулгарським) населенням східних областей України. Культура правлячої еліти могутнього каганату, хозар, взагалі-то мала дещо інший вигляд. Те саме можна сказати і стосовно представників юдейської громади. Переконливі сліди перебування в місті тих і інших не було виявлено взагалі.

Прискіпливіше вивчення «Київського листа» показало, що висновки стосовно хозарів-засновників передчасні. Найсерйозніший аргумент «проти» — це зміст листа загалом. У листі місцева громада просить єдиновірців допомогти бідному купцеві Мари Якову бен Ханнуки зібрати 40 монет, аби він міг розрахуватися з боргами, знову прийдуть люди від місцевого правителя і закують його у залізні кайдани. Сорок монет — сума на перший погляд чимала — 945 р. у Константинополі 10 монет давали за молодого раба.

Відтак зрозуміло, що громада купців, які займаються подібним бізнесом (а про цю спеціалізацію відомо з візантійських джерел) повинна була б мати у своєму розпорядженні чималі ресурси. Нагадаємо, лист знайдено в Каїрі. Саме туди занесло бідного Мар Якова у пошуках 40 монет!

Вважають, що таке відношення до неплатоспроможного боржника найімовірніше могло бути можливим в часи домінування у Києві русів, аніж хозар. Вони ж, руси, могли перекрити дороги на Схід. Ось тоді і склалася ситуація, коли до Каїра з Києва було потрапити куди легше (і безпечніше), аніж до столиці каганату — міста Атіль, розташованої набагато ближче, на берегах Волги. Так, утвердившись в Києві та на інших слов'янських землях руси «поламали» усталену століттями економічну модель Хозарії, а у наступному X ст. завдали їй смертельних ударів.

Як і чим жили давні слов'яни

Любомир Михайлина, Наталія Абашина

Основною господарства слов'ян другої половини I тис. н. е. було землеробство з різними системами обробки землі та землекористування. Найбільш архаїчною з них було підсічне землеробство. Завдяки використанню підсіки від дерев і кущів звільнялися території, що надалі використовували нарівні з іншими освоєними землями. Зокрема, Пастирське городище має у своїй потенційній ресурсній зоні (близько 5 км навколо пам'ятки) ґрунти, що формувалися під лісовою рослинністю. На городищі знайдено кілька наральників різних типів і чересло. Таким чином, для освоєння ділянок навколо городища його жителі частково вирубували ліси з подальшим переведенням їх із підсіки в перелогові ділянки. Перелогова система землекористування вимагала тривалого часу для відновлення родючості ґрунту, чим були зумовлені численні міграції населення. Прокопій Кесарійський повідомляв, що слов'яни живуть на великій відстані один від одного і часто змінюють місця проживання.

Водночас комплекс пам'яток поблизу с. Рашків на Дністрі вказує на існування розвинених форм перелогу. За екстенсивних форм землеробства такі поселення просто не могли б проіснувати фактично на одних сільськогосподарських угіддях упродовж більш як чотирьох століть — починаючи із середини і до кінця I тис. н. е.

Використовуючи розвинені форми перелогу, землероби третьої чверті I тис. н. е. починають ширше застосовувати залізні насадки на рала. Відомо п'ять наральників різних форм і одне чересло. Всі вони виявлені в лісостеповій зоні. Поодинокі знахідки мотичок походять лише з пам'яток пеньківської культури.

Наприкінці VIII ст. стають помітними зміни в землеробстві, пов'язані з переходом до інтенсивного землекористування.

Значне збільшення населення, що проявилось у зростанні кількості поселень, їх площі та числа жител, потребувало більших об'ємів продовольства, стало поштовхом до розширення сільськогосподарських угідь, пошуків досконаліх агротехнічних прийомів та використання важких родючих чорноземів на плато. Термін перебування ділянок під перелогом зменшується. Зрештою, слов'янські племена починають застосовувати двопільну систему рільництва. З'являється більш досконала система землеробства — парова. За такої системи обробітку ґрунту поле ділили на дві частини, одну з яких відводили під цьогорічні посіви, а інша (паровий клин) була вільною і відновлювала родючість ґрунту.

Перехід до парової системи землеробства був можливий лише за умови появи орних знарядь, здатних перевертати ґрунт і завдяки цьому знищувати бур'яни, а також заорювати добрива. Саме тоді на всіх східнослов'янських землях поширюються досконалі дерев'яні рала, характерні для Подунав'я й Балкан. Вони склалися з ножа-чересла, полоза і залізного наральника з плечиками і широким лезом. Таке знаряддя було перехідним типом від рала до плуга.

Плуг мав чересло, поставлене в одну лінію з полозом, укріпленим широколопатовим наконечником зі слабо вираженою асиметрією. П'ять таких наральників і чересло знайдені під час досліджень Ревнянського комплексу поселень VIII–X ст. Відвальна дошка збоку від наконечника завершувала основну конструкцію плуга. Таким знаряддям можна було

орати цілинні землі. Впровадження плуга давало давнім хліборобам практично необмежений доступ до земельних ресурсів.

Запровадження парової системи землеробства відбувалося при збереженні підсічної та перелогової систем рільництва. Застосування трьох систем обробки землі мало диференційований характер відповідно до природних умов, типів ґрунтів і рівня соціально-економічного розвитку. Застосування нових знарядь обробки ґрунтів підвищило продуктивність рільництва і призвело до розширення посівних площ під голозерну пшеницю та жито, більш придатних для помелу. Вони поступово, але неухильно замінювали ячмінь плівчастий, просо та плівчасту пшеницю. У VIII–X ст. розширюється асортимент вирощуваних культур, який поповнили голозерний ячмінь, м'яка та карликова пшениця, просо, овес, горох та інші бобові тощо.

Наприкінці I тис. н. е. слов'яни почали вирощували окрім ярових, ще й озимі культури, що значно підвищило об'єми виробництва культурних злаків. Поява озимих культур засвідчена знахідками зернівок озимого жита і супутніх бур'янів озимих культур (стоколосу житнього та польового) під час археологічних досліджень. На цей час припадає запровадження трипільної системи землеробства, яка передбачала оранку частини угідь навесні під ярові культури, другу розорювали влітку під пар, а оранку під озимі проводили на початку осені.

Усюди для обробки городів використовували залізні та кістяні (із лопатки оленя) мотики та лопати (дерев'яні чи із залізним окуттям).

Досконалішими стали знаряддя для збирання врожаю. На зміну слабовигнутим серпам VI–VII ст. приходять знаряддя, які за формою наближаються до еліпсоподібної кривої і мають кращі робочі властивості. Їхньою особливістю був довгий черешок. Такі серпи є попередниками давньоруських і за формою наближаються до сучасних.

Від середини I тис. відомі знахідки усіх видів знарядь переробки зерна (зернотерки, ступи, жорна). У VIII–X ст. удосконалюється конструкція слов'янського жорнового поставу. У вжиток входять ручні млини з увігнутих верхнім жорновим каменем і опуклим нижнім. Для переробки зерна на крупу застосовувалися різноманітні ступки з товкачами та зернотерки.

Зерно зберігалось у ямах-сховищах, переважно дзвоно- або грушоподібної форми. У більшості з них були спеціально випалені до червоного кольору глиняні або обмазані глиною стінки, які захищали зерно від вологи. Зверху зернові ями мали дерев'яне покриття, завдяки чому в ямі утворювався мікроклімат, який давав змогу «дихати» зерну.

Перехід до нової системи землеробства тісно пов'язаний із розвитком тваринництва, яке забезпечувало поля органічними добривами, транспортними засобами для їх вивозу на поля й тягловою силою для оранки.

Інформацію про склад стада надає остеологічний матеріал — кістки тварин. Більшість становила велика рогата худоба, а далі за кількістю — вівці, кози, свині, коні. Під пасовища та для заготівлі сіна використовували заплавні луки та ділянки на узліссях. Для годівлі тварин використовували також відходи землеробства. Сіно заготовляли за допомогою кіс-горбуш. Наприкінці I тис. вони трапляються значно частіше, ніж на пам'ятках V–VII ст., де коси та кільця для їх кріплення представлені одиничними екземплярами.

Склад стада свідчить про приселищний характер тваринництва. Рештки хлівів, виявлені під час розкопок, дозволяють зробити висновок про стійлове утримання худоби. Значна кількість великої рогатої худоби говорить про м'ясо-молочну спрямованість тваринництва. Про переробку молочних продуктів, зокрема виробництво сиру, свідчать глиняні миски-цідилки, знайдені на багатьох поселеннях. Як тяглову силу, зокрема для потреб

землеробства, використовували коней та велику рогату худобу (передусім волів). Важливу роль у господарстві давніх слов'ян відіграло також птахівництво.

Помітне місце в господарській діяльності східнослов'янського населення мало полювання, рибальство та лісові промисли. Знахідки кісток свідчать, що серед багатьох видів диких тварин, на яких полювали, переважали лось, благородний олень, дика свиня, косуля, заєць тощо. Постійно полювали на птахів. Знаряддями полювання були лук та стріли, дротики, рогатини, різні пристосування (сіті, капкани, пастки). Полювання суттєво доповнювало харчовий раціон поселення, а також забезпечувало шкірою і хутром. Зокрема, свідчення про хутряний промисел у слов'ян залишили східні автори. Хутро було тим самим товаром, який сприяв розвитку торговельних зв'язків з арабським Сходом, унаслідок чого на слов'янські землі потрапили численні східні монети і вироби зі срібла.

Кістки і роги диких тварин широко використовували для виготовлення різноманітних знарядь праці та побутових предметів. Особливо це стосується рогів благородного оленя, з яких виготовляли найрізноманітніші вироби — від проколок до мотичок.

Про розвиток рибальства свідчать знайдені на слов'янських поселеннях кістки та луска риб, а також рибальське спорядження: гачки, остроги, тягарці для сіток.

Писемні джерела наводять відомості про розвиток бортництва. Археологічно бортництво зафіксовано на городищі Монастирок (райковецька культура). В одному з жител VIII–IX ст. знайдено рештки круглої колоди-дуплянки зі стільниками й медом. Стільники виявлені ще в двох житлах та господарській ямі. На городищі Воргол (роменська культура) знайдено горщик із залишками меду.

Полювання, рибальство та бортництво відігравали допоміжну роль у господарській діяльності слов'ян. Проте цінні хутра, мед і віск віддавна експортувалися зі Східної Європи, а у давньоруський час вони стали предметами данини і відігравали суттєву роль в економіці.

Рівень металургії та ковальства в V–VII ст. залишався невисоким. Залізоплавильні горна виявлені на поселеннях Ріпнів II на Львівщині, Волоське в Надпоріжжі, Семенках і Самчинцях на Південному Бузі. На цей час припадає початок відокремлення металургії від ковальської справи. Виникають спеціалізовані металургійні центри. У Гайвороні на Поділлі досліджено осередок виплавки заліза, що складався із чотирьох печей для підготовки руди для плавки та 21 наземного сиродутного горна.

Центром металообробки було Зимнівське городище, де знайдено залізні напівфабрикати та ковальський інструмент. На Пастирському городищі знайдено залишки кузні, у якій було виявлено ковальське горно та ковадло, а поряд із ними ковальські інструменти — кувалда, молоток, кліщі, зубило, ножиці.

У V–VII ст. кожна громада утримувала свого коваля, який здійснював увесь обсяг робіт від добування руди до виготовлення і ремонту різноманітних виробів. Ковалі виготовляли залізні знаряддя праці, зброю і численні побутові речі. Вони досконало володіли ковкою і широко застосовували гартування металу.

На східнослов'янських поселеннях останньої чверті I тис. н. е. досліджені сиродутні залізоплавильні горни, печі для збагачення залізної руди, майданчики для її подрібнення, місця для випалювання деревного вугілля, майстерні з робочими майданчиками для обробки криці та виготовлення металевих виробів.

Великий центр залізобробного виробництва, який складався з 25 сиродутних горнів, досліджено в Подністров'ї поблизу с. Григорівка (райковецька культура). Кожне його горно за одну плавку давало до 13 кг заліза.

Поряд із великими центрами залізвидобутку продовжували існувати й дрібні майстерні, які обслуговували потреби однієї общини, а також невеликі комплекси, що включали домницю і кузню. Тут металург і коваль поєднувалися в одній особі, працюючи на замовлення і задоволення потреб у залізних виробках мешканців свого поселення або невеликої округи.

Остання чверть I тис. н. е. відзначається значним зростанням кількості і розширенням асортименту залізних виробів. Асортимент лише знярядь праці та інструментів налічує майже 30 найменувань. Ковалі, продовжуючи традиції попереднього часу, освоїли та широко використовували нові складні технологічні прийоми — пакетування та цементування металу, наварювання сталевого леза на залізну основу.

Побутові речі здебільшого виготовляли із заліза, а зняряддя праці та предмети озброєння — зі сталі. Поява знярядь, у яких використана технологія зварювання заліза і сталі, коли робочі частини були сталевими, привела до значного зростання продуктивності праці. Цей винахід визначив напрям подальшого розвитку металообробних технологій.

Виготовлення ковальської продукції за складними технологічними схемами було під силу лише професійним ремісникам. Про це свідчать спеціалізовані ремісничі майстерні — кузні, залишки яких виявлені на низці пам'яток. Зокрема, на Битицькому городищі виявлена кузня з набором інструментів та численними виробами із заліза і сталі.

Досить розвиненою у слов'ян була обробка кольорових металів. Майстри-ювеліри виготовляли з кольорових металів прикраси, металеві деталі одягу та кінського спорядження. Більшість речей зроблені із бронзи, і лише окремі — зі срібла.

Місцеві ювеліри працювали на привізній міді, що надходила у вигляді злитків олов'янистих бронз, найімовірніше із Семиграддя (сучасна Румунія). Один із таких злитків знайдений на поселенні Хитці на Полтавщині. Вторинною сировиною слугували речі, які вийшли з ужитку або були зіпсовані.

Тиглі, лячки, ливарні форми і бронзові напівфабрикати походять із Зимнівського городища і низки поселень. Скарб речей, що належав ювеліру, знайдено на поселенні Великі Будки. Майстерні ювелірів досліджені на Пастирському городищі та на селищі Бернашівка на Поділлі. Ці майстерні свідчать, що виготовлення ювелірних виробів було розраховане не лише на індивідуального замовника, а й мало товарний характер.

Лиття було основним технологічним прийомом роботи з кольоровими металами. Кілька ливарних формочок походять із Зимнівського городища, а у житлі-майстерні ювеліра в Бернашівці знайдено 64 ливарні формочки. Судячи з них, до асортимент ювелірних виробів входили різноманітні підвіски, зокрема місяцеподібні, а також поясні бляшки та інші елементи ременів і мініатюрні пряжки. Особливу увагу привертає форма для відливання пальчастих фібул, що свідчить про на місцеве виробництво цього типу виробів.

Матеріали Пастирського городища вказують, що майстри Середнього Подніпров'я не лише наслідували дунайські зразки, а й створили новий художній стиль. Вони виготовляли зооморфні, антропоморфні та вигадливі ажурні застібки-фібули, оздоблені рельєфним литим орнаментом із зображенням гротескових звірячих або пташиних голів, людських личин. Поверхню виробів додатково прикрашали карбуванням і гравіюванням.

На новий щабель піднялася обробка кольорових металів у VIII–IX ст. Ювелірні вироби демонструють володіння майстрами всіх відомих на той час технологічних прийомів — лиття, штампування, пуансон, карбування та ін. Широко застосовували зернь, скань, гравіювання, інкрустацію, позолоту, про що свідчать чудові ювелірні вироби, які здебільшого походять зі скарбів, що значною мірою містять речі місцевого виробництва.

В останній чверті I тис. н. е. формується нова художня культура, безпосередньо пов'язана із соціальною верхівкою. Здебільшого це срібні речі, прикрашені зерню, традиція яких походить від аваро-балканських прототипів. У одязі дружинників, кінському спорядженні, оздобленні зброї простежувалися впливи Хозарії, угорців та інших степових етносів.

Найбільш масовим матеріалом слов'янських археологічних пам'яток є керамічний посуд. Протягом V–VII ст. слов'яни у кожній родині виготовляли ліпний неорнаментований посуд. Його асортимент і форми відображають особливості слов'янських етнічних груп і окремих племен. Переважають горщики, менше сковорідок з невисоким бортиком та дисків-коржівниць, а миски взагалі поодинокі.

Особливістю керамічного посуду заключної чверті I тис. н. е. є виробництво як ліпного посуду, часто орнаментованого по вінцях, так і сформованого на гончарному крузі.

Освоєння слов'янами технології формування посуду на гончарному крузі припадає на початок IX ст. Спочатку круг використовували для підправлення (обточення) лише верхньої частини посудини, а згодом — для формування всього виробу. Технологія гончарства пройшла шлях від ручного слаборотаційного круга до ножного швидкообертвого. З X ст. посуд, зроблений на гончарному крузі майстрами-гончарями, практично витісняє з обігу ліпний. Гончарний посуд прикрашали комбінаціями прямих і хвилястих горизонтальних ліній. Ретельно виконаний орнамент покривав практично весь горщик від горла до дна.

Обробка каменю та кістки, впродовж другої половини I тис. н. е. залишалися в межах родинного виробництва і забезпечували людей найнеобхіднішими повсякденними речами. З кістки виготовляли різнотипні проколки, шила, голки, кочедики. Цікаво, що голки, зроблені з кістки, за формою та розмірами цілком ідентичні залізним.

З каменю виготовляли жорна і зернотерки, ливарні форми для виробів з кольорових металів. Про неабияку майстерність каменерізів свідчать кам'яні ідоли.

Слов'яни добре опанували деревообробне ремесло. Про це передусім свідчать досконалі прийоми житлобудівництва та оборонні споруди. З дерева також виготовляли човни і вози, предмети інтер'єру жител, побутові речі, деталі різноманітних знарядь праці, зброї і військового спорядження. Деревообробні інструменти знайдені на багатьох слов'янських поселеннях. Залізний токарний різець знайдений на Зимнівському городищі, свердло, струг і тесло — на городищі в Ревному.

Потреби людей у тканинах задовольнялися на рівні домашнього виробництва. Для прядіння використовували дерев'яні веретена з глиняними пряслицями різноманітної форми — ребристими, округлими, дископодібними. На деяких із них нанесені знаки — прокреслені трикутники, ламані лінії, свастика тощо. Для ткацтва використовували вертикальний, а згодом, у VIII–IX ст. — горизонтальний ткацький верстат.

Необхідні для життя види виробництва, як-от виготовлення господарського начиння, обробка шкіри і пошиття одягу та взуття, в умовах натурального господарства залишалися домашніми промислами, спеціалізованими хіба що всередині родини.

У процесі історичного розвитку слов'ян значна роль належить торгово-економічним зв'язкам. Завдяки їм у обмінні відносини втягувалися всі слов'янські поселення, виникали нові та набували подальшого розвитку старі торгові шляхи, невідомі раніше вироби потрапляли до місцевих мешканців і слугували зразками для продукування власних.

У VIII–IX ст. позбавилися зовнішні торгово-економічні зв'язки слов'ян із сусідніми країнами Центральної Європи, Візантією, Хозарським каганатом. Головними предметами імпорту лишалися продукти в амфорній тарі (вино, оливкова олія), скляні прикраси (здебільшого намисто), вироби із дорогоцінних металів. Із Прибалтики потрапляли бурштино-

ві підвіски, намистини та різноманітні амулети. За даними писемних джерел, з території східнослов'янських племен вивозили хутра білок та чорних лисиць, віск, коней. Предметами експорту могли бути й продукти землеробства та скотарства, кричне залізо, галицька сіль.

Основні торгові шляхи проходили по річках. Значну роль у міжнародній торгівлі відігравала мережа дніпровських шляхів. Слов'янські племена Подніпров'я фактично контролювали великий торговельний шлях по Дніпру, який поєднував Прибалтику і Причорномор'я, забезпечував вихід до візантійського та болгарського узбережжя, Хозарії, Кавказу тощо. Значну роль відігравав Дністровський шлях, який ще з античності був відгалуженням відомого «бурштинового шляху». Наприкінці I тис. відбувається формування торговельної магістралі на Схід по Дніпру, Оці, Волзі на Булгар та далі, на Каспій.

Про розвиток торгівлі та її напрями свідчать знахідки монет. З VIII ст. майже припиняється надходження візантійських монет на територію східних слов'ян, що, ймовірно, пов'язано з утворенням Болгарського царства й порушенням через це традиційних торгових зв'язків. Натомість у цей час починають надходити срібні монети зі Сходу — так звані куфічні дирхеми. У VIII–IX ст. переважають аббасидські монети, карбовані в азійських і африканських центрах Арабського халіфату. Через Хозарію до слов'янських земель надходило східне срібло.

Матеріали археологічних досліджень пам'яток останньої чверті I тис. н. е. відбивають значне піднесення соціально-економічного розвитку східнослов'янського суспільства напередодні утворення Київської держави.

Економіка візантійської Таврики

Андрій Домановський

У добу раннього середньовіччя пізньоримські-ранньовізантійські (ромейські) володіння Таврики увійшли з налагодженою високорозвиненою багатогалузевою економікою, розвитку якої не могли надовго завадити навіть руйнівні хвилі варварських вторгнень. Утім готські війни другої третини III ст. і розселення германців на Кримському півострові у другій половині III ст. не могли не позначитись на економіці регіону. Відтоді і аж до V-VI ст. відбувається суттєве переформатування структури місцевого сільського господарства у бік значного зменшення у ньому землеробства і зростання частки тваринництва. Це було пов'язано із неспокійною обстановкою у межах сільськогосподарської хори Херсонеса та інших постантичних центрів півострова, які спромоглися пережити варварські навали.

Справді, у разі ворожого нападу худобу можна було порятувати, загнавши її до укріплених садиб чи інших безпечних захищених природою чи людиною місцин. Натомість зберегти незібране збіжжя таким чином було неможливо, й воно першим гинуло — спалювалося або витолочувалося нападниками. Спочатку загрозою сільському господарству були германці, а щойно стосунки з ними впродовж IV ст. вдалось відносно налагодити, як причорноморськими степами, зачепивши і Крим, у другій половині 370-х рр. прокотилася руйнівна гуннська навала. Отже, впродовж другої половини III — початку V ст. внаслідок нестабільної політичної ситуації Херсонес і Боспор втрачають можливість самостійно забезпечувати себе власним хлібом і змушені імпортувати його переважно з південного берега Чорного моря.

Ситуація переважного розвитку тваринництва, яке явно превалювало над зерновим землеробством, була притаманна сільському господарству візантійських володінь у Криму й пізніше, у VII-XIII ст., коли загрозою сільським околицям становили вже інші кочовики, які послідовно змінювали одні одних — хозари, мадяри, печеніги, половці. Показово, що на території городища візантійського Херсона відсутні великі зернові ями, комори для зберігання зібраного збіжжя. Нечастими є й знахідки сільськогосподарських знарядь праці — наральників, мотик, кіс, серпів, лопат. Зерно, судячи з усього, було переважно привозним і городяни були змушені купувати його на ринку.

Яскравими у цьому плані є свідчення двох писемних джерел, між якими пролягають три століття. Перше з них — датовані 655 р. листи із кримського заслання римського папи Мартіна I, який скаржився на брак і навіть мало не повну відсутність хліба у тогочасному візантійському Херсоні. Засланець скаржився адресатам, що хліб відомий у місті лише за назвою, і йому жодного разу не вдалося купити хліба, який би походив із цієї країни, але лише із суденць, які заходять сюди за вантажем солі. Навіть якщо зважати на літній вік і хворобу папи, суб'єктивність його вражень і свідчень, обумовлену тривалими гоніннями, вороже ставлення місцевого грекомовного населення до засланоного державного злочинця, який не говорив грецькою, особливості соціального облаштування торгівлі продовольством у провінційному ромейському містечку, слід визнати, що свід-

чення папи відображають певні історичні реалії. Археологічні розкопки шарів херсонеського городища, датованих VII–VIII ст., засвідчують, що найбільш поширеною їжею місцевих мешканців була дрібна риба (переважно хамса), їстівні равлики, устриці, мідії.

Другим джерелом є знаменитий трактат візантійського імператора Константина Багрянородного (945–959 рр.) «Про управління імперією». У ньому вінценосний автор радить своєму синові Роману у разі повстання херсонитів проти імперії, відрізати їм морське постачання хліба з Константинополя та Малої Азії, що дозволить швидко упокоїти бунтівників, оскільки «якщо херсоніти не доставляють зерно з Амінса, Пафлагонії, Вукелларіїв та зі схилів Арменіаків, то не можуть існувати». Інші джерела також додатково засвідчують небезпеку існування кримського візантійського міста серед потенційно чи реально ворожого варварського оточення, яке унеможлиблювало розвиток тут хоч скількись значного зернового сільського господарства.

Негативно позначилось сусідство з небезпечними «варварами» і на розвитку виноробства. У Херсонесі у ранньому середньовіччі воно занепадає, про що свідчить майже повна відсутність стаціонарних кам'яних тарапанів на городищі. Судячи з усього, у ранньому середньовіччі мешканці Криму виготовляли хіба що вино дрібними партіями і винятково для власного домашнього споживання, без продажу на зовнішньому ринку. Натомість, судячи зі знахідок кераміки, його у значних кількостях везли до риму з Південного Причорномор'я. Втім у IX–X ст. центри виноробства відроджуються у центрах, розташованих на гірських плато Південно-Західної Таврики. Так, у цей час великим виноробним центром став Мангуп, на городищі якого вино виготовляли з винограду, вирощеного у навколишніх долинах.

Натомість частка присадибного тваринництва у сільському господарстві, судячи з великої кількості знахідок кісток свійських тварин, суттєво зростає. Найчастішими є знахідки решток великої і дрібної рогатої худоби — корів, биків, волів, овець, баранів, кіз та ін. Тваринництво забезпечувало городян не лише м'ясом, а й молоком, овечою і козиною шерстю, шкірами, слугували тягловою силою. Так, відомо, що волів підковували, а отже, їх запрягали у вози, використовуючи для перевезення вантажів.

Певний занепад сільського господарства візантійської Таврики від доби раннього середньовіччя призвів починаючи вже від IV–V ст. до зростання відносної частки промислів, ремесла і торгівлі у міських центрах регіону. Найкраще це простежується на прикладі Херсонеса-Херсона — найбільшого, найважливішого і найкраще дослідженого візантійського міста Криму.

Від доби раннього середньовіччя визначальною сферою господарських занять херсонитів були саме промисли, що дозволяє назвати Херсон містом промисловиків. Найважливішим, провідним херсонеським промислом був риболовецький. Про його значний розвиток і залучення до нього городян свідчать численні археологічні знахідки на багатьох садибах міста переважно глиняних і рідше кам'яних, різних за вагою і формою важків для рибальських сіток, свинцевих кілець, бронзових або мідних риболовецьких гачків. Численними є також знахідки риб'ячих кісток, які засвідчують, що херсоніти ловили переважно камбалу, хамсу і кефаль у найближчих до міста сучасних Стрілецькій і Херсонеській бухтах. За більшою рибою — осетром, севрюгою, білугою, стерляддю — рушали до більш віддалених місць, аж до гирла Дніпра, де вода була суттєво пріснішою. Про «корсунян», які ловлять рибу у дніпровському гирлі, згадує збережений у складі «Повісті минулих літ» русько-візантійський договір 944 р., вимагаючи від русі не чинити рибалкам жодного зла.

Риба призначалась не лише для власного споживання чи продажу у свіжому вигляді, а й перероблялась — сушилась, в'ялилась, коптилась, засолювалась. Упродовж раннього середньовіччя у місті діяло близько ста рибозасолювальних цистерн — вирубаних у скелі місткостей, дно і стіни яких були ретельно покриті водонепроникним вапняковим розчином. Середні розміри цих споруд були значними і коливались від 25 до 30 м³, що поряд з іншими джерелами також свідчить про значні обсяги риболовецького промислу. З часом, після X ст., кількість таких споруд почала суттєво зменшуватись, частину з них засипали, частину переоблаштували у підвали. Втім засолювали рибу також у піфосах — великих керамічних посудинах-бочках і, ймовірно, плетених коробах, а сам риболовецький промисел, поступово занепадаючи, зберігся аж до XIII–XIV ст. За доби раннього середньовіччя у великих місткостях із дрібної риби, переважно хамси, виготовлявся рибний соус — гарум або гарон. Під власною вагою риба просідала, роздушувалась до пастоподібної маси, починала бродити, даючи різкий запах і створюючи контрастний смак улюбленої візантійцями-ромеями приправи до їжі.

Риболовецький промисел потребував допоміжного обслуговування — будівництва човнів, професійного виготовлення і ремонту снастей. На окремих міських садибах кількість решток останніх є такою значною, що не лишає сумнівів щодо головної сфери занять мешканців будинку. Окрім риби, морський промисел дозволяв добувати також мідій та устриць, які широко споживалися у їжу. Про це свідчать величезні купи стулок їхніх мушель, знайдені у ранньосередньовічних шарах херсонського городища. Нарешті, рибалки виловлювали також дельфінів, так званих «понтійських свиней», м'ясо яких вважалось їжею бідняків.

Засолювання риби потребувало значних обсягів солі, яку від перших століть н. е. херсоніти видобували на соляних озерах у північно-західній частині Гераклеїського півострова, в районі Євпаторії та Сакського пересипу. У трактаті «Про управління імперією» Константин Багрянородний згадує про існування між Херсоном і гирлом Дніпра заток і бухт, в яких корсуняни видобувають сіль. Отримували сіль шляхом випарювання соленої морської води у котлах або на великих металевих пласких жаровнях. Коштувала сіль не надто дорого — 2–3 фолли (дрібна мідна монета) за кг, однак стабільний високий попит на неї робив солеваріння вкрай вигідним промислом. Її видобуток не лише повністю покривав доволі значні, з огляду на рибозасолювальний промисел, внутрішні потреби міста, але й дозволяв експортувати сіль назовні. Продавали сіль як до Візантії, так і мешканцям Південно-Західної Таврики, і степовим кочовикам. Згодом, у X–XV ст., сіль продавали також на Русь.

Писемні джерела і ще більшою мірою матеріали археологічних розкопок засвідчують існування у Херсоні розгалуженої системи високорозвинених ремесел, продукція яких призначалася не лише для місцевого споживання, але й експортувалась переважно у ближчі околиці міста та більш віддалену варварську периферію півострова, а також потрапляла до народів, що замешкували степову та лісостепову зони Північного Причорномор'я.

Найбільш поширеним виробництвом доби середньовіччя було гончарне. У Херсоні було налагоджено виробництво тарних амфор для збереження і транспортування рідких і силучих продуктів — оливи і зерна, а також великих глиняних бочок-піфосів кулястої форми для їхнього стаціонарного зберігання. Висота таких посудин сягала понад 1 м, зазвичай їх частково закопували у ґрунт і покривали зверху пласкими глиняними або кам'яними покривками. Розмаїтою і високоякісною було кухонна та столова керамі-

ка, призначена для повсякденного вжитку. Це численні миски, тарілки, блюда, горщики, глеки, чаші, солонки. З IX–X ст. поступово набули поширення особливі парадні посудини, вкриті лискучим різнокольоровим, переважно жовтавим і світло-зеленкуватим, склоподібним «лаком» — так званою поливою або глазур'ю. Лискучий ефект досягався завдяки покриттю посудини перед випалюванням спеціальним розчином глини з окисами заліза, і подальшим випалом у гончарній печі за певної температури. Прикрашали ці яскраві посудини орнаментами і малюнками, зображеннями людей, реальних і міфічних тварин, птахів, риб.

Окремі гончарні майстерні або майстри спеціалізувались на виготовленні так званої будівельної кераміки — глиняних труб для облаштування водогону чи каналізації, черепиці для покриття дахів будинків, плінфи (пласкої широкої видовженої цегли). Черепицю херсонеські майстри зазвичай позначали спеціальними рельєфними мітками — окремими грецькими літерами, монограмами, умовними знаками, зображеннями вершників, тварин чи птахів. Це, ймовірно, слугувало для розрізнення серій однакових виробів однієї майстерні або виділення партії, виготовленої одним майстром.

Виготовляли гончарі й різноманітні знаряддя праці — вже згадувані глиняні важки для риболовецьких сітей, подібні чи й такі само важки для ткацьких верстатів, прясла для прядіння шерсті, форми і матриці для виливання металевих предметів тощо. Загалом на території городища й у його околицях могли впродовж доби середньовіччя одночасно діяти кільканадцять гончарних майстерень, рештки багатьох із яких виявлено і досліджено археологами. Попит на кераміку був постійним і доволі високим, внаслідок цього гончарство було одним із найбільш стабільних ремесел Херсона, забезпечуючи засобами до життя сотні містян.

Ще одним важливим ремеслом було металообробне. У місті виявлені сліди решток майстерень з обробки металів і кузень, які ідентифікуються завдяки відходам виробництва — шлаку, золі й попелу, решткам палива (деревного вугілля), напівфабрикатам-крицям, а також за рештками відповідного інструментарію — горнів, тиглів, форм для відливки металевих виробів і власне самими виробами та заготовками для їх виготовлення. Наприклад, одну з них було виявлено у так званому портовому районі городища. Вона мала три горни і займала площу понад 26 кв. м. Численні знахідки різноманітних металевих виробів на території городища засвідчують значний розвиток цієї ремісничої галузі.

Так, повсюдне поширення у місті мали, наприклад, такі нескладні на перший погляд для виготовлення будівельні кріпильні елементи, як залізні цвяхи і скоби. Натомість їхня масовість і звичність фактично в усіх спорудах міста засвідчує стабільне і почасти уніфіковане виробництво, у якому явно були задіяні фахівці з відповідним обладнанням. Що вже говорить про складніші вироби, як-от сокира або мотика, серп або коса, вила або лопата, підкова або шпора. Зрештою, херсонеські майстри вміли виготовляти також складні металеві замки з особливими секретами внутрішнього устрою. Вони досконали володіли усіма вміннями і навичками непростого ковальського ремесла, про що свідчать як знайдені металеві вироби, так і відповідні ремісничі інструменти. Серед використовуваних середньовічними ковалями прийомів кування і лиття, штампування і клепання, ковальське зварювання і спаювання тощо. Імовірно, працювали майстри і з дорогоцінними металами, виготовляючи ювелірні прикраси, хоча спеціалізованих майстерень середньовічних ювелірів у Херсоні не виявлено. Найімовірніше, працюючи на замовлення, високофахові ковалі могли поєднувати роботу

з дорогоцінними металами з простішим повсякденним для них більш масовим виробництвом.

Натомість косторізне виробництво, судячи з якості місцевих знахідок, було вже виокремлене у спеціалізовану галузь, яка потребувала не менш складних навичок, ніж ковальська справа. З кості виготовляли рукоятки ножів, гудзики, круглі пласкі гральні фішки, голки, наперстки, різноманітні застібки і булавки, намиста тощо. Усі ці речі здебільшого явно були місцевого виробництва, так само як і різні за формою кістяні пластини із різними рельєфними зображеннями переважно хижих тварин і птахів — левів, пантер, орлів. Вирізали майстри також уявних грифонів та кентаврів. Ці пластинки були накладками, які оздоблювали кришку скриньки або шкатулки, нашивками, що прикрашали одяг чи поховальний покров.

Оригінальним місцевим ремеслом було також склоробство. Про саме місцеве скляне виробництво свідчать не лише самі готові предмети, а й знахідки решток печей для варки скла, шлаку, скляного браку, решток сплаву. У Херсоні для місцевого споживання і на продаж «варварам» масово виробляли дрібну дешеву біжутерію, яка замінювала дорогі ювелірні прикраси. Це були різнокольорові буси, підвіски, вставки для бронзових каблучок, браслети. Останні послуговувались особливою популярністю, були різними за формою і розмірами, призначались як для руки дорослої людини, так і дитини. Доволі масовим було також виробництво віконного скла, товщина якого становила 5–6 мм. Скляні уламки його колись прямокутних чи дископодібних пластин доволі часто трапляються під час археологічних розкопок пам'ятки. Нарешті, зі скла виготовлялись також чарки, стакани, бокали, лампадки і підставки до них, флакони.

Очевидним є розвиток місцевого кам'янорізного ремесла, майстри якого витесували як прості блоки будівельного каменю, так і виготовляли вишукані архітектурні деталі — капітелі колон, карнизи, одвірки, перемички тощо. На окремих садибах міста знайдені різноманітні інструменти для обробки каменю — тесла, долота, пилки, молоти та ін. Фахівці-каменотеси виготовляли також складні за конструкцією ручні млини, жорна яких виготовлялися з особливо твердих порід каменю і мали бути ідеально припасованими одне до одного. Це потребувало навичок не лише в плані обробки каменю, а й доброго знання механіки. Особливих умінь потребувала ювелірне різьблення під час виготовлення різних стеатитових ікон та хрестів, які, втім, могли бути імпортними.

Нарешті, у місті розвивалось прядіння і ткацтво, обробка шкір і виготовлення шкіряних виробів (взуття, ременів, деталей упряжі тощо), деревообробне ремесло, необхідне як у будівництві споруд і облаштування жител меблями, так і спорудженні наземних транспортних засобів і необхідних для риболовецького промислу човнів тощо. Загалом ремісниче життя кримського Херсона було типовим життям провінційного візантійського міста, зі збереженням впродовж століть традиційного набору необхідних городянам ремесел. Вони були скеровані передусім на забезпечення власних потреб і лише почасти за наявності відповідного попиту виходили за межі міста, постачаючи мешканців Південно-Західного Криму переважно тарною керамікою, черепицею, скляною біжутерією та меншою мірою іншими місцевими виробами.

Торгівля регіону мала, таким чином, переважно дрібний характер, слугувала не так збагаченню, як життєзабезпеченню. Сільськогосподарські околиці постачали до міста продовольство та сировину сільськогосподарського походження, а міське ремесло забезпечувало мешканців периферії тими якісними виробами, які вони не могли виготовити самотужки. Економіка Таврики мала, таким чином, переважно натуральний характер,

особливо у сільській місцевості, з елементами локальної дрібнотоварної торгівлі. Її інтенсивність, особливо у межах міських центрів на кшталт Херсона, засвідчує налагоджений обіг монет різного номіналу і купівельної спроможності, які до того ж карбувались на місці — у Боспорі й Херсоні.

Цей місцевий світ-економіка візантійської Таврики немов би відкривався назовні завдяки зовнішній торгівлі. За посередництва візантійських центрів Криму — передусім Херсона, але також Боспору, Сугдеї, до столиці Візантії та міст Малої Азії продавали продукцію кочового скотарства варварських народів, які сусідили з візантійськими володіннями, кочуючи у Степовому Криму, — худобу, шкури, шерсть, м'ясо, хутра тощо. Константин Багрянородний у середині X ст. писав, що херсоніти не можуть жити, якщо не приїжджають до Візантії з метою перепродажу там шкір і воску, куплених у печенігів. Натомість до Криму завозили високоякісні вироби візантійського ремесла, шовкові та шерстяні тканини, коштовний одяг, ювелірні прикраси, прянощі, пахощі, оливу, вино. Усі ці товари користувались попитом не лише у мешканців візантійських міст півострова, а й федератів імперії, які мешкали у Південно-Західному Криму, були головними предметами обміну з кочовиками. Історик VI ст. Йордан писав, що Херсон був містом, куди жадібний купець ввозив багатства Азії. В уявленнях сучасників, кримський центр був містом, яке значною мірою жило саме за рахунок зовнішньої посередницької торгівлі між Візантією і кочовим світом північнопричорноморських степів, який починався вже на межі гірського і степового Криму.

Як вже зазначалось, важливим предметом імпорту до міських центрів візантійського Криму вже з IV–V ст. було зерно, оскільки місцеве зернове землеробство занепало. Залежність Херсона від постачання хлібом з Малої Азії збереглася впродовж усього раннього середньовіччя. Натомість візантійські міста Криму, крім посередницької торгівлі продукцією «варварів» з імперією, продавали також до візантійських центрів головні товари власного виробництва — сіль і продукцію риболовецького промислу — солону рибу та соус гарум. Саме за сіллю, як зазначав у своєму листі із кримського заслання папа Мартін I, заходили до Херсона дрібні суденця. Прибували вони, вочевидь, з Константинополя, а також із візантійських міст південного берега Понту — Сінопа, Амастриди, Гераклеї Понтійської. Мешканці Херсону відбували у торговельні плавання до столиці та інших міст імперії й на власних кораблях. Про ці судна торговельного флоту міста згадує Константин Багрянородний, радячи у випадку бунту «скільки б не виявилось херсонських кораблів у столиці, конфіскувати їх разом із вантажем».

Подібно до того, як стабільним впродовж усього середньовіччя було херсонське ремесло, такими само тривкими виявились і характер та напрямки зовнішніх торговельних контактів візантійської Таврики. У цій торгівлі одні кочові «варвари» могли приходити на зміну іншим — хозари, мадари, печеніги, половці — однак це не впливало на саму її природу. Коли на зміну печенігам, згадуваним Константином Багрянородним, у середині — другій половині XI ст. прийшли кумани-половці, то, як зазначає в «Алексіаді» Анна Комніна, вони так само приходили до Херсона «торгувати і купувати потрібні їм товари». Зберігся характер торгівлі й тоді, коли XII ст. Херсон втратив головну роль у посередницькій торгівлі, і його місце заступила Сугдея (сучасний Судак), яка впродовж XII–XIII ст. перетворюється на головний економічний центр Криму. Не зазнала при цьому суттєвих змін і номенклатура товарів, які продавали і купували ці контрагенти візантійських міст Криму, позаяк «варвари» вели таке само господарське життя, перебували на подібному етапі суспільно-політичного розвитку і прагли отримати ті самі привозні речі,

що і їхні попередники. Показовим у цьому плані є свідчення арабського письменника Ібн-ал-Асіра про Сугдею: «Це місто кипчаків (*тобто половців*. — А. Д.), з якого вони отримують свої товари, оскільки воно лежить на березі Хазарського (*тобто Чорного*. — А. Д.) моря і до нього пристають кораблі з одягом; ці останні продаються, а на них купуються дівчата і невольники, бургаські хутра, бобри, білки та інші предмети, що знаходяться у землі їхній».

Лише поява на Кримському півострові нових політичних й, головне, економічних сил призвела до переформатування цієї звичної усталеної системи. Спочатку спритні й заповзяті венеціанці, а згодом підприємливі генуезці перехопили у кримських ромеїв торгівлю півострова на Чорному морі. Згубно вплинули на економіку візантійської Таврики також військові вторгнення монголів, які час до часу повторювались упродовж середини — другої половини XIII ст. Втім це вже була інша історія тих часів, коли Таврика припинила бути візантійською.

Військова справа

Сармати

Олександр Симоненко

Як будь-яке кочове суспільство, сарматське було, насамперед, воєнізованим. Сармати під час свого приходу до причорноморських степів являли собою так званий «народ-військо», де всі чоловіки були воїнами. Навряд чи на цій стадії суспільного розвитку у сарматів було якесь професійне військо. Радше, як у всіх номадів аж до Чингіз-хана, підрозділи сарматського війська відповідали родоплемінному устрою орди.

Тут слід підкреслити, що витoki войовничості кочовиків полягають зовсім не в «одвічній кровожерливості» степових варварів, як стверджували стародавні автори або деякі історики, що створили і обслуговували міф про перевагу «добрих прогресивних землеробів» перед «жорстокими відсталими скотарями». Усе значно матеріальніше та прозаїчніше — перегорніть кілька сторінок назад та прочитайте ще раз про зовнішню експлуатацію.

Важливу роль у консолідації кочового війська відіграла ідеологія та морально-вольові якості воїнів. У свідомості номадів як вищі духовні цінності культивувалися особиста хоробрість, бойова звитяга, нещадність до ворогів, зневага до смерті, а відносно товаришів по зброї — дружба та самопожертвування. У військовій моралі номада особливе місце займала філософія «героя-переможця», згідно з якою до переможених ворогів можна було не застосовувати загальнолюдських цінностей — пощади, жалості, чесності, шляхетності; вони взагалі не розглядалися як люди. Ці внутрішні домінанти закріплювалися традиціями суспільної і, що важливе, гендерної моралі (боягуза, невинного або безталанного воїна зневажали жінки, і він ризикував залишитися без продовження роду), релігійними віруваннями і героїчним епосом. Матеріальний аспект — участь усіх воїнів у частці здобичі згідно з принципами «військової демократії» — також піднімав бойовий дух воїнів-номадів. Усі ці чинники завжди забезпечували кочових ватажків численним, вправним та переможним військом.

Сарматське військо та його озброєння

Головним (якщо не єдиним) родом військ причорноморських сарматів була легка кіннота, озброєна луками, списами та клинковою зброєю — мечами й кинджалами. Якщо виходити з цілковитої відсутності в археологічному матеріалі обладунку, важкої кінноти не було. Проте Корнелій Тацит згадував, що у ватажків та всієї знаті сарматів, які напали 69 р. н. е. на Нижню Мезію, були панцири *«із залізних пластин або дуже товстої шкіри»*. Отже, за загальним правилом, знать складала важку кінноту. Це цілком природно, враховуючи великі кошти, необхідні на обладунок та коней доброї породи.

Виходячи з археологічних знахідок, з II ст. до н. е. по середину III ст. н. е. сармати України були озброєні луком та стрілами із залізними черешковими вістрями, списами та мечами й кинджалами. У II — I ст. до н. е. це були короткі клинки із серпоподібною та кільцевою голівкою ручки, у I — середині II ст. н. е. — довгі мечі з черешковим руків'ям та короткі з кільцевою голівкою, із середини II по середину III ст. н. е. — довгі мечі з черешковим руків'ям.

Після інтеграції частини пізньосарматських племен («європейських аланів») до готської держави Ерманаріха в другій половині III ст. н. е. у сарматів передгір'їв Криму під впливом готів сформувався своєрідний гото-аланський комплекс озброєння. Йому властиві довгі широкі мечі, германські щити із залізними умбонами, списи та бойові сокири. Знахідки луків або вістер стріл невідомі. Проте сармати, навіть озброєні на кшталт готських піхотинців, залишалися вершниками — до гото-аланського комплексу входить сарматське кінське спорядження, доповнене готськими острогами.

Правда і міфи про сарматських катафрактаріїв

Одна з легенд наукового фольклору — точка зору про поширення у сарматів підрозділів важкої кінноти катафрактаріїв, які відзначалися специфічним озброєнням (обладунок вершника та коня, надзвичайно довгі списи) і тактикою (атака щільною лавою та удар списом з коня). Такі підрозділи дійсно існували в арміях Риму, Парфії, Персії та інших античних держав. У сарматів, як це випливає з даних археології та повідомлення Корнелія Тацита, обладунок носили *«ватажки та вся знать»*, тобто, як і в решті кочових суспільств, аристократія. Але вона не могла складати цілі загони панцирної кінноти. Традиційно військові підрозділи кочовиків відповідали родоплеменному поділу, і до складу таких бойових одиниць входили нечисленні панцирні вершники. Катафрактарії, як окремий вид кінноти, могли існувати тільки в постійних арміях, що утримувалися за рахунок держави.

Точка зору про існування у сарматів катафрактаріїв як відмінної риси їх військової справи була сформульована В. Д. Блаватським. Він визначив катафрактаріїв як вид кінноти з такими специфічними відмінностями: 1) панцирний захист вершника й коня; 2) довгий спис як головна зброя; 3) особлива тактика атаки — кар'єром, щільною клиноподібною лавою. Але ніхто з археологів не помітив, що ці риси притаманні взагалі катафрактаріям як роду військ, не тільки сарматським.

Іноді цікава ідея, підкріплена авторитетними іменами, мандруючи з роботи у роботу, поступово стає науковим фольклором, що апіорі є поза критикою. Так вийшло й з сарматськими катафрактаріями, що поскакали по степах нищівним кар'єром зі сторінок наукових і науково-популярних робіт.

Проблема сарматів катафрактаріїв вирішувалася, головним чином, на підставі всього двох писемних свідоцтв (Тацита та Павсанія) та зображень панцирних вершників (невідо-

мо — чий) на розписах боспорських склепів. Проте Павсаній просто описав сарматський панцир, жодним словом не згадавши катафрактаріїв. Тацит же уточнив, що у роксоланів панцирі носять «вожді і всі благородні», тобто їхню важку кінноту становила кочова знать. Прокуратор провінції Каппадокія Арріан в «Диспозиції проти аланів» прямо писав, що вони не мали кінського обладунку.

Таким чином, усі нечисленні джерела, на які звичайно посилаються на підтвердження існування у сарматів катафрактаріїв як особливої тактичної і бойової одиниці, говорять лише про наявність або відсутність панцирних вершників. Давні автори описували не сарматських, а парфянських, перських, вірменських катафрактаріїв. Не заперечуючи їхньої наявності у перелічених народів і не ставлячи під сумнів їхній опис, все ж таки запитаємо себе — чи є методично правильним переносити ці дані в повному обсязі на сарматів?

Археологічні матеріали також демонструють вельми дивну картину. На тисячі сарматських поховань лише в трьох могильниках на Кубані знайдені рештки сарматських панцирів. Усі могили пограбовані, і ми не можемо сказати, були то людські або кінські обладунки.

Не варто заперечувати те, що катафрактарії у стародавньому світі були, дійсно, спеціальним та непереможним видом кавалерії. Проте ані археологічні, ані інші джерела за об'єктивного підходу до них не демонструють, що ця специфіка була властива панцирній кінноті сарматів. Вона складалася із знатних і заможних кочовиків — майже всі обладунки знайдені у багатих могилах (те, що вони пограбовані, є зайвий тому доказ). У поєднанні з уточненням Тацита цей факт говорить про доступність засобів бойового захисту лише верхівці сарматського суспільства. Але чи зводилися панцирні вершники в окремі підрозділи? Як це здійснювалося на практиці, і хто ними командував?

Якщо римські або перські катафрактарії як рід військ і мали якісь специфічні відмінності в спорядженні й тактиці, то не варто це саме шукати у сарматів — це був інший народ. Амміан Марцеллін, Геліодор, Страбон, Плутарх та інші описували не сарматських, а парфянських, перських, вірменських катафрактаріїв. І справді, такого роду кіннота могла з'явитися тільки в арміях розвинутих держав із централізованою владою та іншими суспільними механізмами, що можуть забезпечити формування, постачання, навчання і застосування такої специфічної бойової одиниці. Не думаю, що у кочовиків-сарматів були в наявності всі ці умови. І ще одне — на території України та Молдови, де жили роксолани, не знайдено жодної могили з обладунком.

З іншого боку, легендарні сарматські обладунки можна побачити і сьогодні у центрі Рима. Якщо уважно роздивитися зображення на «колоні Траяна», яка увічнила звияту легендарного імператора у дакійських війнах, то там є вершники у лускатих панцирах. Їх переслідують доблесні римляни. А серед зображення військових трофеїв бачимо і панцири, і шоломи, і сарматські щити та мечі. Тож у цій війні сарматські катафрактарії таки повоювали.

Вершники Сарматії і європейське лицарство

У 80-х рр. минулого століття італійський дослідник Франко Кардіні написав книжку під назвою «Витоки середньовічного лицарства». З цієї оригінальної та вельми цікавої праці ми дізнаємося, що першоджерелом того унікального цивілізаційного явища, яким було західноєвропейське лицарство, на думку Ф. Кардіні, були сармати. Але ж яким чином і коли кочовики родом із степів та напівпустель Західної Монголії та Синцяню перетворилися на шляхетних донів, серів, кабальєро та сеньйорів?

Для початку слід визначитися, що ми розуміємо під словом «лицар». У соціальному виразі це — професійний воїн, представник панівної верстви (це важливо запам'ятати) населення християнської країни, інакше кажучи — дворянин, шляхтич. У духовному втіленні — воїн-християнин, захисник віри Христової від мусульман. У культурному плані — вихований, шляхетний чоловік, для якого головними моральними цінностями є лицарська честь, що дорожча за життя, вірність клятві або просто чесному слову, культ хоробрості у бою та вірності прекрасній дамі, воїнська вправність та відданість королю.

Усі ці чесноти (за винятком тих, що стосуються християнства), на думку Ф. Кардіні, були визнані та культивувалися у сарматському середовищі, а ширше — серед воїнів-вершників кочових азіатських народів. З азіатського Сходу, як вважає дослідник, з'явилася не тільки сила-силенна вмілих та хоробрих вершників, які наводили жах та змушували тремтіти мешканців Європи, але разом з ними був занесений як певний прекрасний соціальний та культурний ідеал образ вояка верхи на коні, захисника людей та переможця чудовиськ, який став напрочуд важливим для становлення лицарства.

А тепер послухаємо, як звучить звичне нам слово «лицар» мовами тих країн, де саме сформувалася ця каста. Німецькою — Ritter (стара форма сучасного Reiter); французькою — chevalier; іспанською — caballero; італійською — cavaliere. У буквальному перекладі всі ці слова означають одне й те саме: ВЕРШНИК*.

Отже, лицарі, насамперед, були вершниками. Чому ж саме вершники, а не, скажімо, моряки або піхотинці утворили панівну верству, чому вершники очолили суспільство і стали його володарями?

Відповідь дає віковичний партнер та бойовий друг вершника — кінь. Кінь — сильна й непокірна тварина. З усіх свійських тварин лише коня треба приборкувати щоразу, корови або вівці вже народжуються свійськими. Їзда верхи також вельми небезпечна справа — будь-якої миті людина може впасти з коня або з конем, скалічитися чи розбитися на смерть. Отже, робота з конем потребує сміливості, завзятості, фізичної сили, блискавичної реакції. Ці вимоги формують специфічний психологічний тип вершника — людини рішучої, моторної, швидкої у прийнятті рішень та у їхньому моментальному виконанні, ризикової та навіть трохи зухвалої. Усвідомлення постійної небезпеки при роботі з конем та свідомого ризику тільки підсилюють «пасіонарність» вершника, підносять його у власних очах над іншими, тими, хто цього не знає та не вміє. Специфічні навички кіннотника, що не кожному дані, та природний страх «непосвячених» перед конем та вершником формували у останніх своєрідний «комплекс надлюдини», яка, на відміну від усіх інших, знає Таїну — Таїну єднання з конем. Як казав мій покійний друг, майстер спорту з подолання перешкод: «Я на усіх дивлюся з висоти сідла». Точніше про ментальність вершника не скажеш, і стародавні держави, котрі падали перед кількома сотнями кінних воїнів, образи небесних вершників-аріїв, повелителів народів — кращий тому доказ. Саме кінь зробив людину Людиною.

* Тільки з англійським визначенням лицаря стався історичний казус. Англ. «лицар» — knight, від Knecht — «слуга» у германських (німецькій та скандинавських) мовах. Кнехтами у германомовних країнах Європи називали піших зброєносців при кінних лицарях. Імовірно, таким або схожим словом звалися давньою англосаксонською (також германською) мовою англійці — зброєносці лицарів-нормандців, які з 1066 р. майже три століття володіли Англією. Завойовники розмовляли нормандським діалектом французької мови і звали себе chevaliers. Після вигнання нормандців колишні кнехти стали лицарями, але назву knight змінювати не стали — вона вже увійшла до англійської мови, що сформувалася на той час як суміш англосаксонської та французької мов.

То ж не дивно, що демобілізовані з римської армії сармати, які отримали земельні наділи у Галлії або Британії, згодом очолили сусідські общини та де силою, а де — грішми встановили своє панування над ними. Ланцюгова реакція «заможність — кінь — заможність» працювала на зміцнення соціального статусу: тільки заможний міг дозволити собі мати коня або кількох, а коні допомагали своїм хазяям збільшувати статки у воєнних походах або просто на гостинці — як колишні римські солдати, сармати знали латинську максиму «Non olet» — «Гроші не пахнуть». Отже, кінь не тільки формував ментальність майбутнього лицаря, він ще й робив його заможним, ніби віддячуючи за ті видатки, що добрий хазяїн не шкодував для коня.

Ще за часів існування імперії сармати служили у її війську поруч з іншими «солдатами фортуни» — германцями-готами та кельтами-галлами. Останні не зрадили своїх традицій пішого бою та майже нічого не запозичили з тактики та озброєння сарматських братів по зброї, а готам сподобався шлях вершника, і ще наприкінці III ст. н. е. вони почали активно сідати на коней, навчаючись у сарматів навичок їзди верхи, розведення та догляду за кіньми, тактики кінного бою тощо. Свого апогею цей процес набув за часів Аттіли, у війську якого пліч-о-пліч билися алани та готи, до того ж і проти своїх одноплемінників (див. вище). Так поступово германці — готи, гепіди, вандалі, франки — також стали кінною нацією, багато чого запозичивши у своїх вчителів — сарматів (аланів).

У часи формування європейського лицарства (VI–VIII ст.) заможні нащадки аланів у Британії, Франції та Німеччині охоче родичалися з багатими франками або бриттами — життя є життя, і нащадкам знатних родів були потрібні заможні та шляхетні наречені. Так формувалася європейська знать, об'єднана багатством, вірою та служінням королю, так формувалося лицарство як прошарок населення.

Найважливішим чинником формування лицарства стала християнська віра. Власне, спочатку лицарі виступають як «воїнство Бога» у сформульованому ще Блаженним Августином (354–430 рр.) розподілі війн на праведні, «до слави Господньої», та неправедні. До речі, Августин був свідком завоювання Північної Африки вандалами та аланами, про яке йшлося вище, та активним учасником політичного та релігійного життя у цьому регіоні.

Догмат відданості сюзерену (королю, сеньйору) у лицарському кодексі також сходить до взаємин воїнів та вождів у варварських мілітаризованих суспільствах (зокрема й аланському). Міць варварських військових загонів, які часто більше нагадували банди, трималася на вірності бійців своєму командирові, що поступово породила культ вождя та чесноти, які витікають з нього — вірність клятві, особиста відданість, сила та ціна слова честі тощо. Отже, підґрунтя для формування лицарської моралі у Європі доби Великого переселення народів було вже готове.

Тактика сарматської війни

Принципи тактики та прийоми ведення бою у сарматів були зумовлені складом їхнього війська, де, як і в інших номадів, усе ж таки переважала легка кіннота. Одним з головних видів бойових дій були різноманітні за тривалістю, відстанню та складом учасників рейди. Вони мали на меті не стільки фізичне винищення супротивника, скільки захоплення здобичі й демонстрацію військової сили з метою подальшого встановлення данницьких відносин. Ідеологічним обґрунтуванням такого «права війни» були погляди кочовиків на збройне пограбування як на престижну та почесну справу. У бедуїнів, наприклад, вважалося ганьбою для молодого вояки уникати участі в наїзді без достатньо важливих підстав.

Окрім захоплення здобичі, наїзди, таким чином, підвищували рівень військової підготовки кочовиків, були своєрідною школою для молодих воїнів.

Організація рейдів була різноманітною — від наїзду невеликої групи волонтерів на запрошення приватної особи до походів силами племені або кількох племен. Амміан Марцеллін підкреслював роль рейдів як засобу ведення війни сарматами: «*Ці племена (сармати. — Авт.) більше вправні для гвалту, ніж для відкритої війни*». Майже протягом всього I ст. н. е. сармати шарпали дунайські кордони Римської імперії. Про спустошення «*сусідньої землі*» сарматами писав на початку I ст. н. е. засланий до Томі Овідій. У 58–70 рр. н. е. до Нижньої Мезії неодноразово вдиралися роксолани «*для пограбування*» (Йосиф Флавій).

Вирушаючи у похід, сармати, як і більш пізні кочовики, їхали двокінь, тобто мали запасні коні. В легенді про Амагу йдеться, як цариця «*дала кожному по три коня у похід*». Про одного, а іноді й двох запасних коней у сарматів повідомляють Амвросій та Амміан Марцеллін. Чергуючи коней, сармати могли швидко долати значні відстані.

Наприклад, вершники цариці Амаги під час рейду на Херсонес проскакали за добу 1200 стадій — близько 190 км. Реальність відстані не викликає сумніву — у 1200 стадіях від Херсонесу якраз розташовані присиваські степи, звідки й рухалася Амага. Використання запасних коней було звичайним для кочовиків прийомом, який значно підвищував їхню мобільність. «*Вони долають величезні простори, коли переслідують ворога або тікають самі, сидячи на прудких та слухняних конях, ще й **кожен веде у поводу запасного коня, а іноді й двох*** (виділення тексту моє. — Авт.), *щоб, пересідаючи з одного на іншого, зберегти сили коней та, даючи їм відпочинок, відновити їхню бадьорість*», — зазначає Амміан Марцеллін.

Готи

Михайло Відейко

Готи увійшли в історію як виключно войовничий народ. Цьому ми завдячуємо не лише численним писемним джерелам, а й не менш вражаючим археологічним знахідкам та надзвичайно багатому (порівняно з іншими «варварами») іконографічному матеріалу, яким ми завдячуємо, насамперед, римлянам. Адже упродовж тривалого протистояння та спільної історії зображення готських вояків різного ступеня реалістичності з'явилися на безлічі творів мистецтва, монетах, саркофагах і навіть імператорських мавзолеях.

Озброєння

На час переселення на Південь готи мали достатньо розвинене ремесло і навички з організації виробництва, щоб забезпечити захисними обладунками та зброєю майже все доросле населення. Відомості про нього маємо як з писемних і археологічних джерел, так і археологічних досліджень поселень і поховань.

Захисне озброєння. Найбільш поширеним видом захисту був щит. Щити виготовляли з тонких дощок товщиною 1–1.2 см. Форми щитів різні. Найдавнішими є круглі, діаметром від 50–60 до 70–80 см. З IV ст. з'являються зображення овальних щитів, які прикривають тіло від плеча і до рівня нижче коліна. Дощки скріплювали скобами, а зовнішню поверхню щита прикрашали металевими фігурними накладками. У центральній частині щита робили круглий виріз, який прикривали металевою накладкою — умбоном. Його кріпили до поверхні щита клепами. У заможних воїнів умбон міг бути прикрашений, зокрема і позолотою. Розміри умбона були достатніми, аби зі зворотної сторони у ній розмістився кулак, який тримав руків'я щита. Останнє виготовляли з дерева, іноді — з металу (заліза, бронзи). Умбоном могли наносити удар по ворогу, на них іноді приймали ворожі удари сокир та мечів — їх сліди можна побачити на виробках, виявлених під час розкопок.

В умбон цілили спрямовано: так можна було пошкодити не лише щит, а й завдати поранення руці, що його тримала. Край щита по периметру зміцнювали оковкою із бронзи, яку кріпили дрібними цвяхками. Це забезпечувало край щита від рублячих ударів, насамперед, списом або мечем. Ними також наносили досить відчутні удари, враховуючи загальну вагу щита з умбоном. Позбавлення супротивника щита було важливим тактичним прийомом, адже це був найбільш надійних із використовуваних засобів захисту. Для враження щитів також застосовували металеві дротики.

Для захисту корпусу готи використовували також і кольчуги. Їх виготовляли з кілець, скручених із дроту. Кінці кілець були розклепані і з'єднані клепокою-клином. Були поширені кольчуги без рукавів. Цей вид обладунку, судячи зі знахідок, не був масовим. Про це свідчить також наявності прикрас, зокрема із золота на артефактах, які дійшли

до наших днів. У такому разі можна розглядати кольчуги як обладунок ватажків та дружинників, заможних господарів. Захисні обладунки неодноразова згадано у сагах та міфах, коли йдеться про поєдинки між богами, битви між героями.

Для захисту голови використовували шоломи. У цей період під впливом степового населення (сарматів) набувають поширення шоломи «шпангенхельм». Судячи зі знахідок та зображень, вони були мало поширені у IV–V ст. На більшості римських артефактів того часу, де показано готських вояків, вони зображені або простоволосі, або у шапці.

Озброєння дистанційного бою включало лук зі стрілами та дротики і металльні сокири. Луки — прості, з цільної деревини. Це обмежувало далекобійність і силу пострілу на дистанції до 60–100 м. Вважають, що після знайомства із луками степового населення — сарматів та гуннів готи почали застосовувати складні луки як більш потужні та далекобійні. Стріли виготовляли теж із дерева, із потовщенням та вирізом у ньому під тятиву. На древках вирізали руни. Вони мали подвійне призначення — магічне (посиливали властивості зброї) та позначали власника. Стріли мали також і кольорові ідентифікатори, зокрема чорною та червоною фарбами, що теж мало і певне символічне навантаження). Вістря стріл — залізні (переважно — листоподібні або ромбічні, черешкові) або кістяні.

Металльні дротики відомі двох типів. Перші — з короткою втулкою та листоподібним лезом, виготовлені з заліза. Довжина древка 1–1,4 м. Використовувались також і на полюванні. Другий тип — з довгою металевою втулкою (до 0,5 м) та вістрям із шипами. Довга втулка не давала змоги перерубати дротик при його потраплянні у щит супротивника, а також збільшувала масу металльної зброї, а відтак і її пробивну силу. На дистанції до 30 м це давало змогу досить ефективно пробивати щити, кольчуги.

Кілька дротиків, які застрягли в щиті робили цей захисний обладунок неефективним. Тому для прориву перших рядів ворожого шикунання під час битви намагалися вразити саме щити, обтяжуючи їх якомога більшим числом дротиків. Із цим боролися, обрубуючи древка мечем, однак це не було ефективним проти довгих залізних втулок. При тривалому протистоянні воїнам у першому ряду передавали нові щити на заміну, однак у момент зміни щитів вони ставали вразливими.

Відомі знахідки сокир, призначених для метання. Вони виготовлені із заліза, іноді мають менші розміри, аніж звичайні. Їх вирізняє коротше (близько 30 см) руків'я, що робить їх зручними для метання. Призначалися для враження супротивників та їх щитів.

До зброї ближнього бою слід віднести списи, піки, мечі, сокири та кинджали і ножі. Найпрестижнішими з цього переліку були списи та мечі, деякі з них вважались чарівними, мали власні імена (і драматичну біографію). Вони оспівані у сагах і піснях тих та пізніших часів.

Спис із довгим (до 30 см) широким лезом, посиленим нервюрою, виготовляли із заліза, лезо гартували. Довжина древка була від 1,6 м і досягала 2–2,5 м. Спис був традиційною престижною зброєю, оспіваною у сагах та міфах. Приміром, спис бога Одіна, виготовлений гномами, мав власне ім'я — Гунгнір. Цей спис міг пробивати щити, захисні обладунки, об нього було зламано навіть чарівний меч Зігфріда — Грам (щоправда, меч спочатку теж належав Одіну, але спис, як бачимо, виявився більш могутньою зброєю). Списом завдавали як колючі, так і рублячі удари. Про популярність

списа як основної зброї серед готів свідчать не лише статистика археологічних знахідок, а й зображення, де більшість представників цього племені зображена саме зі списками.

З розкопок відомо також знахідки вістер пік. Подібна до втулки списа закінчувалася чотиригранним вістряем. Така зброя була достатньо ефективною проти обладунків (особливо — кольчуг) та щитів.

Меч — рубляча клинкова зброя відомий декількох типів. Найбільш популярним був довгий (0,7–1 м) двосічний клинок. Леза клинків зазвичай загартовані. Варто згадати, що в цей період з'являються клинки виконані з використанням технології дамаскування. Зварювали їх куванням з пруків металу. Такі леза після опрацювання були не лише міцнішими за звичайні (які реально могли перерубати), а й мали екзотичний вигляд через своєрідний малюнок металу. Використовували технологію кування долів, що давало змогу створити широкі та легкі, але водночас достатньо жорсткі на згин та міцні клинки.

Основний тип руків'я — з гардою та наверхшам, між якими щільно вміщувалася рука власника. Руків'я виготовляли з різних матеріалів — дерева, кістки, металу (залежно від заможності та статусу власника — бронзи, срібла, золота). Відомі також клинки з досить довгим хвостовиком (їх небагато), який робив можливим довге руків'я для хвату на півтори-дві руки.

Руків'я, вирізані з дерева та кістки прикрашали цвяхами з бронзи та/або дорогоцінних металів. Пізніше увійшла в моду інкрустація золотих руків'їв кольоровими (переважно червоними) вставками з каміння та скла. Піхви до мечів робили з дерева, прикрашаючи накладками з бронзи, золота, срібла. Пізніше входить у моду інкрустація декору кольоровими (переважно червоними) вставками. Для кріплення меча до ремня призначалася скоба, яку робили з дерева або металу.

Інший тип мечів — короткі (30–50 см) із характерними двосторонніми вирізами при руків'ї запозичено у союзників-сарматів. Ці вироби були зручними для рукопашного бою, де ефективними були колючі удари з короткої відстані.

Довгими мечами наносили переважно рублячі удари, хоча клинки мали нормальні вістря. Удари меча приймали на щит, від них ухилялися — клинки власне не були призначені для повноцінного фехтування. Сліди на деяких знайдених при розкопках мечач демонструють зарубки глибиною до 1 см які утворилися при зіткненні з більш твердим клинком. Зрозуміло, що удар на клинок приймали лише у крайньому випадку і мистецтво володіння такою зброєю передбачало запобігання подібних прикрих випадків, які вели до псування коштовних виробів. У будь-якому разі, володіння мечем вимагало не лише навчання, але і періодичних тренувань.

Сам меч не був загальнопоширеною зброєю. Недаремно кількість мечників у стандартному клині (до 500 вояків) не перевищувала 20 % — тобто меч мав лише кожен п'ятий воїн. З іншого боку, меч був неодмінною зброєю готської знаті та дружинників. Особливі мечі отримували власні імена (ми вже згадували Грам), саги оповідають про те, як герої розкопували давні поховання, аби заволодіти такою потужною чарівною зброєю, здатною легко рубати ворожі мечі, щити та обладунки.

Сокири використовували в бою мали вузьке (3–4 см) лезо і при вазі кількесот грамів, насаджені на руків'я у 50–70 см довжиною дозволяли пробивати майже всі типи відомих на той час захисних обладунків. Частина виробів мала збільшений обух і навіть видовжений бойок. Це давало змогу завдати ефективні удари обома сторонами сокири.

Відомо також, що сокири застосовували як метальна зброя. У військових цілях застосовували за потреби і побутові сокири, зокрема, архаїчні вироби з втулковим кріпленням і широколезові, про що свідчать їх знахідки у складі жертвопринесень військових трофеїв.

Кинджали — зброя ближнього бою — відносно рідкісна знахідка. Довжина двосічного клинка складала від 15 до 30 см, руків'я насаджували на хвостовик. Для їх виготовлення використовували переважно дерево або кістку.

Складові готського війська

Потуга готів включала дружини і «народ-військо», у якому мали воювати всі, хто здатен носити зброю. Складовими війська були піхота та кіннота. Піхота ж поділялася на важку (списоносці зі щитами, мечники) та легку (лучники, воїни із сокирами та дротиками).

Кіннота відома була готам ще від початку мандрів у пошуках нової батьківщини. Однак на повну силу вона проявила себе після опанування країною Ойум, завдяки знайомству, суперництву, а особливо — союзницьким відносинам із кочовиками-аланами у III ст. Це була переважно важка кавалерія, в кольчугах і навіть захистом кінцівок, захищена шоломами та щитами, озброєна списам, мечами та сокирами. Для розвідки використовували легкоозброєних вершників. Майже не практикували готи-вершники стрільби з лука — відсутність кінних стрільців супротивники-римляни визначали чи не головною вадою війська таких супротивників.

До бою готи шикувалися у вигляді клинів, які становили важкоозброєні (щит, спис, сокира або меч) піхотинці. В першому ряду (рядів налічували від десятка і більше) могло бути 4–6 вояків, в останньому — до півтора десятки. Клині очолювали найкращі (і найліпше озброєні) вояки, зокрема вершник(и). Він міг налічувати 350 списоносців зі щитами, сотню мечників, 40 вояків із сокирами і луками. На флангах фронту, збудованого із клинів, розміщували лучників та вершників.

Особливе значення у випадку війни набували професійні дружини. Воїни-дружинники могли йти в бій як окремо (переважно кінно), так і виступати в перших рядах клинів. Їм також могли доручити керівництво невеликими окремими підрозділами «народного війська». Знать (включно з королями) традиційно билася у перших рядах, демонструючи відвагу та вправність у військовому мистецтві. Саме тому чимало готських королів у різний час загинули саме на полі битви, створюючи вагомні проблеми у керівництві військами. Так сталося, приміром, у битві на Каталаунських полях, коли під час бою з військом Аттіли наклав головою король Теодоріх. Щоправда, ця втрата замість того, аби посіяти розпач серед його підданих, викликала шалену жагу помсти, і гуннів вестготи гнали з поля бою аж до укріпленого табору.

З часом вага та значення кінноти у війську починає зростати. Особливо сприяли цьому успіхи у війні з римлянами, а саме у битві при Адріанополі (378 р.) де вирішального удару легіонам завдали саме вершники — частково аланські, частково готські. З іншого боку, без кінних стрільців самі по собі дії важкої кінноти готів не завжди досягали мети. Так, римські полководці успішно використали проти неї чисельні (іноді багатотисячні) загони стрільців із лука та глибоке шиккування піхоти. Оскільки готські вершники, а особливо коні не мали достатніх обладунків, подібна атака могла виявитися самовбивчою.

В обороні готи постійно застосовували тимчасові укріплення, збудовані з возів. Про їх спорудження у місцях таборування римляни повідомляють систематично. Зафіксоване також використання укріплень із возів під час битв.

Військо готів виглядає досить організованим та дисциплінованим за мірками того часу. Воно могло налічувати десятки тисяч бійців (якщо вірити римським джерелам), яких можна було не лише вишикувати для битви, а й здійснювати досить складні для будь-якого війська маневри. Приміром, у битві при Абритті готи заманили у пастку римські легіони. Прорив перших двох ліній готських «клинів» призвів до того, що римляни опинилися у болоті, а за їхньою спиною «переможені готи» зімкнулися і за допомогою стріл та дротиків успішно винищили супротивника, впевненого у перемозі.

Готи на морі

Збереглося чимало відомостей про те, що під час скіфських воєн готське військо здійснювало рейди на римські території з використанням флоту. Одним із джерел таких можливостей стало захоплення Боспорського царства у середині III ст. і, відповідно, кораблів у портових містах. Однак відомості про наступний похід 269 р. подають неймовірну кількість задіяних у десантних операціях (які сягнули Середземномор'я) кораблів — від 2 до 6 тисяч. Зрозуміло, що таку кількість кораблів неможливо було захопити на Боспорі (розореному війною), та й взагалі у акваторії Понту Евксинського.

Хоча цифри у тисячі кораблів і видаються неймовірними, проте перелік десантних операцій (і масштаби грабунку римських провінцій) свідчать, що з боку готів було задіяно значні сили. А проте є реляції виключно про перемоги римського флоту на морі, тоді як на суходолі справи у Імперії йшли не так добре і варварам вдалося суходолом глибоко просунути вглиб римських провінцій. Можна зробити висновок: вишколені римські ескадри впевнено брали гору над чисельним супротивником.

Дослідники запропонували власну версію стосовно того, який міг мати вигляд багатотисянокорабельний флот готів зразка 269 р. Вони взяли до уваги кілька обставин. По-перше, відомо з джерел, що флот цей створювали «варвари» десь у околицях міста Тіри (сучасний Білгород-Дністровський), на Дністровському лимані. Тобто флот було збудовано, а не захоплено. У зв'язку із цим пригадали, що ще у XIX ст. було виявлено видатну пам'ятку, яка надала ґрунтовну інформацію стосовно готського кораблебудування III–V ст., пам'ятку відому під назвою «Нідамська знахідка».

Поблизу узбережжя Данії, на невеликій глибині знайшли скупчення решток кораблів — власне, човнів, затоплених із воєнною здобиччю та зброєю, присвяченою богам упродовж кількох століть — а саме приблизно між 240–450 рр. до н. е. Вивчення решток кораблів, які непогано збереглися у намулі під водою, дало змогу вивчити їх конструкцію та тактико-технічні характеристики. Головний висновок — відповідна кількість майстрів і робітників при наявності відповідних матеріалів у стані швидко збудувати значну кількість подібних суден. І район Тіри, куди можна сплавляти по Дністру ліс та інші матеріали, а потім і війська з глибини готських земель, цілком підходить і на місце будівництва флоту і пункту його зосередження напередодні походів 269 р.

Тепер стосовно можливостей «Нідамського корабля». Один з найкраще збережених човнів мав близько 23 м у довжину і 3,2 м у ширину та був розрахований на 30 веслярів. До цього можна додати ще 20 осіб, саме стільки дозволяв тоннаж плавзасобу. Тобто дві

тисячі кораблів такого типу могли нести військо у 100 тисяч осіб. А можливості 6 тисяч суден (якби вони були збудовані та задіяні) надавали можливість переправити за море за одну ходку увесь «народ готів» — римські джерела того часу повідомляють про участь у поході суходолом близько 300 тисяч осіб.

Зрозуміло, що кораблі подібного типу були призначені насамперед для прибережного плавання, переправ через річки. Вони не могли протистояти бойовим кораблям римського флоту — тому і зазнавали поразки за поразкою. Але у випадку (а таких вистачало) недогляду з боку римських ВМС наслідки були катастрофічними. Зрештою, готи ту війну програли, але вперше познайомили і мешканців берегів Понту і Середземного моря з морським хистом північних народів.

Римляни

Михайло Відейко

З римським військом, на якому трималася імперія, що поширила свою владу на величезні території у Європі, Азії та Африці, давньо-му населенню території України довелося мати справу впродовж кількох сотень років. Таким чином, цей огляд охопить армію Риму впродовж майже 500 років, починаючи від славних часів Пізньої Республіки до тих часів, коли Східна Римська імперія чинила відчайдушний опір завойовникам, які рушили на її терени з Понтійських степів.

Найцікавішим є те, що ця історія відбилася у чисельних археологічних знахідках, які у поєднанні з писемними джерелами проливають нове світло на, здавалося б, давно відомі події, а часом — відкривають такі сторінки історії, про які давні римляни, мабуть, воліли забути або не дали собі справи описати. Упродовж цих століть римляни були друзями одних мешканців Краю і ворогами інших, одні покладали надію на них як на захисників та рятівників, інші розглядали як супротивників на полі бою. Слід зауважити, що масштаби римської присутності на схід від Дунаю не йдуть у порівняння з іншими територіями від Британії до Середземномор'я. Це була далека околиця світу, з якої могла прийти (і одного разу таки прийшла) велика війна, але тут не було великих римських інтересів.

Зрештою, подібне ставлення до регіону таки далось взнаки упродовж III–V ст., коли низка навал із Понтійських степів — від готів та сарматів до гуннів Аттили поставили під великий знак питання саме існування Римської імперії. Однак виправляти давні помилки було вже запізно, та й не було у Риму на це достатніх ресурсів.

Склад, структура і керівництво

Постійне перебування римських контингентів на території Північно-Західного Причорномор'я припадає на II — першу половину III ст. Сухопутні війська склалися включали підрозділи з легіонів — у них служили римські громадяни та допоміжних підрозділів — це могли бути представники решти населення римських провінцій будь-якого роду-племени. Гарнізони комплектували з легіонерів та допоміжних військ. У складі таких «збірних» були піхотинці (важкі та легкі), кіннота. В окремих випадках залучали підрозділи, надані друзями Риму — найчастіше для цього використовували підрозділи з Боспо-

ру. Ще однією важливо складовою римської присутності був флот, представлений не лише моряками, а й морськими піхотинцями*.

З Ольвією пов'язана Cohors I Cilicum De[ciana] — перша допоміжна Кілікійська когорта, солдати з якої входили також і до гарнізону Херсонеса. Загальна чисельність підрозділу могла сягати 1000 бійців, зокрема 720 піхотинців та 280 кіннотників. На думку дослідників, у Ольвії могли одночасно перебувати не більше як 100 бійців із цієї когорти. У ній служили вихідці з Фракії. Окрім вояків допоміжних підрозділів, тут розмішувалися і легіонери, надгробки чотирьох із них виявлено на ольвійській землі. Тут служили в різний час бійці з V Македонського, I Італійського і XI Клавдієвого легіонів. У правління імператора Адріана до Ольвії перекинули кінноту з території Боспору. Там також часами квартирували римські війська — відомо про підрозділи Кіпрської та I Фракійської когорти.

Склад гарнізону в Херсонесі та укріпленнях на території Таврики стосовно представників легіонів ідентичний ольвійському. Тут також були розквартировані допоміжні війська з I Кілікійської когорти, а також I Сугамбрської. З написів та знахідок керамічних клейм відомо про знаходження тут кораблів Равеннської ескадри та Мізійського Флавієвого флоту (сформований після 69 р.). Основні бази останнього розташовувалися у провінції, на Дунаї та містах узбережжя.

З давніх написів відомі особи, які здійснювали керівництво римськими контингентами в перерві між масштабними бойовими діями: військові трибуни та центуріони, на флоті — трієрархи та командири менших кораблів. У разі війни командування над військом брав легат, у окремих випадках — намісник провінції. Відомо кілька випадків, коли на схід від Дунаю вирушали з великим військом імператори.

Озброєння та спорядження

Завдяки розкопкам таврського святилища на Гурзуфському сідлі до рук археологів потрапило одне із найбільших на теренах Європи зібрань римської військової амуніції. Ці трофеї, які назбиралися тут стараннями кримських «варварів» упродовж майже чотирьох сотень років дають змогу дізнатися про озброєння та спорядження римських вояків, яким випало служити та воювати у Понтійському регіоні.

Захисні обладунки включали щит, шолом, захист корпусу та тіла. У межах підрозділів захисне озброєння було уніфіковане, що підвищувало бойові якості.

Щити — їх форма і розміри різнилися залежно від підрозділу. Важкі піхотинці-легіонери використовували прямокутний або овальний щит, який захищав тулуб від підборіддя до гомілки. Окуття від таких щитів, датовані I ст. до н. е. виявлені у на Гурзуфському сідлі. Допоміжні підрозділи мали в своєму розпорядженні великі овальні щити. Завдяки знахідці теракоти у районі Ольвії знаємо про існування невеликих (діаметром до 40 см) круглих щитів, із бляшками на поверхні. Щити могли прикрашати зображеннями.

Шоломи — бронзові, з нащічниками. Відомі із зображень та знахідок фрагментів, цілих екземплярів. Таврська колекція трофеїв презентує модельний ряд починаючи з часів Лукулла і Помпея Великого: тут і західнокельтський типу Алезія, імперський гальський, куулус, типу Монтефортіно.

* Ще з часів пунічних війн римляни комплектували кораблі загонами піхотинців, які отримували певний вишкіл. Оскільки часто долю битв вирішували рукопашні сутички абордажних команд, використання професійних піхотинців (нехай із приставкою «морські» забезпечили римлянам переваги на морі та десантних операціях.

Захист корпусу презентований панцирною бронею (*Lorica Musculata* — її полюбляли командири), лускатою, наборною з бронзових або залізних пластин (*Lorica Squamata* — спочатку її носіння було привілеєм центуріонів, а потім її використовували і прості вояки), та поширеною аж до найпізніших часів кольчугою (*Lorica Hamata* — це переважно для допоміжних підрозділів). Знайдено фрагменти шедевр римського «оборонпрому», популярної до III ст. включно *Lorica Segmentata* (у ній найчастіше зображають римських легіонерів у фільмах). Це досить складний виріб із великих пластин, які скріплені між собою клепками, елементами з бронзи та ремінцями. Цей обладунок із наплічниками надійно захищав легіонера від ударів списа та меча, а також стріл і, якщо пощастить, дротиків.

Однак військовий костюм не зводився лише до різновидів броні та шоломів. Важливим елементом спорядження був військовий пояс — *Cingulum militare*. Він складався з горизонтального ремня та «фартуха» спереду, який включав від 4 до 6 вертикальних ремінців, із прикріпленими до них бронзовими бляшками. Це був і захист і знак приналежності до війська, нарешті рангу військового. Втрата пояса вважалася ганебною, його могли відібрати для покарання. Тому рештки *Cingulum militare* епохи раннього принципату з Гурзуфського сідла, з огляду на значимість цього предмета спорядження, можна вважати цінним трофеєм.

Потрапили сюди і деталі легіонерського взуття — птеріг, підбитих металевими цвяшками. Вони теж були одним із символів непереможного римського війська. До рук таврів потрапили також кілька десятків військових фібул-застібок до плащів часів правління імператорів Тиберія, Клавдія та Нерона.

Озброєння римлян включало списи, дротики, мечі різних типів, кинджали. Використовували луки, пращі. Таврська колекція мілітарій з-під згадуваного вже неодноразово святилища включає кілька типів мечів — гладіуси типу Майнц, напівспати Фантіллет, спати Наупортус (у вигляді пошкоджених екземплярів та деталей руків'їв і піхов). Знайшлися тут і вістря списів та дротиків часів правління Августа і Клавдія. Було тут і зібрання вістер стріл — конічних та пірамідальних, виготовлених із заліза.

При обороні та облозі фортець, у морських битвах та на суходолі широко використовували металеві машини. Знахідки у Тавриці кам'яних боєприпасів різного «калібру» та ваги свідчать про те, що і сюди було завезено цю потужну зброю. У обороні та польових битвах використовували балісти — машини, які метали різного розміру дротики. Залізні їх частини — вістря теж потрапили до таврського святилища. Цікаво, їх підібрали на полі бою або захопили у якомусь із римських арсеналів? З одного із виявлених написів відомо, що гарнізон Херсонеса було посилено підрозділом балістаріїв.

Кожен підрозділ мав свій знак, під яким билися легіонери, свої відзнаки мали і допоміжні підрозділи. Увінчувало сигнум (знамено) зображення орла. Зберігали знамена у преторії. Втрату знамена у будь-якій армії в усі часи вважали страшенною ганьбою. Під час правління спадкоємця Цезаря — Августа з повернення втрачених у битві з парфянами під Каррами орлів легіонів Марка Ліцинія Красса (переможця Спартака) зробили неабияку піар-кампанію та святкували, як видатну перемогу. Так-от, на Гурзуфському сідлі знайдено бронзову лунницю — деталь одного з римських сигнумів, які дісталися місцевим як трофей у першій половині I ст. до н. е., в часи Мітрідатових війн.

У римському війську опікувалися не лише духом бійців, але і тілом. Для лікування поранених у підрозділах були відповідні фахівці, оснащені наборами виготовлених із бронзи медичних інструментів. Деякі з них зацікавили і таврів, які занесли реманент римських ескулапів до свого святилища.

Фортифікації

Порівняно невеликі контингенти римських військ на північному узбережжі Понту та в Тавриці спиралися на розгалужену і продуману систему укріплень, яка дозволяли ефективно контролювати ситуацію відносно невеликими силами, а при потребі — розгортати додаткові сили та проводити потужні рейди проти супротивників Імперії. Система ця включала головні військові бази — цитаделі у великих містах, фортеці, укріплені і спостережні пункти на прикордонні. Відомі також тимчасові табори, які лишилися на місці стоянок окремих підрозділів. У Подунав'ї споруджено захисні вали — місцеве населення вперто називає їх Траяновими, хоча сам імператор навряд чи безпосередньо був пов'язаний з їх появою між Дністром та Дунаєм.

Найбільші військові бази римлян розташовувалися у містах Тіра, Ольвія та Херсонес. Оскільки міста мали власні укріплення, то лишалося знайти всередині них місце для розміщення відносно невеликого римського гарнізону.

Місця розквартирування римських військ у містах отримали назву «цитаделей». Археологічні дослідження таких місць дають змогу дізнатися про подробиці перебування тут римлян. Найбільш досліджені цитаделі відомі у Тірі, Ольвії та Херсонесі.

Цитадель у Тірі займала близько 2,5 га і була споруджена у II ст. Укрупнення складалося з кількох башт і стін між ними. Всередині виявлено будівлю, яка належала I Італійському легіону. В Тірі було розквартировано когорту. Цього було достатньо, аби протриматися в цитаделі до підходу підкріплень, але в разі навали великого війська цих сил було недостатньо. У середині III ст. римляни вивели гарнізон з Тіри, а готи, які захопили місто, перетворили його на базу походів у римські провінції, зокрема морських походів. Саме тут було споруджено флот із кількох тисяч кораблів, частина яких досягла навіть островів Середземного моря.

У Ольвії цитадель була побудована у південній частині так званого «верхнього міста» і зайняла приблизно третину його території. З півночі та північного заходу цю ділянку прикривали глибокі балки, зі сходу — круча над бузьким лиманом. Укріплення з самого початку зводили з каменю — стіни, башти. З каменю збудовано і казарми. Ольвійська цитадель мала власну браму. Товщина стін, які місцями все ще збереглися, на висоту у півтора метри становить від 2,3 до 3,4 м — достатньо, аби певний час протистояти снарядам з металевих машин і таранам. Враховуючи ту обставину, що у вірогідних супротивників такої техніки зазвичай не було, укріплення можна вважати надійними. Виявлено залишки преторію — головної адміністративної будівлі, де розміщувалося командування підрозділу, його штаб, скарбниця і місце для зберігання знамен, а також «офіцерський клуб» — місце для зібрань командирів підрозділів.

Наступною важливою складовою римської військової інфраструктури над Понтом були фортеці, розміщені у стратегічних пунктах за межами міст. Вони мали менший гарнізон і призначалися для нагляду за ситуацією та могли правити за опорні пункти при розгортанні значних військових операцій.

Найзахідніша римська фортеця на території сучасної України розташована біля села Орловка (Кратал) поблизу переправи через Дунай. Саме тут, як вважають, колись переправлявся колись, ідучи в Скіфію цар царів Дірій I. Отож римляни не могли залишити без нагляду таке стратегічне місце. Фортеця-кастелл (займала від 2 до 3 га), споруджена ще у I ст., була розташована на високому мису, а з боку поля до нього прилягало укріплене валом і ровом табір-поселення. Укріплення були винесені на схід від цитаделі, тож тут могло за потреби розміститися і більше військо.

Фортеця мала постійний, відносно невеликий гарнізон, а на території передмістя можна було розмістити більші підрозділи. Таким чином Картал міг відіграти при потребі роль плацдарму під час проведенні воєнних операцій на цій ділянці лівобережжя Дунаю. Вперше така потреба виникла під час переможної війни імператора Траяна проти даків. На кастелл виходила ділянка прикордонного валу, яка прикривала простір, де можна було пройти до Дунаю між водоймами та плавнями, на які так багаті ці місця.

Серед військ, які перебували тут. Були вояки з I Італійського та V Македонського леґіонів, а також Флавієва Мезійського флоту, що засвідчено знахідками дахівки з відповідними клеймами. Загибель форту датують серединою III ст. — тобто часами «скіфських» або «готських» воєн*. Можливо, це сталося саме тоді, коли «варвари» 248 р. «перейшли Данувій вдрід» (як повідомив історик Йордан), а зробити це вони могли лише в районі Орловки. Навряд чи залишили б тоді такі досвідчені вожді, як Аргіант та Гунтеріх у тилу римський гарнізон, та ще й при переправі. На території зруйнованої посади сармати, які брали участь у згаданій виправі, влаштували поховання. Після війни римляни так і не відновили фортецю, зосередившись на відбудові більш потужної твердині — Новіодунума. розташованого на протилежному березі Дунаю.

У Тавриці було споруджено фортецю Харакс — на місі Ай-Тодор поблизу сучасного Гурзуфа. Вона була багатопільовим об'єктом, призначеним для нагляду за морем та узбережжям, підтримки флоту, бази для проведення операцій на суходолі. Крім того, тут існував маяк, який забезпечував безпеку судноплавства в районі, де традиційно займалися піратством войовничі таври. Часом їхніми жертвами ставали навіть римські військові, зокрема моряки. Отож існування фортеці в такому місці хоча б частково убезпечувало римлян від багатьох несподіванок.

На хорі Ольвії виявлено і розпочато дослідження об'єктів, ідентифікованих дослідниками, як римські військові табори та форти. Територія розмірами сторін від 50 до 100–150 га, часом і більше, була обнесена валом та ровом. Одне з найбільших укріплень — Кам'янка V, мало дві лінії оборони: всередині великого укріплення тут містилося два менших. Більшість укріплень мають вихід, спрямований до берега лиману. Це ніби вказівка на можливий шлях отримання підкріплень або евакуації в разі небезпеки. З цими ж укріпленнями на хорі, спрямованими проти ворогів зі сторони степу, пов'язують один із довгих валів.

Фортеці, форти та інші укріплення прикривала і доповнювала передова лінія оборони у вигляді спостережних постів, веж тощо**. У проміжку між ними могли насипати вали як це було зроблено у випадку Дунай-Дністровського межиріччя або хори Ольвії. Однак справжнього лімесу, системи потужних прикордонних укріплень типу «стіни Адріана» чи Рейнського на північних берегах Понту та в Тавриці римляни, очевидно, так і не створили, вірогідно вважаючи ці краї надто віддаленими від територій, життєво важливих для Риму.

Римляни на морі

Роль Римського флоту в існуванні римських гарнізонів, а головне виконанні поставлених перед ними стратегічних і тактичних завдань, була вирішальною. Адже лише швидкохідні лібурни могли вчасно доставити звістки про небезпеку, що насувається з боку «варварів». Лише по морю можна було перекидати підкріплення, організовувати рейди на територію супротивника, а в разі необхідності — евакуювати війська.

* Докладніше про ці події див. «Скіфські війни: готи проти Риму», с. 332.

** Див. «Битви за Таврику», с. 309.

Що стосується присутності на Понті і зокрема у Тавриці Римського флоту, то існують документальні відомості не лише стосовно підпорядкування, типів кораблів, а й назви деяких із них і навіть імен капітанів і моряків.

Стосовно моряків та кораблів — у написі з Таврики прочитали ім'я Гая Валерія Валента, який служив на лібурні «Стріла». Лібурни, як тип корабля, запозичені римлянами у середземноморських піратів, стали особливо популярними у часи Октавіана Августа. Невеликі, з одним рядом весел, ідеально підходили для локальних операцій (могли заходити і у річки), сторожової служби, розвідки, а зібрані у підрозділи могли йти на абордаж більших кораблів, що чудово показала битва при Акціумі.

Таким великим кораблем 185 р. — трієрою (назва невідома) Мізійської ескадри командував, позначений у присвятній написі Тит Аврелій Секунд. Трієри та лібурни мали залогу з морських піхотинців, очолюваних центуріонами — вони теж згадані у написах поруч із трієрархами.

Для успішних дій флоту теж були потрібні бази. Головною із них у Тавриці став Херсонес, де у гавані можливо було розмістити значну кількість кораблів. Ще одна база була облаштована у Балаклавській бухті.

Найбільш висунутою в східному напрямку базою була фортеця Харакс, яка не лише пильнувала акваторію на десятку кілометрів. Тут могла зупинитися невелика кількість кораблів, поповнити запаси продовольства, води та амуніції, зокрема ядер для металевих машин, витесаних із каменю. На запаси римських «боєприпасів» — кілька сотень ядер — археологи натрапили під час розкопок. Флотське командування недаремно опікувалося цією базою, про що свідчать знахідки уламків керамічної дахівки із клеймами Равеннської ескадри. Це може означати, що якісь будівлі у фортеці було облаштовано зусиллями флотських служб.

Флот успішно виконував усі покладені на нього завдання, останнім з яких стала евакуація римських підрозділів із місць базування у середині III ст. до н. е. Коли настане час ромеям повертатися на північні береги Понту, це буде зроблено за допомогою флоту, і мешканці Херсонеса знову, як у добрі старі часи, відновлять надію на краще майбутнє, побачивши на рейді кораблі Імперії.

Еллінські держави

Михайло Відейко

Період між III ст. до н. е. — IV ст. у Північно-Західному Причорномор'ї та Тавриці заповнений низкою воєнних конфліктів, які, зрештою, мали катастрофічні наслідки і для полісів, і для Боспоського царства. Останнє постійно намагалося розширити кордони за кошт сусідів, для початку підпорядкувавши еллінів, а потім і варварів. З іншого боку, регіоном «зацікавилися» більш потужні держави, такі, як Понтійське царство і Рим, які теж потребували ресурсів та союзників. Нарешті, з глибин Європи та Азії у благодатні багаті краї періодично сунули варвари — від кельтів до готів і гуннів, намагаючись урвати щось і для себе.

Цей історичний екскурс у загальних рисах мав на меті показати, наскільки актуальним було для відносно нечисленних еллінів підтримувати у належному стані свою оборонну потугу, щоб виживати за таких складних умов. І це їм більш-менш вдавалося упродовж понад восьми сотень років, поки ті великі та малі острівці, що залишилися на той час від еллінського світу на північному узбережжі Понту взяла під своє крило імперія ромеїв — Візантія.

У цій драматичній історії ми зупинимося на кількох періодах: від III ст. до н. е. до Мітрідатових війн I ст. н. е., власне Мітрідатових війнах, а також на періоді, що настав після них і тривав до навал варварів у III–V ст.

Військова справа у III–II ст. до н. е.

Поліси у цей час переживали не кращі часи. Основою їх збройних сил, як і раніше, лишалося ополчення. Його склад майже не змінювався, однак власні загони почали формувати заможні громадяни. У озброєнні з'являються новинки, запозичені у «варварів»: насамперед, це стосується луків та довгих мечів. Зростає питома вага кінноти. Ольвіополітам, спираючись на побудовані укріплення, хоча і вдавалося стримувати наступ кочовиків, довелося приймати протекторат спочатку скіфських, а потім і сарматських володарів. Херсонес знайшов підтримку в Мітрідата Євпатора, володаря Понту, який для початку надіслав невеликий загін. Однак подальші події показали, що цього недостатньо для успішного протистояння скіфам.

Ополчення Херсонеса навіть за підтримки понтійського контингенту виявилось неспроможним утримати прикордонні укріплення, уступивши їх скіфам, які саме заснували

своє царство у Тавриці. Спроби знайти союзників серед сарматів мали тимчасовий успіх: хоча завдяки рейду, очоленому царицею Амагою, скіфи були відкинуті, згодом інше сарматське плем'я — роксолани, виступили союзниками скіфів. Зрештою останнім вдалося зайняти землі херсонеситів у Північно-Західній частині півострова та відбудували поруйновані під час воєн укріплення. Сил міського ополчення було явно недостатньо для відвоювання втраченого, і тоді керівництво Херсонеса звернулося по допомогу до царя Понту Мітрідата Євпатора.

Військо, що виступило проти скіфів, включало надісланих Мітрідатом на військових кораблях 6000 найманців на чолі з полководцем Діофантом та контингенти херсонеситів. Цього було достатньо, аби розпочати визволення низки укріплень, а коли скіфи виступили військом, щоб припинити наступ союзників, відбулася битва. Декрет на честь Діофанта повідомляє: *«Діофант зробив розумну диспозицію, сталася для царя Мітрідата Євпатора перемога славна і достопам'ятна на всі часи: бо з піхоти майже ніхто не врятувався, а з вершників вислизнули не всі»*. Сумна доля скіфської кінноти вірогідно пов'язана з невдалою спробою атакувати в лоб понтійсько-херсонеську фалангу, шиккування якої розірвати так і не вдалося. Лише за таких обставин могло статися так, що *«з вершників вислизнули не всі»*. Переможці дійшли до стін Неаполя Скіфського і захопили його. Військо Діофанта чудово проявило себе при захопленні укріплень, перемогло у битві, але не мало жодної можливості переслідувати кочовиків у степах. Тож наступними скіфи продовжували воювати в Тавриці проти еллінів, використовуючи конфлікт між боспорянами та понтійцями.

Який вигляд мали тогочасні піхотинці Боспору? Завдяки зображенням на надгробках та графіті на стінах ми маємо досить наочну відповідь на це питання. Боспорські гопліти тих часів зберігали традицію воювати з двома списками. А от форма щитів починаючи з III ст. до н. е. помітно змінилася. Набуває поширення овальний або восьмикутний щит, укріплений умбоном та смугою заліза по вертикалі. Це щит так званого типу тюрос. Його форма та окремі деталі свідчать про походження цього виду захисного спорядження від кельтських зразків.

Висота щита нового зразка сягає метра і більше. Це відкривало можливість прикрити торпус від підборіддя до середини гомілки. Голову вояків прикривали бронзові або залізні шоломи з нащічниками. Маючи подібний щит можна було обійтися без панцира і кнемід. Щоправда, на теракотових статуетках із Боспору вояки, які прикриті такими щитами, захищені і класичними «анатомічними» кірасами. На тих-таки статуетках щити пофарбовані у малиновий колір, а от емблем на них вже нема. Вірогідно, для розрізнення підрозділів боспорського війська було достатньо відповідних кольорів.

Великий щит значно краще захищав від стріл, дротиків та списів, аніж стародавній гоплон. Відтак шиккування важкоозброєної піхоти ставало більш стійким для обстрілу з луків — основної проблеми у протистоянні кінним стрілкам. Власне, починаючи з тих часів подібні великі щити перебували на озброєнні кращих армій цієї частини світу — включно до римських легіонів.

На Боспорі набувають поширення довгі мечі, популярні серед кельтів та сарматів. Саме з ними пов'язані знахідки та зображення цієї клинкової зброї з еллінських пам'яток регіону. У кочовиків запозичують лук — його зображення з'являється навіть на боспорських монетах того часу. Цей лук був асиметричним — його відносять до так званих луків гуннського типу, які набули поширення серед сарматів у I–II ст. Це була зброя значно

потужніша і далекобійніша за традиційний скіфський лук, який перед тим здобув популярність серед еллінів.

У боспорському війську служили найманці з різних країв. Серед них було багато еллінів — аргосці, пафлагонці, аркадяни, кіпріоти, хіосці, мешканці Сіракуз, так само як і «варварів» — кельтів (особливо з племені галатів), фракійців. Наявність контингентів з сарматів, скіфів, меотів, синдів дало змогу укомплектувати кінні підрозділи. Однак кістяком боспорської кінноти були формування з місцевої аристократії, про що яскраво свідчать знахідки відповідної зброї та спорядження у багатих похованнях.

Бійці Мітрідатових війн

У I ст. до н. е. серед спадкоємців імперії Александра Македонського все ще були такі правителі, які вважали не безнадійним вступити у протистояння з військовою машиною Риму. При тому їх плани та віра в перемогу спиралася на цілком конкретні можливості набору та формування війська. Воно складалося на той час із кількох компонентів. У полісах, які потрапили під владу могутнього царя Понту, все ще зберігалася самоврядування, а відтак — ополчення з громадян. Однак традиція воювати за допомогою найманців уже прижилася на Боспорі, отож великої різниці між організацією військової машини Мітрідата не було.

Відмінність полягала в тому, що на якийсь час Таврика з поля битви перетворилася на глибокий тил царства, на який ліг увесь тягар забезпечення антиримського фронту. Боспор попервах надавав хліб (до 180 тисяч медимнів щороки) і гроші — 200 талантів срібла. Потім дійшло до квартирування найманих підрозділів — один з їхніх таборів виявлено і досліджено поблизу Феодосії. Досліджено рештки сторожової вежі, спорудженої з дерева. Про тимчасовий характер будівель у цьому місці свідчить та обставина, що більшість із них споруджена із деревини (знайдено велику кількість бронзових цвяхів) — а це не типово для Таврики. Так само, як і застосування у будівництві бронзових цвяхів, призначених для кораблебудування. Можливо, на спорудження казарм використали рештки старих кораблів? Тут-таки виявлено свинцеві снаряди до пращі вагою близько 58–60 г, найважчі — до 96 г. Інші знахідки свідчать про налагоджений побут (зернотерки, посуд для приготування та споживання їжі) та непогане постачання (кістки тварин, амфори для вина та олії).

Знахідки монет дозволяють дійти висновку, що табір міг виникнути ще у другій половині II ст. до н. е., однак «розквітнув» у часи Мітрідата Євпатора. Набір мідних монет (а вони, нагадаємо, мали обіг переважно у місцях карбування) свідчать, що серед мешканців табору перебували люди, які походили або встигли побувати у таких містах, як Сінопа, Амістрія, Газіура, Фанагорія, Фарнакія. Наявність тут срібних монет Римської республіки свідчить про те, що вояки з табору встигли повоювати та розжитися певними трофеями. На відміну від сінопських та інших мідяків, римське срібло цілком можна було використати для купівлі товарів і на Боспорі. Цікавою є знахідка екзотичних для Таврики монет Каппадокії. Вона нагадує (і разом засвідчує) відому з писемних джерел подію — захоплення Мітрідатом Євпатором казни однойменного царства. Срібло, як бачимо, і справді пішло на утримання найманого царського війська, частина якого була розквартирована у Тавриці.

Розташування табору понтійських військ за межами Феодосії вирішувало одразу кілька актуальних проблем: вояки не могли бути зненацька захоплені повстанням у ве-

ликому місті і чудово наглядали за порядком, перебуваючи поряд. Водночас розташування контингенту військ у регіоні було гарним забезпеченням від скіфського набігу.

Коли справи у Мітрідата Євпатора пішли кепсько, йому довелося полишити Малу Азію та відступити на Боспор, який тут-таки разом із Таврикою почала блокувати римська ескадра. Царський син Махар, призначений раніше сюди намісником, намагався скинути батька з престолу. В цьому його підтримав контингент із військового табору. Однак у царя Понту було достатньо відданих військ, аби покласти край заколоту і у Феодосії, і у таборі найманців, який було знищено.

У містах Боспору цар розмістив гарнізони, знов-таки з найманців. Оплату їх послуг було покладено на населення самих міст. Один із таких гарнізонів було розквартировано і у місті Фанагорії, що на Тамані. Фанагорійці у 88–87 рр. до н. е., щоб заощадити на виплатах, зробили хитрий хід та надали понтійському гарнізону права громадянства. Це відкривало для військових певні перспективи у веденні бізнесу в місті та його околицях, а також кровно зацікавлювало у його безпеці.

За правління Мітрідата Євпатора значну увагу приділяли укріпленням. Споруджувалися фортеці, укріплені садиби і навіть окремі будівлі перетворювали на фортеці. Йдеться про будинки-башти, які нагадували споруди, характерні для Малої Азії — території Понтійського царства. Вони були прямокутні або квадратні у плані, розмірами 10 x 15, 15 x 20 м тощо. Нараховували на одному поверсі від 2 до 5 приміщень і мали укріплений вхід та товсті зовнішні стіни. Нові фортифікації споруджували переважно на напрямках можливих нападів сусідів-«варварів», з якими не вдалося знайти порозуміння.

Однак здебільшого царю Мітрідату вдавалося не просто дійти порозуміння, а втягнути «варварів» у війни проти Риму. Дипломатія виявилася настільки успішною, що у царя Понту виникли плани грандіозного походу по суходолу на Рим за участі коаліції європейських «варварів» — від скіфів, сарматів та меотів до кельтів і фракійців. Із цими планами деякі дослідники пов'язують поширення у степах бронзових шоломів типу Монтефортіно, виявлених зокрема у сарматських похованнях.

Після відступу царя з військом на Боспор та придушення заколоту почалася підготовка по продовженню війни, яка спричинилася до загострення протиріч у Тавриці. Набір мешканців міст у військо — в планах було формування з них 60 загонів по 600 вояків (еквівалент римської когорти) у кожному — не сприяв зростанню тут популярності правителя Понту. Навіть випробувані війська почали сумніватися у адекватності правителя, який почав підготовку походу на Рим суходолом через пів Європи із залученням по дорозі кельтів та фракійців!

Визрів наступний заколот, у якому керівну ролі відіграв ще один царський син — Фарнак, якого активно підтримали римські перебіжчики. Останнім ідея повернутися в Рим у обозі Мітрідатова війська теж не припала до смаку. Справа просувалася у напрямку видачі скинутого царя римлянам, і тоді Мітрідат Євпатор після невдалої спроби самогубства прийняв смерть від руки командира охоронців — кельта Бітоїта. Так завершилася і історія Мітрідатових війн, і запланована епопея з походом на Рим зі степів Таврики.

І досі на землях колишнього Боспорського царства знаходять поховання ветеранів Мітрідатових війн. Кіннотників вирядили у потойбічний світ з усією повагою — зі зброєю (чудові бронзові шоломи із нащічниками з розкішними прикрасами), обладунками, мечами, кинджалами та царськими нагородами за вірну службу — срібними фаларами — накладками, які прикрашали кінську зброю.

Епоха друзів Риму

Голова заколоту — Фарнак отримав від римлян владу, але тепер його володіння були обмежені Боспором. Йому довелося майже заново створювати військо, призначаючи вірних командирів, які очолили міські гарнізони та окремі підрозділи. Серед цих посадових осіб у давніх написах згадані пресбевт Танаїса (міста у гирлі Дону), намісник Феодосії, начальник аспургіан (військові поселенці або представники племені «варварів»), нарешті таємничий «начальник острова». Зміцнивши положення на Боспорі та зібравши військо, Фарнак спробував повернути батьківську спадщину. Йому вдалося розпочати війну на протилежному березі Понту, але згодом справи пішли зовсім кепсько.

Широко відомий вислів Цезаря — «*veni, vidi, vici*», тобто «прийшов, побачив, переміг» стосується, до речі, подій, що напряму пов'язані з військовими контингентами, які виставив проти нього Фарнак. У цьому невдалому поході його супроводжували вершники з понтійських степів, яких страшенно обурило наказ забити коней під час втечі від римлян — для перевезення тварин на Боспор кораблів не було.

Для поповнення війська у цей період здійснювався набір чоловіків у містах. Багато боспорян встигли послужити у війську Фарнака та його наступників, які вели багато війн, але тепер уже на території Таврики. Офіційно ставши «друзями Риму» вони дбали тепер про оборону власних володінь у Тавриці, щоправда, ресурси царства весь час скорочувалися. До того ж Рим жорстко контролював усе, що тут відбувалося, не без причини чекаючи на черговий заколот.

Основу війська, як і раніше, становила піхота. Від тих часів дійшли зображення військових у кольорі — це розписи на стінах склепів. На них ми бачимо воїнів у кольорових туніках, з двома списами, прикритих великими овальними щитами.

Городян вербували не лише у піхоту. Заможні люди йшли на службу у кінноту. Яскравим прикладом є життєвий шлях Стратоніка, сина Зенона, який жив у I ст. н. е. Його відображено на кам'яному надгробку. Тут зображено вершника, озброєного луком «гуннського типу» та сарматським кинджалом із кільцевим навершям. Напис повідомляє, що Стратонів, «зберігаючи і мудрість, і чудову вдачу загинув, залишивши сльози згорьованому батькові. ...і хай прийдешні століття дізнаються з книг про твою пречудову мудрість». Річ у тім, що на іншому рельєфі на тому самому надгробку Стратонік зображений у цивільному зі сувієм у руках. Тобто цей вершник-стрілок у мирному житті міг бути філософом або письменником чи істориком. Поряд із зображенням легкої кінноти (до неї належав мудрий Стратонік) зустрічаються і зображення катафрактаріїв — важкоозброєних вершників. Головною зброєю їх були довгі піка та меч. Такий воїн вирізьблений на надгробку Матіана, сина Зандара.

У ті часи Боспор міг виставити, за різними підрахунками, до 15 тисяч до 16 тисяч вояків. Цього було достатньо, аби захистити, спираючись на систему укріплень, царські володіння, але замало, аби зазіхати на зверхність Риму. Останній натомість завжди мав можливість залучити при потребі на допомогу боспорські контингенти. Спроби нащадків Євпатора здобути незалежність безжально придушувалися. Однак у III ст. чисельність «варварів», які атакували боспорські володіння, зростає настільки, що їм вдалося не лише пройти вогнем і мечем сільськогосподарськими околицями, але й здобути міста, включно зі столицею. Рим не прийшов на допомогу, послаблений двірцевими переворотами і також втягнутий у багаторічні «скіфські війни» та походи проти Парфії та Ірану.

Навпаки, він виводить свої гарнізони, зокрема з Ольвії і Таврики — війська були потрібні для порятунку римських провінцій. Наслідки подібної політики ледь не виявилися фатальними для Риму: захопивши 258 р. флот на Боспорі, готи та їхні союзники вирушили у морський похід уздовж західного узбережжя Понту, який завершився захопленням та грабунком прибережних міст та висадкою десантів на територію римських провінцій. Обтяжені здобиччю готи успішно повернулися у Таврику та на північні береги Понту та Меотіди. Тепер, за винятком Херсонеса, всі володіння еллінів по той бік моря стали здобиччю та власністю «варварів» .

Степові народи

Михайло Відейко

У степових народів, як-от гунни, авари, булгари, хозари, мадяри, кожен чоловік був воїном, і не просто воїном, а кінним стрільком з лука. Основу війська становила кіннота, яка на полі бою здатна була завдати нищівної поразки не лише племінному ополченню, а й регулярному війську. По мірі просування у прилеглі регіони Європи, підконтрольні державам та насичені фортецями і укріпленими містами поширюється застосування піхотних підрозділів (з підкорених народів найчастіше таку роль виконували загони слов'ян) та облогових машин.

Варто згадати також, що гунни, авари, хозари на початку своєї історії мали справу із найпотужнішими і найрозвиненішими державами того часу на Сході — а саме Китаєм епохи Південних та Північних династій. Багато із того, що прийшло у Європу з глибин Азії, з цими хвилями войовничих номадів — озброєння (захисні обладунки, мечі, вістря стріл), організація і тактика війська — походить саме звідти. Європейці зуміли належним не лише оцінити ці винаходи та здобутки Сходу, але і знайти їм протидію і перейняти те, що знайшли корисним. Особливо це стосувалося європейських «наддержав» — обох Римських імперій, але осторонь цього процесу не лишилися і їхні сусіди-варвари.

Гунни

Основу війська гуннів становили кінні стрільки з лука. Наявність сідел та стремен надавала можливості прицільного обстрілу супротивника, який розладнував будь-яке шиккування. Після цього можливою була атака із застосуванням списів та мечів.

Лук у гуннів, як і у скіфів, був предметом особливо шанованим. Відомі знахідки такої зброї, зроблені повністю із золота. Подібні вироби слугували, ясна річ, не для воєнних дій, а були символом влади. Лук складної конструкції був зібраний з окремих деталей, зокрема кістяних. Подібні деталі виявлено під час археологічних розкопок. Від скіфського лука гуннський відрізнявся більшими розмірами, тому мав більшу потужність, а відтак — і далекобійність.

Стріли були споряджені виключно тригранними залізними вістряма. Подібний «боеприпас» міг із пристойної відстані пробити майже всі види захисних обладунків, що були на озброєнні у ті неспокійні часи. Навіть непереможна до того римська піхота мало що могла протиставити потужному обстрілу з боку невловимих кінних стрільців. Коні у гуннів були меншими за римських, адже годувалися травною. Однак під час походів у степах полководці гуннів могли особливо не перейматися тим, як прогудувати цих витривалих

і невибагливих тварин. Один із сучасників пришестья гуннів до Європи, писав про те, що римлян розгромили люди, які навіть не могли, як слід, ходити пішки і взагалі вважали, що помруть у тому випадку, коли злізуть із коня на землю.

З часом до гуннського війська були включені контингенти підкорених народів, серед яких були кочовики (насамперед сарматські племена, переважно алани) та хлібороби. Останні традиційно виставляли піше військо, яке володарі гуннів використовували під час облоги міст та фортець, а також у битвах із ворогом, який мав чисельну піхоту. Так було у битві проти військ Західної Римської імперії на Каталаунських полях, коли більшу частину гуннського війська становила піхота.

Авари

Основу військової потуги каганату складала панцерна кіннота, підтримана кінними ж стрілками. Обладунки аварського вершника та коня, відомі за археологічними знахідками, зокрема і у Тавриці, дивним чином нагадують важку кінноту держави Когурьо у далекій Кореї, яка в тогочасних польових битвах досить успішно протистояла незліченному війську Піднебесної.

Наявність залізних стремен надавала важкоозброєним вершникам масу переваг. Можна було досить точно стріляти з потужного лука — на дистанцію понад 200 м. При цьому тригранний залізний наконечник без особливих зусиль пронизував не лише шкіряний, а навіть металевий обладунок супротивника. Головною ударною зброєю кінноти був спис.

Довгий, прямий однолезовий меч (легший за римську спату) тоді став стандартом для степової (і не лише степової) кавалерії від кордонів Піднебесної та Ірану до понтійських степів. Цей «предок» середньовічної шаблі міг мати досить довге руків'я, яке можна було перехопити при потребі двома руками. Адже прорубати досить потужну «броню» із залізних, нашитих на шкіру платівок навіть сталевим клинком було не так то просто. Зате проти не захищеної обладунками слов'янської піхоти такий меч діяв безвідмовно.

Традиційною кочівницькою зброєю лишалася бойова сокира на довгих держаках, досить довгому, аби завдавати ударів, сидячи у сідлі. Перед такою зброєю не могли встояти ані найміцніший панцир, ані шолом.

Тактика бойових дій була традиційною: обстріл супротивника із далекобійних луків (відомо, що аварські лучники були здатні випустити до 20 стріл за хвилину), потім атака панцирної кінноти, що розриває ворожі шиккування і змушує до панічної втечі. Після чого залишалося лише переслідувати і рубати довгими мечами ворогів, що біжать світ за очі. Подібні дії були однаково ефективні і проти візантійської армії, і проти слов'янської піхоти.

Під прикриттям шквального (і прицільного) обстрілу цілком можна було штурмувати стіни і башти будь-якого із слов'янських градів. Знахідки подібних виробів на городищі у Зимному є наочною ілюстрацією літописного повідомлення про те, що авари зробили успішний похід проти дулібів. Шар зі слідами пожежі на цьому поселенні демонструє наслідки такого рейду. Але ж це була хоча одна з нечисленних (і не найслабкіша) з числа слов'янських фортець у цьому регіоні.

Для облоги візантійських фортець було потрібно привести не лише піхоту, а й зробити потужніші облогові знаряддя. Ці проблеми авари успішно вирішили, змусивши слугувати собі слов'янські племена, а серед підданих імператора завжди були військові фахівці, ладні за відповідну плату забезпечити облоговими машинами будь-кого.

Нині у столиці Сербії, Белграді, у Військовому музеї можна побачити вітрину із зразками озброєння і спорядження часів спільних бойових операцій. Там виставлено реконструкцію далекобійного лука, стріл, деталі поясных наборів, стремена.

Константинопольська епопея

Одним із наймасштабніших воєнних заходів, організованих аварами, стала спроба захоплення Константинополя 626 р. Були часи, коли про цю подію писали не інакше, як про «похід русів у VII ст. на Царгород». Щоправда, того року в самому Константинополі ні про яких нічого не чули. Запис про ці події з'явився у хроніках через дві з гаком сотні років, коли руси і насправді стали досить частими гостями.

На європейському березі до стін міста 29 липня 626 р. підійшла різноплемінна 80-тисячна армія під головуванням аварського кагана. На той момент, коли до стін міста підступило військо на чолі з аварським каганом, на азійському березі Босфору, у Халкідіці, ставили шатра вояки з армії великого шахіншаха Ерана і Анерана Хосрова II Абарвеза. Це військо очолив один з його кращих полководців, Фаррухан Шахрвараз, «Вепр держави»*. Саме тоді військо на чолі з імператором Іраклієм перебувало чи то на території Вірменії, чи то на берегах Понту. Імператор Іраклій зруйнував плани ворога і не поспішав на виручку столиці. Справами у столиці керував досвідчений як у духовних, так і у мирських справах патріарх Сергій. На морі панував Візантійський флот.

Перша битва за місто відбулася 31 липня 626 р. Зберігся опис шиккування звістка про порядок шиккування слов'янських воїнів: у перших рядах були поставлені легкоозброєні воїни, важкоозброєні становили другу лінію. Їх ватажки діяли так, немов були добре ознайомлені з трактатами візантійців про військову справу. Запекла битва тривала упродовж декількох годин. Наступного дня каган висунув до стін міста облогові машини.

Черговий штурм мав відбутися на суші і на морі: авари мали атакувати з суші, слов'яни — з моря. Ромеям вдалося виманити однодеревки і плоти у бухту Золотий Ріг. Атака з моря мала розпочатися лише за сигналом, після захоплення аварами однієї з міських башт. У цьому випадку вогонь на її вершині мали запалити переможці. Захисники Константинополя, які дізналися про цей план, подали сигнал самі. Слов'янська флотилія вийшла у Золотий Ріг, де була несподівано атакована дієрами і трієрами імператорського флоту. Однак спочатку слов'янам вдалося відбитися, здолати затоку і навіть прорватися до берега.

Штурм, який налетів саме цієї миті, розкидав однодеревки і незграбні плоти. Водночас хвилі не могли суттєво зашкодити важким візантійським кораблям. Наслідки для слов'янської флотилії були жахливі. *«Уся ця затока заповнилася мертвими тілами і порожніми моноксилами, які носилися по волі хвиль. Уся затока стала суходолом через мертві тіла ті порожні моноксили і по ньому текла кров»,* — так описав це поле битви Феодор Снkel. Візантійські хроністи не забули записали, що справа не обійшлася без втручання і заступництва самої Богородиці: *«...лише Та, Яка Народила без зачаття, натягувала луки і ударяла в щити, перевертала і топилла човни, роблячи притулком для усіх морську безодню».*

Не краще пішли справи у авар і під стінами міста — їм не вдалося здолати стін Константинополя. Втрати були великі, військо впало духом, облогу було програно. Каган,

* Саме він керував штурмом Дамаска 613 р. та захопленням Єрусалима наступного року, коли до рук вояків шахіншах потрапила чи не найголовніша християнська святиня, Істинний Хрест.

який оголосив відповідальними за поразку звитяжного штурму слов'ян. Було наказано вбити на місці тих, хто брав участь у невдалому десанті. Союзники стали смертельними ворогами, слов'янські загони, які ще лишалися на суходолі, пішли з-під стін міста. За ними змушені були забиратися геть і авари. Іранська армія так і залишилася на азіатському березі Босфору.

Мадяри у бою

Археологічні дослідження давніх поховань дають деякі можливості скласти уявлення про озброєння мадярських воїнів. Їм були відомі захисні обладунки — переважно повстяні, однак знайдено частини ламелярних, набрані із залізних платівок. У невеликій кількості виявлені кольчуги та шоломи. До наших днів дійшли частини як звичайних, так парадних шоломів, які належали військовій еліті. Однак число знахідок, на думку дослідників, радше відображає наявність на озброєнні певного типу обладунків, ніж їхнє реальне поширення у війську в давні часи.

Ранг воїна відображав його пас — ця традиція була у мадярів спільною з іншими кочовиками євразійських степів тієї доби — аварами, аланами, булгарами. Ширина шкіряного паса могла досягати 3,5 см і на ньому кріпилися бляшки, виготовлені з бронзи, срібла або золота. Їх прикрашав переважно рослинний декор, однак трапляються вироби із зображеннями тварин, птахів або фантастичних істот.

Головна зброя — потужний лук, від цієї зброї збереглися кістяні деталі. Багаті воїни прикрашали сагайдаки, які забезпечували зброю від вологи та випадкового пошкодження, накладними платівками зі срібла і золота — як у славні скіфські часи. Решта задовольнялася виготовленими з берести. Розміри луків могли досягати 110–115 см.

Стріли з древками довжиною 60–70 см мали досить масивні і залізні вістря різної форми — одні, призначені для пробивання ворожих кольчуг, інші — для нанесення страшних різаних ран. Кожен воїн мав окремий футляр для стріл, зроблений здебільшого з берести і з виготовленим з дерева дном. Його могли теж декорувати різними накладками — у похованнях знайдено подібні вироби з кістки.

Вважають, що мадяри-вершники могли достатньо ефективно вражати стрілами ворогів на дистанції 200–250 м, однак дистанція прицільної стрільби не перевищувала 60–70 м. Ефективності стрільби сприяли використання сідел та стремена. Однак бойова тактика не полягала у снайперському враженні супротивника, а його знесиленні інтенсивним обстрілом.

Потужний лук давав змогу вражати супротивника з великої дистанції, пробивати кольчуги. Не випадково, напевне, була складена молитва, яка більш як тисячу років тому була записана у давніх європейських хроніках: «...від стріл угорських врятуй нас, Господи».

Візантійський імператор Лев VI описав битву, під час якої загони кочовиків чисельністю до тисячі вершників упродовж певного часу по черзі обстрілювали шикування імперської армії, поки не визнали за потрібне атакувати знесилене подібним обстрілом військо головними силами. У ближньому бою кіннота угрів застосовувала списи та шаблі. Залізні вістря списів мали досить довге, від 20 до 40 см листоподібне перо. Цю зброю для заможних воїнів прикрашали золотом або сріблом.

Кожен воїн мав шаблю, оформлену відповідно до його статусу. Вожді та вищі воєначальники мали зброю із прикрашеним золотом руків'ям, родова еліта — срібні ефеси. Хтось не переймався зайвими прикрасами — як власник шаблі з-під Берегова, а комуś до-

велоса задовольнятися руків'ям з кістяними накладками. Піхви щедро прикрашали золотими або срібними накладками.

Упродовж X ст., вже на новій батьківщині, мадяри були змушені розпочати переозброєння своєї кінноти із шабел на мечі. Сталося це тому, що віднині їх головним супротивником стали західні лицарі, проти яких більш ефективною зброєю виявився двосічний меч. Тоді ж у похованнях з'явилися бойові сокири, також досить ефективні проти важкоозброєного супротивника.

Потуга Хозарії

На східних рубежах каганату, на теренах України, проживали алани і булгари. Вони могли виставити чимало кінних і піших воїнів в повному озброєнні, захищених обладунками, з луками, списами, мечами і бойовими сокирами. За розрахунками дослідників загальна чисельність такого ополчення могла сягати десяти-двадцяти тисяч. Замало для війни проти армій халіфату, але достатньо, щоб обороняти фортеці і вести війну на комунікаціях.

На озброєнні був складний лук із кістяними накладками, який вів свій родовід ще від гуннського. Стріли традиційні — трилопатеві залізні (спадщина сарматських часів), із часом трохи збільшуються у розмірах. Вражає різноманіття (і кількість знахідок) бойових сокир. Поруч із списами з'являються піки, що забезпечували боротьбу із супротивниками, захищеними не лише кольчугою, а й ламелярним обладунком.

Саме підданям Хозарії ця частина Європи має завдячувати поширенню такої зброї, як шабля. Вона відображає подальший розвиток палашів аварського часу в напрямку вигину лева, а разом — появи та збільшення розмірів характерної гарди. Навіть руси, визнані у Європі майстри військової справи, які у IX ст. познайомилися з арсеналами Хозарії, віддали належне місцевому зброярству, запозичивши деяке озброєння, зокрема шаблі, бойові сокири та шоломи у своїх степових сусідів.

Основу війська складає кіннота. Відомі поховання вершника з конем. Воїни-вершники носили пояси, прикрашені металевими накладками. Подібні пояси типові для кочових народів, які мешкали в степах України починаючи із сарматських часів. Це була не просто складова одягу та спорядження. Оздоблення поясів, кількість бляшок на ньому, матеріал, з якого їх виготовлено так само вказувало на ранг власника, як погоні у сучасному війську. Рядові воїни мали пояси без рангових бляшок; командири «первинних» підрозділів (10 або 40 кіннотників) — куркапи — срібне оздоблення, 1–4 бляшки; родова знать, «тархани» (від 20 до сотні вояків під командою) — золоті деталі поясів, прикрашені зерню. Найбагатші, оздоблені золотом пояси носили беги, тудуни, а справжніми шедеврами ювелірного мистецтва були пояси шада і кагана (приміром, знахідки з Перещепинського та Вознесенського скарбів). Ну а «чорний народ» пояси взагалі не мав прав носити.

Археологічні дослідження дають змогу встановити військову спеціалізацію булгар і алан. Перші мали на озброєнні переважно лук зі стрілами та бойові сокири. Отже, такі підрозділи могли виконувати роль легкої кінноти. У аланських похованнях частіше знаходять шаблі, вістря списів і також бойові сокири. Були серед аланів і лучники. Таким чином, вимальовується їхня спеціалізація у якості краще озброєної, можливо, важкої кінноти. Частина алан становила піхотні підрозділи — гарнізони фортець.

З перелічених у розділі саме Хозарія демонструє державний рівень підходу до організації, комплектації, спорядження та використання військових контингентів. Саме це дозволило їй не лише проіснувати «на перехресті», яким традиційно був регіон між Волгою

та Дунаєм досить довгий час (з VII по другу половину X ст., тобто понад чотириста років), обкласти даниною слов'ян та інших сусідів, але і стати активним гравцем на міжнародній арені, вести війни з небезпечними і потужними супротивниками. Яскравим свідченням цього є тривалі війни з Арабським Халіфатом. У цьому відношенні спротив каганату на Кавказькому напрямку зрештою відіграв ту саму роль для історії середньовічної Європи, що і спротив королівства франків арабським набігам із Піренейського півострова, апогеєм якого була битва під Пуатьє.

З іншого боку, каганат, який не мав потрібного досвіду в бойових діях на воді (річках та морі) та дезорганізований внутрішніми чварами, виявився неспроможним організувати ефективний спротив річковим рейдам русів. Вони спочатку перехопили контроль над слов'янськими данниками, на початку X ст. навіть спромоглися вийти на Каспій, а згодом союзі з печенігами завдали степовій імперії смертельного удару.

Слов'яни

Любомір Михайлина, Наталія Абашина

Слов'янське військо початку середньовіччя мало складну систему організації, яка передбачала три основні його форми: народне ополчення — найбільш масове, коли до участі у бойових діях залучались майже всі здатні носити зброю чоловіки племені чи племінного об'єднання; вільні дружини — добровільні об'єднання професійних воїнів, які могли досить часто змінювати свій склад; князівські дружини — постійні військові контингенти, що гуртувалися довкола представників племінної еліти.

Народне ополчення було найдавнішою формою організації війська, яка застосовувалася не лише у середньовіччі, а й значно пізніше. Навіть за існування регулярних армій час від часу виникала необхідність швидко збільшити кількість озброєних людей для ведення масштабних воєнних дій.

У часи раннього середньовіччя вправне володіння зброєю було нормою для будь-якого дорослого чоловіка — адже йшлося не так про престиж і соціальний статус, як про елементарне виживання. Військовий потенціал одного племені можна оцінити приблизно в 500–1000 воїнів, об'єднане військо декількох племен могло досягати чисельності 5–10 тисяч.

Друга форма організації війська — вільні дружини — формуються як групи воїнів, котрі під проводом ватажка шукали щастя у набігах і грабунках чужих територій. Вони комплектувалися на добровільній основі і могли досить часто змінювати свій склад. Воїни не поривали зі своїм родовим середовищем і в разі потреби складали кістяк племінного війська. Дружинники, порівняно з більшістю ополчення, мали низку переваг — більший бойовий досвід, знання тактики й озброєння противника, його мови (принаймні, в обсязі, достатньому для ведення розвідки й допиту полонених). Писемні джерела повідомляють, що з середини VI ст. вільні дружини наймаються на службу до візантійської армії.

Князівські дружини — це постійні військові контингенти, що гуртувалися навколо представників племінної еліти. Князівська дружина формувалася, зазвичай, з представників одного племені або союзу племен, а її діяльність була спрямована спочатку на захист племінних інтересів, а згодом — на користь племінних можновладців.

Обидві форми дружинної організації — вільні дружини та князівські дружини — аж ніяк не заперечували одна одну, а радше органічно доповнювали.

З огляду на демографічні та економічні чинники слов'янські дружинні контингенти не могли бути надто великими й навряд чи постійними. Якщо у племені й існувала постійна дружина, то кількісно вона не перевищувала декількох десятків осіб. Ця племінна дружина, разом із вождем, утворювала своєрідний кістяк війська. Вільні дружини були контингентами, що приєднувались до постійних дружин за різних обставин. Вояки, які належали до них, мали різний статус: власне у вільній дружині (під час набігу чи служби за наймом у Візантії) вони були рядовими воїнами, а коли збиралось ополчення, то, з огляду на бойовий досвід, ставали на чолі підрозділів. Саме ж ополчення ставало до зброї лише за нагальної потреби й утворювало рядовий склад війська.

Судячи з повідомлень писемних джерел, коли йдеться про загони, що налічували від кількох сотень до 1,5–2 тисяч бійців, то маються на увазі дружинні формування. Десятки

тисяч воїнів могли виставляти союзи племен. У виключних обставинах участь у бойових діях слов'ян могли брати жінки і раби, оскільки рабство мало патріархальний характер.

Основну масу слов'янського війська становила легкоозброєна піхота. Слов'янські піхотинці були універсальними вояками, здатними виконувати будь-які тактичні завдання. Поряд із тим, знахідки елементів вершницького спорядження та кінської зброї вже серед найбільш ранніх слов'янських пам'яток дозволяють стверджувати, що слов'яни мали й кінні загони. Тогочасні автори акцентують увагу на тому, що у слов'ян піхота було основним родом військ, кіннота ж відігравала допоміжну роль. Підтверджує це і той факт, що кочовики (наприклад, авари) часто залучали до своїх армій слов'янські контингенти — а ці народи потребували у війні саме піхотинців, адже кінноту мали власну.

Кількість кіннотників була незначною. Вони бились у змішаній лаві з піхотою чи навіть спішувалися аби зайняти місце в бойовому порядку. У VI ст. з'являються у слов'ян вершницькі загони у кількості сотень вояків, що діяли як самостійні підрозділи, навіть без підтримки піхоти. Попри це, роль кінноти у великих арміях слов'ян іще тривалий час лишалася малозначущою. Загони вершників вправно здійснювали розвідку та диверсійні рейди, але практично ніколи не ставали вирішальним чинником перемоги у масштабній битві.

У VII ст. вже фіксується поділ слов'янського війська за видами озброєння: у візантійських джерелах є згадки про лучників, щитоносців, легкоозброєних воїнів, списометальників, пращників і навіть манганаріїв (цим терміном візантійці позначали фахівців, що будували та обслуговували облогові машини).

Слов'яни були відомі сусіднім народам як достатньо вправні фахівці у подоланні водних перешкод, однак військового флоту вони фактично не мали. Човни-однодеревки (моноксілі) використовувались здебільшого для перевезення військ і доправлення десанту. Конструкція та невеликі розміри цих кораблів не дозволяли їм гідно протистояти кораблям тогочасного Візантійського флоту, хоча інколи на таких човнах слов'яни захоплювали в морі торговельні судна.

У творі «Чудеса св. Димитрія Солунського» містяться відомості щодо використання флоту під час кількаразової облоги слов'янами міста Фессалоніки. Кілька моноксилів-однодеревок з'єднували спільною палубою, і на ці своєрідні понтони встановлювали металеві машини та штурмові пристрої.

Реконструкція комплексу озброєння ранньосередньовічних слов'ян можлива завдяки відомостям писемних джерел, хоча і вкрай обмеженим, та нечисленним археологічним знахідкам. Невелика кількість знахідок зброї, що походить зі слов'янських поселень і могильників найімовірніше пояснюється економічними міркуваннями — елементи озброєння залишалися в обігу за прямим призначенням чи як сировина. Скарби, які знайдені на слов'янських пам'ятках, зазвичай мають два компоненти — сільськогосподарські знаряддя та зброю, тобто найбільш цінні речі. Пам'яткою, де знайдено значну кількість наконечників списів та стріл, є Зимнівське городище. Навіть враховуючи, що частина озброєння належить не захисникам, а нападникам — руйнівникам городища, можна вважати, що зброї у вжитку у слов'ян було достатньо.

Основне озброєння слов'янського пішого воїна складалося з одного або декількох металевих списів та щита (останній не був обов'язковим елементом). Списи-дротики могли використовуватись і як металеві знаряддя, і для ближнього бою. У «Стратегіконі» такий тип зброї названо «слов'янський дротик», що свідчить про їх відміну від візантійських. Знайдені археологами наконечники списів представлені двома різновидами: перші — це масивні вироби завдовжки близько 20 см з листоподібним або полум'яподібним пером, укріпленням ребром жорсткості; другі — порівняно невеликі, трикутні (рідше ромбовидні чи

листовидні) наконечники з шипом у нижній частині пера, який заважав витягти дротик із пробитого щита, обладунка чи рани. Писемні джерела повідомляють, що слов'янський воїн мав 2-3 списи-дротики довжиною приблизно 1,0–1,2 м, один із яких метав у ворога, а решту застосовував у рукопашній сутичці. Не виключено, що слов'янські воїни у ближньому бою могли фехтувати двома дротиками одночасно — по одному в кожній руці (цим пояснюється обмежене використання щита).

Приблизно з VI ст. у слов'ян набувають певного поширення бойові сокири (зокрема й сокири-чекани). Така сокирка-чекан походить із Зимнівського городища. Про наявність цього виду зброї у балканських слов'ян в VI–VII ст. свідчить також одна з фігурок, знайдених у Фессалії. Сокира — доволі універсальний засіб і робочі знаряддя нерідко використовували у воєнних сутичках. Пізніше, у VIII ст., з'являються булави й кістені для застосування у ближньому бою.

Клинкова зброя — мечі, — судячи з писемних джерел, застосовувалась слов'янами з кінця VI ст., однак найдавніші археологічні знахідки такої зброї належать до другої половини VIII ст. Поширення такої зброї зумовлене тим, що саме у VIII ст. у більшості племен виокремлюється дружинна верства — професійні воїни, які присвячували своє життя виключно військовій справі. Майстерне володіння клинковою зброєю потребувало постійних тренувань та практики, а єдиною категорією, що мала можливість вдосконалювати це мистецтво, були саме дружинники. До того ж їхній особливий соціальний статус передбачав певний елемент престижності, наочним атрибутом якого у середньовіччі був саме меч. В ареалі східних слов'ян поширення мечів, пов'язане із проникненням варязьких загонів.

Метальна зброя слов'ян представлена луками, причому слов'янські луки були дерев'яними, на відміну від композитних (складених із дерев'яних й кістяних деталей) луків кочовиків. Незначну здатність своїх стріл вражати цілі слов'яни компенсували отрутою, якою змащували їх наконечники. Якщо вона і не призводила до моментальної смерті, поранений був приречений.

У вже згаданому творі «Чудеса св. Димитрія» наведено відомості про використання слов'янами під час облоги Фессалоніки у VII ст. праці — одного з найдавніших видів метальної зброї. Причому зазначається, що слов'янські пращники настільки вправно володіли своєю зброєю, що під час обстрілу захисники міста не могли перебувати на стінах.

Найпоширенішим видом захисної зброї був щит. Ранні слов'янські щити були невеликими — діаметром близько 40 см у піхотинців і 60 см — у кіннотників під захоплення кулаком за дерев'яну ручку або пару шкіряних ручок-петель. У сутичці довжина дротика дозволяла тримати противника, озброєного клинковою зброєю, на відстані, з якої не можна було завдавати рублячі удари, а відбивати колючі випадки можна було й невеликим легким щитом. Водночас візантійські джерела зазначають, що частина воїнів мала великі щити — міцні, але заважкі для носіння. Вони могли забезпечувати під час дистанційного бою захист одразу кільком бійцям у стаціонарній позиції. Незважаючи на різницю в розмірах, усі слов'янські щити виготовлялись виключно з органічних матеріалів (деревини та шкіри), жодних металевих деталей досі не виявлено.

Із середини VII ст. в археологічних пам'ятках трапляються знахідки елементів обладунків — фрагментів кольчужного полотна. Імовірно, вони не були частинами кольчужних сорочок, а нашивались на полотняний чи шкіряний одяг для захисту найбільш вразливих ділянок тіла. Поряд із кольчугою, у вжиток входить пластинчатий обладунок — залізна лусочка ламелярного обладунку виявлена на городищі VI–VII ст. Мощенка на Чернігівщині. Шоломи були вкрай рідкісними — переважно, германського походження (сам термін «шолом» запозичений з германських мов).

Охарактеризувати вершницьку амуніцію, що використовувалася слов'янами, можна лише за археологічними знахідками, жодних свідчень про це у писемних джерелах немає. Деталі верхової вуздечки на слов'янських пам'ятках представлені передусім металевими вудилами. На початку середньовіччя відомі лише так звані двокільчасті вудила — проста конструкція, складена з двох металевих штирів-гризел, що мали на кінцях петлі-кільця. Не раніше VII ст., а масово вже у VIII ст. слов'яни почали використовувати вузду більш складної конструкції — вудила доповнюються вертикальними штирями-псаліями, що кріпилися до зовнішніх кілець гризел. Швидкий перехід до складнішої вузди може свідчити про зростання ролі кінноти у слов'янському війську.

З деталей сідла на слов'янських пам'ятках відомі лише металеві і кістяні попружні пряжки, які призначалися для фіксації попружних ременів. Їх наявність дає змогу досить упевнено припускати, що слов'янські вершники використовували вдосконалене, так зване жорстке сідло, появу яких пов'язують із вторгненням гуннів.

Ще однією деталлю сідельного набору були стремена. На слов'янських пам'ятках стремена у вигляді залізної підніжки, з'єднаної із сідлом за допомогою шкіряного ремня, фіксуються з VIII ст., форми їх досить різноманітні.

Знахідки шпор з археологічних пам'яток засвідчують, що використовували різноманітні за формою та способом кріплення вироби, однак у більшості досить прості і функціональні. На межі VIII–IX ст. на пам'ятках західних слов'ян знайдені шпори пишно декоровані накладками з коштовних металів, які мали підкреслювати високий статус їх власників.

У VIII ст. кількість знахідок зброї стає помітно більшою, а їхня якість суттєво кращою, що свідчить про зростання ролі кінноти у слов'янському війську. Саме тоді у слов'янському середовищі починає поступово поширюватися клинкова зброя. Ці процеси, очевидно, взаємопов'язані і археологічно фіксують остаточне формування дружинної верстви, її відокремлення від загальної маси слов'янських воїнів.

Безпосередньо пов'язані із військовою сферою так звані поясні гарнітури або ж портупейні набори, які набули особливого поширення у VII–VIII ст. Вони позначали статус воїна в ієрархії та мали ще якесь семантичне навантаження, зрозуміле як союзникам, так і ворогам. Слов'яни запозичили портупейні набори внаслідок активних контактів з кочовиками, зокрема аварами.

Загалом упродовж раннього середньовіччя слов'янське військово спорядження зазнало досить незначних змін, головним джерелом яких були запозичення від інших народів. Провідним залишався базовий комплект — декілька списів і щит. Військова потужність нарощувалась завдяки підвищенню майстерності у володінні традиційною зброєю, а не через ускладнення та посилення озброєння.

Тактику, яку застосовували слов'яни, можна відтворити за відомостями, які наводять їх противники — візантійці. Зокрема у «Стратегіконі» зазначається, що слов'яни ані бойового порядку не знають, ані битися у правильному бою не прагнуть, ані показуватись у місцях відкритих та рівних не бажають. Тобто можна стверджувати, що слов'яни, не маючи ще регулярної військової організації, робили ставку на індивідуальні дії окремого бійця. Це змушувало їх застосовувати відповідні прийоми, що дозволяли нейтралізувати переваги регулярної візантійської армії.

Чи не основним способом ведення війни для слов'ян були засідки. Усі джерела відзначають їхній хист у влаштуванні засідок, зокрема у виборі найбільш вигідних позицій для них — у місцях лісистих, вузьких та урвищах. Звідси й рекомендація, яку дають візантійські автори своїм воєначальникам — вести війну проти слов'ян взимку, коли відсутність листя на деревах ускладнювала влаштування засідок, а сліди на снігу дозволяли висте-

жувати противника. Улітку ж рекомендувалося триматися виключно відкритих ділянок місцевості.

Іншою особливістю слов'янської тактики було ведення бойових дій вночі. У темну пору доби візантіїці воювати не любили, бо командир не міг спостерігати за перебігом бою, а, отже, й втручатися в разі необхідності. Для слов'ян же з їхньою опорою на індивідуальні дії ніч була не перешкодою, а, навпаки, союзником. Навички у влаштуванні засідок та вміння вдало маскуватись слов'яни використовували і для розвідки.

Ще один тактичний прийом, який часто використовували слов'яни — імітація відступу або втечі з подальшим нападом на порушені бойові порядки ворога. Не менш важливе місце в тактичному арсеналі посідав раптовий напад, під час якого слов'яни максимально намагались використати особливості місцевості для прихованого зближення з ворогом. Окрім того, вони не робили спроб битися з переважаючим кількісно ворогом, здійснюючи наскоки лише на ті об'єкти, які були їм під силу. Рішення про напад чи відмову від нього приймали за результатами розвідки.

Несподівані напади передбачали здатність здійснювати приховані й стрімкі переміщення. У слов'ян вміння маскуватись доповнювалось легкістю й оперативністю здійснення переходів та маневрів. За таких обставин відсутність важкого озброєння, зокрема обладунку, що на перший погляд видавалася суттєвим недоліком, насправді ставала перевагою. Крім спрощення маршів, вона забезпечувала легкість і не скутість рухів у бою, що дозволяло ухилятися від металних снарядів противника, а також підвищувала здатність маскуватись. Групи слов'янських воїнів були позбавлені таких демаскуючих факторів, як брязкіт і блиск обладунків. Крім того, завдяки простому (навіть примітивному) бойовому спорядженню слов'янські воїни завжди перебували у кількасекундній бойовій готовності, натомість важка піхота, не кажучи вже про кінноту, для підготовки до бою потребувала тривалого часу.

Якщо ж слов'янам доводилось стикатись із противником у полі, то вони намагалися зустріти ворога на оборонній позиції, а не атакувати його. Тут, знову ж, враховувались особливості озброєння — метати дротики зручніше із стаціонарної позиції, що дає змогу правильно оцінити відстань до цілі й розрахувати силу кидка. До атаки слов'яни переходили тільки проти деморалізованого чи явно ослабленого ворога, коли йшлося більше про переслідування, а не про намагання натиском вибити ворога з його позицій.

Для переміщення військ слов'яни іноді використовували ріки, однак переважно їхні військові марші здійснювались пішим порядком. Це гарантувало більшу безпеку переміщень (човни на воді легко помітити, вони є досить зручною мішенню, та й атакувати ворога з води складніше). Здійснюючи ж марш через лісові масиви чи гористі місцевості, слов'яни перебували у звичній для себе, а отже, виграшній позиції, і дозволяло скористатись будь-яким тактичним прийомом.

Фізично та психологічно загартовані воїни, які з дитинства опановували військове ремесло, були здатні виконувати найскладніші завдання, досконало володіючи примітивною (з точки зору сусідніх народів) зброєю. Саме така зброя найкраще відповідала тактичним прийомам, які застосовувались слов'янами, а тактичні прийоми виправляли ситуацію з недосконалістю комплекту озброєння. Слід зауважити, що підібрані на полі бою дротики, як і стріли, можна було легко обернути проти тих, хто їх метав.

Новим елементом війни для слов'ян у VI–VII ст. були облоги. Спочатку роль військових інженерів у слов'янських арміях, вірогідно, відігравали військовополонені та перебіжчики з місцевого романізованого населення Балкан. Проте уже на кінець VII ст. є відомості

про манганаріїв (фахівців із проектування, побудови та використання облогових парків) саме слов'янського походження.

У VIII–IX ст. військова активність слов'ян помітно скорочується, відповідно, утримувати військову верству за рахунок воєнної здобичі, контрибуцій та інших видів данини не завжди виходить, а тому утримання князів та дружини відбувається за рахунок повинностей, якими обкладаються одноплемінники. Проте князівська дружина була ще неспроможна забезпечити ведення воєнних дій і ополчення зберігало своє значення. Тобто на цьому етапі слов'янське військо зберігає ту саму структуру, що й на попередньому — основу становили легкоозброєні піхотинці, а нечисленні кавалерійські контингенти відігравали допоміжну роль. Такий військовий устрій виявився доволі консервативним і існував аж до часів Київської Русі. Ще одним нововведенням того часу було поширення фортифікаційних осередків на слов'янській території. Оточені дерев'яно-земляними укріпленнями городища стають неодмінною складовою системи захисту території у будь-якому куточку ареалу розселення слов'ян. Суто військова функція городищ згодом поєднується з адміністративною та економічною, тобто колишні племінні фортеці поступово набувають ознак міських центрів.

Отже, слов'янське військо раннього середньовіччя було досить гнучким і жваво реагувало на загрози, зміни обставин і політичної ситуації. Воно багато в чому зумовлювало шляхи розвитку суспільства, адже військові успіхи чи поразки визначали долю слов'янських народів.

Фема Херсонес (Візантія)

Андрій Домановський

Поступове закріплення влади Візантії над низкою античних центрів Кримського півострова впродовж IV–VI ст. вимагало від імперії облаштування тут надійної системи захисту своїх володінь. Передусім ромуї намагались укріпити й налагодити військовий захист головного міста півострова — Херсонеса, який, до того ж, був єдиний міським центром, який вцілів у регіоні під час варварських вторгнень. Саме йому судилося стати головним опорним пунктом, за образним висловом — оком і щитом Візантійської імперії на Кримському півострові. На початку IV ст. це давнє місто мало власний гарнізон, який, зокрема, був озброєний бойовими металевими машинами торсіонного типу, призначеними для стрільби стрілами з важкими вістрями, дротиками або свинцевими ядрами. Римська імперія виділяла грошові субсидії на утримання гарнізону і будівельні матеріали для виготовлення баліст.

За часів правління Константина Великого (306–337) херсонеські балістарії брали участь у переможному для імперії захисті Дунайського лімесу, за що імператор, за свідченням Константина Багрянородного, не лише підтвердив даровану раніше місту «свободу» й так звану ателію — звільнення від податей, але й виділив міському гарнізону 1000 аннон — продовольчих пайків і матеріали для виробництва металевих бойових машин. Крім того, він подарував місту свою позолочену статую.

Наявність потужного гарнізону дозволяла Херсонесу не лише захищати найближчі міські околиці, але й контролювати доволі значні території Південно-Західної Таврики, вочевидь, підтримуючи з місцевим гето-аланським населенням, що осіло тут упродовж другої половини III ст., союзницькі стосунки. У цей період ще не йдеться про спорудження якихось укріплень за межами самого Херсонеса, федерати мали самотужки захищати зовнішні підступи до міста у передгір'ях Криму, отримуючи за це відповідну платню. Основну ж увагу імперії було зосереджено на утриманні в обороноздатному стані самого міста Херсонес. Так, у 70-ті рр. IV ст., вочевидь, з огляду на чутки про можливу гуннську загрозу, у місті ремонтують і реконструюють стіни, про що свідчать два відповідні будівельні написи з іменами римських чиновників. У одній з них згадано командира загону балістаріїв. Імовірно, у тому числі й завдяки цим заходам, здійсненим за сприяння імперських чиновників, гуннська навала, не зачепивши Херсонес, відкотилась далі на захід.

Утім, гуннська загроза для міста не зникла, і невдовзі, на межі IV–V ст. і наприкінці V ст., військове будівництво у місті було продовжене. Датований 392–393 рр. будівельний напис засвідчує здійснення ремонту фортифікацій Херсонеса загоном «механіків» (військових будівельників) під командуванням трибуна Флавія Віта. Ще два фрагментарні написи з присвятами імператорам Гонорію (395–423 рр.) та Аркадію (395–408 г.) також, ймовірно, були будівельними. Справді, приблизно на межі IV–V ст. було реконструйовано західну ділянку оборони міста, де облаштували нову захисну стіну з трьома куртинами, а також спорудили прямокутну в плані вежу. Тоді ж було відремонтовано південно-східну ділянку оборони міста, де оновили передову стіну, так звану протейхізму, реконструювали три куртини і відновили чотири бойові вежі, зокрема і найбільш потужну, флангову.

У другій половині V ст. було суттєво посилено південну ділянку оборони міста, де будівельники розібрали і перемістили на кілька метрів південніше одну з веж, а також пере-

будували прилегли до неї куртини — ділянки захисної стіни між двома вежами. Завдяки цьому військовим інженерам вдалось спорудити одну з найпотужніших ділянок захисних мурів міста.

Здійснення таких масштабних військово-будівельних робіт змушує припускати наявність у захисників Херсонеса певного комплексного бачення потреби оборони міста за умов потенційної варварської загрози. Прагнення мешканців міста порятуватись від гуннів збігались при цьому з інтересами римської влади, яка бажала зберегти під своїм контролем важливий з військово-стратегічної точки зору форпост у Тавриці. Херсон твердо стояв на сторожі безпеки балканських провінцій імперії, забезпечуючи збір розвідувальної інформації про переміщення варварських народів у Північному Причорномор'ї.

Чергове масштабне військово-будівництво укріплень Херсонеса відбулось за часів правління імператора Зінона (476–491 рр.). Саме тоді впродовж восьми років візантійські військові інженери під командуванням коміта Романа Діогена відремонтували і реконструювали найбільшу флангову південно-східну вежу міста, частково поруйновану внаслідок землетрусу 480 р. Роботи було завершено 488 р. Як свідчить напис, відновлювальні роботи здійснили на кошти, що збирались з митниці місцевого вікаріату «відданих балістаріїв». До сьогодні ця найбільша вежа в системі захисних мурів Херсона має умовну назву «вежа Зінона». Напис, зокрема, засвідчує існування в складі міського гарнізону закону балістаріїв, який зберігся тут від початку IV ст. Проіснував він, найімовірніше, щонайменше до початку VI ст.

Отже, впродовж перехідної від пізньої античності до раннього середньовіччя доби кінця III — кінця V ст. головну увагу імперської влади було зосереджено на утриманні контролю над ключовим форпостом регіону — Херсонесом, який за візантійської доби почали скорочено називати Херсоном. У цей час місто захищав місцевий гарнізон, ядром якого був підрозділ балістаріїв. Імперія частково фінансувала його утримання, а також неодноразово відновлювала, ремонтувала і розбудовувала різні ділянки фортифікаційних мурів Херсона, виділяючи для цього кошти і надсилаючи досвідчених військових майстрів-будівельників під командуванням фахових військових інженерів. Це сприяло утвердженню тут імперської влади, яка остаточно закріпилась у місті не пізніше кінця V — початку VI ст.

Натомість інші регіони Криму, за винятком Херсона і його найближчих околиць, не були в цей час напряму підконтрольні владі ранньої Візантії. Степова частина Криму перебуває під владою кочовиків, передовсім гуннів, а у горах Південно-Західної Таврики візантійці, судячи з усього, спираються на сили союзників-федератів, які не лише виступають захисним буфером між Херсоном і неспокойним степом, але й забезпечують своєчасне надання інформації про плани степових кочовиків.

Друге найбільше місто регіону — столиця Боспорського царства — пережило складні часи варварських навал. Спочатку Боспор постраждав від вторгнень готів і боранів у другій чверті III ст., наприкінці III ст. воювало з Римом, причому Херсонес виступив надійним римським союзником. Згодом же, від другої половини 70-х рр. IV ст. і впродовж V ст. місто опиняється під тиском гуннської загрози і змушене співіснувати з нестабільним і потенційно ворожим варварським оточенням, налагоджуючи мирні стосунки з гунами і, ймовірно, сплачуючи їм данину. Під кінець V ст. боспорська царська династія Тиберіїв Юліїв зрештою обірвалася і гунни остаточно встановили контроль над містом.

Подібно до Херсона Боспор також був важливим у військовому й економічному плані пунктом півострова, що тяжів над Керченською протокою. Тож не дивно, що візантійці прагли встановити над ним контроль. Зробити це їм вдалось за правління імператора Юстиніана I (527–565 рр.) між 527–534 рр. У середині VI ст. ромені розгорнули тут масштабне

будівництво, оновивши укріплення не лише самого Боспору, але й інших міст регіону — Ілурата, Кітея, Німфея і Тірітаки. Головними завданнями візантійців у регіоні було забезпечення Боспору від нападів зі степу і встановлення надійного контролю над мореплавством у Керченській протоці. Останнє засвідчується тим, що у Боспорі військове будівництво було зосереджене на узбережжі, в районі гавані, а також укріпленням розташованих на східному, азійському березі протоки Фанагорії та Гермонасси.

Для забезпечення безперешкодного каботажного плавання між Херсоном і Боспором візантійці облаштували у середині VI ст. уздовж південного берега Криму низку приморських фортець, таких, як Алушта (на місці сучасної Алушти) та Горзувіти (в районі сучасного Гурзуфа). Про їх будівництво згадує Прокопій Кесарійський у трактаті «Про споруди». Крім того, дрібні приморські укріплені пункти могли існувати й у інших вузлових точках узбережжя — в району сучасного Судака, Партеніта, мисі Лімен-Бурун та у Ласпінській бухті. Зі спорудженням названих приморських укріплень Візантія не лише налагодила безпечне морське сполучення між Херсоном і Боспором, але й встановила контроль за всім південним узбережжям Таврики.

Взяття під контроль двох ключових кримських міст і спорудження низки укріплень на південному березі півострова завершило надійне закріплення Візантії у приморській зоні Криму. З прибережних опорних пунктів імперії можна було контролювати прилеглі регіони Таврики аж до найближчих гірських перевалів включно, налагоджувати безпечні стосунки з місцевим варварським населенням, збирати розвідувальну інформацію. Підсумком здійснених заходів стало фактичне виокремлення регіону в окремий контрольований прикордонний округ з центром у Херсоні, укріплення якого за часів Юстиніана I також зазнали суттєвої реконструкції. На чолі цього міста у середині VI ст., в останні роки правління Юстиніана I чи вже за його наступника Юстина II (565–578 рр.) стає дукс або дук — командир усіх візантійських збройних сил на півострові. Ймовірно, можна говорити про створення у цей час дукату Херсона, очільник якого був не лише командувачем місцевих військ Візантії, але й цивільним правителем таврійських володінь імперії. До цього часу херсонеські балістарії, яких можна вважати чимось на кшталт регулярного ополчення чи народної міліції, оскільки вони рекрутувались з місцевих мешканців, були вже замінені регулярними підрозділами візантійського війська.

Наступним логічним кроком стала спроба відсунути межу потенційного прямого воєнного зіткнення з ворогом якомога далі від контрольованої приморської зони. До цього підштовхувала також потреба забезпечити захист не лише укріплень на морському узбережжі, але й підвладного, залежного від Візантії або ж союзного візантійцям осілого населення гірських та передгірських регіонів півострова. Нарешті, слід було остаточно оформити і закріпити той військовий союз із осілими у гірському Криму готами. Справді, в уже згаданому трактаті «Про споруди» Прокопій зазначає, що ті готи, які не рушили на захід, відтоді і до його часів «перебували у союзі з ромеями, відбували разом із ними у похід, коли ромей рушали проти своїх ворогів, кожного разу, коли імператор цього забажає». Історик називає кількість готських федератів Візантії у Криму і зазначає їхню вправність у військовій справі та землеробстві: «Вони сягають чисельністю до трьох тисяч бійців, у військовій справі вони неперевершені, й у землеробстві яким вони займаються власноруч, вони доволі вправні».

Для того, щоб забезпечити захист цих союзників імперії, від середини VI ст. у гірському Криму — замешканій готами так званій «країні Дорі» — було розпочато будівництво численних фортифікаційних споруд, відомих завдяки згадці про них у творі Прокопія під назвою «довгі (або великі чи високі, бо у грецькому тексті вжито прикметник «мегалос»)

стіни»: *«У цій країні імператор не збудував ніде ні міста, ані фортеці, позаяк ці люди не терплять бути ув'язненими у будь-яких стінах, однак понад усе любили жити завжди у полях. Оскільки видавалось, що їхня місцевість легко доступна для нападу ворогів, то імператор усї місця, де можна ворогам приступитися, довгими (великими, високими?) стінами і, таким чином, усунув від готів занепокоєння про вторгнення у їхню країну ворогів».*

Питання про характер і розташування цих згаданих Прокопієм Юстиніанових «довгих стін» довгий час було предметом дискусії серед науковців. Одні вважали їх системою гірських укріплень, розташованих на неприступних плато у південно-західному районі Внутрішнього (Другого) пасма Кримських гір, яке відділяло власне гірський Крим від передгір'я та степу. Другі ж дійшли думки, що «довгими стінами» називались справжні стіни — захисні споруди, які перекривали найбільш приступні для зовнішнього вторгнення ущелини і балки цього регіону. Візантійці називали такі проходи до гірських долин клісурами. Ці укріплення перешкоджали проникненню кочовиків зі степу вглиб області Дорі, до плато Мангупа, яке було її центром, і далі в керунку до візантійського Херсона. Рештки таких «довгих стін» було виявлено під час археологічних досліджень у першій половині 1980-х рр. біля підніжжя Мангупа у балці Каралез (Сторожова). Це двопанцерна стіна з великих вапнякових блоків і щільною забутовкою на вапняковому розчині, з домішками гальки та піску. Її довжина становить більш як 150 м, а товщина сягає майже 2,5 м. Подібні споруди існували і в інших районах країни готів, наприклад, на північ від Ескі-Кермен така стіна перегороджувала ущелину Текме-таш.

Друга думка видається переконливішою, з огляду хоча б на те, що за даними археологічних досліджень захисні споруди на придатних до будівництва місцевих височинах — Ескі-Кермен, Мангуп, Чуфут-Кале та ін. було збудовано не в середині VI ст., а пізніше, у другій половині VI — на початку VII ст., вже за правління наступників Юстиніана I — за василевсів Юстина II (565–578 рр.), Тиверія II (578–582 рр.) та Маврикія (582–602 рр.). Одночасно було споруджено захисні укріплення Каламіти, Бакли, Сюрєнської фортеці.

Імовірно, перехід до спорудження цих фортечних укріплень свідчить про загалом невисоку ефективність попередньої системи захисту, яка обмежувалась винятково такими лінійними укріпленнями балок, долин і ущелин, якими були «довгі стіни». Вони були дієвими у мирний час, коли у сусідніх степах кочували звичні і відносно мирні нечисленні кочовики. У випадку ж появи у регіоні великих потужних військ кочовиків «довгі стіни» втрачали своє захисне значення. Справді, саме такі потужні зовнішні вороги з'явилися під цей час у Криму. У 70–80-ті рр. півостровом прокотилась потужна тюркська навала, під час якої кочовики навіть тимчасово захопили 576 р. Боспор, а 581 р. показалися під стінами Херсона. Вочевидь, спорудження фортець у гірському Криму було реакцією на цю небезпеку. Справді, у випадку загрози прориву ворога через «довгі стіни» мешканці навколишніх долин разом з худобою і майном могли знайти тимчасовий прихисток у межах цих захисних комплексів. Окрім того, навіть у випадку захоплення клісур ворогом, збереження візантійцями та їхніми союзниками контролю над панівними висотами заважало нападаючим безперешкодно рухатись далі у напрямку морського узбережжя або безпечно окупувати регіон, позаяк у їхньому тилу лишались укріплені ворожі до них пункти з потенційно доволі значними військовими контингентами.

Варто зазначити, що, найімовірніше, масштабна будівельна діяльність у гірському Криму з метою створення системи опорних пунктів, так само як і остаточне оформлення федератського статусу готів й аланів, була обумовлена попередньою практикою стосунків з місцевими союзниками. Так, Константин Багрянородний, пишучи про події межі III–IV ст. гадує про якісь сусідні до Херсонеса фортеці-кастеллі, звідки місто отримувало

збройну допомогу. Власне, таку ж систему фортець і було створено візантійцями приблизно в останній третині VI ст. За обґрунтованою думкою дослідників від того часу область Дорі була розділена на кілька районів, які керувалися зі споруджених візантійцями фортець. Цими укріпленнями, найімовірніше, керували місцеві готські вожді, призначені за погодженням із дукою Херсона. Вони мали підкорятись його наказам, за що отримували відповідну платню.

Як бачимо, країна Дорі виконувала роль захисного буфера між степом з його неспокойними кочовими племенами і візантійськими володіннями на узбережжі Криму з центром у Херсоні. Хора Дорі була областю союзного імперії війська, вона не лише не лише могла виставити три тисячі висококласних вояків, неперевершених у військовій справі, але й була спроможна прикривати Херсон самим фактом свого існування на візантійському прикордонні. Так союзники, захищаючи себе, одночасно боронили візантійців. Зі свого боку ромей, споруджуючи укріплення для захисту гірських проходів від вторгнення кочовиків, одночасно забезпечували не лише себе, а й союзних їм готів. Не випадково споруджені захисні споруди у країні Дорі відбувається одночасно із укріпленням фортечних мурів форпосту Візантії у Тавриці — Херсона.

Загалом можна впевнено говорити про завершення наприкінці VI — на початку VII ст. формування у візантійському Криму контрольованого прикордонного округу з добре організованою системою оборони. Передовий зовнішній захисний периметр у ньому становили опорні укріплення, якими спочатку спробували зробити «довгі стіни» у балках, а потім, переконавшись у їхній невисокій ефективності — фортеці на гірських плато на межі передгір'їв Південно-Західної Таврики і степового Криму. Другим рубежем оборони виступали добре укріплені міста і фортеці на морському узбережжі. Утворена система логічно розбудовувалася візантійцями впродовж IV–VI ст. у напрямку від узбережжя моря — через гори — до межі гір зі степом. У подальшому вона мала функціонувати з опорою на морське постачання ресурсами і військовими контингентами у випадку загрози на зовнішньому рубезі чи навіть його прориві й виході ворога безпосередньо до візантійських населених пунктів на узбережжі Чорного моря.

Система військової присутності Візантії у Криму, пропри політичні та економічні наслідки, що їх пережила імперія впродовж VII ст., довела свою ефективність. Імовірно, саме її військово-стратегічна гнучкість разом із географічними особливостями Південно-Західної Таврики дозволили ромеям навіть за вкрай несприятливих умов утримати контроль над приморськими центрами Криму. У гірському ж Криму її особливості обумовили формування своєї системи відносин Візантійської імперії із Хозарським каганатом, яку, вслід за окремими дослідниками, можна визначити, як стихійне співвладдя-кондомінат.

Хозари, на відміну від попередніх нападників тюрків, які доволі швидко відхлинули з півострова, почали облаштовуватись у Тавриці всерйоз і надовго, і це змусило візантійців шукати нових форм взаємодії з ними. Військова стратегія, так само як і політика, були мистецтвом можливого, й за умов зіткнення із новим потенційним ворогом і новою формою його поведінки візантійський уряд діяв так, як цього вимагали і дозволяли об'єктивні обставини. Хазар через їхню численність неможливо було стримати укріпленнями країни Дорі-Готії, й так само неможливо, з огляду на їхній спосіб господарювання і наявність у них власних державних структур, було перетворити на напівзалежне від імперії і водночас напівсоюзницьке населення. Водночас і хозари були неспроможні й через те не прагли встановити контроль над гірським і приморським Кримом. Це, разом із широкою міжнародною обстановкою, у контексті якої візантійці та хозари були союзниками проти арабів,

підштовхувало Візантію до укладання з ними в Криму мінливих і водночас доволі стабільних союзницько-данницьких відносин.

За таких умов військова стратегія лишалась попередньою — триматися укріплень на узбережжі і за можливості зберігати військову присутність в досяжних укріпленнях гірського Криму. Попри занепад і навіть тимчасове припинення життя на кількох пам'ятках регіону, нема підстав вважати, що імперія повністю втратила контроль над фортецями Південно-Західної Таврики. Навпаки, на пам'ятках простежується тяглість і спадкоємність місцевих мешканців, тоді як усі нові поселення прибульців засновуються винятково на вільних, ніким не зайнятих землях. Не зафіксовано жодного випадку, коли б вони виганяли когось із обжитих місць. Випадки ж фіксації будівельної активності хазар на окремих візантійських пам'ятках Криму обумовлені або недосконалою методикою визначення культурної приналежності споруд, або запозиченнями будівельних прийомів чи частковою інфільтрацією прийшлого населення, або ж, нарешті, тимчасовою окупацією окремих укріплень хазарськими гарнізонами, як це було, наприклад, на Мангулі, Ескі-Кермені чи Каламіті. Цікаво, що саме в цей час, у VIII ст. джерела згадують кира Готії, в якому, судячи з контексту, можна вбачати візантійського ставленика, ймовірно, з місцевої варварської верхівки, який мав представляти візантійську владу в регіоні.

Загалом можна дійти висновку, що дальній, зовнішній захисний контур у Південно-Західному Криму зазнав суттєвої деформації і трансформації, але загалом впорався зі своїм головним завданням — забезпечити приморські міста й містечка від нападу ворогів зі степу. Закладена у другій половині VI — на початку VII ст. візантійська оборонна система гнула, але не ламалась, на відміну від збройної експансії Хозарського каганату в останні два десятиліття VIII ст., яка швидко зійшла нанівець. Степова держава була неспроможна налагодити конкурентоспроможну візантійській військово-стратегічну модель контролю над приморською і гірською частинами півострова. З огляду на це невдовзі візантійці оговтались і повернули втрачене, скориставшись вдалим для них зовнішньополітичними умовами, коли угорське вторгнення позбавило Хозарський каганат можливості контролювати кримські володіння.

Упродовж середини 830 — початку 840-х рр. візантійський уряд створив у Криму фему Кліматів, вже на початку 850-х р. перейменовану на фему Херсон. Поширення на Кримський півострів фемного устрою, який вже добре зарекомендував себе у військовому плані, засвідчує наявність тут умов, необхідних для функціонування цієї адміністративно-територіальної одиниці. Як можна припустити, вони полягали, зокрема, й у можливості організації захисту фемі силами місцевого стратіотського війська, яке комплектувалось з місцевих вільних селян-общинників. Судячи з усього, до середини IX ст. процес християнізації і візантинізації гото-аланської спільноти Південно-Західної Таврики зайшов доволі далеко, і, зберігаючи певну етнічну специфіку і мовні особливості, колишні «варвари» вже цілком могли підпадати під визначення провінційних ромеїв. За своїм же складом, майновим і соціальним становищем вони й раніше, у VI-VII ст. цілком нагадували візантійських селян-общинників VIII-IX ст. Саме в цей час, до X ст., в окремих укріпленнях гірського Криму, таких, як Ескі-Кермен, Тепе-Кермен, Бакла відбувається щільна забудова городищ садибами, а самі пам'ятки набувають рис «малих міст». Археологічні дослідження засвідчують, що матеріальна культура місцевих мешканців є одним із варіантів тогочасної провінційно-візантійської культури з дуже високим ступенем візантинізації.

За таких умов створення фемі виглядає цілком логічним кроком, позаяк відтепер вже можна було завершити перехід від федератсько-союзницької системи стосунків з мешканцями Кримської Готії до інкорпорації їх до складу візантійської спільноти на правах

вільних прикордонних селян-стратіотів. Як видається, з другої половини IX — впродовж X — першої половини XI ст. їх цілком можна порівняти з акритами — селянами-вояками, які мешкали у прикордонних районах Малої Азії. Показовим у контексті цих спостережень видається наявність у керівному складі феми Херсон турмарха Готії — спеціального посадовця, другої особи після очільника феми стратига. Відомі дві печатки чиновника з такою посадою, датовані другою половиною X ст. Турмархи призначались у прикордонні округи і були комендантами тієї частини феми, де розміщувалась турма, і одночасно командирами великого військового підрозділу, розквартированого тут. Знахідки печаток не лише переконливо засвідчують, що принаймні з другої половини X ст. Готія була окремим військово-адміністративним регіоном феми Херсон, але й дозволяють обґрунтовано припустити наявність під командуванням місцевого турмарха значного військового загону, розміщеного у межах Південно-Західної Таврики. Ймовірно, має йтися про кількість у межах 2–3 тисяч вояків, яку можна порівняти зі згаданими Прокопієм Кесарійським трьома тисячами готів-федератів, кримських союзників імперії у середині VI ст.

Отже, до від моменту появи в Криму в другій половині III ст. до X ст. готи разом з аланами, включені до імперської оборонної системи в Криму, зазнали кардинальної еволюції, пов'язаної зокрема й з етапами воєнної політики Римської, а згодом Візантійської імперії в регіоні. Спочатку, впродовж останньої чверті III — початку VI ст. стосунки з ними стихійно набувають характеру союзницьких, серед них активно поширюється християнство. На другому етапі, середині VI — на початку VII ст. вони остаточно перетворюються на федератів імперії, і водночас фактично завершується їхня християнізація. Це призводить до дедалі активнішого культурного зближення варварських етносів як між собою, так і з провінційними ромеями.

Третій етап візантійської політики щодо Південно-Західного Криму припадає на VIII — першу третину IX ст. У цей час, ймовірно, було здійснено спробу створити у регіоні певну прикордонну адміністративно-територіальну одиницю на чолі з киром Готії. Можливо, саме відповіддю на це стало захоплення Хозарами Доросу, Ескі-Кермена і Каламіти. Можливо також, спроба зазнала поразки зокрема й через незавершеність процесу візантинізації місцевого населення. Достатньо згадати, з якою легкістю, за свідченням Житія Іоанна Готського, кир, його архонти і народ перекинулись на бік хозарів.

Нарешті, четвертий етап, який охоплює середину IX — середину XI ст. позначений перетворенням раніше напівпідконтрольного імперії гірського регіону Південно-Західної Таврики на звичайну частину імперії у складі феми Херсон. Можливо, про збереження певних елементів її специфіки свідчить відмова від назви феми Кліматів і, ймовірно, від розміщення її центру в гірському Криму на користь більш надійної дислокації стратига у Херсоні і, відповідно, обрання назви феми Херсон. Можна припустити, що створення з центром, приміром, у Доросі, було пов'язане з низкою логістичних складнощів і потенційних проблем, зокрема й у відносинах із місцевими мешканцями. Це могло позбавити імперію можливості відповідного маневру у випадку їхньої нелояльності. Отже, вибір Херсона як резиденції стратига і виділення згодом, не пізніше другої половини X ст., турми Готії як окремої військово-адміністративної одиниці був за таких умов доволі зваженим кроком.

Створена таким чином система виявилась цілком ефективною, дозволяючи Візантії вирішувати в цей час ті самі воєнно-стратегічні задачі, що й раніше — захист міських центрів південного узбережжя від степових кочовиків. Гірська Південно-Західна Таврика, перетворена на турму Готії у складі феми Херсон, дієво виконувала у такій захисній системі ті ж функції, що й країна готів Дорі у VI ст. Зміни ж, яких зазнавала ця система — виділення фем Боспор і Сугдея в останній третині X ст. були обумовлені тимчасовими тактич-

ними потребами реагування на зміни зовнішньополітичної обстановки (наприклад, похід київського князя Володимира на Херсон) і, можливо, розукрупнення збройних формувань з метою запобігання надмірній концентрації військової влади.

Останньою формою військової присутності у Криму став катепанат, який виник між 1059–1066 рр. шляхом об'єднання усіх візантійських володінь на Кримському півострові. Його створення, очевидно, було спричинене зовнішньою загрозою з боку половців, які саме з'явилися у степовому Криму. Тоді, упродовж XI–XIII ст., у Готії зводиться кілька нових укріплень, найважливішими з яких є Сюрень і Чуфут-Кале, тоді як інші фортеці — Ескі-Кермен, Бакла, Тепе-Кермен — перетворюються на малі міста зі щільною міською забудовою. У їх архітектурі очевидним є візантійський вплив. Катепанат тоді намагається реалізувати традиційні стратегічні прагнення Візантії у регіоні — захист міст узбережжя, передусім Херсона, від зовнішньої загрози шляхом підтримування контролю над фортецями гірського Криму.

Системна військова політика Візантії в Криму обривається 1204 р. після захоплення столиці імперії Константинополя хрестоносцями і навряд чи є підстави говорити про її відродження у останній третині XIII — середині XV ст. Імперія в цей час умовно зберігала за собою певні Кримські володіння лише внаслідок історичної інерції, наявності певних економічних контактів і — найбільшою мірою — завдяки приналежності до єдиного культурного поля.

Список скорочень

ВДИ — Вестник древней истории
МИА — Материалы и исследования по археологии СССР
РА — Российская археология
СА — Советская археология
BPS — Baltic-Pontic Studies
SP — Stratum Plus

Література

- Абашина Н., Відейко М.* Повесть про велике розселення слов'ян. — Київ, 2011.
- Айбабин А. И.* Этническая принадлежность могильников Крыма IV — первой половины VII в. н. э. // Материалы к этнической истории Крыма. — Киев, 1987.
- Айбабин А. И.* Этническая история ранневизантийского Крыма. — Симферополь, 1999.
- Айналов Д. В.* Развалины храмов // Памятники христианского Херсонеса. — Вып. I. — Москва, 1905, — С. 1-15.
- Аксенов В. С., Михеев В. К.* Население хазарского каганата в памятниках истории и культуры. «Сухогомольшанский могильник VII-Хвв.»//Хазарский альманах. — Харьков, 2006. — Т. 5.
- Артамонов М. И.* История хазар. — Ленинград, 1962.
- Археологія Української РСР. — Київ, 1971-1974. — Т. I-III.
- Археология Украинской ССР. — Київ, 1985-1986. — Т. 1-3.
- Ауліх В. В.* Зимнівське городище — слов'янська пам'ятка VI-VII ст. н.е. в Західній Волині. — Київ, 1972.
- Баран В. Д.* Черняхівська культура. — Київ, 1981.
- Баран В. Д.* Пражская культура Поднепровья. — Київ, 1988.
- Баран В. Д.* Давні слов'яни. — Київ, 1998.
- Баран В. Д., Козак Д. Н., Терпиловський Р. В.* Походження слов'ян. — Київ, 1991.
- Баран В. Д., Баран Я. В.* Історичні витоки українського народу. — Київ, 2005. — С. 23-49.
- Баранов И. А.* Таврика в эпоху раннего средневековья. — Киев, 1990.
- Березовец Д. Т.* Раскопки в Верхнем Салтове в 1959-1956 гг.// Краткие сообщения Института археологии АН УССР. — Киев, 1962. — Вып. 12. — С. 18-22.
- Бідзіля В. І.* Залізоплавильні горни середини I тис. н.е. на Південному Бузі // Археологія, 1963. — Т. XV.
- Бобринский А. А.* Перещепинский клад // Материалы по археологии России. — № 34.
- Боровський Я. Є.* Походження Києва. Історіографічний нарис. — Київ, 1981
- Брайчевський М. Ю.* Коли і як виник Київ. — Київ, 1963.
- Брайчевський М. Ю.* Римська монета на території України. — Київ, 1959.
- Брайчевський М. Ю.* Біля джерел слов'янської державності. — Київ, 1964.
- Брайчевський М. Ю.* Походження Русі. — Київ, 1968.

- Веймарн Е. В., Айбабин А. И.* Скалистенский могильник. — Київ, 1993.
- Вернер И.* Погребалната находка от Малая Перещепина и Кубрат-хан на българите. София, 1988.
- Высотская Т. Н.* Усть-Альминское городище и некрополь. — Киев, 1994.
- Грінченко В. А.* Пам'ятка VIII ст. в с. Вознесенка // Археологія, 1950. — Т. III.
- Давня історія України. Слов'яно-руська доба. — Київ, 2000. — Т. 3.
- Дзиговский А. Н.* Очерки истории сарматов Карпато-Днепровских земель. — Одесса, 2003.
- Драчук В. С.* Системы знаков Северного Причерноморья. — Киев, 1975.
- Етнічна історія давньої України. — Київ, 2000.
- Залеская В. Н., Засецкая И. П., Каспарова К. В., Львова З. А., Маршак Б. И., Соколова И. В., Шукин М. Б.* Съкровище на хан Кубрат. Култура на българии, хазари, славяни. — София, 1989.
- Засецкая И. П.* Культура кочевников южнорусских степей в гуннскую эпоху. — С.-Петербург, 1994.
- Зубарь В. М.* Северный Понт и Римская империя. — Киев, 1998.
- Зубарь В. М.* Таврика и Римская империя. Римские войска и укрепления в Таврике. — Киев, 2004.
- Зубарь В. М., Зинько В. Н.* Боспор Киммерийский в античную эпоху. — Симферополь-Керчь, 2006.
- Зубарь В. М., Сон Н. А.* Северо-Западное Причерноморье в античную эпоху. — Симферополь, 2007. — С. 84–88.
- Зубарь В. М., Хворостяный А. И.* От язычества к христианству. — К., 2000.
- Іванцов І. О.* Стародавній Київ. — Київ, 2003.
- Історія української культури. — Київ, 2001. — Т. 1.
- Іванчик А. И.* Киммерийцы. Древневосточные цивилизации и степные кочевники в VIII–VII веках до н. э. — Москва, 1996.
- Козак Д.* Венеди. — Київ, 2008.
- Комар А. В.* Предсалтовские и раннесалтовский горизонты Восточной Европы, *Vita Antiqua* 2, 1999. — С. 111–136.
- Комар О. В.* Ранні хазари у Північному Причорномор'ї // Археологія, 2000. — № 1. — С. 130–142.
- Комар А. В.* Исторические предпосылки возникновения легенды о полянской дани хазарам по археологическим данным // Хазары, евреи и славяне. — Москва-Иерусалим, 2005. — Т. 16. — С. 207–219.
- Комар А. В.* Перещепинский комплекс в контексте основных проблем истории и культуры кочевников Восточной Европы VII — начала VIII в., [в:] А. В. Евглевский (ред.), Степи Европы в эпоху средневековья, Донецк (Донецкий национальный университет), 2006, т. 5: Хазарское время, с. 7–244.
- Комар А. В.* Раздел 6.2. Кочевники восточноевропейских степей второй половины VI — первой половины VIII в. В: Досымбаева А., Жолдасбеков М. (ред.). Западный Тюркский каганат. Атлас. Астана: Service Press, 2013. — С. 671–737.
- Крыганов А. В.* Крупный пункт (город) Хазарии // Восточноевропейский археологический журнал, 2001. — № 1(8): <http://www.archaeology.kiev.ua/journal>

Кучера М. П. Слов'яно-руські городища VIII–IX ст. між Саном і Сіверським Дінцем. — Київ, 1999.

Лосицький Ю. Г. Про візантійські базиліки Херсонеса // *Археологія*. — 1991. — № 2. — С. 83–97.

Магомедов Б. В. Черняховская культура. Проблема этноса. — Lublin, 2001.

Магомедов Б. В. Ольвія і варвари в пізньоантичний період. — *Археологія*, 2007. — № 4. — С. 47–53.

Магомедов, Б. В. 2008. Мистецтво перехідного періоду: від античності до середньовіччя. Черняхівська культура. В: Скрипник, Г. (ред.). Історія українського мистецтва, Т. 1. Мистецтво первісної доби та стародавнього світу. — Київ: Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології НАНУ. — С. 580–603.

Михайлина Л. Слов'яни VIII–X ст. між Дніпром і Карпатами. — Київ, 2007.

Нидерле Любор. Бытъ и культура древнихъ славянъ. — Ужгород, 2007.

Новосельцев А. П. Хазарское государство и его роль в истории Восточной Европы и Кавказа. — Київ, 1990.

Паршина Е. А. Средневековая керамика Южной Таврики // *Феодальная Таврика*. — Київ, 1974.

Петрашенко О. В. Волинцевська культура на Правобережному Подніпрів'ї // *Археологія*, 1989. — № 2.

Петров В. П. Етногенез слов'ян. — Київ, 1972.

Пиоро И. С. Крымская Готия. — Киев, 1990.

Плетнева С. А. От кочевий к городам. — Москва: Наука, 1967.

Полин С. В. От Скифии к Сарматии. — Киев, 1992.

Приходнюк О. М. Археологічні пам'ятки Середнього Придніпров'я VI–IX ст. н. е. — Київ, 1980.

Приходнюк О. М. Пеньковская культура. — Воронеж, 1998

Приходнюк О. Гуни та протоболгари в Європі. — Київ, 1999.

Приходнюк О. М. Степове населення України та східні слов'яни (друга половина I тис. н. е.) — Київ-Чернівці, 2001.

Приходнюк О. М. Пастирське городище. — Київ-Чернівці, 2005.

Прокопий Кессарийский. История войн // Свод древнейших письменных известий о славянах. — Москва, 1994. — Т. I (I–IV вв.). — С. 170–250.

Рашев Р. Прабългарите през V–VII век. — Велико Търново, 2000.

Редіна Є.Ф., Росохацький О. А. До вивчення гунських старожитностей Північно-Західного Причорномор'я // *Археологія*, 1994. — № 3. — С. 152–155.

Романчук А. И. Исследования Херсонеса-Херсона. Раскопки. Гипотезы. Проблемы. — Екатеринбург, 2007. — Часть 2. Византийский город.

Ростовцев М. И. Античная декоративная живопись на юге России. — Петроград, 1914.

Русанова И. П. Славянские древности VI–VII вв. — Москва, 1976

Рыбаков Б. А. Язычество Древней Руси. — Москва: Наука, 1987.

Седов В. В. Восточные славяне VI–XIII вв. — Москва, 1982.

Седов В. В. Славяне в раннем средневековье. — Москва, 1995.

Симоненко А. В., Лобай Б. И. Сарматы Северо-Западного Причерноморья. — К., 1991.

- Симоненко А. В. Сарматы в Таврии. — Киев, 1993.
- Сміленко А. Т. Глодоські скарби. — Київ, 1965.
- Соломоник Э. И., Домбровский О. И. О локализации страны Дори // Археологические исследования средневекового Крыма. — К., 1968.
- Сон Н. А. Тира римского времени. — К., 1993.
- Сорочан С. Б. Византийский Херсон. Очерки истории и культуры. — Харьков, 2005. — Ч. 1–2.
- Сорочан С. Б., Зубарь В. М., Марченко Л. В. Жизнь и гибель Херсонеса. — Харьков, 2000.
- Степи Евразии в эпоху средневековья. — Москва, 1981.
- Сулимирский Т. Сарматы. — Москва, 2007.
- Сухобоков О. В. Славяне Днепровского Левобережья. — Киев, 1975.
- Сухобоков О. В. Дніпровське Лісостепове Лівобережжя у VIII–IX ст. — Київ, 1992.
- Сымонович, Э. А. 1964. Орнаментация черняховской керамики. Материалы и исследования по археологии СССР, 116, с. 270–361.
- Терпиловский Р. В. Киевская и черняховская культуры. Проблема контактов // SP, 2000. — № 4. — С. 303–311.
- Терпиловский Р. В. Славяне Поднепровья в первой половине I тысячелетия н.э. — Lublin, 2004.
- Тимошук Б. О. Слов'яни Північної Буковини V–IX ст. — Київ, 1976.
- Тимошук Б. А. Восточные славяне. От общины к городам. — Москва, 1995.
- Толочко П. П. Древний Киев. — Киев, 1976.
- Толочко П. П. Київ і Русь. — Київ, 2008.
- Томпсон Э. А. Гунны. Грозные воины степей. — Москва, 2008.
- Україна-Європа: Хронологія розвитку. З давніх часів до пізньої античності. — Київ, 2007.
- Тортика А. А. Северо-Западная Хазария в контексте истории Восточной Европы. — Харьков, 2006. — С.262–293.
- Щукин, М. Б. 1999. Феномен черняховской культуры эпохи Константина-Констанция, или что такое черняховская культура? *Stratum plus*, 4, с. 66–101.
- Щукин М. Б. 2005 Готский путь: Готы, Рим и черняховская культура. — С.-Петербург. Этнокультурная карта территории Украинской ССР в I тыс. н. э. — Киев, 1985.
- Юренко С. П. Днепровское Лесостепное Левобережье в VII–VIII вв. — Киев, 1993.
- Якобсон А. Л. Раннесредневековый Херсонес // МИА. — № 63. — 1959. — С.177–182.
- Vuko A. *Archeologia Polski wczesnośredniowiecznej*. — Warszawa, 2005.
- V. Chropovsky Die Slaven. Historische, politische und kulturelle Entwicklung und Bedeutung. — Praga, 1988
- Hungarian Archaeology at the Turn of the Millenium. — Budapest, 2003.
- Isztvanovits E., Kuksar V. Sarmatians through the eyes of strangers. The sarmatian warrior//International Connections of the Barbarians in the 1st — 5th centuries AD. — Muzeumi Euzetek(Asczod), 51. — 2001. — P.139–163.
- Körösfői, Z. 2010. A maroszentanna-Csernyahov kultúra lelőhelyei a Nagy-Küküllő. Felső folyása mentén. Erdély és kapcsolatai a kora népvándorlás korában S. 95–160.

Littleton C.S., Malcor L.A. From Scythia to Camelot. — New York — London, 2000.

Schultze, E., Strocen', B. 2008. Keramik mit ovalen Facetten. *Eurasia antiqua*, 2008, S. 267–332.

Rolle R., Gorelik M.V. Panzerreiter in der nirdpontisch-kaspischen Steppen // *Золото степу. Археологія України.* — Київ-Шлезвіг, 1991.

Sulimirski T. The Sarmatians. — New York: McGraw-Hill, 1970.

Werner J. Der Grabfund von Malaja Perescepina und Kuvrat, Kagan der Bulgaren. — Munchen, 1984.

Показчик

Абеак 226, 278
Абритта 311, 538
Авари (обри) 339, 342, 360, 369–372, 376, 402, 403, 428, 429, 486–488,
494, 509, 518, 519, 552, 553–556, 559, 561, 577
Авл Дідій Галл 279, 300, 303, 455
Авреліан 396
Аврелій Сальвіан 174
агафірси 30
Ай-Тодор 89, 225, 294, 396, 397, 544
Аїд 92, 121–123, 128, 131, 133, 180, 219
Алани 97, 104, 105, 112, 266, 278–282, 305, 313, 326, 328, 329, 331, 334,
335, 348, 349, 351–353, 354, 379, 381, 388, 396–401, 403, 412,
428–430, 437, 460, 471–474, 484, 485, 499, 501, 502, 509, 511,
512, 514, 529, 530, 532, 537, 553, 556, 567
Аланія 281
Алатей 281, 329
Александр Македонський 83, 89, 95, 231, 244, 245, 318, 471, 548
Александр Север 190, 311, 318
Алмош 344, 346, 432
Алуста (Алустон) 387, 566
Альминське городище 395
амазонки 144–146, 220, 240, 271, 272, 459–462
Амага 297, 533, 547
Амміан Марцеллін 7, 103, 266, 281, 411, 435, 530, 533
Анастасій I 338, 340
Анти 328, 329, 359–361, 367, 405, 492
Антипатр 96
Антонін Пій 295, 304, 310, 419
аорси 266, 210, 278, 279, 290, 303, 502
Апоксай 20
Аполлон 23, 74, 75, 86, 89, 92, 93, 112, 114, 121–124, 135, 151, 152, 168,
169, 174, 219, 407, 453, 454, 455, 470
Апоній Сатурнін 278
Арес 92, 114, 122, 138, 140, 241, 438
Аріфарн 268
Арпад 344, 345, 432

Артеміда 54, 56, 122, 168, 172, 418, 420, 421, 453
Артеміда Партенос 121, 150, 182
Артур (король) 280, 282, 283, 459
Археанакт 93
Археанактиди 93, 94, 215
Архестрат 93
Архонт 76, 86, 94, 95, 96, 189, 191, 276, 302, 310, 399, 456, 570
Асандр 89, 96, 191, 299, 300, 301, 302, 456, 457
Асена 464, 467
Асклепій 168–170, 297, 420, 421, 454
Аскольд 343, 346, 352, 379
Аспарух 341, 342, 351
Аспург 64, 96, 301, 302
Асархаддон 17, 18, 19, 21, 232
Ассирія 17–19, 21, 73, 157, 231, 232
Атанаріх 435, 438
Атей 37, 38, 39, 40, 83, 119, 147, 243, 244, 249
Аттіла (Атлі) 330, 346, 347, 359, 462, 463, 489, 532, 537, 540
Аттіс 175, 455
Афіней 93
Афіни 7, 37, 40, 94, 95, 113, 121,
Ахілл Понтарх 54, 92, 121, 129, 219, 244

Бастарди 69, 70, 196, 278, 318, 335
Батрадз 282, 460
Башмачка, городище 315, 316
Березань 23, 72, 74, 189, 218, 219, 222
Білі хорвати 344, 346, 347
Більське городище 23, 24
Богіт (святилище) 444
Бож (Бооз) 328, 329, 359
Борани 97, 318, 569
Борисфен 20, 23, 40, 48, 73, 82, 84, 89, 105, 110, 11, 113, 114, 120, 122, 144,
146, 150, 189, 201, 218, 222, 224, 263, 227
Борисфеніти 77, 78, 189
Боспор 7, 17, 19, 37, 58, 59, 62–64, 82, 86, 89, 90–97, 121, 122, 128, 129,
130, 131, 133, 150, 151, 168, 169, 170, 171, 172, 174, 175, 178,
179, 181, 182, 183, 185, 190, 191, 202, 215, 217, 219, 220, 222,
223, 238, 248, 251, 252, 258, 266, 277, 279, 291, 294, 296, 301,
302–306, 313, 323, 381, 382, 383, 385, 396, 417, 423, 453, 454,
456–458, 474, 484, 501, 521, 526, 538, 541, 547, 550, 551, 565,
566, 567

- Боспорське царство 60, 61, 91, 108, 187, 190, 220, 225, 231, 242, 247, 248,
250, 251, 254, 263, 266, 276, 277, 291, 297, 298, 299, 300, 301,
321, 538, 548, 549, 565
- булгари (болгари) 338, 345, 487
- Булгарія (Болгарія) 66, 68, 102, 106, 143, 221, 337, 338, 339, 341, 342, 344,
345, 348, 350, 369, 370, 403, 404, 429
- Бурбiста 67, 68, 70, 77, 278
- везеготи (везіготи) 375, 357
- Велика Моравія 345, 347
- Велике Ходосівське городище 26, 50, 285
- вельбарська культура 314, 357, 358
- венеди 269, 284, 282, 288, 335, 336, 356, 360, 405, 452
- Венера 195, 416, 454
- Вознесенський скарб 352, 556
- волинцевська культура 364–366, 377
- в'ятичі 350
- Гай Юлій Цезар 8, 10, 89, 96, 135–141, 253, 299, 300, 304, 454, 542, 550
- Гайманова могила 41, 46
- Галати 65, 68, 69, 101
- Галатія 66
- Галіш-Ловачка 67, 228, 229
- Галлієн 90, 396
- Галлія 135–137, 139, 140, 141, 227, 532
- Гальштат 23, 28, 49, 51, 52, 65
- Гардарікі 312, 313, 315, 324, 461, 462
- Гастун 339
- Гатал 266
- Геба 121
- Гера 91, 121
- Геракл 20, 38, 39, 55, 83, 86, 87, 92, 94, 100, 111, 112, 114, 121, 123, 132,
134, 144, 150, 151, 152, 163, 174, 418, 454, 459
- Гераклея 88–90, 94, 95, 150, 151, 190, 526
- Гераклея Понтійська 86, 90, 150, 190, 526
- герули 97, 280, 305, 318, 320, 322
- Гелон 20, 23, 31, 33, 51, 111, 163
- Георгій (єпископ) 398
- Германці 69, 70, 256, 281, 287, 299, 333, 356, 357, 395, 396, 397, 398, 401,
405, 413, 434, 435, 439, 499, 521, 532

- Гермес 121, 169, 178, 421
Геродот 7, 20, 21, 23, 24, 29, 30–35, 42, 45, 48, 55, 56, 61, 62, 91, 101, 103,
105, 110, 112, 113–118, 120, 144–148, 157, 159, 161, 162–165,
175, 200, 201, 204, 205, 223, 224, 231, 232, 236–238, 240–242,
265, 271, 272, 335, 459, 463
Гестія 112, 121, 123, 152, 153
Гети 72, 106, 244, 309
Гефест 121, 194
Глодоський скарб 351, 431
Гобрій 30
Гомер 7, 54, 55, 56, 100, 128, 129, 149, 177, 178
Горд (Грод) 381
Гордіївський могильник 15
Горзубити 382
Готи 77, 280, 290, 291, 295, 306, 308, 309, 314–316, 318–322, 327–329, 332,
334, 357, 359, 381, 395–398, 400, 428, 435, 436, 438, 459, 462,
484, 503, 504, 507, 532, 534, 535, 532, 539, 543, 544, 551, 566, 570
Готія 64, 398, 400
Граціан 281, 282, 424
грейтунги 281, 282, 424
Гунналанд 313, 462
гунни 97, 108, 281, 306, 313, 328–338, 343, 358, 381, 402–405, 428, 461–
463, 485, 486, 499, 535, 537, 540, 546, 552, 553, 556
Гурзуфське сідло 9, 10, 229, 455, 541, 542
- Дагда 136, 137
Дажбог 137, 441
Дану 136
Дарій I 7, 21, 29, 36, 39, 61, 78, 110, 200, 244, 352, 463
Дарій III 78, 79, 80
Дельфи 66
Деметра 76, 121–123, 128, 11, 152, 421, 454, 455
Демосфен 95
Децій Молодший 395
Динамія 96, 301–303
Дівич-Гора 285, 286
Діоскури 169, 190, 421
Дорі 341, 382, 388, 398, 399, 566–568, 570
древляни (деревляни) 344, 346, 351, 364, 377
дреговичі 373, 376, 377

- Еракт 70
Ерманаріх 280, 281, 324, 326–328, 358, 359
Ескі-Кермен 382, 384, 388, 390–392, 482, 484, 567, 569–571
Етелькоз 343–345, 347, 432, 509
Еферій 381
- Єрмон 381
- Жаботин 51
Жива (Сіва) 441
- зарубинецька культура 60, 69–71, 142, 268, 284, 286, 288, 313, 355, 356,
500
Зевс 20, 40, 76, 84, 86, 91, 92, 111–114
Зимнівське городище 376, 517, 518, 519, 559, 460
Зинон 90, 425, 427, 565
Зопіріон 7, 40, 77–84, 189, 225, 244, 247
Зорсін 279, 303
зубрицька культура 288, 289, 314, 356, 357
- Іоанн Готський 384, 399, 570
Іраклій 339, 340, 342, 376, 482, 554
Ішкаай 21, 232
- Йордан 29, 282, 322, 328, 329, 336, 357–361, 371, 395, 434, 435, 463, 526,
544
Йосиф Флавій 101, 266, 279, 307, 533
- Каламіта 382, 384, 387, 388, 393, 394, 567, 569, 570
Каллінік 7, 38, 75, 77, 80
Калос-Лімен 59, 61, 62, 64, 86
Каппадокія 19, 276, 370, 498, 530, 548
Карпи 280, 293, 311, 318, 320
Кельти 65, 66–71, 98, 101, 106, 107, 135–143, 192–196, 199, 208, 226–230,
248, 250, 253–257, 263, 282, 284, 287, 289, 298, 299, 355, 401,
405, 410, 546–549
Керкінітіда 55, 59, 60, 62, 64, 86, 121, 122, 247, 296
Київ 343, 452
Кий 105
Кіаксар 21, 22, 232
Кіммерійці 7, 13, 14, 15–21, 35, 37, 48, 56, 65, 73, 91, 93, 100–103, 110, 197,
198, 199, 210, 213, 232, 234, 269, 330, 332, 344

- Клавдій II Готський 322
Клавдій Птолемей 70, 263
Колаксай 20, 111, 161
колочинська культура 358, 361, 362, 363
Колхіда 73, 212, 276, 277, 301
Коммод 280, 311, 317
Константинополь 39, 186, 281, 306, 326, 330, 33, 334, 338–340, 342, 345,
354, 370, 374, 380–384
Константин I Великий 306, 326, 353, 380, 382, 564
Константин II 339, 340, 342
Константин V 383
Константин (Кирил) Філософ 384, 409
Кора-Персефона 122, 123, 128
корчак (прага-корчак) культура 368
костобоки 280
кривичі 373, 376
Кримська Готія 339, 400
Крим 10, 33, 54, 55–64, 81, 84, 87, 88, 90, 96, 102, 103, 108, 172, 199, 208–
214, 219, 254, 255, 268, 276, 291–293, 295–298, 313, 315, 319,
325, 332, 338, 341, 348, 349, 381–388, 393, 395, 396–400, 402,
411, 414, 415, 455, 473, 481, 487, 488, 498, 521, 522, 525, 526,
529, 564–571
Кубрат 338–342, 348, 350, 351, 509
Кунігард 462
- Лев I (Папа Римський) 336
Лев III 383
Лев IV 555
Левкон I 94, 95
Левкон II 254
Лендзяни 372
Леонтій (імператор) 383
липицька культура 256, 287, 288
Ліпоксай 20, 111, 161
Луцій Юлій Муказенус 276, 292, 309
- Маврикій (імператор) 340, 382, 427
Мадяри 343, 347, 349, 371, 384, 428, 432, 433, 486, 487, 489, 509, 521, 526,
552, 555, 556
Мангуп 382, 384, 387, 388–390, 398, 400, 402, 482, 522, 567, 569
Марк Аврелій 168, 179

- Марс 135, 411, 434, 435, 438
Мезія 173, 278, 294, 307, 311, 320, 322
Мелітопольський курган 84
Меоти 91, 94, 95, 103, 155, 178, 234, 264
Меотіда 77, 144, 223, 266, 272, 277, 302, 324, 342, 360, 395, 460, 498, 551
Мельгуновський курган 84
Меркурій 135, 156
Метоній 70
милоградська культура 356
Мітрідат VI Євпатор 69, 96, 207, 276, 278, 291, 296, 297, 304, 523, 546, 546,
550
Монастирок (городище) 517
Мотронинське городище 50, 223, 235, 239
Мутинський могильник (комплекс) 71
Мюрквід 313, 317, 326, 459, 462
- Навуходоносор 21
Нарти 282, 460
Неаполь Скіфський 58, 62–64, 152, 295–298, 395, 547
Немірівське городище 26, 27, 50, 51
Неретвляни 368
Нерон 168, 190, 300, 303, 542
Нехо 22
- Оар 29, 32
Огуз (курган) 42, 43, 45, 166
Огуз-хан 464, 468, 469
Одін 324, 327, 434, 438, 460, 461, 484
Октавіан Август 300, 302
Ольвія 7, 8, 23, 28, 32, 37, 59, 60, 62, 63, 68, 72, 74–84, 86, 89, 90, 97, 108,
121, 122–124, 129, 130, 133, 143, 150, 151, 167, 168–170, 172,
173, 175, 177–179, 181, 182, 187–191, 199, 215, 216, 219, 222,
223, 225, 238–240, 244, 249, 251, 263, 266–268, 276, 290, 293,
303, 305, 307, 309, 311, 313, 315, 321, 323, 327, 381, 414, 417,
419–421, 454, 455, 499, 501, 504, 541, 543, 544, 546
Орловка (Картал) 32, 83, 308, 543, 544
остготи (остроготи) 97, 281, 335, 357, 358
- Паллакій 64
Пантікапей 92, 93, 94, 95, 96, 108, 219, 121, 123, 151, 152, 167, 168, 172,
174, 175, 180, 182, 191, 219, 220, 223, 224, 238, 239, 251, 254,
255, 263, 270, 277, 298, 302, 304, 306, 381, 422, 425, 454, 457, 501

- Партатуа (Прототій) 21, 232
Партеній 92, 122, 455
Пастирське городище 50, 223, 238
пеньківська культура 358, 361–363, 367, 515
Переплут 441
Переп'ятиха (курган) 24, 27, 28
Перещепинський скарб 341, 342, 351, 490, 556
Персефона 121, 122, 123, 128
Печеніги 343, 345, 354, 384, 385, 521, 526, 557
поляни 269, 447
Помпей Великий 29, 40, 78, 244, 254, 279, 299
Понт (царство) 60, 63, 64, 87, 89, 190, 191, 248, 276, 291, 296, 298, 299,
301, 546, 549
поянешті-лукашовка, культура
празька культура (див. прага-корчак культура)
пшеворська культура 69, 70, 71, 142, 195, 256, 287–289, 355
- радимичі 350, 373, 376
Рижанівський курган 45
Рим 69, 77, 89, 96, 97, 108, 122, 174, 190, 207, 226, 248, 255, 275, 277, 280,
281, 291, 296, 299, 300, 301, 303, 306, 318, 320, 323, 326, 328,
330, 334, 380, 529, 540, 550
Роксолани 62, 266, 277, 278, 280, 289, 297, 314, 413, 499
роменська культура 366, 377
руси 514, 556
Русіланд 463
- савромати 20, 29, 61, 102, 145, 204, 240, 265, 271, 272, 277, 411, 470
салтовська (салтово-маяцька) археологічна культура 349, 351, 490, 509,
513, 514
Саргон II 18
Сармати 59, 102, 160, 208, 208, 263, 265, 268, 269, 270, 274, 276, 277, 281,
284, 286, 287, 288, 299, 300, 309, 310, 313, 319, 328, 412, 428,
459, 470, 498, 499, 500, 501, 528, 529, 530, 532, 544
Сатир I 95
Сафрак 281, 329
Синди 95, 102, 105, 155, 178, 302, 548
Синтана-де-Муреш культура 436, 475, 476, 503
Сіверяни 351, 366, 376, 513
Сігрламі 324, 461

- Сінопа 88, 95, 186
сіраки 95, 245, 266. 276–279
Сіріск 76, 149
скіри 335
скіфи 7, 18–21, 24–26, 28–31, 33–36, 38, 40–44, 48, 58–63, 70, 73, 78–84, 85, 89, 96, 97, 100, 102, 104, 105, 110–120, 130, 144, 147, 148, 152, 154, 155–159, 163–166, 178, 187, 200–205, 207, 216, 219–223, 231–236, 238–242, 244–246, 248, 264, 266, 267, 270, 272, 277, 279. 291, 292, 297, 298, 305, 310, 318, 325, 398, 411, 414, 456, 460, 463, 498, 512, 547–549, 552
Скіфія 23, 29, 31–36, 38–43, 47, 48, 55, 59, 60, 63, 64, 65, 78, 82, 84, 85, 110–113, 117, 144–147, 154, 158, 161, 200, 201, 205, 207, 216, 219, 221, 223, 224, 235, 236, 238, 239, 242, 244, 245, 264, 265, 277, 282, 286, 297, 298, 313, 314, 319, 322, 327, 331, 336, 345, 352, 395, 438, 459, 543
склавини 360, 361, 367, 369
слензяни 372
слов'яни 106, 137, 268, 280, 286, 314, 319, 328, 329, 335, 336, 344, 348–351, 355, 358–360, 363, 366–372, 379, 401, 405–407, 429, 440, 441, 445, 447, 485, 487, 491, 493, 513. 515, 519, 555, 559, 561, 562, 572, 574
Спартокіди 95, 182, 242
Соколова Могила 411, 14, 415
Солоха (курган) 42, 242
Страбон 18, 32, 62, 70, 95, 124, 141, 165, 167, 182, 217, 231, 238, 265, 266, 270, 278

таври 8, 54, 55, 57–59, 61, 91, 92, 102, 103, 208, 300, 544
Таврика 10, 54–56, 59, 86, 88, 121, 29, 149, 172, 185, 190, 207, 293, 298–300, 302, 304–306, 313, 427, 484, 527
Танаїс 29, 31, 33, 38, 39, 82, 83, 95, 122, 223, 224, 263, 266, 272, 301, 305, 422, 460, 550
Товста Могила 46, 164
Трахтемирівське городище 50, 51, 233, 260, 285
Тюрки 348, 282, 431, 464, 467, 468, 487

Угорщина 16, 142, 229, 263, 280, 343, 345, 403, 499
Урарту 17, 18, 21, 101, 233
Усть-Альмінське городище 64, 295

Фанагорія 91, 122, 151
Фарнак 86, 96, 266, 267, 278, 299, 300, 301, 310, 350
Фессалоніки 56

Франки 334, 372, 374, 434, 436, 530

Фрігія 18

Херсонес (Таврійський) 55, 89, 91, 215, 300

хозари 341, 348, 349, 351, 384, 399, 432, 490, 512, 521

Хозарія 384, 511, 512, 521

Хорвати 346, 368, 377

черняхівська культура 268, 280, 281, 327, 326

Юлій Валент 281, 292, 293, 295, 586

язиги 266, 277, 280, 413, 499, 500

Наукове видання

ВІДЕЙКО Юрій Михайлович,
МОСЕНКІС Юрій Леонідович,
ШЕВЧЕНКО Тетяна Миколаївна та ін.

ІСТОРІЯ ЦИВІЛІЗАЦІЇ. УКРАЇНА

Том 1 ВІД КІММЕРІЙЦІВ ДО РУСИ (X ст. до н.е. — IX ст.)

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *Т. І. Шкарупа*
Художній редактор *О. А. Гугалова-Мешкова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Комп'ютерна верстка: *Т. В. Мальчевська*
Коректор *Т. П. Затулівітер*

Підписано до друку 6.09.2019. Формат 70 × 100^{1/16}.
Умов. друк. арк. 63,21. Облік.-вид. арк. 62,64.
Тираж 1200 прим. Замовлення №

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21 А, Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016.

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21 А, Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016.

Історія цивілізації. Україна. / Н. С. Абашина, М. Ю. Відейко, О. В. Гопкало та
I-89 ін.; упоряд. М. Ю. Відейко; художник-оформлювач Г. С. Проніна. — Том 1. Від
кіммерійців до Русі (X ст. до н.е. — IX ст.). — Харків: Фоліо, 2019. — 586 с.: іл.
ISBN 978-966-03-8940-3
ISBN 978-966-03-8941-0 (Т. 1)

На сторінках цього видання постають два тисячоліття історії на теренах сучасної України. Книга поділена на дві частини: перша охоплює період від X до III ст. н. е., друга — від III ст. до IX ст. Зміст книги було розроблено з метою залучення до її написання широкого кола фахівців, які найкраще дослідили та розуміються на окремих питаннях. Під однією обкладинкою зібрані відомості про мову, релігію, міфологію, технічні досягнення, економіку, мистецтво та військову справу давніх часів. Книга містить чимало унікальної інформації, результати новітніх досліджень, деякі розділи стали першими ластівками у висвітленні певних тем у такому обсязі.

Видання доповнене багатим ілюстративним матеріалом, розраховане на широке коло читачів.

УДК 94 (477)